

Tôi Sẽ Khiến Cô Sống Không Bằng Chết

Contents

Tôi Sẽ Khiến Cô Sống Không Bằng Chết	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	19
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	48
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	58
18. Chương 18	62
19. Chương 19	66
20. Chương 20	70
21. Chương 21	75
22. Chương 22	78
23. Chương 23	82
24. Chương 24	85
25. Chương 25	90
26. Chương 26	93
27. Chương 27	97
28. Chương 28	100
29. Chương 29	104
30. Chương 30	110
31. Chương 31	114
32. Chương 32	118
33. Chương 33	122
34. Chương 34	126
35. Chương 35	129
36. Chương 36	135
37. Chương 37	139
38. Chương 38	141
39. Chương 39	147
40. Chương 40	153
41. Chương 41	157

42. Chương 42	161
43. Chương 43	168
44. Chương 44	173
45. Chương 45	178
46. Chương 46	181
47. Chương 47	187
48. Chương 48	191
49. Chương 49	197
50. Chương 50	202
51. Chương 51	205
52. Chương 52	210
53. Chương 53	214
54. Chương 54	219
55. Chương 55	225
56. Chương 56	231
57. Chương 57	235
58. Chương 58	239
59. Chương 59	245
60. Chương 60	252
61. Chương 61	257
62. Chương 62	263
63. Chương 63	269
64. Chương 64	269
65. Chương 65	274
66. Chương 66	279
67. Chương 67	283
68. Chương 68	288
69. Chương 69	293
70. Chương 70	297
71. Chương 71	302
72. Chương 72	307
73. Chương 73	312
74. Chương 74	319
75. Chương 75	323
76. Chương 76	328
77. Chương 77	331
78. Chương 78	334
79. Chương 79	337
80. Chương 80	342
81. Chương 81	348
82. Chương 82	354
83. Chương 83	359
84. Chương 84	363
85. Chương 85	373
86. Chương 86	380
87. Chương 87	387
88. Chương 88	394
89. Chương 89	401
90. Chương 90	407
91. Chương 91	413
92. Chương 92	420
93. Chương 93	424
94. Chương 94	431
95. Chương 95	437

96. Untitled Part 96	446
97. Untitled Part 97	452
98. Untitled Part 98	461
99. Untitled Part 99	471
100. Phần Không Tên 100 - End	479
101. [chém Gió] Vài Dòng Tâm Hự	490
102. Ngoại Truyện Thứ Nhất: Chu Bạch Thảo	494
103. Ngoại Truyện Thứ Hai: Từ Thiên	499
104. Ngoại Truyện Thứ Ba: Triệu Minh	504

Tôi Sẽ Khiến Cô Sống Không Bằng Chết

Giới thiệu

Trong không gian tối mù mịt, đôi mắt nâu khói đẹp sắc lạnh ấy lại chiếu vào Vũ Lục Hàn những tia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-se-khien-co-song-khong-bang-chet>

1. Chương 1

Vũ Lục Hàn ngồi bất động trên giường. Đầu óc cô quay cuồng, hoang mang vì những gì vừa diễn ra quá nhanh. Chân tay cô dường như tê dại, cảm giác hồi hận và sợ hãi tràn vào mọi tế bào trong cơ thể, khiến đôi mắt cô mờ nhòe. Mình vừa làm gì thế này?!!!

Trong không gian tối mù mịt, đôi mắt nâu khói đẹp sắc lạnh ấy lại chiếu vào Vũ Lục Hàn những tia nhìn dò xét. Từng neuron thần kinh rung động mỗi khi bắt gặp hơi thở nam tính kia phả quá gần vào người. Người con trai trước mặt cô bỗng đứng thẳng dậy, thôi không gây áp lực cho cô bằng cái ánh mắt ghê rợn ấy nữa. Hắn đi về phía cuối phòng, nơi có đặt một chiếc ghế bành da khá to. Hắn thả người xuống, một đốm sáng lóe lên. Mùi thuốc lá tràn ngập không gian khiến Vũ Lục Hàn ngạt thở.

“Nói đi. Vậy là sao?”

Chất giọng băng lãnh đều đều của hắn khiến cô nhớ đến những lúc bị mẹ khiển trách ngày bé. Có điều vô tình hơn.

“Tôi... xin lỗi”

“Cô nói câu này ba lần rồi, và tôi không muốn nghe nữa!””, hắn lên giọng. Vũ Lục Hàn có thể cảm nhận cơn giận lại dâng lên trong hắn, dù hắn ngồi cách cô khá xa.

“Tôi... tôi xin lỗi”. Cô lắp bắp như một cái đĩa hát bị vấp. Bỗng hắn bật dậy, ném điều thuốc hút dở xuống sàn và dẫm mạnh. Điều thuốc tắt ngấm. Hắn lao đến chỗ cô như một con thú hoang săn mồi, bàn tay đặt vào vai cô đẩy ngã cô xuống chiếc giường nơi cô đang ngồi. Vũ Lục Hàn hoảng hốt, mắt bỗng nhòe đi. Cô sợ.

“Cô lợi dụng tôi?”, hần rít lên khe khẽ. Bàn tay hần khẽ bóp mạnh khiến vai cô đau tấy.

“Tôi... tôi không cố ý. Tôi chỉ... tôi đã say, và...”

“Và cô lợi dụng tôi?”, giọng hần ta trở nên đáng sợ lạ lùng. Vũ Lục Hàn lắc đầu nguầy nguậy.

“Tôi xin lỗi, tôi không nghĩ rằng nó khiến anh tổn thương như vậy!”

“Thật lòng nhỉ”, cô có thể thấy đôi môi hần nhếch lên trong bóng tối. Không để cô kịp phản ứng, đôi môi đó nhanh chóng áp chặt vào môi cô. Không khó để hần trấn áp cô. Vũ Lục Hàn giãy giụa, cố hết sức để đẩy hần. Không thể để chuyện này xảy ra thêm lần nữa! Không được!

Mặc kệ mọi sự phản ứng của cô, hần tỏ ra không hề mất chút sức lực nào để hôn ngấu ngiến người ở dưới. Vũ Lục Hàn dùng sức cắn mạnh vào môi hần. Hần ngừng lại, cơ thể đột nhiên bất động khiến mọi giác quan trên người cô rung lên sợ hãi. Hần ngồi thẳng dậy, đôi mắt nâu khói nhìn thẳng vào cô trong bóng tối. Thật khó để đoán được hần ta đang nghĩ gì.

“Cô tên là gì nhỉ?”, hần chợt hỏi một câu không liên quan. Cô chột dạ.

“Lục... Lục Hàn”, cô lắp bắp, nhìn hần với sự cảnh giác cao độ nhất. Hần có phải bị thần kinh bất chợt không?

“Cô Lục, tôi e là cô phải bỏ việc rồi”, cô có thể cảm thấy một nụ cười khẩy nhẹ sau câu nói ấy. Nghĩa là sao?

“Sao... sao cơ?”

“Hành động của cô đều trái với luật lệ ở đây. Nếu tôi kiện nơi này, cô chắc chắn sẽ mất việc đó, cô gái”, cô nhìn thấy một nụ cười mỉm. Chúa ơi, hần ta cũng nghĩ cô là tiếp viên của quán bar này sao!

“Anh... anh nhầm rồi! Tôi không phải người ở đây!”

“Đúng vậy, sắp rồi”, hần ta bật ra tiếng cười với một sự khinh thường và đứng dậy, bước về phía chiếc ghế bành bọc da. Châm thêm một điếu thuốc và ngậm ở môi, hần khoác áo và đi ra cửa.

“Tối nay sẽ rất tuyệt vời nếu không có những chuyện ngoài phạm vi cho phép kia”, hần hơi nghiêng đầu lại, nói. “Hi vọng tôi có thể khiến cô khổ sở, sống không bằng chết. Chúc buổi tối vui vẻ”

Câu nói của hần khiến Vũ Lục Hàn rợn tóc gáy. Và rồi hần đi. Tim cô vẫn đập điên loạn, không thể ngồi dậy nổi. Mọi chuyện vừa diễn ra nhanh như chớp, bỗng chốc khiến cô sợ hãi. Chúa ơi, mình vừa làm gì thế này! Mình đã đụng vào ai thế này?

Vũ Lục Hàn lần đầu ngồi uống rượu. Mùi cay và đắng khiến cô buồn nôn, bụng sôi lên, họng như bị thiêu đốt. Nhưng cô chẳng có tâm trí để cảm thấy kinh khủng. Vũ Lục Hàn cứ ngồi im ở đó, uống cạn một hơi rồi đẩy cốc lại cho bartender để yêu cầu một cốc nữa. Người bartender nhìn cô ái ngại nhưng cô cũng chẳng có đủ bản tâm để nói một câu “tôi đã hai mươi hai tuổi rồi, tôi được phép uống rượu”. Lục Hàn rất muốn quên những chuyện vừa ập đến, nhưng đáng tiếc rằng càng uống nhiều, những chuyện đó càng hiện lên thật rõ. Cô lảo đảo trên cái ghế cao đến mức chân không chạm đất, đôi mắt lơ đãng và hai má hồng ửng lên dưới ánh đèn nhấp nháy điên loạn trong vũ trường. Chợt một bàn tay to, thô kệch vỗ chặt lấy một bên vai Vũ Lục Hàn, kéo cô quay lại. Dưới sức nặng của rượu, cô lơ mơ nhìn thấy một gương mặt to bè, thô thiển, thân hình hộ pháp toát ra mùi rượu tanh nồng nặc khiến mũi cô chun lại. Người đàn ông hộ pháp buông tiếng lè nhè đầy cợt nhả:

“Cô bé còn nhỏ mà ở đây là hư, không vâng lời bố mẹ. Hư rồi thì phải theo anh về chịu phạt, anh dạy dỗ lại cho!”

Vũ Lục Hàn nhắm mắt, gạt tay kẻ hộ pháp: “Người đâu mà thô thiển, hôi rình!” Rồi cô quay mặt đi, cái đầu choáng váng.

“Mày nói cái gì?”, cô nghe thấy gã gào lên. Rồi bàn tay thô kệch ấy túm lấy gáy Lục Hàn giật mạnh, khiến cô rơi tõm xuống đất. Cô chỉ biết rằng đầu mình choáng váng, chẳng có sức mà thấy khó chịu với kẻ đối diện. Điều đó vô tình làm gã thô thiển cảm thấy bị xúc phạm. Gã buông lời xỉ nhục:

“Loại gái như mày thì sạch sẽ thơm tho với ai!”

Lục Hàn cảm thấy người nóng bừng. Dù cô vẫn thấy mơ hồ về ngoại hình của kẻ hộ pháp thô kệch trước mặt và chất cồn khiến cô chao đảo, cô vẫn biết lòng tự trọng của mình vừa bị dẫm đạp. Vũ Lục Hàn khó nhọc đứng dậy, bị choáng do bất ngờ nhưng vẫn bám được vào thành quầy bar và gào lên đáp trả:

“Cái loại vô giáo dục như ông mới đến quầy rầy tôi rồi dám xỉ nhục người khác!”

Gã đàn ông trợn ngược mắt, hơi men còn đọng trong người khiến gã trở thành một kẻ bạo lực, dùng cả hai tay tóm chặt lấy mái tóc ngắn màu hạt dẻ của Vũ Lục Hàn, dùng sức giật và cúi xuống đất. Cô đau điếng, như tỉnh cả rượu, dùng hết sức cào cấu và đẩy gã đàn ông ra. Một vụ lộn xộn diễn ra, chẳng khiến ai bất ngờ vì ở đây nó xảy ra như cơm bữa. Những người đang nhảy nhót trên sàn dừng hết lại và xúm quanh hai người. Trong mắt họ, Vũ Lục Hàn là một tiếp viên đang bị khách “dạy dỗ”, hoặc một số cho rằng đây là một đôi tình nhân đang bất hòa. Chẳng ai tin Vũ Lục Hàn đang là sinh viên, đang vất vả mỗi ngày chen chân trên xe buýt đến làm ở một quán cà phê vô cùng nhỏ, và lần đầu tiên tìm đến rượu vì chuyện vô cùng buồn ở gia đình. Chẳng ai biết cô để giải thích điều đó cho đám người đang lắc đầu nhìn cô đầy khinh bỉ.

Cách biệt xa với đám người hiếu kì là một khu vực hoàn toàn khác, nơi ánh sáng nhấp nháy đủ màu sắc như mắt trên sàn nhảy vũ trường không thể chạm đến. Đó là nơi đặt một dãy ghế sofa bọc da thú nhuộm đất tiền, với hai chiếc bàn bằng pha lê khắc kẻ sát nhau. Khu vực đó “tối” nhất vũ trường, bởi nó tách biệt và chỉ thi thoảng sáng lờ mờ bởi ánh đèn nhấp nháy. Đây trên hai bàn pha lê kẻ sát nhau là những chai rượu rỗng, liếc sơ qua cũng thấy người uống chỗ rượu đó là một kẻ tiêu hoang. Không phải một người mà là một nhóm người. Cùng với đó là gạt tàn thuốc, khu vực này đã chịu bao nhiêu thứ khói độc hại. Nơi này cũng là nơi để các cô gái tiếp viên trong bar có dịp nở mày nở mặt với đồng nghiệp. Những cô gái được vinh dự gọi đến đây ngồi sẽ có cơ hội được tiếp xúc với những kẻ không coi trọng giá trị của đồng tiền, nếu may mắn sẽ được qua đêm với họ và biết đâu sẽ chiếm được trái tim một người nào đấy rồi đổi đời.

Đám người ngồi trong khu “đại gia” chỉ tầm hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, mặt còn trẻ măng và nhan sắc hơn người. Họ có bốn người. Ba nam và một nữ. Đám người họ tỏ ra cách biệt với đám đông đang tùm tùm ngoài vũ trường, nhưng lại bàn tán về nó. Một nam thanh niên có mái tóc quiff ngắn hung đỏ, ngồi bên cạnh một tiếp viên nữ đang cuốn lấy mình như con rắn, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía đó, miệng nhoeo cười, nói:

“Bảo vệ ở đây ngày càng vô dụng”

Đáp lời, nam thanh niên ngồi phía bên kia của chàng trai tóc đỏ liền đưa tay vuốt mái tóc đen cắt ngắn theo kiểu nam sinh của mình ra sau, quàng tay ôm lấy cô nàng tiếp viên tóc vàng:

“Bọn say rượu đánh nhau như cơm bữa, còn bọn say thuốc thì lấy đó làm trò vui. Chừng nào đánh nhau to thì bảo vệ mới can. Không chừng bọn chúng còn đang ngồi thưởng thức một ly brady ở trong xó xỉnh nào đấy”

Và các cô nàng tiếp viên cười nằng nặc lấy lòng. Chàng trai tóc đỏ chỉ mỉm cười và lắc đầu.

“Các anh thì việc gì phải lo. Bảo vệ ở đây kiểu gì thì kiểu cũng không để ai động vào các anh đâu!”, cô gái trong nhóm với mái tóc dài xoăn xù đen óng nở nụ cười xinh xắn. Cô điệu đà vắt hai chân vào nhau, hơi nghiêng người, mắt nhìn có ý chờ đợi vào người con trai ngồi cạnh mình. Nhưng rồi đôi mắt đẹp hút hồn trùng xuống khi thấy người con trai đó không hề nhìn mình, đôi mắt vô thần chỉ nhìn chằm chằm vào đám đông.

2. Chương 2

“Sao vậy, Vũ Phong? Ai đó đánh cắp mắt hồn của cậu rồi à?”

Nhận ra đôi mắt ấy chỉ nhìn vào một chỗ từ lúc này, chàng trai với mái tóc đen nhưn mày hời, tay hươ trước mặt bạn mình. Cậu nhìn theo hướng nhìn của bạn nhưng chẳng thấy gì khác ngoài một đám người lúc nhúc, chen chúc xem đánh nhau.

“Cô gái kia sao chưa thấy bao giờ?”, người im lặng nhất lên tiếng trả lời bạn mình. Đó là một chàng trai khoảng hai mươi lăm tuổi, tóc hơi hoe vàng, kiểu faux hawk cắt ngắn, khuôn mặt góc cạnh mạnh mẽ mang

một nửa thân sắc phượng Tây, với lông mày hoe vàng và đôi mắt màu nâu khói sắc sảo. Đôi mắt sâu rất cuốn hút, từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chăm vào đám đông.

“Có lẽ nó là lính mới đó! Nhưng lại được ngồi uống rượu, có lẽ là lính cưng của Mama rồi...”, cô nàng tiếp viên tóc vàng uốn éo. Theo cô ta, tiếp viên ở quán bar này do Mama dẫn đầu, nhưng Mama thường gài thêm lính mới xen kẽ vào lính cũ, để từ đó dựa vào việc: nếu lính mới ngay ngày đầu đã có được khách thì hôm sau chỉ có lính mới được ra mặt tiếp khách, những người cũ phải ở bên trong ngồi chờ khách gọi theo chỉ định; và ngược lại – đó là cách lọc người của Mama. Tuy nhiên có những lúc Mama “ém người”, cũng chiều một tiếp viên mới rồi chờ đợi đến khi hài lòng thì cho cô ta “ra quân”. Cô nàng lính cưng sẽ được Mama cho phép uống rượu, hút thuốc hoặc nhảy nhót, làm tất cả những thứ mà các cô gái cho là gây hấp dẫn với đàn ông, miễn sao càng nhiều khách càng tốt. Còn những tiếp viên bình thường, nếu có ý làm những việc đó sẽ bị phạt nặng và trừ tiền cả tháng. Các cô gái tiếp viên ở đây thậm chí có lúc nhìn cũng chẳng biết ai với ai, vì Mama thay người luân phiên và thường hay gài người mới xen lẫn vào mà không giới thiệu với ai cả. Tất cả vì muốn ngăn chặn những mối quan hệ quá thân thiết giữa những tiếp viên. Từng có hai tiếp viên vì quá thân thiết với nhau nên đã quyết định cứu bạn mình bằng cách dùng bản thân để cầu cứu khách. Vụ đó suýt vỡ lở và Mama, nếu không phải người ghê gớm và có nhiều quan hệ ngầm, đã có thể gặp rắc rối với pháp luật về tội tổ chức mua bán dâm. Sau đó, hai cô gái đáng thương đã vĩnh viễn biến mất. Thật tệ vì họ là hai con gà đẻ trứng vàng, hai mỏ vàng của Mama, nên từ lúc ấy, Mama vô cùng siết chặt và cẩn trọng. Tất cả điều đó vô tình khiến hai cô tiếp viên nghĩ rằng Vũ Lục Hàn là nữ tiếp viên mới, là lính cưng của Mama.

Vũ Lục Hàn đã chạy đi một mạch trong buổi lễ đính hôn của mình. Đó là lí do vì sao cô lại mặc chiếc váy ngắn hai dây nhỏ trắng tinh, ôm sát người, vô tình tôn lên những đường nét nữ tính của cơ thể và khiến cô đẹp đến bất ngờ. Với cô gái ngày nào cũng chỉ mặc áo phông và quần jeans nhàm chán, ngay cả việc nhìn thấy mình trong gương với chiếc váy trắng tinh cũng khiến Vũ Lục Hàn ngạc nhiên trở cả mắt. Tuy nhiên bây giờ, ở một nơi như vũ trường, trang phục của cô không còn tính chất tinh khiết và kiêu sa nữa. Dù cô không trang điểm, không đi giày cao gót, cô vẫn khiến người khác hiểu rằng mình là một tiếp viên, một tiếp viên với cách trang điểm nude và phong thái đần độn như nữ chính trong ngôn tình chỉ để câu khách mà thôi.

“Cô không biết cô ta à?”, chàng trai có gương mặt lai phương Tây hỏi lại. Hai cô nàng tiếp tân bĩu môi lắc đầu, nhún vai. Làm sao biết được chứ!

“Sao cậu để ý cô tiếp viên đó quá vậy?”, Hoàng Lâm, chàng trai có mái tóc đen thư sinh, nghiêng người nhìn bạn mình thích thú. Hàm Vũ Phong đâu có biết để ý ai bao giờ!

“Không phải cậu thích cô ta ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi đó chứ?”, Trần Hải Minh cười khúc khích, đưa tay vuốt mái tóc hung đỏ của mình.

“Các anh đừng trêu anh ấy nữa, anh ấy chỉ tò mò thôi!”, Chu Bạch Thảo, với khuôn mặt cân đối quyền rũ và mái tóc xoăn bồng bênh, nheo mắt nhìn hai người mà cô gọi là anh, đồng thời nhích vào cạnh Hàm Vũ Phong. Cô nhìn người kế bên chờ đợi một sự đồng tình, nhưng chẳng có biểu cảm gì cả. Hắn ngồi im như tượng, chỉ một mực nhìn vào đám đông. Và bất chợt, Hàm Vũ Phong đứng bật dậy, thẳng thắn bước về chỗ nhón nhạo ấy. Hắn làm ba người bạn của mình bất ngờ đến không kịp trở tay, chỉ biết gọi tên và mở to mắt lên nhìn theo bóng dáng đang len lỏi vào giữa đám người hiếu kì. Nhanh như khi hắn quyết định, Hàm Vũ Phong đã rẽ đám đông đến chỗ cô gái ấy.

Vũ Lục Hàn thở hổn hển, đôi mắt đỏ rơm rớm nước nhìn chăm chăm vào tên hộ pháp với ánh nhìn đầy căm giận. Tên đó đánh cô, nắm ngón tay đỏ ửng trên má khiến cô tỉnh cả rượu. Thật ngu ngốc khi lại chọn nơi này để giải sầu, ngu ngốc hơn là lại uống say để bây giờ chân tay bủn rủn, đứng còn không nổi nữa là chống cự. Sau khi túm tóc cô giật lại và bị cô cắn vào bắp tay, gã dúi cô xuống đất và tát cô hai phát. Và gã cười sung sướng với ý nghĩ hành hạ được một cô nàng tiếp tân xinh đẹp.

“Mày thấy không? Hồn với anh để làm gì! Bây giờ tạ lỗi với anh còn kịp đấy, cô em xinh đẹp ạ”, gã hộ pháp cười khùng khục. Đôi mắt gã dán chặt vào thân hình đầy đặn của Vũ Lục Hàn, chẳng hơi đâu nhìn vào đôi mắt ngấn nước đầy tức giận kia. Vũ Lục Hàn chỉ biết dùng đôi mắt làm vũ khí, căm ghét thì trào hai tiếng: “Thô bỉ!”. Ngay lập tức, mặt gã tối sầm. Gã lao đến tóm lấy tóc Vũ Lục Hàn, toan giật ngược lên. Một cánh tay rắn chắc găm chặt lấy bắp tay to bè của gã. Gã nhìn lên với ánh mắt giận dữ.

Chàng trai hai mươi tuổi đang đứng trước mặt gã mặc một bộ đồ đen u tối trên người, với áo sơ mi đen, quần jeans đen và motor jacket làm bằng da thật có in biểu tượng trên ngực trái, một logo rất quen nhưng gã không tài nào nhớ ra. Hắn có mái tóc faux hawk ngắn ngả màu vàng, khuôn mặt đặc những nét thu hút của phương Tây và đôi mắt màu nâu khói như muốn đắm hàng ngàn nhát dao sắc lẹm vào ngực gã. Tuy vậy gã vẫn hét lớn trước khuôn mặt trẻ măng:

“Mày là thằng nào?!!!”

Không đáp lại, Hàm Vũ Phong thẳng tay đâm mạnh vào mặt gã, khiến gã loạng choạng lùi lại phía sau. Hai hàng nước đỏ lôm chảy ra từ mũi gã. Khuôn mặt gã đỏ au như mũi của gã, tức giận nhìn chàng trai trẻ vừa đâm mình đau điếng giờ đang đứng chắn giữa gã và cô tiếp tân ngon lành kia.

“Tao nhìn thấy cô ta trước, cô ta là của tao. Mày đánh cô ta hai phát và chỉ nhận lại một phát như vậy là quá lợi. Đừng đến gần cô gái này nữa.”, Hàm Vũ Phong nói một cách chậm rãi nhưng đầy uy hiếp. Đám đông xôn xao. Chà, hóa ra là tranh giành nhau một cô tiếp viên xinh đẹp! Một số cảm thán: cô ta chẳng đẹp như mình mà cũng được cứu bởi một chàng trai hấp dẫn, công bằng ở đâu!

Gã đàn ông to béo tím tái cả mặt. Lão tức giận vì bị mất thể diện và còn mất cả miếng mồi ngon. Gã giờ chai rượu đang cầm trên tay, định uy hiếp hắn, thì bảo vệ ở đầu bỗng ập đến lôi xềnh xệch gã đi. Gã đàn ông vừa kêu la, vừa chửi rủa, vừa giãy giụa nhưng cuối cùng vẫn bị tổng ra ngoài. Tất nhiên là bảo vệ phải bảo vệ cho Hàm Vũ Phong rồi.

Hàm Vũ Phong liếc nhìn Vũ Lạc Hàn. Cô đang cúi đầu, một tay ôm má đỏ ửng, một tay cố lau cho hết chỗ nước đã chực chờ trên khóe mắt. Cô vừa lúng túng, vừa xấu hổ, lại vừa khó chịu khi vẫn còn men rượu đọng trong người. Đúng là sai lầm, đêm nay một ngàn lần đều là sai lầm!

Hàm Vũ Phong ngồi thấp xuống trước mặt Vũ Lạc Hàn. Hắn nhướn mày khê nhìn cô, đưa tay kéo bàn tay cô ra để nhìn rõ mặt. Cô ngước lên nhìn hắn. Ngay lập tức, sắc mặt hắn thay đổi. Một tia bàng hoàng thoáng qua ánh mắt màu nâu khói và ngay lập tức, hắn buông tay cô rồi đứng thẳng dậy. Hắn toan rẽ đám đông tò mò để trở về chỗ ngồi của mình, nhưng rồi khựng lại. Những suy nghĩ thoáng qua đầu hắn. Hắn quay lại, tóm lấy cổ tay Vũ Lạc Hàn và kéo đi. Cô vẫn bần rần vì rượu và má đỏ rát, choáng váng vì bị kéo bật dậy bất ngờ, ngơ ngác nhìn hắn và rồi la thảm thiết: “Thả tôi ra!” Thế đấy, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa! Vũ Lạc Hàn đã cảm thấy vô cùng biết ơn bất cứ ai đẩy vừa cứu cô khỏi tên béo phì đến toái và bây giờ cô lại thăm rủa cho hắn chết đi. Hóa ra cũng chẳng phải nghĩ tốt cho cô một tí nào!

Hắn cứ phăm phăm kéo cô về chỗ ngồi của mình, nơi có năm cặp mắt đang nhìn hắn ngơ ngàng và khó hiểu. Hàm Vũ Phong bình thường chẳng bao giờ động vào con gái, kể cả Chu Bạch Thảo, và bây giờ đang nắm (cổ) tay một cô gái kéo đi. Và cô gái đó còn là tiếp viên. Và còn vừa bị khách đánh dã man giữa bao nhiêu người ngoài kia. Và Hàm Vũ Phong lại che chở cho cô gái ấy!? Một loạt suy luận kinh hoàng lướt qua cái đầu của hai chàng trai đang ngồi trên ghế, khiến mắt họ tròn to và cái mồm há hốc. Hàm Vũ Phong đến gần với bạn, không giải thích một câu, tay vẫn khư khư giữ chặt lấy cổ tay cô tiếp viên đó. Vũ Lạc Hàn im bất và cúi gầm mặt khi thấy những người lạ đang nhìn mình chằm chằm, nhất là khi cô còn nhận ra ánh mắt không mấy thiện cảm của cô gái vô cùng xinh đẹp ngồi ở góc kia. Mặc dù đây là một vũ trường nhưng cô gái xinh đẹp ấy lại toát lên một khí phách rất riêng biệt, trang nhã và nổi bật hẳn lên khỏi hai cô tiếp viên đang ngồi gần đó. Cô gái xinh đẹp với mái tóc đen bóng bèn mặc một chiếc váy quây màu đỏ, dài ngang đùi, bó sát lấy từng đường cong của cơ thể, không hề phản cảm mà vô cùng quyến rũ, kín đáo. Vũ Lạc Hàn thấy, một cô gái mặc váy quây lại không hề phản cảm nhưng vô cùng hấp dẫn trong một vũ trường, không biết cô ấy có thể làm mê một bao nhiêu chàng trai với phong cách khôn ngoan rất riêng đó. Cô gái như vậy chắc chắn ăn đứt tất cả những cô gái xinh đẹp nhất – nhưng mặc váy quây cổ ép nửa bầu ngực ra khỏi váy và khi cúi xuống có thể hở nửa mông. Trừ có điều cô ấy đang nhìn mình với vẻ khó chịu, khó chịu – Vũ Lạc Hàn nghĩ. Không lẽ mình xấu quá nên cô ấy thấy mình không vừa mắt?

Hàm Vũ Phong vớ lấy một chai rượu và uống cạn. Hắn không ngồi xuống. Sau khi đặt vỏ chai rỗng xuống mặt bàn, hắn nở một nụ cười nhẹ với ba người bạn.

“Xin lỗi, tối nay tôi có hẹn rồi. Hẹn sáng mai gặp lại.”

Ba người ngơ ngàng. Trần Hải Minh là người hoàng hôn nhanh nhất, nhắm mắt nhìn Vũ Lạc Hàn từ đầu đến cuối, kéo dài giọng:

“Nhìn cô ấy quen quen..”

“Đừng nhận vợ thế chứ!”, Hoàng Lâm cười gượng gạo, liếc nhìn cô gái đang cúi gầm mặt sau lưng Hàm Vũ Phong. Cậu nhận ra cô đang hơi lảo đảo vì say rượu, và hai má đỏ ửng. Nhưng cậu nghĩ rằng cô đã đổ trước anh bạn lai Tây của cậu nên mới im thin thút như vậy. Chẳng có một chút kháng cự.

“Tôi không có đùa! Nhìn cô ấy quen lắm! Đây cô gái, chúng ta gặp nhau ở đâu chưa?”, chàng trai tóc đỏ Trần Hải Minh vẫn cố hỏi, nhăn nhăn trán khó chịu vì không nghĩ ra, còn cô gái kia thì mặt cứ cúi gầm xuống, chẳng nhìn rõ được.

“Cô ấy say rồi”, Hàm Vũ Phong lên tiếng, nhìn qua các bạn một lượt và dừng lại ở Chu Bạch Thảo. Cô ấy im lặng, đôi mắt vô cùng phức tạp và rõ ràng không vui vẻ gì.

“Tí nữa em có tự về được không?”, hần hỏi.

“Em không có xe”, Chu Bạch Thảo đáp, nhìn vào hần với cái nhìn nửa van lơn, nửa khó chịu. Cô không thích hần bỏ cô lại một mình. Để đi với cô gái khác.

“Cậu có thể đưa cô ấy về không?”, hần thôi nhìn Bạch Thảo, quay sang Hoàng Lâm và Trần Hải Minh. Cậu con trai tóc đen thì nhún vai ngụ ý “không phải lo”, còn chàng trai tóc đỏ Hải Minh dường như chẳng bận tâm gì, đôi mắt nheo nheo cố ghi nhận hình ảnh cô gái bé nhỏ kia để nhớ lại khoảnh khắc quen thuộc này đã xảy ra ở đâu. Quen, quen lắm...!

“Vậy cảm ơn. Có gì hãy gọi cho anh, xin phép!”, hần nhìn lướt qua Chu Bạch Thảo trong một giây, đưa tay làm hành động chào tạm biệt và kéo cô gái Vũ Lục Hàn đi thẳng. Cô giật mình ngược lên nhìn hần. Cô gần như lịm đi lúc đứng khấp nép sau lưng “ân nhân”, bởi cô đã bắt đầu thấm mệt. Cô đã uống không biết bao nhiêu cốc rượu và đầu óc cô vừa mệt mỏi, vừa lơ mơ. Vậy mà vẫn bị lôi đi xềnh xệch, thật khổ!

Trần Hải Minh sượng người khi nhìn thấy khuôn mặt Vũ Lục Hàn, dù chỉ là nửa bên mặt. Giờ thì cậu nhận ra rồi! Cậu mới gặp cô gái này, sáng hôm nay! Chẳng trách lại quen đến thế, cô ta chẳng khác gì buổi sáng, ngoại trừ mái tóc rũ rượi, thân hình liêu xiêu lảo đảo và hai bên má đỏ ửng. Ôi, thật sự cậu mong cậu đã nhầm!

“Tôi nhớ ra cô gái ấy rồi! Tại sao cô ấy lại ở đây nhỉ?”, Trần Hải Minh hô to, rướn người nhìn theo bóng dáng váy trắng khuất đi ở phía cửa sau vũ trường. Hoàng Lâm cười khẩy, hài hước:

“Không phải cậu gặp cô tiếp viên này ở quán bar khác rồi đấy chứ? Không lẽ Vũ Phong lại vợ phải gái đã bị bạn thân sử dụng!”

“Không, đồ điên!”, Trần Hải Minh nhăn mặt, “Cô gái này chính là hôn phu tương lai của một người bạn của tôi, tôi vừa mới đến dự lễ đính hôn của họ sáng nay!”

“Anh bảo sao? Anh có chắc không?”, Chu Bạch Thảo bất ngờ lên tiếng, rướn người thật sâu về phía chàng trai tóc đỏ. Trần Hải Minh cười:

“Tôi mới hai mươi lăm tuổi, trí nhớ tôi đâu có kém! Chắc chắn là cô ấy, đúng chiếc váy ấy, đúng khuôn mặt ấy! Tôi không nhớ rõ tên nhưng hình như họ Vũ, tên Tiểu Hàn. Cô ấy làm gì mà lại vào đây nhỉ?”

“Ôi, vậy thì Vũ Phong vợ phải hoa có chủ rồi!”, Hoàng Lâm cười giòn tan, khoác vai cô tiếp viên tóc vàng bên cạnh, “Đúng là, bỗng nhiên nổi hứng nhưng lại thật đen đui!”

“Thật nực cười! Bạn anh để vợ sắp cưới vào vũ trường, uống say không biết trời đất và ngoan ngoãn đi theo một người đàn ông khác, thật vô sỉ! Cô ta nghĩ rằng cô ta đang đắm mình trong buổi tiệc kết thúc đời độc thân sao?”, Chu Bạch Thảo khoanh tay, khuôn mặt nhăn lại đầy vẻ khó chịu và bất an. Cô dường như muốn bật dậy chạy theo Hàm Vũ Phong để lôi hần lại, ngay khi có thể.

“Ngao nào, anh cũng chưa thể kết luận được, có thể uống say rồi nên nhìn nhầm!”, Trần Hải Minh dõ dành, lôi trong túi chiếc smartphone và ấn tìm tên bạn mình. “Cần phải hỏi lại cho chắc, bạn anh đâu có tệ đến mức kiểm phải cô vợ như thế chứ!”

“Đúng vậy, tốt nhất nên kiểm tra lại. Người giống người không hiếm, có khi giờ này anh ta đang ôm vợ mình trên giường ấy”, Hoàng Lâm cười nhí nhảnh. Mái tóc đen thư sinh, khuôn mặt khôi ngô trẻ măng cộng với

những điệu cười khúc khích, trông cậu không khác gì những nam sinh cấp ba dù cậu đã tròn hai mươi lăm tuổi. Bởi cậu có làn môi đẹp và nụ cười thu hút nên Hoàng Lâm chẳng ngại gì không phô trương nó ra. Ấy vậy mà cậu vẫn chưa ưng ý ai – những kẻ đào hoa quá mức cũng có nỗi khổ riêng, đó là chẳng biết xung quanh mình có ai thật lòng. Nếu không có khối tài sản đáng mơ ước và gương mặt trị giá bạc tỷ này thì chắc cậu đến nước phải đăng báo tìm bạn đời mất!

“Từ Thiên”, Trần Hải Minh đang ngả người ta phía sau ghế, đưa tay vuốt ve mái tóc của cô tiếp viên ngồi cạnh mình. “Xin lỗi làm phiền cậu giờ này. Tôi chỉ muốn chắc chắn rằng cậu đang ở bên cô vợ xinh xắn của cậu”, Hải Minh nói. Một quãng im lặng, và cậu sững sốt:

“Cậu nói vợ cậu biến mất ngay sau buổi lễ á?”, câu nói ấy của Trần Hải Minh khiến mọi con mắt còn lại đổ dồn vào cậu. “Cậu chắc chứ? Vậy thì thật tệ!”

“Ý cậu là gì?”, giọng nói hoài nghi bên kia điện thoại.

“Vì tôi đang ở trong quán bar, và tôi vừa thấy một cô gái rất giống hôn phu của cậu, ngồi uống rượu say mèm, bị hiểu lầm là tiếp viên và bị người khác đánh, và bây giờ thì vì vụ tận nơi nào cùng bạn thân của tôi rồi!”, Trần Hải Minh nói ra điều đó vô cùng dễ dàng, chắc chắn người nghe phải đứng hình và đau khổ. Chàng trai tóc đỏ nheo mắt: “Tôi xin chia buồn với cậu, bỏ quách con nhỏ đó đi! Trừ khi cậu đã làm nó có thai!”

“Cậu không hiểu đâu!”, giọng nói ấy bối rối, “Dù sao cũng cảm ơn cậu. Có thể cho tôi biết bạn cậu cùng cô gái kia đi đâu không?”

“Chịu thôi, chắc là khách sạn nào đấy..”, Trần Hải Minh tỏ ra dăm chiêu. “Nhưng khả năng rất lớn là khách sạn Hoàng Gia, nó thuộc chuỗi khách sạn của bạn tôi, cậu ta rất thích nơi đó”

“Cảm ơn cậu”, giọng nói bên kia điện thoại đầy náo nê và cuộc nói chuyện kết thúc. Hải Minh ngất máy, thở dài.

“Không hiểu anh bạn nào của tôi mới đang là nạn nhân!”

“Chắc chắn là anh Vũ Phong rồi!”, Chu Bạch Thảo lớn tiếng, “Anh ấy chưa bao giờ muốn lên giường với bất cứ ai cả, vậy mà đã bị con bé đó dụ dỗ! Có chồng rồi mà còn như vậy!”

“Thôi nào bé!”, Hoàng Lâm cười xuề xòa, “Có phải hần ta sinh ra đã ghét phụ nữ đâu, chỉ là một biến cố nhỏ thay đổi hần thôi, cũng đến lúc cần phải có người mở mắt cho hần!”

“Nhưng không phải thế này!”, Bạch Thảo gắt gỏng, “Không phải là con bé lăng lơ đó, không phải lúc này!”

“Sao vậy Bạch Thảo?”, Hải Minh nhướn mày, nheo mắt nhìn Chu Bạch Thảo. Cô trợn mắt thách thức nhìn lại, không giấu nổi một sự ghen tuông.

“Em... chà, không lẽ em thích thằng máu lạnh ấy?”, Hoàng Lâm tỏ rõ vẻ thích thú, nhìn Bạch Thảo nhoeén một nụ cười tươi. Chu Bạch Thảo đỏ mặt, nhưng vẫn cố giữ vẻ cau có.

“Không phải việc của các anh đâu!”, cô quay mặt đi, khoanh tay bướng bỉnh, “Em chỉ lo rằng nếu đúng là con bé đó đã dính hôn với bạn anh mà lại còn ngoan ngoãn theo sau Vũ Phong như thế thì anh Hải Minh sẽ rất khó xử với hai người bạn của mình. Biết đâu lớn chuyện, lên báo, không tốt một tí nào!”

“Đúng là một nguy cơ”, Trần Hải Minh nhấp một ngụm rượu, “Nhưng cậu ta lớn rồi, dù có thế nào đi nữa cũng chẳng ai quật ngã được Hàm Vũ Phong. Em không cần lo xa”

“Đánh nhau với hần ta còn chưa ai thắng nổi nữa là..”, Hoàng Lâm cười khúc khích. Cậu dường như lúc nào cũng rất vui vẻ.

3. Chương 3

“Các anh đừng có chủ quan như vậy!”, Chu Bạch Thảo nhăn mặt không hài lòng. Rõ ràng là một mối đe dọa rất lớn, đối với cô. Chu Bạch Thảo quen Hàm Vũ Phong năm cô mười lăm tuổi, lần đầu tiên cùng bố mẹ tham gia một bữa tiệc lớn của giới kinh doanh. Hàm Vũ Phong khi ấy mười bảy, vừa từ Anh trở về,

đang học một trường đại học lớn về kinh tế để tương lai làm chủ cơ nghiệp của bố. Cô thấy rất choáng ngợp bởi chàng trai ấy. Mẹ ruột của Vũ Phong là một người Anh, tuy nhiên bố mẹ hắn đã li hôn từ khi hắn năm tuổi. Bố hắn để lại hắn cho mẹ, về nước và hai năm sau kết hôn với một quý bà kém mình hai tuổi. Hàm Vũ Phong không liên lạc với bố và mẹ kế của mình, chỉ đến năm mười lăm tuổi hắn mới lần đầu gặp lại bố, khi ấy đang là một ông chủ lớn. Ông đề nghị mẹ con Vũ Phong về nước cùng ông, và ông bày tỏ ý muốn cho Hàm Vũ Phong kế thừa sự nghiệp của mình, đơn giản vì ông đã năm mươi tuổi mà mẹ kế của Vũ Phong đã quá tuổi sinh con. Hàm Vũ Phong không đáp một lời, còn mẹ ruột của hắn phản đối kịch liệt. Bà cho rằng con trai mình còn quá trẻ để có khả năng tiếp quản một tập đoàn lớn mạnh. Nhưng rồi vì nghĩ cho tương lai của con, cuối cùng Hàm Vũ Phong phải tạm biệt mẹ, về nước hai năm sau đó, và ngay lập tức được nhận vào trường đại học hàng đầu cả nước về kinh tế tài chính. Hắn có bộ óc vô cùng thông minh và sắc sảo, dù đi học đại học trước hai năm, hắn vẫn luôn đứng đầu trường và chưa bao giờ dính vào bất cứ vụ bê bối nào. Hắn là một hình mẫu đàn ông vô cùng hoàn hảo, có nhan sắc, có tài năng, có của cải và có một tương lai vô cùng sáng lạn. Mặc dù hắn còn trẻ tuổi nhưng với một nửa dòng máu phương Tây, hắn cao lớn ngang hàng với những đàn anh ở trường đại học, cộng với tính cách trầm lặng và khuôn mặt nam tính gợi cảm, hắn thu hút tất cả đàn chị, và những kẻ bằng tuổi hay đàn em kém tuổi mình ở trường. Ngay cả những nữ giảng viên trẻ tuổi cũng vô cùng ưu ái hắn. Với vẻ ngoài hào nhoáng, mọi nơi hắn xuất hiện, hắn đều làm lu mờ tất cả. Bởi thế, ngay lần đầu nhìn thấy Hàm Vũ Phong ở bữa tiệc, trái tim non nớt của cô nàng Chu Bạch Thảo đã rung lên liên hồi. Cô tìm mọi cách để tiếp cận hắn, với ý nghĩ tự tin rằng mình cũng rất xinh đẹp, học vấn không kém cõi, gia thế cũng không tầm thường, mình chỉ cần liếc mắt cũng làm chực người quỳ rạp dưới chân, mình không có lý gì lại không thể thu hút anh ấy. Nhưng cô nàng đã nhầm. Càng tiếp xúc với Hàm Vũ Phong, cô càng thấy hắn có trái tim vô cùng sắt đá. Hắn có tính cách lạnh lùng y hệt khuôn mặt của hắn vậy. Dù cô có quan tâm thế nào đi nữa thì hắn cũng không hề đáp trả. Hắn vô cùng kiệm lời, cần thiết thì mới mở miệng. Suốt những năm học đại học, hắn cũng chẳng hề động lòng khi cô bỏ dở chương trình học ở trường năng khiếu của mình và chuyển sang cùng trường đại học với hắn, chỉ để được nhìn thấy hắn. Trong khi các sinh viên đồn thổi hai người là một cặp, ngưỡng mộ tới mức lập cả fan club, cô thì sướng rơn nhưng hắn dường như chẳng bận tâm đến, điều đó làm Chu Bạch Thảo hụt hẫng và rất buồn. Cô vẫn kiên trì ở bên cạnh hắn. Lần đầu tiên cô thấy trái tim mình tràn ngập hạnh phúc là năm cô tròn hai mươi tuổi, vào bữa tiệc sinh nhật hoành tráng của cô, Hàm Vũ Phong đã tặng cô một chiếc bánh gato hình vũ công ballet thật lớn với một bức vẽ của Ine Veen với hình ảnh “cái chết của con thiên nga”, đó là điệu múa vô cùng nổi tiếng được thực hiện bởi vũ công ballet Anna Pavl a Pavlova. Cô sung sướng đến phát điên, không chỉ bởi bức tranh gốc quá hiếm và đắt tiền mà Hàm Vũ Phong đã tìm để tặng cô, mà còn vì hắn đã để ý và biết rõ niềm đam mê lẫn sở thích của cô. Từ sau đó, Hàm Vũ Phong đáp lại những câu nói của cô nhiều hơn, mặc dù vẫn kiệm lời, nhưng không còn im lặng quá nhiều nữa. Hắn thỉnh thoảng nuông chiều, mua cho cô những thứ mà cô thích, nếu rảnh thường hay đưa đón cô khi đến những nơi cả hai cùng đi chung như các bữa tiệc, đi chơi cùng nhóm bạn,... Tuy nhiên, hắn vẫn không mấy may tỏ ra một chút bận tâm khi mọi người bàn tán rằng họ là một cặp. Điều đó làm Chu Bạch Thảo có chút phiền muộn, nhưng không nhiều. Đối với cô, được hắn đối xử như bây giờ là một thành công rất lớn. Nó chứng tỏ hắn cũng biết quan tâm, cũng biết xiêu lòng, vì thế cũng có thể biết yêu. Cô đã ở bên hắn kiên trì suốt tám năm, và cô thừa đủ kiên nhẫn để ở bên cạnh hắn cho đến khi trái tim của hắn bị “hạ gục”. Thế nhưng cô gái khó hiểu kia đột nhiên xuất hiện, và sẽ chẳng có gì xảy ra nếu hắn không cư xử lạ lùng như thế. Suốt bao nhiêu năm bên cạnh hắn, Chu Bạch Thảo chưa từng thấy hắn ngồi gần bất cứ người con gái nào, ngoài cô, chứ đừng nói đến việc nắm tay dắt đi như thế. Cô cũng chưa từng thấy hắn nhìn ai, ngay cả cô cũng chưa được hắn nhìn lâu đến vậy. Và chắc chắn là hắn chưa từng cứu ai, cứu bất cứ ai chứ đừng nói đến cứu một cô gái lạ hoắc khỏi bị bắt nạt. Chu Bạch Thảo vô cùng bất an, trong lòng rực lửa và đầu óc dường như đảo lộn hết.

“Bạch Thảo, em phải hiểu rõ tính cách của Vũ Phong nhất chứ. Cậu ấy biết rõ mình đang làm gì mà!”, Hoàng Lâm nhướn miệng cười. Đôi mắt cậu sáng lấp lánh nhìn Bạch Thảo với vẻ thích thú. Hoàng Lâm là bạn học chung đại học với Hàm Vũ Phong, vì đi học sớm từ nhỏ nên cậu cũng là một trong số những sinh viên vào đại học khi còn trẻ tuổi. Cậu quen biết Vũ Phong khi tham gia đội bóng đá trường. Hắn là một tiền đạo xuất sắc, có lẽ do từ nhỏ sống ở Anh Quốc – đất nước là cái nôi của bóng đá châu Âu. Hắn được mang chức đội trưởng và thành người chỉ đạo có tiếng nói hơn cả huấn luyện viên, tuy nhiên lại rất biết điều, chưa bao giờ tỏ vẻ hồng hách coi thường huấn luyện viên đội bóng. Hoàng Lâm vô cùng ấn tượng với cách đi bóng và những cú sút rất căng của hắn, nên ngay lập tức đề nghị được tập đá penalty với Hàm Vũ

Phong. Và Hoàng Lâm, với vị trí thủ môn, đã bắt được 3/5 cú sút. Như vậy quá đủ để gây ấn tượng với Hàm Vũ Phong. Ngay sau đó, họ trở thành bạn. Cả hai không ngờ họ có điểm chung với nhau nhiều như vậy, và họ đã thân thiết đến tận bây giờ.

“Đi đâu vậy?”, Vũ Lục Hàn giở giọng lè nhè. Giờ cô nửa tỉnh nửa mê. Sau hai cái tát như trời giáng, đầu cô dường như tỉnh lại vài giây rồi lại u mê đi gập mấy lần trước đó. Cô đang cùng một chàng trai lạ đi dọc hành lang với ánh đèn vàng mờ mờ. Và rồi cô cảm thấy mình vừa bước vào một căn phòng tối om. Vũ Lục Hàn muốn nhớ lại mình đang ở đâu, và đây là ai, nhưng nó dường như vô nghĩa vì đầu cô đang đau kinh khủng. Chàng trai lạ thả tay cô, cô bất ngờ bị mất chỗ dựa, lảo đảo giữa phòng rồi ngồi thụp xuống đất. Cô thấy đầu mình nặng trĩu trở lại và đôi mắt muốn nhắm tịt. Cô từ từ nằm trượt xuống sàn, toan tìm kiếm một giấc ngủ. Rồi bỗng cơ thể cô nhẹ hẫng. Vũ Lục Hàn bị bé bổng trên không trung. Tim cô nhảy dựng lên, hơi rượu khiến adrenaline của cô tăng vọt. Cô nhăn nhó than trách:

“Làm gì đấy... muốn ngủ!”

“Em sẽ được ngủ”, giọng nói nhẹ nhàng thì thầm với cô. Ngay sau đó, Vũ Lục Hàn cảm nhận sự mềm mại bao trùm lấy lưng mình. Cô đã được nằm trên giường. Và rồi, ngay khi Vũ Lục Hàn hoàn toàn thả lỏng cơ thể và cảm thấy mãn nguyện với sự thoải mái vừa ập đến, một sức nặng bỗng đè lên cơ thể cô. Và rồi ngoài sức tưởng tượng, đôi môi cô đang bị cưỡng bức bởi một làn môi khác. Vũ Lục Hàn như sự tỉnh, dùng sức yếu ớt đẩy ra, lắc đầu nguầy nguậy:

“Không thích!”

“Đây là những gì em phải trả vì tôi đã cứu em...”, hắn nhếch miệng cười. Hắn thấy bóng dáng cô thật giống với hình dáng mà hắn đã tìm kiếm bấy lâu, nhưng hóa ra lại không phải. Hắn đã chờ đợi, hi vọng rằng mình đúng, rồi lại thất vọng vì hắn đã nhầm. Không phải người mà trái tim hắn đang tìm kiếm. Nhưng hắn lại không thể rời mắt khỏi dáng hình bé nhỏ đang phủ phục dưới đất. Hắn đã nghĩ ra một ý tưởng điên rồ. Hắn lôi cô ấy đi mà không kịp hình thành suy nghĩ ngăn cản lại. Hắn đưa cô gái đang say mềm thẳng lên xe và đưa thẳng cô gái ấy về khách sạn của hắn. Ý nghĩ rằng chiếm hữu cô ấy nghĩa là đã chiếm hữu trọn hình bóng nhỏ bé kia khiến tâm trí hắn trở nên mờ ảo, mờ ảo như hơi rượu phảng phất trên người hắn. Hắn biết mình sẽ làm gì. Hắn cũng biết cô gái này tuy say nhưng vẫn tỉnh táo, cô ấy biết chuyện gì đang xảy ra. Hắn biết hậu quả nếu hắn gần gũi với cô gái khác. Hắn biết hậu quả ấy sẽ rất lớn nếu sau này cô gái của hắn xuất hiện. Thế nhưng không gì là không thể – hắn có tiền, tiền giải quyết được mọi chuyện. Hắn sẽ cho cô gái này đủ tiền để sống hạnh phúc cả đời, đủ để cô ta không phải làm phiền hắn và tự biến mình thành cô gái thuộc tầng lớp thượng lưu để quen với những thằng đàn ông giàu có ngu ngốc khác. Hắn tin rằng cô ta sẽ không làm phiền được cuộc sống của hắn. Vì thế, hắn chỉ liều một lần này thôi. Ai bảo cô gái này quá giống cô ấy. Ai bảo cô gái này... hấp dẫn!

“Không thích mà...”, Vũ Lục Hàn phụng phịu, đôi mắt nhắm nghiền. Cô chỉ cảm thấy thật phiền khi không được nghỉ ngơi, mà hoàn toàn chưa nhận thức được điều gì sẽ xảy đến với mình. Cô đẩy nhẹ hắn và quay đầu đi. Cô muốn quay lưng vào hắn nhưng cơ thể ấy quá sức so với cô. đành nằm im chịu chết.

“Ngoan nào..”, hắn thì thầm, nhẹ nhàng vuốt ve và cắn nhẹ vào tai cô. Vũ Lục Hàn phát ra tiếng kêu nhẹ, điều này làm hắn phát điên. Cường bức một cô gái đang say mềm, nghe có vẻ không được quân tử cho lắm. Mẹ kiếp, ai quan tâm chứ!

Hắn chiếm lĩnh đôi môi của cô lần nữa. Cô gái này bắt đầu mềm nhũn bên dưới hắn. Cô gần như lơ mơ, chỉ cảm thấy một cảm giác rất mềm mại và dễ chịu ở môi. Bởi vì hắn đang nâng niu cô hết mực – điều mà chính hắn cũng không tưởng tượng được. Vũ Lục Hàn quen dần với cảm giác ngọt ngào ấy. Cô không chống cự mà tóm nhẹ lấy vạt áo hắn. Hắn cười nhẹ, cắn gì phải lên giường với nhiều cô gái để biết cách chiều một cô gái khác cơ chứ!

Đúng vào lúc ấy, cánh cửa bị đẩy ra một cách thô bạo. Hàm Vũ Phong khựng lại, nhưng chỉ khe liếc mắt lên người đang đứng chắn ở cửa. Hắn chẳng tỏ vẻ gì bất ngờ, chỉ hơi khó chịu. Vũ Lục Hàn, trong cơn lơ mơ nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc gọi tên mình:

“Tiểu Hàn!”

Cô chậm chạp đưa mắt về phía giọng nói đang ngùn ngụt lửa giận ấy. Đầu cô cứ ong ong, đau nhức. Vũ Lục Hàn nheo mắt, hình bóng vô cùng quen mắt lơ mơ hiện ra. Hình như là...

“Từ Thiên?”, cô thê thọt. Ngay lập tức, người đứng ở ngưỡng cửa lao thẳng đến chỗ cô và hấn, toan đẩy hấn ra và kéo cô dậy. Tuy vậy, hấn đã chặn lại ngay lập tức. Từ Thiên, chàng trai cao ráo với mái tóc màu đồng rối bù, cặp kính gọng đen trên mắt bị xô lệch, trợn trừng mắt với sự tức giận cao nhất nhìn hấn. Trái lại, hấn nhìn Từ Thiên với ánh mắt bình thản nhất.

“Tránh ra!”, Từ Thiên gào lên. Anh cảm thấy mình có thể đầm nát khuôn mặt lãnh đạm trước mặt. Còn hấn cứ bình thản đến phát bực!

“Anh là ai vậy?”, hấn hỏi. Hấn vẫn một mực chắn giữa Vũ Lục Hàn và Từ Thiên, đôi mắt giương lên đầy thách thức và không cảm xúc.

“Từ Thiên? Anh ở đây?”, câu nói có phần lè nhè của Vũ Lục Hàn gây sự chú ý của cả hai. Cô chậm chạp đỡ thân hình của mình ngồi dậy, đầu óc vẫn đau nhức nhưng không thể nào không nhận ra giọng nói của Từ Thiên. Cô dụi mắt, cố lấn át cơn đau đầu để nhìn rõ hai người trước mặt. Nhưng cô chỉ nhận ra Từ Thiên.

“Tiểu Hàn, tại sao em lại ở đây? Tại sao em lại uống say thế này? Đi về!”, Từ Thiên gắt lên trong nỗi bực tức. Vũ Lục Hàn ngơ ngác vài giây, cảm thấy choáng váng nhưng những gì vừa xảy ra đã ập về trong đầu cô. Phải rồi, cô uống rượu, bị chòng ghẹo, bị đánh, được cứu, và rồi...

“Tiểu Hàn! Em đứng lên! Đi về!”, Từ Thiên hét lên một lần nữa. Anh thấy rất khó chịu khi có một thanh niên cứ nhất quyết ngăn trước mặt anh, còn cô gái kia thì cứ ngồi im đấy, chẳng nhúc nhích tí gì. Vũ Lục Hàn nhìn Từ Thiên, nheo mắt. Cô như sực tỉnh khi nhìn thấy anh. Ngay lập tức, cô lùi về phía sau.

“Tôi không theo anh về đâu! Anh đi đi!”, Vũ Lục Hàn nhún nhó kèm theo những cái xua tay. Từ Thiên tròn mắt nhìn cô, và Hàm Vũ Phong vẫn cứ giữ thái độ bình thản như thế. Cứ như thể hấn biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra.

“Tiểu Hàn, em phải nghe anh!”, Từ Thiên đau khổ, “Em ghét anh cũng được, nhưng em phải ra khỏi đây, anh sẽ đưa em về tận nhà! Anh...”

“Không! Tôi không đi đâu với anh hết!”, cô lắc đầu nguầy nguậy. Vũ Lục Hàn lùi tít vào phía bên trong chiếc giường, áp lưng vào tường và cuộn tròn người lại.

“Tiểu Hàn, anh xin em... Anh biết làm sao đây, còn bố mẹ em, còn...”, Từ Thiên gần như rên rỉ. Anh không muốn đối đầu với thằng con trai đáng ghét cứ ngăn cản mình tiến vào sâu hơn, nhưng nếu không thì cô gái ấy cứ lùi dần xa tầm với. Anh gạt cánh tay hấn, nhưng hấn dùng tay kia đẩy anh ngược trở ra. Anh nhìn hấn tức giận, đôi tay nắm chặt lại chực muốn đầm nát khuôn mặt ấy. Cô gái của anh vẫn rên rỉ phía sau.

“Tôi không đi!”, Vũ Lục Hàn trừng mắt nhìn anh. Từ Thiên bối rối, vừa bối rối vừa giận khiến khuôn mặt anh méo mó trông thật tội nghiệp. Anh biết cô gái ấy sẽ cự tuyệt anh, giống như sáng nay, nhưng không phải ở thời điểm này!

“Tiểu Hàn!”, anh gọi, lên giọng vì giận và bất lực. Vũ Lục Hàn dường như nhận ra điều đó, nhìn anh nhưng vẫn cương quyết không đi. Có lẽ do rượu tác động nên cô trở nên cứng đầu, cô chưa bao giờ dám cãi lời anh.

“Tiểu Hàn, tại sao em lại muốn ở lại nơi như thế này?”, Từ Thiên bất lực nói. Anh dùng ánh mắt van lơn nhất, cầu mong cô gái kia cùng anh về, rồi muốn chạy đi đâu thì chạy. Anh cảm thấy khó chịu khi cô ở đây với một người con trai lạ. Thậm chí họ vừa...

“Và...”, Vũ Lục Hàn lúng túng nhưng ánh mắt vẫn rất kiên quyết. Cô nhìn nhanh sang hấn, kẻ vẫn bình thản chứng kiến mọi thứ và không một phản ứng. Điều duy nhất hấn đã làm chính là đứng chắn giữa cô và Từ Thiên, hơi nghiêng người về phía cô, một tay đưa ra nhằm chặn Từ Thiên lại gần. Cô suy nghĩ rất nhanh và hơi rượu đã đánh liều giúp cô quyết định.

Cô lao đến ôm chầm lấy Hàm Vũ Phong. Có lẽ chỉ mình Vũ Lục Hàn không cảm thấy gì do tác động của rượu, nhưng cơ thể Hàm Vũ Phong cứng lại, gần như bất động, còn Từ Thiên thì chết sững nhìn cô với ánh mắt vừa bàng hoàng, vừa bối rối.

“Đây là bạn trai tôi! Tôi ở bên bạn trai tôi thì có gì sai!!”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt, nhìn Từ Thiên với sự chán ghét và giọng khẳng định quả quyết của cô khiến anh đau lòng.

“Em... đã có bạn trai?”, Từ Thiên thì thầm, khuôn mặt không còn gì ngoài sự thất vọng.

“Đúng thế! Anh đi về đi!”, Vũ Lục Hàn siết chặt hơn. Hàm Vũ Phong nhìn cô. Khuôn mặt của hắn trông vẫn bình thản và dường như không bận tâm đến chuyện riêng tư của cô gái này và chàng trai phá đám kia, tuy nhiên bên trong hắn như đang có một cơn bão lớn.

4. Chương 4

“Em...”, Từ Thiên ấp úng không ra lời. Một cái gì đấy bóp chặt lấy trái tim của anh, và cảm giác hụt hẫng bao trọn lấy anh. Anh nhìn Vũ Lục Hàn với đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng và sự trống rỗng, nhưng rồi Từ Thiên cũng đứng lùi dần ra xa và quay người lại. Anh đứng lặng một lúc. Khoảng thời gian đó với Vũ Lục Hàn tựa như một thế kỉ. Và rồi Từ Thiên lên tiếng.

“Xin lỗi em”

Ngay khi ấy, một giọt nước mắt lăn nhẹ trên má Vũ Lục Hàn. Cô cảm nhận được tình cảm của anh. Cô cũng cảm nhận được nỗi buồn và nỗi đau của anh. Cô không còn say nữa. Cô biết cô vừa khiến Từ Thiên đau.

Cánh cửa đóng sập lại. Hàm Vũ Phong quay lại, giằng nhẹ người mình ra khỏi cái ôm của cô gái. Hắn đứng đó nhìn Vũ Lục Hàn cúi gằm mặt. Cô đang lặng lẽ khóc. Bởi vì chính cô cũng đang trải qua cảm giác giống hệt như Từ Thiên.

“Người vừa rồi, là ai vậy?”, Hàm Vũ Phong cất tiếng đều đều hỏi. Nhưng không có phải hồi.

Hắn cảm thấy lưng mình nóng hầm hập. Hắn chưa từng quen ai tỏ thái độ như vậy với mình. Hắn đã cười thầm trong lòng khi mọi chuyện trôi theo con đường đúng như hắn dự đoán – cô gái này bỏ cả người yêu và chạy theo hắn. Hắn biết chắc điều đó, vì hắn định ninh rằng cô gái này đã bị hắn làm cho xiêu lòng. Nhưng bây giờ thì cô ta thật lạ, thái độ quay ngoắt 180 độ. Hắn nhận ra cô ta đang khóc. Người cô gái này hơi run lên và có những tiếng sụt sịt nhẹ nhè nhẹ. Tuy vậy, đó không phải việc hắn cần phải lo đến.

“Anh là ai vậy?”, Vũ Lục Hàn lí nhí. Lúc này, chỉ khi bắt đầu thấy tỉnh rượu và nhận thức được mọi thứ, cô mới nhận ra mình đang ở chung trong một căn phòng tối om cùng với chàng trai lạ.

“Cô đang chơi trò gì vậy?”, hắn nheo mắt, quai hàm cứng lại. Cô gái này với cô gái lúc nãy dường như là hai người vậy. Hắn đã mong cô ta say rượu trở lại.

“Tôi... quen anh hả?”, Vũ Lục Hàn ấp úng rồi ngược mắt lên nhìn hắn. Trong bóng tối, cô chỉ thấy những đường nét mờ mờ, nhưng lại nhìn rõ đôi mắt sắc lẹm. Cô cố gắng khớp nó với những đôi mắt mà cô biết, nhưng nó hoàn toàn xa lạ. Cô không biết chàng trai đang đứng trước mặt mình!

“Cô đáng yêu thật! Cô theo tôi về khách sạn, không kêu ca, không chống cự. Thậm chí người yêu, hay anh trai, hay thằng chết tiệt nào đó, đến lôi cô về, cô còn tự nhận mình là bạn gái tôi. Và giờ cô nói cô không quen biết tôi?”, hắn chưa từng cảm thấy mất bình tĩnh như bây giờ. Hàm Vũ Phong là kẻ vô cùng lạnh lùng, dường như các xúc cảm của hắn đều ngừng hoạt động từ rất lâu. Vậy mà từ lúc cô gái này xuất hiện, hắn cảm thấy hồi hộp, hi vọng, bất ngờ, say mê, tức giận, ngỡ ngàng. Hắn tự phủ nhận những cảm xúc ấy, rõ ràng nó xuất hiện vì cô gái này quá giống cô gái của hắn. Hắn chỉ có cảm xúc với cô gái của mình. Còn đối với cô ta, có lẽ là cơ thể ngộ nhận rồi. Hắn buộc lòng phải kìm hãm tất cả mọi cảm xúc, nếu không hắn sẽ cảm thấy có lỗi với cô gái trong lòng hắn.

“Tôi xin lỗi, tôi... Tôi đã say và tôi... tôi xin lỗi...”, đó là tất cả những gì Vũ Lục Hàn có thể nghĩ ra. Đầu cô đau nhức nhưng cô chưa bao giờ tỉnh táo hơn bây giờ. Khi nghe người con trai lạ nói vậy, cảm giác xấu hổ ngay lập tức ập đến.

“Cô đang làm cái gì vậy?”, hắn khẽ nhếch miệng. Và ngay lập tức lao vào cô một cách mất kiểm soát. Hắn đè lên người cô, ấn cô thật mạnh xuống giường và xâm chiếm đôi môi cô một cách thô bạo. Vũ Lục Hàn bị bất ngờ, không thở được há miệng để lấy hơi, lại càng tạo cơ hội cho hắn. Cô cố vùng vẫy, nhưng hai tay

bị hắn giữ chặt lại bên cạnh đầu. Cơ thể nặng hơn và chắc chắn của hắn kìm chặt cô, khiến cô muốn nhúc nhích cũng chỉ như con bướm cố thoát khỏi tơ nhện. Một giọt nước mắt lăn xuống khỏi khóe mắt cô khi cơ thể cô ngừng kháng cự. Lúc này, Vũ Lục Hàn mới cảm thấy hối hận vì đã trẻ con không chịu theo Từ Thiên quay về. Chính cô đang khiến cô gặp nguy hiểm, trước một người hoàn toàn xa lạ.

Hắn ngừng lại. Điều khiến hắn ngừng lại chính là vị mặn chạm vào da thịt mình. Chết tiệt! Hắn đang cưỡng bức một cô gái!

Hắn chống người thẳng dậy, cúi thấp đầu trên người cô. Hắn cũng mất kiểm soát – mà hắn vô cùng hoang mang vì không hiểu sự mất kiểm soát đó do rượu, hay do bất cứ điều gì khác. Hắn đã hi vọng mình quá say nên thêm khát một tiếp viên quán bar – chỉ thế thôi.

“Hãy nói cho tôi biết chuyện vừa xảy ra”, hắn hít một hơi, hỏi nhưng không nhìn cô. Rồi hắn buông Vũ Lục Hàn, đứng lùi ra xa và cởi chiếc áo khoác ngoài. In hình một logo vô cùng quen thuộc. Hắn ngồi xuống chiếc ghế bành da ở góc phòng. Nhưng rồi lại đứng lên, đi về phía bên trái giường và mở cánh tủ lạnh âm. Ánh sáng từ tủ lạnh hắt vào gương mặt lạnh lẽo góc cạnh của hắn, trong giây lát khiến hồn vía Vũ Lục Hàn bay bổng tận đâu. Chỉ vài giây để hắn lấy ra một lon bia và ánh sáng duy nhất trong căn phòng từ mù vụt tắt. Vũ Lục Hàn nghe thấy tiếng bật nắp lon và tiếng bia cuộn chảy xuôi cổ họng hắn. Cô thấy buồn nôn bởi hơi rượu vẫn phảng phất quanh người mình.

“Thế nào?”, sau khi hớp một hơi rất dài, hắn đặt lon bia nhẹ bẫng xuống bàn thủy tinh bên cạnh và nhìn thẳng vào cô.

“Tôi... xin lỗi. Tôi đã say, và tôi không còn nghĩ được gì nữa... Tôi chỉ hành động bộc phát, tôi xin lỗi...”, Vũ Lục Hàn vừa khó xử, vừa ngại, vừa sợ, ngồi co ro trên giường, vịn vịn hai tay. Cô nhanh chóng lau hết nước mắt còn đọng lại, thầm mắng chửi mình vì đã suy nghĩ nông cạn, con gái một thân một mình uống say gây ra chuyện không kiểm soát, đã vậy có người không hiểu vì sao biết đường đến cứu mà lại từ chối. Trời ạ! Ai dạy cô mà ngu ngốc quá vậy!

“Tôi muốn biết anh ta là ai, và tại sao cô lại làm như vậy!”, hắn nhắc lại một cách mất bình tĩnh. Cô ta là con nhà ai mà ngu ngốc quá vậy?!

“Tôi... không nói được! Tôi... xin lỗi”

Hắn nhếch miệng cười. Cô gái này là một kẻ đại ngu dốt!

Hắn tu cạn lon bia, đứng dậy và tiến về phía Vũ Lục Hàn. Nói chuyện đủ rồi. Với những kẻ không biết sử dụng sức mạnh của đối thoại thì hãy làm họ sáng mắt bằng hành động.

Đã hai tuần trôi qua kể từ ngày đính hôn gây xôn xao của Vũ Lục Hàn. Cô vẫn đến trường bình thường, làm một sinh viên chỉ biết cắm đầu vào sách vở, nhưng đi đến đâu cũng không thoát mái vì những ánh mắt dõi theo. Cô từng chẳng là ai cả, thậm chí sự xuất hiện biến mất của cô cũng chẳng ai bận tâm đến. Thế nhưng ngay khi gương mặt trang điểm kĩ càng của cô lên báo trang nhất cùng dòng tít “Con trai Bộ trưởng Bộ Y tế đính hôn với hôn phu thuở nhỏ”, cô dường như bị bao vây bởi hàng ngàn ánh mắt mỗi khi ra đường. Thật ra đó sẽ là thông tin chẳng đáng bận tâm, nếu như Con trai Bộ trưởng Bộ Y tế không phải là bác sĩ trẻ hàng đầu của đất nước, không đứng trong top 20 bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất thế giới, không lên đến đỉnh cao như vậy khi mới hai mươi sáu tuổi và không sở hữu gương mặt mạnh mẽ cân đối quá điển trai như thế. Thiết nghĩ, ngành ngoại giao thường là con nhà danh giá, thuộc tầng lớp giàu có, người ta chọn vợ gả chồng sẽ luôn chọn người cùng đẳng cấp, nhan sắc vượt bậc để làm bạn đời. Vì vậy kết quả tình yêu của họ sẽ là đứa con thừa hưởng cái đẹp của cả bố và mẹ. Hoặc họ quá giỏi về ngành Y nên đưa con mình bí mật đi phẫu thuật ngay từ khi còn nhỏ. Cô cũng chẳng biết nữa.

Bố Vũ Lục Hàn là người bạn cùng bàn hồi đại học của ông Bộ trưởng Bộ Y tế. Khi cô còn bé, bố cô liên tục khoe cô mỗi khi thấy Bộ trưởng xuất hiện trên thời sự: “Bạn của bố kia!”. Ông Bộ trưởng cũng là người trọng tình bạn, lần nào đi họp lớp cũng tranh thủ cùng bố đi uống rượu “ôn lại kỉ niệm”. Trong một lần hứng chí, cả hai đã quyết định “gắn bó con cái mình cho nhau”. Và đến bây giờ cô phải thực hiện “vụ hên ước trong cơn say đó”. Thật ra, đã từ lâu Vũ Lục Hàn luôn ngưỡng mộ và dành tình cảm đặc biệt cho Từ Thiên, chàng bác sĩ trẻ đầy tài năng và nhiệt huyết. Không chỉ vì bề ngoài của anh, mà bên trong anh là con

người vô cùng điềm đạm và âm áp. Anh rất trưởng thành, có lẽ do đặc thù ngành nghề của mình. Anh dịu dàng và tất nhiên, rất biết cách chăm sóc người khác. Tuy chỉ tiếp xúc với Từ Thiên một khoảng thời gian ngắn, Vũ Lục Hàn có thể cảm nhận bản thân mình rung động trước mỗi cử chỉ nhẹ nhàng của Từ Thiên. Cô rất vui sướng khi được làm hôn phu của anh – cho đến khi cô nghe được cuộc trò chuyện của bố mẹ. Bố mẹ cô đang giấu cô về bệnh tình thật của mẹ. Mẹ cô bị suy tim giai đoạn cuối, thậm chí còn bắt đầu biến chứng. Với người cao tuổi và yếu đuối như mẹ cô, bà buộc phải phẫu thuật để kéo dài cuộc sống. Nhưng tất nhiên, gia đình cô không có đủ tiền cho một cuộc phẫu thuật quá lớn như vậy. Vì thế, họ quyết định gán bó cô với gia đình Từ Thiên – để gia đình họ hỗ trợ tiền bạc, thậm chí Từ Thiên có thể phẫu thuật và chăm sóc mẹ cô miễn phí. Như vậy là một sự lợi dụng tình cảm. Và Vũ Lục Hàn chúa ghét như vậy. Cô gặp riêng bố và bày tỏ quan điểm, nhưng ông lại cầu xin cô hãy vì mẹ mình. Vũ Lục Hàn đã bắn khoăn, nhưng rồi chính cô lại không thể chấp nhận điều đó, quả quyết bản thân có thể vừa học vừa làm kiếm tiền cho mẹ phẫu thuật, tuyệt đối không lợi dụng người khác. Trước sự cương quyết của cô, bố cô không thể làm gì hơn. Buổi lễ đính hôn diễn ra, nhưng trong phút giây quan trọng nhất, Vũ Lục Hàn tuyên bố thật lạnh lùng: “Cuộc sống của tôi không phải do bố mẹ quyết định. Tôi sẽ không kết hôn với Từ Thiên”. Và cô bỏ đi. Cô nhìn thấy nỗi thất vọng trong mắt Từ Thiên. Cô nhìn thấy cả bóng dáng của anh đau khổ đứng lặng giữa đông thực khách. Cô biết, Từ Thiên thích cô. Cô cũng thích, cô yêu Từ Thiên. Và đây là việc khó khăn nhất cô phải làm. Cô không muốn một ngày khi Từ Thiên biết chuyện, anh sẽ khinh bỉ, ruồng bỏ cô, ruồng rẫy bố mẹ cô, và quay lưng với gia đình cô. Gia đình cô sẽ bị xem thường, coi nhẹ. Đó là kết cục cô không bao giờ muốn. Vì thế, Vũ Lục Hàn cho rằng việc cô làm là hi sinh bản thân để bảo vệ danh dự của gia đình. Và cô vẫn tự an ủi mình bằng ý nghĩ ấy, nhưng rồi cũng không chịu được, một phút bất cẩn với những suy nghĩ u ám trong đầu, cô đã tiến thẳng vào vũ trường The Bass mà không hề suy nghĩ thấu đáo. “Giải sầu một chút thôi”, cô nghĩ, vì mình cũng không có nhiều tiền. Thế mà loại rượu rẻ nhất cô uống cũng khiến cô say quên trời đất, để rồi gặp thảm họa với một tên con trai lạ hoắc. Hắn ta còn đe dọa sẽ khiến cô “sống không bằng chết”, cô tắc lưỡi. Vũ Lục Hàn đã trải qua nỗi đau buồn nhất rồi, hắn ta có làm gì đi nữa cũng không thể khiến cô đau hơn được. Vì thế, cô yên tâm quên hết những chuyện buồn đã xảy ra trong cái ngày đen đủi ấy và cắm mặt vào quyển sách. Cô phải đọc xong cuốn này trước khi thư viện đóng cửa và hôm sau cô lại phải đi tìm lại trong mười mấy nghìn quyển sách. Sinh viên đọc và trả sách cũng vô cùng lộn xộn, không bao giờ để đúng mục đã phân chia, mà bừa bộn nhét nấy. Thậm chí chồng sách họ mượn nằm trên cao, đến khi trả không cất lên được, họ chẳng buồn mượn thang của thủ thư mà đặt luôn chồng sách ở chân giá sách. Mà thủ thư chỉ có duy nhất một người. Vì thế bà thủ thư cũng chẳng buồn đi kiểm tra, cũng chẳng buồn xếp sách mà cứ cuối tuần lại xin vài sinh viên bị kỉ luật xuống thư viện xếp sách với mình. Đó là hình phạt kinh khủng nhất với họ, bởi họ không thích sách và cũng không buồn nâng niu quyển sách cũng như giá trị từng cuốn sách mang lại. Với họ, những quyển sách này chẳng khác nào đồng giấy lộn xỉn ó ghim thành tập. Còn Vũ Lục Hàn – một một sách thứ thiệt – lại ủng hộ những người yêu sách giống hệt những kẻ ưa chuộng hòa bình và nuôi chim bồ câu. Mặc dù đã lướt nhanh nhất có thể nhưng tiếng chuông vào tiết vẫn ngăn cản ý định của Vũ Lục Hàn. Cô tắc lưỡi, thôi mượn về vậy. Mỗi lần mượn sách cô sẽ phải ghi tên mình kèm lớp học chính vào cuốn sổ dày cộp của thủ thư, kí tên đồng thời để lại số tiền mệnh giá nhỏ nhất của mình, khi nào trả sách nguyên vẹn còn dấu thư viện thì cô sẽ kí tên lần nữa vào trang sau và lấy lại tiền. Có những kẻ nhà giàu, thuê sách rồi bán lại cho người khác, mất vài đồng bạc đối với họ không có gì to tát, những kẻ như vậy thường lén lút tìm cách kí tên vào trang sau để khỏi bị lộ tẩy việc không trả sách, ai xui xẻo bị truy ra tên thì sẽ bị phạt xếp sách một tuần kèm với mua trả lại. Vũ Lục Hàn thường tránh mượn sách về vì có những hôm cô không có tiền, hoặc cô có ít tiền, tờ tiền mệnh giá nhỏ nhất cô có đôi khi lại giúp cô đi chợ mua thêm mấy thứ cho mẹ, hoặc thêm vào hộp tiết kiệm để mua máy may. Gia đình Vũ Lục Hàn không quá nghèo nhưng cũng không có gì dư dả nên cô buộc phải tính toán cẩn thận mỗi khi quyết định chi tiêu một cái gì đấy. Và khi cô chắc chắn cô có thể trả sách ngay chiều nay hoặc trong ngày mai, cô mới quyết định mượn sách về. Hiếm lắm mới bắt được một quyển sách hay hợp ý, cô không muốn đến khi quay lại sẽ phải đi tìm trong những giá sách to sụ, dày cộp. Kí xong tên và để lại một tờ tiền hơi cũ, Vũ Lục Hàn ôm trong tay quyển sách tâm đắc và đi nhanh về lớp. Cô ước bây giờ có thể về nhà để tiếp tục nghiền ngẫm quyển sách này, cô không thích đọc sách bị gián đoạn. Vũ Lục Hàn vừa đi vừa nghĩ, không để ý xung quanh mọi người nhìn cô xì xào. Cô cũng chẳng bận tâm, bình thường cũng như vậy. Nhưng hôm nay thì khác. Tuy nhiên Vũ Lục Hàn cũng chẳng thèm nhận ra những ánh mắt hôm nay khác thế nào. Đã nhìn xăm soi thì nhìn kiểu gì vẫn là xăm soi. Cô cứ mặc kệ, bước vào lớp trong cái nhìn theo của tất cả mọi người. Và sau đó chính cô cũng đứng sững lại, mắt tròn to, tim như ngừng đập.

Ngồi đúng chỗ ngồi của cô trên lớp là một chàng trai mặc bộ suit màu đen, chiếc kính râm che gần hết khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhận ra những đường nét nam tính rất vừa mắt. Chàng trai chẳng để tâm đến sự xuất hiện của Vũ Lục Hàn, vẫn thản nhiên sử dụng điện thoại. Chỉ đến khi xong việc, chàng trai đó mới từ từ cất chiếc điện thoại vào túi quần, đứng dậy và đút tay vào túi, nhìn thẳng Vũ Lục Hàn qua cặp kính râm. Hàm Vũ Phong khẽ nhếch miệng, đưa tay tháo kính trên mắt xuống và gài vào cổ áo. Ngay khi nhận ra khuôn mặt lơ mơ bởi ánh sáng tử lạnh tối hôm đó, Vũ Lục Hàn bàng hoàng đến độ làm rơi quyển sách, cảm giác sợ hãi ám ảnh lại lan tràn và trong đầu đầy ắp những câu hỏi tu từ hoang loạn: Anh ta là ai? Anh ta đến đây làm gì? Anh ta muốn gì?

Hắn tiến đến chỗ cô. Đôi mắt nâu khói sắc lẹm đánh giá cô một lượt từ trên xuống, môi nở nụ cười rất nhẹ. Một chàng trai lai Tây! Các nữ sinh trầm trồ. Hàm Vũ Phong, với khuôn người vạm vỡ của người chăm tập thể hình, gương mặt góc cạnh nhưng hài hòa, đường nét lạnh lùng, gãy gọn, đôi mắt nâu khói hút hồn sắc sảo bên dưới cặp lông mày hơi hoe vàng, kèm theo mái tóc faux hawk vàng hoe được vuốt sáp tỉ mỉ, hắn không thể phủ nhận trông như một vị thần hiện đại. Những nét đẹp của phương Tây góp cho khuôn mặt như tạc một cánh mũi cao thẳng, bầu mắt sâu cuốn hút và khuôn miệng rộng quyến rũ. Những nét ẩn hiện của phương Đông lại tô vẽ cho hắn một khuôn mặt đầy nam tính nhưng sắc cạnh một cách mềm mại. Mọi thứ đều hài hòa với nhau khiến Hàm Vũ Phong thành một vị thánh sống, xuất hiện ở lớp của Vũ Lục Hàn và hạ gục gọn gàng mọi cô gái chỉ với vẻ ngoài không tưởng của mình.

Hàm Vũ Phong cứ thế tiến đến cô gái đang cứng đờ người vì bất ngờ và sợ sệt. Hắn cúi xuống đất nhặt lên quyển sách “Nghệ thuật đường phố”, liếc qua bìa sách và đưa nó cho cô. Vũ Lục Hàn thất thần vài giây rồi cầm nhanh quyển sách, lùi lại vài bước.

“Sao vậy?”, hắn khẽ mỉm cười và tiến đến chỗ cô. Vũ Lục Hàn nuốt khan. Cảm giác tối hôm đó lại ập về trí óc cô khiến cô thấy khó thở.

“Tôi... tôi không làm gì anh cả! Tôi thề!”, Vũ Lục Hàn liên tục xua tay và lắc đầu, trong khi cô còn chẳng dám nhìn vào mặt hắn. Cô thấy sợ ánh mắt uy hiếp buổi tối hôm đó. Chỉ cần nhìn thấy nó, gai ốc trên người cô nổi hết dậy.

“Tôi đã nói gì đâu!”, hắn cười khẩy. Nụ cười của hắn khiến những cô gái khác đứng tim ngừng thở, nhưng Vũ Lục Hàn lại chẳng hề liếc nhìn. Cô sợ đến mức chỉ biết nhìn đi nơi khác tránh né.

“Vậy... sao.. sao anh biết tôi ở đây mà tìm đến!”

“Tôi đến vì có chuyện cần trao đổi với cô”, hắn nhìn cô dò xét, nhưng không thể cảm nhận được điều gì khi mà cô gái này cứ cúi mặt nhìn đi chỗ khác. Hắn hơi phật ý. “Cô có phiền đi cùng tôi đến một quán cà phê nào đấy và nói chuyện không?”

“Không! À.. tôi còn hai tiết học nữa, nên rất tiếc...”, Vũ Lục Hàn rút rè từ chối. Cô nhìn vào mặt hắn trong một giây, và ngay sau đó bối rối sụp mắt xuống. Trong cô dâng lên một cảm giác khó tả.

“Tôi đã xin nghỉ học rồi. Đi thôi, Vũ Lục Hàn”, hắn gọi đầy đủ họ tên cô khiến cô bất ngờ, bất ngờ hơn cả là việc hắn đã tính toán trước mọi thứ. Mời một cô gái đi uống cà phê là điều vô cùng đơn giản, nhưng mời cô gái phức tạp này đi ra khỏi cửa lớp thôi lại vô cùng khó, nếu không chặn trước mọi đường rút lui của cô ta thì chỉ có nước phá sản – Hàm Vũ Phong thầm nghĩ cách đây ba hôm. Sau khi trở về từ khách sạn đêm hôm đó, Hàm Vũ Phong nén giận tìm hiểu về cô gái lạ kia. Chẳng cần tìm hiểu đâu xa, hắn thấy ngay gương mặt đó trên khắp mặt báo. Mặc dù lên ảnh cô ta trang điểm kĩ hơn và đã qua một lớp photoshop, nhưng những đường nét khuôn mặt thì không thể lẫn vào đâu được. Vũ Lục Hàn, cô ta xưng tên Lục Hàn và chàng trai kia – lúc này đã chắc chắn là người hôn phu bị ruồng rẫy của cô ta – gọi cô ta là Tiểu Hàn. Có lẽ họ quen nhau từ trước nên anh ta mới gọi như vậy. Hàm Vũ Phong không lạ lắm gì Từ Thiên, con trai độc nhất của Bộ trưởng Từ Dục. Đã có những lần hắn tiếp xúc với Từ Thiên, nhưng rất ít vì hắn không có việc gì liên quan đến ngành Y tế cả. Hắn cũng biết đến thành công chói lọi của Từ Thiên, anh ta vốn được học Y ở nước ngoài, vì thế khi về nước nhanh chóng đạt đến thành công. Hắn cũng đã nghiên cứu qua về lí lịch của Từ Thiên – rất trong sạch, rất đáng ngưỡng mộ, thậm chí anh ta chỉ có học và nghiên cứu chứ chưa hề yêu đương một chút nào. Vậy nên Từ Thiên dễ dàng chấp nhận một cuộc hôn nhân sắp đặt, chỉ qua một lần hứng chí trong khi say của hai ông bố. Còn Vũ Lục Hàn, ngược lại chẳng có gì đặc sắc. Lí lịch của cô được báo giới thiệu rất ngắn gọn: năm nay hai mươi hai tuổi, đang là sinh viên năm tư của trường

Nghệ thuật. Thậm chí người ta chẳng nói gì đến gia đình cô. Hắn đã cho người đi theo cô trong hai ngày, đến ngày thứ ba mới quyết định xuất hiện.

5. Chương 5

“Anh xin nghỉ cho tôi á?”, Vũ Lục Hàn trợn tròn mắt, rú lên. Cô chưa bao giờ nghỉ học – kể cả khi bị ốm Vũ Lục Hàn vẫn cố gắng đi học và khép nép một góc. Cô không có người bạn thân nào ở trường – đơn giản vì cô luôn là người lầm lì nhất, im lặng nhất, cam chịu nhất, ngoan ngoãn nhất, ở bất cứ mọi nơi có sự hiện diện của cô. Cô không bao giờ bắt chuyện hay tìm cách giao tiếp với bất cứ ai, cũng quá lầm lì đến độ chẳng ai muốn bắt chuyện kết thân với cô cả. Vũ Lục Hàn đã quen với cuộc sống yên ổn, không bị xáo trộn, tuy một mình nhưng chưa bao giờ cảm thấy mình cô độc. Vũ Lục Hàn vẫn lặng lẽ như vậy, vẫn làm những việc giống nhau mỗi ngày: chuẩn bị bữa sáng – đi học – lên thư viện giờ nghỉ giải lao – về lớp học – đi chợ – nấu bữa trưa – đến thư viện học bài – về đi chợ – nấu bữa tối – học bài – nghỉ ngơi – đi ngủ. Vũ Lục Hàn thấy hài lòng với việc lặp đi lặp lại những hành động ấy, nên giờ cô vô cùng sững sốt, và một phần khó chịu, khi bỗng nhiên một người lạ mặt thay mặt mình xáo trộn những thói quen quen thuộc. Cô chưa sẵn sàng cho những thay đổi.

“Đúng vậy. Cô Lục theo tôi được chứ?”, hắn vẫn kiên nhẫn nhìn cô, không để ý rằng ánh mắt của cô đã thay đổi. Phải rồi, cô chưa hề nhìn hắn.

“Sao anh không hỏi ý tôi?”, cô nhìn hắn bất mãn. Cô ngược mắt lên nhìn lướt qua hắn vài giây rồi lại cụp mắt xuống, biểu hiện một sự giận dữ không dám bùng nổ. Hắn cảm thấy buồn cười. Nhưng hắn không cười.

“Bởi vì cô không thích nói chuyện. Cô chỉ còn hai phút nữa là vào tiết, và nếu cô không đi ngay bây giờ, tôi buộc phải dùng vũ lực.”. Hàm Vũ Phong nhìn lướt qua đồng hồ trên tay, vẫn nhìn cô vô cùng kiên nhẫn tuy nhiên giọng nói có chút bức bối. Vũ Lục Hàn bối rối, trong lòng bỗng chốc chổn chọi hỗn loạn. Cả đời cô trôi qua vô cùng yên bình, vì cô không quan hệ với ai nên đã tránh tối đa những rắc rối vào người. Cô cũng chưa hề muốn thay đổi những việc làm buồn tẻ bởi nó mang lại sự thoải mái cho cô – và mang lại một tâm trí bình an. Bởi vậy, Vũ Lục Hàn lúng túng với tất cả những cảm xúc hiện tại. Cô vịn vịn tay mình, mặt cúi gằm, thấy lưng mình toát mồ hôi. Bực mình thật! Anh ta là ai vậy?

“Tôi xin lỗi, tôi không quen biết anh, tôi không thể đi với anh được!”, Vũ Lục Hàn dứt khoát hít một hơi, ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào người con trai trước mặt, đáp. Cô chẳng còn tâm trí để tâm đến khuôn mặt này đẹp như thế nào nữa, cô chỉ cảm thấy vô cùng bức bối và khó chịu khi có người cố gắng điều khiển và thay đổi cuộc sống bình thường của mình. Và rồi không muốn để hắn nói thêm, Vũ Lục Hàn nhanh chóng lách qua hắn và đi thật nhanh về chỗ ngồi trong lớp. Mọi người nhìn cô, càng ngày càng nhiều người nhìn cô. Bởi tin đồn về một chàng trai lạ lai Tây và rất cuốn hút xuất hiện ở trường lan đi vô cùng nhanh bởi những cô nàng mơ mộng. Các cô cố chạy đến nhìn chàng trai lạ ấy, còn những người không quan tâm khác thấy đám đông cũng tò mò ghé vào xem.

Họ ngạc nhiên và tò mò bởi cô gái gần như vô hình đối với họ – người mà bạn cùng lớp cũng chưa bao giờ để tâm đến – lại được đích thân một người đẹp trai như vậy đến tìm. Họ càng có dịp xôn xao khi cô gái đó thậm chí vừa cự tuyệt một chàng trai hấp dẫn.

“Được thôi! Tôi chờ cô”, hắn đứng lặng một lát rồi nói. Sau câu nói ấy, Hàm Vũ Phong khẽ nghiêng đầu lại nhìn Vũ Lục Hàn, nở nụ cười xã giao vô cùng nhẹ, gật đầu chào mọi người và đeo kính râm lên mắt rồi chậm rãi ra khỏi lớp. Các cô gái chết đứng vì phong thái lãnh đạm vô cùng cuốn hút ấy, ngay sau đó là cả một sự bùng nổ cảm xúc, những câu hét rú, những lời xuýt xoa với trai đẹp, và rồi những mũi tên lại chĩa về phía Vũ Lục Hàn. Họ bảo cô chẳng chọe, thấy mình có giá là lên mặt. Hắn là những suy nghĩ đầy tính đố kỵ, vì họ đâu thể ngờ Vũ Lục Hàn vẫn còn thất thần vì xem chút nữa, trong cơn say, tên con trai đó có thể đã tước đi trình tiết của cô. Thậm chí chỉ nghĩ lại những nụ hôn cuồng bạo của hắn, cô cũng lạnh sống lưng, trống ngực đập thình thịch và rùng mình. Các cô gái mê ngôn tình hẳn sẽ bay bổng trong niềm hạnh phúc khi được chàng trai đẹp như thế lấy mất nụ hôn đầu đời. Vũ Lục Hàn khô khan, nhất cáy, không thấy gì khác ngoài bối rối và sợ hãi.

Suốt cả tiết học Vũ Lục Hàn chỉ cúi gằm mặt xuống bàn. Lần đầu tiên trong tiểu sử đi học cô không biết bất cứ điều gì giáo viên đang nói. Đầu óc cô rối mù, cô nhìn chăm chăm vào vở nhưng không tài nào nhắc

bút lên viết. Giờ giải lao giữa tiết Vũ Lục Hàn cố ngấu nghiến cuốn sách Nghệ thuật đường phố nhưng cũng chẳng chữ nào vào đầu. Cô cứ len lén liếc về phía cửa ra vào với ý nghĩ sợ hãi rằng một người đàn ông mặc suit đen ngạo nghễ xuất hiện nơi ngưỡng cửa, kéo cô chạy băng băng ra khỏi đây và đưa cô đến một căn phòng tối om nào đấy. Hắn ta đã nói: “làm cô sống không bằng chết”, Vũ Lục Hàn nuốt khan. Cô thấy rồi, cô đã cảm nhận sự khổ sở trong tâm tưởng mà từ lâu cô chưa hề phải trải qua. Kể cả khi Vũ Lục Hàn dần vật giữa bệnh tình của mẹ cô và nụ cười áp áp của Từ Thiên, cô cũng chưa từng thấy khổ sở như thế này. Giống như việc ai đó xích bạn vào một cái cột, đưa cho bạn chìa khóa nhưng bạn biết dù có tháo xích bạn cũng không thể chạy trốn. Cô thừa nhận việc cô có mặt trên báo khiến hắn mò ra tung tích, nhưng đến được tận trường, vào được tận lớp, ngồi được tận chỗ cô vẫn ngồi thì không tầm thường chút nào. Nghĩa là hắn nắm gọn ghê cô trong lòng bàn tay!

Tiết học cuối cùng, Vũ Lục Hàn gần như nằm rạp xuống bàn. Hắn nói hắn sẽ chờ, chờ cô học xong? Chờ cô ra về? Chờ cô sợ hãi đến mức đầu hàng và chạy đến quỳ xuống nói “Tôi không có ý đồ gì với anh cả, xin anh hãy quên hết những chuyện đã xảy ra và quên luôn cái mặt tôi đi”? Hắn chờ đợi điều gì? Vũ Lục Hàn nuốt khan lần nữa. Lần đầu phải trải qua một chuyện khó xử, Vũ Lục Hàn cảm thấy ngột ngạt, trên hết là sợ hãi. Cô bỗng nhiên thấy sợ những chuyện xảy ra buổi tối hôm đó đến tai bố mẹ cô. Liệu Từ Thiên có nói với bố mẹ cô? Liệu hắn có bám theo cô để tổng tình bằng cách uy hiếp cô hãy tiếp tục... chiều theo hắn, bằng không sẽ cho bố mẹ cô biết? Ôi, không... Vũ Lục Hàn dụi đầu vào lòng bàn tay, lắc lắc đầy khổ sở. Nhìn lịch lãm như vậy mà lại sở khanh đến thế! Nhưng mà cô và hắn đã làm gì đâu! Nhưng mà cô và hắn đã hôn nhau! Nhưng mà cô và hắn đều say! Ôi, mình đâu có quen biết hắn! Vũ Lục Hàn phát khóc, thậm chí rên rỉ và oán trách bản thân đã buông thả trong chốc lát, để bây giờ giống như con chim đã sập bẫy vào lồng.

“Này, bạn Lục!”, giọng nữ lạ lẫm vang lên. Vũ Lục Hàn ngược lên và nhận ra bạn gái bàn trên đang ngoái đầu xuống nhìn cô. Vũ Lục Hàn trông vô cùng ngớ ngẩn sau một loạt suy nghĩ tiêu cực vừa tự mình vẽ ra. Cô mất vài giây ngồi đực ra rồi giật mình đáp: “Tôi đây?”

“Anh chàng đẹp trai đó có phải là bạn trai của bạn không?”, cô nàng bàn trên thì thầm, mắt liếc liếc về phía giáo viên nhưng tai vẫn cố nghe lên lắng nghe Vũ Lục Hàn. Cô ngẩn người.

“Cái gì? Bạn trai á?”

“Đúng vậy, thấy mọi người bảo thế!”

“Không, không! Tôi không quen biết anh ta!”, Vũ Lục Hàn lắc đầu nguầy nguậy. Nhận ra mình hơi lớn tiếng và vài người vừa nhìn mình, Vũ Lục Hàn lại cúi rạp người sát mặt bàn.

“Vậy sao anh ấy đến tìm bạn? Không phải bạn đính hôn rồi sao?”, cô nàng bàn trên trợn to mắt nhìn Vũ Lục Hàn. Vũ Lục Hàn nhận ra trong mắt cô nàng tò mò ấy ẩn chứa cả một niềm vui thấp thỏm.

“Không biết! Anh ta nhầm người đấy!”, Vũ Lục Hàn lầm bầm. Cô cũng hi vọng hắn ta đến tìm nhầm cô gái. Cô nghĩ mãi cũng không biết bản thân đã đắc tội gì với hắn, cô chỉ ôm hắn một lần, trong lúc say khướt, để đuổi Từ Thiên về. Lúc đó cô cũng chẳng tỉnh táo mà nhận ra hắn ta là người lạ. Cô chỉ nhớ cô vừa bỏ Từ Thiên lại buổi đính hôn và bây giờ cô cần phải làm gì đó để anh bỏ về. Không lẽ hắn nghĩ cô thích hắn rồi lại chối bỏ hắn nên hắn thấy bức bối sao? Nhưng cô và hắn không quen biết, cô có như vậy thì có gì hắn phải bức bối?

“Đàn ông thật khó hiểu”, Vũ Lục Hàn thở dài. Cô hoàn toàn chẳng còn tâm trí gì nghe giảng. Lần đầu tiên, Vũ Lục Hàn quên hẳn việc mình đang trong lớp học. Cô thấy nhóm bạn đằng sau mình đang nói chuyện, và cô nghe thấy tên mình. Vũ Lục Hàn đồng tai hết mức lên nghe, và đây cũng là một việc chưa bao giờ cô làm. Cô luôn quan niệm: không can thiệp vào việc của người khác thì người ta cũng sẽ không can thiệp vào việc của mình. Thế nhưng việc có tên cô thì cô cũng được phép nghe chứ nhỉ?

Một người bạn trong lớp đi mua nước nên không được chứng kiến chuyện xảy ra, và những người còn lại đang kể cho bạn mình nghe. Bọn họ đang ở trong lớp tám chuyện như mọi khi thì bỗng nhiên có một chàng trai cao ráo, mặc suit đen nhìn vô cùng lịch lãm, đeo kính râm che khuất gương mặt nhưng nhìn thôi cũng thấy vào dạng đẹp trai, thần nhiên bước vào lớp. Có người hỏi anh ta gặp ai, anh ta không đáp, nhìn quanh lớp một lượt rồi tiến thẳng đến chỗ ngồi của Vũ Lục Hàn và ngồi xuống. Vừa hay có điện thoại, anh ta nghe điện và toàn nói tiếng Anh. Cô nàng lớp trưởng cứ mấp mé bên cạnh, canh cho anh ta xong điện thoại

thì lại hỏi chuyện nhưng mãi chả xong. Anh ta nói chuyện điện thoại phải đến năm phút, nói tiếng Anh rất trôi chảy, mãi đến khi bỏ kính ra mới biết là người lai vì bông mắt sâu đặc trưng của phương Tây và đôi mắt “đẹp kinh hồn”. Cô nàng lớp trưởng chưa kịp thể hiện trình độ tiếng Anh thì Vũ Lục Hàn về lớp, anh ta không nhìn ra cửa nhưng vẫn biết cô ấy về, ngay lập tức cắt điện thoại và đi thẳng về phía Vũ Lục Hàn. Sau đó anh ta lại nói tiếng mẹ đẻ, lưu loát không kém gì tiếng Anh. Anh ta nói đã xin nghỉ cho Vũ Lục Hàn, muốn rủ cô đi uống cà phê nhưng cô lại bảo không quen biết và từ chối, rồi cuộc đến giờ vẫn ngồi lì trong lớp học, giờ nghỉ giải lao còn không đi đâu mất hút như mọi hôm. Mọi người đoán anh ta là... người yêu cũ của Vũ Lục Hàn, thấy cô đính hôn nên xuất hiện nín kén. Nhưng cũng có vài người không tin việc Vũ Lục Hàn có thể quen được người vừa đẹp, vừa giàu như thế. Anh ta dùng điện thoại đắt nhất đang hiện hành, thậm chí kính râm và đồng hồ cũng là loại đắt tiền. Cộng với bộ suit vừa vặn bằng loại vải đắt tiền như được đặt may riêng và phong thái lịch sự nhưng cao ngạo đó, mọi người đoán anh chàng đẹp trai lai Tây phải là một tỉ phú, người nước ngoài bao giờ chẳng giàu hơn! Vũ Lục Hàn thân thế thấp kém, chẳng giao du với ai bao giờ, đến bạn thân cũng chẳng có, thì lấy đâu ra việc có người yêu cũ hoàn mỹ như vậy! Có người đoán đó là anh trai Vũ Lục Hàn, một người anh thất lạc, anh nuôi hay anh họ, Vũ Lục Hàn chưa gặp bao giờ nên bối rối. Từ một cô gái vô danh, vô hình, Vũ Lục Hàn dường như trở thành tâm điểm của mọi cuộc trò chuyện. Tin đính hôn của cô và Từ Thiên lên báo, ngay hôm sau lại rầm rộ ngay tin Vũ Lục Hàn từ hôn. Bố mẹ cô ngày càng lặng lẽ hơn, bố cô than thở ở chỗ làm mọi người thường trách bố không biết dạy con, để con gái làm mất mặt gia đình họ Từ, làm mất mặt bố mẹ khi đơn phương tự động từ bỏ hôn ước. Mẹ cô rất ít khi đáp lại lời của cô. Từ Thiên cũng không hề liên lạc với cô, vì chuyện buổi tối hôm đó. Và bạn bè ở trường được thể nói cô chảnh chọe, khó gần, có người ác ý nói Vũ Lục Hàn sẽ độc thân suốt đời vì thói kiêu kì khó gần đó. Thực ra những ngày sau đó Vũ Lục Hàn cũng cảm thấy hối hận vì mình hành xử quá trẻ con và bốc đồng, nông cạn chưa suy nghĩ kĩ. Chẳng hạn cô gặp riêng Từ Thiên, hoặc đến gia đình họ nói lời từ chối trước khi buổi lễ đính hôn diễn ra, thì cũng đỡ một vụ lùm xùm. Cô không có địa vị, không quá nổi bật, thậm chí không có cá tính, vậy mà dám trước bao nhiêu người từ chối một chàng trai vô cùng xuất chúng như Từ Thiên, thật là mất mặt cho anh và gia đình họ Từ! Đường đường là con trai độc nhất của một Bộ trưởng của cả một đất nước, gia đình vô cùng hoàn hảo, gia giáo, chàng trai lại tài giỏi, khiêm nhường, có ngu ngơ dở hơi mới từ chối một hôn ước có lợi cho cô như vậy. Nhưng rồi Vũ Lục Hàn lại nghĩ, gia đình anh ấy vị thế cũng khá lớn, mai kia sẽ tìm được hôn phu khác cho con trai mình thôi. Một người môn đăng hộ đối, ít ra địa vị và học vấn ngang ngửa, chẳng hạn như một nữ tiến sĩ, thạc sĩ ngành Y nào đó vừa từ nước ngoài về, hoặc một cô con gái của một gia đình quan chức, đại gia nào đấy... Với Bộ trưởng Từ Dục, chẳng hề khó khi lại hẹn một người bạn đi nhậu, và cười hờ hững gán ghép một hôn ước. Và báo chí sẽ lại rầm rộ, khi hôn ước diễn ra chắc chắn tin đưa hoành tráng chẳng kém gì hôn ước của một ca sĩ, diễn viên nổi tiếng khác. Rồi Vũ Lục Hàn sẽ là cái tên bị lãng quên, bố mẹ cô cũng sẽ nguôi ngoai, và cô sẽ tìm thêm việc gì đó làm giúp mẹ cô chữa bệnh. Cuộc sống của Vũ Lục Hàn sẽ khép kín, bình yên như trước. Cô chỉ hi vọng, một ngày nào đó gặp lại cô, Từ Thiên đừng căm ghét cô và coi cô như người xa lạ. Vì lần đầu tiên biết rung động, cô đã dành tất cả những suy nghĩ non nớt dịu dàng của mình cho Từ Thiên. Sẽ không có gì khiến cô đau khổ, ngoại trừ việc người cô dành tình cảm hoàn toàn ghét bỏ và lãng quên cô.

6. Chương 6

Tiếng chuông báo hết giờ khiến Vũ Lục Hàn giật nảy mình, bối rối vì đầu óc mãi trôi đi đâu. Cô lóng ngóng thu dọn sách vở, đi thật nhanh ra khỏi lớp. Cô không muốn chạm mặt chàng trai mặc bộ suit đen đó, cô càng không muốn nghe giọng nói cao ngạo lãnh đạm của chàng trai ấy. Cô không biết bao giờ hần sẽ bắt gặp xuất hiện ở lớp, nhìn cô nhếch miệng cười khinh bỉ và lôi cô đi, hoặc chậm rãi tiến đến chỗ cô và dùng đôi mắt sắc sảo đe dọa. Cô sẽ bước lên bất cứ tuyến xe buýt nào dừng lại ở bên và sau đó sẽ mò đường về. Cô cần phải đi thật xa khỏi trường trước khi...

“Chào Vũ Lục Hàn”, giọng nói ấy khiến cô đứng tim. Hần đỗ xe chắn ngay trước lối ra cổng trường, chỉ chừa một lối nhỏ cho mọi người đi qua. Dường như hần chỉ ngồi trong xe chờ đợi, nhìn thấy cô là bước ra khỏi xe đón đầu. Cô cũng thật ngốc, việc gì hần phải lên tận lớp lần nữa trong khi hần biết chắc chắn cô sẽ phải ra khỏi cổng trường để về nhà! Và cô vội vã chạy ra khỏi lớp xuống cổng trường, thật mĩa mai!

“Anh... tôi đã nói là...”, cô mở to mắt nhìn hần, như chôn chân dưới đất không dám bước tiếp. Hần nở nụ cười vô cùng lịch thiệp, tiến đến chỗ cô và chìa một tay trên không trung.

“Cô đừng suốt ngày nói vậy nữa. Tôi chỉ muốn mời cô một tách cà phê thôi mà”, Hàm Vũ Phong nói. Đôi mắt hắn thật khó đoán. Và hắn khiến cô khó xử khi đứng chần lờ ra còn mọi người thì liên tục nhìn.

“Cô Lục, cô không thấy phiền cho mọi người khi kéo dài thời gian đứng ở đây sao?”, hắn kiên nhẫn nói, tiến về gần cô một chút. Vũ Lục Hàn hoang mang.

“Nhưng tôi không quen anh, tôi không thể đi với anh được! Xin lỗi anh!”, Vũ Lục Hàn tiếp tục từ chối, cụp mắt xuống ý muốn đi cùng đám người ra khỏi trường. Hàm Vũ Phong lập tức giữ lấy vai cô.

“Vũ Lục Hàn, cô không thắc mắc tại sao tôi nhất quyết muốn nói chuyện với cô sao?”, hắn đã tắt nụ cười, đôi mắt nâu khói tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

“Tôi...”, Vũ Lục Hàn ấp úng. Hắn đánh trúng vào trí tò mò của cô. Dù cô đã cố hạn chế việc đi riêng với hắn, ngăn chặn mọi tình huống xấu xảy ra lần nữa, nhưng trong lòng vẫn luôn tự hỏi vì sao hắn nhất định chờ đợi cô như thế.

“Tôi sẽ không làm gì cô, tôi đảm bảo như vậy. Không lẽ cô sợ đối thoại với người khác đến thế?”, Hàm Vũ Phong nhìn thẳng vào mắt cô, khiến cô bối rối cúi đầu xuống nhìn đi chỗ khác. Đúng vậy, điều Vũ Lục Hàn e ngại và sợ nhất là việc phải đối đáp với một ai khác. Vì thế cô đã không chọn gặp riêng Từ Thiên và gia đình anh mà thu gom hết can đảm nhắm mắt nhắm mũi tuyên bố trong buổi lễ đính hôn rồi bỏ đi một mạch. Việc sợ hãi làm adrenaline tăng vọt khiến cô có đủ ngu ngốc và can đảm đẩy cửa vũ trường đầu tiên cô nhìn thấy trên xe buýt, rồi sau đó... Ôi, cô chẳng muốn nhớ!

“Vũ Lục Hàn, nên nhớ bây giờ tôi vẫn còn kiên nhẫn với cô đấy! Tôi không muốn cư xử như một thằng côn đồ!”, Hàm Vũ Phong lạnh giọng, lời nói khiến Vũ Lục Hàn gai người. Ngay lập tức, tim cô lại gia tốc thật nhanh và mồ hôi lạnh hằm hập sau lưng cô. Thôi thì... Hãy hi vọng anh ta không nói dối!

“Tôi chỉ có vài phút, sau đó còn phải về nấu cơm, nên...”, cô lí nhí, không nhìn vào mắt hắn. Cô cảm thấy bàn tay đang đặt trên vai mình nhẹ hơn một chút, và rồi hắn ra cười nhẹ.

“Vậy xin mời”, Hàm Vũ Phong, với một cử chỉ lịch sự, đứng lùi sang một bên và đưa tay về phía ô tô của mình. Đó là một chiếc Lamborghini Aventador SV đen bóng. Tuy nhiên Vũ Lục Hàn không biết gì về xe cô nên thấy nó thật ngộ khi cửa xe mở héch lên trời. Vũ Lục Hàn lóng ngóng bước vào bên trong, mọi thứ đều xa lạ và quá xa xỉ đến mức cô sợ rằng một hành động ngớ ngẩn nào đó của mình sẽ làm hỏng cái xe và cô sẽ phải đền ồm! Trái lại, Hàm Vũ Phong vô cùng bình thản, chẳng bận tâm đến đám người đang nổi đuôi lách qua khoảng trống hắn để chờ lại kia, liệu có quệt vào làm hỏng xe của mình không. Sau khi thấy cô ngồi yên vị trên ghế trước, hắn đi vòng qua đầu xe, xen lẫn đám sinh viên một đoạn rồi ngồi vào ghế lái, bên cạnh Vũ Lục Hàn. Đóng cửa xe, đeo kính râm lên mắt, hắn đột nhiên nhoài người sang thắt dây an toàn cho cô. Việc hắn đến gần bất chợt làm Vũ Lục Hàn thót tim, cô cảm thấy dây thần kinh của mình đập loạn liên hồi. Và tai cô nóng bừng.

“Như đã hẹn, tôi mời cô một ly cà phê”, Hàm Vũ Phong cười bí hiểm, lùi xe, và lướt đi nhẹ nhàng. Còn Vũ Lục Hàn không thể thoát khỏi tâm trạng lo lắng, chẳng có tâm trí thưởng thức cảm giác ngồi trên một siêu xe. Cô cầu mong bản thân tỉnh táo, giữ mình nguyên vẹn trở về bên gia đình!

“Đây là quán cà phê ấy hả?”, Vũ Lục Hàn tròn tròn mắt, kinh ngạc và bối rối khi thấy xe của Hàm Vũ Phong chậm chậm đi vào một khuôn viên rộng lớn sau cánh cửa xa hoa được sơn đen bóng. Hắn không đáp, chỉ đi men theo con đường xi măng, vòng qua một đài phun nước rộng lớn giữa khuôn viên, đi giữa hai hàng cây Snowy flower li ti đủ màu sắc, và con đường dẫn đến một gara rộng phía sau tòa nhà chính đồ sộ. Hắn mở gara tự động và cho xe tiến vào. Vũ Lục Hàn tròn mắt vì trong đó còn khoảng sáu, bảy chiếc xe nữa, lạ lẫm và sáng bóng, nhưng chỉ toàn màu đen. Hắn chậm rãi cho xe đậu vào vị trí, sau khi tắt máy liền quay sang tháo dây an toàn cho cô. Và cánh cửa xe mở, Vũ Lục Hàn vụng về cố bước ra mà không để chạm vào bất cứ thứ gì trên xe. Cô không phải chưa bao giờ nhìn thấy siêu xe hay bước lên xe ô tô, mà vì cô biết chiếc xe này rất đắt, bản thân cô chưa thấy bao giờ. Tốt nhất là giữ gìn, cô không muốn mình có thêm lí do để dây dưa với hắn.

“Anh bảo... mời tôi cà phê. Nhưng đây là...”, Vũ Lục Hàn ấp úng, ngơ ngơ trong đầu. Hàm Vũ Phong tháo kính râm trên mặt, nhìn cô mỉm cười thần nhiên.

“Đúng, đây là nhà tôi”

Vũ Lục Hàn chết sững. Trời ạ! Tại sao lại tin lời hần ta! Một kẻ dối trá không hơn, không kém!

“Đi theo tôi, nếu cô không muốn bị lạc”, Hàm Vũ Phong quay người, nhìn lướt qua Vũ Lục Hàn rồi đi thẳng về phía một cánh cửa âm trong gara. Vũ Lục Hàn lú lú đi theo, vừa lo lắng, vừa cảnh giác. Trông cô thật buồn cười!

Hàm Vũ Phong chạm vào hệ thống cảm biến bên cạnh cửa. Một bảng số hiện lên và hần lướt tay trên đó. Sau khi nhập mật mã, cánh cửa mở ra, hần chờ đợi cô bước vào rồi đóng cửa. Một hành lang ngắn dẫn lên cầu thang trước mặt. Vũ Lục Hàn nhìn những bức tranh phong cảnh treo dọc hành lang, trên bức tường sơn màu cà phê sữa, dưới những bóng đèn trắng nhỏ treo thẳng tắp thành hàng trên trần nhà. Cô đi theo hần lên những bậc cầu thang bằng đá cẩm thạch đen. Cầu thang rất ngắn dẫn đến một cánh cửa kính, cũng yêu cầu mã số điện tử. Sau khi bước qua cánh cửa đó, Vũ Lục Hàn bị choáng ngợp bởi căn nhà vô cùng đẹp và rộng trước mắt mình.

Có một hồ bơi khá rộng hình chữ nhật nằm chính giữa căn nhà, thụt lùi xuống một chút so với nền nhà bằng gỗ. Phía bên trái cửa vào từ gara, góc trên của bể bơi là bộ salon bằng nhung đen hình chữ L lớn ôm sát lấy góc tường, đặt hoàn chỉnh vào góc vuông trong lòng chữ L chính là một cái bàn hình chữ nhật dài, bằng pha lê trong suốt, phía dưới đặt một chậu hoa snowy màu đỏ hình chữ nhật, chạy theo suốt mặt kính pha lê, tạo thành chân đỡ. Phía trên bộ bàn ghế phòng khách xa hoa đó là những hộp vuông nhiều màu bằng gỗ, ốp trực tiếp lên bức tường màu cà phê sữa, đựng một số tạp chí và những lọ thủy tinh nhỏ trang trí. Căn nhà là cả một tổng thể lớn hình kỉ hà, không chia phòng mà có một tầng hai chỉ chiếm một nửa không gian phía trên căn nhà, cắt ngang chéo hồ bơi và được ngăn quanh bởi những tấm rào thấp bằng sắt mảnh sơn đen với họa tiết bắt mắt. Trần nhà cao và rộng, có một tấm kính chiếu xuống thẳng vị trí hồ bơi. Đối diện với cửa lên gara là dãy cửa kính dài hết chiều dài bức tường, nhìn ra đài phun nước. Đó là cửa chính ra vào căn nhà xa hoa này. Đồ nội thất vô cùng đơn giản nhưng độc đáo và tinh tế. Vũ Lục Hàn đã ngất ngây và choáng ngợp bởi căn nhà ngoài trí tưởng tượng, đứng ngây ngô giữa nhà nhìn ngấm. Hần đi đến góc “phòng khách”, đặt kính râm của mình lên bàn pha lê và quay lại nhìn cô. Sự ngưỡng mộ và sững sốt hiện rõ trên từng nét mặt cô khiến hần nhoẻn miệng cười. Rồi hần đi về góc “bếp”, nơi song song với phòng khách, nằm bên tay phải góc phía trên hồ bơi. Dàn counter top bằng đá granite đen chạy sát theo cạnh tường nhô ra khỏi mặt bằng cửa chính. Hơi chéo về phía gần hồ bơi là bộ bàn ghế với bàn ăn hình lục giác khá to bằng pha lê đen với những chiếc ghế da đen bóng lộn kê sát vào từng khoảng trống cạnh bàn. Hần mỉm cười trong khi mức từng thìa cà phê bột vào máy pha cà phê:

“Mẹ tôi là người thiết kế căn nhà này”

“Sao?”, Vũ Lục Hàn ngăn người sau câu nói, rồi vỡ lẽ, giọng nói pha lẫn sự thích thú đầy khâm phục: “Mẹ anh giỏi thật!”

Hần khẽ cười.

” Mẹ tôi từng học Kiến trúc. Nhưng khi kết hôn với bố tôi, bà lại chuyển sang làm Thiết kế nội thất. Căn nhà này bà thiết kế ở Anh với mong muốn bao giờ tìm thấy một mảnh đất đẹp ở một vùng countryside nào đó thì sẽ xây dựng nó. Nhưng họ li hôn trước khi mẹ tôi thực hiện được ý định. Vì thế tôi đã xin phép bà để sử dụng thiết kế đó và căn nhà này ra đời”, hần ấn nút, mở tủ kính phía trên tường lấy ra hai ly cà phê và rửa chúng dưới vòi nước nhẹ.

“Mẹ anh thật tuyệt!”, đó là tất cả những gì Vũ Lục Hàn có thể nói. Cô khá bất ngờ với những chia sẻ đột ngột của hần, nhưng cô cảm giác nó rất thật. Có lẽ người nước ngoài cởi mở hơn chăng?

“Cô có thể ra ghế ngồi”, Hàm Vũ Phong quay lại nhìn cô gái này giờ đứng ngẩn ngơ giữa nhà. Vũ Lục Hàn ngần ra một lát, rồi ngại ngần cúi mặt lú lú đi về phía chiếc ghế chữ L. Cô ngồi sát mép ghế. Đối diện góc “phòng khách”, ở bức tường bên cạnh cánh cửa kính dẫn xuống gara là một màn hình tivi to sụ choán gần hết bức tường, treo phía trên đó là một cái đồng hồ hình tròn màu đen tối giản lạ lẫm với số dồn hết xuống góc phần tư số ba và hai kim chính thì uốn éo, vẹo vọ một cách ngộ nghĩnh. Bên dưới tivi là dàn âm thanh đồ sộ với hai chiếc loa hình trụ đứng chễm chệ hai bên và bàn kính cẩm thạch đen đựng rất nhiều đầu đĩa, nhiều đến hoa cả mắt. Kê dọc bức tường giữa tivi và bộ ghế sofa, vuông góc với dàn âm thanh là một kệ gỗ sơn đen tự thiết kế dài đựng rất nhiều CD, ngoài ra mặt trên cùng kệ gỗ đặt vài khung ảnh và một lọ hoa thủy tinh rỗng. Trên tường, thẳng kệ gỗ là hai bóng đèn hình vuông dẹt chiếu ánh sáng vàng

nhặt dễ chịu soi sáng những bức ảnh trên kệ gỗ.

Hương cà phê tràn ngập không gian.

Hàm Vũ Phong tiến đến phía cô, trên tay cầm một bát nhỏ đựng những cục đường trắng hình vuông cùng hai bình thủy tinh nhỏ bằng bàn tay, một bên đựng bơ mềm đã tan chảy và một đựng sữa tươi. Hắn đặt tất cả xuống bàn, vươn người lên phía một ô vuông phía trên bộ sofa và lấy ra một tấm lót hình vuông bằng gỗ thủ công sơn bóng mịn. Rồi hắn quay người trở lại bếp, cẩn thận nhắc bình cà phê ra khỏi máy và bê nó chậm rãi đặt lên tấm lót bằng gỗ trên bàn. Một lần nữa, hắn trở lại bếp, lấy hai ly cà phê được úp trên chạn sau khi rửa kèm với hai thìa nhỏ. Hắn đặt một ly cà phê vào đĩa trước mặt cô, đặt thìa úp xuống bên cạnh và rót từ từ cà phê vào ly. Hắn làm điều tương tự với mình, ngồi xuống phía chéo với cô và nói:

“Cô có thể dùng gì tùy thích”

Vũ Lục Hàn gật đầu, nhìn theo Hàm Vũ Phong rót lần lượt bơ và sữa tươi vào cốc cà phê của mình. Cà phê chuyển màu hết như bức tường của căn nhà.

“Như tôi đã hứa, tôi mời cô một ly cà phê”, Hàm Vũ Phong khuấy đều nhưng không uống, ngả người về phía sau nhìn cô. Một thoáng bối rối, Vũ Lục Hàn lúng túng nhìn chằm chằm vào cốc cà phê đen đang bốc khói của mình.

“Anh muốn nói gì với tôi?”, thật khó khăn để nói ra điều mình nghĩ. Nhưng cô cũng không thể im lặng được.

“Trước tiên, tôi muốn nói là, hai tuần trước, tôi đã trả tiền hai mươi tư cốc Vodka Beluga cho cô. Và cô nợ tôi ba mươi triệu”, Hàm Vũ Phong nhìn cô gái bằng ánh mắt nheo lại đầy tinh vi. Hắn quan sát được nỗi bất ngờ và lúng túng của cô gái, và hắn thích thế.

“Cái... cái gì?”, Vũ Lục Hàn mở to mắt nhìn hắn, lắp bắp, “Tôi... uống hai mươi tư cốc!?”

“Cô có thể hỏi bartender”, hắn thản nhiên nhún vai.

“Tôi... tôi nợ anh ba mươi triệu?”, cô nói không thành tiếng, rồi nuốt khan. Chừng ấy tiền, cả gia đình cô cộng lại phải một năm mới trả được. Nhưng sao có thể, còn mẹ cô bệnh tật cần gấp nhiều lần số tiền ấy, còn tiền học hàng tháng của cô, còn tiền sinh hoạt, tiền ăn uống, tiền điện, tiền nước, tiền mỗi tháng bố cô tiêu vào việc uống rượu vật vãnh... tất cả tiêu hao không ít số thu nhập ít ỏi của cả gia đình. Kể cả cô đi làm thêm hai ba việc nữa, nếu tích góp trả tiền cho hắn thì cô cũng sẽ không đời nào thực hiện được lời hứa giúp mẹ cô chữa bệnh. Hắn như vậy là ép cô rồi! Nhưng thực chất, đúng là hôm đó cô uống quá say, ngay từ li thứ hai đã choáng váng, sau đó cứ liên tục uống rồi lại đẩy li rượu cho bartender để thêm một li nữa. Rồi cô cũng nhận ra: người bartender sốt ruột không phải vì thấy cô uống quá nhiều, mà sốt ruột vì thấy cô uống quá nhiều mà chưa trả tiền một ly nào cả. Cô còn chẳng biết giá cả, chỉ vào và bảo “cho em loại nào rẻ nhất”, rồi nhắm mắt nhắm mũi mà uống. Hai mươi tư ly rượu, khoảng hai chai rượu có giá ba mươi triệu! Nếu biết vậy, dù có buồn đến đâu cô cũng thà về nhà uống soju của bố còn hơn liều mình vào đó rước thêm rắc rối vào người!

“Cô gái, sao im lặng thế?”, Hàm Vũ Phong không bỏ qua bất kì thay đổi nhỏ nào trên mặt cô. Vũ Lục Hàn giờ đã biến sắc. Điều cô không tưởng chính là việc “bước vào quán bar mà không hiểu rõ về nó” và giờ bị chủ nhân của những ly rượu đòi lại tiền. Cô thất thần vài giây, rồi giật mình, lúng túng nhìn về phía hắn.

“Tôi... nhất định sẽ hoàn trả anh đầy đủ... Nhưng hiện giờ tôi thật sự chưa có đủ...”

“Được thôi, tôi chấp nhận. Ba ngày nữa nhé?”, Hàm Vũ Phong bình thản, khê nhướn mày. Vũ Lục Hàn giật nảy.

“Ba... ngày nữa á?”, cô lại thấy tim đập mạnh, mồ hôi lạnh chảy sau lưng. Cô hoang mang và ngại ngùng. “Tôi... tôi xin lỗi, ba ngày... cũng chưa đủ...”

“Nhưng tôi cần gấp”, Hàm Vũ Phong vẫn thản nhiên, tựa như đang nói một chuyện phiếm. Còn cô đã bắt đầu có cảm giác hồi lỗi và sợ hãi. Cô vội vã nháp một ngụm cà phê mà quên mất nó vừa nóng, vừa đắng ngắt. Cô ho sù sụ. Hàm Vũ Phong ngồi thẳng dậy, vươn tay xoa nhẹ vai cô, nói giọng cộc nhủ:

“Coi kìa, trông cô cứ như vừa ăn vụng bị phát giác!”, hắn cười, “Vậy cho cô chọn, bao giờ cô có thể trả cho tôi?”

“Thật tình... tôi không biết..”, Vũ Lục Hàn cúi gầm mặt, hết như một đứa trẻ vừa gây tội đang hối lỗi. “Nhưng tôi sẽ trả anh sớm nhất có thể, tôi xin thề!”

“Tôi cần gấp”, hắn đáp kèm một nụ cười xảo quyệt. Nhưng Vũ Lục Hàn không thấy điều ấy, cô chỉ cúi gầm mặt với cảm giác xấu hổ kèm sự lo lắng tràn ngập trong từng mạch máu. Cô lí nhí:

“Tôi xin lỗi... Nhưng tôi chưa thể có bấy giờ được... Tôi sẽ đi tìm việc làm thêm và trả anh chừng nào tôi gom đủ, tôi sẽ trả thật sớm! Nhưng có thể phải mất vài tháng...”, cô lại vắn vẹo hai bàn tay. Cô xấu hổ tới mức hai má đỏ ửng và mắt rơm rớm nước. Vũ Lục Hàn rất ngại việc nợ tiền một người nào đấy, huống hồ chỉ là người vô cùng xa lạ. Cô còn chẳng biết tên hắn!

“Cô cần phải tìm việc làm mới có tiền trả tôi sao?”, Hàm Vũ Phong hỏi, tỏ vẻ ngạc nhiên. Nhưng hắn lại nhếch miệng cười.

“Tôi...”

“Được thôi! Tôi thuê cô, và trừ lương cho đến khi hết nợ!”, Hàm Vũ Phong điềm tĩnh nói, rồi ngã người ra sau ghế hết sức thoải mái, nhìn Vũ Lục Hàn với gương mặt thích thú và thách thức. Cô lập tức ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào hắn, hai mắt mở to choáng váng, thậm chí còn thấy long lanh lên vì nước ngân ngấn ở khóe mắt.

“Anh? Thuê tôi? Làm gì?”, cô hỏi với sự ngạc nhiên tột độ. Hắn nhếch miệng khe khẽ.

“Dọn nhà. Nấu ăn. Tưới cây. Giặt đồ. Hết”, Hàm Vũ Phong thông thả với lấy ly cà phê, nhấp một ngụm và đặt về chỗ cũ, đôi mắt nâu khói không rời khỏi Vũ Lục Hàn. Cô tròn mắt.

“Nhưng nhà anh rất xa! Quanh đây không có bến xe nào cả! Tôi sẽ làm vào lúc nào với lịch học như thế, tôi còn phải về nấu cơm cho bố mẹ! Tôi còn...”

“Cô sẽ ở đây. Tạm biệt bố mẹ đi, vì khi hết nợ tôi mới thả cô về nhà”, Hàm Vũ Phong mỉm cười đầy ẩn ý. Hắn không bận tâm đến cô gái đang chết cứng trên ghế ngồi.

“Anh... đang trêu ngươi tôi hả?”, Vũ Lục Hàn hoang mang nói. Rõ là vậy! Hắn không thể nghĩ ra điều này một cách vô tình được!

“Tôi là người làm kinh doanh, tôi quy mọi thứ về những cuộc giao dịch có lợi cho mình, cô gái ạ”, Hàm Vũ Phong nhếch miệng. Trông hắn vô cùng, vô cùng quyền rũ! Nhưng Vũ Lục Hàn chỉ ngây ngốc nhìn hắn.

“Anh sẽ trả lương cho tôi bao nhiêu?”, cô cuối cùng cũng nói ra điều hắn muốn nghe.

“Gấp đôi số tiền lương của cô hiện nay”, hắn thản nhiên nói. Hắn đã nghĩ cô là tiếp viên của The Bass, cho đến khi cho người đi theo điều tra về cô. Cô đang làm tại một quán cà phê cho một người hàng xóm quen, lương rất thấp vì cô làm ít giờ, chỉ làm hai buổi chiều ngày cuối tuần, từ đầu giờ chiều đến sẩm tối. Những hôm đó, mỗi khi về nhà cô sẽ ghé quán cơm đối diện quán cà phê mua hai suất cơm về cho bố và mẹ. Cô sẽ đi bộ một đoạn ra bến xe và đi hai chuyến để về nhà. Người của hắn đã suýt đi lạc khi phải bám theo hai chuyến xe buýt. Tuy vậy, hắn vẫn có được điều hắn yêu cầu.

“Không, vậy thì tôi phải làm trong mười lăm tháng mới đủ để trả anh sao!”, Vũ Lục Hàn nhăn mặt nhìn hắn. Một kẻ tính toán không tệ, hắn bóc lột sự tự do của cô để đổi lấy vài đồng bạc mà hắn có gấp vạn lần chỗ đó!

“Nếu cô làm tốt, tôi sẽ xem xét tăng lên. Cô chỉ cần đứng một năm để hoàn thiện và đền bù”, hắn cứ thản nhiên như một cuộc trao đổi làm ăn bình thường, chỉ thiếu một hợp đồng và một cái bắt tay.

“Nhưng tôi không thể ở đây được!”

“Cô không thể đến chỗ tôi hàng ngày và ra vào chỗ này nếu không có tôi”, hắn ngắt lời cô. Cô im bật. Chính cô cũng đã chứng kiến: khắp các cửa đều là hệ thống mã điện tử. Cổng chính vào khuôn viên và gara được điều khiển từ xa bằng điện thoại của hắn. Cô thật sự không thể vào mà không có hắn!

“Nếu cô đồng ý, chúng ta phải có một hợp đồng thỏa thuận, và cô buộc phải ở đây. Còn nếu không, hi vọng trong ba ngày nữa cô sẽ liên lạc cho tôi và trả lại số tiền cần thiết”, hắn ngồi khom người về phía trước,

chống hai khuỷu tay lên đùi và lồng những ngón tay vào nhau. Hấn nhìn cô chờ đợi, quan sát sự lúng túng của cô bằng niềm thích thú giấu kín qua ánh mắt.

“Tôi...”, Vũ Lục Hàn vô cùng khó xử, rõ ràng là một sự sắp đặt và cô lọt vào cái bẫy vô cùng dễ dàng. Chẳng có lí do gì đột nhiên hắn xuất hiện, nhắc đến khoản tiền nhỏ bé đối với gia tài của hắn, rồi đề nghị cho cô một việc làm trả nợ với điều kiện phải dọn về đây ở. Ồ, vâng, thật trùng hợp làm sao!

“Cô nói sao? Chúng ta sẽ cùng kí hợp đồng chứ?”

Vũ Lục Hàn lúng túng, bực bội và hoảng sợ. Hấn đúng là cố tình xáo trộn cuộc sống của cô mà!

“Tôi cần phải nói chuyện với bố mẹ”, một lí do không thể tuyệt hơn.

Thông minh đấy, cô gái. Hấn khẽ cười, đứng dậy, đi về phía cầu thang lên tầng trên. Đó là phía đối diện bếp, ở bên phải cửa ra gara, một cầu thang gỗ cách điệu rất đẹp dẫn lên tầng lửng phía trên. Đối diện cầu thang là một cánh cửa âm bằng kính mờ, Vũ Lục Hàn đoán đó là phòng tắm hoặc vệ sinh. Hấn đi lên cầu thang, làm gì trên đó một lúc, rồi đi xuống, tiến về phía cô và đưa cho cô một mảnh giấy. Chữ viết tay hơi lộn xộn nhưng lại rất đều. “Hàm Vũ Phong”, bên dưới là một số điện thoại.

“Hãy gọi cho tôi khi cô có quyết định. Trước giờ tan học ngày mai của cô. Tôi sẽ đến đón cô, trong trường hợp cô đồng ý”, hấn nghiêng đầu nhìn cô, kèm một nụ cười nhẹ.

Hấn đã cười khá nhiều từ khi thấy cô. Và hấn cũng nói khá nhiều, với cô.

“Tôi sẽ gọi”, Hàm Vũ Phong – cô thầm ghi nhớ cái tên ấy trong đầu. Cô đã nghe thấy tên này ở đâu rồi.

“Còn nữa”, hấn ngập ngừng một lát, rồi hỏi: “Cô có chị, hay em nào, tên Vũ Lam không?”

“Tôi không có anh chị em”, cô đáp.

“Ừ”, hấn bật cười, rất nhẹ. Một nỗi thất vọng khẽ bay qua đôi mắt cụp xuống của hấn. Và rồi hấn nhìn cô.

“Đi về chăm sóc mẹ được rồi đấy, cô gái!”

7. Chương 7

“Bố à, con có chuyện muốn nói với bố”, Vũ Lục Hàn hít một hơi lấy hết can đảm, rồi ngồi đối diện bố qua bàn ăn, lúc mẹ cô đang nghỉ ngơi trong phòng.

“Sao thế? Tiền học à?”, bố Vũ Lục Hàn không nhìn cô. Ông chỉ để mắt vào chương trình thời sự.

Im lặng một lúc lâu, Vũ Lục Hàn cảm thấy khó thở. Cô không biết nên nói thế nào cho phải.

“Bố à, con có một người bạn ở lớp...”, Vũ Lục Hàn ấp úng. Đột nhiên bố cô quay người lại, mở to mắt nhìn con gái.

“Con? Có bạn ở trường?”, ông hỏi với giọng kinh ngạc. Cô lúng túng gật đầu.

“Ôi trời ơi! Cuối cùng thì con gái tôi cũng chịu có bạn!”, bố Vũ Lục Hàn reo lên và cười sáng khoái. Ông đưa tay xoa đầu cô, vui vẻ hỏi: “Thế, rồi sao?”

“À...”, cô ngập ngừng, “Bạn ấy... có một căn hộ nhỏ... thuê gần trường. Ừm.. gần cuối năm rồi, bọn con cũng chuẩn bị làm đồ án.. nên bạn ấy rủ con đến ở chung để tiện đi lại, và chia đôi tiền nhà nữa...”. Vũ Lục Hàn lúng túng, vừa nói vừa len lén nhìn biểu hiện trên gương mặt bố. Ông Vũ mới đầu tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi ngay lập tức vô cùng đắm chìm.

“Thế là... Con ở đấy ấy hả?”, ông hỏi. Vũ Lục Hàn nuốt khan.

“Vâng... Nhưng cuối tuần con sẽ về nhà ạ!”, cô nói nhanh. Một ý tưởng không tồi, cô sẽ thương lượng.

“VẬY... con sẽ không ở nhà cả một tuần sao?”, bố cô ngập ngừng. Việc con gái ông cuối cùng cũng có một người bạn thân khiến ông rất vui. Tuy nhiên ông vẫn chưa thể làm quen ngay việc cô con gái bé bỏng sẽ đi xa khỏi nhà. Đó là điều chưa từng xảy ra.

“Vâng.. Con sẽ về những lúc rảnh rỗi nữa!”, Vũ Lục Hàn nói đại. Cô biết để yêu cầu điều này với hân rất khó, nhưng biết đâu..

“Bạn con tên gì nhỉ, ở đâu?”, bố Vũ Lục Hàn trở nên nghiêm túc. Mồ hôi cô chảy nóng hết lưng, hết như khi nói chuyện với hân.

“Bạn con là... Hàm Vũ... Lam! Vâng, bạn Vũ Lam, bạn ấy ở ngôi nhà thuê cách trường vài ngôi nhà thôi ạ!”, cô nhắm mắt nhắm mũi nói. Ôi, Vũ Lục Hàn đang nói dối!

“Ừm, bố chưa biết bạn con. Bạn gái hả?”

“Vâng ạ, bạn gái!”, Vũ Lục Hàn yên tâm gạt đầu. Nhưng trong lòng cô đang vô cùng áy náy vì nói dối bố.

“Bạn con chắc cũng là đứa năng nổ lắm!”, bố Vũ Lục Hàn bật cười, “Thế bao giờ con đi?”

“Dạ?”, cô nhìn bố sững sờ. Bố cho cô đi thật sao?

“Bố hỏi bao giờ con đi. Bạn con đến đón con hay con đi xe buýt đến?”

“À... ngày mai con đến đó luôn ạ...”, cô ngập ngừng giây lát, “nhưng bố không hỏi ý mẹ sao ạ?”

“Con có bạn là tốt rồi! Con ở đó nếu gần trường, thuận tiện học hành thì bố mẹ đồng ý thôi, đỡ phải sáng nào cũng dậy sớm đón xe buýt!”, bố cô cười, “nhưng cũng phải mất mấy ngày bố mẹ mới quen được cả tuần không có con gái ở nhà nấu cơm!”

Vũ Lục Hàn nghe bố nói, thấy mũi cay cay và mắt hơi ngấn nước. Cô không muốn xa khỏi nhà chút nào, nhưng cô thực tình không thể có được ba mươi triệu trong vòng ba ngày để hoàn trả cho Hàm Vũ Phong. Không ngờ chỉ một phút đại dột nghĩ quẩn, mọi thứ trong cuộc sống bình yên của Vũ Lục Hàn lại thay đổi nhanh đến thế!

“Con... sẽ gọi về thường xuyên... Con sẽ nấu cơm gửi cho bố mẹ...”, cô cúi gầm mặt, không dám nhìn bố vì sợ bố thấy cô khóc. Vũ Lục Hàn thừa nhận mình vô cùng nhạy cảm, một chút chuyện cảm động cũng có thể bật khóc.

“Được rồi! Con cũng còn bảy tám tháng nữa là ra trường rồi, coi như trải nghiệm một điều khác lạ. Con đã có bạn, bạn con có vẻ khá tốt, cố gắng cố mở hơn, nhưng cũng phải chọn bạn mà chơi đấy! Lần đầu sống xa nhà, có gì con nhớ gọi điện về cho bố mẹ!”, bố Vũ Lục Hàn đưa tay vỗ nhẹ vào vai cô. Cô khẽ gạt đầu nhưng khuôn mặt cúi gầm. Sự áy náy và hối hận về việc mình nói dối kèm theo lòng cảm động với tình cảm của bố khiến Vũ Lục Hàn bứt rứt không yên. Cô rất muốn nói thẳng hết mọi chuyện và xin lỗi bố mẹ nhưng không tài nào nói được vì sợ bệnh của mẹ nặng thêm.

“Thế con đi chuẩn bị đi. Cần gì thì mang theo đi, cuối tuần con về đây lấy thêm gì thì lấy, cho đỡ nặng!”, bố cô dặn dò thêm rồi quay lại xem thời sự. Thực ra trong lòng ông hơi buồn và thấy trống trải, vợ chồng ông từ khi có con đã quá quen thuộc một gia đình ba người ấm cúng. Giờ con gái bé nhỏ của ông đã lớn, đã đủ tuổi tự lo cho bản thân, tự chịu trách nhiệm với những quyết định của mình. Quá nhút nhát cũng không tốt, vợ chồng ông giữ con bé ở bên cạnh mình lâu quá rồi, đến mức cô bé ấy trở nên trầm lặng, hướng nội, nhút nhát, chẳng dám giao tiếp với ai. Vợ chồng ông khá lo lắng khi cô con gái mình hồi nhỏ, từ mẫu giáo lên tiểu học, ở độ tuổi trẻ con vô tư và kết bạn dễ dàng nhất, mà các cô giáo lại liên tục than phiền rằng cô bé không muốn kết giao với bất kì ai. Các bạn bắt chuyện cô bé không đáp, chỉ lẳng lặng bỏ đi. Trong bất cứ trò chơi tập thể nào cô bé cũng tự mình đứng tách ra một góc, dù các cô cố gắng đến mấy thì cô bé vẫn im lìm, không nói chuyện, không cười đùa, khiến các bạn không muốn đến gần nữa. Lên cấp hai, Vũ Lục Hàn khá xinh xắn do thừa hưởng từ bà nội và mẹ. Có một số bạn nam thấy cô xinh xắn, cũng cố làm quen bắt chuyện, nhưng ngược lại Vũ Lục Hàn chỉ nhìn lẳng lẽ và quay người bỏ đi. Ở tuổi bồng đồng ấy, cử chỉ của cô bé là bất lịch sự và kiêu kì. Dần dần bạn bè xa lánh cô, chẳng có bất cứ ai cố tìm hiểu cô, cô cũng chẳng cần ai hiểu mình. Tên Vũ Lục Hàn bị lãng quên trong mọi cuộc chơi, và cứ thế lẳng lẽ đến cấp ba và đại học, Vũ Lục Hàn vẫn chẳng chịu có bạn. Vợ chồng ông Vũ vô cùng phiền muộn, thấy rằng giữ rịt con bên mình là sai, nhưng đã muộn. Lẳng lẽ một mình quá lâu, nhút nhát quá lâu, Vũ Lục Hàn đã quen

với việc không muốn kết giao với ai khác. Nhưng giờ cô đã có bạn! Một người bạn vào năm cuối đại học. Không sao cả – bố Vũ Lục Hàn tự nhủ – có còn hơn không. Hi vọng con bé gặp được một người bạn tốt.

Nắm chặt điện thoại trên tay, Vũ Lục Hàn ngần ngại không dám mở. Sao bố lại để mình đi dễ như thế! Cô đã nghĩ bố cô sẽ thấy bất ổn – đột nhiên có một cô bạn rồi lại dọn đến ở cùng cô ấy ngay lập tức. Không lẽ bố thấy cô lớn rồi, cần phải cho cô ra khỏi nhà!? Có phải đó là lí do bí ẩn sau câu chuyện nhanh chóng hứa hôn cho cô đi lấy chồng không?

Vũ Lục Hàn run run ấn số điện thoại trên tờ giấy lên bàn phím, áp lên tai, tim đập mạnh hơn một chút.

“James Adams?”, giọng nam trầm phía bên kia đầu dây khiến tim Vũ Lục Hàn như dừng lại một giây. Mất một lúc để nhận ra giọng nói ấy, cô ngáp ngừng lên tiếng:

“Là... là Vũ Lục Hàn”

“Chào cô Lục”, giọng nói dường như bớt đi sự nghiêm túc, “Cô đã quyết định rồi chứ?”

“Vâng... tôi đã...”

“Có hay không?”, hần dứt khoát. Dường như hần thờ ơ đi một chút, có vẻ hần đang bận tâm đến chuyện khác.

“Tôi... thực ra tôi có... một điều kiện!”, cô lúng túng nói, rồi im lặng chờ đợi. Bên kia im lặng.

“Điều kiện?”

Phía bên kia, Hàm Vũ Phong đang ngồi trước bàn làm việc với một xấp giấy tờ xung quanh. Ngay khi nghe Vũ Lục Hàn nói vậy, Hàm Vũ Phong dừng việc lướt ngón tay trên bàn phím laptop, đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại vừa bị kẹp giữa tai và vai trái, rồi hần tựa người lên ghế. Hần nhìn chăm chăm vào màn hình laptop nhưng đôi mắt tỏ vẻ đắm chiêu. Chưa có ai từng đưa ra điều kiện với hần. Trong bất cứ việc gì hần làm, kể cả trong việc kinh doanh, Hàm Vũ Phong chỉ duy nhất soạn thảo hợp đồng với các điều khoản vô cùng chặt chẽ, in ra và đưa đối tác kí vào văn bản. Hần nổi tiếng trong giới kinh doanh với việc vô cùng sắc sảo và cẩn trọng, chưa hề thương lượng hay sơ suất một chút nào. Vì thế, cơ nghiệp của bố hần khi vào tay hần còn lớn mạnh gấp nhiều lần, và vững vàng đến độ chưa bao giờ cần phải đề phòng những điều tồi tệ. Hần vô cùng tự tin mỗi khi đưa ra quyết định, bởi bộ não logic của hần luôn tính toán nhanh gọn và chính xác từng đường đi nước bước của kế hoạch, tuy mọi khó khăn không thể lường trước nhưng Hàm Vũ Phong luôn chuẩn bị nhiều phương án dự phòng để đón đầu tất cả. Nói cách khác, Hàm Vũ Phong luôn là kẻ chỉ huy. Phần còn lại chỉ là những quân cờ trong bàn cờ lớn nhất cuộc đời hần.

Thế nhưng cô gái này yêu cầu một điều kiện ở hần. Và hần thấy không hài lòng.

“Tôi... muốn cuối tuần được về với bố mẹ!”, Vũ Lục Hàn hít một hơi và nói một mạch. Hần vẫn im lặng.

“Và cô nghĩ tôi rất rảnh để ở nhà canh giờ mở cửa đưa cô về?”

“Không... ý tôi là... khi nào anh đi làm thì cho tôi ra, tôi sẽ tự về...”

“Vậy nếu tôi đi cả tuần lễ, cả tháng trời thì cô có định treo cửa ra ngoài không?”, hần cười khẩy châm biếm.

“Không... tôi...”, Vũ Lục Hàn cứng họng ngay lập tức. Rõ ràng là hần đã tính toán kĩ lưỡng. Nguyên rửa cái hệ thống cửa neo chết tiệt!

“Nghe đây, Vũ Lục Hàn. Tạm biệt bố mẹ cô đi!”, hần ngồi thẳng dậy, đưa tay lấy cốc cà phê ở góc và uống một ngụm. Không ai được phép cưỡng lại sự sắp đặt của hần!

“Nhưng tôi không thể đi biệt suốt hơn một năm trời như vậy mà không hề thăm bố mẹ tôi lấy một chút!”, cô cự cãi. Lần đầu tiên trong đời Vũ Lục Hàn vừa lên tiếng cãi lại một người khác!

“Cô chuẩn bị làm việc để trả nợ mà còn muốn đặt điều kiện?”, hần nhếch miệng nhưng đôi mắt sắc lạnh ánh lên một vẻ độc ác.

“Vì tôi có lòng tự trọng của tôi!”, Vũ Lục Hàn thấy người nóng bừng. Tìm đâu ra kẻ sắt đá cứng đầu như thế này chứ!? Một chút khoan nhượng cũng không có sao?

“Tự trọng ở đâu khi cô nằm trên giường với tôi vậy?”, hắn đã nói thế, vô cùng khê. Nó như lưỡi dao đâm thẳng vào tim Vũ Lục Hàn. Cô cảm thấy mọi dây thần kinh như bùng nổ trong người, nóng nực và bức bối.

“Xin anh đừng nhắc lại nữa, tôi đã say và anh lợi dụng cơn say của tôi! Anh cũng không có tự trọng!”

Hàm Vũ Phong sững người. Lần thứ hai, cô gái này khiến hắn sững người, mắt mở to không biết nên nói gì, làm gì nữa. Cô ta là ma quỷ phương nào đầu thai mà lúc thì vô cùng ngu ngốc, nhát cáy; lúc thì nghiêm túc, cứng rắn đến phát sợ!

“Không điều kiện gì hết”, hắn gằn giọng, gần như phát ra cả tiếng gầm ghè đe dọa. “Tôi dễ dãi với cô đủ rồi, Vũ Lục Hàn. Bây giờ xin phép, tôi còn nhiều việc phải làm. Chúc yên giấc”

Và hắn ngắt máy một cách thô lỗ, không để cô nói thêm điều gì. Vũ Lục Hàn nhìn điện thoại, trợn tròn mắt. Vậy là thất bại sao? Cô nhất định không thể ở đây cả một năm được! Cô nhất định phải tìm con đường khác giải thoát cho mình khi có thể. Nhưng có lẽ cô vẫn phải theo hắn đi vì chắc chắn kiếm ba mươi triệu trong ba ngày là quá sức tưởng tượng của cô. Vũ Lục Hàn cuộn tròn trên giường, gác cằm lên đầu gối mình và suy nghĩ mông lung. Cuộc sống của cô sẽ thay đổi, cực-kì-thay-đổi. Cô không biết hắn là ai, ngoại trừ cái tên và số điện thoại. Cô không biết hắn là người thế nào, không biết bất cứ cái gì về hắn. Vậy mà cô chuẩn bị “bỏ nhà ra đi” đến ngôi nhà đẹp tuyệt ấy và gắn chặt một năm của đời mình vào nơi ở của một kẻ quái dị. Cô mới gặp hắn hai lần, và lần thứ hai dẫn cô thẳng vào nhà hắn.

Cuộc đời cô gặp phải khúc cua điên rồ, giống như sau khúc cua trên xe buýt hiện lên quán bar The Bass trước mặt cô. Vũ Lục Hàn, nếu nghĩ kĩ hơn và tiếp tục ngồi yên trên xe buýt về thẳng nhà, thì đến giờ cô không phải thất thần vì những sự kiện quái gở xảy đến.

Hàm Vũ Phong lia điện thoại lên bàn. Hắn tựa mình vào ghế, ngửa đầu ra phía sau và nhắm mắt lại, đôi mày hơi cau có. Hắn không thích cảm giác này – cảm giác chênh vênh của một tên đồ tể có sẵn dao và lợn trên thớt nhưng lại hoang mang giữa việc mình sẽ chặt được con lợn hay sẽ cầm nhầm dao vào thớt. Hắn giống như một người đang đi trên dây. Lần đầu tiên hắn phải trải qua cảm giác thất-bại-tạm-thời, loại thất bại chỉ xảy ra trong tích tắc và giây. Hắn không hề quên cảm giác khi cơ thể sững sờ với từng lời cô ta nói. Dù cổ đến mấy thì hắn vẫn cảm thấy vô dụng, rất vô dụng. Hàm Vũ Phong đứng dậy khỏi ghế, gục mặt vào hai lòng bàn tay và đứng dậy đi về phía giường của mình. Cần phải giữ sức đến mai – hắn cười thầm – và mặc kệ mọi thứ thả mình lên giường.

Ngày mai sẽ là ngày đặc biệt.

8. Chương 8

Ngày hôm sau Vũ Lục Hàn đi học với một vali to sụ. Sau ngày hôm trước “chấn động” đám sinh viên trong trường, một câu chuyện đã được truyền đi: Vũ Lục Hàn và chàng trai Tây điển trai ấy đã yêu nhau, mà cô gái phải kết hôn với người khác theo hôn ước ràng buộc. Nhưng chàng trai không thể quên được cô gái, quyết định giành lại cô từ tay chàng trai có gia thế cao ngất. Vì thế chàng đã xuất hiện ở trường cô và đưa bạn gái mình đi đây ngoai mục. Thật tuyệt vời cho những trí tưởng tượng! Và hôm nay, khi thấy Vũ Lục Hàn mang theo một vali đi học, tình huống mới đã hình thành: cô gái khó xử vì không biết chọn trai đẹp nào, quyết định ra nước ngoài ẩn dật! Vũ Lục Hàn trở lại với sự tĩnh lặng của riêng mình. Sau những gì xảy ra ngày hôm qua, tất cả những tin đồn ngày hôm nay không thể làm cô sốc hơn được nữa. Vũ Lục Hàn đi trả sách cho thư viện. Khi đang loay hoay lấy một quyển sách khác trên cao, một bàn tay bỗng rút đúng quyển sách ấy. Cô tiếc nuối nhìn theo, thấy một chàng trai có dáng người hơi nhỏ, cao hơn cô một cái đầu, đang cầm quyển sách ấy mỉm cười nhìn cô. Cô ngạc nhiên và hơi lúng túng, nhưng rồi chàng trai đó lại đưa cho cô quyển sách.

“Cảm... cảm ơn!”, cô lắp bắp, vẫn chưa hết ngạc nhiên vì bỗng dưng có người làm giúp cô một chuyện gì đó. Cậu con trai đó mỉm cười, khoe mắt nheo nheo.

“Không có gì!”, cậu ta nói, “Vì trông cậu khổ sở quá nên tôi làm việc tốt!”

“Ồ... khổ sở?”, cô nhắc lại, thấy hơi ngại ngùng. Rất hiếm có người bắt chuyện với cô. Cậu ta cười thành tiếng:

“Có cái thang kia mà cậu không dùng, chỉ biết kiểng chân lên với với. Như thế không phải khổ sở thì là gì!”

“Tôi...”, Vũ Lục Hàn cảm thấy vô cùng lúng túng, hai má hơi ửng hồng. Đã lâu lắm rồi cô chưa nói chuyện với ai thoải mái như chàng trai kia. Cậu ta dứt cơn cười, chìa tay trước mặt Vũ Lục Hàn, tím tím:

“Tôi là Triệu Dương. Tôi mới đến, rất vui được biết cô”

“À... vâng”, Vũ Lục Hàn giật mình, phản ứng hơi chậm, đưa tay ra lúng túng bắt tay cậu. Triệu Dương mỉm cười: “Cậu tên gì?”

“Tôi... à, Vũ Lục Hàn” – cô cười nhẹ đáp lại, vẫn thẫn ngạc nhiên bởi cậu ta không cảm thấy chán cách nói chuyện chậm chạp, lắp bắp, lí nhí của cô.

“Tên hay đấy!”, Triệu Dương cười khúc khích, “Nhìn cậu chắc là năm ba nhỉ?”

“À không, tôi...”, cô xua tay, chưa kịp hoàn thiện câu nói thì tiếng chuông vang lên báo hiệu vào tiết. Cô vội vàng cúi đầu xin lỗi cậu rồi đặt quyển sách trở về giá và chạy thật nhanh ra khỏi thư viện. Triệu Dương nhìn theo, nhướn miệng cười rồi đưa tay lấy quyển sách cô vừa để lại, thông thả đăng kí mượn về.

“Vũ Lục Hàn có người gặp!”, vừa trôi qua tiết học cuối, đang thu dọn sách vở, Vũ Lục Hàn nghe có người gọi tên mình. Các sinh viên khác trong lớp nhìn cô. Hay thật! Vũ Lục Hàn vốn là kẻ vô hình mờ nhạt, hôm qua có người vào tận lớp gặp, hôm nay cũng lại có người gặp!

Cô hoang mang đeo cặp ra khỏi lớp, nhét chìa khóa tủ đồ vào túi quần. Sao hán lại lên đây tìm chứ! Hán có thể chỉ đợi ở dưới mà? Hay hán sợ cô chạy mất!?

“Chào Vũ Lục Hàn!”, ngay khi cô vừa bước ra, một cậu con trai cao ráo đã đứng tựa bên cạnh cửa lớp chờ đợi được một lúc. Cô ngạc nhiên. Cậu Triệu Dương này sao lại muốn gặp cô?

Cô đã tưởng là Hàm Vũ Phong.

“Gặp tôi?”

“Cậu để quên quyển sách”, Triệu Dương mỉm cười, đưa ra quyển sách mà Vũ Lục Hàn định lấy ở thư viện. Cô tròn mắt, lắc đầu nguầy nguậy:

“Không! Tôi không định mượn mà, tôi không lấy đâu!”

“Tôi mượn cho cậu. Quà làm quen của tôi!”, Triệu Dương dứt khoát, cười nheo mắt đưa quyển sách gần cô thêm một chút. Cô cũng nheo mắt, khó hiểu.

“Cậu... làm quen với tôi?”

“Đúng thế! Tôi mới vào trường, chưa có bạn. Cậu rất dễ gần!”, cậu ta lúc lắc đầu. Vũ Lục Hàn nhìn cậu, ngẩn người. Cậu ta bảo cô... dễ gần!

“Vây... cậu có rảnh không? Chúng ta... có thể đến thư viện...”, Triệu Dương, sau khi thấy cô cầm lấy quyển sách, cười ngượng ngịu, nhìn cô dò hỏi. Vũ Lục Hàn bối rối:

“Xin lỗi... Tôi phải đi bây giờ. Tôi e là không rảnh...”

“Ồ, không sao”, Triệu Dương lại nhướn cười, lắc khê đầu và đi cùng cô ra tủ đồ. Khi thấy Vũ Lục Hàn kéo vali to sụ ra khỏi tủ đồ của cô, Triệu Dương thắc mắc:

“Cậu sắp đi du lịch hả?”

“À... tôi... chuyển nhà”, cô lúng túng, cười vô cùng gượng gạo.

“Để tôi!”, Triệu Dương nhanh nhẩu nắm lấy tay vali kéo dù cho Vũ Lục Hàn từ chối. Rồi cậu đi theo cô ra cổng trường. Chỉ nhìn từ xa, Vũ Lục Hàn cũng nhìn thấy chiếc Aventador SV đen bóng lộn phía đường đối diện cổng trường. Cô vội vàng quay sang Triệu Dương, mỉm cười lấy lệ:

“Tôi... phải đi rồi! Hẹn gặp cậu sau..”

“Ồ, vậy tạm biệt!”, Triệu Dương gật đầu, khước mắt nheo nheo lại. Khi nhìn cậu cười ở cự li gần, Vũ Lục Hàn nhìn thấy cậu có nụ cười răng khểnh khá duyên.

“Mà tôi cũng thích đọc sách. Hi vọng cậu có thể đến thư viện với tôi một ngày nào đó!”, Triệu Dương gọi với theo khiến cô phải ngoái lại nhìn. Cô cười nhẹ, gật đầu ngượng ngịu rồi cúi đầu tiến thẳng đến chiếc xe bên kia đường. Càng nỗ lực để không bị để ý thì cô càng bị chú ý.

“Chào cô gái”, ngay khi chỉ còn vài bước chân nữa là đến nơi, Hàm Vũ Phong bước ra khỏi xe một cách đột ngột khiến cô khựng lại, bước chân dường như ngừng đi một chút. Ngày hôm nay Hàm Vũ Phong không mặc suit, dường như hắn đang ở một nơi ăn chơi nào đó đến thẳng đây. Hắn mặc áo phông màu lông chuột với motor jacket màu xám nhạt, quần jeans xám và đi đôi Nike Blazer Mid màu xám rằn ri. Trông hắn vô cùng sporty và mạnh mẽ, dường như mang theo cả một sự cuốn hút vô hình. Tuy nhiên, khuôn mặt hắn chẳng thể hiện bất kì cảm xúc nào. Đôi mắt nâu khói nhìn xoáy vào Vũ Lục Hàn với một sự lạnh lùng bóp nghẹt, khiến cô bối rối cúi mặt, không dám nhìn hắn.

“Tôi có việc phải đi bây giờ, lên xe đi”, hắn nói một câu nói không có cảm xúc, tiến đến phía cô nhấc vali lên bằng một tay và đi vòng qua phía ghế lái. Trong một khoảnh khắc, tay hắn đã chạm vào tay cô. Không cảm thấy gì ngoài sự lạnh lẽo.

“Nhanh lên?”, hắn nhìn cô với ánh mắt vô cùng đáng sợ rồi ngồi vào xe. Vũ Lục Hàn lúng túng chui vào ghế ngồi, lén liếc nhìn hắn nhưng trong lòng rồi tung pha chút sợ hãi. Hắn dường như khác hẳn hôm qua.

Trên cả quãng đường hắn đều giữ im lặng, sự im lặng vô cùng nặng nề khiến cô không dám mở lời thương lượng thêm về việc về nhà vào cuối tuần. Chiếc xe phóng với vận tốc không tưởng trên đoạn đường cao tốc vắng vẻ, cô thậm chí không rõ mình đã về đến nhà hắn cho đến khi nhìn thấy cánh cổng sơn đen đồ sộ và xa hoa đang chậm chậm mở ra trước mặt. Hắn cho xe đi rất nhanh đến gara, cô có cảm giác hắn đang vô cùng vội vã. Từ khi xuống xe, hắn xách hộ cô vali lên đến nhà chính nhưng hoàn toàn không nói một lời. Căn nhà vẫn vậy, nhưng u ám hơn một chút. Vũ Lục Hàn thắc mắc, nắng vẫn tràn vào ấm áp nhưng cô cảm giác ngột ngạt, khó chịu. Không lẽ do hắn?

Hắn để cô đứng giữa nhà với vali bên cạnh, đi thẳng về phía cầu thang, nhưng không phải đi lên tầng lửng. Có một cánh cửa âm ngay cạnh cầu thang, mở ra là cả một căn phòng rộng: tủ quần áo của hắn! Hắn bước vào, đèn tự động bật sáng. Hắn nhanh chóng cởi jacket, mở một cánh tủ âm tìm kiếm. Một hàng áo sơ mi chỉ với hai màu đen và xám. Hàm Vũ Phong không ngần ngại cởi luôn áo phông, để lộ một cơ thể vô cùng săn chắc với những múi cơ căng tràn, khỏe mạnh. Người nước ngoài coi trọng sức khỏe, vì thế hắn thường xuyên tập gym với thời gian dài một ngày. Hắn thay nhanh áo sơ mi trong khi mở một cánh tủ khác và lấy ra bộ vest màu xám lông chuột. Hắn thay nhanh chóng, mở một ngăn tủ kéo ngang lấy đồng hồ. Ngay sau đó, Hàm Vũ Phong tháo bỏ đôi Nike và thay vào đôi giày da bóng lộn trong một ngăn tủ giày đứng. Hắn chọn một chiếc kính râm đơn giản nhưng lại đắt tiền nhất, gài lên ngực áo sơ mi. Rồi vừa cài khuy bộ suit, hắn vừa bước ra khỏi “tủ quần áo” khổng lồ và bước đến trước mặt cô gái đang ngỡ ngàng giữa nhà. Vũ Lục Hàn nhìn hắn với sự ngạc nhiên tột độ. Hắn trở thành người đàn ông vô cùng lịch lãm chỉ trong vòng chưa đầy năm phút. Hắn chỉ nhìn lướt qua cô, rồi tiến đến phía những ô vuông bằng gỗ trên bộ ghế sofa, lấy một lọ wax và vuốt lại mái tóc faux hawk vàng hoe của mình cho lịch sự. Hắn thậm chí không cần soi gương để thực hiện sự thay đổi mà vẫn vô cùng chuẩn xác. Dường như hắn đã quá quen với việc: đang chơi bởi tiệc tùng, gặp công chuyện và thay những bộ suit lịch lãm chỉ trong vòng vài phút.

Hắn bước đến gần Vũ Lục Hàn khi xong xuôi mọi thứ, đứng trước mặt cô, một tay đút vào túi quần.

“Giặt bộ quần áo tôi vừa thay trong phòng. Dọn dẹp toàn bộ căn nhà, nấu cơm và tôi sẽ về lúc ba giờ chiều. Nơi ngủ của cô ở cạnh cửa sổ, tầng trên. Hi vọng cô biết cách tự sắp xếp đồ đạc của mình vào cái tủ tôi kê sẵn ở đó. Giờ thì làm việc đi”, hắn nói một lượt, rồi lướt qua cô. Từ hắn toát ra một hương thơm vô cùng thanh mát và nhẹ dịu. Nó khiến Vũ Lục Hàn ngây ngất trong chốc lát.

“Nếu cần gì, cô đã có số điện thoại của tôi rồi. Và nữa, đừng chạm vào bất cứ thứ gì trên bàn làm việc của tôi”

“À... vâng, tôi..” – Vũ Lục Hàn chưa kịp hoàn thành câu nói thì đã thấy hắn đi thẳng xuống gara, một câu đáp cũng không có. Thật thô lỗ – cô nhăn mặt nghĩ. Hắn ta, đối với cô, vô cùng phức tạp. Lúc thế này, lúc thế kia, chẳng biết hắn muốn gì nữa!

Sau một vài tiếng động, Vũ Lục Hàn nhìn thấy một bóng xe màu xám bạc lướt ngang qua đài phun nước trước mặt cô. Vậy là, một mình cô giữa một nơi xa lạ. Vũ Lục Hàn thở dài, nhìn xung quanh. Nắng chiếu

xuyên từ cửa kính trên trần xuống hồ bơi, khiến nó long lanh lên tuyệt đẹp và kì ảo. Tầng lửng chắn mất một nửa bể bơi, hứng trọn phần ánh nắng đó. Vũ Lục Hàn nhấc vali lên và tiến về phía cầu thang. Những bậc thang gỗ cách nhau một khoảng không quá xa, uốn hơi cong, dẫn lên tầng hai lửng. Ngay khi đặt chân lên, cô choáng ngợp bởi khung cảnh phía trên này ngoài sức tưởng tượng. Tầng hai hơi uốn lượn, có một đường gấp khúc hình chữ L ngược vào trong. Chiều dài của chữ L là khoảng tường được thay thế bằng khung cửa kính trong suốt nhìn ra khuôn viên chính. Có tấm rèm màu kem được kéo rộng sang hai bên, khiến ánh nắng tràn vào tối đa, dường như mọi bóng đèn thấp sáng đều là thừa thãi. Ngay phía trước khung cửa kính là một tấm đệm lớn, khá dày, màu nâu đất đậm hơn sàn gỗ, kê dọc theo chiều dài khung cửa. Hai cái gối màu đen và tấm ga trải giường đen trắng tấp, phẳng phiu. Có lẽ đó là giường của hân, cô nghĩ. Bên trái giường là hai bậc thang thấp, có một bóng đèn hộp màu xám nhạt được lắp trực tiếp vào bậc thang thấp hơn, ngang với vị trí hai cái gối. Cách bóng đèn vài phân là một ổ điện. Tuy nhiên, Vũ Lục Hàn nhìn thấy hai lon bia đã bật nắp để trên thành hai bậc thang, có lẽ đã cạn hết. Thẳng giường, trên trần nhà chính là tấm kính lớn. Giường hân nằm thẳng vị trí bể bơi bên dưới.

Ngay thẳng lối lên cầu thang là bàn làm việc của Hàm Vũ Phong. Một chiếc bàn bằng đá cẩm thạch màu nâu nhạt, hình chữ nhật rất lớn. Phía góc trái là một kệ sách nhỏ hai tầng đặt theo chiều dài, đựng rất nhiều giấy tờ, hồ sơ. Bên cạnh kệ sách ấy là một khung ảnh, gần ngay vị trí giữa bàn. Phía bên trái là đèn bàn mảnh nhưng thẳng, trông rất độc đáo. Chính giữa là một chiếc laptop đang đóng. Hân ngồi trên một cái ghế bọc da đen để làm việc. Phía bên trong bàn là một học tủ khóa kín, phía dưới chân là một ổ điện di động rất dài, đang tắt và chỉ cắm duy nhất dây đèn bàn. Đi hân vào bên trong, Vũ Lục Hàn thấy một giá sách vô cùng lớn, bằng gỗ thật, dài bằng chiều dài bức tường phía bên phải cầu thang và cao gần bằng chiều cao bức tường ấy, chỉ thấp xuống chừng ba mươi phân. Có một cái thang được gắn trực tiếp vào kệ bằng hai rãnh trượt, và cả kệ sách ấy tràn ngập sách. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ thấy một kệ sách nào lớn và nhiều sách như vậy, ngoại trừ ở thư viện. Cô thực sự đã bị choáng ngợp, và trong vài giây, vô cùng ngưỡng mộ Hàm Vũ Phong. Người đọc nhiều chính là người biết nhiều. Đối diện giá sách là phần chiều ngắn của chữ L. Nơi ấy có một cái tủ gỗ, cao hơn Vũ Lục Hàn một cái đầu, chia thành năm ngăn, bỏ trống, có lẽ hân dành nó cho cô. Nối giữa giá sách lớn và tủ gỗ không là khoảng tường khá rộng, cũng được lắp kính nhưng chứa lại một khoảng bên dưới. Ngay dưới ô cửa sổ kính đó là một cái ghế, hoặc giường, Vũ Lục Hàn cũng không thể định nghĩa, kê dọc theo chiều dài ô cửa. Trên đó là một cái gối bông mềm và tấm ga trải, cùng màu đen với bộ ga gối giường. Phía chéch trên tường là bóng đèn với phần cổ hơi uốn lượn, chiếu thẳng xuống vị trí cái gối, và một ổ điện bên dưới bóng đèn một đoạn. Tiến đến gần hơn, Vũ Lục Hàn nhận ra đây là một cái giường đa năng, có ba ngăn kéo bên dưới, cả ba đều rỗng. Nơi này có lẽ hân dành cho cô.

9. Chương 9

Vũ Lục Hàn để quần áo ở ngăn thứ ba và thứ tư – cô mang đủ những bộ cần dùng nên không mất quá nhiều không gian. Ngăn cuối cô nhét vali rỗng và đôi giày mình hay đi vào đó. Hai ngăn trên cùng, Vũ Lục Hàn để sách vở của mình và những quyển sách cô yêu thích mang theo. Cô nghĩ rằng chỗ hân chuẩn bị cho cô có lẽ từng là nơi hân dùng để đọc sách, vì có một bàn kính bằng pha lê khá đẹp bị hân dẹp vào góc phòng, gần bàn làm việc của hân. Cô mặc kệ, mang bàn kính ấy đặt trước “giường ngủ” của mình. Nó cũng khá thấp, có thể là bàn uống cà phê, cô có thể ngồi bệt dưới đất cũng vừa tầm dùng bàn này làm bàn học. Căn nhà này khai thác tối đa ánh sáng thiên nhiên nên cô không sử dụng đèn trên tầng hai, chỉ mở những bóng đèn trắng dưới tầng một. Ngay khi ngừng tay sắp xếp, Vũ Lục Hàn thấy có chút buồn. Dù sao thì con gái lần đầu ở xa gia đình, lại ở một mình, xung quanh vô cùng yên ắng. Dường như hân thực hiện đúng ý đồ của mẹ mình khi thiết kế căn nhà: một nơi trong lành và yên tĩnh giống vùng countryside ở Anh, vì căn nhà này toàn kính, bên ngoài quá đông đúc sẽ không tiện sinh hoạt, hơn nữa giữa thành phố cũng khó tìm được nơi có khoảng đất to như thế. Căn nhà này nằm trên một đoạn đường cao tốc, xung quanh lác đác vài ngôi nhà đang xây dựng dở, nhưng cách khá xa. Từ đây, với tốc độ đi xe của hân, đến vùng trung tâm thành phố cũng phải mất nửa tiếng. Cô cảm thấy cô đơn và biệt lập. Dường như quá bé nhỏ giữa một nơi quá to.

Vũ Lục Hàn bắt tay vào làm những việc hân dặn. Cô mở cánh cửa kính gần bếp, phát hiện trong đó còn ngăn ra thành hai phòng nữa. Phía bên phải cửa vào là vệ sinh và phòng tắm, thẳng cửa vào là nơi như kho để đồ, nhưng rất gọn và sạch, còn bên trái là nơi giặt đồ và phơi đồ, cũng có những tấm kính thay thế bức tường hướng ra khuôn viên, phía đón nhiều ánh nắng nhất, tất nhiên được đặt hai giá phơi quần áo song

song nhau. Nơi này vô cùng sạch, làm Vũ Lục Hàn thắc mắc: hắt đi suốt ngày và dường như không thuê người giúp việc, tại sao lại sạch thế? Không lẽ hắt tự mình dọn dẹp? Hoặc cũng có thể hắt không thêm giặt đồ ở nhà mà mang ra hiệu giặt – Vũ Lục Hàn tắc lưỡi. Cô quay lại nơi hắt thay đồ, một tủ quần áo quá hào nhoáng! Cô mang hết đồ hắt để trong giỏ tre góc phòng ra nơi giặt, loay hoay với cái máy giặt khác xa so với cái của gia đình cô. Vật lộn xong, Vũ Lục Hàn lấy máy hút bụi trong phòng chứa đồ, ngồi xổm nghiên cứu cách sử dụng suốt mấy chục phút đồng hồ. Đúng là nhà giàu, cô nghĩ, máy chạy êm ru và rất sạch. Cô không biết hắt có yêu cầu lau nhà không nhưng cô thấy bộ lau nhà ở đó, và thế là cô sử dụng. Với những cửa kính quá to rộng và cao, Vũ Lục Hàn đã mất hơn một tiếng, leo qua leo lại trên ghế để có thể làm sạch bóng tất cả. Sau khi hoàn thành việc mà cô cho là vất vả nhất ấy, cô phát hiện ra một thanh lau cửa kính rất dài, để lau cửa ở trên cao, và cô đã tự mắng mỏ mình vì không chịu quan sát kỹ hơn. Cô cảm thấy tay và chân mỏi nhừ sau khi phải vươn người lên lau khắp các cửa kính. Mà căn nhà toàn kính, những ô cửa kính thay thế luôn những bức tường gạch đơn điệu.

Hoàn thành xong các công việc nhà cũng mất gần ba tiếng của Vũ Lục Hàn. Bây giờ đã hơn hai giờ rồi mà cô chưa hề nấu cơm. Cô thấy khá hoang mang vì hắt nói ba giờ sẽ về, trong khi quanh đây thậm chí không có nổi một khu chợ tạm hay siêu thị để mua đồ. Vũ Lục Hàn đến gần tủ lạnh, đó là loại tủ lạnh hai cánh, cao hơn cả Vũ Lục Hàn. Trên đó có dính một tờ giấy. Trong đó có ba loại thực phẩm: đậu Hà Lan, đậu đỏ và mướp đắng bị gạch chéo, trong khi pho mát, ớt chuông và thịt gà lại có một dấu tích to đùng. Cô không hiểu, liền mở một cánh tủ, và ngay lập tức choáng váng: tủ lạnh chật ních thức ăn. Cánh tủ bên kia cũng vậy, nhưng là đồ ăn chín và đồ hộp. Vũ Lục Hàn nghĩ ra một cách: mang đồ ăn chín ra hâm lại thành đồ mới. Đó là cách nhanh nhất phù hợp thời gian, không phải nghĩ nhiều. Cô đứng một lúc và chọn ra hộp nhựa đựng toàn mì ý sốt cà, một hộp nhựa đựng món salad thịt gà và một hộp nữa có một rảnh sườn rán nhưng chưa chín hẳn, có lẽ chỉ rán qua rồi để lạnh, lúc ăn sẽ rán lại cho nóng và chín. Cô lấy thêm một số nguyên liệu cần thiết và hâm nóng, nấu lại những món đó cho vừa với hắt. Tất cả mất chưa đến hai mươi lăm phút. Khi hắt về không sợ ngửi quá cũng không sợ nóng quá, vừa đủ miệng. Xong xuôi, cô bày hết lên bàn rồi che chắn đầy đủ. Bỗng dưng, Vũ Lục Hàn nghĩ đến bố mẹ mình. Mọi khi, vào giờ này, bố mẹ cô đã ăn no và đang nghỉ trưa, còn cô đã rửa xong bát và về phòng đọc sách hoặc chuẩn bị lên thư viện. Không biết bố mẹ ở nhà ăn gì? Không biết mẹ có thắc mắc chuyện mình đi không? Không biết họ có nhớ mình không...

Nghĩ một lúc, Vũ Lục Hàn quyết định gọi điện cho bố. Sau tiếng tút thứ ba, bố cô mới nghe máy. Giọng ông khá vui vẻ:

“Con à! Con thế nào rồi? Có tốt không?”

Vũ Lục Hàn khẽ cười: “Con tốt ạ. Bố mẹ ở nhà ăn gì?”

“Khỏi lo! Bố hôm nay đi làm sớm nửa tiếng nhé, ghé qua chỗ bà béo béo đầu chợ mua được chục quả trứng vịt to đùng rồi! Bố không làm được nhiều món như con nhưng hôm nay làm được mì trứng ngon lắm, mẹ con khen suốt!”, ông cười giòn tan qua điện thoại, bất chợt làm một giọt nước mắt của Vũ Lục Hàn rơi xuống. Cô rất thương bố mẹ. Bố mẹ cô dù sao cũng không bao giờ phải ăn uống linh tinh, thiếu chất khi Vũ Lục Hàn ở nhà. Cô có hàng chục quyển sách bí kíp làm bếp nên cũng đã nghiên cứu vô cùng kỹ những món ăn đem lại dưỡng chất, bồi bổ sức khỏe, giúp tim khỏe hơn. Giờ họ phải ăn mì trứng, và có thể một năm tới vẫn cứ ăn như vậy.

Có vẻ thấy con gái lâu trả lời, bố Vũ Lục Hàn lại hỏi:

“Thế con ăn gì chưa? Bạn con với con ở đây có ổn không? Có bắt trắc gì không?”

“Dạ... con... ăn rồi”, cô lại nói dối bố, “bạn ấy... hiện đang... đi tìm việc làm! Chắc sắp về rồi ạ. Bọn con chưa có rắc rối nào cả”

“Ồ, chúc bạn con may mắn nhé! Mấy ngày nữa là cuối tuần thì rủ cả bạn con về đây, bố cho ăn mì trứng, con sẽ thấy yên tâm ngay haha!”, bố cô rất phấn khởi. Mọi ngày Vũ Lục Hàn thường là người nấu nướng. Mẹ cô dù muốn làm nhưng đều bị bố con cô ngăn cản, sợ mẹ hoạt động nhiều dễ lên cơn đau. Bố Vũ Lục Hàn thỉnh thoảng cũng vào bếp những khi cô mắc việc học bận, về muộn. Bố cô thường chỉ biết làm mì úp, rán trứng và sử dụng lò vi sóng để hâm nóng thức ăn, chứ cũng không biết làm gì nhiều. Hôm nay ông có vẻ vui sướng khi được vợ khen ngợi tài nấu mì. Thế nhưng, nỗi sung sướng của ông vô tình khiến Vũ Lục

Hàn càng thấy buồn. Cô bắt đầu khóc, nhưng không dám để lộ tiếng nấc hay tiếng sụt sịt nào lọt vào tai bố. Bố cô, sau một hồi nói mãi không thấy con gái trả lời, tò mò lên tiếng:

“Con có ở đây không, sao bố nói mấy câu không thấy nói gì hết vậy?”

“Con đây”, Vũ Lục Hàn cố hạ giọng tỏ ra bình thường, “Con thấy bố vui quá con không nỡ ngắt lời”

“Haha được rồi, bố mẹ đang nghỉ trưa rồi, con nghỉ ngơi đi nhé. Cuối tuần nhớ rủ bạn về cùng đấy!”

“Vâng...”, cô lí nhí. Làm gì có bạn nào đâu! Thậm chí chưa chắc cô đã được về...

“Thế được rồi, ngủ đi nhé, nhớ cẩn thận. Bố mẹ nhớ Tiểu Hàn lắm!”, bố cô cười, cho cô nghe vài câu hỏi han của mẹ, rồi họ cười với nhau và tắt máy. Ngay khi chuông điện thoại xuống, Vũ Lục Hàn òa lên khóc nức nở. Chưa bao giờ cô nhớ bố mẹ đến thế, và chưa khi nào cô lại thấy thương bố mẹ như vậy. Cô có thể là đứa con nít hơn hai mươi tuổi đầu vẫn không muốn rời xa bố mẹ, nhưng cô sẵn lòng như vậy, đến cuối đời cũng được, miễn sao bố mẹ cô được sung sướng, nhàn hạ. Cô chưa làm ra nhiều tiền để hỗ trợ bố mẹ, cô vẫn luôn mong muốn mình có thể làm được nhiều hơn cho bố không phải quần quật đi làm, cho mẹ không phải chịu những cơn đau tim hành hạ.

Vũ Lục Hàn đang khóc, cũng giật mình khi nghe thấy tiếng động phát ra từ gara. Hấn về, cô nhìn lên, vô cùng đúng giờ. Vũ Lục Hàn vội vã lau sạch nước mắt, hít hơi cố gắng tỏ ra bình thường nhất, nhưng tay chân thừa thãi không biết nên làm gì. Khi thấy bóng người cao lớn phía sau cửa kính, cô lúng túng đứng dậy, nhìn về phía ấy. Đúng và hấn, với phong thái lịch sự và lãnh đạm, xách theo một cặp tài liệu và lúc đi hấn không mang theo bên mình. Hấn bước vào nhà, nhìn lướt qua cô rồi đi thẳng về phía tử đồ. Chẳng nói một câu.

“Anh... anh về rồi”, cô lắp bắp, nhưng âm lượng giọng nói rất nhỏ nên cô nghĩ rằng hấn sẽ không nghe thấy từ trong căn phòng rộng lớn đó. Tuy nhiên, có lời đáp lại từ hấn:

“Thế cô nghĩ là người ngoài hành tinh hả?”

Vũ Lục Hàn đứng ngây người. Hấn bước ra từ phòng thay đồ, chỉ cởi bỏ áo vest, cà vạt, đồng hồ và kính râm. Áo sơ mi của hấn đã tháo hai cúc trên cùng, mái tóc lúc đi được vuốt cẩn thận giờ hơi rối, nhìn hấn rất phong trần và nam tính. Hấn vừa xắn tay áo sơ mi, vừa liếc nhìn cô.

“Cô chuẩn bị đồ ăn chưa?”

“Đó, tôi... không biết anh muốn ăn gì, nên...”, cô ấp úng, nhìn theo hấn đang đi về phía bàn ăn, liếc nhìn các món ăn trên bàn. Hấn khẽ cười:

“Nên cô dùng đợi đồ ăn nấu sẵn?”

“À, tôi... nghĩ rằng... anh sẽ thích những món đồ được sơ chế qua rồi...”, cô cúi gằm mặt, thấy má và tai nóng bừng. Nếu hấn không thích, việc gì phải nấu qua sẵn nhiều như thế chứ! Chẳng may cô làm những thứ hấn không thích ăn, bỏ đi sẽ rất phí!

“Không phải tôi làm những thứ đó”, hấn mỉm cười, kéo ghế ngồi xuống và nhìn Vũ Lục Hàn. “Cô ăn chưa?”

“À tôi... ăn rồi!”, cô nói đại. Thực chất cô chưa ăn gì từ sáng, nhưng Vũ Lục Hàn lại không thấy đói. Cô không biết do thể chất của bản thân hay do mắc bệnh lười ăn, nhưng từ nhỏ đến giờ Vũ Lục Hàn luôn ăn rất ít. Có lúc cả ngày cô chỉ ăn một bữa, vì thế cô không trắng trẻo hồng hào mà người hơi nhỏ và xanh xao. Khuôn mặt cô cũng không được bầu bĩnh, nhìn thấy cả quầng thâm mắt và xương gò má, bởi cô không biết trang điểm để che giấu. Thế nhưng cô lại thấy hài lòng, mặc cho bố mẹ cô nhìn con gái xót xa đến từng khúc ruột. Bố cô bảo trông cô như trẻ bị ngược đãi, cô chỉ cười qua loa và bảo cô thích như vậy, thay đổi cô không thấy ung. Ngoài bố mẹ ra, cũng chẳng ai lo cho sức khỏe của Vũ Lục Hàn đến thế.

Hàm Vũ Phong liếc Vũ Lục Hàn lần thứ ba, rồi không nói gì bắt đầu ăn ngon lành. Cô thấy hơi thừa thãi khi cứ đứng nhìn người khác ăn một cách vô duyên như vậy, vội vàng nói:

“Tôi xin phép lên gác”

Và không đợi hấn trả lời, ngay lập tức bỏ đi. Hấn cũng mặc, không phản ứng, dường như cô đang làm những việc không trong giới hạn bận tâm của hấn. Vũ Lục Hàn lên đến nơi dành riêng cho mình, rúc ngay

vào giữa chiếc gối phòng tương của mình. Cô hít một hơi, thở dài, rồi xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, gác một tay lên trán. Ngoài kia khung cảnh tràn ngập ánh nắng nhưng âm ảm đến buồn tẻ. Quanh đây không có nhiều nhà ở nên chẳng thấy bóng người, chỉ thấy xa xa những xe móc, xe cẩu đang hoạt động cho một dự án xây chung cư. Không một gợn mây, không một cơn gió, không một dấu hiệu của ngày đầu thu tươi mát. Vũ Lục Hàn thấy rất buồn. Dù ngay dưới chân cô là giá sách vô cùng lớn, nhưng cô vẫn thích sự yên tĩnh thanh tịnh ở thư viện, cùng những mùi sách mới, sách cũ hòa lẫn riêng biệt mà cô đã quen hơn chục năm nay. Vũ Lục Hàn nhớ cảm giác mới ngày hôm qua thôi, cô vẫn còn đang nhíu mày chọn lựa giữa quyển sách Hội họa Myanmar với quyển 70 Công trình Kiến trúc kì diệu của thế giới. Cô cũng nhớ không khí quen thuộc của những lúc đọc sách, thoải mái và vô tư chảy theo đam mê. Còn bây giờ, trong cô là những mối tơ rối rắm, kẹt giữa hiện thực khác lạ, kẹt trong ngôi nhà tuyệt đẹp nhưng quái gở với một người vô cùng lạ lẫm, mà cô không biết gì khác ngoài một cái tên. Độ tuổi của hắn ta, cuộc sống của hắn ta, gia đình của hắn ta, tất cả cô đều không biết. Cô biết hắn là một doanh nhân – hắn đã bảo cô mình là người làm kinh doanh – nhưng hắn không cho cô danh thiếp, dường như muốn che giấu cuộc đời của mình trước một người mà theo hắn là “hư hỏng” như cô. Cô biết hắn là một người lai – hắn đã từng xưng tên James Adams, có lẽ là tên thật của hắn – và nói từng sống ở nước Anh. Cô chưa nghe hắn nói tiếng Anh nên không biết hắn chính xác là công dân đất nước nào. Hắn cũng cho cô biết bố mẹ mình đã li hôn, có lẽ đó là điều duy nhất hắn nói về gia đình mình. Hắn có vẻ trưởng thành và chừng chạc hơn cô, nhưng cô không thể đoán được hắn bao nhiêu tuổi. Tuy hắn cũng có những nét của người châu Á nhưng đa số đặc sệt phương Tây, người phương Tây rất khó đoán tuổi. Nhìn hắn trẻ, có lẽ chỉ bằng tuổi cô là cùng, nhưng lại không chắc bằng tuổi cô mà hắn có thể sở hữu căn nhà vô cùng đẹp này, cộng với dàn xe nhìn thôi cũng choáng váng. Hắn là một dấu hỏi vô cùng lớn. Rồi Vũ Lục Hàn chợt nhận ra: vì sao bỗng dưng cô lại nghĩ nhiều về hắn như vậy? Điều đó có phải bất thường quá không nhỉ? Không, chắc là chẳng có gì sai trái khi người ta thắc mắc về người ở chung nhà với mình!

“Vũ Lục Hàn!”, cô giật mình khỏi những suy nghĩ vẩn vơ khi nghe thấy hắn gọi to tên mình. Cô vội vã ngồi dậy, chạy thật nhanh xuống. Hàm Vũ Phong vẫn ngồi im trước đồng hồ ăn không mấy suy chuyển, nhìn theo cô đang chạy trên cầu thang xuống.

“Sao... sao thế?”

“Tôi không thể ăn được nữa, cô ăn nốt đi”, Hàm Vũ Phong nhả mặt nói. Vũ Lục Hàn tròn mắt:

“Có một tí vậy sao anh không ăn được?”

“Vì tôi thấy chán. Cô ăn đi!”, hắn ngả người ta sau ghế, chau mày liếc đồ ăn trên bàn rồi nhìn cô. Rõ ràng thức ăn có bớt đi là bao đâu, sao hắn có thể ăn ít như thế được?

“Anh... giữ dáng hả?”, cô hơi nhăn mặt, nói với một chút bất mãn. Hắn ta trông vạm vỡ khỏe mạnh thể cơ mà, sao có một đĩa mì ít như thế, một bát salad thịt gà cũng nhỏ, một rải sườn ngấn chút cũng đâu có chọn miếng quá to, quá dài! Hay hắn có ý chê bai cô chế biến quá tồi? Cô thấy hơi bức bối vì thành quả làm ra không được công nhận.

“Xin lỗi, thật ra trước khi về tôi đã đi ăn với bạn rồi”, hắn nhìn cô lãnh đạm. Vũ Lục Hàn tròn mắt lên, có ý hơi bức. Đi ăn rồi cũng không báo, khiến cô vất chân lên cổ làm hết ba món cho kịp hắn về ăn. Vậy mà hắn còn thản nhiên nói vậy!

“Anh hãy gọi cho tôi!”, cô chau mày không hài lòng nhưng lại cúi gầm mặt, không nhìn hắn. Trông cô như đang giận dỗi làm nũng vậy.

“Xin lỗi. Cô ăn hết chỗ này được không?”, hắn thản nhiên cười, nhìn cô chờ đợi. Vũ Lục Hàn liếc mắt nhìn đồng hồ mặt công mình chế biến trên bàn, không lẽ lại bỏ?

“Nào cô gái?”, hắn lại gọi cô. Vũ Lục Hàn liếc nhìn hắn. Bất gặp ánh mắt lén lút của cô, hắn phì cười, đưa tay vẫy gọi cô đến gần. Vũ Lục Hàn tần ngần một lúc lâu rồi cũng lò dò bước đến, ngồi xuống đối diện hắn. Hắn thấy cô ngồi xuống, ngay lập tức đứng dậy, làm cô bối rối nhìn theo. Hắn đi về phía tủ bếp, lấy ra một cái đĩa nữa cùng thìa và đĩa. Rồi hắn mang đến và đặt trước mặt cô. Vũ Lục Hàn ngơ ngác nhìn hắn. Hắn ngồi xuống, nhìn cô bí hiểm, nhanh chóng cho hai phần ba chỗ mì trên đĩa vào cái đĩa trước mặt cô, lấy một nửa chỗ salad cho vào một góc và cắt một nửa miếng sườn đặt vào một góc. Xong xuôi, hắn gác đĩa lên đĩa của mình, khoanh hai tay trên bàn và nhìn cô. Vũ Lục Hàn hoang mang, nhìn hắn ngơ ngác. Hắn lại cười.

“Trông cô thật buồn cười. Ăn đi”, hấn ra lệnh. Vũ Lục Hàn nhìn xuống đĩa thức ăn khổng lồ trước mặt mình, tròn mắt.

“Làm sao tôi ăn hết được?”

“Cô? Không ăn hết được? Cô là người hay là mèo?”, hấn thể hiện sự ngạc nhiên rõ ràng. Đó là đĩa thức ăn ít nhất hấn từng biết, bởi cô ta chỉ chủ đích nấu cho một mình hấn. Hấn không biết vì sao cô gái này lại bỏ qua bữa ăn của mình như thế, có thể do ngại ngùng và lạ nhà, nhưng làm sao lại không ăn được. Vậy mà bây giờ lại kêu quá nhiều không thể ăn hết, cô ta có vấn đề với thức ăn sao?

10. Chương 10

“Tôi thật tình là không ăn hết được!”, Vũ Lục Hàn nói, vẻ ái ngại. Hấn nhìn cô, hết ngạc nhiên lại chuyển qua không hài lòng. Hấn cứ nhìn cô chăm chăm, khiến cô khó xử cụp mắt xuống. Hấn khẽ lắc đầu, rồi cầm đĩa của mình lên và nói:

“Ai ăn không hết thì rửa bát”

Vũ Lục Hàn nghe xong, ngạc nhiên tới độ mắt tròn to, mồm há hốc, mặt nghệt ra nhìn hấn. Hấn thấy bộ dạng ấy của cô, nhếch miệng một cái rồi ngay lập tức cúi xuống và ăn với tốc độ khiến cô kinh ngạc. Vũ Lục Hàn lúng túng cầm đĩa, lần đầu ăn theo kiểu này nên cô chưa quen, mỗi lần chỉ lấy được vài sợi mì. Hấn liếc cô, khẽ thở dài lắc đầu rồi vươn người sang xoắn mì vào đĩa của cô và đưa lên ngang miệng Vũ Lục Hàn. Cô ngẩn người hoang mang, hấn đang làm cái gì thế?

“Mỗi tay quá!”, hấn vờ than thở, nhìn cô rất kiên nhẫn. Vũ Lục Hàn vội vàng đưa tay lên, định cầm lấy cái đĩa nhưng hấn trợn mắt đe dọa, miệng a a làm mẫu như đang dỗ con nít. Một chàng trai lạ hoắc đang dỗ cô ăn như đồ trẻ con, có ngại không cơ chứ!

Cô hơi đỏ mặt, há miệng rất bé nhưng hấn vẫn tống hết chỗ mì đó vào khiến mai má cô phồng lên. Cô cúi xuống lấy tay che miệng và nhai lấy nhai để, trong đầu trách móc người gì vừa cứng đầu vừa thiếu tinh tế, miệng cô chứ có phải túi thần kì đâu mà cho vào nhiều thế!

Hấn nhìn cô, cảm thấy không thể nhịn cười, hai vai rung rung và hấn cũng cúi đầu xuống để cười nằng nặc. Không hiểu sao hấn thấy rất thoải mái khi ở cùng cô gái này, cổ tỏ ra lạnh lùng cũng không được vì bộ dạng lúng túng ngại ngùng của cô ra rất buồn cười và vui mắt. Hấn chưa từng thấy ai hay ngại như thế, dường như việc nhà và việc học thì cô ta rất chăm chỉ nên quên hết cả việc giao tiếp với người khác. Chỉ cần một câu nói hay hành động nhỏ của hấn cũng làm cô ta ngay lập tức lộ rõ vẻ hoang mang lo lắng, chân tay lóng ngóng hoặc sẽ ngây người ra chẳng biết làm gì. Những lúc như thế biểu cảm và hành động của cô rất buồn cười, có lúc hấn kìm chế được, nhưng có lúc không thể nhịn được cười. Không hiểu bố mẹ cô gái này thấy có gì hay trong việc nhốt con gái ở nhà và khiến nó trở nên đàn độn. Rồi hấn đột nhiên nghĩ tới ông Bộ trưởng Từ Dục. Thật may mắn là ông không vợ phải cô con dâu đàn như thế này, coi như hấn xuất hiện và mang cô đi là bọn họ đang hàm ơn hấn rồi. Cô gái này chẳng biết gì khác ngoài làm việc nhà, lấy cô ta về làm dâu thà lấy một cô giúp việc xinh đẹp còn hơn. Hấn thấy mình đã quyết định đúng khi ràng buộc cô gái với mình bằng một thỏa thuận giúp việc.

Vũ Lục Hàn khổ sở nuốt hết chỗ mì, ngay lập tức thấy ngang bụng, không muốn ăn nữa. Cô nhìn đĩa của mình vô cùng ngán ngẩm, mặt vẫn chưa hết đỏ vì tức và ngại. Cô cũng biết tức giận chứ, có điều chỉ là không dám thể hiện ra.

“Xin lỗi, xin lỗi”, Hàm Vũ Phong ngơ ngác buồn cười, miệng tùm tùm cố làm ra vẻ nghiêm túc. Nhưng cái biểu cảm của cô, ôi... Hấn lại phì cười, lại gục đầu xuống và cố để không cười ra thành tiếng. Vũ Lục Hàn nhẩn nhó, thấy bị tổn thương vì hấn coi cô là vật trêu đùa. Cô tức giận không nhìn hấn, cúi đầu chọc chọc đĩa mì của mình, trong đầu xuất hiện hàng ngàn câu chửi rửa nhưng không dám nói ra một câu nào. Hấn thấy cô mặt nhăn nhó phụng phịu, hắng giọng mấy tiếng rồi thì thầm “Xin lỗi”. Không thể chịu được, Vũ Lục Hàn nghĩ, hai tai cô đỏ ửng bị mái tóc ngắn che mắt, nhưng hai gò má hồng hồng thì lộ ra rõ ràng. Cô chưa bao giờ thấy xấu hổ như bây giờ: rõ ràng bị người ta cười cho vào mặt nhưng không thể làm gì. Vũ Lục Hàn lóng ngóng đặt đĩa xuống, không dám nhìn hấn, toan đứng dậy. Hấn nhếch mắt nhìn cô, nhận ra hành động đó, buông giọng nói đầy đe dọa:

“Đi đâu?”

“Tôi... no rồi!”, Vũ Lục Hàn lấp bắp, cúi gằm mặt. Ngồi đây nữa để anh tiếp tục cười vào mặt tôi à?

“Không ăn hết là rửa bát đấy”

“Tôi quen rồi”, cô nói khê. Đường như sự cứng đầu bất chợt của cô khiến hấn mất đi vẻ thích thú. Hấn tựa người vào lưng ghế, nhìn cô nhăm nhăm vẻ đang suy nghĩ. Còn Vũ Lục Hàn không nhìn hấn mà nhìn vào đĩa đồ ăn của mình.

“Được thôi, dọn đi, tôi cũng no rồi”, hấn nói rồi đứng dậy. Vũ Lục Hàn bối rối nhìn theo.

“Anh... bỏ hết chùng này hả?”

“Người làm ra nó còn không muốn thưởng thức thì việc gì tôi phải ăn”, hấn khê cười rồi đi lên cầu thang: “Dọn sạch vào nhé cô gái”

Vũ Lục Hàn ngơ ngàng nhìn bóng hấn khuất trên gác, rồi nhìn bàn ăn với sự tiếc rẻ vô cùng. Có những người còn chết đói, cô tự nhủ. Cô đã mất công làm ra, tuy chỉ là làm thêm từ đồ có sẵn, nhưng cũng là đã bỏ công sức vào đấy. Cô không nỡ đổ...

Trời ơi, Vũ Lục Hàn than thở, đúng là làm khó người khác mà! Cô nghĩ thật nhanh, đành cầm đĩa lên ăn lấy ăn để. Đối với cô chỗ thức ăn này là nhiều, bởi cô ăn rất ít, nhưng thực chất nó rất đủ cho một người trưởng thành, thậm chí đối với nam thanh niên như hấn thì chỗ này chẳng bõ bèn gì. Tiếc quá.. cô cảm thán, mặc dù cảm thấy bản thân đã ăn quá nhiều so với bình thường, đồ ăn vẫn còn nên Vũ Lục Hàn vẫn cố ăn. Mất hơn nửa tiếng để cô ăn hết một nhúm thức ăn đó, và cô ngồi tẹt xuống ghế vì nghĩ rằng mình đã bội thực!

Vũ Lục Hàn bắt đầu dọn dẹp mọi thứ, nhưng vừa đặt vào bồn rửa thì nghe thấy hấn đi xuống cầu thang và gọi tên cô.

“Sao thế?”, cô đáp lại, đang xắn tay áo để chuẩn bị rửa bát. Hấn gọi lần nữa:

“Ra đây!”

Vũ Lục Hàn chau mày, đi nhanh ra, trong lòng thắc mắc không biết có phải mình dọn dẹp gì đó chưa sạch không. Hấn đang ngồi trên ghế sofa, trước mặt có một chiếc laptop, có lẽ là của hấn. Hấn mãi đọc thông tin trên một tờ giấy, không nhìn cô. Khi Vũ Lục Hàn vừa ngồi xuống, hấn đưa tờ giấy ấy cho cô đọc. Cô nhìn hấn thắc mắc rồi nhận tờ giấy và nhìn nhanh xuống. Đó là một bản hợp đồng.

“Không thể làm ăn mà không có giấy tờ pháp lý”, hấn nhìn cô nhếch miệng. “Đây là hợp đồng thuê người giữa tôi và cô. Tôi vẫn sẽ trả lương cô bằng tiền mặt hàng tháng. Việc cô dành bao nhiêu phần trăm trong đó để trừ nợ tôi không cần biết, trả đủ nợ thì chấm dứt hợp đồng. Thời hạn tối thiểu, với mức lương của cô nếu để 100% trừ nợ, sẽ là một năm. Còn nếu cô vẫn muốn giữ lại một phần và trả một phần, tùy cô, khi ấy thời hạn sẽ dài hơn. Tôi chỉ ghi giới hạn tối thiểu, nhưng như vậy cũng có nghĩa cả tôi với cô phải tuân thủ theo hợp đồng và không được bên nào đơn phương chấm dứt trong vòng một năm đó. Sau một năm, dựa vào số tiền cô còn thiếu, chúng ta sẽ xem xét và gia hạn hợp đồng. Tôi cho rằng đó là phương án có lợi nhất cho đôi bên, việc trả nợ của cô sẽ phụ thuộc vào cô, cô vẫn có thu nhập của riêng mình đồng thời có thể tự quyết định thời gian trả nợ. Chúng ta đều chủ động và đều có lợi, hi vọng cô không còn gì thắc mắc”

Sau khi Hàm Vũ Phong giải thích thêm về một số điều khoản trong hợp đồng, Vũ Lục Hàn cảm thấy choáng váng. Đây là lần đầu tiên cô kí kết một hợp đồng kinh doanh, và cô cảm thấy bản thân hoàn toàn bất lực. Đường như hấn đã tính toán mọi thứ vô cùng kĩ lưỡng, vô cùng thông minh, bởi người chưa có kinh nghiệm như cô chắc chắn chỉ có nước gật đầu đồng ý. Cô cũng thấy khâm phục suy nghĩ của hấn – rất khôn ngoan và khéo léo khi trao quyền quyết định cho đối phương nhưng vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát của mình. Cô đã nghĩ rằng cô sẽ phải làm không công cho đến hết năm, bởi lẽ thường là như vậy: nợ tiền một người chẳng bao giờ người ta lại trả lương cho mình rồi mình lại mang đến trả lại! Nhưng hấn hoàn toàn khác, hấn trả lương bằng tiền mặt cho cô, nghĩa là hấn cho phép cô tự tính toán, tự quyết định việc sử dụng tiền lương của mình. Cô vẫn được trả công, và cảm thấy bản thân quan trọng hơn khi được tự quyết định mình sẽ làm gì với tiền công của mình. Một con người rất công bằng, công bằng một cách khôn khéo và sắc sảo. Cô không biết công việc chính xác của hấn là gì, nhưng cô chắc chắn những người có thể qua mặt hấn là

rất ít. Cũng như, cô nhận thấy, mọi điều khoản hẩn ghi, đọc xong bản thân cô trước đó không đồng tình nhưng lúc này lại thấy vô cùng hợp lý. Giống như hẩn có thể nắm bắt tâm lý người khác để tạo ra những điều khoản theo ý hẩn nhưng vẫn hợp lòng đối tác. Một bộ óc đáng khâm phục.

“Trước khi kí vào hợp đồng, tôi khuyên cô nên đọc kĩ từng điều khoản, và có thể đề xuất thay đổi nếu muốn, chúng ta có thể thảo luận. Tôi hi vọng cô cũng dành tâm huyết vào bản hợp đồng này, như tôi”. Hẩn nhìn Vũ Lục Hàn đang chăm chú đọc bằng ánh mắt dò xét. Hẩn đã nghĩ trong một đêm để soạn thảo ra một bản hợp đồng chính xác nhất và hợp lý nhất, để cô gái này không phải thắc mắc gì khi kí vào đó. Tuy vậy, cô gái ấy đọc rất lâu, gần như không lên tiếng. Rồi ngay khi hạ tờ giấy xuống, ánh mắt cô nhìn hẩn có vẻ ngập ngừng.

“Tôi... hoàn toàn đồng ý với những thứ trong hợp đồng. Nhưng... tôi xin thêm một điều nữa, được không?”, cô e ngại nhìn hẩn. Nói xong, cô cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hẩn mà lại cúi đầu xuống. Cô khiến hẩn có cảm giác hẩn là một sinh vật vô cùng đáng sợ.

“Cô muốn gì?”, hẩn hỏi, tuy trong lòng đã biết rõ đáp án.

“Tôi... hi vọng một tuần có thể về nhà một đêm...”, Vũ Lục Hàn lí nhí, khuôn mặt chỉ cúi gằm. Hẩn bỗng thấy khó chịu, lớn tiếng:

“Tôi yêu cầu cô khi nói chuyện hãy nhìn vào mắt tôi”

Vũ Lục Hàn bối rối, hai má đỏ hồng, ngược lên nhìn hẩn nhưng bắt gặp đôi mắt nâu khói sắc lạnh, lại ngay lập tức nhìn đi chỗ khác. Cô thấy tay mình hơi run lên.

“Tôi... xin lỗi. Tôi không có ý thô lỗ...”

“Nhìn tôi”, hẩn ngắt lời. Và hẩn chờ đợi, cho đến khi Vũ Lục Hàn chịu nhìn vào mình, “Cô sẽ được về nhà một đêm kèm theo một điều kiện của tôi”

“Thật sao?”, ánh mắt cô sáng lên một tia hi vọng. Dù hẩn có hạch sách gì đi nữa, Vũ Lục Hàn cũng làm được, đã lau được toàn bộ cửa kính cao gấp rưỡi mình bằng tay thì chẳng có gì làm khó cô cả!

“Những khi tôi yêu cầu, phải đi cùng tôi tham gia mọi sự kiện, mọi bữa tiệc, bất cứ nơi đâu tôi đến. Được chứ?”

Vũ Lục Hàn bất ngờ, nhưng khuôn mặt ấy, đôi mắt ấy không hề lay chuyển. Cô thấy khó xử, rõ ràng hẩn biết khả năng giao tiếp của cô rất kém, tại sao còn muốn cùng cô đến chỗ đông người? Nếu hẩn là người nổi tiếng đến vậy, vì sao lại dặt theo cô, chẳng lẽ lại mặt dày không sợ xấu mặt sao?

“Cái này...”

“Có hoặc không, cấm trình bày”, hẩn lại ngắt lời. Thái độ dứt khoát của hẩn dọa cô hơi sợ.

Thôi thì, cứ lặng lẽ nép vào một góc rồi khi kết thúc lại theo hẩn về, chắc cũng chỉ giống vũ hội ở trường là cùng! “Tôi đồng ý”

“Được. Khi có bản hợp đồng hoàn chỉnh, mong cô hãy ngay lập tức kí vào, và hợp đồng sẽ có hiệu lực từ hôm nay”, hẩn ngả người ra sau ghế, ánh mắt cứ xoáy vào cô, rồi hẩn khởi động laptop của mình và vô cùng chăm chú soạn lại một bản hợp đồng mới. Vũ Lục Hàn thấy thừa thãi, vội vã xin phép đi rửa bát và nhanh chóng rời đi. Nhiều lúc cô cảm giác: ở chung một nhà với hẩn, một khi hẩn im lặng nghĩ là không khí ở đây sẽ u ám, tồi tệ hơn. Vì thế, tránh đi càng xa càng tốt!

11. Chương 11

Ngay khi đặt bút kí vào hợp đồng, Vũ Lục Hàn bỗng thấy khác lạ. Trước kia, dù cô có không thích việc phải ở xa bố mẹ, thấy đơn độc, buồn bã, nhớ nhà, nhưng khi chính thức có sự ràng buộc pháp lí giữa hai người, Vũ Lục Hàn lại thấy nhẹ nhõm. Cô cũng không thể lí giải cảm giác ấy, đành chấp nhận nó. Dù sao hẩn cũng đã đồng ý cho cô về nhà hai ngày cuối tuần, điều đó an ủi cô phần nào.

Hôm sau là ngày thứ năm, Vũ Lục Hàn phải học đến đầu giờ chiều. Từ tối hôm trước cô đã nói với hân điều đó, nhưng hân không phản ứng gì, cô cũng không rõ liệu hân có để ý không. Giờ nghỉ giải lao buổi trưa, Vũ Lục Hàn theo thói quen xuống thư viện và bắt đầu ra bàn đọc sách. Cô luôn chọn những vị trí ở cạnh cửa sổ hoặc những chiếc bàn đơn khuất, cũng không khó lắm vì sinh viên đến thư viện không nhiều, mọi chỗ đều lác đác.

Vũ Lục Hàn vừa ngồi xuống và lật một quyển sách thì có người ngồi ngay đối diện. Cô ngẩng đầu lên nhìn, trước kia chưa từng có ai muốn ngồi cùng cô cả. Một nụ cười toe chào đón cô, là Triệu Dương.

“Chào Tiểu Lục!”, Triệu Dương vẫy tay, “Cậu còn nhớ tôi không?”

“Tôi là Vũ Lục Hàn”, cô sửa lại. Cả cậu Triệu Dương lẫn hân đều không gọi tên cô, hân đã gọi cô là cô Lục. Không lẽ tên cô xấu sao?

“Tôi nhớ mà”, cậu con trai cười, “Nhưng tôi thích gọi là Tiểu Lục vì nó giống tên Lục Lạc nhà tôi”

“Lục Lạc?”

“Ồ, một con chó ngoại giống German Shepherd”, cậu nói, nhưng ngay khi thấy biểu hiện của cô, vội vàng chữa lại: “Tôi không có ý gì đâu! Chỉ là tôi nuôi Lục Lạc từ khi còn nhỏ nên luôn coi nó như bạn thân của mình. Chúng ta nên quen dần với việc coi chó là một người bạn chứ không phải nghe thấy chó là nghe thấy điều gì đó rẻ mạt, hạ đẳng lắm”

“Tôi... tôi xin lỗi”, hai má cô đỏ ửng, cúi mặt xuống, “Tôi không cố ý tỏ ra như thế, chỉ là...”

“Có phải chuyện gì to tát đâu!”, Triệu Dương cười khúc khích, “Vì tôi nuôi chó nên tôi thấy vậy. Cậu có nuôi con vật gì không?”

“Tôi?”, cô nhìn cậu, “Tôi không nuôi con gì cả”

“Ồ, cậu nên có một con vật bầu bạn, như vậy sẽ hạnh phúc hơn”, Triệu Dương nheo mắt cười, khoanh hai tay trên mặt bàn và nhìn cô. Vũ Lục Hàn thấy hơi bối rối.

“Tôi... vẫn đang hạnh phúc”, cô nói đại, cố rặn ra một nụ cười gượng gạo. Tôi TỪNG hạnh phúc, anh bạn ạ. Cho đến khi tôi bước vào quán bar chết tiệt!...

“Tôi thấy không hân thế”, cậu con trai nhún vai, “Theo tôi cậu rất hay buồn”

“Sao... lại thế?”, Vũ Lục Hàn hoang mang. Trúng tim đen.

“Vì tôi thấy cậu hay một mình. Tôi mới đến học hai ngày đã có bạn, cậu có vẻ học ở đây từ năm nhất, vậy mà lúc nào cũng thấy một mình. Người cô đơn thường hay buồn”, Triệu Dương nhìn cô, trong ánh mắt có gì khác lạ. Vũ Lục Hàn ngay lập tức cúi đầu xuống.

“Cô đơn không buồn”, cô lí nhí đáp, “Chỉ buồn khi phải phụ thuộc vào người khác đến nỗi không chịu được sự cô đơn!”

Triệu Dương sững sờ nhìn cô, im lặng, trong đôi mắt có chút gì đó ngỡ ngàng nhưng thích thú. Cô gái này có phải đọc sách quá nhiều rồi không?

“Dù sao thì... ừm, vẫn nên có một người bạn”, Triệu Dương hắng giọng, khẽ cười và liếc nhìn cô. Vũ Lục Hàn đang cúi mặt xuống, có vẻ như đọc sách nhưng cậu biết cô đang ngại ngùng, cậu thấy hai má cô đỏ hồng vì mái tóc ngắn không che được hết.

“Thế... tôi thấy cậu hay đọc sách về nghệ thuật”, Triệu Dương cười, liếc vào quyển sách mới mở được hai trang trên mặt bàn. Vũ Lục Hàn nhìn lướt qua cậu, khẽ cười.

“Tôi... thấy nó hay”

“Cậu đúng là sinh viên trường nghệ thuật!”, Triệu Dương cười khúc khích, phần nào làm giảm nhẹ không khí ngượng ngùng bao vây Vũ Lục Hàn. Cô cười theo cậu như một phản xạ.

“Tôi thấy nghệ thuật rất hay”, cô nói khẽ.

“Nghệ thuật đúng là hay”, Triệu Dương gật gù, “Trừ những kẻ phê bình nghệ thuật. Ý tôi là, họ chỉ ra những cái tốt, cái xấu của một ngành nghề. Nhưng theo tôi mỗi thứ có một vẻ đẹp riêng của nó, mỗi người lại cảm nhận một cách khác nhau. Nghệ thuật là một thứ trừu tượng, bất kể trông méo mó, thô kệch thế nào cũng sẽ có vẻ đẹp tự thân của nó, tùy người nhìn nhận. Không thể cứ mang thước đo, sách vở ra áp đặt vào nghệ thuật rồi tăng bốc quá đáng hoặc chỉ trích nó chỉ vì nó không đẹp đối với mình. Giống như món đậu hũ thối của Trung Quốc, người không biết ăn sẽ thấy vô cùng kinh khủng, nhưng người ăn được sẽ cảm nhận vị béo ngậy tuyệt vời của nó. Tôi không mấy ủng hộ lắm những người làm công việc phê bình”

Vũ Lục Hàn từ bao giờ đã ngây ngô nhìn Triệu Dương. Những gì cậu nói giống y như những điều cô vẫn nghĩ, nhưng cô không nói ra. Triệu Dương là chàng trai rất hiểu biết, và thích đọc sách. Một chàng trai dễ nhìn như cậu ở trường đại học thường sẽ mãi mê tận dụng vẻ ngoài của mình để tìm kiếm một cô gái, hơn là ngồi trong thư viện với một người nhàm chán và nói về những thứ cũng vô cùng nhàm chán đối với người khác. Triệu Dương là người đầu tiên mang đến cho cô cảm giác thân thiết lạ lùng.

“Tôi cũng không thích”, cô vẫn nhìn cậu, sự e ngại đã gần như biến mất, đôi mắt cô lấp lánh một niềm vui thích, “Mỗi khi xem một chương trình phê bình ẩm thực, à, ý tôi nó không phải nghệ thuật, nhưng tôi thấy thật tội nghiệp những đầu bếp bị chê bai. Tôi hiểu cảm giác tận tụy làm một điều gì đó, đặt hết đam mê và tài năng vào đấy, rồi lại bị người khác chê tới tấp, nó vô cùng tồi tệ. Tôi nghĩ một sự góp ý sẽ tốt hơn là những câu chê trách”

“Cậu đáng yêu hơn tôi nghĩ đó, Tiểu Lục”, Triệu Dương cười thích thú nhìn cô. Cậu nói nửa khen ngợi, nửa trêu đùa khiến cô ngại ngùng, hai má lại hồng đỏ nhưng cô đã mỉm cười. “Tôi không nghĩ có thể tìm thấy một người bạn có sở thích giống mình. Tôi nghĩ nó không mấy ấn tượng với các cô gái”

“Không, nó rất tuyệt!”, Vũ Lục Hàn nói, cô cuối cùng cũng thấy phấn khích và vui vẻ khi thật sự thoải mái nở một nụ cười, “Tôi rất ấn tượng... Người như cậu... ừm, hiếm lắm!”

“Vậy sao?”

Giọng nói lạnh lẽo xuyên ngang qua tim cô như một viên đạn bạc. Cô cảm thấy ớn lạnh, cô biết giọng nói ấy. Cô gần như bất động, không dám quay lại đằng sau. Triệu Dương nhìn qua vai Vũ Lục Hàn rồi lại nhìn cô, thể hiện sự khó hiểu. Hàm Vũ Phong, với một bộ suit đen trắng chỉnh chu lịch lãm, một tay hút tui, nhìn thẳng Vũ Lục Hàn với nụ cười nhếch miệng nhạt nhẽo. Hắn mãi mê với công việc nên không để ý rằng Vũ Lục Hàn học luôn đến chiều, đang từ công ty khi thấy sắp đến giờ tan học vội vã giao lại cho thư ký rồi ngay lập tức phóng xe đến trường Vũ Lục Hàn. Trễ năm phút, hắn nhìn đồng hồ sốt ruột, cô ta còn chẳng biết đường về, không lẽ lại đi về nhà! Hắn rút điện thoại gọi cho cô, cả hai lần đều đổ chuông nhưng không chịu nghe máy. Hàm Vũ Phong cảm thấy mất kiên nhẫn, bước ra khỏi xe vào thẳng trường và đi ngay lên lớp học của Vũ Lục Hàn. Có hai sinh viên đang ở lại trực nhật, nói rằng không biết Vũ Lục Hàn ở đâu nhưng nghe nói cô ta một sách, có thể tìm thử ở thư viện của trường rồi chỉ đường cho hắn. Hắn đã tức điên người khi thấy bóng cô gái tóc ngắn ngồi khuất bên cửa sổ, nhưng phải thú nhận là hắn nhẹ người đi khi nhìn thấy cô. Vậy mà, bước thêm hai bước nữa lại thấy một chàng trai lạ ngồi đối diện, cười nói vô cùng thân mật, Vũ Lục Hàn thậm chí còn xấu hổ, hai má đỏ ửng hồng nhìn tên kia cười vô cùng hạnh phúc. Thằng khỉ đó là ai chứ? Hàm Vũ Phong lục lại trong suy nghĩ, không, lí lịch đã được điều tra kĩ lưỡng của Vũ Lục Hàn không hề có cậu ta, hay bất kì người bạn nào, chỉ có cô ta, và bố mẹ, và gia đình Từ Thiên. Tên kia trông vô danh và lạ hoắc, thậm chí rất khác. Nhan sắc cũng không tệ nhưng sao bằng mình được. Chắc chắn không phải người họ Từ, không phải người hắn biết. Vậy là ai mà có thể thân thiết với Vũ Lục Hàn như thế? Không lẽ là họ hàng của cô?

Tức thật, lại còn khen nó nữa! Hắn cảm thấy giận dữ vô cớ, không chần chừ liền lập tức tiến đến để lôi cô gái này về hành cho một trận. Nếu cô có bạn, liệu bạn cô có chịu để yên cho cô làm việc cùng một nhà với hắn? Chắc chắn là không đời nào! Những sự xía mũi vô duyên vào mọi phía trong tính toán của hắn chính là những thứ hắn vô cùng khinh bỉ, bản thân mình không lo đi, hà cớ gì lại cứ lo chuyện riêng tư của người khác! Hắn biết chắc nếu cô ta có một người bạn và cô ta nói về chuyện giữa mình với hắn cho người bạn ấy, người bạn kia sẽ bắt chập cứu giúp cô, cho cô mượn tiền, thay mặt cô đòi lại công lý. Gì thế? Hắn chẳng sợ những chuyện đó, hắn chỉ thấy vô cùng phí thời gian, mà với hắn, thời gian là vô giá. Hắn có thể vô cùng rảnh rỗi, nhàn hạ, nhưng ngay sau đó có lẽ đã tức tốc đi rất xa vì chuyện công việc. Hắn không có thì giờ để giải quyết những vấn đề không đáng bận tâm. Vì thế, phải giữ cho mọi thứ đúng theo những gì phải có,

hắn không muốn bất kì cái gì, bất kì ai khiến hắn bị phân tâm.

“Ai vậy Tiểu Lục?”, Triệu Dương hỏi cô, liếc nhìn hắn hoài nghi. Chà, Tiểu Lục cơ đấy! Hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Không... là...”, Vũ Lục Hàn lắp bắp, biết chắc hắn muốn làm gì, vội vã đứng bật dậy, luống cuống gấp hết sách vở lại và ôm lấy chúng: “Tôi... tôi phải đi rồi... Hẹn gặp cậu ngày mai!”

“Cậu đi đâu vậy?”, Triệu Dương nhún mày không hài lòng, “Chiều nay cậu không tham dự tiết ngoại khóa sao?”

“Có... tôi có”, cô cười gượng gạo, “Vậy nha... ừm, gặp lại sau! Chào cậu”. Vũ Lục Hàn nói vội rồi ngay lập tức quay lại, đụng ngay gương mặt lạnh lẽo kinh khủng của hắn. Cô nhìn thoáng qua với đôi mắt hoảng sợ nhưng rồi thu hết can đảm, cúi đầu xuống tránh cái nhìn nân khói và.. tóm lấy tay hắn giật đi. Hàm Vũ Phong có chút kinh ngạc, nhưng không đủ làm nguôi cơn giận của hắn. Hắn giật tay lại, dứt hai tay vào túi quần và đi theo cô. Vũ Lục Hàn chẳng còn tâm trí đi tìm giá sách để trả lại, nhét bừa vào một kệ sách gần đây – hành động cô thường không hề đồng tình với những người khác. Hàm Vũ Phong đi phía sau, nhìn theo từng tí một nhưng không nói nửa lời. Trong hắn có một nỗi khó chịu âm ỉ mà hắn không tài nào lí giải.

“Muốn ăn gì?”, hắn hỏi trong khi lái xe lòng vòng quanh phố. Không khí u ám và lạnh lẽo đến buồn tẻ.

Vũ Lục Hàn im lặng. Cô vẫn không hiểu mình đã làm sai điều gì mà hắn cứ giận như vậy. Ban đầu cô thấy sợ, như một phản xạ của cơ thể khi nghe thấy giọng nói của hắn. Nhưng hắn càng im lặng, cô càng cảm nhận được sự khó chịu của hắn đối với cô. Cô nghĩ mãi nhưng không thể hiểu được hắn khó chịu điều gì. Rõ ràng cô đã thông báo cho hắn, là hắn không để ý tự mò đến đón rồi bực mình vì phải chờ đó chứ!

“Ăn gì?”, hắn nhắc lại lần nữa với giọng câu gắt. Vũ Lục Hàn giật mình, nhẩn nhé hoang mang.

“Tôi làm gì sai à?”, cô hỏi, sao mà chịu được khi không biết vì sao mình lại bị đối xử như thế.

“Không”, Hàm Vũ Phong vẫn nhìn đường, nhưng sự khó chịu hiện hữu vô cùng rõ ràng. Vũ Lục Hàn khẽ thở dài. Cô không hiểu hắn cũng như chính bản thân hắn không hiểu mình. Hắn cứ lái xe loang quanh, vô định, trong đầu hoàn toàn không để tâm đến điều gì cả.

“Tôi muốn ăn chân gà xả ớt”, Vũ Lục Hàn nói. Hắn gần như phanh xe lại, nhìn cô với khuôn mặt cau có xen lẫn sững sờ.

“Cái gì cơ?”

“Anh chưa ăn bao giờ à?”, Vũ Lục Hàn hỏi ngược lại. Hắn dừng xe, nhìn cô khó hiểu.

“Tôi mới ăn qua chân gà nướng Quảng Châu”

“Thế thì đi, tôi dẫn anh đến chỗ này ngon lắm”, Vũ Lục Hàn nhìn hắn chờ đợi, cười gượng gạo.

“Mang về nhà ăn nhé?”, hắn hơi chau mày, bộ dạng như đứa trẻ đang thương lượng với bố mẹ.

Vũ Lục Hàn gật đầu. Kỳ thực cô cũng ngại ăn uống ở chỗ đông người. Mọi ngày, nếu thấy thèm, cô hay ghé qua chỗ ấy và mua một suất về cho cả gia đình. Bố mẹ biết cô thích nên thường ăn lấy lệ, lâu dần cô cũng không quen ngồi lại quán ăn. Người không thích quảng giao như Vũ Lục Hàn thường tránh xa nơi tụ tập đông đúc.

“Chào cháu! Lâu rồi không ra đó nha, lạ ghê!”, ngay khi thấy Vũ Lục Hàn bước đến, chủ quán Hoa cười đơn đả. Đó là một phụ nữ trung niên, hơi béo. Nhiều lần mua chân gà ở đây khiến cô bất đắc dĩ thành khách quen.

“Cháu chào cô! Cho cháu hai suất mang về ạ”, Vũ Lục Hàn cười lịch sự đáp lại. Khi đó, cô thấy mắt bà Hoa sáng lên một tia tò mò thích thú:

“Chà, bạn trai cháu đẹp trai ghê nha! Nhìn như người nước ngoài vậy!”, bà Hoa liếc về phía sau lưng Vũ Lục Hàn. Cô bối rối nhận ra hắn đang ở ngay sau lưng mình, tuy nhiên hắn không tham gia một lời nào.

“Dạ không, cháu...”, cô lúng túng lắc đầu. Bà Hoa cười:

“Cháu không phải ngại! Đây bác nói thật, có bạn trai trông như thế kia, cháu giữ là đúng rồi! Chẳng việc gì phải bỏ người như thế kia mà đi lấy người xa lạ”

“Ồ, cháu...”, cô đáp ứng. Quả là sau vụ việc hủy hôn của cô lên báo, Vũ Lục Hàn chưa ghé qua đây. Chính xác hơn là cô luôn quanh quẩn ở nhà, và thư viện – nơi không ai quan tâm bàn tán chuyện riêng tư của cô. Vũ Lục Hàn thấy lúng túng vì bỗng nhiên bà Hoa nhắc tới chuyện của mình, hơn hết cô thấy ngại vì hắn đứng ngay phía sau. Cô bất ngờ nhớ lại khoảnh khắc hôm ấy, trong cơn say đã ôm lấy thắt lưng hắn và cúi kính đuối Từ Thiên đi về. Cô không còn nhớ cảm giác khi ôm lấy hắn lúc đó, cô chỉ nhớ đã rất buồn và hụt hẫng khi bóng dáng Từ Thiên khuất đi, rồi khi thoát khỏi cơn say lại phải đối mặt với một người hoàn toàn xa lạ. Cô cũng không nhớ, nhưng cô ấn tượng: cô đã tự nguyện đi theo hắn, không một chút chống cự, khác hẳn với kí ức của cô về gã đàn ông to lớn nồng nặc mùi rượu tanh tưởi, túm lấy tóc cô và tát cô thật đau. Vì sao mình lại làm như thế? Vũ Lục Hàn chưa bao giờ trả lời được câu hỏi của mình, chưa bao giờ biết tại sao lại ngoan ngoãn đi theo Hàm Vũ Phong...

“Đúng vậy, thật nực cười nếu để bạn gái của mình kết hôn với người khác”, hắn đột nhiên lên tiếng. Bà Hoa, người gợi chuyện nhưng vô tư không thấy biểu hiện của cô gái, vô cùng ngạc nhiên và tươi cười nhìn hai vị khách, niềm nở:

“Ồ, tôi cứ tưởng cậu là người nước ngoài không biết tiếng cơ đấy!”, bà cười lớn, “Đúng thế, rất khí phách!”

“Cảm ơn”, hắn chỉ nói vậy và nhếch miệng cười. Hắn thấy cô, hắn thấy biểu hiện của cô. Một phần trong hắn cảm nhận được, sự im lặng của Vũ Lục Hàn và giọt nước mắt đêm hôm ấy dường như là một câu trả lời vô hình cho câu hỏi “Cô có tình cảm với Từ Thiên không?”. Hắn không yêu nhiều, nhưng hắn biết biểu hiện của một cô gái đang yêu. Cũng giống như ánh mắt Chu Bạch Thảo nhìn hắn, giống như sự im lặng của cô gái khi nhắc về người từng là hôn phu của mình. Không quá khó khăn để thấy, cô gái này không có quan hệ gì với hắn, nhưng lại dây dưa chỉ sau một đêm. Chàng trai họ Từ kia, dây dưa với cô cả năm nhưng trở thành không có quan hệ chỉ sau một khoảnh khắc.

“Của hai cháu đây!”, bà Hoa đưa cho họ hai hộp xốp nóng hổi, khói làm mờ đục túi nilon. Vũ Lục Hàn thất thần, nhận lấy và cúi đầu để che dấu sự ngỡ ngàng. Hắn nhanh chóng trả tiền, cảm ơn bà Hoa rồi kéo cô đi mất. Hắn cũng không thích lúc cô im lặng.

“Cô thích ăn thứ này sao?”, hắn gợi chuyện. Vũ Lục Hàn chỉ buông một tiếng Ừ nhẹ nhẹ. Hắn không hài lòng nhưng cố nén lại.

“Sao thế? Không thích về ăn với tôi?”, hắn lại dò hỏi. Trong hắn có một cái gì đó như thúc đẩy hắn phải nói chuyện. Hắn không thích, không thích cô bây giờ.

Vũ Lục Hàn không đáp, phát ra âm thanh gì đó nghe không rõ, giống như quá lười để đáp lại. Giờ thì tôi bực mình thật rồi đó, cô gái!

Hắn ngay lập tức phanh lại, mặc kệ giữa đường. Có những tiếng la ó, bấm còi xung quanh rồi đi mất. Vũ Lục Hàn giật mình, trợn mắt ngạc nhiên rồi quay sang nhìn hắn. Đứng vào khoảnh khắc cô nhìn sang đôi mắt nâu khói, người con trai ấy lao đến phía cô, hai tay hắn tóm gọn khuôn mặt cô và đôi môi hắn bắt chập chủ nhân chạm đến bờ môi đang mở hé vì kinh ngạc. Vũ Lục Hàn thấy tim dường như ngừng đập, Không, tim tôi đã ngừng đập lúc ấy rồi! Đôi mắt cô mờ đi trong chốc lát, cảm thấy các dây thần kinh đều đang đập mạnh cùng một lúc và adrenaline đang tăng vọt. Hắn, lại-hôn-cô! Và hôm nay, hắn-không-say!

12. Chương 12

Hắn và cô ngồi đối diện nhau trên bàn ăn. Cả cô và hắn đều không nói một lời, riêng Vũ Lục Hàn chỉ biết cắn rít mặt vào mấy miếng chân gà. Từ sau lúc “đó”, dù khoảnh khắc chỉ kéo dài hai ba giây nhưng cô cảm thấy mình đã mất khả năng giao tiếp, tim đập thình thịch không ngừng nghỉ, dồn adrenaline lên não khiến máu tụ trên mặt và tai cô đỏ hồng, người cô luôn nóng bừng. Cô không dám nhìn hắn nên không biết hắn cảm thấy thế nào, hắn cũng chẳng hề nói chuyện với cô, chạm vào cô lại càng không. Mọi thứ trôi đi trong không khí ngại ngùng và nặng nề, khiến Vũ Lục Hàn nuốt cũng không trôi.

“Tối nay tôi không ở nhà”, Hàm Vũ Phong chính là người phá vỡ sự im lặng. Vũ Lục Hàn chỉ gật gật, mặt vẫn cúi gầm.

“Hình như ta đã thỏa thuận là cô sẽ nhìn tôi khi nói chuyện”, hắn khoanh tay lại, tựa người ra sau nhìn cô.

Tự anh thỏa thuận với anh đấy chứ. Vũ Lục Hàn bắt mắt, liếc mắt nhìn hắn, lại gật gật rồi cúi đầu xuống. Chỉ cần nhìn hắn, hình ảnh trong xe ô tô lại hiện ra khiến mặt cô đỏ lừ.

“Ăn rồi dọn đi”, Hàm Vũ Phong đẩy chân gà đến trước mặt cô: gần như còn nguyên. Không thích cang tọt, tôi càng được ăn nhiều, cô nghĩ. Hắn đứng dậy, đi vào vệ sinh một lát rồi bước ra với mái tóc hoe vàng đã được vuốt rối. Rồi hắn bước về phía tủ thay đồ, và xuất hiện với vẻ ngoài phủ bụi: áo phông trắng, motor jacket đen nhưng kiểu dáng khá lạ, với quần jeans mài rách từ đùi xuống đầu gối, đi một đôi Converse lột da cao cổ màu đen. Hắn gài kính râm lên ngực áo, nhìn lướt qua Vũ Lục Hàn rồi lảng lảng đi. Vũ Lục Hàn dường như nín thở, chỉ đến khi nghe động cơ xe ra khỏi khuôn viên mới hoàn toàn thở phào, tựa người ra sau ghế. Cô thấy bản thân rối loạn và mất kiểm soát với từng hành động nhỏ của hắn, kể cả những cái nhìn lướt qua hay những câu mệnh lệnh đơn giản. Mọi thứ như tác động lên đủ giác quan của Vũ Lục Hàn, khiến cô cảm giác mạch máu gai lên từng nốt một, ngứa ngáy và khó chịu.

“Bữa ăn trưa” của Vũ Lục Hàn chỉ có gần hai hộp chân gà xả ớt, nhưng cô thấy khá hài lòng. Cô thầm nghĩ, ăn xong dọn dẹp và đọc sách... Như chợt nhớ ra điều gì, Vũ Lục Hàn giật mình hoảng loạn: cô phải tham gia tiết sinh hoạt ở trường lúc hai giờ chiều nay! Cô đã định lên thư viện trường rồi lên về nhà mình ăn trưa, đến một rưỡi đi xe buýt đến trường, bốn giờ tiết sinh hoạt kết thúc cô sẽ gọi hắn. Cô nói cho hắn như vậy từ tối qua rồi, tất nhiên không có chi tiết “lên về nhà”, vậy mà hắn không bận tâm, xuất hiện làm xáo trộn mọi kế hoạch của cô! Bây giờ đã gần một giờ, may mắn ra gọi hắn về mở cổng vẫn kịp. Hắn không mặc vest, có lẽ chỉ đi chơi thôi. Trời ạ! Cô cảm thấy mình như một con chim bị nhốt lồng: cái lồng to rộng, tuyệt đẹp nhưng không có cách nào thoát khỏi trừ khi chủ nhân mở lồng thả ra. Cô vội vàng chạy đi tìm điện thoại, luông cuống tìm số điện thoại của hắn trong nhật ký cuộc gọi, Hi vọng mình chưa xóa mất! Sau lần này có lẽ phải lưu lại số.

“James Adams”, giọng nói của hắn phát ra đều đều và lại xưng lên tiếng Anh. Có vẻ như hắn dùng điện thoại ô tô nên không để ý người gọi.

“Là tôi!”, cô hít một hơi thật mạnh, “Xin lỗi nhưng anh có thể quay xe lại và cho tôi ra khỏi nhà không?”

“Sao thế? Sợ đến mức không dám nhìn tôi nữa?”, Vũ Lục Hàn nghe thấy một tiếng cười khẩy.

“Không! Không... chỉ là tôi... vẫn còn phải học ở trường chiều nay!”, cô bắt đầu thấy lúng túng chỉ sau một câu nói trêu đùa của hắn. Vũ Lục Hàn luôn thấy lúng túng.

“Trèo cổng mà ra”, dứt lời, hắn tắt máy. Vũ Lục Hàn ngậy người nhìn điện thoại. Thôi rồi! Cô nhăn nhó, cổng phải cao gấp ba lần cô, trèo lên thì đến sang năm mới ra được khỏi nhà à! Được thôi, dù sao cũng phải học cách trèo cổng để trốn về với bố mẹ! Dù ở quanh đây không có bến xe buýt nhưng cứ đi bộ ngược theo đường đến, qua khu đông dân kiểu gì cũng có! Cô nên đi bây giờ để không bị lãng phí thời gian!

Nghĩ vậy, Vũ Lục Hàn lần đầu mở tung cửa chính, bước ra khuôn viên rộng lớn, đánh giá qua cánh cổng rồi đi vào nhà. Cô đeo balo sau lưng, khóa cửa chính xong xuôi liền băng qua đài phun nước, hùng hổ tiến về cửa chính. Bỗng cô thấy, phía xa là một chiếc xe màu xám bạc đang tiến lại gần. Người duy nhất có xe ở đây chỉ có hắn mà thôi.

Cánh cổng tự động mở ra chậm chậm. Nếu là những cô gái thông minh khác thì họ, cũng như suy nghĩ của Vũ Lục Hàn, sẽ tranh thủ chạy vụt ra khỏi cổng và té thật nhanh, vì xe ô tô có là thánh cũng bị bất ngờ và quay đầu không kịp để tóm cô. Tuy thế, cô cảm thấy có gì đó níu giữ đôi chân khiến nhen nhóm ý nghĩ chạy đi nhưng chạy không được. Hắn dừng xe trước mặt cô, đây là một chiếc Bugatti Chiron, giá rất cao, số lượng limited. Hình như chiếc xe nào của hắn cũng vậy cả. Cửa kính hạ xuống, Hàm Vũ Phong liếc cô qua cặp kính râm. Hắn không biết nên nghĩ thế nào cho phải, cô ta định trèo cổng ra ngoài thật!

“Có định đi học không?”, hắn hỏi với ngữ điệu đều đều, nhưng thực chất đang cười thầm trong bụng. Trèo một cánh cổng cao gần năm mét, cô ta nghĩ mình là ai, vận động viên leo núi chắc?

Vũ Lục Hàn lúng túng gật đầu rồi chui vào xe, mặt đỏ ửng, xấu hổ không để đâu cho hết. Thật tình, cô

cũng nghĩ rồi, chạy đi làm gì trong khi sau đó sẽ phải đi bộ rất dài, đi tìm bến xe,... Còn ở đây, thà bị cười một tí nhưng được đưa đến tận nơi, kể ra cũng chẳng thiệt gì, bởi hắn chẳng khi nào không cười vào mặt cô.

“Đã trèo qua được tí nào chưa thế?”, hắn hỏi với giọng mỉa mai, dù mắt vẫn nhìn phía trước nhưng môi đã cười.

“Chưa qua thì anh về”, cô ngồi tụt xuống ghế, hai má hồng lên. Thật chứ, nếu ngồi đó chờ anh, tôi mất buổi học thì ai chịu cho tôi! Lần sau nếu anh quay về đón thì đừng có nói vậy, tôi trèo ra thật đấy!

Tất nhiên, Vũ Lục Hàn chỉ dám nghĩ chứ không dám nói ra.

“Tôi thấy không ổn”, hắn đã bỏ giọng cười cợt, thay vào đó tỏ ra vô cùng nghiêm túc, “Sau này tôi đi cả tháng, chắc cô phải bỏ học ở nhà dọn dẹp thôi”

“Cái gì?”, Vũ Lục Hàn quay sang, trợn mắt kinh hoàng. Anh có bị điên không? Tôi còn phải tốt nghiệp chứ!???

Hắn không đáp, chỉ nhoen miệng cười. Cô cảm thấy tức, rất tức, rất lâu rồi cô mới cảm thấy tức một người như thế!

“Mấy giờ xong?”, hắn hỏi ngay khi dừng xe đối diện cổng trường đại học của Vũ Lục Hàn. Cô nhìn nhanh vào trường: chưa đóng cổng nhưng một số sinh viên của Hội học sinh đã đứng ngoài cổng để rình người đến muộn! Kiểu gì cô cũng chết, cả đời đi học lần đầu bị ghi tên!

“Bốn giờ, bốn giờ!”, cô đáp vội, ôm lấy balo chui ngay ra khỏi xe, chẳng thèm nhìn hắn một cái. Hắn nhìn theo sau, đôi mắt se lại qua cặp kính râm khi thấy một tên con trai quen thuộc đang đứng vậy Vũ Lục Hàn.

“Chào Tiểu Lục!”, Triệu Dương tươi cười vẫy tay. Vũ Lục Hàn cười gượng gạo khi thấy trên tay cậu là cuốn sổ nhỏ và một cái bút chì.

“Chào cậu... Tôi... bị ghi tên rồi nhỉ?”, cô thực sự chỉ quan tâm đến việc bị ghi tên! Cô từng coi thường những kẻ đi muộn rằng họ không biết sắp xếp thời gian, nhưng thật ra Vũ Lục Hàn cũng đang chết đứng trước đám sinh viên ở cổng trường.

“Không, nể cậu là bạn tôi, tôi sẽ cho qua...”, Triệu Dương kéo cô gái họ Vũ lại, liếc mắt sang đám sinh viên bên kia, thì thầm vào tai cô. Vũ Lục Hàn tròn mắt.

“Như thế... là gian lận đó!”

“Không sao”, cậu ta cười hóm hỉnh, “Chủ tịch Hội học sinh Triệu Minh là chị gái tôi”

“Chị... họ à?”, Vũ Lục Hàn tròn mắt hỏi. Triệu Minh bằng tuổi cô, nếu cậu này là em trai cậu ấy, thì chắc chắn phải kém tuổi cô!

“Không, chị gái ruột! Hơn tôi một tuổi”, Triệu Dương cười tít mắt. Vậy là đúng rồi, cậu ta quả là bé hơn cô.

“Cậu, vậy thì cậu...”

“Bạn là ai, sao không chịu nói tên?”, bên cạnh bỗng huyền não khiến Vũ Lục Hàn bắt giắc nhìn sang. Cô cảm thấy rung mình một cái khi kẻ đứng hiên ngang trước mặt sinh viên “canh cổng” chính là hắn, đang nhìn cô!

“Không! Không phải...”, Vũ Lục Hàn cuống quýt chạy ngay sang kéo tay hắn lùi ra sau, cười ngượng nghịu với những sinh viên của Hội học sinh, “Người này không phải sinh viên...”

“Hàm Vũ Phong”, hắn đột nhiên lên tiếng. Sinh viên đứng cửa vừa lườm hắn với ánh mắt khó chịu, vừa ghi tên vào sổ và dịch người sang một bên cửa lối đi vào.

“Ồ kìa!”, Vũ Lục Hàn ngạc nhiên hô lên khi thấy hắn phăm phăm đi vào trường. Cô lúng túng chạy theo hắn, chỉ kịp nhìn qua Triệu Dương, người đang vô cùng tò mò. Hắn đi đến đâu, sinh viên nhìn theo đến đó. Bởi hắn là một người nước ngoài, cao lớn hơn hắn và thần thái khác hắn. Ngoài ra, việc hắn đeo kính râm và còn không phải học sinh trường lỗi kéo rất nhiều sự tò mò. Vũ Lục Hàn nhận ra hắn gây chú ý quá nhiều, tự động im re, cúi đầu đi sau giữ khoảng cách với hắn. Cô không muốn gây thêm sự chú ý nào nữa.

“Không dẫn đường à?”, hắn đột nhiên dừng lại, quay ra sau hỏi đứng Vũ Lục Hàn. Cô biết hắn đang hỏi mình, nhưng không nhìn lên, cứ thế đi vọt lên trước. Hắn tóm lấy khuỷu tay Vũ Lục Hàn.

“Cô không chỉ đường thì tôi sẽ bám chặt lấy cô đấy. Và nếu có ý định nói chuyện với khuôn mặt cúi gầm thì tôi sẽ nhắc cô lên cho đến khi tôi nhìn thấy mắt cô”, hắn gầm gừ, cô nhìn lên nhưng không nhận ra được cảm xúc qua đôi mắt phía sau cặp kính. Cô thấy hai má lại đỏ, lí nhí đáp:

“Đến phòng sinh hoạt, đi theo tôi đi!”

Hắn buông khuỷu tay cô và dứt hai tay vào túi quần, chờ đợi theo cô vô cùng kiên nhẫn. Vũ Lục Hàn dẫn hắn theo đoàn người tiến về một hành lang, có một căn phòng nhỏ với cánh cửa xám, có ô kính vuông trên mỗi cánh cửa. Bên trong là một khán đài không lớn lắm, những hàng ghế xếp được kê thành hàng thẳng nhau, đều đặn, các sinh viên chỉ đến và ngồi vào ghế. Có ít nhiều xô lệch, Vũ Lục Hàn chạy về phía ghế ngồi quen thuộc: phía góc trái khán đài, nép phía góc trên cùng, nơi ít người để ý nhất. Hắn chỉ im lặng đi sát theo cô, và ngồi ngay vào ghế bên cạnh. Các sinh viên không thường xuyên giữ nguyên chỗ ngồi, nhưng Vũ Lục Hàn luôn đến đây sớm và cũng kín đáo đến độ chẳng ai muốn dây dưa, thành thử chỗ ngồi cô chọn luôn không có ai muốn ngồi trong suốt gần bốn năm nay. Chỗ bên cạnh cô cũng hay thay đổi nên không có ai mò đến đòi chỗ Hàm Vũ Phong đang ngồi.

“Anh nên bỏ kính ra”, Vũ Lục Hàn thì thầm, “Không nên nổi bật quá, dễ bị để ý!”

Hắn chỉ nhếch miệng cười nhưng không làm theo. Có tiếng điện thoại reo, hắn lấy điện thoại từ trong túi, nhìn qua rồi trả lời. Hắn không dùng tiếng Anh.

“Chào, tôi đang bận”

“Không, chưa thể xong ngay bây giờ được”

“Bốn rưỡi xong, hẹn năm giờ chiều”

Chỉ vài câu ngắn gọn và hắn tắt máy. Hắn không nói với cô thêm một lời nào hết, ngồi nghe từng từ một cho đến lúc kết thúc hai tiết sinh hoạt nhằm chán.

“Sao lại dừng xe vậy?”, Vũ Lục Hàn bất ngờ cảnh giác khi thấy hắn tạt xe vào lề đường. Hắn liếc cô, xuống xe rồi đi vòng sang mở cửa xe cho cô, hất đầu ra hiệu “Ra ngoài”. Hắn định vút mình ở đây ư?

Hắn dừng xe trước một cửa hàng thời trang khá lớn. Hắn cứ như vậy đi vào khiến cô lúng túng không biết làm gì, chỉ biết lóng ngóng chạy theo hắn. Đây là cửa hàng quần áo nữ. Hắn định mua đồ cho bạn gái sao?

“Chào quý khách!”, nhân viên ủa về phía hắn hơi có phần niềm nở. Hắn không nhìn, cũng không hề đáp, đôi mắt sắc giấu sau cặp kính nhìn quanh cửa hàng. Rồi hắn liếc về phía cô gái đang lú lú sau lưng mình, còn vài milimet nữa là cô ta sẽ bám luôn vào áo mình rồi. Hắn ra hiệu gọi nhân viên đến.

“Chọn cho tôi những bộ váy vừa phải, không quá hở hang, nữ tính vừa đủ, cho cô gái này”

Hắn nói và kéo tay Vũ Lục Hàn lên đứng trước mặt nhân viên đang cười tươi chờ đợi. Cô nhân viên cúi đầu niềm nở, đưa tay chỉ đường, trong khi đó Vũ Lục Hàn há miệng ngạc nhiên, hoang mang nhìn nhân viên rồi lại nhìn hắn. Hắn không giải thích, buông tay cô và hơi đẩy cô về phía trước.

“Mua... cho... cho tôi?”, cô lắp bắp hỏi lại, hi vọng hắn nhầm. Hoặc đáng người cô giống phom người bạn gái hắn!

Hắn khề cười, gật đầu rồi xua tay như thể xua đuổi cô đi theo người nhân viên cửa hàng. Cô đi theo họ theo cách không mấy tích cực, thỉnh thoảng nhìn lại hắn để chắc chắn là hắn vẫn bình thường.

13. Chương 13

Vũ Lục Hàn bước ra từ phòng thay đồ. Trên người cô là một bộ váy dạ ôm của Channel, với phần trên hở vai, vạt áo trước ôm lấy cổ như áo cổ lọ, phần dưới bám sát cơ thể và dừng lại cách đầu gối chừng năm phân. Vũ Lục Hàn mặt đỏ ửng vì xấu hổ, không quen với loại váy này. Dạ hội ở trường cô chỉ mặc váy hai

dây xòe lổ một đơn thuần với hoa nhí màu xanh trên nền váy trắng. Năm nào cô cũng mặc vậy, đi kèm đôi giày búp bê màu trắng sữa được mẹ tặng sinh nhật. Vũ Lục Hàn đẹp, nhưng chưa bao giờ biết tận dụng cái đẹp của bản thân.

“Nhìn như mẹ tôi”, Hàm Vũ Phong nhú mày không hài lòng, lắc đầu xua tay. Nhân viên cười gượng gạo, đưa Vũ Lục Hàn trở lại phòng thay đồ một lần nữa.

Lần thứ hai bước ra, trên người Vũ Lục Hàn là bộ váy cut out khá kì lạ với vải da, hai bên eo khoét hở một phần, phần da ôm lấy ngực nhưng toàn bộ phía trên là ren vàng thượng lưu với cổ tròn gấp nếp và tay áo dài ôm hết đến cổ tay. Hắn hơi băn khoăn. Cô gái này rất cuốn hút và gợi cảm với bộ váy, nhưng khuôn mặt và biểu cảm thì không hợp tí nào khi cứ tỏ ra hiền lành, ngơ ngác thế kia. Nói chung, cũng không được. Những bộ váy chỉ đẹp khi người mặc có thần thái khác biệt. Một cô gái thế kia không thể hợp với loại váy gợi cảm này.

“Có váy xòe màu trơn, đơn giản không?”, hắn hỏi nhân viên. Cô nhân viên ngay lập tức nói có, chạy ngay đi tìm, không để chần chừ. Còn Vũ Lục Hàn, bị xoay như chong chóng, không hiểu chuyện, đứng khép nép và thấy ngại bởi bộ váy quá khác lạ so với mình, chưa kể, đang có một người con trai lạ lẫm nhìn mình không ngừng một giây.

“Này...”, Vũ Lục Hàn rụt rè đến gần hắn, thì thầm lên tiếng, “Anh định... mua cho bạn gái à?”

Hắn nhìn cô lạ lẫm. “Không”

“Thế... mua... cho tôi?”, cô tròn mắt lên hỏi nhưng vẫn hạ thấp giọng, “Sao lại thế?”

“Tại sao lại hỏi?”, hắn tỏ ra không hài lòng.

“Bởi nếu mua cho tôi thì tôi không nhận đâu!”, Vũ Lục Hàn nhăn nhó, đầu cúi xuống đất. Chẳng có lí do gì để nhận, hơn nữa, đây cũng không phải con người của cô.

“Nếu tôi tặng cô?”, hắn nhìn cô, trên nét mặt hiện ra nhiều cảm xúc phức tạp. Sao lại không?

“Tôi không thể nhận được”, Vũ Lục Hàn lí nhí. Hắn đứng nhìn cô một lúc, cho đến khi nhân viên quay lại với ba bốn bộ váy diêm dúa đắt tiền trên tay. Hắn thở dài khe khẽ, bảo Vũ Lục Hàn với giọng rất nhẹ:

“Có thể đi quanh đây và tự chọn lấy một thứ mình thích”

Vũ Lục Hàn nhìn hắn, mặt vẫn nhăn nhó lo âu, toan mở miệng từ chối thì hắn kéo cô đi ngay lập tức. Hắn đi kèm bên cạnh cô qua mọi gian treo đồ, liên tục lật những bộ quần áo khác ra và nhìn cô chờ đợi. Vũ Lục Hàn hoang mang, mọi thứ đều lắc đầu. Cho đến khi hắn lấy ra một bộ váy màu đen trông rất đơn giản, suông từ trên xuống, phần cổ buộc dây phía sau đính những hạt ngọc trong suốt trắng tinh khiết, Vũ Lục Hàn đã dán mắt vào nó hơi lâu một chút. Ngoại trừ phần cổ áo buộc dây đính đá sang trọng, nó giống một cái... váy ngủ của Vũ Lục Hàn, cô mua hồi năm hai đại học trong một lần đi chợ thấy hàng giảm giá. Váy của Vũ Lục Hàn bằng vải cotton rẻ tiền đơn thuần, phần trên cổ khoét giống như áo ba lỗ. Vũ Lục Hàn thấy nó rất thoải mái nên rất thích, hôm nay không ngờ được tận mắt nhìn thấy mẫu thiết kế gốc đắt tiền và vô cùng sang trọng trước mặt. Hàm Vũ Phong, tất nhiên không bỏ sót một biểu hiện nào trên mặt cô. Hắn đưa cho cô, hơi nghiêng đầu cười nhẹ:

“Vào thử đi”

“Không, tôi...”, Vũ Lục Hàn vội vã xua tay, nhưng chưa nói hết câu đã bị Hàm Vũ Phong tóm lấy cổ tay kéo đi thẳng đến phòng thay đồ. Hắn treo chiếc váy và đẩy cô vào phòng rồi ra ngoài ngồi ghế đợi.

Vũ Lục Hàn bước ra, vẻ e ngại không dám nhìn hắn. Hàm Vũ Phong ngồi lặng một lúc, đưa tay ra hiệu nhân viên đến rồi liếc qua Vũ Lục Hàn, hỏi:

“Có đôi giày nào hợp với bộ váy kia không?”

Nhân viên lập tức dạ vâng chạy đi tìm rồi mang đến một đôi giày đen bóng gót nhọn đính một viên đá pha lê rất to của Valentino. Vũ Lục Hàn, ngay khi thấy đôi giày đó, mặt hơi tái và ngẩng người ra, rồi lắc đầu xua tay:

“Không! Tôi không đi giày cao gót được đâu! Tôi ngã đấy!”

“Vậy thì ngồi xuống ghế và bám vào tôi”, hắn chỉ nhẹ nhàng nói vậy và đưa tay kéo Vũ Lục Hàn ngồi xuống chiếc ghế da mình vừa ngồi. Hắn cúi xuống tháo đôi giày thể thao của Vũ Lục Hàn, làm cô vừa ngại, vừa lúng túng, người cứ khom khom, tay đưa ra chực tháo hộ đôi giày. Nhưng sau mỗi lần hắn liếc lên, Vũ Lục Hàn lập tức ngồi im. Hàm Vũ Phong cẩn thận đi từng chiếc giày cao gót vào chân cô: hoàn toàn vừa khít. Hắn khẽ cười mãn nguyện rồi đứng thẳng dậy, chìa tay ra trước mặt cô:

“Đứng lên nào”, hắn nhoẻn miệng cười. Vũ Lục Hàn không thể nhìn nổi cảm xúc của hắn là gì đằng sau cặp kính râm ấy. Đôi mắt nâu khói đang nhìn cô cười nhạt hay đang thích thú tán dương? Vũ Lục Hàn cảm thấy mình giống quả bóng.

Cô rụt rè chạm vào tay hắn. Cảm giác tê rần và ngưỡng ngập xuất hiện ngay lập tức khi cô vừa chạm vào lòng bàn tay. Hắn nắm lấy hai tay Vũ Lục Hàn và nhắc cô đứng dậy. Cô gái tóc ngắn hơi loạng choạng, chân run run vì cả đời chưa từng đi giày cao gót. Đôi giày cao ba phân đã khiến cô cảm giác chênh vênh, hướng hồ đôi giày này cao thêm bốn phân nữa. Đi đôi giày của Valentino, Vũ Lục Hàn đối mặt với đôi môi của hắn. Dù mắt cô chỉ ngang tầm môi Hàm Vũ Phong, cô vẫn cảm thấy mình đã cao hơn hắn. Mọi ngày, khi đỉnh đầu mình chỉ chạm đến vai người đối diện, Vũ Lục Hàn đã rất buồn vì cô không thể liếc tới mắt hắn. Cô buộc phải ngẩng cao đầu mỗi khi trò chuyện cùng người con trai trước mặt.

“Thanh toán cho tôi cả bộ này. Làm ơn cất dùm mác quần áo và gói lại bộ đồ cùng đôi giày cũ của cô gái này, cảm ơn”. Hắn quay sang nói với nhân viên bên cạnh. Nhân viên cúi đầu chào rồi ngay lập tức làm theo lời hắn. Trong khi giữ khư khư tay Vũ Lục Hàn, hắn chỉ nhìn cô lạ lùng. Vũ Lục Hàn nhận ra điều ấy, ngưỡng ngưỡng thì thắm với hắn:

“Xin hãy cho tôi thay lại đồ, tôi không quen!”

“Cô có nhớ thỏa thuận trong hợp đồng không?”, đó là điều hắn đáp trả.

“Không có điều khoản nào yêu cầu tôi phải mặc đồ theo ý của anh!”, Vũ Lục Hàn nhả nhỏ. Cô ngại tới mức hai má đỏ hồng, đầu cúi gằm, và cảm giác như hai bàn tay nằm lọt trong tay hắn đang dần đổ mồ hôi rồi ướt nhẹp sang lòng bàn tay của Hàm Vũ Phong.

“Đúng, nhưng cô đã đồng ý theo tôi đến các bữa tiệc!”, Hàm Vũ Phong nhoẻn cười.

Tiệc? Vũ Lục Hàn thấy lưng ướt đẫm. Hắn đâu có nói trước với cô, thậm chí ăn mặc cũng như đang đi chơi vậy, sao có thể bỗng dưng diễn ra một bữa tiệc!

“Sao anh lại...”, cô lắp bắp, toan trách vì hắn không báo trước, lại lập tức im bặt khi hắn đột ngột dí gần khuôn mặt vào cô.

“Vì tôi không định đưa cô theo đến đây”, hắn khẽ cười, “Nhưng cô làm lỡ việc của tôi, chẳng còn thời gian đưa cô về rồi lại đi nữa.”

Ai bảo anh theo tôi vào trường? Vũ Lục Hàn uất ức nghĩ. Cô chỉ nhờ hắn đưa đến trường đã là tốt rồi, cùng lắm hắn không đón được, cô sẽ trốn về nhà với bố mẹ, hắn thích thì đi tìm, còn không hôm sau kiểu gì buổi trưa hắn cũng sẽ đứng đợi lúc tan học. Bỗng dưng hắn lại tỏ ra mình là sinh viên, theo cô vào rồi ngồi hết tiết sinh hoạt, cô còn chẳng biết hắn có học hết đại học không hay vì thiếu thốn khoảng thời gian là sinh viên nên làm liều? Nghĩ đến đây cô lại thấy, ngay cả tuổi và công việc hiện giờ của hắn, cô cũng không biết. Điều cô biết về hắn, chỉ là một cái tên. Ngoại trừ lần đầu nhắc đến mẹ, hắn gần như không nói chuyện gì về gia đình mình nữa. Đối với Vũ Lục Hàn, hắn như hộp bí mật của ảo thuật gia: nhìn qua không có gì nhưng ẩn sâu bên trong lại là vô vàn bí mật.

“Đây chỉ là một bữa tiệc họp mặt đại học thôi”, Hàm Vũ Phong cười rồi lùi dần, tạo khoảng cách, “Cô có thể tiến lên chỗ tôi được không?”, hắn nói, nhưng vẫn nắm lấy hai bàn tay của Vũ Lục Hàn. Họ như một đôi vũ công đang chuẩn bị cho điệu nhảy.

“Tôi...”, Vũ Lục Hàn ngưỡng ngợp, lò dò bước từng bước một. Cô nắm chặt lấy tay hắn, không còn tâm trí đâu mà ngại nữa! Cô hơi loạng choạng do đôi giày cao, gót mảnh. Hắn phì cười, lùi cẩn thận từng bước một, còn Vũ Lục Hàn chân run run, khốn khổ nhăn nhó nhích từng milimet. Thật giống đang dạy tập đi cho một đứa trẻ, Vũ Lục Hàn thâm rên rĩ. Cô cho rằng mọi cô gái tầm tuổi cô, đã có thể tung tăng chạy trên đôi giày cao gót – hoặc ít nhất lần đầu tiên sẽ không phải có người cầm tay dắt đi.

“Của quý khách đây ạ”, nhân viên cửa hàng đưa đến cho hắn túi xách đựng đồ của Vũ Lục Hàn. Hắn gật đầu, đưa một tay đón lấy và cầm một tay Vũ Lục Hàn. Cô loạng choạng một lúc rồi bấu chặt lấy cánh tay hắn. Hàm Vũ Phong cười nhếch miệng, dắt cô bằng một tay ra quầy tiếp tân. Cô bị nhìn bằng những đôi mắt vô cùng khác lạ, bám rịt lấy chàng trai bên cạnh, chân đứng run run và bước chân lú lú. Hắn thanh toán đồ và quay sang nhìn Vũ Lục Hàn:

“Tốt nhất hãy cứ bám chặt như thế này”

Vũ Lục Hàn thấy tai nóng bừng. Nói một câu như vậy ở nơi công cộng như thế này sẽ không khỏi bị hiểu lầm. Cô chỉ gật đầu, không biết nói gì hơn, hai tay ôm chặt lấy một cánh tay của hắn đi ra xe. Đôi chân này không được sinh ra để phù hợp với những đôi giày cao gót!

Hàm Vũ Phong lái chiếc Bugatti Chiron thẳng xuống tầng hầm của một khách sạn lớn. Vũ Lục Hàn cảm thấy hơi rùng mình bởi khung cảnh quá mức... quen thuộc, nhưng cô không dám lên tiếng, chỉ dám nuốt khan và ngồi dính vào ghế. Thật tệ là cô thấy nhớ cái đệm của cô ở nhà hắn.

“Bám vào”, Hàm Vũ Phong nhanh chóng mở cửa xe cho Vũ Lục Hàn và đưa một tay ra trước mặt cô. Hắn nhìn cô lộ vẻ bám vào tay mình và cố đứng thẳng trên đôi giày gót nhọn cao lênh kênh ấy. Vũ Lục Hàn gần như nín thở khi bỗng dưng cảm nhận được mùi hương thanh thoát tỏa ra trên người hắn.

“Tôi... đứng được”, Vũ Lục Hàn run run nhưng vẫn đứng thẳng, bước từng bước rất nhỏ, cố không phải bám vào hắn. Nhưng chỉ được khoảng bốn bước, cơ thể cô biểu tình trước đôi giày khó chiều.

“Bám vào đây, nếu không cô sẽ ngã đấy”, hắn cười nhẹ, tháo kính râm trên mắt gài vào cổ áo rồi đưa tay ra. Như một quý ông lịch thiệp mời bạn nhảy một điệu slow Waltz.

Vũ Lục Hàn ngây người ra một lúc rồi đành bám lấy. Hắn cười nhẹ rồi đi thật chậm tiến về phía thang máy. Tim Vũ Lục Hàn đã đập rất nhanh khi thang máy chỉ có hai người. Cô không rõ hắn có cảm nhận được sự bối rối, xấu hổ của cô không, hoặc chẳng may hắn nghe thấy tiếng gia tốc của tim cô chạy nhanh hơn cả động cơ đồng hồ...

Cánh cửa thang máy mở ra ở tầng thứ mười một của tòa nhà là cả một thế giới đối với Vũ Lục Hàn. Cô gái bé nhỏ với con mắt chỉ thu hẹp trong những trang sách, chưa bao giờ thấy cảnh tượng nào... trác táng hơn thế này. Căn phòng vô cùng rộng, người đứng đông đúc. Một bóng đèn disco như ở vũ trường thập niên sáu mươi thế kỷ hai mươi đang tỏa ra những tia sáng màu tím hồng. Có ba dãy bàn dài kê song song nhau, đựng vô cùng nhiều đồ ăn. Bàn điều khiển nhạc của DJ được kê ở chéo góc tường, bên cạnh chậu cây cảnh lớn và khung cửa sổ đóng kín rèm. Ở góc tường phía đối diện là hai bộ bàn ghế salon lớn, có lác đác người ngồi. Có một màn hình chiếu rộng choán hết bức tường lớn ngay bên cạnh bàn DJ. Khung cảnh đông đúc và ngay lập tức choáng ngợp cô gái bé nhỏ chưa một lần tham dự tiệc. Dạ hội ở trường đại học cũng buồn tẻ, chủ yếu là nghe hát và sau đó phải ngồi bình chọn cho mấy vụ King and Queen làm theo form của các proms nước ngoài. Vũ Lục Hàn chẳng biết ai, chỉ đến và ngồi im một góc xem các sinh viên dự thi King and Queen thể hiện tài năng cạnh nhau, xem ảnh chụp của họ rồi đến cuối bữa tiệc phải bình chọn. Vũ Lục Hàn chẳng biết ai, năm nào cũng đánh dấu bữa theo thứ tự alphabet. Nhưng rõ ràng đây không phải một buổi prom để cô có thể cầm bút đánh dấu vào người có tên vẫn D.

“Ồ, ngài Adams đến rồi!”

Mọi người trong căn phòng ồ lên khi nhìn thấy Hàm Vũ Phong bước vào. Bởi lần này, hắn dẫn theo một cô gái. Mọi bữa tiệc trước kia, Hàm Vũ Phong thường chỉ đi một mình, và người con gái duy nhất đi cùng hắn là Chu Bạch Thảo, tuy nhiên luôn có hai người bạn thân của hắn theo sau nữa. Cô gái đi thành cặp với hắn đây, với mọi người là vô cùng lạ. Họ chưa từng gặp cô gái này ở bất cứ đâu, cũng như chưa từng nghe hắn nhắc đến lúc nào khác. Cô gái này ở đâu ra vậy?

Hắn chỉ nhếch môi cười, đáp lại những câu chào hỏi và trêu đùa bằng cái gật đầu nhẹ hoặc một nụ cười, không đáp lại bằng bất cứ hình thức nào khác. Hắn đi rất chậm, thỉnh thoảng liếc sang Vũ Lục Hàn đang run lập cập bên cạnh, không chỉ vì đôi giày gót nhọn cao bẩy phân mà còn vì những ánh mắt tò mò và những lời trêu chọc của bạn bè hắn.

“Vũ Phong!”, tiếng một người con trai gọi hắn. Hàm Vũ Phong nhìn về phía bộ ghế salon trong góc khuất, gật đầu và đưa Vũ Lục Hàn tiến vào. Có hai chàng trai đang ngồi đó, Vũ Lục Hàn cúi đầu thật thấp khi

chạm phải ánh mắt của một người nhìn mình chằm chằm. Má cô hồng ửng lên, không phải vì ánh đèn disco màu tím.

“Không phải tôi nhìn nhầm đó chứ!”, người tóc đen nheo mắt cười trêu chọc. Hấn cũng đáp lại bằng nụ cười nửa miệng.

“Thật là, khó xử cho tôi quá đấy!”, chàng trai có mái tóc đỏ nhìn hấn e ngại nhưng pha chút cười cợt. Hấn cũng không đáp, phì cười rồi có ý đưa Vũ Lục Hàn nhích lên phía trước.

“Cô gái này là bạn tôi”, hấn chỉ nói vậy và nhìn sang cô. “Ngẩng mặt lên, cô gái”

“Chào... chào các cậu”, Vũ Lục Hàn lí nhí, giọng nói của cô hoàn toàn bị tiếng nhạc át mất. Hoàng Lâm, người nãy giờ vẫn cười duyên dáng, đứng lên chìa tay ra trước mặt cô.

“Tôi là Hoàng Lâm, rất vui khi biết Vũ Phong đã có bạn gái!”

“Ồ, tôi...”, Vũ Lục Hàn ngẩn người rồi lúng túng. Bàn tay Hoàng Lâm bị buông thõng trong không trung.

“Thì, bạn là con gái, không phải bạn gái thì là gì chứ!”, cậu Hoàng Lâm cười ngặt nghẽo. Vũ Lục Hàn mở miệng cười gượng gạo, rụt rè bắt tay cậu.

“Chào Tiểu Hàn”, ngay khi bạn mình vừa ngồi xuống, Trần Hải Minh cũng đứng dậy bắt tay cô. “Chắc cô không nhớ tôi?”

“Gặp nhau rồi?”, hấn là người nãy giờ im lặng, đột ngột hỏi sau lời chào của Trần Hải Minh. Chàng trai tóc đỏ bật cười:

“Tôi đã đến dự lễ đính hôn của cô gái này và Từ Thiên, bạn tôi. Tôi đã từng bắt tay cô rồi đó!”, Trần Hải Minh trả lời hấn rồi lại nhìn sang Vũ Lục Hàn. Ánh mắt nhìn xoáy và cô không dứt khiến Vũ Lục Hàn vô cùng sợ hãi và lúng túng. Cô lí nhí vài câu không rõ rồi cúi gầm mặt. Trần Hải Minh chỉ khẽ cười.

“Tôi cũng không nghĩ cô có can đảm đến mức ấy đâu!”, Trần Hải Minh ngồi xuống ghế và nhìn Vũ Lục Hàn. “Từ Thiên là người có đức, có tài, lại đẹp trai sáng sủa, gia thế hoàn hảo. Vậy mà cũng bị khước hôn. Cô cũng khá đặc biệt, từ hôn một người rồi không lâu sau xuất hiện bên người khác. Không lẽ cô ghét tôi nên tấn công hai người bạn của tôi để ép tôi khó xử hả!”, Trần Hải Minh cười khúc khích, kéo theo Hoàng Lâm bên cạnh phải tùm tùm cười. Tuy vậy, khuôn mặt Hàm Vũ Phong tối sầm lại.

“Cậu nên im đi”

Hoàng Lâm và Trần Hải Minh lập tức trợn tròn mắt trước phản ứng của hấn. Hàm Vũ Phong chưa bao giờ nói với họ bằng giọng nói và thái độ như thế.

“Tôi... tôi xin lỗi...”, Vũ Lục Hàn cúi đầu lí nhí. Không biết vì lí do gì mà câu nói lí nhí ấy của cô được cả ba chàng trai nghe thấy. Không khí khó xử và căng thẳng hiện lên rõ rệt. Và Vũ Lục Hàn thấy mắt mình đã nhòa đi.

“Không, tôi mới là người xin lỗi!”, Trần Hải Minh lập tức đứng dậy, nghiêng người về phía Vũ Lục Hàn: “Tôi chỉ định trêu chọc cô vậy thôi! Tôi đã không ở lại đến cuối buổi đính hôn của hai người nên hôm sau khi biết chuyện trên báo, tôi rất sững sốt. Có lẽ cô cũng buồn nên mới đi uống rượu và gặp bạn tôi, chỉ là tôi muốn đùa vui nên mới nói rằng cô cố tình quyến rũ hai người bạn của tôi như vậy. Đối với Từ Thiên cũng chỉ là bạn làm ăn, chúng tôi không quá thân thiết, không gặp nhau nhiều, tôi cũng không có ý làm cô khó xử...”

“À vâng... không sao ạ”, Vũ Lục Hàn len lén nhìn lên và cười gượng gạo. Chỉ riêng hấn là im lặng, và Vũ Lục Hàn cảm nhận được nỗi khó chịu trong sự im lặng đó.

“Bạch Thảo đâu?”, hấn hỏi, cố gắng xua tan câu chuyện xung quanh lễ đính hôn. Trần Hải Minh thấy chút có lỗi, cười nhẹ rất thật:

“Đừng giận tôi đó! Chu Bạch Thảo sẽ đến ngay sau buổi tập ballet. Vì bữa tiệc phải hoãn đi một tiếng do cậu có việc đột xuất nên Bạch Thảo đã hẹn giờ tập lên trước một tiếng. Giờ này có lẽ cô ấy sắp xong rồi”, chàng trai tóc đỏ nói và nhìn đồng hồ đeo tay.

“Em đã xong từ cách đây nửa tiếng rồi, và thật buồn khi mọi người đã bắt đầu mà không có em!”, một giọng nói trong trẻo cất lên từ sau lưng Vũ Lục Hàn. Cô quay lại. Không phải ai khác lạ hơn ngoài cô gái đẹp và cuốn hút như nàng Aphrodite ấy.

14. Chương 14

Vũ Lục Hàn quay lại, bắt gặp ánh mắt cô gái ấy găm thẳng vào mình, bối rối cup mắt xuống. Chu Bạch Thảo với vẻ lạnh lùng và cương nghị, nhìn xoáy vào Vũ Lục Hàn bằng đôi mắt không thể che giấu nỗi sự khó chịu. Chu Bạch Thảo toát lên một thần thái trang trọng, đài các và tinh tế hơn hẳn, với mái tóc được ép thẳng và buộc cao trên đỉnh đầu như Ariana Grande, bộ váy cut-out của Versace tôn lên thân hình nóng bỏng và những đường cong tuyệt vời của cô gái. Cô chọn đôi giày đen gắn đinh tán của Louboutin, khiến bộ đồ trở nên sexy và cá tính nổi bật. So với bộ váy nhẹ nhàng mà Vũ Lục Hàn đang mặc, rõ ràng, dù gương mặt có đẹp đến đâu, cũng không thể đo với những bộ đồ đẳng cấp. Khuôn mặt Vũ Lục Hàn không trang điểm, đặt cạnh Chu Bạch Thảo với kỹ năng trang điểm tuyệt hảo, không quá già nhưng vô cùng nổi bật với mắt khói đen và đôi môi tô son đỏ bóng – tất nhiên khác nhau một trời một vực. Trong mắt Vũ Lục Hàn, Chu Bạch Thảo tuyệt đối là một cô nàng “thông minh, khéo léo và vô cùng quyến rũ”. Dù chưa từng tiếp xúc và luôn nhận về những ánh nhìn thiếu thiện cảm từ cô gái này, Vũ Lục Hàn vẫn cảm nhận được tính cách cô ấy chỉ qua khí chất bên ngoài.

Chu Bạch Thảo dùng ánh mắt dò xét cô gái lạ ấy. Rõ ràng là một mối đe dọa, cô có linh cảm chưa bao giờ sai. Cô ta chỉ gặp Hàm Vũ Phong một đêm thôi đã có thể khiến hấn trở dậy một ham muốn chưa từng có, và nửa tháng sau cô ta lại xuất hiện bên cạnh hấn, với một bộ đồ khá có giá trị, chưa kể còn bám rịt lấy hấn mà không có một sự khó chịu nào từ người con trai ấy. Không hề sai, đứa con gái kia rõ ràng là một kẻ vô cùng cao tay!

“Anh đang định đi đón em”, Hàm Vũ Phong là người đầu tiên lên tiếng. Chu Bạch Thảo nhìn hấn, đôi mắt cô nàng thể hiện những nét vô cùng phức tạp.

“Em cũng có tài xế riêng”, cô nàng tỏ vẻ hờn dỗi, nói và quay đi ngay lập tức. Hoàng Lâm, chàng trai thư sinh với nụ cười khả ái, đứng dậy nở nụ cười sáng chói:

“Ngồi đi chứ hai quý cô! Bọn mình gần đây ít gặp quá, bận hết cả, hôm nay mới gặp, đừng để phí thời gian!”

“Vào đây nào cô bé!”, Trần Hải Minh nhìn Vũ Lục Hàn, đưa một tay ngụ ý giúp đỡ và đứng lùi sang để đường đi vào phía giữa hai chàng trai. Vũ Lục Hàn toan đưa tay ra để thể hiện sự đáp trả, thì Hàm Vũ Phong lập tức đẩy ngay tay của bạn mình đi.

“Việc gì phải đưa tay ra vậy?”, hấn hỏi, khẩu ngữ vẫn đanh gọn và lạnh lùng như mọi ngày. Những người bạn của hấn đã quá quen với điều ấy, nhưng Vũ Lục Hàn lại hiểu sang một nghĩa vô cùng khác. Cô đã đỏ mặt.

“Em không biết cô ta”, Chu Bạch Thảo lên tiếng, nhìn Hàm Vũ Phong bằng ánh mắt “anh có gì giấu em phải không”. Hấn đáp lại ánh nhìn bằng sự lạnh đậm đáng ghét.

“Vũ Lục Hàn là bạn anh”, hấn nói, vừa như giải thích, vừa như khẳng định. Trần Hải Minh khẽ cười.

“Chào... chào cậu..”, Vũ Lục Hàn khi bị người ta giới thiệu đến mới lúng túng đưa tay ra trước Chu Bạch Thảo. Nàng nhìn cô bằng ánh mắt phán xét, rồi nở nụ cười nửa miệng nhưng không hề bắt tay:

“Tôi là Chu Bạch Thảo. Rất vui được biết anh ấy đã tìm thêm bạn mới”

Ánh mắt của nàng vô cảm và điềm đạm lại càng khiến Vũ Lục Hàn bối rối. Cô đã bị khí chất của Chu Bạch Thảo lấn áp hoàn toàn.

“Làm quen đủ rồi, vào đây ngồi!”, Hoàng Lâm cười tươi rói, làm cử chỉ nhường đường của một quý ông thời xưa dành cho một quý cô sang trọng, cao quý bước qua với sự kiêu sa và hãnh diện to lớn.

Hàm Vũ Phong bước đi thật chậm ngang qua Trần Hải Minh, chờ đợi cô gái đi cùng mình ngồi xuống ghế rồi mới ngồi vào bên cạnh. Phía bên cạnh kia của cô chính là Chu Bạch Thảo. Ngay lúc này đây, Vũ Lục Hàn cảm thấy vô cùng lạc lõng và nhỏ bé. Cô quá lạ lẫm với thế giới này, với những con người như thế này.

Thậm chí chưa trải qua hết bữa tiệc đầu tiên cùng hân trong thỏa thuận, Vũ Lục Hàn đã cảm thấy vô cùng khó khăn. Nếu có ba mươi triệu ngay lúc này, cô rất muốn dúi hết vào tay hân, xé tan hợp đồng, gửi trả đôi giày cùng bộ váy và diện chiếc áo phông hàng chợ và quần bò lỗi mốt từ ba năm trước, tìm một bến xe buýt, lao lên đó và đi thẳng về nhà. Vũ Lục Hàn nhận ra hôm nay mình chưa gọi điện cho bố mẹ. Cô rất muốn biết bố mẹ cô ăn gì, có còn ăn mì trứng? Có được ăn gì khác? Mẹ cô có uống thuốc không, bệnh không có dấu hiệu tệ đi chứ? Cô thấy khuôn mặt Từ Thiên hiện ra khi chợt nghĩ về mẹ, nhưng nhanh chóng nhắm mắt lại và rũ bỏ. Cô chẳng còn mặt mũi đâu gặp lại người cô đã trót có tình cảm. Dù anh có biết mục đích của bố mẹ cô hay không, thì tình cảm của Vũ Lục Hàn cũng không hề giả dối. Bố mẹ cô cũng vậy, họ là những người bình thường với suy nghĩ bình thường, chưa bao giờ muốn trục lợi hay lợi dụng tiền bạc người khác. Chẳng ai muốn mất đi người mình thương yêu, đôi khi vì thế mà con người trở nên ích kỷ, tồi tệ. Họ không vì người khác, nhưng tuyệt đối lại vì gia đình mình. Thà rằng nếu nó là một vụ trao đổi: Đổi con gái lấy những cuộc phẫu thuật tim cho mẹ, Vũ Lục Hàn luôn sẵn sàng. Cô có thể... tự bán thân mình cho người mình yêu, chỉ sợ nếu có chuyện đó thì hàng chục cô gái khác cũng muốn và sẽ đòi như vậy, Từ Thiên chẳng đời nào chọn cô giữa hàng trăm người ưu tú hơn như vậy. Ấu cũng là tốt!

“Em vẫn đi học đều chứ?”, lại là Hàm Vũ Phong phá vỡ sự im lặng. Vũ Lục Hàn đã ngàng đầu nhìn hân cho đến khi nhận ra ánh mắt hân hướng về cô gái bên cạnh mình. Chu Bạch Thảo không nhìn ai, với lấy lon bia trên bàn và bật nắp. Nàng uống một ngụm rồi tựa người vào ghế.

“Em vẫn đi. Không có anh đưa đi thì em vẫn có tài xế riêng, đừng nghĩ chỉ mình anh mới có thể đưa em đi học!”, nàng nói bằng một giọng đều đều. Hân cũng im lặng sau câu trả lời ấy, rút trong túi áo một bao thuốc và châm lên một điếu. Hoàng Lâm nhìn quanh, nhướn mày.

“Vũ Phong, giới thiệu cô gái kia đi chứ!”, cậu nháy mắt với Vũ Lục Hàn. Cô ngay lập tức đỏ mặt, cúi gầm xuống.

“Chẳng có gì để nói cả”, hân thông thả nhả khói. Trần Hải Minh nheo mắt:

“Tiểu Hàn, cô hay cúi mặt quá! Có chuyện gì khiến cô không vừa lòng hả?”

“Không! Tôi...”, Vũ Lục Hàn ngay lập tức ngắc dây, nhìn ráo hoảnh và xua tay. Hành động này không vừa mắt Chu Bạch Thảo.

“Vậy tỏ ra xấu hổ để làm gì?”, nàng hỏi. Vũ Lục Hàn đã đứng hình vài giây vì bất ngờ, nhất thời cứng họng.

“Đừng khất khe quá”, Trần Hải Minh bật nắp một lon bia và đặt trước mặt Vũ Lục Hàn, “Cô hân phải là một cô gái đặc biệt, khi mà có thể thân thiết được với hai người bạn khó tính nhất của tôi!”

Trần Hải Minh là một lần nữa nhắc đến Từ Thiên. Điều này khiến cô gái bối rối. Cô chưa sẵn sàng đối mặt với Từ Thiên, tất nhiên càng không mong đợi việc phải đối diện với bạn của anh ấy. Trần Hải Minh nói họ chỉ là quan hệ làm ăn, nhưng sự quan tâm của cậu dành cho cô và anh dường như không chỉ đơn thuần trong giới hạn “bạn bè kinh doanh”. Nó phải hơn thế nữa, rất nhiều.

“Ý anh là?”, Chu Bạch Thảo điệu đà vắt chân qua một bên, khế nhìn Vũ Lục Hàn với cái nhìn khinh rẻ. Cô gái lại cúi đầu, tâm trạng phức tạp đến độ khó kiểm soát, bởi cô không hiểu vì lý do gì nàng tỏ ý không thích cô, còn bạn anh thì liên tục tra hỏi Vũ Lục Hàn về những gì đã qua từ hai tuần trước.

“Sao lại quan tâm quá nhiều đến việc đính hôn đó như vậy?”, Hàm Vũ Phong liếc nhìn cả hai bằng ánh mắt khó đoán, rồi vươn người dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn.

“Cũng chẳng có gì to tát”, Trần Hải Minh khoanh tay tại, “Cách đây nửa tháng tôi đã bắt tay cô gái này và gửi lời chúc mừng đến bạn tôi, nói rằng tôi rất vui vì anh ta cuối cùng cũng sẽ lấy vợ, còn chúc hai người trăm năm hạnh phúc. Vậy mà tối hôm đó, tôi thấy chính cô ấy đi cùng người bạn thân của mình qua đêm trong khách sạn, và bây giờ vẫn cô ấy xuất hiện vô cùng thân mật bên bạn tôi. Không lẽ tôi không được quyền thắc mắc?”

“Chẳng có gì...”, hân đáp, đôi mày hơi nhíu lại.

“James, tôi chơi với cậu đã hơn chục năm rồi, tôi chẳng lạ gì tính cách sắt đá, lạnh lùng của cậu. Nhưng cậu, bỗng nhiên nổi ham muốn với một cô gái, rồi nửa tháng trôi qua vẫn xuất hiện cùng cô gái ấy, biểu hiện thân mật, thử hỏi tôi biết giải thích thế nào?”

“Tôi... tôi xin phép... đi.. vệ sinh”, Vũ Lục Hàn lấp bắp, nói rất nhỏ, luống cuống đứng dậy. Đôi giày cao lênh khênh khiến cô gái lão đảo, nhưng rồi Vũ Lục Hàn cũng quyết định cúi đi thật thấp và bước thật dài để cân bằng trên đôi giày bảy phân. Cuối cùng cô cũng tự bước đi được, con gái luôn có bản năng đi giày cao gót!

Vũ Lục Hàn cố xuyên qua những đám người đông nhất để khuất tầm nhìn từ chiếc ghế salon. Cô bị treo chân khi cố đi nhanh, vội vàng ngồi thụp xuống đằng sau một bàn tiệc to nhất, quyết định tháo luôn đôi giày. Bàn chân cô đau nhức và đỏ hồng lên. Vũ Lục Hàn nhìn quanh, đi theo một cô gái rẽ sang một hành lang nhỏ khuất phía sau bức tường. Đó là vệ sinh. Vũ Lục Hàn không ngần ngại đi chân trần vào trong, chọn căn phòng trống gần nhất và ngồi lì trong đó. Cô cảm thấy như nhẹ đi một nửa. Không biết vì sao, có lẽ bạn của hần cũng kì lạ và khó hiểu y như hần. Vũ Lục Hàn không thể chịu được ánh nhìn khó chịu, thái độ lạnh lùng và những câu hỏi dồn dập về chuyện cô không muốn nhắc đến nhất. Đến thời điểm này, không hề sai khi nói rằng Hoàng Lâm là người dễ chịu nhất cô từng biết.

“Vì sao lại cứ nhắc đến chuyện đó?”, ngay khi Vũ Lục Hàn rời đi, Hàm Vũ Phong dụi tắt điều thuốc mới cháy một phần ba, nhìn chàng trai tóc đỏ với vẻ mặt vô cùng khó chịu. Biểu hiện của hần khiến cả ba người bạn bất ngờ và bối rối.

“Vậy vì sao cậu muốn giấu kín quan hệ ấy? Không lẽ có chuyện gì đã xảy ra mà tôi không được phép biết?”, Trần Hải Minh nhíu mày,

“Đó là chuyện riêng của tôi và cô ấy. Tôi không cần phải nói cho bất cứ ai”

“Kể cả em?”, Chu Bạch Thảo lên tiếng. Hần nhìn nàng, đôi mắt nàng cương nghị nhưng van nài. Hần lập tức quay đi.

“Kể cả em.”

“Thôi nào”, Hoàng Lâm ngay lập tức giảng hòa khi thấy không khí bắt đầu căng thẳng. Cậu thân thiết với Hàm Vũ Phong, và cậu hiểu rằng một con người hướng nội như hần sẽ luôn có một thế giới riêng. Hoàng Lâm cũng chẳng khác gì hai người bạn của mình, không kém tò mò khi lần đầu nhìn thấy Hàm Vũ Phong có ham muốn qua đêm với một cô gái lạ tại vũ trường. Khi cậu nhận ra cô gái kia không phải là tiếp viên, cậu đã ngay lập tức muốn chạy đi hỏi cái con người sắt đá cả đời chưa từng nhìn một cô gái: vì sao lại hành động như thế? Ngay bây giờ cũng vậy, hơn ai hết, Hoàng Lâm quan sát cô gái ấy nhiều hơn cả Trần Hải Minh. Một người con gái rất nhạt nhòa, làn da – dưới ánh đèn đỏ tuy không nhìn rõ – nhưng ngồi cạnh Chu Bạch Thảo đã thấy sắc chệnh rõ ràng. Khuôn mặt tròn nhưng không có chút da thịt ở má, hai má hóp và thiếu sức sống, phần xương quai hàm hơi vuông ra của một gương mặt tròn may mắn được mái tóc cắt ngắn đến cằm che khuất. Đôi mắt nhỏ, nhìn qua là biết dân một sách, bị cận, đeo kính nhưng có lẽ cận không nặng nên bình thường không cần kính, chỉ đeo khi mắt cần làm việc thời gian dài. Mũi ngắn, không cao và thẳng như Chu Bạch Thảo, hai cánh mũi hơi to ngang, không hài hòa nhỏ nhắn như cô gái trong nhóm cậu. Vũ Lục Hàn có miệng hơi nhỏ, nhưng lại hợp với toàn gương mặt nhỏ bé và hốc hác. Cô gái này có lẽ chỉ đẹp lên khi đã trang điểm. Với một nhan sắc mộc không hề nổi bật như thế này, tính tình quá nhút nhát, quá tự ti, quá nhiều bối rối và sợ hãi,.. Vậy, dựa vào đâu Hàm Vũ Phong có thể bị thu hút bởi cô gái này?

15. Chương 15

Đã năm phút trôi qua, Vũ Lục Hàn nhìn giờ trên điện thoại. Chính cô cũng sốt ruột, nếu bây giờ về chỗ đó, cô vẫn sẽ tiếp tục phải nghe những chuyện muốn trốn tránh. Nhưng nếu không về, biết đâu hần nghĩ cô đã trốn luôn! Trốn thôi, về với bố mẹ và quên kẻ đó đi – Thiên Thần Trắng gào thét. Nhưng kẻ nhút nhát Vũ Lục Hàn không dám đi chuyển dù chỉ một chút.

Điện thoại bỗng rung lên khiến Vũ Lục Hàn giật thót. Màn hình hiện lên ba chữ nắn nót “Hàm Vũ Phong”. Cô cứ nhìn chằm chằm vào điện thoại với đôi mắt mở to, trong đầu trống rỗng, không thể nghĩ ra cách chống chế.

“A... Alo?”, Vũ Lục Hàn nuốt khan, rụt rè nhán trả lời và gần như lí nhí.

“Đi đâu vậy?”, Hàm Vũ Phong hỏi với biểu cảm lạnh lùng. Cô không biết liệu họ có khó chịu với cô hơn không khi đang nói chuyện lại bỏ đi mất dạng.

“Tôi... tôi đi vệ sinh”, cô lắp bắp. Vũ Lục Hàn đang ngồi trên cái bồn cầu đóng nắp, người co rúm, khom khom cúi về phía trước, nói thầm thì, dáng vẻ vô cùng vụng trộm.

“Đi ra ngay”, chỉ một câu nói của hắn mà Vũ Lục Hàn đã thót tim. Đi ra làm gì? Tôi đang bận mà!

“Tôi... tôi vẫn chưa xong...”

“Vậy thì tôi vào”, chỉ bốn chữ của hắn khiến Vũ Lục Hàn lạnh người. Bởi cô biết hắn sẽ chẳng sợ gì mà mặt dày xông vào thật.

“Đừng! Tôi... tôi xong rồi!”, Vũ Lục Hàn lắp bắp rồi đập máy, xách đôi giày nhón chân chạy ra khỏi vệ sinh. Vừa bước ra hành lang, cô giật thót vì bất gặp hắn đứng ngay trước mặt, tựa lưng vào bức tường, ánh sáng màn hình điện thoại chiếu sáng một vùng yếu ớt lên cổ hắn. Ngay khi thấy cô bước ra, khuôn mặt ngơ ngác trông rất ngớ ngẩn, một tay cầm điện thoại, tay kia xách đôi giày, hắn nhìn cô một hồi rồi bật cười. Hắn bước đến, một tay rút túi quần. Vũ Lục Hàn nhận ra hắn đã cởi áo khoác. Hắn cúi người đón đôi giày của cô trong tay rồi đưa tay kia ra trước mặt, không nói một lời, chỉ chờ đợi đôi tay Vũ Lục Hàn đặt vào và dẫn đi. Hắn dẫn cô trở lại bữa tiệc, hòa vào đám đông đứng ở giữa hai dãy bàn. Bọn họ dường như đang nhảy, cô nhận ra chàng trai tóc đỏ bạn hắn đang nhảy rất điệu nghệ giữa ba, bốn cô gái; người có mái tóc đen thư sinh đang ôm eo một cô gái, để cô ấy thể hiện những bước nhảy vô cùng nóng bỏng. Chỉ duy nhất người con gái luôn nhìn cô bằng ánh mắt ác cảm là ngồi lặng trên ghế, một mình. Thỉnh thoảng có vài chàng trai ghé qua hỏi nàng điều gì đó, nàng chỉ đáp trả bằng ánh mắt lạnh lùng và sự im lặng. Vũ Lục Hàn giật mình khi một cánh tay ôm lấy eo cô. Cô vội vàng rời mắt khỏi nàng, quay sang và đối mặt với Hàm Vũ Phong. Đôi mắt hắn nhìn cô rất khó đoán, xoay cô đối diện với mình. Đôi giày của cô hắn để trên sàn nhà, và hai tay hắn đang ôm lấy eo cô. Bỗng dưng đối mặt hắn trong khoảng cách khá gần, Vũ Lục Hàn thấy bối rối, không dám nhìn thẳng, chỉ biết cúi mặt. Hai tay cô đặt trước ngực hắn thậm chí hơi run, và cô tự nhận thấy hơi thở của mình gấp gáp, nặng nề hơn hẳn. Vũ Lục Hàn hi vọng, dưới ánh đèn đỏ hồng đang nhấp nháy điên loạn, Hàm Vũ Phong sẽ không nhận thấy má cô đỏ ửng lên. Hương thơm thanh thoát và mát dịu toát ra từ cơ thể Hàm Vũ Phong khiến Vũ Lục Hàn thêm lúng túng, và cảnh tượng tối hôm đó nhanh chóng ulla về. Tim cô đập nhanh khi nhớ lại nụ hôn chớp nhoáng trên ô tô buổi trưa hôm nay, cô lại cảm thấy mồ hôi ra nhớp nháp hai bàn tay mình.

Âm nhạc bỗng nhiên chậm lại và nhẹ nhàng. Các cặp đôi ngay lập tức ôm lấy nhau và xoay vòng chậm rãi theo nhịp điệu. Trần Hải Minh ôm eo một cô gái tóc xù, trong khi cô ta gần như ôm chặt lấy cậu. Hoàng Lâm vừa xoay nhẹ cô gái khi này, vừa nói gì đó như trêu ghẹo, thỉnh thoảng chờn vờ đôi môi cô gái đó. Chu Bạch Thảo đã lấy đến ly rượu thứ ba, nhấp chậm rãi nhưng đôi mắt không rời khỏi Hàm Vũ Phong. Vũ Lục Hàn biết nàng đang nhìn theo mình, nhưng lúng túng chỉ biết cúi gằm xuống, cắm đầu vào ngực hắn. Hàm Vũ Phong bắt đầu di chuyển chậm, cô vội vã nhìn lên:

“Tôi... tôi không biết nhảy!”

“Không cần phải biết nhảy. Chỉ cần di chuyển thôi”, hắn khẽ cười. Trong đôi mắt hắn có điều gì đó vô cùng khác lạ, Vũ Lục Hàn cảm thấy ánh mắt màu nâu khói đang làm từng dây thần kinh của cô rung chuyển. Cô nuốt khan và lại cúi đầu xuống.

“Nhìn tôi đi”, hắn thì thầm giữa tiếng nhạc. Vũ Lục Hàn thấy lòng rung lên nhẹ nhẹ.

Cô không nhìn lên, hắn đưa một tay nhẹ nhàng luồn qua tóc cô, áp lấy bên má gầy và nhấc đầu cô cho đến khi hai đôi mắt chạm vào nhau. Ôi trời, hắn có nhìn thấy sự hoảng loạn trong mắt mình không? Hắn định làm gì vậy?

Vũ Lục Hàn cảm thấy bất an khi đột nhiên kẻ đối diện nhìn mình như vậy. Một cảnh tượng chỉ diễn ra trong phim, cô nghĩ, khi cô nhìn thấy gương mặt Tôi-sắp-hôn-cô của Hàm Vũ Phong. Vũ Lục Hàn ngay lập tức quay đi, hai tay túm chặt lấy áo phông của hắn, cười gượng gạo:

“Tôi... không... biết nhảy”

“Em chỉ cần dựa vào tôi”, hắn thì thầm vào tai cô. Vũ Lục Hàn lập tức nóng ran người, nhận thấy hắn dường như đang... tán tỉnh mình!

“Tôi... thật sự là không...”, cô cố gắng lùi người để tạo khoảng cách. Cô cảm thấy không quen với con người Hàm Vũ Phong, luôn luôn thay đổi một cách khó hiểu.

“Cô đúng là không biết cách hưởng thụ”, hắn bật cười khi thấy vẻ lúng túng của Vũ Lục Hàn, cúi đầu mình chạm vào trán cô và để yên như thế. Vũ Lục Hàn cảm thấy hai dây thần kinh bên thái dương đang đập còn nhanh hơn cả trái tim. Cô không biết liệu bản thân có dễ dãi quá không khi để một người con trai lạ mặt ôm mình, gần gũi mình, thậm chí hôn mình. Kể cả với Từ Thiên, người cô có tình cảm, người gần chút nữa là chồng cô, Vũ Lục Hàn cũng chưa bao giờ đến gần anh ngoại trừ đi bên cạnh, ngồi bên cạnh. Nhưng đối với Hàm Vũ Phong, cô thậm chí còn yên tâm ngủ chung một nơi với hắn. Ngay bây giờ, cô và hắn trông hết như một cặp đôi hạnh phúc vậy, và cô cảm thấy không ổn. Chưa bao giờ Vũ Lục Hàn gặp tình huống khó xử như bây giờ.

“Cô biết không... cô rất giống một người...”, Hàm Vũ Phong đột nhiên thì thầm giữa tiếng nhạc, vẫn nhẹ nhàng xoay cô theo từng nhịp điệu. Cô thoáng rung mình bởi giọng nói thì thầm ấy.

“Giống... ai?”, Vũ Lục Hàn lúng túng hỏi lại, không dám nhìn lên bởi khoảng cách quá gần. Cô cảm giác chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn hắn, môi cô sẽ chạm vào môi hắn, không chệch một li.

“Người mà cô không bao giờ biết”, hắn khẽ mỉm cười, đột nhiên đứng thẳng dậy và dừng lại. Vũ Lục Hàn hơi choáng váng vì bất ngờ nhưng rồi cũng định thần lại, hơi vươn người ra xa để tạo khoảng cách. Hàm Vũ Phong buông Vũ Lục Hàn, cúi xuống nhặt đôi giày và đưa cho cô:

“Ra kia ngồi đi. Chờng nào biết đi giày thì lại đây”, hắn nói. Thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ khiến Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn, vài giây sau mới luống cuống đón lấy đôi giày, nhón từng bước về phía cô gái Chu Bạch Thảo đang ngồi. Tuy vậy, ngay khi cô bước đến gần, Chu Bạch Thảo đột ngột đứng dậy, bước thẳng đến đám đông, không hề liếc nhìn Vũ Lục Hàn dù chỉ một chút. Cứ như là cô không tồn tại. Cứ như là ở chung một chỗ với cô sẽ vô cùng khó chịu.

Buổi vũ hội tại Học viện Kinh tế Chính trị London. Giữa không gian ngọt ngào và ấm áp, bài hát Hello vang lên thật chậm, giọng hát của Lionel Richie đưa từng cặp đôi đang âu yếm nhau theo những nốt nhạc bước vào không gian bay bổng, lãng mạn. Giữa phòng, chàng trai mười bảy tuổi James Adam trong bộ suit đen lịch lãm, ôm trong tay một cô gái châu Á nhỏ nhắn, mái tóc nâu buông dài với một bông hoa trắng cài đầu tiếp màu với bộ váy, đang thướt tha, ve vuốt cánh tay to và rắn chắc vòng quanh eo mình. Đầu cô tựa nhẹ vào ngực chàng trai, đôi mắt nhắm khẽ và đôi môi đỏ mọng mỉm cười hạnh phúc. James Adam đưa một tay vuốt đầu cô, hôn nhẹ lên mái tóc thơm mùi hương thảo. Cô gái cười dịu dàng, vòng tay ôm lấy hắn, cả hai nhẹ nhàng xoay chậm theo từng câu hát.

“Mai anh đi, em có nhớ không?”, James Adam cúi xuống thì thầm với cô. Cô gái đáp khe khẽ:

“Em sẽ chờ anh về”

“Em sẽ ra đón anh chứ?”

“Em sẽ là người đầu tiên anh thấy khi quay lại đây...”, cô khẽ thốt. Hắn nở nụ cười mãn nguyện, vùi đầu vào mái tóc mềm mại của cô, cố ghi nhớ mùi hương ngọt ngào này để mang theo bên mình.

Đột nhiên, ánh đèn và âm nhạc đều tắt. Những tiếng xôn xao hoang mang vang lên, hắn nhìn quanh và ôm chặt lấy cô gái của mình. Có người cho rằng đây là một sự cố điện. Một số ánh sáng điện thoại le lói thành những đốm trắng trong không gian, mọi người soi xuống đất và dẫn bạn nhảy của mình đi tìm ghế ngồi. Bỗng một không gian bừng sáng. Và có tiếng một học sinh vang vọng qua micro. Đó là Michelle Smith, chàng trai hot nhất đội bóng chuyên, độ nổi tiếng ngang ngửa với James Adam – đội trưởng đội bóng đá. Michelle Smith có gia thế không kém cạnh hắn – suy cho cùng, Học viện Kinh tế Chính trị London là ngôi trường xếp hạng hai về độ giàu có, nổi tiếng với 7.5% tỉ phú trên thế giới đã theo học, tỉ dụ như George Soros. Với vị thế và tiền bạc của mình, chàng Smith trở thành chàng trai nóng bỏng trong mắt các cô gái, độ “hư” không thể đánh giá trong mức từ không đến mười, và hoàn toàn không ưa gì James Adam – người con trai có thần sắc phương Đông, trầm lặng, lạnh lùng, tài năng và sắc sảo, không phô trương, không gây chú ý bằng sự nổi loạn. Quý ngài Smith có một sự ghen tị rất lớn, nhưng cũng rất đáng tự hào cho riêng

mình, với cô gái bé bỏng mà James Adam luôn mang theo bên cạnh. Mày sẽ được chiêm ngưỡng nó ngay bây giờ, Michelle Smith thầm nghĩ trong niềm hả hê của một kẻ sắp đim kẻ thù của mình xuống tận cùng của sự tuyệt vọng.

“Xin chào!”, ngài Smith hô lên với giọng mạnh mẽ. (Toàn bộ cuộc nói chuyện này bằng tiếng Anh)

“Xin lỗi các bạn về sự đường đột bất lịch sự này”, Michelle Smith tiếp tục, “Nhưng thứ lỗi cho tôi, nhân buổi tối lãng mạn và ngọt ngào đây, tôi có điều muốn gửi tới cô gái từ lâu đã ngự trị trong trái tim tôi, người đã cho tôi biết thế nào là tình yêu đích thực..”

Cô gái trong tay hấn cứng người lại. Nhưng James Adam đã không nhận ra điều đó.

“Xin hãy chiêm ngưỡng... nàng thơ của lòng tôi, niềm cảm hứng bất tận của tôi, động lực đưa tôi đến với những điều tốt đẹp!”, ngài Smith nói to và ấn vào điều khiển từ xa cầm tay. Một bức ảnh được chiếu lên khoảng tường to phía sau ngài, nơi duy nhất nhận ánh sáng. Michelle nở nụ cười chiến thắng độc địa. Cả hội trường ồ lên xôn xao, còn James Adam cảm thấy trái tim mình như ngừng đập từ bao giờ.

Bức ảnh là một đôi nam nữ đang vô cùng thân mật trong một bể bơi, là bức ảnh mà cô gái tự chụp lấy bằng điện thoại. chàng trai đó, không thể nhầm lẫn, là Michelle Smith, đang ôm chặt lấy cô gái và đặt một nụ hôn nồng nàn lên cổ cô. Cô gái châu Á với mái tóc bồng bềnh, đang biểu hiện niềm vui thích nghịch ngợm trên mặt, một tay cầm điện thoại chụp ảnh, tay kia vòng qua phía sau ôm lấy đầu chàng trai ấy. Một cặp đôi vô cùng hạnh phúc.

James Adam lập tức buông người con gái và lùi lại đằng sau. Cô gái bất ngờ, vội vàng quay lại, muốn bám lấy hấn nhưng bị ánh đèn chiếu vào đột ngột, cô nheo mắt đưa tay lên che ánh sáng và trong phút chốc, đám đông xúm vào quanh cô. Những cô gái nhận ra cô là người con gái của James Adam, lớn tiếng chỉ trích. Cô gái, với bộ váy trắng vừa vặn xinh xắn, đứng giữa ánh đèn tựa như một thiên thần. Cô quay lại tìm hấn trong đám đông. Những gì cô nhìn thấy, chỉ là đôi mắt màu nâu khói, đau đớn và tuyệt vọng, căm giận và lạnh lùng. Đôi mắt u tối sắc sảo đang găm vào cô, đôi mắt tràn đầy nỗi đau không lời cửa vào tim cô những vết dài đau nhói. Và James Adam đi mất. Tim hấn đã ngừng đập ngay tại giây phút ấy, cô gái này sẽ vĩnh viễn không thể bước ra khỏi tâm trí, hay trái tim chàng trai đã hóa đá mất rồi.

Hấn không còn quan tâm đến cô gái này nữa, hấn không cần quan tâm đến bất cứ cô gái nào nữa. Bị phản bội trong tình yêu là điều hấn không thể chịu nổi, cô là mối tình đầu của hấn, là người mang hấn từ thế giới chỉ có trắng và đen, đến nơi tràn ngập cầu vồng của hạnh phúc. Nhưng... đủ rồi, thế đấy. Hấn sẽ không bao giờ nhìn thấy cô nữa, hấn sẽ không bao giờ muốn nghe thấy giọng nói, thấy bóng hình cô. Hấn sẽ đi khỏi đây, mãi mãi. Bất cứ đâu có cô, nơi ấy sẽ không bao giờ có hấn.

16. Chương 16

Đêm sau buổi diễn ballet trong học viện của Chu Bạch Thảo thành công, những chàng trai, cô gái thanh tú và tài năng đã hẹn gặp nhau trong quán bar quen thuộc The Bass. Hôm nay cũng như mọi ngày, vẫn nhạc dubstep thật mạnh, vẫn những con người quay cuồng theo điệu nhạc, trong những căn phòng karaoke kín ở tầng trên, có những kẻ đang điên cuồng quăn lầy nhau trong cơn say thuốc. Đây không phải một quán bar nổi tiếng hay giàu có, nhưng là quán bar quen thuộc, và những người ở đây nằm trong phạm vi thao túng của Hoàng Lâm. Cậu không quen biết chủ hay nhân viên quán bar, nhưng nó trực thuộc của người thân cậu. Ngoài The Bass, một quán bar xa xỉ khác thuộc riêng sở hữu của Hoàng Lâm là Cape Town, gần như tập trung giới trẻ thượng lưu và chỉ có nhiều tiền mới bước vào được – một quán bar nổi ven biển như một khu resort cao cấp, tuy vậy lại khá xa so với nơi ở thường xuyên của cả ba.

“Đêm nay tới bên chứ?”, Trần Hải Minh nháy mắt, vòng tay ôm lấy cô gái ngồi cạnh. Chu Bạch Thảo nở nụ cười duyên dáng, liếc nhìn Hàm Vũ Phong rồi trả lời:

“Sáng mai hình như các anh đều có công việc, hãy giữ gìn một chút”. Tất nhiên, lời khuyên của cô chủ yếu nhắm vào một người sẽ đi Moscow mười ngày để kí hợp đồng vào ngày mai.

“Cứ thoải mái đi”, Hoàng Lâm nhoen miệng cười. Cậu ngả ra phía sau, nhìn Chu Bạch Thảo và tiếp tục chòe ghẹo cô nàng tiếp viên bên cạnh mình.

Hàm Vũ Phong không nói một lời dù hắn biết nàng đang chờ đợi hắn. Hắn thong thả hút một điếu thuốc và liên tục uống cạn những chai rượu đắt tiền trên bàn. Chợt, một bóng dáng áo trắng lọt hoàn toàn vào tầm mắt của hắn. Cô gái ấy trông như một thiên thần dưới ánh đèn, từng đường nét không sai lệch dù chỉ một chút. Ngoại trừ mái tóc ngắn đến cằm, từ vóc dáng cho tới khuôn người, tất cả đều trùng khớp với cô gái châu Á mà hắn vẫn cố quên đi suốt tám năm nay. Tim hắn gần như ngừng đập, một cảm giác đau đớn và hồi hộp dâng trào lẫn lộn, khiến hắn không thể hô hấp bình thường, đôi mắt không thể nào rời khỏi bóng hình đó được nữa.

Cô gái ấy đang uống say mềm. Hắn đếm được đã hai mươi tư ly rượu. Cô đã nằm gục xuống bàn, gác đầu lên cánh tay nhỏ bé. Đến gần, hay làm ngơ? Lòng hắn rộn lên với những suy nghĩ phức tạp. Hắn không thể kìm nén bản thân khi nhìn lại hình bóng ấy, hình bóng tồn tại trong hắn không lâu, nhưng đủ dài để không thể quên được. Thế mà lòng hắn vẫn nhói lên bởi nỗi đau bị phản bội. Phản bội là điều hắn không bao giờ chấp nhận được. Hắn chỉ biết ngồi lặng im, giằng xé giữa lí trí và tình cảm. Hắn tên đó đã không đối tốt lắm với em, Hàm Vũ Phong nghĩ vậy khi nhìn theo bóng hình bé nhỏ đó. Sâu thẳm trong tâm can, hắn tha thiết muốn lao đến, ôm chặt lấy cô và dụi đầu vào mái tóc thơm mùi hương thảo như ngày nào.

Và một kẻ cục mịch, say khướt bị thu hút bởi cô ấy. Gã lớn vồn, buông lời trêu chọc, và rồi hành hung cô. Trong lòng hắn như có lửa đốt, hắn nhìn chằm chằm vào đám đông với sự căm ghét và sợ hãi hiện rõ lên mặt. Có phải vì đã say nên hắn mới thấy lòng mình yếu đuối thế này?

Bình tĩnh lại đi, James. Đó một ngàn lần không phải cô ấy. Cô ấy rất mạnh mẽ, sẽ không bao giờ để ai chạm vào mình. Vậy là hắn hỏi, và nhận được câu trả lời “tiếp viên mới”. Hắn không hài lòng. Nếu đúng là cô ấy thì sao? Nếu cô ấy nhớ hắn, đi tìm hắn? Nếu cô ấy đang gặp chuyện gì buồn và thất vọng? Hắn sẽ phải làm gì, hắn chưa sẵn sàng đối mặt cô ấy. Nhưng làm sao một chàng trai có thể ngồi đó, thản nhiên nhìn người mình từng yêu thương bị một kẻ say rượu ở quán bar đánh đập, sỉ nhục giữa chốn đông người? Hắn ngay lập tức đứng dậy, lao vào đám đông. Đến giờ phút này thì không còn lí trí gì nữa, mẹ kiếp!

“Đau chân hả?”, Hoàng Lâm là người đầu tiên từ đám đông trở về ghé ngồi. Dưới ánh đèn hồng đỏ, đôi mắt lạnh lợi của cậu sáng lên và nheo lại một nét cười. Vũ Lục Hàn nhìn cậu cười gượng gạo, đưa tay kéo đôi giày cao gót về sát chân mình. Cô ước được nhìn thấy đôi giày thể thao của cô, ngay bây giờ.

“Cô đã bao giờ tham dự những bữa tiệc như thế này chưa?”, Hoàng Lâm tiếp tục bắt chuyện. Không thể phủ nhận rằng bản thân cậu cũng rất tò mò về cô gái này.

“Chưa”, Vũ Lục Hàn đáp rất nhỏ, miệng vẫn gượng gạo cười và nhìn đi chỗ khác. Cô cảm thấy cậu ta cười quá nhiều, và nếu cô không cười đáp lại thì thật bất lịch sự!

“Thật chứ?”, Hoàng Lâm tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Thật... thật ra là tôi chỉ dự dạ hội của trường...”, cô đáp, chỉ nhìn lướt qua cậu rồi đưa mắt vào đám đông nhưng không nhìn một ai cả.

“Trường đại học? Cô học ở trường nào vậy?”

“Tôi sắp tốt nghiệp Đại học Nghệ thuật”, Vũ Lục Hàn nhìn thấy sự bất ngờ thích thú trên gương mặt Hoàng Lâm. Cậu ngay lập tức cười toe toét:

“Vẫn đang học đại học nghĩa là cùng lứa với Tiểu Bạch Thảo, em phải gọi tôi là sư huynh rồi”, và Hoàng Lâm nháy mắt. Vũ Lục Hàn đã bối rối cúi đầu, nhìn chằm chằm vào đùi mình.

“Xin lỗi... tôi... không biết”, cô lúng túng trước sự bất ngờ này. Vũ Lục Hàn vốn không biết hắn bao nhiêu tuổi, vì vậy không dám tùy tiện xưng hô, hắn gọi thế nào thì hô đáp như vậy. Cô đã nghĩ nếu xưng ngang hàng với bạn của hắn thì sẽ không bất lịch sự, ai ngờ lại lâm vào tình huống xấu hổ khi bạn hắn thực chất hơn tuổi cô nhiều. Nghĩa là hắn cũng hơn cô nhiều. Vũ Lục Hàn từng nghĩ, cùng lắm hắn chỉ hơn cô một tuổi. Bởi nhìn mặt hắn rất trẻ, ngay cả cô gái bạn hắn và hai chàng trai này cũng vậy.

“Tôi vẫn chưa được biết tên em?”, Hoàng Lâm thân thiện đưa tay ra, một mắt hơi nheo lại như chuẩn bị nháy mắt.

“Tôi... em là... Vũ Lục Hàn”, cô gái nhỏ lúng túng, gượng gạo chìa tay ra bắt tay cậu. Hoàng Lâm bắt tay cô rất chặt, tặng thêm một nụ cười tươi rói. Trong tích tắc, Vũ Lục Hàn đã liên tưởng đến Triệu Dương.

“Lục trong xanh lục hả? Vậy em là sinh viên năm tư?”, Hoàng Lâm đưa cô một ly rượu nhẹ, chạm ly với thành ý mời một chút. Vũ Lục Hàn, sau đêm say ngất ngưỡng hôm đó, cảm thấy ghê sợ rượu, nhưng không thể nghĩ ra cách từ chối. Cô đành nhấp một tí đầu môi. Mùi vang nhẹ phảng phất trong miệng cũng đủ khiến Vũ Lục Hàn cảm thấy ngất ngây.

“Em quen biết Vũ Phong được bao lâu rồi?”, Hoàng Lâm lại hỏi với nụ cười vô cùng thân thiện. Cô ngượng ngùng cúi đầu.

“Cũng kha khá...”

“Hai người quen nhau... vào đêm hôm ấy sao?”, Hoàng Lâm ngập ngừng dò hỏi. Cậu muốn biết thật nhiều về cô gái này. Để xem cô ta có thật lòng, hay chỉ dùng lợi thế bản thân mà lợi dụng tên sắt đá ấy. Dù sao, trong suy nghĩ của đa số người thì những người Tây phương thường giàu có và đẹp đẽ hơn hẳn. Họ không mấy khi nhận thức rằng, sự giàu có phụ thuộc vào mỗi con người, và mỗi nơi lại mang những vẻ đẹp vô cùng riêng biệt. Một đại gia Thái Lan hay Trung Quốc cũng có thể tiêu tiền đô, một cô gái Ấn Độ hay Việt Nam cũng có thể đẹp hơn đứt một người Mỹ. Người phương Đông không có làn da trắng ngọc nồn nà như công dân phương Tây, nhưng màu da rám nắng khỏe khoắn của họ lại là mơ ước của rất nhiều người nơi ấy. Không phải ngoa khi nói, người phương Tây thích tắm nắng để có làn da rám nắng khỏe đẹp như người Đông phương, không còn vẻ yếu ớt, bảnh bèo bởi làn da trắng thiếu sức sống. Trong khi đó, các cô gái phía Đông lại mong mỗi đi tắm trắng để có làn da trắng hồng tiểu thư. Người ta thường mong muốn những gì mình không có và quên đi giá trị to lớn của những thứ mình sở hữu. Có những cô gái phương Tây mắt to, bông mắt quá sâu, lại ao ước có đôi mắt nhỏ bé như người Trung Quốc hay Nhật Bản. Và những người có cái miệng quá rộng, luôn muốn có đôi môi mọng nước, nhỏ xinh như môi người Hàn. Tất cả những gì chúng ta cần là thỏa mãn và tự hào về vẻ đẹp tự thân của mình, không nên cố thay đổi bản thân để có được vẻ đẹp giống của người khác. Nhưng lý thuyết là vậy, chứ chẳng mấy ai nhìn ra. Hoàng Lâm đã nhận xét, cô gái này suy cho cùng bám lấy hắn ta cũng chỉ vì cái danh và cái mã. Nếu cô ta biết về độ giàu có của hắn, có lẽ cả đời không bao giờ muốn rời ra!

Vũ Lục Hàn tội nghiệp cảm thấy khó xử bởi câu hỏi khá nhạy cảm, ngồi vắn vẹo tay và nhìn chằm chằm vào ly rượu còn đầy. Tại sao mọi người tò mò quá vậy? Vũ Lục Hàn cứ cúi gầm mặt, không biết trả lời thế nào. Nói rằng tối đó Từ Thiên đến tìm cô, cô vì muốn đuổi anh về nên tự ý nhận hắn làm bạn trai, rồi sau đó để hắn trả thay tiền rượu và vì thế bây giờ cô đang làm giúp việc cho hắn để bù nợ? Đối với chàng trai tò mò đang nhìn cô dò xét, Vũ Lục Hàn chỉ biết mỉm cười gượng gạo, nhìn cậu gật đầu. Hoàng Lâm nhướn mày chờ đợi, ngay khi thấy cái gật đầu đó liền thở hắt, nở nụ cười pha chút khinh thường kín đáo rồi tựa lưng vào ghế. Chỉ cần biết vậy là đủ, cô gái này thật ra cũng quá tầm thường. Chỉ là một cô sinh viên muốn tìm đến một bến bờ vững chắc và hào nhoáng để bám lấy, hưởng thụ cuộc sống giàu có mà những sinh viên khác ít người với được tới. Nhan sắc cô ta, so với Chu Bạch Thảo chẳng thể so bì, tài năng cũng chẳng thấy, cá tính lặn mất tăm, luôn tỏ vẻ yếu đuối, nhút nhát. Nhưng Hoàng Lâm không thể không công nhận rằng cô gái này quá cao tay, cậu không thể hiểu ra chiêu trò của cô gái là gì mà lại lôi kéo được một kẻ mà cậu từng nhận định “có trái tim sắt đá nhất trên thế gian này”. Là người bạn ở bên cạnh Hàm Vũ Phong một thời gian khá dài, Hoàng Lâm chưa từng thấy hắn liếc nhìn bất cứ cô gái nào, kể cả Chu Bạch Thảo. Trong mắt cậu, Tiểu Bạch Thảo là cô gái vô cùng xinh đẹp, lại tài năng, thông minh, cá tính, gia thế thượng lưu, tuyệt đối sang trọng và duyên dáng. Ấy vậy mà hắn không thêm để ý đến cô gái đó, không thêm nhìn, không thêm đụng chạm. Điều tử tế nhất ở hắn là sự quan tâm tuy bị giấu kín sau lớp vỏ lãnh đạm, nhưng cũng cho thấy còn “tình người”. Có lúc Hoàng Lâm buột miệng hỏi “Cậu đồng tính à?”; kẻ sắt đá đó chỉ liếc nhìn, không đáp, nhếch miệng cười. Khi còn học chung đại học với hắn, Hoàng Lâm nhận thấy vẻ ngoài lai Tây phương của hắn, cộng với tính cách trầm lặng và lạnh lùng, không chiêu trò, không nổi loạn, chưa kể vô cùng sắc sảo và tư duy logic trong kinh doanh rất tốt – mọi thứ đều vô cùng lôi cuốn phải đẹp. Các cô gái đơn giản theo đuổi hắn vì ngoại hình và tính cách, những cô gái phức tạp hơn, đặc biệt hơn cũng nể phục và ngưỡng mộ hắn vì bộ óc tuyệt hảo của người chưa bao giờ để vuột mất vị trí đầu bảng ở trường. Hoàng Lâm khi ấy là chàng trai vô cùng lép vế, tuy IQ không kém cạnh, cũng đẹp trai và giàu có, kèm theo nụ cười tươi tắn đối lập hẳn vẻ ngoài lạnh lùng của Hàm Vũ Phong – nhưng cậu không thể hơn được bởi tính cách cợt nhả, thích chòng ghẹo và hay coi thường phải đẹp. Trong mắt cậu, các cô gái cầm

cửa chỉ là những cô ả nhạt nhẽo, nông cạn, hời hợt, tình cảm chưa đi đến đâu đã muốn sở hữu người khác. Chưa có ai mở mắt cho cậu, chưa có ai. Với cô gái lạ lẫm đang ngồi trước mặt cậu bây giờ cũng vậy: đỉnh điểm của sự coi thường chính là những cô gái vô liêm sỉ bám theo người khác vì tiền. Một cô sinh viên học trong trường đại học chẳng mấy giàu có kia không thể nào đủ tiền sở hữu bộ váy và đôi giày này, chẳng khó khăn gì để nhận ra anh bạn sắt đá của cậu bỗng dưng trở nên mù quáng, ngây ngốc, vùng tiền qua cửa sổ. Chưa nói đến khả năng giao tiếp kém cỏi, luôn lóng ngóng, lắp bắp, câu chữ không rành rọt, giọng nói lí nhí khó nghe, cái đầu lúc nào cũng cúi gằm xuống – những biểu hiện tối kị đối với người hay giao tiếp như thiếu gia họ Hoàng. Cậu đánh giá cô gái này ở mức gần như thấp nhất, chỉ trên những cô ả tiếp viên lẳng lơ, khách nào cũng muốn; và những tên tội phạm ngớ ngẩn. Hoàng Lâm vô cùng kinh ngạc khi thấy một cô gái luôn kề sát bên Hàm Vũ Phong, được hắt bảo vệ, được hắt vùng tiền, được hắt trao cho những cử chỉ ngọt ngào mà chưa bao giờ cậu được thấy trước kia, cô gái ấy lại hoàn toàn không nổi bật, không quá xinh đẹp, nhạt nhòa, chán ngấy. Cậu không muốn thừa nhận: không lẽ tên cứng như đá ấy đã... trúng ngay tiếng sét ái tình?

“Hai người chuyện trò gì vậy?”, giọng nam thứ hai khiến Vũ Lục Hàn nhìn lên, và chạm phải ánh mắt cùng mái đầu đỏ. Trần Hải Minh thấy cô, lập tức nở nụ cười vô cùng thân thiện:

“Vẫn chưa nhớ ra tôi hả?”

“Dạ không...”, cô đáp nhỏ, “Anh là người đến cuối cùng nhưng ra về đầu tiên”. Vũ Lục Hàn nhớ lại buổi chiều hôm ấy. Giữa khuôn viên biệt thự nhà họ Từ, rất đông thực khách thuộc tầng lớp thượng lưu lần lượt tìm đến, ai nấy đều sang trọng và lịch sự, với nụ cười thường trực trên môi và liếc nhìn Vũ Lục Hàn có hơi lâu mỗi khi bước qua cánh cổng chào. Một số phóng viên, nhà báo, nhiếp ảnh gia cố gắng chen nhau để lên hàng đầu, chụp những bức ảnh tuyệt vời nhất, nhưng đều bị những anh chàng bảo vệ vạm vỡ với làn da rám nắng ngăn lại. Từ Thiên bên cạnh cô vẫn luôn miệng cảm ơn, bắt tay từng người qua cửa và cười nhẹ nhàng, trong khi Vũ Lục Hàn luôn giữ vẻ mặt buồn, bởi cô biết cô sẽ làm gì. Người đến cuối cùng rất trẻ, đi một chiếc Audi đen tự mình lái, mặc bộ suit đen tuyền nhưng mái tóc lại ánh đỏ, bước đến cổng chào với nụ cười rạng rỡ và lập tức, Từ Thiên niềm nở bắt tay.

“Chúc mừng chàng trai sắp yên bề gia thất!”, người trẻ tuổi tóc đỏ nói lớn, đôi mắt cười tíu và bắt tay Từ Thiên nồng nhiệt.

“Cảm ơn, cậu cũng đến tuổi rồi đó, nhanh lên đi!”, anh cười, dấm nhẹ vào bên vai chàng trai. Trần Hải Minh, cười thành tiếng ngây ngô rồi nhìn sang cô gái bên cạnh người bạn:

“Hôn phu cô nương đây hả? Sao mặt buồn rười rượi thế?” – Trần Hải Minh nói và chìa một tay ra. Vũ Lục Hàn nhìn cậu, vội nở nụ cười hết sức giả dối và bắt tay.

“Cảm ơn, tôi không sao, chỉ hơi mệt”, cô đáp. Từ Thiên nhìn cô một lát, rồi đưa tay xoa đầu cô.

“Lát nữa phải đi lại nhiều, uống nước vào, và xong việc đi theo anh lấy thuốc uống”, anh dịu dàng, còn cô lại cụp mắt xuống, đầu khể gật, nhưng lòng vô cùng buồn.

“Chà, phát khiếp! Chúc hai người mãi mãi như bây giờ!”, Trần Hải Minh bật cười, bóp nhẹ vào vai Từ Thiên, nhìn cô rồi bước vào đoàn người trong khuôn viên. Vũ Lục Hàn không kịp nhớ kĩ mặt cậu, nhưng rất ấn tượng mái tóc quiff màu đỏ hung. Cô thầm nghĩ, thật tội nghiệp vì người ta đã đến chúc mừng hai kẻ không có tương lai bên cạnh nhau. Dù buồn, dù sợ hãi và đôi khi nản lòng, nhưng Vũ Lục Hàn chưa bao giờ muốn từ bỏ quyết định hủy hôn của mình. Lợi dụng người khác cũng không thể sống yên bình và lâu dài cạnh nhau được.

Bữa tiệc ấy diễn ra sôi nổi. Mọi người bàn tán về cô dâu của Từ Thiên, một cô gái bình thường, nhan sắc tuy có chút nổi bật nhưng hay cúi mặt, gương mặt luôn thoáng buồn khiến họ cảm thấy thắc mắc. Một cô gái sắp lấy chồng, mà lại có được người chồng vô cùng hoàn mỹ như con trai Bộ trưởng, làm dâu trong gia đình chính trị, đối với một người bình thường là quá sức tưởng tượng, thậm chí họ chưa bao giờ dám mơ đến. Vậy mà cô gái này lại ỉu rù, không nhanh nhẹn, tươi vui, giống như bị người khác bức ép vậy. Mà nhìn cách đối xử của Từ Thiên với cô, đầy quan tâm và dịu dàng, không có gì đáng chê trách, Vậy cô gái này, buồn từ đâu mà ra?

Vũ Lục Hàn vốn không quen với những bữa tiệc, cả buổi chỉ khép nép bên cạnh Từ Thiên, anh đi đâu, cô đi

theo đây. Với đôi giày búp bê được mẹ tặng, cùng bộ váy trắng tinh khiết gia đình họ Từ đặt may riêng cho cô, Vũ Lục Hàn xinh xắn, trẻ trung và dịu dàng. Cô tuy nói không nhiều, nhưng vẻ nhẹ nhàng của cô được lòng rất nhiều quan khách, cho dù cô chỉ bám theo đuôi Từ Thiên, cũng không aiỡ chê trách. Vũ Lục Hàn nhìn thấy chàng trai mặc suit đen đang tiến về phía hai người. Cậu ta cười thật tươi với Từ Thiên, bắt tay một lần nữa rồi nói vài câu, nhìn cô đưa tay chào và lẫn vào đám đông, sau đó thì không thấy đâu nữa. Vũ Lục Hàn vốn không để tâm ai đến, ai về, tuy nhiên lần này gặp lại chính chàng trai ấy, đồng thời lại là bạn của Hàm Vũ Phong, Vũ Lục Hàn cảm thấy hơi khó xử, và ấn tượng mờ nhạt về cậu ta bỗng nhiên hiện lên rõ hơn bao giờ hết.

“Cô là cái gì Tiểu Hàn nhỉ?”, Trần Hải Minh ngồi xuống cạnh cô và bắt chuyện, “Xin lỗi nhưng khi này nhạc to quá, tôi không để ý được cậu ta giới thiệu tên cô”

“À tôi... em.. là Vũ Lục Hàn”, cô gái nhìn cậu hơi lâu, có chút ngại ngùng khi thấy Trần Hải Minh mỉm cười vô cùng tự nhiên. Trần Hải Minh là chàng trai đối lập với vẻ đẹp trong sáng, trẻ con của Hoàng Lâm: mang một chút bụi phong trần, nhìn qua có vẻ ăn chơi nhưng đôi khi trông rất chừng mực. Trần Hải Minh là một du học sinh, gặp và quen biết Hàm Vũ Phong trong một lần đi xem bóng đá ở Old Trafford. Cả hai mua vé ngồi cạnh nhau, và vì có chung niềm đam mê với một đội bóng, họ nhanh chóng làm quen. Đội bóng của họ thua trận đấu, và sau trận thua ấy, Trần Hải Minh đã mời Hàm Vũ Phong đi “uống vì thất bại”. Cậu có ấn tượng tốt về người con trai trước mặt, đầu tiên vì hân thông thạo tiếng của đất nước cậu, tiếng mẹ đẻ, có vẻ đứa con lai xa rời gốc gác nhưng không hề lãng quên nó; thêm nữa, những chàng trai ở độ tuổi mười lăm, mười sáu thường đã bắt đầu trưởng thành, hay buông lời trêu ghẹo và tán tỉnh những cô gái xinh đẹp – nhưng Hàm Vũ Phong thì ngược lại, trầm lặng và lạnh lùng. Hấn cư xử vừa phải, không phô trương cũng không hề cường điệu hay tỏ ra thật ngẫu để thu hút các cô nàng tuổi teen nóng bỏng. Hàm Vũ Phong là một kẻ cuồng môn túc cầu giáo, nói về vấn đề ngoài lề thì im lặng, thỉnh thoảng cười nhẹ hoặc gật gù bừa bãi; nhưng khi nói đến bóng đá, hấn lập tức trở nên sôi nổi hơn, nói nhiều hơn, cười nhiều hơn, niềm phấn khích còn thấy rõ qua đôi mắt màu nâu khói. Họ thành bạn thân thiết của nhau khi lần thứ hai gặp lại nhau tại bữa tiệc của cô bạn gái Trần Hải Minh – vô tình là bạn cùng lớp với hấn. Kể từ đó đến nay, Trần Hải Minh gần như là người bạn thân đầu tiên của Hàm Vũ Phong, người biết rất nhiều chuyện. Ngay lúc này đây, cô gái Vũ Lục Hàn cũng để lại trong cậu một ấn tượng khác biệt, hoàn toàn trái ngược với nhận định của Hoàng Lâm về cô ấy. Tuy Hàm Vũ Phong không thừa nhận, nhưng cậu biết nguyên nhân cô gái này xuất hiện, dù không biết nhiều về cô ta. Và tất nhiên, cậu luôn muốn biết nhiều hơn, về cô gái không có gì đặc sắc, lại vô tình trở thành một phần không nhỏ trong cuộc sống của bạn cậu hiện giờ.

“Xin lỗi em vì đã cư xử bất lịch sự khi này”, Trần Hải Minh đưa một bàn tay ra chờ đợi. Cô ngáp ngừng rồi đưa tay bắt nhẹ. Cảm giác buổi chiều hôm ấy ủa về trong vài giây rồi biến mất.

“Có lẽ đàn ông con trai không nên xía vào chuyện đời tư của người khác nhiều quá”, chàng trai tóc đỏ không rót rượu ra ly mà đưa lên miệng uống một ngụm lớn. “Em ít tuổi hơn tôi sao?”

“À vâng... em đang là sinh viên năm cuối...”, Vũ Lục Hàn lúng búng trong miệng. Có lẽ cậu cũng để ý cách xưng hô của cô thay đổi.

“Sinh viên năm cuối chưa đến lúc bận bịu làm đồ án sao?”, Hoàng Lâm đột nhiên chen vào. Cô nhìn cậu gượng gạo.

“Em... đang trong thời gian chuẩn bị...”

“Chúc em may mắn với thứ đó. Tôi thật tiếc chưa được trải nghiệm độ khó khăn của mấy đồ án ở các trường đại học nước ta”, Trần Hải Minh nhếch miệng cười, đưa chai rượu lên trước cô có ý mời. Vũ Lục Hàn lại một lần nữa cầm lên ly rượu, nhấp môi.

“Đừng khoe việc mình đi du học nữa đi!”, Hoàng Lâm cười khúc khích, “Cậu không gây ấn tượng với ai được bằng chiêu cũ xì ấy đâu!”

“Tôi đang tỏ ra thân thiện mà!”, Trần Hải Minh nhướn mày cười, “Cậu cũng chỉ có mỗi cái nụ cười và cái miệng dẻo kẹo, thật là...”

“Đừng nghe cậu ta, cô bé ạ”, Hoàng Lâm nhìn cô và nháy mắt, “Cậu ta chỉ lừa phỉnh được mấy em cấp ba thơ ngây thích hào nhoáng và mấy cô sinh viên năm đầu ngơ ngác thôi! Hãy tỏ ra em là người cứng cỏi!”

“Đừng nghe cậu thì có!”, Trần Hải Minh không chịu thua, “Cậu ta thích đối tượng tầm tuổi em đó cô bé, ngồi lùi ra phía này với anh và tránh xa kẻ nguy hiểm đó ra đi!”

“Tránh xa cả hai và đến đây đi”, giọng nói trầm bằng lãnh lập tức khiến hai chàng trai ngừng cười nhìn lên, còn cô gái ngồi giữa lại lúng túng nhìn vào đôi mắt không mấy thiện cảm phía sau lưng hần và lập tức cúi xuống, đưa mắt đi chỗ khác.

“Không cần giữ, tôi có đối tượng khác rồi”, Hoàng Lâm cười một cách trẻ con và với lấy ly rượu trên bàn. Trong khi đó, Trần Hải Minh lại thở hắt ra: “Không phải của cậu, sao lại giữ!”

“Ồ lắm chuyện”, hần phì cười rồi đưa tay ra trước mặt cô.

“Đứng dậy, đi ăn nào”

“Ăn gì? Bây giờ mới hơn năm rưỡi?”, chàng trai thư sinh nhìn đồng hồ đeo tay, nhún vai kèm theo vẻ vô tội.

“Bạch Thảo muốn mời mọi người đến một nơi mới”, hần điềm tĩnh giải thích, đôi mắt không nhìn ai khác ngoài Vũ Lục Hàn. “Đứng dậy đi, cô gái”

“Cô ấy tự đứng lên được. Các anh nên đi lấy xe trước khi mọi người nhận ra bọn mình đang lên kế hoạch rời đi”, Chu Bạch Thảo lập tức bước lên, kéo Hàm Vũ Phong lại phía sau mình và nhìn lướt hai người anh kết nghĩa. Sau cùng, nàng nhìn lướt qua Vũ Lục Hàn với đôi mắt lãnh cảm.

“Vậy Tiểu Bạch Thảo sẽ lên xe của anh, hay xe tên đó?”, Trần Hải Minh đứng dậy, làm động tác vươn vai. Nàng im lặng một lúc, khẽ đưa mắt nhìn Hàm Vũ Phong.

“Có lẽ em đi xe cùng anh...”

“Tôi... tôi đi với anh này cũng được...”, Vũ Lục Hàn bất chợt đứng dậy, nhìn nàng và chàng trai tóc đỏ, rồi đưa tay nín nhẹ lấy áo Trần Hải Minh. Chu Bạch Thảo nhìn cô một lát, không biểu cảm, rồi cụp mắt xuống.

“Như thế ổn chứ?”, nàng hỏi.

“Không sao hết! Tôi đi cùng ai chẳng được! Chỉ có kẻ kia đơn phương!”, Trần Hải Minh hô lên sung sướng, nhìn Hoàng Lâm thách thức.

“Cùng lắm tôi bỏ xe, đi cùng cậu!”, người có nụ cười tỏa nắng quay đi, tỏ vẻ giận dữ.

“Vậy ba người đi một xe, còn em và anh Vũ Phong...”

“Không được”, Hàm Vũ Phong ngay lập tức lên tiếng vô cùng dứt khoát. “Cô gái kia bắt buộc phải đi với tôi”.

17. Chương 17

“Sợ bọn tôi trêu chọc cô ấy sao?”, Hoàng Lâm cười nhí nhảnh. Hần chỉ nhìn cậu, hơi chau mày lại rồi nhìn sang Vũ Lục Hàn.

“Cô ấy phải đi cùng tôi” – hần nhắc lại. Vũ Lục Hàn không nhìn ai cả, nhìn xuống đôi giày cao gót bên cạnh chân.

“Thôi được, em đi cùng bọn anh nhé, Tiểu Bạch Thảo”, Trần Hải Minh cười và rời đi đầu tiên, gọi theo Hoàng Lâm đi ngay sau cậu. Chu Bạch Thảo nán lại một chút, định nói gì đó với hần, nhưng lại thôi. Nàng “lườm” cô gái một lần nữa rồi quay gót đi theo hai người anh kết nghĩa. Chỉ còn lại hai người, Vũ Lục Hàn bỗng cảm thấy lúng túng.

“Đi thôi”, hần điềm tĩnh cúi xuống, nhặt lấy đôi giày cao gót dưới chân cô và đưa tay ra chờ đợi. Vũ Lục Hàn đứng tần ngần một lúc, biết hần định làm gì, nhưng lại không dám.

“Sao thế? Muốn bị bỏ lại hả?”, hần vẫn kiên nhẫn chờ đợi, cười nhẹ như muốn trấn an cô. Vũ Lục Hàn đưa ngón trỏ ra chọc vào bàn tay hần. Hàm Vũ Phong ngạc nhiên một lát, rồi mỉm cười nắm lấy ngón trỏ nhỏ bé của cô. Ngay khi hai người định rời đi, một người trong đám đông cầm ly rượu vang đỏ trên tay, liêu xiêu chạy đến cười nằng nặc:

“Đi đâu vậy hotboy, không giới thiệu bạn gái hả?”, người đó nói với giọng say xỉn và rồi hét lên rất to: “Ngài James đẹp trai đang định đi lễ với bạn gái này!”

Đám đông lập tức bị gây chú ý, ồ lên và nhìn về phía hai người. Hấn cười nhẹ, đưa ra một khuôn mặt đáng thương mà Vũ Lục Hàn chưa bao giờ thấy qua:

“Không lẽ các cậu định ngăn cản chúng tôi âu yếm nhau?”

Chỉ một câu nói ấy của hấn, đám đông bật cười còn mặt Vũ Lục Hàn trở nên đỏ ửng. Thật ra không phải vậy đâu! Cô muốn hét lên như vậy, nhưng không dám.

“Vậy phải uống cùng chúng tôi một ly rồi đi chứ!”, một người hô to. Hàm Vũ Phong cúi đầu cười, rồi một lúc liền ngẩng lên, hào hứng đáp trả:

“Một ly duy nhất thôi nhé?”

“Mỗi người một ly!”, đám bạn đại học của hấn hô lên. Và ngay lập tức, hai ly vang đỏ đầy ự được rót ra rồi đưa đến trước mặt cô và hấn. Vũ Lục Hàn ái ngại nhìn ly rượu, trong lòng đã hơi nôn nao. Hấn đưa rượu lên nâng ly cùng tất cả, rồi một hơi uống cạn sạch ly rượu đầy. Vũ Lục Hàn ngơ ngác nhìn hấn, nghe những tiếng hô lên thích thú rồi mọi người hướng đến phía cô.

“Uống đi! Uống đi!”

Họ hô vang và dồn hết sự chú ý về phía cô gái đang ngại ngần cầm ly rượu. Hấn quay sang nhìn cô, nhưng không biểu hiện điều gì khác.

Vũ Lục Hàn cười gượng gạo, nhắm tịt mắt cố uống những ngụm thật lớn. Khi ly rượu cạn sạch, cô thấy hơi chao đảo, bụng cồn cào và họng cay xè. Tuy vậy, Vũ Lục Hàn vẫn cười đáp trả khi mọi người ồ lên phấn khích và vỗ tay vui vẻ. Và rồi họ rẽ lối để hai người đi qua, còn quá khích vỗ tay và hô tên hấn thật lớn. Hấn vẫn cười mỉm lịch sự, đưa tay vẫy chào và dắt cô gái ra đến thang máy. Tiếng hô giảm dần khi cửa thang máy đóng lại. Vũ Lục Hàn thấy hơi choáng váng và khó chịu, cô thật sự không nghĩ rằng mình sẽ lại đụng đến thứ chất kích thích này sau đêm hôm ấy. Cô khẽ tựa lưng vào thang máy, cảm nhận cái lạnh kim loại bất ngờ ngấm vào lưng. Hấn không nhìn cô, nhất định nhìn thẳng. Chuông điện thoại reo. Hàm Vũ Phong rút điện thoại áp lên tai và nói một câu duy nhất:

“Sắp xuống rồi”.

Cửa thang máy mở, cái hơi nóng mang mùi động cơ tràn vào thang máy từ tầng hầm. Hàm Vũ Phong dắt tay Vũ Lục Hàn, người đang nhón chân đi trên nền xi măng. Họ nhìn thấy ba người bạn của mình đang đứng đợi trước chiếc Ferrari Enzo màu đỏ bóng loáng của Hoàng Lâm. Ngay khi họ đến gần, Chu Bạch Thảo lập tức chau mày phản nản:

“Sao lại phải xách giày mà không đi vào?”

“Cô ấy không thể đi giày cao gót”, Hàm Vũ Phong đáp lại, “Không đi được”

“Làm sao dùng được thứ vốn không thuộc về mình..”, Chu Bạch Thảo cười nhếch miệng nhìn cô gái. Vũ Lục Hàn chỉ biết cúi gầm, tự rút tay mình ra khỏi tay hấn và bắt đầu vịn vịn hai bàn tay. Cô không biết nói gì, bởi Chu Bạch Thảo nói từng từ một đều không sai. Không có cái gì đang ở trên người Vũ Lục Hàn hiện giờ thuộc về cô.

“Em nói vậy không đúng, đâu phải mọi cô gái đều nhất thiết phải biết đi giày cao gót!”, Trần Hải Minh xoa nhẹ vào lưng nàng, cười thân thiện với cô gái rồi nhanh chóng thay đổi không khí. “Hai người lấy xe đi, và chịu khó bám gót bọn này đây!”

“Đứng đây đợi”, Hàm Vũ Phong nói nhỏ với cô, đặt đôi giày xuống và quay đi. Chỉ còn một mình, Vũ Lục Hàn ngay lập tức thấy lạc lõng. Cô không biết vì sao mình có cảm giác đó, có phải vì cô cảm thấy hấn là chỗ dựa của mình, hay vì cô ngại ngần với cô gái xinh đẹp luôn công kích mình kia. Cô biết, cô đối với họ là một sự tò mò rất lớn. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ có bạn nên không hiểu được cái gọi là “bạn bè bảo vệ nhau”, nhưng cô có thể hiểu rõ rằng ba người họ là ba người bạn của nhau, và vì thế một người ghét cô, hai người còn lại chưa chắc đã có thiện cảm với cô. Bởi vậy, cô gái nhỏ cảm thấy mình vô cùng lạc lõng, như là

mình đang đứng đó để họ lộ trần, và nhận xét. Cô hoàn toàn không biết làm gì ngoài việc cúi thấp đầu và đứng im lìm một chỗ.

Chu Bạch Thảo và Hoàng Lâm đã vào trong xe. Chỉ còn Trần Hải Minh vẫn đứng ngoài chờ đợi, liếc nhìn cô, phì cười.

“Em thích đếm bụi trên mặt đường lắm hả?”

“Sao cơ?”, cô ngây ngốc đáp, nhìn cậu với biểu hiện đần độn vì không hiểu. Trần Hải Minh bật cười.

“Vì cứ cúi gầm mặt. Khuôn mặt sinh ra để ngẩng cao đầu và nhìn thẳng, không phải để cúi thấp giấu giếm!”

“À...” Vũ Lục Hàn ngượng nghịu đỏ mặt. Cô đúng là đã cúi gầm mặt quá nhiều, bất cứ ai cũng phải thắc mắc và nhắc nhở.

“Em không giận bọn tôi chứ?”, cậu chợt hỏi một câu hỏi khiến Vũ Lục Hàn ngây người ra một lúc, rồi khi hiểu ra, liền bật cười.

“Không... mọi người đâu có làm gì em!”

“Em không thấy chúng tôi khá tò mò, bất lịch sự và thô lỗ với em hả?”, cậu hỏi dò, đôi mắt nheo lại nhìn cô. Cậu không tin cô gái này sẽ không để bụng.

“Thật ra... cũng hơi ngại...”, cô lắp bắp, “nhưng nó cũng... bình thường”

“Bình thường?”, Trần Hải Minh khá bất ngờ, bật cười. Vũ Lục Hàn lại cười gượng gạo, cúi đầu và nói thật bé:

“Các anh... sợ... mất bạn!”

“Haha!”, cậu cười thật lớn, thậm chí phải cúi người để cười. Cô gái này quả thực có khôn nhưng không có nghĩ, suy nghĩ quá một chiều và đơn thuần. Cũng có thể vì cô ta không hiểu Hàm Vũ Phong, nên không hiểu những nỗi tò mò họ dành cho cô, và cả những khó chịu khi bỗng dưng có cô gái lạ chen vào nhóm. Họ xưa nay là một nhóm bốn người, luôn luôn là bốn người, quen biết nhau vô cùng tự nhiên và thân thiện. Còn cô gái này, không chỉ lạ lắm, họ chưa từng gặp, mà Hàm Vũ Phong còn có ý che giấu, không giới thiệu nhiều, không cho mọi người hỏi chuyện, giữ rịt cô ta bên cạnh mình. Điều đó ít nhiều khiến các thành viên còn lại bất ngờ, hụt hẫng, nảy sinh tâm lý tẩy chay người mới. Từ chính bản thân cậu đến Hoàng Lâm, dù là phái nam cũng thấy không hài lòng với cô bạn mới, nhất là khi còn có ấn tượng về một cô gái đã hủy hôn với một người rồi lại xuất hiện đầy bí ẩn bên người khác, người khác ấy lại là bạn của cả hai. Đối với Chu Bạch Thảo, sự khó chịu và công kích của nàng cũng được hiểu đơn thuần là sự bài xích của một cô gái đến một cô gái khác, lạ lùng và nhạt nhòa, bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh những người bạn thân thiết của mình, lại xuất hiện với thân thế không minh bạch. Tất nhiên, không một ai, ngoài hẳn, nhận ra bản chất thật của những sự công kích từ nàng. Thật buồn, khi biết rằng người ấy thích mình, nhưng bản thân không thể có cảm xúc đáp lại.

Vũ Lục Hàn vô cùng lúng túng khi bỗng dưng đối phương cười lớn. Cô không biết mình đã nói gì sai, hoặc làm điều gì đó gây cười. Cô chỉ biết cúi gầm xuống, như một cách trốn tránh, như một đứa trẻ con: “Chỉ cần mình không nhìn thấy họ, họ không bao giờ thấy mình”.

Tiếng động cơ êm dịu phía sau khiến Vũ Lục Hàn nghiêng người quay lại. Cô nhận ra Hàm Vũ Phong đã xuống khỏi xe và tiến đến chỗ mình.

“Đi thôi”, hẳn lại cúi xuống nhặt lên đôi giày và đưa một tay trước mặt cô. Vũ Lục Hàn nhìn chằm chằm vào bàn tay ấy, rồi ngại ngùng nhón chân lên đi từng bước về phía chiếc xe. Cô để hẳn lại với bàn tay buông thõng trên không. Cô đã khước từ hẳn.

“Đi nào, nhớ bám theo xe chúng tôi đó!”, Trần Hải Minh coi như không nhìn thấy cảnh ấy, cười và giơ tay chào cô rồi đi về phía xe của mình. Hẳn vẫn còn đứng đó, lặng đi trong vài giây rồi bước vào xe.

“Thay giày đi”, hẳn nói ngay khi ngồi xuống, đưa cho Vũ Lục Hàn túi giấy đựng đồ của cô để dưới chân mình và đôi giày Valentino cao bảy phân. Vũ Lục Hàn lập tức lấy ra đôi giày thể thao của mình, gạt quần áo sang một bên và đặt đôi giày cao gót ngay ngắn vào phần còn trống.

Thật thoải mái khi không phải đi chân trần, hoặc phải lênh khênh trên đôi giày cao gót.

Trên đoạn đường đi theo xe Ferrari Enzo, cả hai người trên chiếc Bugatti Chiron đều im lặng một cách nặng nề. Hấn dường như luôn nhìn thẳng, không hề quay sang nhìn cô lấy một chút. Còn cô gái ngồi cạnh cũng không hề nhìn hấn, cả đường chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô gái đang cố quen dần với những thay đổi, nhưng có vẻ không được thành công lắm. Cô không thích những cuộc tụ tập, không thích những bữa tiệc xa hoa, không thích đám đông, không thích hấn, hay bạn hấn. Cô không biết ấn tượng của họ về cô là gì, cô chỉ biết rằng cô đối với họ không thấy thoải mái, luôn phải gượng gạo, hoặc cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé, cô độc. Cô luôn ấn tượng với Chu Bạch Thảo, nhưng lại không hiểu vì sao nàng luôn tỏ thái độ chán ghét đối với cô. Có phải vì nàng chưa hiểu rõ cô, hay vì cô đã vô tình làm gì đó khiến nàng bị ác cảm? Vũ Lục Hàn không biết. Đối với Hoàng Lâm hay Trần Hải Minh, cô chỉ thấy hai người họ luôn tò mò. Vũ Lục Hàn thấy bình thường vì có lẽ hấn không cho họ biết gì về cô, nảy sinh tâm lý tò mò là điều đương nhiên. Cô chỉ không thích việc hai người họ cứ xoáy vào chuyện đính hôn của cô và Từ Thiên, theo cô, đó là chuyện riêng tư của mình, sẽ là không ý tứ nếu cứ tò mò cả những chuyện như vậy. Còn hấn... Vũ Lục Hàn cũng chẳng biết dùng từ ngữ gì để định nghĩa. Hấn như là lỗ đen vũ trụ vậy – vô cùng nguy hiểm, hút mọi thứ xung quanh về mình, nhưng không ai có thể thoát ra và cũng không ai có thể tìm hiểu nổi bên trong lỗ đen ấy có gì. Hấn lạ lùng và khó hiểu. Hấn đối với cô cũng là kẻ xa lạ, rõ ràng không quen biết, nhưng không thể rút ra. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ muốn bị bó buộc như vậy, chưa bao giờ muốn sống một cuộc sống không phải theo ý mình. Kể cả khi chỉ là bạn, tất cả bọn họ cũng không thích hợp để làm bạn cô.

Từ những giây phút đầu gặp hấn, Vũ Lục Hàn đã chịu những sự điều khiển, và cô cảm thấy tù túng. Ngay cả một cuộc hôn nhân có rất nhiều ý nghĩa với bố mẹ cô, mà Vũ Lục Hàn vẫn đứng thẳng người từ chối được, vậy chẳng lý gì cô lại phải chịu làm theo những sự sắp đặt của người khác. Tuy nhiên, có một điều không thể nào trốn tránh, đó là cô không thể chạy trốn, không thể làm theo ý mình. Bởi như vậy là vô trách nhiệm, với bản thân và với những gì cô đã làm. Sau khi thoát khỏi chuyện này, đây chắc chắn sẽ là bài học vô cùng đắt giá cho cô. Vũ Lục Hàn thầm nghĩ, nếu cô không thể xoay đủ tiền cho mẹ đi chữa bệnh, nếu sau này cô chỉ có thể nhìn thấy Từ Thiên trên tivi, nếu như một ngày vô tình gặp lại, Từ Thiên sẽ cười khẩy vào mặt cô hoặc xem cô như kẻ xa lạ... Vũ Lục Hàn cũng không biết bản thân sẽ đối mặt như thế nào. Nhưng cô biết, sự hối hận lúc đó chắc chắn sẽ đủ để giết chết cô. Cô không biết liệu bản thân đã nghĩ đúng, liệu hủy bỏ hôn ước có là điều tốt? Bố mẹ cô, một khi đã gạt bỏ liêm sỉ để vun vén cho cô cuộc hôn nhân khó tin ấy, chắc chắn cũng đã mang theo hi vọng rất nhiều. Vậy nhưng Vũ Lục Hàn, con người của sách vở, lại không muốn gia đình bị mất tự trọng, mất sự tôn trọng của người khác, nên nhất quyết cứng rắn nói Không. Và, nếu cô không nói Không, thì bây giờ cô cũng chẳng biết hấn là ai, chẳng phải rời xa bố mẹ đi theo một người lạ, chẳng phải khó xử, chẳng phải buồn. Có lẽ cô sẽ áy náy với gia đình Bộ trưởng, áy náy với bản thân, nhưng cảm giác đó có vẻ tốt hơn nhiều cảm giác ngượng ngùng của cô bây giờ. Lúc này đây, Vũ Lục Hàn có thể đã lộng lẫy trong một chiếc váy cưới tuyệt đẹp, nắm tay Từ Thiên và bước vào lễ đường cùng anh ấy – không phải mắc kẹt trong một cái ô tô cùng một kẻ xa lạ, đi đến gặp những người cũng xa lạ, cư xử xa lạ với bản thân, ép mình vào một khuôn khổ không giống với mình. Vũ Lục Hàn khẽ thở dài một tiếng, tựa nhẹ đầu vào kính xe. Cô chẳng muốn nghĩ gì nữa, vì càng nghĩ sẽ chỉ càng thấy buồn.

“Đang nghĩ gì vậy?”, Hàm Vũ Phong chợt lên tiếng, cắt đứt dòng miên man của Vũ Lục Hàn. Cô nhận ra cả hai đang dừng chờ đèn đỏ.

“Không có”, cô đáp. Cô nhìn sang, hấn tuy vẫn nhìn thẳng, nhưng lại có ý chờ đợi cô. Trông hấn vô cùng căng thẳng.

“Vậy sao không nói gì?”, hấn lại hỏi, hoàn toàn không hề nhìn cô. Vũ Lục Hàn nhìn hấn trong vài giây rồi nhìn xuống hai bàn tay mình đang đặt trên đùi.

Anh có nói đâu mà tôi nói? Vũ Lục Hàn nghĩ vậy. “Tôi phải nói gì?”

“Có phải cô không thích họ?”, hấn hỏi một câu làm cô chột dạ. Vũ Lục Hàn im lặng một lúc lâu. Giữa cô và hấn luôn có những sự im lặng, đến mức căng thẳng và nặng nề.

“Không”

“Có đấy”, Hàm Vũ Phong gạt cần số. Đèn đã nhảy sang màu xanh. “Tôi cũng không thấy thích họ, bây giờ”

“Vì sao?”, Vũ Lục Hàn ngạc nhiên nhìn lên, “Họ là bạn anh?”

“Họ quá để tâm đến cô”, hắn đáp, xe lại bắt đầu di chuyển. Từ khi bước lên xe đến giờ, chưa bao giờ hắn không nhìn thẳng. Hắn cũng như cô, đang cố trốn tránh một điều bản thân không thể đối mặt.

“Nó cũng... bình thường”, Vũ Lục Hàn đáp, “Vì họ chưa biết nhiều về tôi...”

“Tôi không ủng hộ việc muốn biết quá nhiều về người khác”, hắn ngắt lời cô, ngay cả giọng nói cũng chứa sự căng thẳng rõ rệt. Đối với Vũ Lục Hàn, điều này rất lạ, bởi từ khi thấy hắn, cô chưa bao giờ thấy bất cứ điều gì khác ở hắn ngoài một vẻ lạnh lùng và bình thản đến phi thường. Cô chưa thấy ai có thể bình thản đến như vậy khi chạm phải bất cứ tình huống gì khác. Hắn thậm chí chưa từng để lộ một tia nhìn lo âu. Nhưng xem ra, Hàn Vũ Phong vẫn chỉ là một con người bình thường. Và con người tất yếu luôn phải có cảm xúc.

“Tôi... vẫn chịu được”.

Câu trả lời có phần lạ lùng của Vũ Lục Hàn ngay lập tức khiến hắn rời mắt khỏi khung cảnh phía trước. Hắn quay sang nhìn cô, lập tức chạm vào ánh mắt cô vẫn đang nhìn hắn. Chỉ vài giây thôi, trong mắt hắn có nhiều điều thay đổi. Và hắn quay đi, không nói thêm một lời nào nữa.

18. Chương 18

Hai chiếc xe chậm chậm tiến vào phía trong khoảng sân rộng lớn của một nhà hàng Nhật Bản nằm giữa trung tâm thành phố. Ba người bạn của Hàn Vũ Phong đứng đợi trước cửa vào, ngạc nhiên khi thấy cô gái nhỏ đi cùng hắn ăn vận... chẳng hề liên quan tới nhau. Bộ váy đen vô cùng sang trọng mà Vũ Lục Hàn đang mặc hoàn toàn không ăn nhập với đôi giày thể thao thấp cổ màu trắng của cô. Tuy nhiên vì đã được giải phóng đôi chân, Vũ Lục Hàn vừa đi vừa nhún nhảy khiến cái váy suông được thoải mái đung đưa, trông cô như đứa trẻ con đang chạy đến trường. Thực chất, Vũ Lục Hàn không biết cô đang nhún nhảy, cô chỉ biết rằng hắn sải bước quá nhanh khiến cô phải vừa đi vừa chạy để đuổi kịp. Khi hai người đến trước mặt mình, Hoàng Lâm nhoen miệng cười tinh quái:

“Hai bố con đưa nhau đi ăn hả?”

Hàn Vũ Phong nhướn mày hoài nghi còn Vũ Lục Hàn lại đang cúi gầm mặt, có nghe cũng không hiểu người ta đang nói mình. Chu Bạch Thảo đáp lời cậu với giọng đều đều.

“Đi thôi, đừng phí thời gian”

Rồi nàng đẩy cửa bước vào. Vũ Lục Hàn là người cuối cùng đi qua cửa. Cô còn cúi đầu chào lại người phục vụ vừa cúi chào mình.

Năm người họ chọn một bàn lớn ở chính giữa căn phòng. Tuy vậy, Vũ Lục Hàn cảm thấy muốn ngồi ở trong góc hơn. Cô không hướng ngoại nên cũng không thích ở những vị trí nổi bật. Cô luôn ngồi ở những vị trí trong góc hoặc khuất người nhìn. Thế nhưng cô hiện đang đi cùng người khác nên không muốn lên tiếng, mà cô muốn cô cũng không dám bày tỏ. Chờ cho bốn người ngồi xuống, Vũ Lục Hàn mới ngồi vào chỗ trống còn lại. Đó là một cái bàn hình ngũ giác, bên phải cô chính là Hoàng Lâm, còn bên trái là Trần Hải Minh. Kế bên người con trai tóc đỏ, chệch vị trí ngồi của cô là Hàn Vũ Phong, và Chu Bạch Thảo ngồi cạnh hắn, bên cạnh cậu bạn thư sinh Hoàng Lâm. Vũ Lục Hàn hơi bối rối khi ngồi giữa những người không mấy thân quen, luôn nhìn xuống hai bàn tay đặt trên đùi. Cô gái thậm chí đang nghĩ đến chuyện mình sẽ gọi gì cho đủ với số tiền cô mang theo. Thực ra Vũ Lục Hàn khi đi học không mang theo toàn bộ tiền, cô thường để những đồng chẵn vào một chỗ kín, và những đồng lẻ ra thì mang theo phòng thân. Hôm nay hắn đưa cô đi từ trường học nên Vũ Lục Hàn cũng chẳng có nhiều tiền, cô thậm chí còn muốn hắn để cô tự về, không vào được nhà hắn thì cô về nhà mình. Vũ Lục Hàn cũng có nhà, có bố mẹ, cô không phải trẻ mồ côi mà cứ phải chạy theo hắn!

Người phục vụ đưa cho mỗi người một quyển thực đơn. Vũ Lục Hàn lúng túng cầm lấy, cảm ơn một cách lí nhí và bắt đầu tìm những món ăn chuẩn tiêu chí của mình. Tuy vậy, có hai vấn đề vô cùng lớn: Menu nửa tiếng Anh, nửa tiếng Nhật và giá tiền thấp nhất cũng gần gấp đôi chỗ tiền cô mang đi. Phải làm thế nào? Không lẽ xin một cốc nước lọc và ngồi nhìn họ ăn uống?

Vũ Lục Hàn len lén liếc nhìn mọi người qua quầy thực đơn. Chu Bạch Thảo là người gọi món đầu tiên, với một cử chỉ vô cùng duyên dáng, nhìn sơ qua và gọi một loạt món ăn hấp dẫn:

“Một đĩa sushi và một đĩa sashimi lớn, bốn Yakitory, hai tempura và hai nồi sukiyaki. Các anh có muốn gì nữa không?”

Nàng nhìn mọi người chờ đợi, nhưng không nhìn cô. Hoàng Lâm tủm tỉm:

“Em gọi hết những món truyền thống rồi đó!”

“Năm Yakitory chứ, em quên cô gái này hả!”, Trần Hải Minh cười đầy ẩn ý, đưa trả thực đơn. Nàng không có phản ứng.

“Một mì Udon. Cảm ơn”, Hàm Vũ Phong lên tiếng và đưa lại Menu cho người phục vụ. Hoàng Lâm vẫn tủm tỉm nụ cười, đưa trả cuốn thực đơn. Giờ đến Vũ Lục Hàn lúng túng, cô cũng gửi lại người phục vụ quầy thực đơn nhưng hoàn toàn không biết làm gì. Cô còn chẳng biết cách phát âm những món ăn đó. Mặc dù cô biết tiếng Anh, nhưng cô nghĩ rằng đọc cái tên phiên âm tiếng Anh dài ngoằng sẽ khiến họ lại cười vào mặt mình mất. Hơn nữa, Vũ Lục Hàn bắt đầu toát mồ hôi bởi không biết sẽ trả tiền thế nào. Mặc dù cô không gọi bất cứ món gì nhưng cô không thể không ăn được, cô cũng không thể cứ thế đứng lên mà đi về. Bốn người họ bắt đầu nói chuyện với nhau, câu chuyện khiến Vũ Lục Hàn có cảm giác thừa thãi. Mặc dù Hàm Vũ Phong cũng chỉ đáp lại một hai từ ngắn gọn, nhưng cách hắt hủi người vào ghế đầy hưởng thụ và nụ cười nhẹ nhõm thoảng xuất hiện trên môi, Vũ Lục Hàn biết hẳn thấy thoải mái với không khí giữa những người bạn thân thiết. Kẻ duy nhất ngồi im thin thít chính là Vũ Lục Hàn.

“Cô bé, em học khoa nào trường Nghệ thuật?”, Hoàng Lâm chợt quay sang hỏi khiến cô bối rối. Vũ Lục Hàn nhìn lướt qua mọi người, chỉ có hai chàng trai bên cạnh là đang nhìn cô chờ đợi.

“Em... học khoa Mỹ thuật”, cô ấp úng trả lời. Không thể hiểu vì sao một câu giao tiếp đơn giản cũng gây sự lúng túng cho Vũ Lục Hàn. Cô đã quá quen với việc khép kín nên vẫn chưa thích ứng kịp với chuyện cởi mở với người khác.

“Em định ra trường sẽ làm gì?”, Hoàng Lâm có vẻ quan tâm đến việc học của cô, cậu thậm chí chống hân tay lên bàn và nhìn cô chờ đợi với một sự thích thú thật sự.

“Em... không biết!”

“Em không có ước mơ gì sao?”, Trần Hải Minh thốt lên bất ngờ. Cô nhìn sang cậu rồi đỏ mặt cúi xuống.

“Có... nhưng... không liên quan lắm đến... ngành học của em”

“Chà, mâu thuẫn rồi đó!”, chàng trai thư sinh nhìn cô cười thích thú, “Vậy ước mơ của em là gì?”

Bị hỏi bất ngờ, Vũ Lục Hàn trở nên bối rối: “Em... muốn...”

“Vậy được rồi, vấn đề riêng tư của cô, không cần phải công khai”, Hàm Vũ Phong lạnh lùng cắt ngang lời cô. Vũ Lục Hàn đỏ mặt, cúi thấp xuống một chút. Trần Hải Minh nhìn hẩn, chau mày lại:

“Sao vậy, ước mơ của mỗi người đâu có gì đáng xấu hổ!”

“Nhưng đó là chuyện riêng của cô ấy”, hẩn thản nhiên đáp, dường như muốn dập tắt hẩn ý định của hai cậu bạn quý quái. Hẩn nhìn cô với vẻ mặt vô cùng đáng sợ, nhưng cô gái nhỏ ngại ngùng chỉ biết cúi thấp mặt xuống nên không biết. Khung cảnh ấy bỗng dưng khiến Chu Bạch Thảo có chút khó chịu.

“Anh sao lại muốn điều khiển người khác như vậy”, nàng lên tiếng, không một lần nhìn cô. “Cô ta muốn nói ra hay không, đâu phải việc của anh. Anh không thể cấm người ta nói ra được”

“Anh không muốn nghe”

“Không... sao ạ!”, Vũ Lục Hàn nhanh chóng lên tiếng khi cô nghĩ rằng cuộc nói chuyện sắp trở thành thảm họa, “Em... thấy nó cũng... không quan trọng lắm!”

“Cậu lạ thật đó Vũ Phong”, Hoàng Lâm cười khẩy thật nhẹ. Cậu nhìn sang cô gái bên cạnh mình và nở nụ cười thân thiện.

“Em có muốn làm một họa sĩ thiết kế không?”

“Dạ?”, Vũ Lục Hàn ngẩng đầu dậy ngay lập tức, “Thiết kế... cái gì ạ?”

Vũ Lục Hàn thấy tim đập mạnh vì phấn khích. Một trong những ước mơ lớn của cô chính là trở thành một nhà thiết kế thời trang.

“Tôi có rất nhiều chuyên ngành thiết kế”, Hoàng Lâm mỉm cười khi thấy ánh mắt cô, “Thiết kế đồ họa, thiết kế kiến trúc, thiết kế mỹ thuật, thiết kế thời trang...”

“Này, cậu đang dụ cô ấy đầu quân cho công ty của cậu đó hả?”, Trần Hải Minh lập tức trở nên sốt sắng. “Cậu còn không biết năng lực của cô gái này mà?”

“Đúng vậy”, Hoàng Lâm đáp, “Nhưng tôi nhìn thấy ở những người có tính cách như cô bé này, trong công việc sẽ hoàn thành rất tốt”, và cậu nháy mắt với cô, “Em thích ngành thiết kế nào?”

“Em... thích... thiết kế... thời trang”, Vũ Lục Hàn lắp bắp từng chữ. Đối với cô gái nhỏ, đây là tình huống vô cùng bất ngờ. Nó khiến tim cô đập rất mạnh, cả người nóng bừng với một sự háo hức chưa từng có, và môi cô không thể nói rõ nên lời. Cơ hội này chưa bao giờ cô nhận được, thậm chí, Vũ Lục Hàn còn thấy khó tin hơn cả việc nghe bố nói chuyện đính hôn với Từ Thiên!

“Tuyệt! Tôi rất muốn một lần được chiêm ngưỡng một thiết kế của em...”, Hoàng Lâm dường như đặt toàn bộ sự chú ý vào cô khi đột nhiên nói chuyện hợp tác ngay tại bữa ăn. Người ta đưa lên những món ăn đầu tiên.

“Nhưng... sao tự nhiên...”, Vũ Lục Hàn vẫn chưa hết ngạc nhiên, nghĩ rằng mình chỉ hiểu nhầm.

“Thật ra một trong những công ty của tôi đang tuyển chọn vị trí thiết kế cho một thương hiệu lớn”, Hoàng Lâm mỉm cười gật đầu với người phục vụ khi họ rót cho cậu một ly đầy vang đỏ, trong khi vẫn đáp lời cô, “Thương hiệu đó là thương hiệu đồng sở hữu của tôi với đối tác. Chúng tôi thiết kế, đối tác làm ra và đưa lên thị trường tiêu thụ. Gần đây những nhà thiết kế của chúng tôi dường như đã quá tuổi suy nghĩ của thanh niên, những mẫu thiết kế làm ra có phần hơi già dặn, không hợp với nhu cầu của giới trẻ dù rằng nó vẫn bám theo xu hướng hiện đại...”, Hoàng Lâm vừa nói, vừa xếp gọn những đĩa thức ăn trước mặt rồi khoanh hai tay lên bàn, nhìn sang cô, “Thế nhưng, một cô bé sinh viên có đam mê có thể sở hữu một tư duy sáng tạo độc đáo hơn những người cách tuổi thanh niên đến bốn, năm tuổi; chưa kể em vẫn còn trong môi trường đại học, em có nhiều cơ hội tiếp xúc và thấu hiểu gu thẩm mỹ của thanh niên tầm tuổi, hoặc ít hơn tuổi mình. Đối tượng của chúng tôi chính là độ tuổi từ cấp ba đến đại học đấy!”

“Quảng cáo nhiều hơn cả giới thiệu việc làm”, Trần Hải Minh phì cười.

“Khi ăn có thể không bàn chuyện công việc được không?”, Chu Bạch Thảo hơi nhăn mặt phàn nàn. Hoàng Lâm nhướn mày nhìn nàng rồi phì cười:

“Ok ok, vậy cô bé có thể lấy số điện thoại của tôi, tối nay chúng ta bàn việc tiếp...”, cùng lúc cậu rướn người lên, toan rút điện thoại trong túi quần. Hàm Vũ Phong lập tức lên tiếng:

“Không cần, cứ bàn công việc, có sao đâu. Tiện thể đang gặp nhau”

“Nói tiếp đi, xem cậu PR được đến cỡ nào”, Trần Hải Minh trêu chọc. Chu Bạch Thảo không lên tiếng, còn Vũ Lục Hàn đỏ mặt cúi gằm đầu.

“Được thôi! Vậy... tôi hi vọng em có hứng thú với công việc của chúng tôi và đồng ý hợp tác...”, Hoàng Lâm lập tức quay sang cô, nhìn cô gái đầy sôi nổi và mỉm cười vô cùng thân thiện. Vũ Lục Hàn cảm thấy băng khuâng, tim gia tốc vô cùng mạnh bởi sự phấn khích và hồi hộp. Nhận đi, nhận đi! Thiên thần trắng trong cô gào thét. Nhận mau! Anh ta sẽ không cho cô cơ hội nữa đâu!

“Em... Em cũng muốn... thử sức”, cô rụt rè đáp lời cậu.

“Tuyệt vời!”, Hoàng Lâm cười tít mắt, “Vậy ngay khi em có thời gian rảnh rồi, hãy liên lạc với tôi, chúng ta có thể gặp và đưa em đi thử việc trước. Em vẫn phải trải qua những vòng sơ tuyển giống như các ứng viên đến thử việc khác đó...”

“Vâng ạ”, Vũ Lục Hàn thể hiện rõ sự hào hứng qua giọng nói, “Thật ra em chỉ học buổi sáng, em rảnh rồi mọi buổi chiều!”

Việc Vũ Lục Hàn khai báo lịch học một cách dễ dàng khiến Hàm Vũ Phong không thoải mái. Dường như cô đã quên hẳn việc Cô-đang-ở-với-hắn; cô nhận sự đưa đón của hắn và hoàn toàn phải phụ thuộc vào hắn! Công nhận là, dù chỉ ở nhà hắn theo hợp đồng, và cô có quyền tự do quyết định, nhưng hắn đâu có thời gian để chạy theo cô mà đưa đón? Chưa kể, làm cùng nơi do bạn thân hắn chỉ đạo, việc hắn cứ tới lui đón cô cũng là một trở ngại, tỉ dụ những lúc có Hoàng Lâm giám sát công việc, sẽ ra sao nếu cậu bắt gặp hai người? Không thể kéo dài việc che giấu cả hai ở chung một nhà nếu cô nhận làm việc ở công ty của cậu bạn. Tuy vậy hắn không thể nghĩ ra bất cứ lí do gì ngăn cản cô gái. Cô ấy không thuộc quyền quản lý của hắn, cô ấy không việc gì phải nghe hắn.

“Cậu dễ dàng tuyển người mà không cần kiểm tra năng lực sao?”, Hàm Vũ Phong nói với giọng lạnh lùng nhất, khiến không khí lạnh đi một hồi lâu.

“Tôi đích thân tìm kiếm nhân sự từ lâu rồi, tôi có thể nhìn nhận năng lực của một cá nhân. Tuy nhiên tôi vẫn đưa cô bé đi kiểm tra một cách công bằng đó chứ! Tôi chỉ đơn thuần giới thiệu công việc và dẫn đường cho người mới đến phòng xét tuyển, phần còn lại, hoàn toàn tự lo”, Hoàng Lâm cười tủm tỉm, “Cơ bản là, sợ rằng cậu nghĩ tôi đang tán tỉnh cô bé này!”

Trần Hải Minh phá lên cười ngay khi nghe câu chốt hạ của bạn. Trong khi đó, Vũ Lục Hàn không thể che giấu đôi má đỏ ửng, còn khuôn mặt của hắn và Chu Bạch Thảo cùng tối sầm lại.

“Các anh có thể dừng trò chơi trêu chọc lại rồi đó!”, Chu Bạch Thảo – sau khoảng thời gian rất lâu im lặng – lên tiếng kèm theo một nỗi khó chịu rất nhẹ, “Hãy để bữa ăn thật thoải mái!”

“Đúng vậy, được rồi!”, Hoàng Lâm nén sự thích thú, hắng giọng rồi cầm lên ly rượu vang trước mặt, quay sang phía Vũ Lục Hàn: “Nâng ly vì cơ hội hợp tác sắp tới!”

“À...vâng”, Vũ Lục Hàn lúng túng đôi chút rồi lóng ngóng nhắc lên ly rượu. Cô thật sự không muốn uống rượu một chút nào!

Hai ly rượu chạm nhau, trong khi Hoàng Lâm thản nhiên uống cạn sạch ly rượu thì Vũ Lục Hàn tần ngần, định nhấp môi. Hàm Vũ Phong bất chợt vươn người lên, đoạt lấy trong tay cô ly rượu vang đầy, đưa lên miệng nốc cạn. Hắn đặt ly rượu xuống trong cái nhìn ngơ ngàng của mọi người, đưa ngón cái quệt ngang môi và nở nụ cười nửa miệng không cảm xúc:

“Cô ấy không biết uống rượu”

“Hắn là đã sợ mùi rượu sau khi uống say một cách bệ rạc rồi”, Chu Bạch Thảo xoay ly rượu trong tay, cười nhẹ tênh đầy coi thường và uống một ngụm lớn. Sau câu nói ấy của nàng, không khí vô cùng trầm tĩnh đến ngạt thở.

“Ăn đi!”, Trần Hải Minh là người đứng dậy phá tan không khí đó, “Gọi một loạt rồi để tôi ăn hết, đúng không!”

Hoàng Lâm và Chu Bạch Thảo cùng cười khẩy, chỉ có cô là vẫn cúi gằm mặt, còn hắn thì nhìn chăm chăm vào cô. Bỏ qua sự nặng nề vừa bao trùm trong cuộc nói chuyện, Trần Hải Minh bắt đầu gấp thức ăn cho từng người và liên tục giục “Ăn đi kéo nguội”.

Vũ Lục Hàn ăn từng miếng mà trong lòng vô cùng náo nức. Cô rất vui vì tương lai có thể có cơ hội thực hiện ước mơ, nhưng đồng thời lại có phần hơi chột dạ và khó xử khi nghĩ đến chuyện mình đang ở cùng nhà với hắn. Nếu cô đi cùng Hoàng Lâm, lúc trở về không lẽ gọi hắn đến? Nếu những lúc cô gọi, hắn đang ở tận đâu không thể về, vậy cô phải làm gì? Đứng chờ? Không, về nhà của mình đi! Ác quỷ áo đỏ đột nhiên xuất hiện, khom lưng thủ thỉ vào tai cô: Cứ về nhà, tên đó có biết nhà cũng chẳng dám vào lối đi, có khi chẳng thừa hơi đi tìm. Tương lai của cô, cô phải tự quyết định. Cô cần tiền chữa bệnh cho mẹ, cô cần tiền trả hắn càng nhanh càng tốt, vậy hãy tận dụng mọi cơ hội đi! Cơ hội không đến lần thứ hai đâu!

Không khí bỗng chốc trở nên im lặng. Mọi người ai cũng theo đuổi một ý nghĩ riêng, chỉ chăm chú ăn, chẳng ai muốn bắt chuyện.

Bát mì Udon nóng hổi được đặt lên bàn. Chu Bạch Thảo toan di chuyển bát mì đến trước mặt hần thì hần đã đứng dậy, nhắc bát mì đặt ngay ngắn ngay trước mặt Vũ Lục Hàn. Cô gái nhỏ tròn mắt nhìn hần ngạc nhiên, và nhận được một ánh nhìn không có cảm xúc.

“Ăn hết đi”, Hàm Vũ Phong ra lệnh. Trần Hải Minh lập tức cười ám chỉ:

“Không gọi cho bạn bè bát mì nào sao?”

“Thích ăn thì tự gọi”, hần đứng đưng đáp, ngồi xuống và dõi theo từng cử động của cô gái trước mặt. Vũ Lục Hàn lúng túng, nhìn hần nhăn nhó rồi lại nhìn xuống bát mì. Cô muốn từ chối nhưng không lên tiếng được bởi ánh mắt của hần.

“Sao lại bắt công như vậy!”, Hoàng Lâm lên tiếng với giọng phụng phịu khiến Vũ Lục Hàn hơi rùng mình, “Gọi cho bạn gái thì được, gọi cho chúng tôi thì tiếc!”

“Cô ấy không thích ăn nên phải ép”, hần trả lời với giọng đều đều, nhưng lại khê nhếch miệng. Chu Bạch Thảo không bỏ lỡ bất kì điều gì, cụp mắt xuống che giấu một nỗi buồn phảng phất và sự ghen tị đáng xấu hổ. Từ nhỏ đến giờ, Chu Bạch Thảo luôn là một hình mẫu hoàn hảo, chỉnh chu, gia giáo, thông minh, tài năng và xinh đẹp. Đáng lẽ mọi cô gái phải ghen tị với nàng, nhưng bây giờ nàng lại ghen tị với người khác. Cô gái đó tầm thường, không nổi bật, không có điểm gì đáng động lại trong mắt. Thế nhưng, cô gái ấy, không hiểu vì sao, lại chiếm giữ được người con trai mà nàng đã yêu thầm suốt tám năm tuổi trẻ. Không, hần không yêu cô ta! Hần chưa bao giờ công nhận điều ấy, và chắc chắn không bao giờ xảy ra được. Hần chỉ đơn thuần đưa đón cô ta – hần cũng đưa đón Chu Bạch Thảo như vậy. Hần quan tâm đến cô ta – được thôi, hần vẫn để ý đến nàng cơ mà! Hần ôm cô ta, tựa đầu vào chán cô ta, nắm tay cô ta, chiếm hữu cô ta... Lòng nàng rối bời. Có phải vì nàng ở bên hần quá lâu nên hần nảy sinh sự chán chường, muốn đi tìm cái mới? Vì sao nàng ở bên cạnh hần trong khoảng thời gian dài như vậy, mà hần không chút động lòng đưa cho nàng những cử chỉ dịu dàng như thế? Và cô gái kia là ai, vì sao chỉ trong một thời gian ngắn có thể quyến rũ được người như hần?

19. Chương 19

Tối đã trở lại đúng ngày thi cuối cùng. Hi vọng chưa bị ai lãng quên :D

Bữa ăn kết thúc khác hần với mọi lần. Đường như Trần Hải Minh chỉ đọc thoại từ đầu đến cuối, thỉnh thoảng Hoàng Lâm thêm vào vài câu mỉa mai hoặc hòa theo tình nghịch. Hàm Vũ Phong vẫn yên ắng như mọi khi – có lúc hần lắng nghe và hưởng ứng, có lúc lại như người đang để tâm trí trên mây, hỏi đến còn không buồn đáp. Nhưng Chu Bạch Thảo vốn là cô gái hoạt bát, năng động, hôm nay lại im lặng khác thường. Nàng thậm chí không lắng nghe cuộc trò chuyện, thỉnh thoảng hỏi đến lại giật mình hỏi lại, như thể nàng đang suy nghĩ điều gì đó quan trọng lắm. Vũ Lục Hàn là người lạ, tất nhiên không dám nói nửa lời, mà có bảo nói cũng không nói được. Cô chỉ cúi gằm, có lúc ăn, có lúc chỉ nhìn chằm chằm vào bát rỗng trước mặt; mỗi lần như vậy Hàm Vũ Phong lại nhắc đưa lên đặt vào bát cô một thứ gì đó, và cô gái nhỏ ngoan ngoãn ăn hết không dám cãi nửa lời, tỏ thái độ cũng không. Hoàng Lâm cũng là kẻ để tâm trí uồn lượn theo những dòng suy nghĩ. Cậu phân tích từng lời nói, biểu hiện gương mặt của Hàm Vũ Phong đối với chuyện hợp tác giữa mình và cô gái lạ; thậm chí còn thăm mím cười thán phục mình đã nghĩ ra ý tưởng thông minh này. Tuy không biết cô gái này từ đâu tới, vì sao lại xuất hiện... Nhưng với việc cho cô ta một công việc nhỏ dưới sự quản lý của mình, rồi cậu sẽ nhanh chóng biết được thôi. Hoàng Lâm có hơi chột dạ, nếu kẻ như Hàm Vũ Phong biết được, chắc chắn sẽ một mực ngăn cấm cô gái ấy thành nhân viên của cậu. Tuy vậy, kiểm chứng bạn gái của bạn thân mình chẳng có gì sai cả. Không thể biết cô ta ở đây với mục đích gì, tiền bạc hay danh tiếng? Và cũng không tài nào biết được, một cô gái với cá tính như vậy mà cũng lọt được vào mắt Hàm Vũ Phong, vì sao? Cậu cũng chỉ muốn tốt cho bạn mình thôi mà...

Buổi tối, tại nhà của Hàm Vũ Phong. Vũ Lục Hàn đang ngồi bó gối cạnh cửa sổ, trên giường ngủ của mình, mắt nhìn xa xăm vào bóng tối tĩnh lặng, điện thoại áp vào tai vang những tiếng tút chậm rãi. Không thể giữ tin mừng này cho bản thân được, cần phải báo với bố mẹ. Giờ này đã quá giờ ăn tối, có thể mẹ cô đang nằm nghỉ, và bố lại xem chương trình bình luận thể thao cũ rích đó. Vũ Lục Hàn cười khê khi nghĩ lại

những tối ở nhà, cô sẽ cầm cùi nghiên cứu quyển sách Hướng dẫn may vá, gọt đi gọt lại những cái bút chì màu để vẽ vào quyển sổ Sketchbook mỏng dính, rồi sau đó lục tung tủ đồ tìm những bộ quần áo cũ nhất, vải đã sờn, cắt ra và khâu thành những cái ví nhỏ. Vũ Lục Hàn rất tham, ngay cả khi cầm cùi mài mê với khâu vá, cô vẫn không quên thỉnh thoảng giở những quyển sách về nghệ thuật nhiếp ảnh, đọc thêm về sách công nghệ thông tin dạy photoshop dù không có máy tính, rồi đánh dấu chỉ chút những bức ảnh đẹp trong quyển photobooth về thiên nhiên để còn đi in màu ra và kẹp vào một quyển sổ bìa cứng khác. Những thứ đồ quen thuộc đó cô vẫn mang theo bên mình đến nhà hấn, tuy nhiên mấy tối nay hấn thường ở nhà, cô không có phòng riêng nên không tiện mang ra. Buổi chiều, tranh thủ những lúc hấn đi vắng, Vũ Lục Hàn vẫn tiếp tục nghiên cứu quyển photobooth, ghi chép thêm những gì mình biết vào sổ, nhưng thường không được lâu bởi hấn về nhà rất sớm. Vũ Lục Hàn không biết hấn kinh doanh cái gì, nhưng lịch làm việc không-mấy-bận-rộn của hấn khiến cô có đôi lúc tò mò, tuy nhiên lại không muốn tìm hiểu. Hấn thường đi vào buổi sáng, khi đưa cô đi học. Dù mới chỉ mấy hôm nhưng buổi trưa hấn vẫn thường xuyên có mặt, mỗi khi bước ra khỏi trường, cô đã thấy bóng dáng hấn ngồi trên chiếc Aventador quen thuộc và bước ra khi cô chỉ cách xe hấn tầm ba bốn bước chân. Sau khi đưa Vũ Lục Hàn về nhà, hấn ngay lập tức rời đi, dường như chỉ tạm ngừng công việc lại để đi đón cô vậy. Hấn thường hẹn trước giờ về nhà, và không bao giờ về muộn hơn khung giờ đã định. Cứ như vậy, hấn sẽ ở nhà luôn cho đến tối. Hàm Vũ Phong thường thức khuya làm việc, có lúc Vũ Lục Hàn bị đánh thức bởi ánh sáng từ cây đèn bàn lúc ba giờ sáng. Mỗi lần thức khuya như vậy, Hàm Vũ Phong sẽ uống đến hai tách cà phê và ba lon bia lạnh, thế nhưng hấn luôn có kế hoạch ăn uống một cách hợp lý chứ không lạm dụng chất kích thích và chất cồn quá nhiều. Vũ Lục Hàn nghĩ, bất kể làm kinh doanh cái gì, thì việc phải uống rượu thường xuyên hấn đã quá quen rồi. Chưa kể, có thời trẻ ở nước ngoài, chắc chắn hấn cũng đã làm quen với các chất kích thích từ khi chỉ mười hai, mười ba, muộn lắm là mười bảy, mười tám tuổi. Hấn vẫn có dung mạo khỏe khoắn, mạnh mẽ, chứng tỏ việc sử dụng những chất độc hại như vậy không ảnh hưởng quá lớn đến hấn. Mỗi sáng dậy, Vũ Lục Hàn sẽ thấy hấn đang chuẩn bị tắm sớm và thay đồ bên dưới, còn cô phải thu gom cốc cà phê và những lon bia rỗng mang đi xử lý trong khi chờ đợi hấn để vào đánh răng rửa mặt. Hàm Vũ Phong thao tác rất nhanh gọn, xong xuôi luôn ngồi trên ghế sofa và sử dụng điện thoại trong khi chờ cô chuẩn bị. Hấn cũng rất khó hiểu, đôi khi bất ngờ nói rất nhiều, nhưng lại có lúc trầm lặng, yên tĩnh. Hai con người ít nói ở cạnh nhau hay khiến không khí trở nên gượng gạo, ngượng ngùng, ít ra là đối với Vũ Lục Hàn.

“Con gái à?”, âm thanh quen thuộc vang lên làm Vũ Lục Hàn giật mình thoát khỏi những suy nghĩ mông lung, ngay lập tức nở nụ cười hạnh phúc.

“Con chào bố. Bố mẹ thế nào rồi?”

“Mẹ con đang ngồi khâu mấy món tuột chỉ, giết thời gian, sức khỏe cũng vẫn thế nhưng có vẻ ít phát bệnh vặt hơn!”, bố cô vẫn nói chuyện đầy hào hứng, “Bố khỏe lắm! Con vẫn tốt chứ?”

“Tuyệt vời lắm bố ạ”, cô tủm tỉm cười, đáy mắt long lanh niềm vui, “Có thể con sẽ tìm được việc khác và được nhiều tiền hơn...”

“Thật hả?”, ông Vũ thốt lên ngạc nhiên và cười sung sướng, “Con tìm được công việc khác ngoài bán cà phê rồi sao?”

“Vâng... Con chuẩn bị đi thử việc. Con vẫn sẽ làm ở quán cà phê..”, Vũ Lục Hàn lại thấy mũi hơi cay khi cảm nhận niềm vui sướng và hạnh phúc của bố. Cô đã thấy mắt hơi nhòe đi, miệng không ngừng nở nụ cười hạnh phúc.

“Con làm ở đâu? Việc gì? Bao giờ đi, có cần bố đưa đi không?”, bố cô ngay lập tức trở nên sốt sắng. Vũ Lục Hàn bật ra tiếng cười nhẹ.

“Đó là công ty của... anh trai người bạn... cùng phòng với con”, cô có chút áy náy khi phải nói dối, “Anh ấy muốn con... thử việc cho vị trí nhân viên thiết kế thời trang...”

“Tuyệt vời! Tiểu Hàn giỏi lắm, con sắp đạt tới mong muốn của con rồi!”, hình như ông Vũ có một chút xúc động. Giọng nói run run pha lẫn niềm vui khi con mình thành đạt đã làm giọt nước trong suốt đầu tiên lăn xuống trên má cô gái nhỏ. Vũ Lục Hàn khẽ sụt sịt.

“Cảm ơn bố...”

“Bố mẹ rất tự hào về con đó!”, bố Vũ cười thành từng tiếng sảng khoái, “Mẹ con muốn nói chuyện với con này!”

“Vâng...”, cô không thể kìm nén nụ cười mãn nguyện khi lắng nghe niềm vui của bố mẹ. Niềm hạnh phúc lớn nhất của những người làm cha mẹ chính là khi thấy con mình thành công.

Sau cuộc nói chuyện với mẹ, Vũ Lục Hàn cảm thấy nhẹ nhõm. Biết được bố mẹ vẫn khỏe mạnh, hạnh phúc là điều mà cô luôn mong muốn. Vũ Lục Hàn chưa từng xa nhà, cũng như bố mẹ cũng chưa bao giờ ở xa cô, vì thế, cô không biết liệu bố mẹ có quen với sự vắng mặt này, hay sẽ sinh hoạt vô cùng hơi hợt và chìm đắm trong nỗi trống trải, hụt hẫng. Tuy vậy, có một chút chạnh lòng khi có vẻ bố mẹ rất vui vẻ khi không có cô ở nhà, niềm vui ấy luôn thể hiện rõ mỗi khi bố cô bắt máy, nhưng Vũ Lục Hàn tình nguyện chạnh lòng như vậy, ít ra cô cũng vô cùng yên tâm.

“Điều đó khiến cô hạnh phúc vậy sao?”

Mùi hương quyến rũ của cà phê kèm theo giọng nam trầm quen thuộc khiến Vũ Lục Hàn quay lại. Hắn đang cầm trên tay một tách cà phê, như mọi tối, đặt lên bàn làm việc. Vũ Lục Hàn ngay lập tức đỏ mặt bởi hắn dường như vừa tắm xong, mái tóc hoe vàng rồi bù và ướt, hắn chỉ mặc duy nhất chiếc áo choàng tắm màu xanh nhạt trên người. Vũ Lục Hàn có thể nhìn thấy khuôn ngực chắc khỏe, vạm vỡ lộ ra sau lớp áo lông, vẫn còn bóng lên vì nước. Người cô nóng bừng, cô đã quay đi ngay trong tích tắc.

“Cô chưa từng kiếm được việc làm?”, hắn hỏi, dù biết cô hiện vẫn đang có việc làm thu nhập nhỏ.

“Tôi... cũng có, nhưng...”, Vũ Lục Hàn lắp bắp, trong đầu không thể gạt bỏ hình ảnh người con trai chỉ cách cô chục bước chân đằng kia, đang không-có-gì-bên-trong-chiếc-áo-choàng-tắm!

“Nó không đủ cho cô sao?”, hắn cười khẩy, ngồi vào ghế da trên bàn làm việc và xoay nó đối diện Vũ Lục Hàn. Cô gái nhỏ đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Cô thậm chí quay hẳn đầu về phía đó, không muốn hình ảnh hắn lọt vào khóe mắt.

“Tôi... cần... nhiều thu nhập hơn...”, Vũ Lục Hàn đáp lại khổ sở. Cô muốn nằm xuống giả vờ ngủ ngay lập tức, nhưng không thể bất lịch sự khi hắn đang hỏi chuyện thế này.

“Cô chê mức lương của tôi thấp hay cô chỉ đơn giản muốn kiếm tiền thật nhanh và đi khỏi đây?”, giọng nói của hắn có phần giận dữ. Vũ Lục Hàn vô cùng bất ngờ khi hắn lại hiểu thành như vậy, vội vã quay lại nhìn hắn, quên cả đỏ mặt, quên cả thân hình phía sau chiếc áo choàng tắm.

“Anh hiểu nhầm rồi!”, Vũ Lục Hàn cảm thấy luống cuống, “Tôi thật sự... không có ý đó!”

“Vậy vì sao cô nhận công việc ấy? Cậu ta là bạn tôi?”, hắn hỏi như đang trách móc. Cô ngồi im một lúc lâu, rồi cụp mắt xuống.

“Tôi biết anh khó xử... nhưng tôi rất... cần công việc đó..”

“Cần hay muốn?”

“Cần và muốn”, cô cắn môi thật khế. Tất nhiên, ngoại trừ việc theo đuổi đam mê, Vũ Lục Hàn cũng cần tiền để chữa bệnh cho mẹ. Chính cô là người đã hứa sẽ giúp mẹ, đã đứng ra hủy hôn khi bố mẹ đang hi vọng vào hôn ước này nhất. Cô không thể vừa dành tiền trả hắn, vừa dành tiền cho mẹ được. Điều duy nhất cô có thể làm bây giờ chính là làm thêm càng nhiều việc càng tốt, được càng nhiều tiền càng dễ dàng.

Hàm Vũ Phong nhếch miệng khe khẽ.

“Cô tính sao nếu bạn bè tôi biết cô đang ở đây với tôi?”

Anh đi mà lo, cô thầm cảm thán. “Tôi sẽ... không để ai biết!”

“Làm sao được khi tôi đến đón cô mà họ lại không biết?”, hắn cười khẩy. Cô gái trước mặt hắn lộ vẻ bối rối lên đôi mắt, cô hết cúi gằm lại nhìn hắn lúng túng, rồi lại cúi gằm.

“Anh... không thể cho tôi chìa khóa ngôi nhà này sao?”, Vũ Lục Hàn gần như lí nhí, mặc dù cô biết hắn vẫn nghe rõ. Hàm Vũ Phong nhìn cô, xoay ghế trở lại bàn làm việc, khởi động chiếc laptop trước mặt rồi tựa lưng vào ghế. Hắn thở dài.

“Tôi chưa từng cho bất cứ ai vào nhà này”, Hàm Vũ Phong đáp lại bằng giọng rất nhỏ. Hắn nhìn màn hình laptop đang khởi động một cách xa xăm.

“Thế...”, Vũ Lục Hàn ngạc nhiên nhìn hắn, khuôn mặt ngẩn ngơ. Hắn ngửa đầu ra phía sau, rồi ngay lập tức ngồi ngay ngắn trở lại.

“Cô là người thứ hai, sau tôi, bước vào căn nhà này”, và hắn nhìn cô, “Tôi đến đây ba ngày trước khi cô đến.”

“Tôi... tôi tưởng...”, Vũ Lục Hàn biểu lộ sự ngạc nhiên rõ ràng, mở to mắt nhìn hắn. Hắn liếc nhìn cô, cười nhẹ.

“Tôi thường ở trong khách sạn của mình”, hắn một lần nữa xoay ghế về hướng đối diện cô gái nhỏ. “Nơi ấy gần công ty của tôi, và thuộc quyền quản lí của tôi, nên tôi ở đấy không chỉ thuận tiện đi lại mà còn khiến nhân viên làm việc chính chu hơn”

“Vậy sao anh phải về đây?”, cô ngạc nhiên hỏi. Hắn đắm chiêu một lúc.

“Vì tôi không muốn bất cứ ai thấy tôi mang theo một cô gái về phòng và cô ấy không trở ra”, hắn nhếch miệng, “Hơn nữa, tôi không muốn cô gái ấy thích về nhà lúc nào thì về, thích ra đi lúc nào thì đi lúc ấy.”

Vũ Lục Hàn ngỡ ngàng bởi câu trả lời, ngồi bất động mắt vài giây đồng hồ. Thật tình cô thấy vô cùng khó hiểu: chàng trai này vốn chỉ muốn cô trả nợ, không lẽ sợ cô bùng đến nỗi phải nhốt kè kè bên cạnh? Trường học của cô, hắn biết. Vậy chẳng khó khăn gì nếu hắn muốn tìm ra nhà cô, dù cô có chuyển trường đi nữa hắn cũng sẽ tìm ra. Người nhiều tiền như hắn, nếu chỉ vì ba chục triệu mà phải tốn khoản tiền gấp mấy lần chỗ đó để tìm ra một cô gái đòi nợ, hắn chẳng dại gì, mà bậc quân tử, chẳng tiểu nhân đến độ đi đòi bằng được số tiền như một hạt cát trong bãi biển gia sản của mình. Vũ Lục Hàn cũng không phải loại nợ rồi không trả, dù không có tiền cô cũng sẽ làm thêm và làm thêm nữa để kiếm đủ tiền trả hắn. Vì sao hắn phải giữ cô bên cạnh như vậy? Lòng tin đối với người khác của hắn thấp đến vậy sao?

“Tôi biết cô đang nghĩ gì, cô gái”, Hàm Vũ Phong đọc biểu hiện trên mặt cô, mỉm cười và lắc đầu. Hắn vươn người thẳng dậy, chống hai khuỷu tay lên đùi và bắt hai bàn tay lại với nhau.

“Anh... nói sao?”, Vũ Lục Hàn bối rối. Hắn nở nụ cười nhẹ.

“Tôi không cần ba chục triệu của cô. Tôi buộc lòng phải thành thật, giữ cô bên cạnh đối với tôi có một ý nghĩa bí mật khác mà cô không được phép biết. Tôi biết, dạng người như cô, nếu tôi nói không cần trả tiền, cô cũng sẽ tìm cách trả. Vậy tôi thuê cô làm người giúp việc, được lòng cả đôi bên. Tôi rất tiếc vì những thay đổi đã xảy ra trong cuộc đời cô, vì tôi. Nhưng nếu bây giờ bảo tôi từ bỏ, xin lỗi, tôi không thể dừng lại được”

Vũ Lục Hàn ngồi ngẩn ngơ. Tim cô đập mỗi lúc càng nhanh khi nghe những lời nói ấy. Cô vô cùng bất ngờ bởi sự thẳng thắn của hắn, kèm theo nỗi lúng túng và một cảm giác khó tả. Vũ Lục Hàn thấy trong lòng hơi nôn nao, người cô cảm thấy rất nóng.

“Tại... tại sao không... để tôi về rồi... hôm sau tôi lại đến?”, Vũ Lục Hàn nói ra một câu vô cùng khổ sở. Hàm Vũ Phong nhìn cô chăm chăm, đột nhiên đứng dậy rồi tiến thẳng về chỗ cô. Vũ Lục Hàn giật mình, ngồi dúm về phía sau khi hắn nhào đến người mình. Hàm Vũ Phong chống hai tay hai bên đầu cô, cúi người gần sát khiến cô gái dính chặt vào tường phía sau, mở to mắt nhìn hắn bối rối, đầu óc đột nhiên mờ đục, không nghĩ được điều gì.

“Cô gái, dường như cô không hề hiểu tôi”, hắn hạ thấp giọng thì thầm, đôi mắt緊緊 chĩa vào mắt cô, hai khuôn mặt chỉ cách nhau một vài xen ti mét. “Tôi mệt mỏi đến nỗi hàng ngày phải canh giờ đưa đón cô, tôi phải sắp xếp công việc của mình để trở về nhà, tôi thậm chí phải mạo hiểm với sự kiên nhẫn của mình – để không nảy sinh tình cảm với cô gái sống chung nhà – sau tất cả những điều đó, tôi đáng lẽ phải cho cô ra khỏi đây, càng nhanh càng tốt. Nhưng tôi đã không làm. Cô nghĩ vì sao tôi lại không cho cô ra khỏi đây? Điều khiến tôi giữ cô bên cạnh, chính tôi cũng không thể cưỡng lại được, chính tôi cũng không thể chịu được, nếu tôi không ở cùng cô, tôi sẽ thế nào? Nếu tôi có đủ mạnh mẽ để không giữ cô ở đây, cả tôi và cô sẽ không khó xử, và cô có thể làm mọi điều cô muốn. Nhưng bây giờ thì, dừng!”

Hắn nói một hơi và ngừng lại nhưng không hề thay đổi tư thế. Điều đó làm Vũ Lục Hàn thấy càng ngày càng khó thở, tim đập rất mạnh. Cô mở to mắt nhìn vào mắt hắn đầy sợ hãi, có một chút hoảng hốt trong đó. Hàm Vũ Phong nhìn cô, chợt cúi đầu xuống, hít một hơi, thở dài rồi quay lưng bỏ đi. Vũ Lục Hàn thở hắt, cô gần như đã nín thở khi hắn nhìn mình. Hàm Vũ Phong ngồi xuống bàn làm việc, uống một ngụm cà phê rồi lại đắm chiêu. Hắn đang nhìn vào khung ảnh nhỏ đằng sau laptop. Vũ Lục Hàn hít thật sâu để lấy lại nhịp thở, rồi chạy thẳng xuống dưới tầng.

20. Chương 20

Vũ Lục Hàn chui vào nhà tắm, đóng cửa và tựa vào tường, hít lấy hít để cho nhịp tim trở lại bình thường. Cô cảm thấy cơ thể mình ngày càng bất ổn, bỗng dưng đỏ lên và nóng bừng, tim lại đập loạn xạ. Trước kia, cô cũng từng tiếp xúc thân cận với Từ Thiên, nhưng mọi thứ chỉ dừng lại ở những rung động nho nhỏ trong lòng, và cô thích được ở bên anh. Có lẽ, Vũ Lục Hàn tự nhủ, chỉ là mình không quen gần gũi với người lạ thôi mà! Rồi sẽ quen, sẽ phải quen chứ... “Tôi thậm chí đã mạo hiểm cả sự kiên nhẫn của mình để không nảy sinh tình cảm với người sống chung nhà” – Hàm Vũ Phong đã nhắc đến điều mà cô vẫn lo sợ. Lúc nào Vũ Lục Hàn cũng nghĩ đến viễn cảnh cô hay thấy trên phim: nam nữ chung nhà trước sau gì cũng nảy sinh tình cảm. Vũ Lục Hàn yêu Từ Thiên, bao giờ cô cũng luôn tự nhắc nhở mình như thế. Điều tất yếu là, kể cả trên phim, thì nữ chính dù trước đó đã thích người khác, rồi cuộc vẫn sẽ yêu nam chính mà thôi. Nhưng tất nhiên, Vũ Lục Hàn không phải loại con gái thiếu chung thủy đó. Cô vẫn sẽ yêu và yêu đơn phương Từ Thiên, dù sau này có thể ông Bộ trưởng sẽ kiếm cho anh một cô vợ khác, xinh đẹp và tài năng, quan trọng là họ sẽ xem mặt đầy đủ chứ không hứa hẹn hôn ước trong một buổi nhậu. Vũ Lục Hàn từ từ thở ra, vậy là cô thông minh hơn rồi đó. Người nảy sinh tình cảm trước, dứt khoát chỉ có thể là Hàm Vũ Phong. Vậy nên cô cần phải giữ khoảng cách và tránh xa “Ngài James”, trước khi Ngài có ý định bắt nhốt cô cả đời, nuôi trong lồng kính như một con chuột hamster. Mà con chuột hamster ấy còn phải lau cửa kính bằng tay.

Vũ Lục Hàn lại lang thang trong thư viện. Thói quen của cô giờ phải thay đổi: không thể mỗi chiều đều lên thư viện được nữa, nên phải tranh thủ mỗi giờ nghỉ giải lao đến thư viện trường và nếu có thể, mượn càng nhiều sách càng tốt. Hắn nói sẽ trả lương cho cô mỗi ngày đầu tiên của tháng, cho nên phần còn lại của tháng đó, chi tiêu thế nào phụ thuộc vào cô. Hắn và cô ký hợp đồng đúng vào ngày hai mươi tám, tháng chín, như vậy ngày mai cô sẽ nhận lương, đồng thời cũng là ngày Vũ Lục Hàn được phép về nhà với bố mẹ. Cô cảm thấy nôn nao mỗi khi nghĩ đến chuyện được về nhà, nhiều lúc, cô ngồi ngáy ra chỉ để tưởng tượng xem bố mẹ sẽ thế nào, mình sẽ làm gì để tận hưởng ngày cuối tuần bên bố mẹ, hoặc nếu nhớ nhà quá, mình sẽ lẩn trốn thế nào để không phải trở lại nhà hắn. Vũ Lục Hàn bất giác nghĩ đến viễn cảnh Hàm Vũ Phong loay hoay một mình trong căn nhà trống hoác, cửa kính mờ đục không ai lau và mấy lon bia lăn lóc, sáng ra không ai dọn. Cô mỉm cười thích thú.

“Tiểu Lục!”, giọng nam quen thuộc khiến Vũ Lục Hàn giật mình quay sang. Cách cô vài bước chân là cậu con trai có nụ cười khểnh. Triệu Dương đang mặc áo nỉ dài tay màu xám, cùng quần jeans đen giản dị và đôi giày thể thao đen. Cậu đưa tay vẫy cô, miệng cười toe toét khiến Vũ Lục Hàn bất giác cười theo.

“Hôm qua cậu về nhanh quá làm tôi đuổi theo không kịp!”, Triệu Dương niềm nở khi đến gần Vũ Lục Hàn. Cô mỉm cười ngượng ngịu.

“Tôi có việc gấp”

“Gấp đến độ hết tiết sinh hoạt, tôi nhìn lên chỗ cậu đã thấy mất tích!”, cậu con trai răng khểnh cười nhẹ, liếc nhìn mấy quyển sách trên tay Vũ Lục Hàn. Cô lúng túng nắm chặt những quyển sách.

“Cậu... biết chỗ tôi ngồi sao?”

“Biết chứ!”, Triệu Dương hồ hởi, “Tôi đã chấm cái ghế trống bên cạnh cậu nhưng lại có người ngồi mất, đành chịu”, cậu nhún vai.

Vũ Lục Hàn đỏ mặt, nghĩ lại chiều qua Hàm Vũ Phong ngang nhiên chiếm trọn ghế, giương mắt thách thức mọi người bằng ánh nhìn sắc sảo dưới mắt kính râm. Lúc đó cô nghĩ, làm như có người muốn ngồi vào chỗ đó lắm ấy! Giờ thì cô chợt dạ: có phải hắn biết có người muốn ngồi vào vị trí của hắn, nên giểu võ dương oai không?

“Tiểu Hàn, cậu bận đến mức không cho tôi mời một cốc sinh tố à”, Triệu Dương nhăn mặt phụng phịu. Vũ Lục Hàn ngẩng ra nhìn cậu một lát, rồi lúng túng cúi đầu.

“Tôi... thật ra cũng phải đi làm thêm...”

“Ồ!”, Triệu Dương kêu lên ngạc nhiên, “Cậu lo xa vậy sao!”

“Không... mà...”, Vũ Lục Hàn đưa tay gỡ đầu, chợt nhận ra điều gì đó, “Này... thật ra cậu.. cậu ít tuổi hơn tôi mà?”, cô reo lên. Đôi mắt Triệu Dương hơi nheo lại, lộ rõ một sự ngạc nhiên xen lẫn hoang mang.

“Sao... lại thế?”, cậu con trai lúng túng hỏi lại, mặt nghệt ra vì bất ngờ.

“Vì cậu là em ruột Triệu Minh, mà tôi với cô ấy bằng tuổi!”, Vũ Lục Hàn nhướn miệng cười khi bắt gặp khuôn mặt ngờ nghệch của cậu. Cậu luôn cười vui vẻ và mang trên mặt vẻ tinh quái trẻ con, hầu như chưa lộ khuôn mặt ngổ ngáo này ra bao giờ.

“Sao... sao cậu... không nói sớm!”, Triệu Dương tỏ vẻ bối rối, nhìn cô rồi cúi gằm xuống như muốn che giấu sự ngượng ngùng của mình. Vũ Lục Hàn thấy tai cậu dần trở nên ửng hồng.

“Vì tôi chưa có cơ hội!”, cô nheo mắt cười, “Không sao, tôi không để bụng đâu...”

“Thật đáng ăn đòn!”, Triệu Dương lẩm bẩm. Cậu bé này chắc phải tôn trọng chị gái mình lắm, mới thấy xấu hổ đến cỡ đó khi nghĩ mình đã bất kính với người bằng tuổi chị mình. Vũ Lục Hàn chạm nhẹ tay vào vai cậu, xoa xoa dỗ dành.

“Tôi không quan trọng xưng hô đâu, thật đấy!”, cô nhìn Triệu Dương cho đến khi cậu ngược mắt lên nhìn cô.

“Tôi... không quen gọi chị nữa rồi!”, Triệu Dương lí nhí. Điều này càng khiến cô buồn cười.

“Vậy thì cứ xưng hô thế này, miễn sao cậu nhớ tôi hơn tuổi cậu để không làm gì bất kính là được”, Vũ Lục Hàn buông lời trêu ghẹo. Cô bất giác cảm thấy ngạc nhiên khi nhận ra mình vừa trêu chọc một người bạn, và cô thích cảm giác đó.

“Thật tệ..”, Triệu Dương thở dài, “VẬY... tôi mời... Tiểu Lục một cốc sinh tố tạ lỗi được chứ?”

“Tôi...”, Vũ Lục Hàn bất ngờ lúng túng. Cô không phải không muốn có bạn, nhưng chàng trai này đang thể hiện một sự nhiệt tình quá, còn cô lại bối rối giữa việc thoải mái đi theo cậu bạn này hay từ chối để giữ giá. Dù sao họ cũng chỉ mới quen, cô không muốn trở thành cô nàng dễ dãi.

“Thôi mà, ngay căn tin trường mình thôi, tôi rất muốn mời Tiểu Lục uống nước đấy!”, Triệu Dương giả giọng nài nỉ, gọi tên cô một cách buồn cười khiến cô tự nhiên cười toe toét.

“Cũng được”, Vũ Lục Hàn gật đầu rồi ôm chặt chồng sách trong tay, đi theo Triệu Dương. Cậu nhìn một loạt sách trong tay cô, ngạc nhiên thốt lên:

“Tiểu Lục khác quá, bỗng dưng mượn một đống sách! Toàn về thiết kế nữa chứ!”

“Tôi muốn chuẩn bị tốt cho công việc mình sắp có”, cô mỉm cười nhẹ nhàng, “Tôi chưa có nhiều sách về lĩnh vực này nên muốn tranh thủ mượn thêm.”

“VẬY Tiểu Lục thích ngành thiết kế? Thế mà trước kia tôi tưởng Tiểu Lục thích nhiếp ảnh!”

“Tôi thích cả hai”, cô cười hóm hỉnh trong khi đang ghi tên vào cuốn sổ của thủ thư, “Mà hãy bình thường trở lại đi, đừng Tiểu Lục mãi nữa!”

“Tôi... bỗng dưng bối rối quá!”, Triệu Dương nhăn nhó khổ sở, nhét từng cuốn sách vào cặp cô, rồi khóa cặp và ôm lấy nó.

“Hãy xưng hô như cũ đi, tôi thấy hoàn toàn thoải mái”, Vũ Lục Hàn cười tươi nhìn cậu, rồi lấy tiền đặt cọc đưa cho cô thủ thư và kí tên.

“Không, tôi không thể xưng hô ngang hàng với người hơn tuổi mình được!”, Triệu Dương bày khuôn mặt tội nghiệp, đưa lại cặp cho cô và sau đó phụng phịu: “Nếu tôi gọi chị, xưng tôi, thì có bất kính quá không?”

“Không mà!” Vũ Lục Hàn cười động viên, “Nước mình quá phức tạp chuyện xưng hô, phải chăng như ở những nước khác, già, trẻ, lớn, bé, đều dùng một ngôi xưng cả. Dễ chịu biết bao!”

“Mỗi nước cũng có một truyền thống văn hóa riêng, nước ta trọng người lớn tuổi, dù sao tôi cũng không dám bất kính khi cứ nghĩ đến chị Triệu Minh!”, chàng trai rằng khềnh trở nên ỉu xiu, như vừa bước hụt khi biết cô bạn mới của mình hơn mình một tuổi.

“Nếu cậu còn thắc mắc chuyện đó thì tôi sẽ là người mời nước cậu đấy!”, cô bật cười. Vũ Lục Hàn cũng nhận ra, gần đây cô rất hay cười và thoải mái khi nói chuyện với cậu con trai này. Không gượng gạo và lo sợ như lúc đối đáp với hần. Hần luôn áp chế người đối diện bằng ánh mắt lạnh lùng đến phát sợ, cứ như thể hần luôn đọc được ý nghĩ của người đang nói chuyện với mình vậy. Thế nhưng, có những lúc hần lại rất thoải mái, đặc biệt là khi hần cười nhẹ và nói những câu như đang ngâm đá xoáy cô. Hoặc như khi hần tỉnh bơ nói rằng không ăn nữa, bắt cô đi, mà thật ra là muốn ngâm ép cô phải ăn hết. Cô không thể hiểu nổi suy nghĩ và tính cách của hần, giống như câu ví von vậy, Hàm Vũ Phong chính là một lỗ đen vũ trụ. Vũ Lục Hàn bỗng giật mình: có phải mình vừa nghĩ đến Hàm Vũ Phong không?

“Chị... chị định làm công việc gì vậy?”, Triệu Dương thay đổi cách xưng hô, giọng nói có phần rụt rè. Vũ Lục Hàn bật cười, nhìn cậu:

“Tôi đang chuẩn bị thử việc thiết kế thời trang. Nếu ổn, có lẽ ra trường tôi sẽ làm lâu dài”

“Tuyệt quá!”, Triệu Dương cười tít mắt, “Chị Triệu Minh cũng theo ngành thời trang đấy, hai người nên làm quen nhau đi!”

“Vậy hả”, cô khá bất ngờ khi biết Hội trưởng Hội Học sinh lại có đam mê thời trang. Triệu Minh luôn xuất hiện với hình ảnh giản dị nhất, mái tóc đen thẳng nhưng bóng mượt được buộc cao trên đỉnh đầu, cặp kính gọng đen tròn choán gần hết khuôn mặt nhỏ, và bộ đồng phục gillet xanh luôn được là phẳng chỉnh chu trên người. Triệu Minh thể hiện là người luôn có trách nhiệm trong công việc, khả năng chỉ huy giỏi và hơi nghiêm nghị. Nhưng cũng là thuyết phục khi Triệu Dương có thể thần tượng và yêu quý chị mình như vậy.

“Nào, ngồi xuống đây!”, Triệu Dương nhanh nhẹn kéo ghế ra để cô ngồi xuống rồi chạy lại quây gọi đồ uống. Vũ Lục Hàn nhìn theo cậu, khề cười khi bỗng dưng có người quan tâm và nhiệt tình với mình như vậy.

Điện thoại rung lên, Vũ Lục Hàn nhanh chóng nhìn thấy tên Hàm Vũ Phong. Đó là một tin nhắn.

“Tan học tự về nhà cô. Hôm nay tôi không đón được, xin lỗi”

Vũ Lục Hàn ngây người. Có phải hần nói “về nhà cô”? Có thật là hần cho cô về nhà ngay ngày hôm nay? Cô có cần gọi lại cho hần để xác nhận?

“Gì vậy?”, Triệu Dương trở về với hai cốc sinh tố bơ xanh mát trên tay. Vũ Lục Hàn nhìn cậu, lập tức cười che giấu.

“Không có gì, tin nhắn rác!”, cô cười xuề xòa, đón lấy cốc nước của mình.

“Nè, tôi nói điều này mong chị không giận”, Triệu Dương chống tay lên bàn, “Nhưng đã có một số người khuyên tôi không nên chơi với chị, bởi chị... nguyên văn nè, khép kín và lập dị!”

Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn cậu. Khép kín, đúng thôi, nhưng lập dị? Cô cảm thấy mình là người tế nhị và nhàm chán nhất thế gian, ngày nào cũng làm những công việc giống nhau, sao có thể là người “lập dị”?

“Họ nhận xét chị quá lạnh lùng”, Triệu Dương bật cười, “Khó gần nữa, nên nói chuyện với chị như nói chuyện với bức tường!”

Thật éo le! Vũ Lục Hàn thầm cảm thán, tôi mà là người lạnh lùng, thì loại như Hàm Vũ Phong có lẽ phải đến từ kỷ băng hà mất!

“Cậu... nghĩ thế thật à”

“Không, tất nhiên là không!”, cậu con trai cười lớn, để lộ chiếc răng khềnh duyên dáng, “Họ không có ai tiếp xúc với chị nên không biết chị là người ngại giao tiếp! Chị cũng khá thân thiện đấy chứ, nhưng đúng là chị rất khép kín và không năng động. Nhưng tôi lại thích người như vậy hơn..”

Vũ Lục Hàn thấy tai mình hơi nóng, lần đầu tiên có một chàng trai nói rằng cậu ta thích tính cách của cô. Vũ Lục Hàn cười dè dặt.

“Không như mọi người nói đâu...”, cô cúi xuống cười, “Tôi không thích kết bạn nên cũng không quen phải sống cõi mở...”

“Vì sao chị lại không thích kết bạn?”, Triệu Dương khoanh tay trước ngực, đặt lên bàn và hơi nghiêng người về phía cô. Vũ Lục Hàn cười nhẹ.

“Ít bạn thì ít mâu thuẫn, ít ganh tị, ít cạnh tranh”

“Bạn bè mà cũng sợ ganh tị với cạnh tranh sao?”, cậu con trai trước mặt cô cười ngạc nhiên. Chưa bao giờ cậu gặp người nào đó có quan niệm về tình bạn sai lệch như thế này.

“Tình bạn là thứ mong manh. Chỉ cần cùng thích một chàng trai thôi thì mọi thứ sớm muộn cũng tan vỡ”, Vũ Lục Hàn cúi đầu. Dù cô chưa từng có bạn, nhưng cô đã lặng lẽ chứng kiến rất nhiều tình bạn tan vỡ. Tuy không phải ai cũng vậy, nhưng cũng đủ in sâu vào tâm trí cô một nhận thức không tốt về thế nào là tình bạn thân thiết. Bởi thế, cô không muốn có bạn.

“Vậy hả... May vì tôi là con trai”, Triệu Dương bỗng bật cười. Vũ Lục Hàn nhìn cậu ngớ ngẩn.

“Thì chúng ta sẽ không cùng thích một người con trai đâu!”, cậu giở giọng hài hước. Vũ Lục Hàn phì cười. Cậu ta luôn biết nói đùa vào những lúc cần thiết.

Điện thoại Vũ Lục Hàn rung lên lần thứ hai. Một tin nhắn nữa, từ Hàm Vũ Phong.

“Tôi sẽ chờ cô, như mọi khi.”

Vũ Lục Hàn bắt giác mỉm cười. Cô không nhận ra mình vừa cười nữa. Bằng cách nào đó, hẳn ta cũng sắp xếp được công việc. Như vậy, Vũ Lục Hàn không được về nhà mình hôm nay. Như vậy, vì sao cô lại mỉm cười?

“Gì vậy?”, Vũ Lục Hàn giật mình nhìn lên khi nghe Triệu Dương hỏi. Cô nhận thấy hai má mình nóng ran.

“À, không có gì”, cô đáp bừa, “Anh trai tôi nhắn tin”

“Chị có anh trai hả?”, cậu nhướn mày hoài nghi. Đương nhiên là không, làm gì có ai nhận tin nhắn của anh trai lại mỉm cười, hai má ửng đỏ?

Thế nhưng Vũ Lục Hàn vẫn gật đầu một cách ngây ngốc.

“Có phải... là người ngoại quốc hôm qua không?”, Triệu Dương tỏ ý dè dặt nhìn cô. Vũ Lục Hàn nhìn cậu ngạc nhiên, rồi cúi đầu mỉm cười.

“Anh ấy là người lai. Mẹ anh ấy là người nước ngoài”, cô đáp, rồi cười tủm tỉm uống một ngụm nước. Triệu Dương không đáp, gật đầu tỏ vẻ hiểu chuyện.

“May đó”, cậu nói, “Nếu người đó mà theo đuổi chị thì chắc cả đời không có thằng con trai nào dám đến gần chị luôn!”

“Sao lại thế”, cô cười giả ngốc.

“Nhìn anh ta như thế cơ mà!”, cậu cười nửa miệng chậm rãi, “Đi đến đâu, bọn con gái xuýt xoa đến đó. Con lai mà, bao nhiêu cái đẹp phô hết lên mặt, mấy chị gái có dịp mơ tưởng đến Justin Timberlake hay David Henrie”

“Anh ta không đẹp như thế đâu!”, Vũ Lục Hàn bật cười, “Nói chung cũng giống như bao chàng trai ngoại quốc khác, cũng hao hao nhau thôi mà!”

“Thật chứ? Chị không thấy anh trai chị đẹp à? Bọn con trai trong trường cũng phải thán phục mấy cái cơ bắp và tướng tá của anh chị đấy, còn cái mặt thì vài người bảo nhìn thấy lúc bỏ kính rồi, đẹp. Mà, con trai ít khi thán phục vẻ đẹp của nhau lắm, đó là trò của tụi con gái. Một khi đã phải khen đẹp nghĩa là... ừm... anh ta cũng có nam tính thật!”, Triệu Dương trình bày một lèo, nhưng lại ậm ừ tỏ vẻ không mấy quan tâm. Vũ Lục Hàn phì cười, lắc đầu nguây nguẩy.

“Nhưng hai người là anh em vì sao anh ta lại là con lai?”, cậu con trai rằng khểnh hỏi một câu khiến Vũ Lục Hàn khựng lại trong giây lát. Rồi cô cười gượng gạo.

“À... anh ấy là... con của bác tôi! Bác trai lấy vợ nước ngoài!”, cô chống chế. Triệu Dương nheo mắt cười, khề gật đầu.

Tiếng chuông vào tiết cắt ngang cuộc nói chuyện của cả hai. Vũ Lục Hàn vội vàng đứng dậy, lúng túng đeo cặp và nhìn cậu đầy ngại ngùng:

“Tôi có tiết, phải đi bây giờ. Hẹn gặp cậu sau nhé!”

Triệu Dương gật đầu với một nụ cười, cô lập tức ra khỏi căn tin là chạy thẳng lên lớp. Thực chất, đây là tiết thể dục. Bình thường Vũ Lục Hàn luôn thu dọn sách vở rồi từ thư viện đi thẳng về nhà, bởi cô được đặc cách khỏi môn thể dục vì tháng trước được giải cao môn cờ vua. Cô biết mình yếu thể chất nên luôn chọn môn cờ vua nhẹ nhàng, chỉ cần dùng não, và quan trọng là không cần phải làm bạn với đối thủ. Nhưng hôm nay Vũ Lục Hàn lại ôm cặp lên lớp, ngồi yên vị chờ đợi tiết thể dục. Hàm Vũ Phong không biết cô hay về sớm, còn Triệu Dương chắc chắn sẽ sẵn sàng bỏ tiết chỉ để ngồi uống nước với cô lâu hơn. Vũ Lục Hàn không muốn nói những chuyện riêng tư quá nhiều, cô sợ rằng bản thân sẽ buột miệng ra điều gì đấy.

Ngay khi Vũ Lục Hàn bước vào lớp, lớp học dường như im lặng đi một chút. Đứng rồi, vì mình được đặc cách thể dục hết tháng này mà giờ lại ở đây, họ chỉ lạ thôi, cô tự nhủ. Vũ Lục Hàn lặng lẽ về đúng chỗ ngồi của mình, đầu cúi thấp vì biết rất nhiều người đang nhìn theo. Vừa ngồi xuống, giọng nữ phía trên quay xuống niềm nở:

“Hôm nay người yêu cậu không đón nữa hả?”

Vũ Lục Hàn ngơ ngẩn nhìn cô gái bàn trên, khề nhú mày:

“Không phải người yêu!”

“Không phải người yêu mà ngày nào cũng đưa đón, hôm qua còn đi theo vào tận hội trường! Cậu còn ngại gì nữa, hay vẫn còn tiếc anh chồng hụt!”, cô nàng lớp trưởng ngồi cách đó không xa lên giọng mỉa mai. Vũ Lục Hàn cúi gằm mặt lắng nghe những tiếng cười râm ran hưởng ứng.

“Cô tham quá đấy! Có người yêu như vậy rồi mà vẫn còn đi tán tỉnh học sinh mới! Mấy con bé năm nhất, năm hai, năm ba là ghét cô lắm đấy! Lúc nãy tôi còn thấy cô ta được cậu nhóc đó mời nước cơ!”, một nữ sinh khác phía sau cô chanh chua. Vài nam sinh ồ lên.

“Bà già lái phi công trẻ!”

Sau những tiếng cười cợt nhả, Vũ Lục Hàn trở thành trung tâm cuộc trò chuyện. Họ thêu dệt hàng loạt những câu chuyện vô lý về cô, còn cô chỉ biết ngồi im lặng, cúi gằm mặt. Hai má cô ửng đỏ, cô đã biết cuộc sống của mình sẽ không còn như trước, nhưng không nghĩ được rằng nó lại tệ đi đến mức này. Vũ Lục Hàn luôn cẩn thận với những chuyện riêng tư, tự cuộn tròn khép mình lại cũng vì muốn bảo vệ sự riêng tư ấy. Vậy mà, bất chấp cố gắng của cô, người ta vẫn dễ dàng lấy chuyện riêng của cô ra thêu dệt, làm trò đùa, mua vui cho họ. Vũ Lục Hàn cúi gằm bất lực. Làm sao có thể ngăn được người khác nói xấu mình?

“Chuyển bóng đi!”, một nữ sinh hô to rồi chắp hai bàn tay, đập quả bóng bay thẳng lên trời. Vũ Lục Hàn ngơ ngẩn nghĩ rằng cả lớp vẫn học cờ vua, ngáp ngủ trước mỗi thể cờ được giải trên cái bảng gỗ treo tường. Không ngờ đã chuyển sang môn bóng chuyền từ cuối tháng trước. Đồng nghĩa với việc Vũ Lục Hàn không còn được đặc cách nữa. Cô lúng túng đứng ở góc sân, hi vọng rằng không ai để ý.

“Bóng kia!”, lớp trưởng hô lên, rồi lao ra đỡ lấy bóng. Sau cú đập bóng lệch của lớp trưởng, quả bóng bay ngược về phía sau, lao thẳng vào đầu Vũ Lục Hàn. Cô loạng choạng lùi về phía sau, vấp phải bồn cây và ngã ngửa. Cái đầu còn choáng bởi cú đập bóng, Vũ Lục Hàn không nhận ra khuỷu tay mình trầy xước khi quẹt vào bồn xi măng trồng cây hoa cúc. Thay vì chạy đến đỡ cô gái nhỏ ngã dậy, nữ lớp trưởng lại bật cười thích thú, kéo theo vài đứa học sinh hưởng ứng cười theo. Vũ Lục Hàn ngồi im thín thút, đầu cúi gằm, mắt nhắm lại để định hình cơn đau. Chỉ đến lúc này, Vũ Lục Hàn mới thấy khuỷu tay mình đau nhức. Phòng thể chất của trường chỉ đủ cho năm cặp đôi học khiêu vũ, không đủ tiêu chuẩn cho cả một lớp gần năm mươi người chơi bóng chuyền, vì thế các lớp học bóng chuyền phải chơi ở sân trường. Nếu chơi tại phòng thể chất, có lẽ ít nhất Vũ Lục Hàn sẽ không vấp ngã, đau ê ẩm và trầy xước hết cánh tay. Cô nghĩ mình

đã ngồi rất lâu mới cảm thấy hết choáng váng. Vũ Lục Hàn hít thở thật sâu, rồi bám vào bồn xi măng để đứng dậy. Cơn đau trên đầu cô tụ lại một chỗ, tím bầm và nhức nhối. Vũ Lục Hàn choáng váng tựa vào tường, đôi mắt nhắm nghiền vì đau, khi mở ra đã đục mờ bởi nước. Vũ Lục Hàn lấy tay quệt nước mắt, ngó quanh toan tìm chỗ rửa vết trầy xước, bỗng thấy người lạ, trái tim dường như ngừng hoạt động.

Trước mặt cô chính là Hàm Vũ Phong. Với áo phong đen, quần motorbike leather và đôi giày Dr.Martens cao cổ. Trông hần như vừa trở về sau một chuyến đi phượt. Và không hiểu bằng cách nào, Hàm Vũ Phong có thể vào trường, đến thẳng nơi lớp cô đang học thể dục. Vũ Lục Hàn sững sờ nhìn vào mắt hần, màu nâu khói lạnh lùng sắc lẹm thể hiện rõ một sự không hài lòng.

“Sao lại học giờ này? Tôi đã nói tôi có thể đón cô như mọi khi rồi mà?”

Vũ Lục Hàn nuốt khan. Vì sao anh biết tôi về sớm? “Lớp không học cờ vua thì tôi không được đặc cách nữa.”

“Từ giờ sẽ được đặc cách. Đi về!”, hần không buồn để ý đến Vũ Lục Hàn co rúm vì đau nhức, nắm lấy cổ tay cô kéo đi. Vũ Lục Hàn nhăn nhó nhưng không dám kêu, lú lú chạy theo phía sau. Thầy giáo thể dục từ đâu bỗng xuất hiện, đi đến chặn Hàm Vũ Phong. Hần buông tay cô, tiến lên vài bước đủ để cô không nghe thấy mình, rồi nói vài câu với giáo viên thể dục. Thầy thể dục mọi ngày nghiêm nghị như vậy, nhưng vì một lí do gì đấy, đã để học sinh Vũ Lục Hàn ra khỏi cổng trường cùng với người lạ Hàm Vũ Phong. Cô rất muốn hỏi, nhưng sự hờn giận vô cớ trong lòng chỉ khiến cô thấy không muốn đến gần hần. Hàm Vũ Phong làm bằng cái gì mà lại vô tâm như thế nhỉ, nhìn cô như vậy mà không phản ứng gì khác sao?

21. Chương 21

Hàm Vũ Phong chính là vừa trở về từ một chuyến đi phượt.

Chiếc Ecosse Spirit ES1 với màu cam đen nổi bật được dựng đúng vị trí mà trước đó là Aventador quen thuộc màu đen luôn đứng chờ. Vũ Lục Hàn cúi gầm mặt đi theo hần, trong lòng luôn cảm thấy hậm hực. Cô không biết vì sao mình lại thấy khó chịu như vậy, mặt xỉ ra và chỉ biết cúi gầm. Thậm chí Vũ Lục Hàn còn không muốn chạm vào hần, không muốn một chút nào!

“Ngẩng đầu lên”, Hàm Vũ Phong ra lệnh. Vũ Lục Hàn liếc nhìn hần, nhận ra hần đang cầm trên tay chiếc mũ bảo hiểm. Hần nhẹ nhàng đội lên đầu cô, rồi đưa cho cô một cái áo motojacket. Của hần.

Không chờ Vũ Lục Hàn phản ứng, hần vòng áo khoác của mình ra sau cô và chờ đợi cô gái nhỏ xỏ tay vào tay áo. Tần ngần một chút, Vũ Lục Hàn xỏ tay vào áo khoác, nhăn nhó khi vết trầy trên tay bị áo chạm vào nhưng không hề kêu ca. Mùi hương mát dịu toát ra từ chiếc áo khiến Vũ Lục Hàn cảm thấy khó tả.

“Đưa tay đây”, hần chìa một tay ra sau khi leo lên xe. Chiếc xe thể này chỉ thiết kế cho một người thôi phải không?

Hàm Vũ Phong kéo cô lại gần và ôm lấy eo nhắc bổng lên. Vũ Lục Hàn chưa kịp phát ra tiếng kêu thì đã ngồi chễm chệ trước mặt hần, hai chân vắt sang một bên.

“Bám vào cổ”, hần lạnh lùng ra lệnh.

“Không phải anh sẽ cúi thấp người xuống sao?”, sao không cho tôi ngồi ra phía sau một cách bình thường như mọi người đi?

“Vẫn đi được. Chỉ cần ôm chặt vào”

Vũ Lục Hàn không còn lí lẽ nào để vặn vẹo. Dù không biết hần sẽ giữ thẳng bằng và tầm nhìn kiểu gì khi có cô ngồi chình ịch phía trước nhưng cô vẫn ôm chặt lấy cổ hần. Hàm Vũ Phong khởi động, tiếng động cơ gầm rú vô cùng êm, rồi hần thì thào bên tai cô nhẹ nhàng:

“Chiếc xe này chịu được trọng lượng 80kg của người lái. Hi vọng với trọng lượng bây giờ, chúng ta không lên thiên đàng cùng nhau”

Vũ Lục Hàn xanh mặt nhìn hần, chưa kịp phản hồi thì hần lao đi với tốc độ khủng khiếp. Cô gái nhỏ bám chặt vào cổ hần, dù đã được đội mũ bảo hiểm vẫn hoàn toàn cảm nhận được gió tạt vào mặt mình. Hàm

Vũ Phong không ngồi với tư thế chuẩn của một người lái xe motor khiến Vũ Lục Hàn cảm thấy vô cùng lo lắng. Chưa bao giờ cô được trải nghiệm một cảm giác đua cùng tốc độ thật đến mức này.

Chiếc Ecosse yêu cầu trình độ của một tay đua chuyên nghiệp được đào tạo trong hai tuần để làm quen nhuần nhuyễn với tay lái. Vũ Lục Hàn mù tịt về xe cộ, nhưng vẫn biết rằng hẳn không phải loại người đơn giản khi có thể lái chiếc xe chạy với tốc độ cao thế này, có thêm một cô gái đằng trước mà lại không có thể ngồi chuẩn để giữ thăng bằng. Chiếc xe dừng lại trước vạch sơn trắng. Vũ Lục Hàn cảm thấy tim mình còn chạy nhanh hơn cả vận tốc chiếc xe. Và dù cái đầu đã cố hết sức dúi vào ngực hẳn, cô vẫn nhận thấy ánh mắt của những người cũng dừng đèn đỏ. Trong mắt những người đó, có lẽ họ là hai người nước ngoài chơi nông. Chiếc mũ bảo hiểm duy nhất của mình hẳn đã đội cho cô. Và hôm nay hẳn không đeo một cái kính râm nào hết. Hẳn luôn nhìn thẳng, bao giờ lái xe hẳn cũng nhìn thẳng. Cái đầu ngẩng cao đầy kiêu hãnh, và đôi mắt màu khói sắc lạnh luôn nhìn về phía trước. Vũ Lục Hàn bất giác thấy tim đập nhanh khi nhìn hẳn qua lớp kính đen xám của mũ bảo hiểm. Không lẽ tim cô vẫn còn sợ hãi với màn đua tốc độ vừa rồi?

Đèn nhảy sang màu xanh. Hàm Vũ Phong vặn tay lái, người hơi cúi xuống, ép ngực mình sát vào cô. Vũ Lục Hàn thấy nóng bức bất chợt, và nhịp tim tăng nhanh hơn bao giờ hết. Cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng ẩm của hẳn xuyên qua chiếc mũ trùm kín trên đầu. Chiếc xe một lần nữa phóng đi, vượt qua mọi rào cản trên đường và lao về phía đường cao tốc. Vũ Lục Hàn nhắm tịt mắt, nghe tiếng gió xé toạc bên tai cuộn cuộn. Cô muốn khóc thét lên nhưng lại không dám, cô sợ ảnh hưởng đến người lái xe. Thậm chí ngay bây giờ, Vũ Lục Hàn không còn cảm nhận được cơn đau trên người nữa. Mùi hương thanh mát nhẹ dịu phảng phất khiến đầu óc cô chao đảo. Hơi thở ẩm áp xen lẫn làn gió thiên nhiên làm adrenaline và nhịp tim của cô tăng mạnh. Vũ Lục Hàn thật sự không biết, chuyện gì đang diễn ra thế này?

Khi thấy xe di chuyển chậm dần, Vũ Lục Hàn mở mắt mới biết hẳn đã cho xe vào tới gara. Gara tối mù, hẳn không hề bật điện. Ngay khi dừng xe lại, hẳn vẫn ngồi yên tại chỗ, không nói gì, không làm gì cả. Vũ Lục Hàn ngơ ngác vài giây, rồi giật mình buông hai cánh tay đang ôm chặt cứng cổ hẳn, lúng túng tìm cách nhảy xuống nhưng không biết nhảy thế nào. Hàm Vũ Phong, bằng một động tác nhẹ nhàng, tháo chiếc mũ bảo hiểm và ôm quanh eo mình. Vũ Lục Hàn đầu tóc bù xù, vết thâm tím to tướng trên trán sưng lên một cục, khuôn mặt ngớ ngẩn lúng túng. Hẳn mặc kệ việc cô thấy ngượng ngùng, mỉm cười thật nhẹ và đưa tay còn lại vuốt những sợi tóc cô vào nếp.

“Xin lỗi vì sự bất tiện. Tôi còn đang phải định hình, đúng là chúng ta vẫn còn sống”

Vũ Lục Hàn đột nhiên nhoẻn miệng cười, dù nụ cười ấy còn chút gượng gạo. Không biết trong bóng tối mù mờ nơi đây, hai má ửng hồng lên của cô có bị hẳn phát giác không?

“Tôi chưa từng di chuyển như thế này bao giờ”, cô đáp, khuôn mặt cúi gằm. Trái tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết. Có phải vì bỗng nhiên hẳn quá dịu dàng không? Cảm giác hăm hực khi nãy biến đi đâu mất rồi?

“Tôi cũng vậy”, hẳn thì thầm bên tai cô. Câu nói ấy khiến Vũ Lục Hàn rung mình. Cô nhìn lên, chạm vào màu nâu khói đang nhìn mình không rời. Ánh mắt ấy khiến cô nhớ lại đêm định mệnh, trong cô dâng lên một cảm giác không thể nói thành lời. Bàn tay Hàm Vũ Phong vừa nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, chậm rãi di chuyển xuống má, luồn nhẹ vào sau gáy. Ôi trời ơi, chuyện này lại sắp xảy ra rồi!

Vũ Lục Hàn mở to mắt khi thấy khuôn mặt ấy ngày càng tiến đến gần. Tim đập nhanh quá, cô còn thấy mình thở gấp. Vũ Lục Hàn giật mình, lập tức cúi đầu xuống, và lùi người lại. Không được, không được phép để nó xảy ra thêm một lần nào nữa! Hàm Vũ Phong khựng lại vài giây, và thở ra rất nhẹ. Hẳn buông thõng cô gái, bước xuống xe. Vũ Lục Hàn lúng túng bám vào cánh tay hẳn, rồi trượt xuống. Hẳn dường như trở về trạng thái tĩnh lặng, bước thật nhanh về phía công tắc đèn và mở lên. Vũ Lục Hàn hơi nheo mắt, nhận ra đây là phía sâu bên trong của gara. Ở đây chỉ có toàn motor, ngoài chiếc xe này còn bốn chiếc nữa, dựng thành hàng thẳng tắp, cách nhau một khoảng nhất định. Hình như hẳn cũng có sở thích đi phượt, bởi cô nhận thấy nhiều đồ dùng của phượt thủ được đặt ngay ngắn trong các giá gỗ treo tường. Vũ Lục Hàn đi theo hẳn vòng ra phía trước, nơi cô từng được chứng kiến những chiếc siêu xe ô tô. Hẳn Hàm Vũ Phong phải là con người vô cùng đam mê tốc độ, thì mới không tiếc tiền mua thật nhiều siêu xe thế này. Mỗi chiếc hẳn lại dùng vào một việc, như đi công việc quan trọng chỉ dùng duy nhất chiếc Lamborghini Aventador màu đen tuyền; còn đi chơi sẽ dùng chiếc Bugatti Chiron màu bạc xám. Ngoài ra, Hàm Vũ Phong sử dụng Zenro ST1 cho những chuyến đi xa khỏi khu vực, bởi chiếc xe đó có động cơ rất bền, và có thể đạt vận tốc 60 mph chỉ trong gần ba giây. Chiếc Lamborghini Reventon cũng được hẳn sử dụng vào mục đích công việc,

nhưng đó là những công việc mang tính chất giải trí như đi khảo sát một công ty phần mềm hoặc tham dự một bữa tiệc kinh tế. Ngoài ra, nằm sát phía trong tường là chiếc Jaguar XJ màu trắng thanh khiết. Đó là chiếc xe Hàm Vũ Phong vô cùng trân trọng, là chiếc xe hắn đã mang về từ Anh theo mình. Chiếc xe ấy gắn liền với những kỉ niệm quan trọng đối với hắn, chiếc xe đầu tiên của hắn, là món quà sinh nhật từ người mẹ Anh quốc của mình. Cũng chiếc xe ấy, là nơi chàng trai James Adam trao nũ hôn đầu tiên cho cô gái mình vô cùng yêu thương. Và chỉ chiếc xe ấy, ghé bên cạnh lái xe luôn dành cho một chủ nhân duy nhất. Người con gái mặc váy trắng với mái tóc đen xõa dài, nở nụ cười tinh khôi âu yếm nhìn người yêu với đôi mắt cười tinh nghịch. Hắn chỉ có duy nhất chiếc xe đó mang màu trắng, và hắn luôn giữ nó trong góc gara, nhưng bất chấp mọi cố gắng che giấu quá khứ, chiếc xe vẫn luôn nổi bật bởi màu trắng tinh khiết của mình. Bao giờ cũng vậy, đôi mắt hắn luôn nhìn về ánh sáng trắng đó, mỗi lần bước vào gara.

Vũ Lục Hàn cũng bị hấp dẫn bởi màu trắng, ngoái lại nhìn theo ánh mắt người con trai đi trước vừa liếc nhìn. Trong mắt cô, bất kể chiếc xe nào ở nơi đây cũng là lạ lẫm và xa xỉ. Nhưng chiếc Jaguar lại mang dáng vẻ... bình thường, quen thuộc hơn mà vẫn không kém sang trọng. Cô gái nhỏ không dám nghĩ đến bất cứ một giá tiền nào trong đầu, vì cô biết, tất cả những thứ chưa bao giờ thấy trên đường thì sẽ không bao giờ rẻ mạt. Có thể mỗi chiếc này chỉ sản xuất với số lượng nhất định, hoặc giá quá cao khiến chỉ những kẻ thật nhiều của mới có cơ may sở hữu. Hàm Vũ Phong chưa bao giờ hé lộ về khối tài sản của mình, nhưng chắc chắn nó không hề nhỏ. Cô luôn thấy thắc mắc, và trong sâu thẳm cũng luôn ngẫm thân phục: làm thế nào mà một kẻ luôn thấy “rảnh rỗi” như hắn lại tạo ra được một khối tài sản khổng lồ?

Hàm Vũ Phong bước vào và mở đèn, rồi cứ thế tiến thẳng vào phòng thay đồ, không nói một câu nào cả. Cô nhìn theo hắn, tần ngần một chút rồi bước về phía tủ đồ. Cô khựng lại và đỏ mặt khi thấy hắn không hề ngại ngừng cởi trần trước mình, khoe ra toàn bộ cơ bắp và thể hình cân đối, vạm vỡ. Hắn liếc nhìn cô, không tỏ thái độ gì trong khi đang mở một ngăn kéo và rút ra một chiếc áo phông thoải mái màu lông chuột.

“Áo... của anh”, Vũ Lục Hàn vẫn trơ trẽn nhìn hắn, tuy hai má ửng đỏ nhưng không hề quay đi, cởi chiếc áo da và đưa cho hắn. Vết trầy xước trên tay, máu rỉ ra một chút đã khô, nhưng cọ xát với vải áo vẫn khiến cô đau nhói. Nhưng cô không thể hiện một biểu hiện đau đớn nào.

“Giặt đi”, hắn chỉ lạnh lùng buông ra câu nói đó, rồi đi ngang qua cô bước thẳng vào nhà tắm. Vũ Lục Hàn cảm thấy hụt hẫng, đi tới gần hết đồng hồ hắn thả trong rổ mây nơi góc tủ đồ lại, và mang đến căn phòng đối diện nhà tắm. Nơi đó lần thứ hai cô bước ra, tối om bởi bóng tối bên ngoài bao trùm lấy qua lớp cửa kính mỏng manh. Cô đưa tay lần tìm công tắc điện, ngay khi sáng lên, liền ôm quần áo tiến đến máy giặt. Tuy nhiên, mọi loại áo da và quần jeans dày của hắn đều phải giặt tay, bởi nếu giặt chung một chế độ sẽ hỏng mất. Vũ Lục Hàn phân loại từng bộ đồ, mở nước vào một cái chậu lớn rồi thả đồ giặt tay vào đó. Cô cảm nhận cái rát nhói lên liên tục nơi khuỷu tay, nhưng bỗng dưng chính cô cũng mặc kệ. Cô cứ lầm lũi làm từng công việc một, trong đầu xuất hiện nhiều ý nghĩ rối ren.

Đối với hắn, lí do vô cùng ý nghĩa mà hắn không muốn cô biết, để giữ cô bên cạnh, đó là gì? Và đối với hắn, cô có vai trò thế nào, mà lúc rõ ràng xa cách như hai người lạ, lúc lại vô cùng dịu dàng, ngọt ngào không tưởng cứ như thể họ đang yêu nhau. Vì sao hắn không quan tâm đến những điều nhỏ nhặt của cô, như việc cô không thích uống rượu hay việc cô sở hữu những vết thương trên người; nhưng lại không muốn cô lạnh, không muốn cô sợ hãi, muốn giữ cô bên cạnh, mà đặc biệt, đã ba lần muốn hôn cô. Vũ Lục Hàn nhú mày giặt mình, vì sao mình lại muốn biết những điều đó? Nghĩ mà xem, hắn đối xử với mình thế nào, cũng không phải việc mình muốn biết. Vậy tại sao lại luôn thấy khó chịu trước những biểu hiện mập mờ như vậy? Có phải, cô đã coi hắn... hơn cả một người lạ mới quen rồi không?

Vũ Lục Hàn ngồi thẳng dậy, ngửa đầu liên thở phì phò. Dù sao thì vẫn đau nhức quá, với cô gái cả năm không tập thể dục như cô thì đây là một cú sốc không thể quên được. Có thể từ giờ cho đến khi tốt nghiệp cô sẽ vô cùng sợ hãi môn bóng chuyền. Mà cũng chẳng hiểu vì sao, ba năm liền lớp cô đều tham gia cờ vua, với lí do chủ yếu là tám chuyện và ngủ. Chỉ mình Vũ Lục Hàn chăm chỉ nghe, chăm chỉ ghi chép lại những thể cờ được thầy giải, và cũng chỉ một mình cô đại diện trường đi thi cờ vua thành phố, và đạt giải không tưởng. Nhưng khi về đến trường, chỉ mình bố mẹ chạy tới và niềm nở chào đón cô; thầy hiệu trưởng cùng các thầy cô chỉ chia vui vào tiết sinh hoạt ngày hôm sau, khi cái cúp bé tẹo và bằng khen đại diện trường được cô gái “trao lại cho phòng truyền thống”. Mặc dù vậy, chẳng ai biết Vũ Lục Hàn là ai, vì môn cờ vua là môn nhàm chán và vô cùng buồn ngủ, đến một sách cũng phải tránh xa vì chỉ được học cờ vua qua vài nét phần và cái bằng gỗ bé. Vậy mà, bỗng dưng một cái, cả lớp chuyển sang chơi bóng chuyền. Còn cô, vô

ý tứ không biết về sự thay đổi, đã trốn tiết thể dục cả tháng rồi. Dù sao cũng đã phải thi lại, nhưng với những vết thương để đời thế này, làm sao cô còn dám nhìn vào quả bóng nữa!

“Vũ Lục Hàn!”, hần bỗng gọi khiến cô giật mình. Hàm Vũ Phong đang đứng trước cửa, mái tóc hoe vàng lại ướt và rối bù, chiếc áo phông xám hơi gợi lên vài mảng ướt, tôn lên từng đường nét nam tính trên cơ thể hần. Kể cả cái quần kaki để mặc nhà kia cũng tôn lên cơ bắp ở chân người mặc, chưa kể đến độ dài đáng kinh ngạc của hần. Hần không thấy cô phản ứng, đưa tay vẫy lại. Cô ngồi ngậy ra một vài giây, rồi vội vàng đứng lên bước tới chỗ hần. Hàm Vũ Phong lại nắm lấy cổ tay cô, kéo cô bước vào... phòng tắm. Vũ Lục Hàn tròn mắt kinh sợ, chưa kịp rút lui thì hần đã đưa tay lên đầu cô, nhẹ nhàng hết sức có thể gạt đi những sợi tóc mái trước trán. Vết bầm tím sưng lên rất to, hoàn toàn lộ ra dưới bàn tay hần. Vũ Lục Hàn co rúm vì đau và hoang mang, đành mặc kệ. Hần thò tay vào bồn rửa mặt đựng đầy nước và rất nhiều đá, vớt lên cái khăn mặt trắng tinh và vắt nó bằng một tay, rồi đặt ngay lên vết bầm tím. Vũ Lục Hàn hơi nhăn mặt, nhưng không dám kêu một tiếng, cứ co lại như một con mèo bị túm cổ. Hần giữ khăn ở vị trí đó cho đến khi cảm nhận được hơi ẩm từ da cô làm ẩm cái khăn, lại nhúng vào bồn nước đá, vắt bớt nước và đưa lên vết bầm tím. Vũ Lục Hàn lúng túng không dám nhìn hần. đầu cúi gằm.

“Tự giữ lấy và thấm nước ngay khi hết lạnh”, hần ra lệnh và ngay khi tay cô thay tay hần giữ khăn, hần nắm lấy cánh tay trần xước của cô và kéo về phía mình.

Những miếng bông tắm còn đã được hần chuẩn bị sẵn trên chiếc kệ phía dưới cái gương. Hần cẩn thận gấp bông bằng kéo y tế chuyên dụng, chấm nhẹ quanh vết trầy xước của cô, và tay Vũ Lục Hàn hơi run lên vì xót. Sau một hồi tỉ mỉ, hần thấm nhẹ bằng khăn bông khô, khăn bông lấy đi mùi cồn và vết ẩm ướt, giúp hần dễ dàng dán vào đó một miếng băng y tế. Vũ Lục Hàn mãi nhìn theo hần, quên cả việc phải thấm ướt khăn.

22. Chương 22

“Đừng nhìn tôi như vậy”, Hàm Vũ Phong không nhìn cô nhưng lại nói một câu khiến cô giật mình. Cô... nhìn hần sao?

Hần nhìn lên khuôn mặt ngây ngô của cô, nở nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý. Vũ Lục Hàn thấy rung mình, nghĩ rằng tim mình vừa lệch khỏi ngực vài milimet. Hần đưa tay chạm vào cái khăn mặt đã hoàn toàn không còn một chút hơi lạnh, đoạt lấy khăn từ tay cô và nhúng vào bồn nước đá. Vũ Lục Hàn đỏ mặt, vội vàng cụp mắt xuống.

“Thật may cho cô là tôi dễ nhìn. Bởi nếu phải sống cùng với một người nước ngoài xấu xí, chắc cô sẽ học cách trèo cổng ra ngoài mất”, Hàm Vũ Phong trêu ghẹo. Cô cảm thấy hiệu ứng ứng đỏ đã lan cả đến tai. Không dám đáp lại một câu, nhưng Vũ Lục Hàn đã cảm thấy trái tim lại bắt đầu đập mạnh.

“Lạ nhỉ, sao bỗng dưng không nói một câu nào thế?”, hần thả khăn vào bồn nước lạnh, lấy khăn bông thấm khô vết tím bầm trên trán cô, ít nhiều đã xẹp xuống. Hần đưa tay chạm vào cằm Vũ Lục Hàn và nâng nó lên, vô cùng cẩn thận. Mọi hành động của hần như tác động lên tất cả giác quan của Vũ Lục Hàn, khiến cô bỗng dưng muốn ngừng thở. Hàm Vũ Phong nhìn vào ánh mắt hỗn loạn và ngại ngùng đó, bỗng nhiên cười thật dịu dàng.

“Cô sợ tôi hả?”

“Không... không phải”, Vũ Lục Hàn lắp bắp. Cảm giác mãnh liệt trong cô bây giờ, ngay cả khi xưa từng được Từ Thiên quan tâm, cũng chưa bao giờ xuất hiện.

“Cô phản ứng thật lạ!”, hần bật cười, nụ cười ấy dường như khiến cả căn phòng sáng bừng lên. Nụ cười Vũ Lục Hàn chưa bao giờ được thấy qua, dây thần kinh trong người cô cũng đập dữ dội.

“Xin... xin lỗi...”, Vũ Lục Hàn lúng túng cúi đầu, ngay lập tức chạy ra khỏi phòng tắm và lao ngay vào phòng giặt đồ. Cô đóng cánh cửa kéo lại và tựa vào cửa thở mạnh. Cảm xúc vô cùng hỗn loạn và mới mẻ bỗng nhiên ập đến khiến cô vừa hoang loạn, vừa bối ngỡ, lại có phần phấn khích. Không, không phải là bất cứ cảm xúc gì cô từng trải qua trước đó, cô chưa bao giờ trải qua thứ cảm xúc lạ đến thế này. Cô chỉ biết mình

từng ngưỡng mộ và yêu thích Từ Thiên, nhưng những cử chỉ dịu dàng của anh, tuy chân thành hơn nhiều lần hẳn, lại chưa hề gọi lên trong cô nhiều xúc cảm khó nói thế này.

“Sao vậy, cô gái?”, Hàm Vũ Phong đứng bên ngoài, tựa người vào cánh cửa. Bóng lưng hai người tựa vào nhau.

“Tôi... không biết!”, Vũ Lục Hàn lúng túng đáp lại. Cô dường như cảm nhận hơi ấm từ hẳn, xuyên qua kính cửa.

“Cô có muốn nghe một bí mật của tôi không?”, hẳn bỗng hỏi một câu băng quơ khiến Vũ Lục Hàn phải quay đầu lại. Nhưng cô lại không biết phải đáp như thế nào.

“Nếu... nếu là bí mật thì tôi...”

“Cũng không hẳn là một bí mật”, hẳn ngắt lời. Nhưng rồi lại mỉm cười, và đi mất.

Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ quay lại, mở cửa nhìn theo bóng dáng hẳn đi lên tầng. Cảm giác khó miêu tả thành lời ấy lại xuất hiện, khiến cô cảm thấy vô cùng day dứt.

Sáng hôm sau, khi Vũ Lục Hàn bị đánh thức bởi một tia nắng chiếu qua cánh cửa kính thì đồng hồ đã chỉ tới tám rưỡi. Cô vội vàng bật dậy, hoang mang nhìn kẻ đang chậm rãi thưởng thức cà phê trên bàn làm việc, mắt không rời chiếc laptop. Cô lóng ngóng nhảy xuống giường, định tìm sách vở để nhét vào cặp, trong lòng thầm trách kẻ kia dậy sớm mà không gọi cô dậy. Nhưng mọi ngày cô đều đặt báo thức trên điện thoại, không lẽ ngủ say quá nên không nghe thấy tiếng chuông?

“Làm gì vậy, cô gái?”, hẳn vẫn thản nhiên trước sự khẩn trương của cô, không nhìn cô, liên tục gõ vào bàn phím. Vũ Lục Hàn nhìn hẳn đầy trách móc, mặt xị xuống.

“Sao anh không gọi tôi dậy đi học?”

“Vì sao?”, Hàm Vũ Phong nhấp một ngụm cà phê, “Sáng nay tôi rảnh rỗi, không muốn đưa cô đi rồi lại quay về, tốn thời gian”

“Anh hi sinh buổi học của tôi chỉ vì sợ tốn thời gian hả?”, Vũ Lục Hàn lớn tiếng. Lần đầu tiên trong đời, cô lớn tiếng với một người nào đấy.

Hàm Vũ Phong ngừng mọi hoạt động, đứng lên bước tới chỗ cô gái đang ngồi phịch xuống sàn lật tìm sách vở bỏ vào cặp. Hẳn ngồi xổm xuống, đặt tay mình lên tay cô như một sự ngăn cản, đón lấy ánh nhìn nhăn nhó buồn bực của cô gái nhỏ, và mỉm cười.

“Trán sưng to như vậy mà vẫn muốn đi gặp những kẻ làm đau mình hả?”

“Thì... sao!”, Vũ Lục Hàn lập tức đỏ mặt khi thấy nụ cười ấy, hạ giọng xuống và quay đi ngay lập tức.

“Tôi tự cho phép cô nghỉ học hôm nay”, Hàm Vũ Phong đứng thẳng, vươn người. “Tôi đã phải tắt báo thức của cô thật nhanh trước khi nó kêu đấy, quả là một cuộc chạy đua với thời gian.”

“Anh... tắt báo thức của tôi..”, cô gái trợn tròn mắt, lấp bắp và rồi trong lòng dâng lên một cảm giác gì đó. Như là hờn dỗi.

“Bù lại...”, hẳn dừng lại, hơi nghiêng người về phía cô, “Hôm nay, cô đi chơi với tôi nhé?”

“Đi... chơi?”

Vũ Lục Hàn loay quanh giữa căn gác. Chung quy cô cũng không biết mình sẽ phải đi đâu, nên hoàn toàn không biết mình sẽ mặc gì. Trong cô như có gì đó thôi thúc, hãy chọn một bộ quần áo vừa phải cho xứng tầm đi! Cần gì chứ? Thiên thần Trắng xuất hiện, chống nạnh tặc lưỡi: cô cứ mặc thoải mái là được, Hàm Vũ Phong chỉ rủ đi ra đường cùng anh ta thôi mà! Thật phiền phức, Vũ Lục Hàn cảm thán, vì sao cô lại chịu nghỉ học để “đi chơi” với hẳn cơ chứ! Không lẽ hẳn đã có ý định từ trước, để cho cô mượn học rồi kéo cô đi cùng mình. Ôi, vì sao cô lại mất thời gian vào mấy cái ý nghĩ lung tung này chứ, cô gần như đã lục tung chỗ quần áo mình mang theo rồi, Vũ Lục Hàn sẽ mặc cái gì bây giờ!

Cùng lúc đó, phía dưới nhà, trong nhà tắm, Hàm Vũ Phong đã đứng hơn năm phút trước gương, với lọ wax đang mở. Mọi ngày, hẳn luôn có những kiểu tóc vuốt đơn giản phù hợp theo từng lần ra ngoài. Như kiểu,

khi ra ngoài vì công việc, mái tóc fawx hawk của hắn sẽ được vuốt cẩn thận ra phía sau, tạo hình thức lịch sự mà vẫn trưởng thành, nam tính và cuốn hút, tạo dựng một hình ảnh đáng tin cậy và chắc chắn. Ngược lại, khi đi chơi cùng bạn bè, hay chỉ đơn giản là ra ngoài mua một cái gì đấy, mái tóc hoe vàng đỏ sẽ được vuốt dựng lên, hơi rối, làm nên Hàm Vũ Phong bụi bặm, cá tính. Nhưng bây giờ, nếu cứ theo công thức, chỉ cần vuốt rối là được, vậy mà hắn lại loay hoay, đắn đo đã năm phút. Hắn không biết liệu mái tóc rối như vậy sẽ phóng khoáng, hay lại cầu thả, bừa bãi. Nhưng nếu vuốt ra phía sau, trông hắn có nghiêm túc quá không? Tuyệt thật, chỉ có một đám tóc trên đầu mà cũng không biết nên tạo kiểu sao cho phải!

Mười lăm phút trôi qua, Vũ Lục Hàn gấp ngừng bước xuống. Cô quyết định mặc áo phông màu xám sữa với quần ngố đen dài đến ngang bắp chân, và đi đôi giày hiệu Converse màu đen rẻ tiền mua bữa ở ngoài đường. Ngay khi nhìn thấy Hàm Vũ Phong đang bước ra từ phòng thay đồ, cô đã tròn mắt nhìn, rồi hắn cũng nhìn cô. Hàm Vũ Phong ngay lập tức nở nụ cười rạng rỡ, bởi hắn vô tình chọn đúng chiếc áo màu xám nhạt, mặc quần jeans màu đen và đi đôi Converse đen chính hãng, cao cổ. Hắn bước đến phía chân cầu thang, đưa một tay ra chờ đợi cô bước xuống. Vũ Lục Hàn hơi rụt rè, nhưng rồi vẫn đặt tay vào tay hắn, cảm thấy có một

luồng điện truyền từ hắn qua người, bàn tay râm ran nhẹ.

“Thật tuyệt vì chúng ta rất giống nhau”, hắn thì thầm với cô, khiến tim cô như đang nhảy dựng lên. Cô rất muốn gào lên “đừng làm thế nữa”, nhưng lại không thể thoát ra miệng.

Hàm Vũ Phong không có ý định thả tay Vũ Lục Hàn, nắm tay cô bước vào nhà xe. Cô ngại ngừng, lú lú bước theo sau, bỗng dưng cảm thấy hồi hộp. Cô không muốn gọi tên bất cứ cảm xúc nào bây giờ, chỉ biết rằng nó vô cùng dễ chịu.

Hắn tiến đến chiếc xe màu xám Bugatti Chiron, mở cửa bên và chờ đợi cô gái bước vào. Hắn đi vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái rồi quay sang thắt cho cô dây an toàn. Hắn mỉm cười nhẹ nhàng, liếc nhìn Vũ Lục Hàn và nói:

“Cô sắp được trải nghiệm thế giới của tôi, hãy tận hưởng!”

Vũ Lục Hàn nhoẻn miệng cười, điều này làm hắn khựng lại hơi lâu một chút, rồi lập tức khởi động máy xe. Vũ Lục Hàn đã không nhận ra, nhưng cô đã mỉm cười, vô cùng hạnh phúc.

Hàm Vũ Phong lái thẳng xe đến một trung tâm thương mại lớn. Sau khi đưa xe vào chỗ gửi, hắn lại nắm tay cô, dẫn lên tầng Xem phim. Vũ Lục Hàn ngỡ ngác bám theo, cô không phải là chưa bao giờ nhìn thấy rạp chiếu phim, nhưng thật sự chưa từng xem một bộ phim nào tại rạp. Cô không có bạn bè thân thiết nên hầu như không đi cùng ai, và nếu chỉ có một mình, Vũ Lục Hàn chắc chắn sẽ chỉ chọn thư viện. Vậy nên, cô có một chút phấn khích xen lẫn ngượng ngùng. Lần đầu tiên trong đời, có một chàng trai nắm tay cô dẫn đi xem phim!

“Cô muốn xem cái gì?”, hắn quay sang hỏi, đưa cô đến trước bảng điện tử lớn giới thiệu phim. Vũ Lục Hàn tần ngần một lúc, hai mắt sáng lên, chỉ vào một poster bên cạnh bảng điện tử:

“Xem phim kinh dị!”

Hàm Vũ Phong mở to mắt, nhìn theo tay cô, rồi nở nụ cười gượng gạo:

“Cô.. thích xem phim kinh dị lắm sao?”

“Không! Tôi sợ... ma... Nhưng tôi chưa bao giờ được xem phim kinh dị ở rạp. Tôi muốn được xem thử!”, niềm phấn khích trẻ con của cô khiến hắn bật cười, dù nụ cười ấy méo xẹo. Ít ai biết, Hàm Vũ Phong... sợ nhất xem phim kinh dị!

“Đứng yên ở đây nhé!”, hắn đặt hai tay lên vai cô, nhìn cô cười rồi nhanh chóng chạy lại quầy bán vé. Hắn thăm thắn thở trong lòng, kinh dị chính là thể loại phim lần đầu hắn được trải nghiệm tại rạp, cùng người con gái ấy. Cô ấy, ngược lại, vô cùng hào hứng với chủ đề này, luôn luôn nói không ngừng về độ rùng rợn và cách tạo hình nhân vật. Còn hắn, dường như trở thành đứa trẻ, chỉ biết cúi gằm xuống, lắc đầu cười trừ, và cô ấy lại ôm đầu hắn vào lòng rồi cười nắc nẻ. Hắn khẽ nở nụ cười khi nghĩ đến khoảng thời gian ấy, nhưng rồi lại hít một hơi, bước đến trước quầy vé, và lấy lại dáng vẻ lạnh lùng. Đôi khi, hắn vẫn thường nhìn cô gái bé nhỏ kia thành người con gái của hắn. Nhưng có lúc, hắn nhận ra cô gái này là cô gái hoàn

toàn khác, trầm lặng, rụt rè, nhỏ bé. Cô gái này không sôi nổi như cô ấy, không nói liến thoắng trong xe hết chuyện này tới chuyện kia. Cô gái này không mạnh dạn như cô ấy, gặp bạn hần chỉ biết cúi đầu ngượng ngùng, không khiến hần mất kiên nhẫn vì bị... bỏ rơi khi cô gái của mình quá mải mê buôn chuyện với đám bạn. Cô gái này cũng không có chính kiến rõ ràng, yêu thích cái gì không dám bày tỏ, không như cô ấy, đã thích là phải có bằng được. Cô gái này không chăm lo cho hần bằng cô ấy, không đặt giờ dậy sớm đi mua đồ ăn sáng, không là phẳng phiu từng cái áo một rồi treo ngay ngắn vào tủ, tuy biết nấu ăn nhưng không hề biết hần thích ăn món gì. Cô gái này, một trời một vực khác với cô ấy. Nhưng lại sở hữu dáng vẻ hoàn toàn giống hệt, gương mặt nếu nhìn qua cũng không hề khác biệt, ngoại trừ hai đôi mắt: một đôi mắt nhanh nhẹn, thông minh; một đôi mắt cụp thấp, phảng phất buồn.

Hàm Vũ Phong trả tiền vé xem phim, quay đầu lại nơi cô gái đang đứng chờ, giật mình khi không nhìn thấy cô ấy. Trong hần bỗng dâng lên một cảm giác lo sợ, cô ấy rõ ràng dặn đứng ngay đây, mà sao bây giờ không thấy? Hần lập tức rút điện thoại, cảm thấy bàn tay mình đột nhiên run lên nhè nhẹ, không thể bấm số của cô gái ấy một cách bình thường. Tệ thật, vậy mà cứ tưởng cô ta phải nghe lời lắm chứ?

“Sao anh hoảng hốt quá vậy?”, cô gái ấy chợt lên tiếng khiến hần giật mình. Quay phắt lại phía sau, Hàm Vũ Phong trợn to mắt khi thấy cô đang nhìn mình thắc mắc, trên tay ôm một túi bóng ngô rất to và kệ nệ bê thêm hai lon pepsi. Cô bỗng nhiên thay đổi thái độ, cười trừ và dúi túi bóng ngô và tay hần.

“Anh trả tiền vé thì tôi mua bóng ngô. Như vậy là quá công bằng!”, và cô cười hí hửng.

Hàm Vũ Phong đứng lặng người, bắt đầu thấy hỗn loạn trong lòng. Thật tình, cô ta đúng là quái đản. Ai cần chứ? Mà tại sao dám tự ý mua, không thèm thông báo một câu!

“Này... Anh... có chuyện gì ở công ty hả?”, Vũ Lục Hàn lúng túng nhìn khuôn mặt thần thờ của hần, cúi xuống lí nhí.

“Nếu... nếu anh bận thì cứ đi đi, tôi xem xong sẽ tự liên lạc mà!”

Hần nhìn cô lạ lùng, rồi thở hắt. Không hiểu mình vừa lo lắng cái gì nữa đây?

“Đi nào”, hần cầm lấy một lon pepsi từ tay cô, kẹp túi bóng ngô vào giữa cánh tay rồi nắm lấy tay Vũ Lục Hàn, “Vẫn còn hai mươi phút nữa mới đến giờ chiều, cô có muốn ăn gì không?”

“Ăn gì? Ăn bóng ngô!”, cô cười ngại ngùng. Đây là lần đầu tiên Vũ Lục Hàn mua bóng ngô từ rạp chiếu phim, cô đã không kìm được mà ăn vụng mấy miếng rồi!

“Không được!”, hần nhíu mày, “Không có một buổi sáng nào cô ăn sáng cả. Cô không thể chỉ ăn bóng ngô. Hơn nữa, cái này là của chung, cô không được ăn một mình!”

Vũ Lục Hàn nhăn nhó, cúi đầu hờn dỗi rồi uống một ngụm nước rất to. Hần bỗng dừng lại khiến cô gái giật mình đứng lại theo.

“Có thích ăn bánh ngọt không?”, hần hỏi. Lúc này, Vũ Lục Hàn nhận ra cả hai đang dừng lại ngay trước cửa hàng bán bánh ngọt cách rạp chiếu phim một đoạn ngắn. Cô tần ngần nhìn vào, nhưng rồi hần lại kéo cô bước nhanh vào quầy bánh.

“Thích cái gì nhất?”, hần nhìn một loạt bánh trong quầy và quay sang nhìn cô. Vũ Lục Hàn ngại ngùng nhìn hần, rồi chậm chạp lia mắt đến từng cái bánh một. Cái nào cũng rất hấp dẫn, nhưng mà...

“Cho tôi chiếc bánh này!”, Hàm Vũ Phong đột nhiên chỉ vào một cái bánh rất đẹp mắt, hình trụ, kích cỡ vừa phải. Cô nhìn theo hần, bất gặp ánh mắt hần quay lại nhìn mình. Hần nở một nụ cười vô cùng dịu dàng.

“Không ăn một mình thì cả hai cùng ăn”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt. Cô không hiểu vì sao dạo này mình lại nhạy cảm như thế, không lẽ vì “ngày đèn đỏ” sắp đến nên cô trở nên giống quả cà chua hay sao? Vũ Lục Hàn cũng không rõ, nhưng hình như cô chỉ đỏ ửng lên như cà chua mỗi khi tiếp xúc với hần mà thôi...

23. Chương 23

Đó là một chiếc bánh red velvet kết hợp cùng brownie chocolate, nhân kem nutella và phủ hạt vừng đen bên ngoài. Hàm Vũ Phong khoanh tay trên mặt bàn, nhìn cô. Vũ Lục Hàn biết điều đó, ngượng ngùng cúi đầu nhìn cái bánh. Hắn nhếch miệng cười vô cùng tự nhiên, đưa thìa xắn một miếng bánh rất to, đưa lên trước mặt cô gái. Vũ Lục Hàn lần thứ hai được hắn đưa đồ ăn tận miệng, nhưng lần này ở nơi công cộng, cô đỏ mặt đưa tay định cầm lấy thì gặp cái trợn mắt của hắn. Tay cô lóng ngóng rút về che miệng, lắc đầu. Hàm Vũ Phong ngay lập tức đe dọa:

“Không ăn bánh thì sẽ không được ăn bỏng ngô nữa!”

Vậy là Vũ Lục Hàn đành ngoan ngoãn há miệng ăn bánh, dù sự hậm hực thể hiện thấy rõ. Gần đây, cô cũng vô tình thể hiện thái độ giận dỗi, chính bản thân Vũ Lục Hàn không nhận ra nhưng hắn nhận ra rất rõ. Mỗi lần như vậy, hắn chỉ mỉm cười.

“Sao anh không ăn?”, Vũ Lục Hàn hờn dỗi phản đối khi nhận ra hắn đã ép cô ăn gần nửa cái bánh, trong khi hắn không hề ăn một tí nào. Hàm Vũ Phong chỉ nhún vai thản nhiên: “Tôi quên mất là mình không thích ăn vừng!”

Thật tức chết! Vũ Lục Hàn phát ghen vì cái bánh và tức tối trước chiêu ép ăn không thể cưỡng lại của hắn, vớ lấy lon nước và uống thật lực. Hắn nhìn biểu hiện tức tối nhưng không dám vùng lên của cô, bỗng nhiên thấy vui một cách khó hiểu. Không phải vui theo kiểu chế nhạo. Mà là vui vì hạnh phúc.

“Tôi tưởng cô không thể ăn nổi nữa chứ!”, hắn nhìn sang cô gái đang nhâm nhi liên tục bỏng ngô, phì cười như thể đang chứng kiến một bộ phim hài. Trong rạp, mọi người đang lục đục tìm ghế ngồi của mình. Vũ Lục Hàn sợ bị muộn phim nên cố ăn hết thật nhanh cái bánh, kéo hắn vào rạp khi cách giờ chiếu năm phút. Thế mà năm phút sau, quảng cáo phim vẫn chưa xong!

“Tôi đã bảo chỉ cần cái này thôi mà!”, Vũ Lục Hàn nhăn nhó, Tại anh bỗng dưng đòi ăn bánh thì có!

Đèn tắt, cả phòng chiếu chỉ được chiếu sáng bằng ánh sáng từ màn hình chiếu phim. Hắn nhìn sang Vũ Lục Hàn, cố tìm kiếm hình ảnh cô gái trong kí ức, nhưng thất bại. Cô gái này không giống cô ấy, liên tục ăn bỏng ngô, đôi mắt nhìn không rời vào màn hình chiếu phim, trong ánh mắt ánh lên một niềm hứng thú như đứa trẻ lần đầu xem hoạt hình. Cô gái của hắn, không lần nào chịu ăn bỏng ngô vì sợ không đảm bảo, trước khi vào phim luôn nhẹ nhàng tựa vào vai hắn, buông lời trêu ghẹo: Đừng sợ, có em đây rồi! Hắn sẽ nhéo mũi cô đe dọa, Nếu em để ai biết bí mật này, anh sẽ tìm đến tận nhà em trị tội. Và cô ấy sẽ cười hí hửng thích thú...

“Này”, Vũ Lục Hàn khiến hắn như bưng tỉnh, “Nếu tôi có sợ quá hét ầm ĩ thì anh cũng đừng bận tâm nhé!”, cô nói, nhìn hắn lo lắng. Hắn nhìn cô, phì cười.

“Nếu phim này đủ sợ, không chỉ mình cô hét đâu, bao nhiêu người trong đây sẽ hét trước cả cô đấy.”

Tuy vậy, cả buổi chiếu phim, Vũ Lục Hàn sợ đến nỗi không hét nổi một tiếng. Cô ngồi tịt hắn xuống ghế, túi bỏng ngô để chắn trước mặt nhưng vẫn cố hé mắt nhìn. Bên cạnh cô, Hàm Vũ Phong chống một tay lên tay ghế, bàn tay đưa ra che lấy đôi mắt. Hắn than thầm trong bụng, thật may mắn không có ai thấy hắn trong bộ dạng trẻ con đáng buồn cười này! Hắn giật nảy mình sau mỗi lần đoạn nhạc rừng rợn trên phim vang lên, hay khi những tiếng gào thét kinh dị dội thẳng vào tai hắn. Hắn chỉ biết rên rỉ, mong cho bộ phim mau chóng kết thúc. Không có cô ấy, làm gì có ai ôm lấy đầu hắn vuốt ve?

Vũ Lục Hàn chợt nắm chặt lấy bàn tay hắn. Hắn quay sang cô, nhận ra cô gái nhỏ đang dính chặt vào ghế, đôi mắt sợ hãi nhưng vẫn cố nhìn vào màn hình qua túi bỏng ngô. Bàn tay cô đỏ mề hôi vì sợ, tóm lấy tay hắn như phản xạ, giật thót mình dụi đầu vào túi bỏng ngô. Hắn phì cười, kéo cô ngồi thẳng dậy. Vũ Lục Hàn hoang mang nhìn sang, chưa kịp phản ứng thì cánh tay hắn đã choàng qua người mình, ôm gọn bờ vai bé nhỏ. Cô lập tức thấy ngượng, tìm bắt đầu phản ứng lại và rùng mình. Hắn kéo cô vào lòng, thì thầm nhẹ nhàng:

“Thật ra tôi cũng sợ phim kinh dị”

Mỗi từ ngữ thoát ra từ miệng hắn khiến từng dây thần kinh trong người cô run lên. Vũ Lục Hàn ôm chặt túi bóng ngô trong tay, nhìn vào màn hình nhưng không còn ý niệm gì về bộ phim nữa. Trong khi đó, hắn đã kịp dụi mắt vào mái tóc của cô trước một cảnh rừng rợn vừa diễn ra. Ôi trời ơi, chuyện gì thế này! Vũ Lục Hàn ngồi im lìm không nhúc nhích.

Và cô đã ngồi im thín thít như vậy suốt phần còn lại của bộ phim!

“Cô có muốn ăn gì không?”, Hàm Vũ Phong quay sang hỏi khi cả hai bước ra từ phòng chiếu phim. Vũ Lục Hàn đang vô cùng hỗn loạn, khuôn mặt tái mét bởi cái kết phim ám ảnh, cộng với tình trạng toàn thân cứng đờ khi nằm gọn trong bộ ngực vạm vỡ của hắn khiến cô bây giờ như người mất hồn vía. Cô nhìn hắn, nhớ lại vòng tay hắn ôm lấy mình rất chặt, vội vàng đỏ mặt quay đi, lắc đầu nguầy nguậy.

“Bây giờ đã trưa rồi đấy. Cô không muốn ăn gì sao?”, hắn kiên nhẫn hỏi lại. Đối với một cô gái kì lạ luôn từ chối đồ ăn, Hàm Vũ Phong chưa gặp bao giờ, không biết phải làm sao để cải thiện tính biếng ăn ấy. Trong khi hắn mãi suy tính về chuyện đưa cô đi ăn, thì cô gái nhỏ như bưng tỉnh, đứng khựng lại khiến hắn phải dừng bước.

“Bây giờ... trưa rồi. Vậy... bao giờ... tôi được về nhà mình?”, Vũ Lục Hàn bỗng nhiên hỏi một câu vô cùng ngớ ngẩn. Cô chợt nhớ ra hôm nay là thứ bảy, là ngày cô vẫn vô cùng chờ đợi. Tuy không còn bài xích việc ở chung một nhà với một chàng trai lạ, nhưng trong cô vẫn náo nức một cảm giác mong đợi được trở về nhà bên bố mẹ. Cô không biết bao giờ hắn sẽ để cô về, sau giờ học, sau giờ ăn chiều, sau đêm nay?

Hàm Vũ Phong như vừa bước hụt sau khi nghe câu hỏi ấy. Hắn tự thừa nhận, hắn đã có những khoảng thời gian vô cùng thoải mái. Nhưng, không lẽ đối với cô ấy, việc ở bên cạnh hắn không hạnh phúc bằng việc trở về nhà? Hắn và cô đang đi chơi cùng nhau, sao bỗng nhiên cô gái ấy lại nhắc đến chuyện về nhà? Một cảm xúc khó diễn đạt xuất hiện trong hắn, hụt hẫng,... Tức giận. Điều gì khiến hắn cảm thấy như vậy? Hay là, hắn không thể chịu nổi việc sẽ phải rời xa cô gái của mình thêm một lần nữa?

“Anh... sao vậy?”, Vũ Lục Hàn lúng túng trước biểu hiện của hắn. Chỉ trong nháy mắt, mọi sự dịu dàng biến mất. Đôi mắt nâu khói trở nên lạnh lùng, ẩn kín bên trong một chút buồn và thất vọng. Nụ cười nửa miệng của hắn, không còn mang theo một cảm xúc ngọt ngào nào nữa.

“Không có gì. Cô có muốn về nhà ngay bây giờ không?”, hắn hỏi một câu lạnh tanh. Vũ Lục Hàn nhận ra điều đó, nhưng không biết sự lạnh lùng ấy xuất hiện do mình. Cô vội cúi đầu, lấp bắp.

“Tôi... phải... về lấy chút đồ trước, rồi...”

“Đi thôi”, hắn ngay lập tức ngắt lời, quay lưng bước đi thẳng. Vũ Lục Hàn giật mình, vội vàng chạy theo. Cô cảm nhận hắn đã thay đổi thái độ, nhưng không hiểu được ngay vì sao bỗng dưng hắn lại thay đổi như vậy. Cô biết hắn là con người vốn dĩ lạnh lùng, nhưng hôm nay hắn đã vô cùng ngọt ngào và ấm áp. Hắn đã cười rất nhiều, hắn đã luôn dịu dàng với cô. Dù hắn có lạnh lùng, cũng không thể bỗng nhiên quá sát đá như vậy. Cô rùng mình, có phải mình vừa làm gì đó sai sót rồi không?

Khoảng thời gian ngồi trong xe ô tô lại một lần nữa như hành hạ tinh thần cô gái nhỏ. Hắn không còn ấm áp, nên sự im lặng bây giờ tuyệt nhiên không còn dễ chịu nữa. Hắn cứ im lặng, một sự im lặng nặng nề. Ánh mắt lạnh lẽo ấy, mỗi lần nhìn cô đều khiến cô khó thở. Vũ Lục Hàn đã quay sang nhìn trộm hắn lần thứ ba, nhưng lại vội vàng quay đi. Cô tự dưng cảm thấy áy náy khi hắn như vậy, dù vẫn không biết lí do tại sao.

“Anh...”, cô lập bắp lên tiếng, nuốt khan, “Anh... có... chuyện gì... không hài lòng à?”

“Ừ”, hắn đáp gọn. Vũ Lục Hàn thấy tim mình run lên thật nhẹ.

“Có... có phải... do tôi không?”, cô lúng túng hỏi tiếp. Hai tay cô nắm chặt lấy vạt áo, vô cùng căng thẳng.

“Không”, hắn đáp. Tuyệt nhiên không giải thích gì thêm. Tuyệt nhiên không nhìn cô lấy một chút.

“Tại... tại tôi hả?”, cô hỏi lại, nhưng không đợi hắn trả lời, liền tiếp tục, “Có phải... tại tôi không chịu ăn không?”

Hàm Vũ Phong im lặng. Sao lại có người ngớ ngẩn như cô ta nhỉ?

“Không phải”, hắn đáp, gạt cần số, “Nếu cô còn nói nữa, tôi sẽ thả cô xuống giữa đường đấy.”

Vũ Lục Hàn nhìn hắn lo lắng, nhưng rồi cũng chịu im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Không có lí gì tự nhiên một chàng trai đang tràn ngập niềm vui lại trở nên vô cùng lạnh lẽo, xa cách chỉ trong một tích tắc. Là hắn thì càng không.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã về đến căn nhà của hắn. Hắn dừng xe ngay trước đài phun nước, không nhìn cô.

“Đi vào lấy đồ rồi ra đây luôn đi”, hắn nói. Cô lúng túng gạt đầu rồi ra khỏi xe, chạy nhanh vào nhà. Cô bước vào nơi dành cho mình, tần ngần rất lâu nhưng lại không biết làm gì. Cô muốn về đây lấy cái gì?

Vũ Lục Hàn đành gom hết chỗ sách đã mượn ở thư viện, nhét vào balo đi học. Quần áo cô vẫn còn ở nhà mình, thực chất, cô chẳng cần thiết mang về cái gì cả. Sách, nhà cô không thiếu. Cô cũng không nghĩ mình cần thiết phải mang theo sách, khi mà về nhà rồi, cô có thể ra thư viện bất cứ lúc nào. Nhưng nếu không mang theo thứ gì, thì cô cần phải về đây để làm gì?

Bước xuống nhà với balo đựng vài quyển sách, Vũ Lục Hàn khựng lại khi nhìn ra ngoài cửa. Nơi đó, Hàm Vũ Phong đang ngồi trên thành của đài phun nước, quay lưng lại phía cô, với điều thuốc hút dở trên tay. Lâu lắm rồi, từ sau đêm hôm ấy, cô chưa hề thấy hắn hút thuốc. Không một tàn thuốc trong nhà, gạt tàn luôn sạch sẽ và trống rỗng. Cô dù thấy hắn vẫn uống bia, nhưng không hề hút thuốc nữa. Hình ảnh chàng trai với mái tóc hoe vàng mờ ảo giữa dòng nước và khói thuốc, bỗng gây nên trong cô cảm giác đau thương vô cùng. Bước chân cô nhe chậm lại, và đôi mắt không nhìn thấy gì khác nữa, ngoài Hàm Vũ Phong.

“Lấy xong đồ chưa?”, hắn hỏi khi cô bước đến gần đài phun nước. Hắn thậm chí không hề quay lại.

“Tôi... xong rồi...”, cô lắp bắp trả lời, dừng lại, không bước tiếp.

Hắn đứng dậy, hít vào một hơi thuốc thật dài, dụi tắt điều thuốc, nhưng không nhả khói. Vũ Lục Hàn cảm thấy lòng mình như bị ai chà xát, bước nhanh đến phía hắn, ngập ngừng bám lấy cánh tay. Hắn nghiêng đầu về phía sau nhìn cô, nở nụ cười nửa miệng bình thản, rồi ngửa cổ lên trời nhả ra làn khói mờ xám, và cười rất tươi.

“Đi thôi cô gái.”

Hình ảnh ấy, đến tận mãi về sau, vẫn bám theo Vũ Lục Hàn đi vào tận giấc mơ.

“Canh nóng đây!”, Vũ Lục Hàn hô to, trên tay bưng bát canh đậu nóng hổi. Đối với cô, dường như đã là hàng thế kỉ khi được đứng trong gian bếp nhà mình, nấu xong bữa cơm và réo gọi bố mẹ.

“Chà, tài nấu nướng của con vẫn chưa sụt giảm, tốt!”, bố Vũ Lục Hàn hôn hờ ngồi vào ghế, còn mẹ cô đang lau thật cẩn thận ba cái bát ăn cơm bằng khăn bông ẩm.

“Bạn con... cậu ấy cũng phải đi học nhiều nên con vẫn nấu cơm thường xuyên”, cô cười gượng gạo. Hắn thường chẳng bao giờ ăn hết cơm cô làm, toàn cô phải ăn bằng hết. Trưa nay, có lẽ hắn đã ra ngoài tụ tập cùng đám bạn.

“Hôm nào nhớ rủ cả cô bạn con đến nhé! Bố mẹ muốn cảm ơn cô bé ấy quá!”, mẹ cô tươi cười, “Không những giúp con đỡ vất vả, mà còn giúp con có việc làm nữa!”, bà Vũ hôn hờ vui mừng. Vũ Lục Hàn chỉ biết mỉm cười gượng gạo.

“Thế con có đi làm thêm ở quán cà phê nữa không?”, bố cô hỏi. Vũ Lục Hàn ngẩn ra một lúc, rồi mỉm cười gạt đầu. Mọi cơ hội việc làm ra tiền, cô không thể không nắm bắt. Ngoài việc trả nợ hắn, cô cũng cần tiền chữa bệnh cho mẹ.

“Vậy ăn xong con lại đi như mọi lần hả?”, mẹ cô hỏi. Cô mỉm cười nhẹ nhàng.

“Con ra thư viện trước rồi đi ạ. Tối nay bố mẹ muốn ăn gì, con sẽ mua?”

“Cứ đi đi, tối nay để bố làm cơm cho!”, bố Vũ hào hứng. Vũ Lục Hàn mỉm cười, không khí này đã mấy ngày cô không được nếm trải. Nhưng không hiểu sao, cô không cảm thấy tràn ngập hạnh phúc. Cảm giác hạnh

phúc ấy đã xuất hiện khi cô ở bên cạnh hắn... Cô tặc lưỡi, thật ra mới xa nhà mấy ngày, khi trở về thân thuộc là chuyện bình thường. Thế mà, có một cảm giác, cô vẫn thấy nhớ...

Vũ Lục Hàn đứng chờ xe buýt. Đã lâu cô không được tận hưởng cảm giác đứng chờ xe, mỗi khi bước chân ra đường đều có người chờ sẵn. Chiều nay gió lạnh hơn một chút, Vũ Lục Hàn đứng khẹp vào nhà chờ xe. Trong cảm giác chờ đợi, bỗng dưng cô thấy nhớ cảm giác ấm áp khi ngồi bên cạnh một người trong xe. Mặc dù hắn luôn im lặng, đôi khi khiến cô căng thẳng, nhưng khi đã được trải qua cảm giác đó, dù nó ngắn ngủi, cũng vẫn khiến cô nhớ nhung. Vũ Lục Hàn giật mình mỉm cười, cô có phải lại nhớ hắn rồi không?

Chiếc xe quen thuộc tấp vào bên. Cô nhanh chóng bước lên xe, giơ ra chiếc thẻ tháng rồi đi thẳng tới cuối xe ngồi. Cô luôn ngồi trong góc nhưng hôm nay có người ngồi mất, đành ngồi ra chính giữa. Xuống khỏi chiếc xe thứ nhất đến bên thứ hai, Vũ Lục Hàn thấy ngay chiếc xe buýt đang nổi gót vào bên, nhanh chóng nhảy lên. Sau khi rời chiếc xe buýt thứ hai, cô nhanh chóng đi theo con đường quen thuộc đến quán cà phê. Chợt nghe tiếng còi xe phía sau, Vũ Lục Hàn quay lại, nhìn thấy ngay một nam nhân viên trong quán.

Đó là chàng trai hơn cô một tuổi, thỉnh thoảng hay đổi ca với một cô gái làm cùng ca của cô, nên có hay nói chuyện vài câu.

“Anh Thái Bảo!”, Vũ Lục Hàn cười nhẹ lịch sự. Chàng trai tên Thái Bảo đi trên chiếc xe máy đời cũ, dừng lại bên cạnh cô và cười đáp lễ:

“Có đi nhờ không, em gái?”

Rồi tháo mũ bảo hiểm trên đầu đưa cô. Hành động này khiến cô nhớ lại hơi ấm xuyên qua chiếc mũ motorbike, cô ngần ngại một lúc, rồi gượng gạo cảm ơn và lên phía sau xe ngồi. Tiết kiệm công sức đi bộ ba mươi mét, cô nghĩ, nhưng trong đầu lại mơ màng nhớ đến mùi hương ngọt ngào, thanh mát tỏa ra từ chiếc jacket da và hơi thở gần gũi khi cô ôm cứng quanh cổ.

24. Chương 24

“Ồ, hôm nay lại ga lăng thế nhỉ?”, ngay khi thấy hai nhân viên của mình chở nhau cùng đến quán, người chủ quán, cũng chính là hàng xóm của Vũ Lục Hàn, chạy ra reu re. Cô bước xuống xe, tháo mũ đưa trả nam nhân viên Thái Bảo và gượng gạo đi vào.

“Anh ấy tình cờ gặp em trên đường thôi!”, cô phân bua. Nam nhân viên kia cười hớn hở bước vào quán, đặt mũ của mình lên trên giá để giày gần cửa.

“Chị reu re vậy, sau này muốn ga lăng cũng khó!”, chàng trai đi qua, nháy mắt với Vũ Lục Hàn rồi bước vào trong thay đồng phục nhân viên. Chủ quán Lý Tâm Tâm nở nụ cười tươi như hoa, quay sang thì thầm nhỏ với cô:

“Nghe nói cậu Thái Bảo đó vẫn còn độc thân đấy...”

“Vâng...”, cô đáp lại một cách ngượng ngùng, biết rõ ý đồ của chị chủ nhưng vẫn cố lờ đi.

“Em chưa có mảnh tình nào vắt vai, hay cứ ‘tới’ đi!”, Lý Tâm Tâm nhìn cô háo hức. Vũ Lục Hàn ngần ngại, nhìn chị với khuôn mặt chần-chừ-đang-đùa. Cô vừa cười, vừa lắc đầu nguầy nguậy, với chiếc khăn lau qua quầy nước. Thái Bảo bước ra với bộ đồng phục nhân viên, cầm quyển sổ của mình rồi bước ra ngoài phục vụ khách. Lý Tâm Tâm nhìn theo từng động thái của cậu ta, huých nhẹ vào người cô:

“Trông cũng được đấy chứ! Cái tóc kia hơi lờm xờm một chút nhưng tĩa tốt đi, vuốt keo vuốt sáp, trông cũng ưa nhìn. Em nhút nhát vậy có cần một ‘cú đẩy’ không?”, chủ quán chống tay lên quầy, nhìn nam nhân viên Thái Bảo rồi liếc mắt sang Vũ Lục Hàn chòng ghẹo. Cô đỏ mặt, chỉ biết nói không liên tục, rồi lảng tránh bằng cách chui tiệt vào phía trong thay đồng phục nhanh chóng và bước ra. Thái Bảo đang pha cà phê, không nhìn cô, nói rất nhanh:

“Bàn ba một cà phê phin sữa, bàn mười hai hai espresso, bàn tám yêu cầu thêm đường, còn đây là của bàn một kia kia!”, rồi cậu đặt từng thứ một lên hai khay nhựa lớn. Vũ Lục Hàn nhanh chóng chạy lại, miệng lẩm bẩm nhắc lại từng lời cậu vừa nói, đến từng bàn với nụ cười thân thiện. Trở về quầy, trong tay Vũ Lục

Hàn đã có thêm hai lượt yêu cầu nữa. Nam nhân viên Thái Bảo thay phiên cho cô, nhanh nhẹn chạy ra thu dọn những bàn trống trong lúc chờ cô pha chế đồ uống. Lý Tâm Tâm lại một lần nữa lướt qua cô gái nhỏ, trên tay là túi đường dự trữ.

“Cậu ta cũng nhanh nhẹn nữa đó! Trong hai nhân viên nam thì Bảo Bảo làm việc nhanh gọn nhất, chị em nào cũng sung sướng khi được làm cùng ca với cậu ấy, một mình cũng gánh hết việc!”, chị thì thầm trong khi đang cắt đường.

“Không mà chị!”, Vũ Lục Hàn nở nụ cười méo xẹo, “Anh ấy tốt nhưng có lẽ em không hợp gu của anh ấy...”

“Thôi nào, giờ này rồi còn ngại!”, chị chủ cười hờ hững trong khi dốc đường vào lọ, “Quán có bảy người thì chỉ mỗi em và cậu ta còn độc thân, không làm quen đi mà để làm gì nữa!”

“Chị, đừng trêu em nữa!”, cô ngúng nguẩy từ chối, xoay người qua kệ gỗ, với lấy lọ bột cà phê trên cao. Một bàn tay nhắc lọ bột xuống ngang tầm cô, Vũ Lục Hàn cười mỉm lịch sự khi thấy nam nhân viên Thái Bảo, toan nói lời cảm ơn thì một người khách nữa bước vào.

“Xin chào quý khách!”, chủ quán Lý Tâm Tâm bỗng sáng rực đôi mắt, chạy ngay lại cửa vào cúi đầu chào người khách. Vị khách đó lạnh lùng lướt qua, tiến thẳng đến quầy pha chế mà không thèm đi tìm ghế ngồi.

“Xin chào, quý khách cần gì ạ?”, Thái Bảo nhanh nhẹn đến gần hỏi chuyện khi nhận thấy vị khách đó nhìn chằm chằm vào mình. Trái với thái độ hiếu khách của hai người còn lại, Vũ Lục Hàn chỉ mở to mắt nhìn, không nói được một câu nào.

Vị khách đó, không ai khác chính là Hàm Vũ Phong.

“Một đen, không đường, không sữa. Cảm ơn”, hắn yêu cầu bằng tiếng Anh, nhìn thẳng vào cô, không bận tâm đến lời của hai người còn lại, quay lưng ngồi vào bàn trống nhìn thẳng vào quầy. Chủ quán Lý Tâm Tâm lần đầu cầm khăn dính thân chạy tới lau sạch bàn hắn ngồi, đôi mắt dính chặt vào hắn, nhưng rồi cũng nhận ra ánh mắt ấy chỉ nhìn vào duy nhất một chỗ. Ngay cả nam nhân viên Thái Bảo cũng quay lại nhìn Vũ Lục Hàn, khi để ý đến vị khách khó hiểu ấy. Duy chỉ có Vũ Lục Hàn, cúi gằm mặt ôm hộp cà phê đến nơi phin pha cà phê, gác lên cốc thủy tinh sáng bóng và xúc từng thìa đổ vào phin. Xong xuôi, cô rót nước nóng vào đầy phin, rồi đặt lên khay, kéo áo Thái Bảo để cậu bê ra cho hắn. Cô đã sợ đến mức cuống lên, quên cả thìa và giấy ăn. Lý Tâm Tâm thấy vô cùng lạ, vị khách ấy ngồi rất thoải mái, ngắm nhìn Vũ Lục Hàn như đang thưởng thức một kỳ quan thế giới. Chị chạy lại chỗ cô, kéo cô đi sâu vào quầy khuất với khách, rồi ghé tai cô thì thầm hỏi:

“Em có biết anh tây đó cứ nhìn em mãi không?”

“Chị... nhìn nhầm đấy!”, cô lúng túng phủ nhận dù biết chắc chắn điều đó.

“Chắc chắn không nhầm! Em làm gì anh ta đều nhìn không rời một li! Này, cẩn thận không gặp người có ý đồ xấu!”, chủ quán nheo mắt cảnh báo. Vũ Lục Hàn bật cười bởi nỗi lo của chị hàng xóm, quay sang thì thầm.

“Anh ta chỉ lạnh lùng vậy thôi, không phải người xấu đâu!”

“Sao em biết chứ! Xã hội đầy loại người ra, tây thì tây chứ vẫn có người nọ, người kia mà!”, Lý Tâm Tâm đáp lại, khuôn mặt vô cùng căng thẳng. Ôi, nếu là Vũ Lục Hàn của vài ngày trước đây, thì đúng, hắn ta là kẻ vô cùng xấu, muốn cô “sống không bằng chết”, đang tâm cướp cô khỏi bố mẹ. Nhưng bây giờ, khi trong cô đã xuất hiện những cảm xúc khó gọi tên đối với hắn, thì hắn không bao giờ là kẻ xấu nữa.

“Này, tí nữa chờ Thái Bảo đưa về nhé! Rủ nhờ anh ta là người xấu định bám theo em thì còn có người đi cùng bảo vệ rồi!”, chủ quán đảo mắt nhìn nam nhân viên của mình và thì thầm với cô gái. Vũ Lục Hàn mỉm cười nhẹ nhàng, đặt tay lên bàn tay chị trấn an:

“Cảm ơn chị đã lo cho em, em sẽ tuyệt đối an toàn mà!”

Hàm Vũ Phong thản nhiên ngồi tại quán cà phê, thậm chí mang cả điện thoại và máy tính ra làm việc mà không bận tâm đến số khách đang ngày một giảm, trời bên ngoài đã nhá nhem tối. Vũ Lục Hàn đã mang cho hắn ly cà phê thứ ba, trong lòng hơi sốt ruột vì hắn đã uống cà phê quá nhiều. Chủ quán Lý Tâm Tâm cũng thường xuyên để mắt đến hắn, lo cho cô bé hàng xóm là một chuyện, chuyện khác nữa là do hắn... ư

nhìn một cách quá đáng! Nam nhân viên Thái Bảo của họ lướt qua hắn mỗi khi dọn một bàn xung quanh. Duy chỉ có hắn là thản nhiên làm việc của mình, chẳng cần biết giờ giấc, nhưng vẫn luôn để tâm đến cô gái Vũ Lạc Hàn.

“Này, anh ta ngồi đây gần ba tiếng đồng hồ rồi đấy!”, Lý Tâm Tâm thì thầm với hai nhân viên của mình, mắt vẫn lướt nhìn hắn. Vũ Lạc Hàn im lặng một lúc, rồi hít một hơi dài.

“Em... sẽ ra nói chuyện một chút...”, rồi cô bước nhanh về phía hắn, sau lưng cô hai người vội vã toan kéo cô gái trở lại nhưng bất thành.

“Sao vậy cô gái?”, hắn không ngừng đầu lên nhưng vẫn lên tiếng hỏi khi cô chỉ cách hắn vài bước chân. Hắn luôn luôn như thế, cứ như thể hắn cảm nhận được cô vậy.

“Mọi người... thắc mắc bởi anh... ngồi hơi lâu!”, cô ấp úng một câu nói, ngay lập tức thấy mình vô duyên.

“Cô đã hết ca làm việc đâu”, hắn đưa mắt lên nhìn cô, nở nụ cười tươi rói. Vũ Lạc Hàn ngay lập tức ngừng thở, thấy tim mình đã bắt đầu đập rất nhanh.

“Anh... chờ tôi?”, cô lúng túng hỏi lại. Hắn chỉ cười, lại cúi xuống làm việc mà không hề đáp.

“Anh... không cần phải làm thế đâu!”, Vũ Lạc Hàn ngay lập tức xua tay, nhìn hắn e ngại, nhưng trong lòng cảm thấy vui khôn xiết. Hắn đã mang cả công việc đến đây, chỉ để chờ đợi đưa cô về!

“Cho tôi thêm đường nhé?”, hắn nói một câu vô cùng không liên quan và ngay sau đó nhận điện thoại. Vũ Lạc Hàn lăm lăm quay lại quây pha chế, mức từng thìa đường ra cốc đựng gia vị nhỏ rồi mang ra cho hắn, trong cái nhìn sững sốt của người chủ quán và chàng nhân viên. Lý Tâm Tâm ngay lập tức chạy lại chỗ cô khi cô quay lại quây, tròn mắt nhìn về phía chàng trai ngoại quốc đang sử dụng tiếng Anh nói chuyện điện thoại, rồi lại sững sờ nhìn cô gái:

“Em nói anh ta có hiểu gì không?”, chị hỏi. Nam nhân viên Thái Bảo cũng dừng lại nghe ngóng.

“Anh ấy... là con lai mà! Anh ấy hiểu chúng ta đấy!”, cô ngưỡng chừng giải thích. Hai con mắt của Lý Tâm Tâm tròn to sững sờ, nam nhân Thái Bảo cũng tỏ rõ sự bất ngờ. Nhìn qua, chẳng ai biết hắn là một người lai. Thậm chí, nếu Vũ Lạc Hàn không ra hỏi chuyện, họ thậm chí đã nghĩ hắn là một người nước ngoài không biết tiếng quốc gia mình.

“Anh ta đã nói những gì vậy? Giới thiệu với em mình là con lai à? Hay bày tỏ điều gì không? Chị nghĩ là cần nơi ở nhờ đó...”, Lý Tâm Tâm nói một lèo, cô đã ngăn người ra trước những suy nghĩ đó nhưng rồi mỉm cười nhẹ nhàng.

“Anh ấy... cần chỗ yên tĩnh để làm việc thôi à”, cô nói, trong khi thừa biết ở nhà hắn có không gian yên tĩnh gấp bao nhiêu lần. Lý Tâm Tâm gật đầu ra vẻ hiểu, ngay lập tức sáng mắt, chống tay lên quây nhìn hắn mơ màng.

“Không biết anh chàng đẹp trai ấy còn độc thân không nhỉ?”

Vũ Lạc Hàn cúi đầu, cười nhẹ. Chắc là không, cô nghĩ, cô chưa thấy hắn cưng chiều cô gái nào. Cô nghĩ đến Chu Bạch Thảo, nhưng dù nàng đẹp như vậy hắn cũng không có biểu hiện đặc biệt cưng chiều. Có vẻ như bọn họ vẫn chỉ là bạn. Hắn cũng đi chơi, nhưng phong cách ăn mặc những lúc đó khó có thể là hẹn hò, rất phôi bụi, rất... cuốn hút. Bạn gái hắn mà chịu để bạn trai mình “phơi hết vốn liếng” như vậy... ừ, chắc hắn còn độc thân thật. Bất giác, Vũ Lạc Hàn cũng lướt nhìn hắn. Hàm Vũ Phong đã nói xong chuyện qua điện thoại, đang nhấp một ngụm cà phê và không ngừng rời mắt khỏi màn hình máy tính, biểu hiện vô cùng tập trung. Khuôn mặt hắn, đúng là rất khó để cưỡng lại. Một khuôn mặt lai vô cùng hoàn hảo, dường như mọi gen đẹp nhất của phương Đông và phương Tây đều là gen trội, thể hiện toàn bộ ra bên ngoài. Vũ Lạc Hàn xem rất nhiều chương trình nước ngoài, đã thấy rất nhiều diễn viên nam đẹp trai, nhưng cô không nghĩ sẽ được tiếp xúc với một người cũng đẹp không kém họ. Nhất là đôi mắt, đôi mắt vô cùng sắc lạnh, nhưng cuốn hút đến chết người. Vũ Lạc Hàn luôn hâm mộ đôi mắt rất đẹp của Miley Cyrus, và giờ cô đã biết thế nào là “chìm trong ánh mắt”. Không rõ đôi mắt nâu của hắn là thừa hưởng từ người bố châu Á hay người mẹ Anh Quốc, nhưng màu nâu khói ấy như một thứ thuốc gây mê khiến tâm trí người chiêm ngưỡng nó như u muối. Vũ Lạc Hàn đã nghĩ mắt xanh của Miley Cyrus là đôi mắt đẹp nhất, cho đến khi thấy màu nâu khói ấy, cô có thể khẳng định rằng màu nâu mắt hắn sâu thẳm như một đại dương xanh mà cô luôn

sẵn sàng đắm chìm trong đó. Buồn cười thật, Vũ Lục Hàn đã ở cạnh hắn khá lâu, tại sao đến bây giờ cô mới nhận ra vẻ đẹp của hắn?

“Này, Vũ Lục Hàn!”, tiếng gọi của chủ quán Lý Tâm Tâm khiến cô gái giật nảy mình, nhìn sang chị với ánh mắt hoang mang. Chị chủ quán nhìn cô nheo mắt, nở nụ cười bí hiểm, giọng trêu chọc:

“Chà, cũng bị người ta hớp hồn rồi hả?”, Lý Tâm Tâm chống cằm, tặc lưỡi, “Vây còn Thái Bảo, cậu ấy sẽ nghĩ gì đây?”

“Thôi nào chị!”, cô đỏ mặt xua tay, “Em đâu có...”

“Rõ ràng là có nhìn nha!”, chị đưa tay vẫy Thái Bảo, nói hơi lớn ý trêu chọc cô, bất kể cô đã ngăn chặn chị, “Tiểu Bảo, bạn gái tương lai của em không nhìn thấy em nên nhìn tạm người khác rồi này!”

“Chị cứ đùa như vậy, cô ấy sẽ ngại đấy”, Thái Bảo đang lau bàn, quay lại nhìn hai cô gái nở nụ cười rồi lại tiếp tục công việc.

“Vũ Lục Hàn”, người khách kia đột nhiên đứng dậy, thu gọn hết đồ dùng của mình và tiến về phía quầy pha chế. “Tôi đợi em bên ngoài. Cảm ơn”, hắn chỉ nhìn cô, thái độ không mấy thoải mái và đặt tiền lên trước mặt Lý Tâm Tâm, không cần đợi trả thừa, quay lưng đi thẳng.

Cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt khiến chủ quán Lý Tâm Tâm tròn mắt nhìn cô, rồi lại nhìn theo hắn, sững sốt thốt lên:

“Anh ta quen em sao?”

“Cũng... khó nói...”, Vũ Lục Hàn ấp úng, không biết nên giải thích thế nào, liền cúi đầu lẩn tránh.

“Trời, quan hệ thế nào, sao em không nói rõ!”, Lý Tâm Tâm phụng phịu, “Hay em sợ chị về kể với hai bác sao?”

“Chị!... Đừng kể...”, Vũ Lục Hàn ngay lập tức giật mình, xua tay liên tục. Lý Tâm Tâm như bắt được điểm yếu của đối phương, nở nụ cười gian xảo.

“Thế... anh ta là ai vậy?”

“Em... em kể sau có được không?”, Vũ Lục Hàn lại đỏ mặt cúi xuống, len lén nhìn chủ quán. Lý Tâm Tâm nhướn mày nhìn cô, rồi vờ thờ dài.

“Được thôi... Nhưng đã hứa rồi đấy nhé!”

Vũ Lục Hàn khẽ gật đầu, cười gượng gạo. Nam nhân Thái Bảo dọn xong bàn của hắn, bước vào phòng thay đồ:

“Chị Lý, người khách vừa rồi để quên bao thuốc này!”, cậu đặt bao Marlboro trước mặt chủ quán và thay lại đồ. Vũ Lục Hàn ngáp ngừng nhìn bao thuốc, có phải hắn định hút thuốc, nhưng rồi lại thôi? Lần đầu ra nói chuyện với hắn, Vũ Lục Hàn không hề thấy bao thuốc.

Ngay khi Thái Bảo bước ra, Vũ Lục Hàn nhanh chóng chạy vào thay đồ thật nhanh. Cô thấy Lý Tâm Tâm đang đếm lại tiền thừa để trả hắn, rồi kẹp xuống phía dưới bao thuốc. Chị bắt đầu khoác áo, đeo túi và tắt đèn toàn bộ phía trong quán. Khi cả ba người bước ra bên ngoài, Vũ Lục Hàn đã thấy chiếc Aventador quen thuộc đỗ ngay gần ven đường, và Hàm Vũ Phong đang tựa vào thành xe chờ đợi cô. Lý Tâm Tâm tròn to mắt khi thấy hắn tiến lại gần: trong bóng tối, sự quyến rũ của hắn tăng lên gấp bội.

Hắn tiến đến phía Vũ Lục Hàn, khựng lại khi cô chủ quán đưa ra bao thuốc cùng tiền thừa của hắn, nở nụ cười rạng rỡ. Hắn nhìn chị, mỉm cười lịch sự, nhưng chỉ lấy lại bao thuốc và nhét vào túi áo da.

Hắn quay lại nhìn cô, ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Đi về thôi.”, và hắn chìa tay ra trước cô. Chờ đợi một bàn tay đặt vào đó. Vũ Lục Hàn tần ngần một lúc. Về... nhà hắn, hay về nhà?

Thấy cô gái đứng ngây ngô nhìn chằm chằm vào bàn tay hắn, Lý Tâm Tâm đẩy nhẹ cô em hàng xóm về phía hắn, cười giả lả:

“Cũng muộn rồi, hai người đi về cẩn thận! Rảnh cứ qua chỗ mình uống cà phê nhé!”

Hàm Vũ Phong gật đầu cười đáp lễ rồi nắm tay cô dẫn đi. Vũ Lục Hàn ngoái lại nhìn chủ quán, chỉ kịp cúi đầu chào hai người. Ngay khi chiếc Aventador rời đi, Lý Tâm Tâm nhìn theo tiếc nuối, thở dài:

“Thật may mắn, còn trẻ mà đã có anh bạn vừa đẹp trai, vừa giàu như vậy. Chả bù cho tôi, chừng này tuổi vẫn về gặp ông chồng đã xấu còn lệt đệt!”

“Chị nói anh như vậy anh buồn đấy nhé!”, Thái Bảo dắt xe, quay sang nhìn chủ quán: “Chị có muốn đi nhờ về không?”

“Tất nhiên là có rồi!”, chủ quán Lý Tâm Tâm lật đật chạy lại, đội mũ bảo hiểm lên đầu và nhanh chóng ngồi lên xe của nam nhân viên Thái Bảo.

Chiếc Aventador dừng lại trước ngõ vào nhà Vũ Lục Hàn. Cô không ngạc nhiên khi thấy hần biết nhà mình, hần còn đến được cả chỗ cô làm thêm mà! Đã gần mười giờ đêm, con ngõ vắng vẻ và tối tăm, chỉ có những ánh đèn phát ra từ cửa sổ các ngôi nhà, cũng chưa đủ làm sáng cả con ngõ. Hàm Vũ Phong vẫn ngồi yên trên xe, quay sang nhìn cô, cười nhẹ.

“Không định vào nhà hả?”, hần hỏi. Vũ Lục Hàn như bưng tỉnh, vội vàng tháo dây an toàn, lúng túng mở cửa bước ra.

“Cảm ơn anh!”, cô cúi đầu chào xã giao, rồi lúng túng toan chạy vào nhà. Chợt, hần gọi tên cô.

“Khoan đã”, hần nói, cùng lúc mở cửa xe bước ra. Hần tiến gần về phía cô, đôi mắt nâu khói nhìn cô không rời.

“Tôi... chưa trả lương cho cô!”, hần thì thầm. Vũ Lục Hàn cảm thấy tim đập mạnh, vội vàng cúi đầu áp ứng.

“À... hãy... để sau cũng được...”

“Không, tôi đã mang theo rồi”, hần nở nụ cười nửa miệng. Trong bóng tối mờ nhòe, nụ cười ấy đẹp một cách ma mị, hoàn hảo.

Hần rút trong túi áo khoác da một bọc giấy gói cẩn thận, đưa cho Vũ Lục Hàn. Cô lúng túng đón lấy, vặn vẹo bọc giấy trên tay. Cô chỉ biết cúi gằm, bởi nếu cô nhìn hần, chắc chắn cô sẽ không thể rời mắt được mắt!

Hàm Vũ Phong cũng rơi vào trạng thái tĩnh lặng, nhìn cô với ánh mắt vô cùng phức tạp. Hần đưa một tay lên, vuốt những lọn tóc ra phía sau tai cô. Hành động ấy khiến Vũ Lục Hàn rung mình, trái tim cô đập mạnh tới mức cô nghĩ rằng hần sẽ nghe thấy. Hàm Vũ Phong cười nhẹ, lần thứ hai luôn tay vào tóc cô, nâng khuôn mặt cô gãi lên cho đến khi nhìn thấy đôi mắt cô. Trong đó có sự ngượng ngùng quen thuộc, một sự chờ đợi không tên, và một ánh nhìn giống với ánh nhìn của Chu Bạch Thảo. Hần lặng đi nhìn cô, tệ thật, hần có thể điều khiển được điều này sao? Không, tất nhiên là không, Hàm Vũ Phong chỉ là một con người mà thôi.

Vũ Lục Hàn thấy vô cùng khác lạ, cảm giác khi ngồi trên chiếc motor quay trở lại, thậm chí còn mãnh liệt hơn khi ấy. Nếu bây giờ cô để yên, liệu cô còn đường quay đầu lại nữa không? Nếu mọi chuyện đi xa quá, cô phải làm gì?

Không chần chừ, một lần nữa, đôi môi hần chạm vào môi cô gái. Vũ Lục Hàn hơi run lên, nhưng không hề kháng cự. Cô chưa bao giờ hôn ai. Cô đã từng bị hần cưỡng hôn, khi đó say mềm, vị của nụ hôn ấy cô còn chẳng nhớ. Nhưng cô nhớ nó rất ngọt ngào. Hần đã từng chạm môi cô, trong xe ô tô, vào buổi trưa đầy ngượng ngùng, nhưng nó qua đi rất nhanh, cảm giác ấy tê rần nơi đầu môi, không thấy ngọt ngào, không thấy yêu thương. Bây giờ, Vũ Lục Hàn cảm nhận vị ngọt ấy đang truyền sang cô, cảm nhận vị tê tái chạy khắp cơ thể, không chỉ là trên môi. Hần đã hôn cô. Rất chậm rãi, nhưng vô cùng say đắm. Cô như cảm thấy cả thế giới xung quanh đang bùng nổ, và tay cô đã vô thức tóm lấy vạt áo hần. Hàm Vũ Phong trở nên tham lam, dường như lúc này, chính hần cũng không muốn nghĩ gì nữa. Lý trí của hần từng rất mạnh, cho đến khi bị cô gái này làm lu mờ. Mười năm trước, nụ hôn đầu tiên trong xe ô tô cũng không có gì ngoài sự ham muốn. Nhưng bây giờ, ngay lúc này, nụ hôn khiến cơ thể hần ngây dại. Cô gái này như tiếp thêm ngọn lửa bùng phát trong từng thớ cơ của hần, người hần nóng rực, trái tim hần đập mãnh liệt, không hề

mặt mỗi. Hắn vòng tay qua eo cô, ôm lấy cơ thể bé nhỏ, dường như ham muốn hòa làm một với cô gái nhỏ trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Hắn đã ôm cô rất chặt, rất chặt. Vũ Lục Hàn vòng tay ôm lấy cổ hắn, cảm nhận hương thơm thanh mát đang ôm trọn lấy mình. Vũ Lục Hàn, cô đã lỡ đi quá xa mất rồi!

25. Chương 25

Bước vào phòng mình, Vũ Lục Hàn vẫn chưa hết run, tim vẫn đập rất mạnh và mặt đỏ hồng lên khi nghĩ lại cảnh tượng vừa xảy ra. Hàm Vũ Phong đã hôn cô! Nụ hôn đầu tiên cô được nếm thử, lần đầu tiên cô đã hôn một người khác giới!

“Nghỉ ngơi chút rồi xuống ăn không đói nhé!”, bố cô vọng lên từ dưới lầu. Vũ Lục Hàn đáp lại nhanh chóng, chợt nhớ ra bọc giấy đựng tiền lương đầu tiên của cô. Hắn là người giữ chính xác lời hứa, thậm chí còn gói lại rất cẩn thận. Một nửa trả hắn, một nửa cho mẹ có được không? Vũ Lục Hàn lẩm bẩm tính, chạy lại bàn học của mình giặt đại một tờ giấy từ quyển sổ, viết vào hai tờ rất to: Cho Mẹ. Rồi sẽ phải mua con lợn tiết kiệm khác thôi, cô nghĩ, nhưng tạm thời cứ kẹp vào một chỗ đã. Vũ Lục Hàn mở bọc giấy. Hắn sử dụng tiền mệnh giá to nhất, mới và phẳng phiu, y như tiền mới rút từ ngân hàng vậy. Thế nhưng, điều khiến cô chú ý chính là hàng chữ trên tờ giấy bọc, phía dưới những tờ tiền. Một dòng chữ ngay ngắn, thẳng tắp.

“Tôi nhớ em”

Trái tim Vũ Lục Hàn như ngừng đập ngay lúc ấy, cảm giác ngọt ngào lan toả khắp cơ thể cô. Như vậy, có phải là, Hàm Vũ Phong cũng có tình cảm với cô rồi không?

Ngay lúc đó, điện thoại của Vũ Lục Hàn vang lên một tin nhắn.

“Hi vọng chiều mai cô rảnh. Có một bữa tiệc đang chờ đợi chúng ta”

Từ Hàm Vũ Phong. Vũ Lục Hàn bắt giác mỉm cười, ngay lập tức nhắn lại.

“Hãy báo cho tôi trước khi anh đến”

Vũ Lục Hàn cảm thấy một niềm háo hức vô cùng lớn khi chờ đợi một tín hiệu từ hắn. Cô đi qua đi lại, điện thoại cầm mãi trên tay. Kể cả đi ăn cơm, Vũ Lục Hàn cũng không để điện thoại lại trên phòng như mọi lần. Đôi mắt cô liên tục liếc vào màn hình điện thoại, nhưng không thấy phản hồi. Cho đến nửa đêm, Vũ Lục Hàn vẫn thỉnh thoảng nhìn điện thoại. Cô thở dài, hắn có lẽ sẽ không đáp lại đâu. Nhưng hắn đã nói nhớ cô, không lẽ đó chỉ là hành động nhất thời? Một tin nhắn “được thôi” đáp lại cũng khó nhằn vậy sao? Hay là... máy điện thoại hết tiền vậy!

Vũ Lục Hàn ngồi bó gối trên giường, nhìn mông lung vào khoảng không phía trước. Cô thừa nhận bỗng nhiên cô có cảm xúc với hắn, những cảm xúc đến quá nhanh. Cô không hiểu vì sao mình lại bị hấp dẫn bởi tính cách thất thường ấy, nhưng cô biết lí do cô hoàn toàn gục ngã trước nụ cười. Bởi nụ cười ấy như làm sáng bừng cả không gian, như đánh thức toàn bộ các giác quan trên người cô gái. Trái tim cô chưa bao giờ đập mạnh đến thế khi nhìn thấy nụ cười của một người, đôi má cô chưa bao giờ ửng đỏ vì ngượng khi nhận sự quan tâm đầy dịu dàng nào khác, cô chưa từng nhớ hình dáng ngọt ngào nào trong tâm tưởng, kể cả Từ Thiên... Mọi điều mới lạ đang ồ ạt đến cùng một lúc, và Vũ Lục Hàn vô cùng thích cảm giác dễ chịu này. Cảm giác rung động mãnh liệt, rất mãnh liệt trước một chàng trai. Cảm giác mà, không phải yêu từ cái nhìn đầu tiên, cũng không phải tình yêu sét đánh. Thứ tình yêu bỗng dưng xuất hiện, không biết phải gọi tên thế nào!

Vũ Lục Hàn, lần đầu thiếp đi cùng với hình ảnh một chàng trai lai tây lịch lãm, mái tóc vàng hoe vuốt rối, cùng nụ cười rạng rỡ ngọt ngào, và ánh mắt nâu khói sâu thẳm.

Hàm Vũ Phong thức dậy lúc ba giờ bốn mươi lăm phút sáng. Hắn với tay mở đèn, chạm vào điện thoại. Hắn nhắm mắt đưa tay vuốt mắt, đem qua hắn phải tham gia một cuộc họp trực tuyến, ngay khi kết thúc cảm thấy mệt mỏi, liền ra giường nhắm mắt một lát, không ngờ ngủ quên đến tận giờ này. Hắn thở vào thật sâu, dạo này hắn đã sinh hoạt có giờ giấc, khoa học hơn trước, nên trưa nay mới không nghỉ ngơi một chút, đến tối đã mệt mỏi rồi. Hắn trước kia, tuy là một người luôn bận rộn với vô số dự án, nhưng đến đêm luôn không nghỉ ngơi, cùng bạn bè ngồi khắp các vũ trường, tham gia hầu hết mọi bữa tiệc; đến rạng sáng mới chợ măt một hai tiếng ít ỏi, rồi lại lao đầu vào công việc với rất nhiều cà phê và bia lạnh. Hắn

ăn uống theo chế độ kiêng dành cho người tập gym, tuy ít nhưng đủ bù đắp năng lượng, và thỉnh thoảng đi ăn cùng đối tác. Hắn gần như duy trì nếp sinh hoạt ấy, đôi khi quá mệt mỏi, nhiều lần ngủ gục tại nơi làm việc, nhưng rồi công việc lại gọi hắn dậy. Hắn không hề cảm nhận được tác hại của kiểu sinh hoạt ấy, cho đến khi gặp cô gái khiến hắn phải theo lối ăn ngủ của người bình thường. Bên cạnh ăn kiêng, hắn vẫn ăn cả đồ ăn cô nấu, một ngày hai bữa, dù thường chỉ ăn rất ít để ép cô gái phải ăn nốt phần còn lại. Hắn chăm ngủ trưa hơn, thường xuyên sắp xếp công việc sao cho chưa lại ít nhất nửa tiếng buổi trưa và luôn lái xe về nhà ngủ. Đến tối, vì phải ở chung với người khác nên hắn phải đi ngủ sớm theo cô ấy, thỉnh thoảng có công việc thất thường mới buộc phải thức khuya, nhưng không bao giờ làm qua đêm như trước kia, và hoàn toàn tạm dừng mọi cuộc chơi buổi tối. Hắn cũng phải thức dậy buổi sáng theo giờ cô gái ấy đến trường đi học, nhưng đó lại là khoảng thời gian rất thuận lợi để hắn có một bữa sáng thoải mái trước khi đến nơi làm việc, hoặc hẹn gặp đối tác kí kết một hợp đồng quan trọng. Việc ngủ đều đặn khiến hắn tỉnh táo hơn, làm việc có thêm hiệu quả và tất nhiên, thừa nhiều thời gian rảnh rỗi bởi công việc thường được giải quyết nhanh gọn. Giờ hắn mới nhận ra, một giấc ngủ đầy đủ cũng góp phần đánh bóng bộ não sắc sảo của hắn, khai thác mọi khả năng tiềm ẩn và tăng năng suất làm việc lên gấp bội. Về điều này, Hàm Vũ Phong luôn thầm cảm ơn cô gái ấy, dù cô ấy chỉ là vô tình giúp hắn hình thành thói quen sinh hoạt lành mạnh.

Hắn nhìn vào màn hình điện thoại. Có vài cuộc gọi nhỡ không quan trọng, và một tin nhắn của Vũ Lục Hàn, gửi đến ngay sau tin nhắn hắn gửi đi. Khi kết thúc cuộc họp, hắn đã nhận lời tham gia bữa tiệc của đối tác, nên ngay lập tức nhắn tin cho Vũ Lục Hàn. Hắn chẳng biết tin nhắn đến, lấy một lon bia lạnh và nốc cạn rất nhanh, điều đó khiến hắn đột nhiên bị say và cảm thấy cơ thể đã đình công rồi. Hắn nằm xuống, tự nhủ chỉ nằm một lát thôi, không ngủ luôn. Hắn đọc tin nhắn của cô, khuôn mặt không thay đổi, nhưng ngần ngừ giữa nhắn tin trả lời hoặc mặc kệ. Nếu nhắn bây giờ, cô chắc cũng ngủ rồi, mà còn lời đuôi bản thân thức khuya, dù sự thật không phải thế. Mà nếu không nhắn, hắn, lại thấy... nhớ Vũ Lục Hàn. Hắn không biết tối nay cô làm gì, không biết tối nay cô ăn gì, không biết cô ngủ có ngon không, hay cứ đập chẵn ra như mọi hôm,... Hắn rùng mình khi trong đầu chợt hiện lên nụ hôn buổi tối, nụ hôn xảy ra trong một giây hắn không biết kim lòng. Một cảm giác như là hồi lỗi hiện lên trong hắn. Cô gái ấy... liệu có cảm thấy căm ghét hắn khi vô cớ hôn cô? Cô gái ấy liệu có hoang mang khi một người không có quan hệ thân thiết lại bao nhiêu lần cưỡng hôn mình? Cô gái ấy... liệu có nảy sinh tình cảm với hắn không? Nếu có, thì đó, là điều tồi tệ nhất hắn từng phải trải qua!

Vũ Lục Hàn tỉnh dậy do ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ. Hôm nay là chủ nhật, vào mọi chủ nhật khác, cô thường thức dậy sớm để đi chợ mua đồ cho bữa sáng và bữa trưa, sau khi ăn sáng sẽ đến thư viện. Căn nhà im ắng, chắc chắn bố mẹ cô vẫn còn đang ngủ. Vũ Lục Hàn vươn vai ngồi dậy, nhìn vào điện thoại, đôi mắt ánh lên một tia vui vẻ khi nhận được một tin nhắn từ Hàm Vũ Phong: “Hãy ăn sáng. Tôi sẽ đón lúc ba giờ chiều”

Ba giờ, lại là ba giờ. Vũ Lục Hàn đứng dậy, tinh thần đột nhiên sảng khoái vô cùng. Cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt, chọn bộ váy suông đơn giản, thoải mái, và rất phấn khởi đi ra khỏi nhà. Cô bước nhanh ra chợ, chọn những nguyên liệu vô cùng đơn giản. Vũ Lục Hàn sẽ làm bánh. Không có món gì phù hợp hơn một miếng bánh kem ngon lành cho bữa sáng. Và vì tâm trạng rất tốt nên Vũ Lục Hàn cũng trở nên thoáng hơn.

Vũ Lục Hàn bước vào nhà với rất nhiều túi sách khệ nệ trong tay. Căn nhà vẫn im ắng, đã gần chín giờ sáng mà bố mẹ vẫn chưa dậy. Không sao, Vũ Lục Hàn tặc lưỡi, người già cần ngủ thoải mái. Cô cất đồ để nấu bữa trưa vào tủ lạnh, rồi lấy trong tủ gỗ bộ đồ cán bánh. Vũ Lục Hàn nhận thấy, mình nấu ăn khá được mà không biết làm bánh sẽ là một thiếu sót. Bởi thế, cô đã chịu khó dành tiền mua ngay một bộ đồ đóng bột bằng nhựa, bởi cái cán đắt hơn khả năng khi đó của cô, mua về mà ít làm để sẽ rất lãng phí. Vũ Lục Hàn còn tìm hiểu rất nhiều thông qua những cuốn sách dạy làm bánh, và đã học thuộc cách đóng bột dựa vào những chiếc cup nhựa ấy. Cô đã thử một lần với công thức làm bánh bông lan đơn giản, lần đó bị cháy xém đế bánh và hơi mặn, nhưng bố mẹ cô rất thích. Cô đã tự rút được kinh nghiệm, có lẽ lần này sẽ tốt hơn. Vũ Lục Hàn tráng qua bộ dụng cụ bằng nước sôi, đã lâu cô không làm bánh. Cô lau khô bằng khăn bông sạch, và bắt đầu lấy hai gói bột ngô và bột đa dụng, cẩn thận nhắm tính từng gam và bắt đầu rây bột. Ngay khi cô vừa rây xong đám bột đầu tiên, một cánh tay to khỏe ôm lấy eo cô từ phía sau. Vũ Lục Hàn hoảng hồn quay lại, khuôn mặt trắng bệch. Mùi hương thanh mát ngay lập tức sộc vào mũi. Và cô thấy nụ cười nửa miệng thích thú của Hàm Vũ Phong.

“Anh... anh làm gì vậy?”, cô hoảng hốt hỏi, gần như thì thầm hết cỡ. Sao hắn có thể vào được trong nhà cô? Nếu bố mẹ cô nhìn thấy thì...

“Do cô bất cẩn không khóa cửa đấy chứ”, hắn thì thầm bên tai cô. Vũ Lục Hàn rung mình, nổi hết gai ốc.

“Sao anh không gọi trước?”, Vũ Lục Hàn lúng túng đẩy hắn ra, đôi mắt bối rối nhìn về phía tầng hai, nơi bố mẹ cô còn say ngủ. Hắn dường như siết chặt vòng tay, tựa cả đầu lên vai cô.

“Tôi chợt nhớ cô chưa từng làm cho tôi bữa sáng nào cả, tôi đến đòi, chẳng việc gì phải báo trước”, hắn mỉm cười. Khi cho người theo dõi cô, hắn đã nắm được hoàn toàn thói quen sinh hoạt trong một ngày của cô gái. Bởi vậy, căn giờ phóng xe đến, chẳng có gì khó khăn.

“Nhưng... anh... còn bố mẹ tôi thì sao? Họ... không biết anh đâu!”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt uốn éo nhưng không thoát ra được khỏi bàn tay hắn, cảm thấy tim mình lại bắt đầu nổi loạn.

“Bố mẹ cô đi vắng rồi, cô gái”, hắn bật cười. Chính hắn còn nhớ đã được báo cáo mọi sáng Chủ nhật hai ông bà Vũ sẽ đưa nhau đến câu lạc bộ tập dưỡng sinh, ăn bữa chay ở đó nhằm cải thiện tốt hơn bệnh tim của mẹ Vũ Lục Hàn, đến đầu giờ chiều mới về. Cô gái mới xa nhà mấy ngày đã quên mất điều đó, không khỏi khiến hắn thấy buồn cười.

Vũ Lục Hàn ngẩn người trong giây lát, sực nhớ ra hôm nay là ngày Chủ nhật, tai và má đỏ ửng gập đôi. Cô chỉ thấy ngại ngùng mà không nhận ra điều lạ: vì sao hắn lại biết điều đó. Cô đương nhiên không biết đã bị hắn cho người theo dõi suốt hai tuần, mà lại không hề thắc mắc điều gì khi mọi thói quen, lịch trình của gia đình cô, hắn đều nắm gọn. Nếu Hàn Vũ Phong là người nguy hiểm, có tính toán với cô, hắn cô đã tự đặt mình vào tình thế nguy hiểm rồi! Việc lặp đi lặp lại mọi việc mỗi ngày cũng không phải mang đến cho cô một cuộc sống an toàn, thú vị.

“Anh.. anh bảo ba giờ mới đến cơ mà!”, Vũ Lục Hàn ấp úng, nhìn chằm chằm vào chỗ bột vừa rây. Cô ngượng đến nỗi không dám nhúc nhích tay làm bất cứ việc gì.

“Đúng vậy, tôi chỉ đến đòi bữa sáng rồi lại đi, lúc đó tôi sẽ đón cô”, Hàn Vũ Phong cười, rồi lập tức buông Vũ Lục Hàn, bước ra phía bàn ăn kéo ghế.

“Tiếp tục đi cô gái, tôi sẽ chờ cô”, hắn nháy mắt, cởi áo khoác vắt lên thành ghế và ngồi xuống nhìn cô. Vũ Lục Hàn ngẩng người ra sau cái nháy mắt ấy, rồi lập tức quay lưng lại hắn, hít lấy hít để không khí để bình thường nhịp tim. Cô tiếp tục công việc đang làm, nhưng đầu óc lại lơ đãng đến cái ôm chớp nhoáng mạnh mẽ vừa rồi. Cô không cảm nhận được tình cảm của hắn, nhưng cô vẫn vương vấn mùi hương thanh thoát và hơi ấm bao phủ khắp người.

Hàn Vũ Phong ngẩn nhìn thân hình nhỏ bé từ phía sau. Giống khôn tả! Hắn đã vô cùng sửng sốt và đã có chút rung động khi nhìn thấy bờ vai nhỏ bé kia. Không khác cô gái của hắn một chút nào! Cô gái mà hắn luôn âu yếm ôm lấy từ phía sau, thỏa thích tựa đầu lên bờ vai nhỏ, vùi vào hít lấy hương thơm vương trên cổ, và yêu thích đặt một nụ hôn nhẹ lên má... Hắn như bị ám ảnh bởi thân hình nhỏ bé ấy, ngay lập tức không thể kìm lòng mà tiến đến ôm chầm lấy hình bóng bé nhỏ. Hắn biết nếu tiếp tục như vậy, hắn sẽ phải gánh một hậu quả khó lường, nhưng không thể, không ai có thể kìm lòng khi trái tim rung lên gọi tên người mình yêu thương...

Bốn lăm phút trôi qua, cả gian bếp thơm nức mùi trứng sữa nướng chín. Vũ Lục Hàn hồi hộp chờ đợi bên nồi cơm điện, không biết liệu có cháy như lần trước không? Muối đã bớt đi nhiều rồi, bánh có mặn hay lại bị nhạt? Cô không biết liệu hắn có bận việc gì không, mà đã hơn chín rưỡi sáng vẫn ngồi đó chờ đợi. Thỉnh thoảng hắn sử dụng điện thoại liên tục, dường như đang nhắn tin cho ai đấy. Có khi có điện thoại, lại bước ra phía phòng khách nói chuyện một hồi rồi thôi. Cô nhìn theo mỗi cử chỉ của hắn, có chút nôn nao khi thấy hắn bận nhưng vẫn cố chờ đợi, còn mình thì quá chậm. Cô không có máy đánh trứng nên phải đánh tay bằng đũa, với kỹ thuật đánh trứng rán quá thuần thục, Vũ Lục Hàn đã đánh bông hỗn hợp lòng trắng trong vòng nửa tiếng. Cô muốn nhờ hắn giúp đỡ, nhưng lại nghĩ hắn chỉ đến chờ thôi mà, người không nấu cơm bao giờ, có khi còn làm chậm hơn. Hai cánh tay cô giờ mỏi nhừ vì đánh trứng, hi vọng kết quả đạt được sẽ không quá tệ.

“Không ngại nếu tôi muốn đi quanh nhà chứ?”, hắn bỗng nhiên gợi ý. Vũ Lục Hàn lúng túng, nhưng rồi lại gạt đầu. Hắn ngược lại, rất điềm đạm đứng lên và đi theo Vũ Lục Hàn. Cô chỉ cho hắn phòng khách, sân

sau, phòng của bố mẹ cô, rồi họ dừng lại trước cửa phòng cô. Vũ Lục Hàn tần ngần, quay lại thấy hân còn đang mãi nhìn ngắm xung quanh. Cô liền nói qua loa: “Đây là phòng của tôi”, rồi toan dẫn hân đi xuống. Không ngờ, Hàm Vũ Phong lại nhìn cô cười bí ẩn.

“Có phiền nếu tôi muốn xem qua không?”, hân hỏi. Vũ Lục Hàn ngần người ra một lúc, rồi cười gượng gật đầu. Thật ra, cô chưa dọn phòng hôm qua, mấy hôm rồi không ở chắc phòng phải bụi bặm lắm. Thế nhưng nếu không đồng ý, hai người lại ngồi nhìn nhau trên bàn ăn, còn khó xử và ngại ngần hơn việc chưa dọn phòng. Cô rất sợ những lúc không có gì để nói với hân, vì những lúc như vậy cô thấy bồn chồn, chân tay lóng ngóng thừa thãi, thậm chí thở thoi cũng thấy ngại!

Vũ Lục Hàn mở cửa, lần đầu tiên cho một người lạ bước vào thế giới riêng của mình. Căn phòng của cô không lớn, kê vừa đủ một cái giường đơn khít chiều rộng cuối căn phòng, và cũng ngay dưới cửa sổ. Bên cạnh giường là bàn học của cô, bộ bàn học gỗ do bố cô tự đóng. Phía trên là giá sách cũng do chính tay bố cô làm, giá sách nhỏ treo tường, nơi cô sắp xếp gọn gàng những loại sách vở liên quan đến học hành. Đối diện giường, bên cạnh cửa ra vào là giá sách lớn bố mẹ cô tặng cô hồi sinh nhật mười ba tuổi, nơi chứa đựng rất nhiều sách, thuộc nhiều lĩnh vực khác nhau. Bên cạnh chân giường là tủ quần áo đôi nhỏ, Vũ Lục Hàn có rất ít nhu cầu về ăn mặc dù cô hâm mộ ngành thiết kế thời trang. Ngoài ra, trong phòng còn có một vài thứ linh tinh vụn vặt mà cô tự làm hoặc yêu thích mua về. Và đúng, vài ngày chưa quét, dù không có ai ở, sàn nhà vẫn có vài vết bụi vạt. Vũ Lục Hàn bước vào trước, cố dùng chân phủi nhẹ những vết bụi ấy đi. Hân dường như không để ý đến những thứ đó.

“Cô lớn lên ở đây sao?”, Hàm Vũ Phong nhìn vào giá sách của cô, hỏi một câu khiến cô hơi đỏ mặt. Vũ Lục Hàn cười nhẹ, đáp một câu “Ừ” nhẹ nhàng.

“Cô thích Nghệ thuật lắm hả?”, hân đưa tay với lấy một quyển sách. Hân đã nhận ra điều đó từ khi nhìn thấy quyển sách Nghệ thuật đường phố mà Vũ Lục Hàn đánh rơi lần đầu gặp lại hân, nhưng không nghĩ đam mê của cô lớn như vậy. Cả tủ sách chỉ toàn sách về bộ môn Nghệ thuật, trong đó bao gồm cả Nghệ thuật Nhiếp ảnh và Thời trang. Vũ Lục Hàn một lần nữa đỏ mặt, cúi đầu gật nhẹ nhẹ. Hân mỉm cười, đọc lướt qua cuốn sách vừa lấy, rồi lại đặt vào chỗ cũ. Hân lại tiến đến bàn học của cô, liếc thấy mảnh giấy ngày hôm qua hân đưa cô được cô gài cẩn thận dưới chân đèn bàn. Vũ Lục Hàn lập tức lúng túng, trái tim đập nhanh, thật ngại khi để hân thấy điều đó!

Hàm Vũ Phong quay lại nhìn cô gái đang cúi gằm mặt, má và tai đỏ ửng, liền mỉm cười tiến đến. Hân đặt hai tay lên vai cô, nhẹ nhàng xoa dịu:

“Đừng ngại ngần khi thể hiện con người mình, Vũ Lục Hàn”, hân gọi rõ tên cô, và rất dịu dàng đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô. Vũ Lục Hàn thấy tim mình như bùng nổ, được thể đập nhanh gấp bội. Bất cứ khi nào hân thể hiện sự ngọt ngào chết tiệt ấy, cơ thể cô lại phản ứng vô cùng mãnh liệt. Cô không sợ hãi khi trải qua những cảm xúc ấy, cô chỉ ngại nếu hân nhận ra. Và Hàm Vũ Phong thì luôn nhận ra điều đó, nhưng hoàn toàn không bày tỏ thái độ gì. Hoàn toàn phớt lờ, như cái cách hân đã từng làm với Chu Bạch Thảo.

“Thôi nào cô bé”, hân cười dễ dàng, “Cho tôi thưởng thức bữa sáng của mình đi chứ?”

26. Chương 26

Vũ Lục Hàn thở phào khi bánh chín đều mà để không bị cháy xém. Cô cắt chiếc bánh làm sáu phần, chọn phần trông đẹp nhất, đặt lên đĩa cho hân. Chỉ là một cái cốt bánh bông lan đơn giản, nhưng cô tự nhủ sẽ học làm kem bánh, làm nhân, làm nhiều mùi vị,... nếu hân thích. Hàm Vũ Phong đã ăn một miếng rất to, ánh mắt dâng lên một niềm cảm phục thích thú. Hân nhìn cô cười rạng rỡ, khiến cô đỏ mặt ngẩn ngơ.

“Cô nên làm việc tại Paris Gâteaux”, hân chònh ghẹo. Vũ Lục Hàn chỉ ngượng ngịu mỉm cười, ăn thử một miếng bánh rất nhỏ. Không mặn, thật may mắn thay!

“Tôi có một bất ngờ nho nhỏ cho cô”, hân nhìn cô cười bí hiểm, rồi đi ra ngoài phòng khách và mang vào một chiếc hộp khá lớn, hình chữ nhật màu trắng, viền hộp màu tím nhạt và được thắt một cái nơ điệu đà cùng tone tím. Hân tiến về phía cô, đặt chiếc hộp bên cạnh. Trên hộp lóe lên dòng chữ in chìm màu bạc cách điệu “Dolce & Gabbana”. Cô nhận ra đây là tên một thương hiệu lớn, nhưng không rõ bên trong là gì. Hân nhìn biểu hiện của cô, mỉm cười.

“Tôi vẫn còn nữa, nhưng thứ đó phải để tới lúc lên xe”, hắn xoa đầu cô, “Đừng mở ra cho đến khi tôi đi nhé?”

Cô nhìn hắn, khuôn mặt dần đỏ: “Đây là một thứ đồ đắt tiền nữa sao?”

“Không, đây chính là món quà cảm ơn của tôi đây”, hắn cười, nhưng lại không nói cảm ơn vì điều gì. Hắn bất chợt nhìn đồng hồ, vội vàng quay sang cô, cười lịch sự. “Tôi cần phải đi bây giờ, hãy thư giãn cho đến khi chúng ta gặp lại nhé, cô bé”

Vũ Lạc Hàn gật đầu, quay xuống tần ngần nhìn hộp quà. Hắn lấy áo khoác của mình, tiến về phía cô mỉm cười, rồi đột nhiên cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô.

“Bữa sáng tuyệt vời. Cảm ơn”, hắn thì thầm, rồi chào tạm biệt và đi khuất sau cánh cửa. Vũ Lạc Hàn bị cưỡng hôn bất chợt, người tê dại không kịp phản kháng, chỉ biết tìm mình lại vừa tăng tần suất đập, và râm ran mãi trong lòng. Khi cô choàng tỉnh và nhận ra tình huống vừa rồi, chạy ra cửa thì chiếc xe và chủ nhân của nó đã đi mất. Cô vẫn cảm nhận cái nóng bừng của cơ thể, lóng ngóng chạy lại khóa cửa, tay vẫn run lên bần bật. Cô chưa quen mỗi khi bị bất ngờ như vậy, thực tế, chưa từng có ai dành những cử chỉ lãng mạn như thế cho cô. Vũ Lạc Hàn, dù luôn tự nhủ mình không được có cảm tình với kẻ đó trước, rốt cuộc vẫn phải chịu ngã gục trước những pha ngọt ngào chết người từ kẻ đó mà thôi!

Ôm hộp quà lớn bước vào phòng, Vũ Lạc Hàn phải đứng lặng người một lúc mới hoàn toàn trấn an trái tim non nớt khỏi đập mạnh. Cô ôm rất chặt hộp quà trong lòng, lú lú bước từng bước về giường mình. Cô cẩn thận đặt nó lên giường và mở ra. Ngay lập tức, Vũ Lạc Hàn đã hoàn toàn bị choáng ngợp trước món quà hắn dành tặng cho mình.

Cô với lấy điện thoại, ấn tìm số điện thoại của Hàm Vũ Phong, toan gọi nhưng khựng lại. Có thể bây giờ hắn đang bận công việc, không tiện nói chuyện, đành chuyển sang nhắn tin.

“Tôi không thể nhận những thứ này được. Có thể tôi chưa thấy bao giờ nhưng tôi biết nó rất đắt, tôi không quen như vậy đâu”

Chần chừ một lúc, Vũ Lạc Hàn lại xóa đi tin nhắn, thay thế bằng một tin khác: “Anh có thể cảm ơn tôi bằng một quyển sách rẻ tiền mà?” Nghĩ ngợi hồi lâu, Vũ Lạc Hàn lại xóa đi hai chữ “rẻ tiền” rồi nhấn gửi. Cô tần ngần đứng nhìn món quà, trong lòng xuất hiện nhiều cảm giác khó tả. Chưa từng có ai làm thế này vì cô. Nhưng rồi cô lại nghĩ, vì bữa tiệc, có gì hối tiếc cơ chứ? Theo hợp đồng, cô phải đi cùng hắn, tất nhiên không thể làm hắn mất mặt rồi!

Điện thoại rung lên, Vũ Lạc Hàn bối rối, không nghĩ hắn sẽ trả lời nhanh đến vậy. Mở tin nhắn, trái tim tội nghiệp của cô một lần nữa run lên:

“Tôi có thể cảm ơn em bằng rất nhiều nụ hôn, nhưng thứ đó thiết thực hơn việc chỉ hôn em cả ngày.”

Vũ Lạc Hàn ngần ngừ ngắm nhìn mình trong gương. Cô đang mặc trên mình chiếc váy đắt tiền của Dolce & Gabbana, với thiết kế cúp ngực, dài gần tới đầu gối, xòe bông như một nàng công chúa. Một lớp vải ren màu trắng ở phía trên phần lụa màu tím nhạt tăng thêm vị ngọt ngào cho bộ váy, và giá trị của nó hoàn toàn nằm ở phần đai thắt lưng tôn lên vòng eo bé nhỏ của cô: tất cả làm bằng kim cương trắng. Có đến một trăm hạt kim cương trắng tinh khiết, được đính thủ công đều đặn thành một vòng thắt lưng to bản quanh eo, Vũ Lạc Hàn chỉ thiếu một chiếc vương miện là trở thành nàng công chúa xinh đẹp, xa hoa, lộng lẫy. Vũ Lạc Hàn không biết trang điểm, thế nhưng bộ váy lộng lẫy vẫn tôn lên gương mặt mộc với những đường nét giản dị xinh xắn, không cần thiết phải trang điểm cầu kì để phù hợp với chiếc váy. Cô chỉ biết ngẩn người đứng nhìn, thẩm thấu phục kẻ đã chọn chính xác chiếc váy này cho cô. Không biết đó là hắn, hay là một nhân viên tuyệt vời nào đó trong cửa hàng, người mà chỉ cần nghe tả cũng chọn được bộ váy không thể vừa vặn và đẹp hơn. Dù là bất cứ ai, Vũ Lạc Hàn cũng vô cùng ngưỡng mộ. Cô là một người hâm mộ thời trang, nhưng chưa bao giờ thách thức mình tiến gần đến cái đẹp. Cô cứ tiếp cận nó một cách an toàn, chỉ đọc, đọc, đọc, mà chẳng biết cách vận dụng, thậm chí, chưa từng thử những thứ đột phá. Mãi mê ngắm bộ váy đáng yêu trong gương, cô giật bản mình khi điện thoại đổ chuông. Đã ba giờ, cô vội vã cầm theo điện thoại, cuống cuồng chạy xuống nhà. Bố mẹ cô đang ngồi ở phòng khách, cô mặc kệ vội vã lao đến tủ giày, vô cùng hoang mang vì đột nhiên không biết phải đi đôi giày nào cho hợp với bộ váy. Bố mẹ

nhìn cô ngạc nhiên, mẹ cô đứng dậy, toan chạy ra chỗ cô. Vũ Lục Hàn xỏ chân vào đôi giày búp bê quen thuộc màu trắng sữa, quay lại cười trừ với bố mẹ, nói với một câu rồi chạy ra ngoài:

“Con đi sinh nhật bạn, chiều nay con về muộn, bố mẹ đừng chờ cơm nhé!”

Bà Vũ ngơ ngẩn nhìn theo con, rồi lại quay sang nhìn chồng: “Con bé có bạn để dự sinh nhật rồi sao? Mà bộ váy ấy nó mua ở đâu đẹp thế nhỉ?”

“Có là tốt rồi, bây giờ nó mới bắt đầu biết tận hưởng cuộc sống thôi!”, bố cô thản nhiên xem tivi, và nở một nụ cười mãn nguyện.

Vũ Lục Hàn khóa cổng, đã nhìn thấy đuôi chiếc xe màu bạc ở đầu ngõ. Cô chậm rãi bước đi, nhưng tim đang đập thình thịch. Cô ngoái lại nhìn để chắc chắn rằng bố mẹ không nhìn theo, vừa đi vừa chỉnh lại váy và tóc. Lúc này, cô chợt nhận ra: do vội đi nên đã để quên điện thoại của mình nơi tủ đựng giày! Vũ Lục Hàn nhăn nhó tự trách, nhưng không muốn quay về gọi bố mẹ vì ngại rằng họ sẽ phát hiện ra cô đi cùng một chàng trai lạ. Cô tặc lưỡi, chẳng có ai liên lạc đâu mà! Hít một hơi, cô bước ra ngoài ngõ, và gặp người khi nhìn thấy Hàm Vũ Phong. Hấn – lần đầu tiên – mặc một bộ suit trắng lịch lãm, mái tóc vàng hoe để rối tự nhiên, đang tựa vào thành xe, một tay rút túi quần. Cô chỉ quen nhìn những bộ đồ đen xám hần mặc, không biết hần cũng có những thứ màu trắng. Nước da trắng có sẵn từ dòng máu phương Tây, dù chính hần đã làm cho rám nắng, vẫn được tôn lên tuyệt đối trong bộ suit trắng. Kèm theo mái tóc hoe vàng, hần không khác một thiên thần. Cô nhìn hần ngẩn ngơ, chỉ sức tỉnh khi thấy hần bỗng mỉm cười, đôi mắt sâu hút hồn liếc nhìn cô hơi nheo lại tinh nghịch.

“Không phải là cô không nhận ra tôi đấy chứ?”, hần trêu chọc. Vũ Lục Hàn đỏ mặt, lắc đầu. Hấn cười, tiến đến gần vuốt một lọn tóc của cô qua tai.

“Đi thôi, tôi còn một thứ muốn tặng cô mà”

Vũ Lục Hàn ngơ ngẩn đi theo, dừng lại nhìn khi thấy hần chui nửa người vào xe, lấy ra một túi bóng màu tím nhạt có tên thương hiệu được in đen nổi bật “Marc by Marc Jacobs”. Hấn đưa cho cô, và một lần nữa, tìm Vũ Lục Hàn ngừng đập khi nhìn vào thứ bên trong chiếc túi. Hấn nở nụ cười nửa miệng, nhẹ nhàng lấy ra trong túi đôi giày màu tím đậm, phần gót không quá cao và đế bằng. Đó là đôi giày Marc by Marc Jacobs Chain Strap Wedge, mà theo hần, cô sẽ không bị đau chân hay mất thăng bằng khi đi đôi giày này. Vũ Lục Hàn sững sờ, đôi mắt cứ mở to nhìn theo hần, miệng như cứng lại, không biết phải bày tỏ điều gì. Hấn nhìn cô cười nhẹ, cúi xuống đặt đôi giày bên cạnh cô.

“Bám vào vai tôi đi”, hần nói. Vũ Lục Hàn làm theo như một cái máy. Và hần nhẹ nhàng tháo một bên giày búp bê, tự tay đi vào chân cô đôi giày tím. Đây là lần thứ hai hần làm vậy, và bây giờ, Vũ Lục Hàn thật sự thấy ngại ngùng.

“Tôi... tôi có thể tự đi...”, Vũ Lục Hàn lúng túng cúi xuống, nhưng hần không buồn bận tâm, tháo chiếc giày còn lại và đi chiếc giày thứ hai. Đôi giày tím vừa khít chân Vũ Lục Hàn, và hần có vẻ vô cùng hài lòng khi nhìn ngắm nó.

Hấn đứng dậy, lùi ra xa nhìn cô cười tủm tỉm, khiến Vũ Lục Hàn chỉ biết ngượng ngùng cúi đầu. Hấn tựa nhẹ vào thân xe, mỉm cười:

“Cô có thể bước đến chỗ tôi được không?”

“Anh... đùa à”, cô nhăn nhó nhìn hần, nhưng rồi cũng chậm chạp tiến lên. Vũ Lục Hàn hơi mất thăng bằng, nhưng rồi vẫn đứng vững, bởi chiếc giày tuy cao nhưng đế bằng. Nó không gây khó khăn cho cô nhiều bằng đôi Valentino bấy phân chót vót. Chân cô run lên theo mỗi bước đi, nhưng cô có thể di chuyển được mà không bị... nghiêng ngả. Khi cô gái đến gần mình, hần đưa tay ra đỡ lấy cô, rồi cầm tay cô cười rạng rỡ:

“Có tổ chất bẩm sinh. Giỏi lắm!”, và khéo mắt hần nheo lại cho một nụ cười. Cô cảm thấy má lại đỏ hồng, chỉ biết cười ngượng. Hấn đưa tay mở cửa xe, đưa cô bước vào rồi đi vòng sang ghế lái. Vũ Lục Hàn chưa quen với việc thắt dây an toàn, một lần nữa hần lại giúp. Ngón tay hần lướt nhẹ qua bờ vai trần của cô, điều đó khiến cô rùng mình. Cứ như hần đã truyền sang một hơi lạnh bất chợt vậy.

The Palace là khu resort cao cấp, nằm ở ven ngoại ô thành phố. Bên trong khu resort bao gồm chuỗi nhà hàng ẩm thực đa dạng, với một trăm phần trăm đầu bếp đến từ nước ngoài, và hệ thống vui chơi giải trí

mini như sân golf, sân bóng đá, sân quần vợt, thủy cung, bể bơi ngoài trời, bể bơi trong nhà, spa, và cả một rạp phim tư nhân. Toàn bộ dự án resort được thiết kế bởi công ty của Hoàng Lâm, nơi đào tạo những chuyên gia thiết kế, kiến trúc sư bằng cấp quốc tế, và bản thân Hoàng Lâm là một ông chủ có bằng kiến trúc từ trường Đại học Oxford. Sau khi học quản trị kinh doanh tại đất nước mình, Hoàng Lâm lại lên đường du học Anh – nơi cậu dành ba năm hoàn thành chương trình đào tạo của ngành Kiến trúc, rồi trở về nước với địa vị là một Kiến trúc sư. Hoàng Lâm quyết định không thay thế bố lên điều hành công ty mà tự tay mở một công ty khác chuyên thiết kế và đào tạo thiết kế viên – những người đam mê các ngành thiết kế nói chung và các kiến trúc sư trẻ nói riêng. Với danh tiếng và tài năng sẵn có, cộng với thế lực từ người bố và khả năng tài chính của gia đình, Hoàng Lâm nhanh chóng gây dựng thương hiệu chỉ trong vòng một năm và chính thức sát nhập với công ty của gia đình. Cậu lên quản lý và làm chủ đề chế của gia tộc khi vừa tròn hai mươi lăm tuổi. Ở tuổi hai lăm, ngang bằng với Hàm Vũ Phong, Hoàng Lâm đã phát triển sự nghiệp theo con đường khác, khác với mọi người, nhưng thành công ngoài mong đợi do tài năng bẩm sinh và đam mê vốn có. The Palace chính là đứa con cưng của cậu, là tâm huyết cậu bỏ ra hàng tháng trời thiết kế, thi công, và cuối cùng ra mắt. Bữa tiệc hôm nay là bữa tiệc mừng lễ khánh thành The Palace, và cũng là bữa tiệc chào mừng người chủ chính thức của khu resort – Ngài James Adam, hay còn được biết đến trong nước với cái tên Hàm Vũ Phong.

Chiếc Bugatti Chiron chậm chậm đi qua cánh cổng được trang hoàng theo kiểu Hoàng gia Anh, tiếng thắng về phía cổng chào gắn một nghìn bông hoa hồng trắng, nơi có hàng chục phóng viên và nhiếp ảnh đang chờ đợi sau những dải băng đỏ giăng thẳng hàng hai bên cổng. Hai nhân viên nhanh chóng chạy tới mở cửa xe ngay khi Hàm Vũ Phong dừng lại. Vũ Lục Hàn lần thứ hai đối mặt với báo chí, khẽ nhíu mày khi những ánh sáng đèn bắt chợt lóe lên. Hàm Vũ Phong chậm rãi bước ra trong những tiếng gọi lạ tai đối với cô – ngài James – và hần bước đến đưa tay ra chờ đợi. Cô ngần ngại nắm lấy tay hắn, chậm rãi bước ra khỏi xe. Hắn trở lại khuôn mặt lạnh tanh, lãnh đạm, khuôn mặt đã mấy ngày qua cô không nhìn thấy, và để tay cô khoắc vào cánh tay mình. Vũ Lục Hàn giật mình khi có người gọi, tên, quay ra nhìn thẳng vào những ống kính đang chĩa vào mình. Bọn họ nhận ra mình! – cô hoảng hốt – bọn họ chưa quên! Làm sao có thể dễ dàng quên cô, cô gái mới hai tuần trước khước từ hôn nhân với gia đình ngài Bộ trưởng, hôm nay lại sánh bước bên cạnh một nhân vật quyền lực không hề kém cạnh. Những phóng viên đó nhận ra cô, ngay cả khi cô không trang điểm. Chẳng may hình ảnh lại lọt lên báo, bố mẹ cô đọc được thì sao? Tại sao lại có những phóng viên? Vũ Lục Hàn bất chợt ngược lên nhìn hắn, đôi mắt tỏ rõ sự hoang mang khó tả. Hắn là ai? Rốt cuộc, công việc của hắn là gì, mà khi vừa xuất hiện phóng viên đã nườm nượp lao về phía hắn? Hắn là ai, tất cả bọn họ phải ở tầm cỡ nào để một bữa tiệc nhỏ có thể thu hút nhiều phóng viên như vậy? Hắn không nói cho cô biết mục đích của bữa tiệc, hắn cũng chưa bao giờ nói hắn đang làm công việc gì. Một doanh nhân, doanh nhân trong lĩnh vực nào? Vì sao cô không biết đến hắn, vì sao ngay cả bạn hắn cô cũng không biết? Vũ Lục Hàn từng nghĩ, không cần tham gia vào cuộc sống riêng tư của hắn, nên không cần phải biết hắn đang làm gì. Nhưng ngay bây giờ, những hành động khó hiểu của hắn, những suy nghĩ mà không ai có thể đuổi kịp khiến cô không thể kìm nén nổi sự tò mò nữa. Chàng trai này, rốt cuộc là người như thế nào?

Hắn dẫn cô tiến sâu vào bữa tiệc. Vũ Lục Hàn khép nép đi bên cạnh hắn, không dám nhìn thẳng bất cứ ai. Cô biết có vài người nhìn cô, nhìn vì lạ, hoặc nhìn vì bỗng dưng nhận ra cô gái trên báo hai tuần trước. Thực chất, đa phần họ không nhận ra Vũ Lục Hàn, ngoại trừ đám phóng viên săn ảnh do đặc thù nghề nghiệp nên nhận biết kĩ những khuôn mặt. Họ nhìn Vũ Lục Hàn vì một lí do đơn giản: từ khi họ gặp chàng trai trẻ Hàm Vũ Phong, chưa từng thấy hắn đi bên cạnh bất kì cô gái nào, chưa từng mang theo một cô gái nào, chưa từng chạm vào một cô gái nào. Bởi vậy, hôm nay, tại một bữa tiệc vô cùng lớn, ngài James Adam vẫn giữ nguyên bộ mặt bình thản, lạnh lùng, vẫn vô cùng lịch sự, nhưng lại mang theo một cô gái lạ. Hai người họ ăn mặc hoàn toàn hợp tông, cô gái mặc bộ váy màu tím trang nhã, với phần vải ren trắng và phần đai thắt lưng ẩn tượng bằng kim cương trắng nổi; chàng trai, lần đầu tiên xuất hiện với bộ suit vừa vặn trắng tinh khiết từ đầu đến chân. Những người khách như được chứng kiến một Hàm Vũ Phong vô cùng khác lạ, đến độ họ không thể không ngoái lại nhìn. Các cô gái đến dự tiệc luôn miệng bàn tán về Vũ Lục Hàn, thi nhau tán dương vẻ đẹp Tây phương nổi bật của Hàm Vũ Phong. Những chàng trai tò mò nhìn theo cô, một cô gái có khuôn mặt, thần thái giản dị nhưng lại khoắc trên mình những thứ vô cùng đắt tiền. Hàm Vũ Phong không mấy may bận tâm, chỉ tiếp chuyện với những người muốn bàn chuyện kinh doanh. Giọng chào quen thuộc lôi kéo sự chú ý của Vũ Lục Hàn từ phía xa. Hoàng Lâm, trong bộ suit lịch lãm màu xanh tím than, trông chừng chặc và khác hẳn với lần cô gặp, không còn vẻ phớt đời rong chơi, tuy rằng khuôn mặt vẫn như một học sinh cấp ba. Mái tóc đen thư sinh được vuốt keo ngược ra phía sau, trông

cậu lại càng khác với diện mạo của một chàng giám đốc hai mươi tuổi.

“Chào cô bé! Rất bất ngờ khi gặp em ở đây!”, Hoàng Lâm lập tức lên tiếng khi thấy cô, niềm nở đưa bàn tay ra chờ đợi. Vũ Lạc Hàn lúng túng, bắt tay cậu, cúi đầu chào, mỉm cười gượng gạo.

“Thật kinh khủng! Em đã thay đổi cậu ta như thế nào vậy?”, cậu ngay lập tức nhìn sang hắn, bật cười ngớ ngàng. Hàm Vũ Phong trước đây chưa từng mặc thứ đồ gì trên người ngoài màu đen và xám. Và cậu công nhận màu trắng trông rất hợp với hắn.

“Xin chào, Tiểu Hàn!”, Trần Hải Minh từ đâu bước đến, mái tóc đỏ rực cũng được vuốt keo hoàn hảo như một quý ông lịch lãm, với bộ suit đen cách điệu trên người. Vũ Lạc Hàn đã từng nhìn thấy cậu trong bộ dạng lịch sự trước đây nên không mấy lạ lẫm, nhưng phải tự thừa nhận dù đang nghiêm chỉnh hay đang thoải mái rong chơi, Trần Hải Minh vẫn toát lên một vẻ phong trần rất riêng, rất bụi. Hệt như một người nghệ sĩ lang thang, nhớn nhoe tán tỉnh các cô gái và chinh phục họ bằng vẻ đẹp của nghệ thuật.

“Xin chào”, giọng nữ lạnh tanh ấy kéo cô về thực tại. Bước đến trước mặt cô, Chu Bạch Thảo khoanh tay đứng nhìn với cái nhìn điềm lĩnh và lạnh lùng, y hệt hắn, nhưng có phảng phất một chút khó chịu. Mái tóc đen bồng bềnh của cô được uốn xoắn sóng nhỏ, cặp mắt lên cao trên đỉnh đầu bằng chiếc cặp kính xảo đính đá pha lê. Cô đã liên tưởng đến nàng công chúa dũng cảm Merida trong phim hoạt hình Brave, có điều mái tóc đen của nàng được chăm sóc vô cùng cẩn thận, vào nếp rất ưa nhìn chứ không xù lên như nàng công chúa tóc cam. Chu Bạch Thảo mặc bộ đầm dạ hội trắng tinh khiết của Versace, với thiết kế cut out và đính đá dọc hai bên eo, ngực xẻ sâu, khoe toàn bộ hai vai trần. Nàng vừa thanh khiết, vừa quyến rũ và gợi cảm, điều đó bất ngờ khiến Vũ Lạc Hàn cảm thấy nhỏ bé. Chu Bạch Thảo nhìn qua cả hai, rồi bất chợt nở nụ cười thỏa mãn.

“Chúng ta vô tình bỗng dưng cùng thích mặc màu trắng, tuyệt thật đấy, anh Vũ Phong!”

Và lúc này, Vũ Lạc Hàn thật sự để ý: bọn họ thậm chí còn hợp nhau hơn cô. Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ phức tạp: phải chăng mình chính là người thứ ba?

27. Chương 27

Hàm Vũ Phong lặng lẽ nhìn cô gái. Hắn đột nhiên nhướn miệng cười, nụ cười khiến Chu Bạch Thảo đông cứng.

“Nếu không mặc màu trắng, sẽ không hợp đi bên cạnh cô gái này”, hắn đã trả lời như vậy. Vũ Lạc Hàn len lén nhìn hắn, đỏ mặt, còn Chu Bạch Thảo nhìn hắn trân trân, không tin nổi vào điều mình vừa nghe được.

“Mr James!”, một người đã tầm tuổi trung niên, bước đến lớn tiếng chào hắn. Hàm Vũ Phong chuyển sự chú ý của mình sang người đó, khuôn mặt trở lại đáng vẻ bình thường. Hắn bắt tay người ấy, rồi quay sang nhìn Vũ Lạc Hàn, cúi xuống thì thầm vào tai cô:

“Lại đằng kia chơi, tôi có một số việc. Ăn thứ gì đó đi, đau chân thì ngồi nghỉ trên ghế. Đừng rúc vào chỗ nào tôi không tìm được nhé?”

Vũ Lạc Hàn đỏ hồng hai má, gật gật đầu rồi thả tay. Hắn nhìn cô cười dịu dàng, trước mọi người quay sang hôn nhẹ lên trán cô, rồi lấy lại vẻ lãnh đạm thường thấy, đi theo người khách trung niên. Hoàng Lâm cũng đồng thời đi cùng, chỉ còn Trần Hải Minh và Chu Bạch Thảo – hai người đang nhìn cô với cái nhìn vô cùng sững sờ. Hàm Vũ Phong đã công khai hôn cô gái này, không chỉ họ nhìn thấy mà rất nhiều người khác cũng đã nhìn thấy. Với Trần Hải Minh, cậu không thể tin rằng hắn đã tìm được tình yêu đích thực. Cậu là người duy nhất biết hắn đã từng trải qua một cuộc tình, là người duy nhất tiếp xúc với cô bạn gái của hắn, là người duy nhất chứng kiến hắn đau khổ, điên cuồng lao vào xóa bỏ nỗi buồn bằng các chất kích thích, là người duy nhất khuyên hắn hãy quên cô gái ấy đi, bất chấp việc rất nhiều bạn bè cố hàn gắn cho hắn, bất chấp cô gái ấy liên tục tìm cách liên lạc với hắn. Và cậu cũng là người duy nhất nói với hắn, “Đừng quay trở lại đây khi chưa quên được cô gái ấy”. Hắn không lắng nghe bất cứ ai, nhưng hắn đã về nước ngay lập tức, dù còn người mẹ vẫn ở lại Anh Quốc, hắn đã không quay trở lại. Hắn chưa biết bao giờ mình quay lại, hắn chỉ liên lạc với mẹ qua skype và điện thoại. Vào thời điểm hắn tốt nghiệp đại học ở đất nước mình, mẹ hắn đang hẹn hò với một quý ông cùng quốc tịch. Hắn đã nghĩ đến việc phải quay trở lại Anh để gặp trực

tiếp người đàn ông kia, nhưng rồi lại chọn cách gửi cho mẹ hai vé máy bay đến Paris, và hẳn gặp họ tại đất nước của tình yêu. Hắn đã làm theo lời cậu, hẳn tuyệt đối không trở về Anh Quốc. Bây giờ, cô gái này xuất hiện. Chỉ một mình Trần Hải Minh biết, cô gái này rất giống cô ấy, khuôn mặt hao hao nhau, vóc dáng lại hoàn toàn giống. Không thể chỉ vì cùng là người châu Á, cùng đất nước mà họ giống nhau, cậu không biết vì sao lại có hai cô gái có nhiều điểm tương đồng như vậy. Nhưng cậu biết chắc hẳn ở bên cô gái này, chỉ vì hẳn vẫn còn nhớ cô ấy. Hắn không quay về Anh để không gặp cô ấy, nhưng nếu có một cô gái giống cô ấy ở đây, hẳn có thể “làm lại”, yêu lại. Trần Hải Minh không thực sự biết hẳn có muốn một tình yêu vội vàng để bù đắp lại hình ảnh ấy không, nhưng nếu là thật, cậu sẽ ngăn cản điều đó. Cậu không muốn hẳn mãi mãi chìm đắm trong mối tình đầu ngọt ngào đã qua ấy, cậu cũng không muốn hẳn tự làm tổn thương mình nếu cô gái này không yêu cậu. Và nếu Vũ Lục Hàn có tình cảm với hẳn, đó là điều tệ nhất thế gian. Nếu Vũ Lục Hàn từ chối Từ Thiên, tuyệt nhiên ngăn hẳn cô không được đến với hẳn.

Chu Bạch Thảo nhìn cô gái, ánh mắt không thể giấu kín một nỗi bàng hoàng. Điều nàng không thể tưởng tượng nổi, chính là Hàm Vũ Phong có tình cảm với cô gái khác, không phải mình. Không phải người đã bên cạnh hẳn suốt tám năm trời, không phải người chăm lo cho hẳn từng chút một, không phải nàng! Nàng đã tự tin cho rằng nàng vô cùng hiểu hẳn, nàng là người duy nhất phù hợp với hẳn. Còn ai trên thế giới này hiểu hẳn bằng nàng? Nàng luôn là người có mặt đầu tiên khi hẳn gọi, luôn là người đưa hẳn về trong mỗi cơn say, nhưng chưa bao giờ được bước qua vạch ranh giới mà hẳn đã vẽ. Dù có say, hẳn tuyệt đối luôn tạm biệt nàng trước cửa, nàng luôn phải nhìn cánh cửa đóng lại ngăn cách cả hai, luôn đau lòng đến trào nước mắt khi hẳn mệt mỏi ngủ gục sau cánh cửa, một mình. Nàng đã từng thì thầm với hẳn, khi hẳn tựa vào vai nàng trong hơi rượu, “Vì sao không cho em cơ hội chăm sóc cho anh?”. Hắn không bao giờ đáp, dù nàng biết hẳn luôn luôn tỉnh táo, kể cả khi đã uống quá nhiều. Hắn luôn làm theo ý hẳn, lặng lẽ đi bên cạnh nàng trở về phòng, chào tạm biệt nàng, và giam mình trong căn phòng lạnh lẽo. Khi hẳn làm việc quá mệt mỏi, nàng mang đồ ăn tắm rửa cho hẳn. Khi hẳn làm việc quên giấc ngủ, cũng chỉ có nàng nhắc nhở hẳn hãy yên giấc. Dù hẳn luôn cảm ơn một cách lạnh lùng, và chưa bao giờ muốn rút ngắn khoảng cách của ranh giới, nàng vẫn nuôi một hi vọng nhỏ nhoi, một ngày hẳn sẽ nhận ra tình yêu của nàng, sẽ đáp lại tình cảm ấy. Nhưng hôm nay, chính hẳn đã dội cho nàng một gáo nước lạnh. Hắn gặp cô gái này lần đầu chỉ nửa tháng trước đây, vậy mà bây giờ, người đi cạnh hẳn, người đón nhận tình cảm của hẳn, không phải nàng. Cô gái kia là ai? Cô gái kia đã làm gì, vì sao mới xuất hiện đã khiến hẳn điên cuồng như vậy. Vì sao mới xuất hiện, đã khiến hẳn ngay lập tức lãng quên mọi cố gắng của nàng trong tám năm qua?

“Em có muốn uống gì không?”, Trần Hải Minh hỏi nàng về hiện thực khi nhìn thấy nàng đứng thất thần. Nàng nhìn cậu, một chút bối rối hiện lên, rồi lặng lẽ lắc đầu.

“Em sẽ tự lấy những thứ mình thích, cảm ơn anh”, nàng đáp. Chu Bạch Thảo liếc nhìn cô gái một lần, thôi quay lưng bước đi thẳng. Nàng sẽ không chấp nhận việc hẳn có tình cảm với cô gái ấy. Một nụ hôn không chứng minh điều gì cả, và nàng sẽ đấu tranh để giành lại điều nàng vẫn mong mỏi. Nàng sẽ tự mình tìm hiểu về cô gái đó, nàng và cô ấy sẽ cạnh tranh một cách công bằng. Chu Bạch Thảo tuyệt đối không thua kém bất cứ ai.

“Tôi gọi em là Tiểu Hàn được không?”, Trần Hải Minh nhìn theo nàng, rồi quay lại hỏi chuyện cô. Vũ Lục Hàn không còn hẳn, không biết phải làm gì, đứng im khấp nép một chỗ. Cô nghe cậu gọi tên, quay sang mỉm cười đáp lại và gật đầu.

“Tôi thay thế cậu ta đưa em đi quanh đây tham quan được chứ?”, cậu cười tươi, nghiêng người chờ đợi. Vũ Lục Hàn đồng ý, ngượng ngùng đi theo cậu. Cô không biết phải nói gì, chỉ cúi đầu đi thật chậm bên cạnh, thỉnh thoảng có người chào cậu, cô cũng ngẩng đầu nhìn họ, cúi đầu chào. Trần Hải Minh lấy hai ly cocktail nhẹ, một ly đưa cho Vũ Lục Hàn. Cô lúng túng nhận lấy, cảm ơn, nhưng lòng bắt đầu nôn nao bởi cô đã quá sợ rượu. Cậu dẫn cô đi dọc trên một con đường đá, hai bên là những bụi hồng đỏ được cắt tỉa thành một hàng vuông vắn, dẫn đến một đài phun nước vô cùng hoành tráng, với một bức tượng khắc thủ công trong suốt đặt giữa đài, hình tượng một cô gái với gương mặt nhỏ nhắn, thân hình mềm mại, bé nhỏ, nửa dưới là đuôi cá với phần vây cá nhỏ được đính một viên đá trắng, trong suốt, long lanh trong nắng. Tóc của nàng tiên cá suông dài, chạm đến mặt nước, với dòng nước lấp lánh bạc chảy dọc theo suối tóc xuống đài nước. Xung quanh bệ đá chứa bức tượng nàng tiên cá là hệ thống vòi phun đang xen vô cùng đẹp mắt, được trang bị bóng đèn trắng và xanh lấp xen kẽ để nàng tiên cá vẫn tỏa sáng vào ban đêm. Một số vị khách, đa số là nữ, đang thơ thẩn dạo quanh đài và trầm trồ trước vẻ tinh xảo của nàng tiên giữa đài phun

nước. Trần Hải Minh ngồi lên bệ đá quanh đài phun, đưa tay vỗ nhẹ vào vị trí bên cạnh mình như một ý mời. Vũ Lục Hàn ngượng ngùng ngồi xuống bên cậu, đặt ly cocktail lên bệ đá cạnh mình.

“Đây là lần thứ hai em ở giữa một bữa tiệc, nhỉ?”, Trần Hải Minh nhìn cô cười hỏi. Cô nhìn bụi hoa hồng trước mặt, rồi lại cúi đầu.

“Lần thứ ba. Em đã từng đính hôn mà...”

“Xin lỗi...”, cậu thở hắt với nụ cười lịch sự, “Em chắc là rất hoang mang.”

“Vì sao?”, cô quay sang hỏi cậu. Chàng trai tóc đỏ nhìn cô, bật cười.

“Vì con người em vốn không thuộc về những nơi thế này”, cậu đáp, “Tôi thấy em rất rụt rè, ngại ngùng, và có vẻ không được thoải mái...”

“Nhìn rõ thế cơ à?”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt, cười gượng gạo, “Em xin lỗi, em đúng là chỉ thuộc về những nơi như thư viện và thư viện”

“Em rất đáng yêu, Tiểu Hàn ạ”, câu nói của cậu khiến mặt cô lại đỏ hồng lên. Cô nhìn cậu khó hiểu.

“Bởi vì em vẫn luôn sống đúng với bản thân mình, dù có mặc trên người những bộ đồ đắt tiền và đứng giữa những bữa tiệc xa hoa”, cậu nhìn cô, khóe mắt nheo lại nét cười, “Tôi biết có rất nhiều cô gái không được như em đâu. Dù có phải đánh đổi nhiều thứ, họ vẫn muốn được khoác lên những bộ đầm đắt tiền và không muốn bỏ lỡ bất kì sự kiện sang trọng nào hết.”

“Anh đánh giá em cao quá.. Cảm ơn vì điều đó”, cô nói. Đó là câu nói đầu tiên cô nghĩ ra trong đầu.

“Đừng quá tự ti về bản thân, Tiểu Hàn ạ.”

Sau câu nói ấy, không khí giữa hai người trầm hẳn xuống. Vũ Lục Hàn không phải không biết điều đó, nhưng cô không thể khiến bản thân gạt bỏ hết sự tự ti. Bất kể quyết định điều gì, cũng luôn có một tia tiêu cực trong đấy. Nó chính là thứ khiến tự tin của Vũ Lục Hàn luôn không cánh mà bay.

“Nơi này Hàm Vũ Phong sẽ làm chủ, em có biết không?”, Trần Hải Minh một lần nữa gợi chuyện. Vũ Lục Hàn nhìn cậu, hai mắt mở tròn.

“Anh nói thật sao?”, cô sững sốt.

“Tôi đùa em làm gì?”, cậu nhìn cô cười, “Đây là nơi Hoàng Lâm đã đích thân thiết kế, xây dựng nên. Ngay khi hoàn thành, Hàm Vũ Phong lập tức mua trọn vẹn. Bữa tiệc này vừa để khánh thành khu resort, vừa để chào đón chủ mới. Có vẻ hẳn ta chẳng nói gì với em nhỉ?”

“Không... không ạ”, cô ấp úng, nhìn quanh. Hàm Vũ Phong mua toàn bộ nơi này, vậy là hẳn ta có vô cùng nhiều tiền. Dù có là bạn thân đi nữa, một khi Hoàng Lâm đã đích thân thiết kế, không thể nào cậu bán với giá rẻ mạt. Cả một nơi rộng rãi, hoành tráng thế này...

“Chính xác thì... Hàm Vũ Phong... làm nghề gì hả anh?”, cô ngập ngừng đôi chút, rồi quyết định hỏi cậu. Chàng trai ngồi kế bên nhìn cô lạ lẫm, rồi bật cười. Cô hoang mang.

“Em không biết hẳn cũng phải thôi, hẳn hoạt động dưới danh nghĩa của bố, cũng ít khi để lên báo!”

“Vậy... anh ấy... quan trọng lắm hả?”

“Em đã từng nghe thấy tên tập đoàn ACorp chứ?”

“Em... biết...”, cô ngập ngừng. Vũ Lục Hàn đã nghe cái tên này rất nhiều, vì đi đâu cũng thấy chuỗi trung tâm mua sắm A's Mart. Trần Hải Minh nhướn cười, nhìn cô đầy ẩn ý.

“Đừng ngạc nhiên. Hàm Vũ Phong đang là chủ nhân duy nhất của tập đoàn AGroup”

Vũ Lục Hàn cảm thấy mình vừa ngồi cạnh một quả bom phát nổ. Ngay lập tức cô thấy choáng váng, quay sang nhìn cậu với đôi mắt tròn to sững sốt. Vũ Lục Hàn biết đến ACorp qua rất nhiều phương tiện truyền thông, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng Hàm Vũ Phong là ông chủ của tập đoàn ấy. ACorp là một tập đoàn kinh tế tư nhân của đất nước cô, tập trung đầu tư vào du lịch và bất động sản. Hai thương hiệu lớn nhất và đang phát triển vô cùng mạnh tại đất nước này là A'sand – bao gồm nhiều chuỗi khách sạn, khu nghỉ

duong, khu biệt thự biển, công viên giải trí năm sao và trên năm sao ở đẳng cấp quốc tế; và A's Mart, bao gồm tổ hợp trung tâm thương mại, văn phòng, căn hộ hạng sang tại các thành phố lớn khắp cả nước. Ngoài ra, cô rất thích ACorp bởi đây là tập đoàn tư nhân duy nhất thành lập một thương hiệu đặc biệt dành cho tầng lớp nghèo khó, hoặc cho người vô gia cư với mục đích từ thiện – Angels. Angels bao gồm hàng loạt chung cư hiện đại được xây dựng như dành cho tầng lớp trung lưu, nhưng hoàn toàn chỉ hỗ trợ những người nghèo, những công nhân thu nhập thấp, hoặc người vô gia cư. Phải nói rằng ACorp đã chịu lỗ vốn khi chi nhiều tiền xây chung cư hiện đại cho họ mà mức giá để được ở trong một căn hộ chỉ bằng một phần tư giá trị thật của nó. Với một căn hộ cho thuê, giá thuê ban đầu sẽ bằng một phần tám giá trị căn hộ, tùy theo mỗi tháng tăng giảm trong phạm vi không quá một triệu. Những người vô gia cư, không có việc làm sẽ được hỗ trợ giảm chi phí hàng tháng. Song song với cấp nhà ở, Angels mở hàng loạt cửa hàng ăn, cửa hàng sách, cửa hàng tạp hóa, và tạo điều kiện cho những người thất nghiệp được làm việc trong những nhánh nhỏ đó của tập đoàn, do một cấp dưới chuyên quản lý và điều khiển riêng. Cho đến nay, mô hình Angels của Hàm Vũ Phong vô cùng hiệu quả khi hẳn giúp rất nhiều người thất nghiệp, người nghèo, không chỉ có chỗ ở, mà còn có việc làm với thu nhập ổn định. Vì quyết tâm tập trung vào hai lĩnh vực du lịch và bất động sản, ACorp thu lời rất cao bởi hiện tại đó là tập đoàn đầu mối của rất nhiều khu du lịch, nghỉ dưỡng đông thực khách. Không chỉ vậy, do có lợi thế với ông chủ là người nước ngoài, ACorp cũng vô cùng phát triển tại Anh Quốc – điều đó khiến Hàm Vũ Phong trở thành một ông chủ giàu có, quyền lực với chiến lược ổn định trong phát triển kinh doanh. Ở Anh, tập đoàn ACorp đã có hệ thống trường học đa cấp với tên gọi chung A'School. Còn ở châu Á, ACorp đã mở hai bệnh viện đa khoa lớn A'Health, và hàng loạt văn phòng cho thuê khác với tên gọi A'Office. Để không kém cạnh ở bất cứ lĩnh vực nào, ACorp bắt đầu lấn sân sang phục vụ chị em với thương hiệu làm đẹp riêng A Charming's. Ông chủ Hàm Vũ Phong đã cho mở hai trung tâm làm đẹp bên trong những khu thương mại lớn, và đang hợp tác với các công ty mỹ phẩm hàng đầu thế giới để cho ra thương hiệu riêng. Ngoài ra, A Fashionista là thương hiệu hợp tác với nhánh thiết kế thời trang của Hoàng Lâm, là nơi độc quyền thương hiệu thời trang dành cho giới trẻ. Với tham vọng vô cùng lớn của mình, Hàm Vũ Phong dường như muốn mở rộng tới mọi lĩnh vực, và sắp tới là hãng viễn thông riêng biệt của mình A'Tel. Mỗi ngày, ACorp thu về hàng trăm triệu đô la, đồng nghĩa với một ngày, Hàm Vũ Phong có thể mua được một chiếc Airbus A380 chỉ để đỗ nó ở một mảnh đất nào đó hẳn mua và vào ngủ buổi tối trong những chiếc giường sang trọng bên trong nó.

Nghĩ đến đây, Vũ Lục Hàn khẽ rùng mình. Cả gia đình cô kiếm được một tháng, có lẽ chưa bằng số tiền hẳn có trong một giấy đồng hồ mỗi ngày. Đúng là “kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra”. Tuy nhiên, cô rất nỗ lực, vì hẳn là người chủ duy nhất thuộc một tập đoàn vô cùng sang trọng lại có riêng một thương hiệu dành cho người nghèo, và tạo điều kiện cho họ mà không màng lợi nhuận. Có lẽ trên đời này cũng chỉ có một mình hẳn dám như vậy, vì lợi nhuận từ những thứ khác đã quá đủ cho hẳn, số lỗ từ thương hiệu Angels không thấm nhuần gì so với lợi nhuận của hẳn. Bởi vậy, hẳn thường xuyên chăm sóc cẩn thận những ngôi nhà thuộc thương hiệu Angels, và luôn mang đến cho những người nghèo khổ các cơ hội việc làm ổn định. Trên hết, Hàm Vũ Phong chưa bao giờ có ý định khoe khoang với Vũ Lục Hàn về công việc của mình. Vũ Lục Hàn, nếu không chủ động hỏi, sẽ không bao giờ biết. Những điều đó khiến cô càng thêm ngưỡng mộ hẳn. Đối với cô, Hàm Vũ Phong thật sự là một thiên thần.

28. Chương 28

“Sao bỗng dưng em quan tâm đến cậu ta?”, Trần Hải Minh hỏi một câu khiến cô ngỡ ngàng. Vũ Lục Hàn nhìn cậu một lúc, rồi cúi đầu cười.

“Anh ấy biết mọi thứ về em, còn em không biết gì về anh ấy cả”, cô đỏ mặt. Vũ Lục Hàn thừa nhận, chỉ đến bây giờ cô mới thấy tò mò về hẳn.

“Em sẽ phải ngạc nhiên rất nhiều”, chàng trai có mái tóc đỏ nhìn cô cười ám muội, uống một ngụm cocktail. Đột nhiên, một bóng dáng lọt vào mắt khiến cậu ngỡ ngàng. Cậu vội vàng nhìn theo, đứng dậy quay sang cô gái, nói vội: “Tôi có chút chuyện, em ngồi đây một mình được chứ?”

“Vâng”, cô lúng túng đưa tay chào cậu và nhìn chàng trai ấy quay đi. Vũ Lục Hàn bối rối nhìn quanh, cô không thấy bất cứ ai quen thuộc với mình.

“Tiểu Hàn?”, giọng nói vô cùng gần gũi ấy khiến Vũ Lục Hàn sửng sốt quay lại. Từ Thiên, trong bộ suit lịch lãm màu xám, đang đứng bên cạnh nhìn cô.

Vũ Lục Hàn ngay lập tức đứng dậy, nhìn anh ngỡ ngàng. Anh vẫn vậy, mái tóc màu đồng được vuốt cẩn thận, cặp kính đen gọng nhỏ ngay ngắn trên sống mũi, đôi mắt nâu hiền lành nhìn cô vẫn dịu dàng như xưa. Từ Thiên cười hiền từ, bước đến gần cô gái.

“Chào Tiểu Hàn, lâu rồi không gặp em”, anh vẫn dịu dàng với cô khiến cô vô cùng bối rối. Cô đã nghĩ rằng anh sẽ không nhìn cô nữa.

“Từ Thiên, anh... cũng lâu không gặp”, cô ấp úng từng chữ. Anh mỉm cười nhẹ nhàng, bước đến ngồi lên bệ đá cạnh cô. Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ ngồi xuống.

“Em và hai bác vẫn khỏe chứ?”, anh hỏi. Cô lúng túng gật đầu.

“Em và... cậu ta... vẫn ổn?”, Từ Thiên hỏi một câu khiến cô sửng lại. Vũ Lục Hàn biết anh vẫn tin rằng họ thật sự là một đôi.

“Vẫn... ổn”, cô nói rất nhỏ. “Bố mẹ anh... chắc là... rất giận em...”

“Không”, anh cười với cô, “Anh đã nói với họ ngay tối hôm đó. Chúng ta đã không lắng nghe em, bắt em phải làm theo những sự sắp đặt mà không biết em đã có hạnh phúc riêng của mình. Bố mẹ anh đã hiểu ngay điều đó và muốn đến gặp gia đình em để xin lỗi, nhưng anh đã ngăn cản. Anh nghĩ rằng...”, Từ Thiên đột ngột dừng lại. Cô ngẩng mặt lên nhìn anh. Từ Thiên chỉ nhìn cô một giây, rồi mỉm cười, nhìn đi nơi khác.

“Anh nghĩ rằng... nếu... gặp lại em lần nữa, anh sẽ... bắt chấp hạnh phúc của em, giành lấy em về bên cạnh mình”

Vũ Lục Hàn thấy tim mình run lên một nhịp. Anh thích cô, anh thật sự đã có tình cảm với cô. Điều đó thật tệ, Vũ Lục Hàn cũng đã thích anh, nhiều đến nỗi cô nghĩ cô đã yêu anh rồi. Cô đã vui sướng với ý nghĩ sẽ bên anh cả đời, nếu như không vô tình biết mục đích thật của bố mẹ. Cô với hắn, không là gì của nhau, nhưng bây giờ chính cô cũng có xúc cảm với hắn. Làm sao cô có thể bên cạnh anh được nữa khi mà cô đã thích hắn? Làm sao cô có thể bên cạnh anh khi cô nói dối anh về hắn?

“Anh xin lỗi”, Từ Thiên bật cười gượng, quay sang nhìn cô gái đang cúi gằm với hai má đỏ ửng, “Anh nói vậy có lẽ khiến em khó xử, anh không có ý gì đâu”

“Không... không sao ạ”, cô lắp bắp. Vũ Lục Hàn nhìn lên, bắt gặp ánh nhìn dịu dàng quen thuộc. Trong cô lại dâng lên cảm giác khó tả. Không lẽ, cô có thể cùng một lúc thích hai người?

“Anh... anh đã... có ai... có vị hôn phu nào đấy...”, Vũ Lục Hàn khổ sở ấp úng, không biết phải biểu đạt cảm xúc của mình thế nào. Cô vẫn nhìn anh, nhưng không dám nhìn vào mắt. Từ Thiên bật cười.

“Chưa, anh chưa tìm thấy cô bé nào như em”, anh đùa, đưa tay xoa đầu cô. Vũ Lục Hàn cười gượng gạo, ngại ngần cúi đầu. Đột nhiên cô nhìn thấy đôi giày trắng vô cùng quen mắt trước mặt. Vội vàng ngẩng đầu lên, cô như đứng tim khi thấy Hàm Vũ Phong lặng lẽ nhìn mình, khuôn mặt không thể nào lạnh lùng hơn được nữa.

“Anh... sẽ để hai người tự nhiên”, Từ Thiên nhận ra hắn, đứng dậy nhìn hắn gật đầu chào, rồi quay đi. Hắn không hề nhìn anh, đôi mắt nâu khói nhìn chằm chằm vào ánh mắt bối rối của cô, ánh mắt uy hiếp buổi tối hôm ấy, ánh mắt khiến tim cô đập mạnh.

“Em thật đáng yêu”, hắn lạnh lùng buông ra một câu nói khiến tâm can Vũ Lục Hàn trở nên hỗn loạn. Bỗng dưng nói vậy là có ý gì?

“Em cứ như vậy làm sao tôi có thể để em một mình”, hắn không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào, nhưng đôi mắt phảng phất một tia nhìn khó chịu. Hắn tiến đến gần cô, đưa tay chờ đợi. Hành động quen thuộc mọi ngày, bây giờ khiến Vũ Lục Hàn dè dặt. Cô không dám đặt tay mình vào tay hắn.

“Đứng lên. Từ giờ trở đi, em không được phép rời xa tôi nửa bước”, hắn lập tức cúi xuống, nắm lấy tay cô kéo dậy. Vũ Lục Hàn bất ngờ, tóm nhẹ vào vạt áo vest của hắn, rồi lại lúng túng thả tay. Một lần nữa đứng

quá gần đối diện hẳn, người cô lại nóng lên bất thường, cô không dám nhìn hẳn. Cô cảm thấy hơi thở của hẳn đang nhẹ nhàng mơn man tóc mình, điều đó khiến một cơn tê dại chạy thẳng từ đỉnh đầu đến dọc sống lưng cô. Vũ Lục Hàn lúng túng lùi lại, hai má đỏ ửng.

“Anh... có việc thì tôi mới phải ở lại chứ”, cô thanh minh. Hàm Vũ Phong cười nhẹ.

“Vây phiền em lắng nghe mọi công việc nhằm chán của tôi nhé”, hẳn thì thầm nhẹ nhàng khiến cả người cô tê rần. Vũ Lục Hàn biết cô đang đỏ ửng hai má và hai tai, cúi gằm mặt xuống để che giấu.

Một tiếng sau, buổi lễ khánh thành bắt đầu. Phóng viên và máy quay được phép vào sâu trong bữa tiệc, nhưng phải đứng phía sau những dải băng đỏ và bốn người bảo vệ. Một số máy ảnh chĩa về phía cô, và cả Từ Thiên – chàng trai đang đứng đối diện cô – khi phóng viên nhận ra hai người cùng xuất hiện trong một bữa tiệc. Vũ Lục Hàn chỉ thẹn thùng cúi đầu, cố gắng quay ngược lại phía máy ảnh vì sợ hình ảnh mình bị lọt lên mặt báo, giữ tóc xuống để che tối đa gương mặt. Thế nhưng cô vẫn cố nhìn theo khi Hàm Vũ Phong đang chậm rãi tiến về phía Hoàng Lâm – chàng trai là chủ dự án, người đang chuẩn bị cho lễ cắt băng khánh thành. Hai người bắt tay nhau, trong khi Hoàng Lâm nở nụ cười nửa miệng tự tin thì hẳn chỉ nhìn mọi người bằng cặp mắt lạnh lùng sắc sảo, nói một tiếng cảm ơn, và không cười một chút nào hết. Trước khi phát biểu, hẳn đã liếc nhìn về phía Vũ Lục Hàn. Và chỉ duy nhất khi ấy, hẳn nở một nụ cười.

Trời sẩm tối, bữa tiệc vẫn chưa kết thúc. Hoàng Lâm vô cùng bận rộn vì là người đứng ra tổ chức bữa tiệc, trước lễ khánh thành là tiệc ngọt để khánh thành và ra mắt chính thức chủ nhân mới; bây giờ chính là bữa tiệc mặn để chào mừng người chủ mới Hàm Vũ Phong. Hẳn cũng đoán trước như vậy, nhưng không nghĩ rằng bữa tiệc sẽ kéo dài lâu và muộn. Bữa tiệc chính thức bắt đầu từ bốn giờ đúng, và dự kiến kết thúc lúc tám giờ tối. Vũ Lục Hàn vẫn luôn đi bên cạnh hẳn, có một số người thắc mắc với hẳn về cô, nhưng hẳn chỉ khéo léo chuyển chủ đề mà không trả lời một ai cả. Bởi vậy, Vũ Lục Hàn lại càng bị để ý khi giờ đây phần lớn khách mời đã nhận ra vị hôn phu cũ của Từ Thiên. Họ vừa phán đoán với nhau về danh phận cô gái, vừa thi nhau phỏng đoán mối quan hệ giữa hẳn và cô. Hẳn cô gái này phải vô cùng đặc biệt, mới có thể xuất hiện cạnh vị thần nổi tiếng bằng lãnh và “trơ trọi cái đẹp” như quý ngài James Adam.

“Em có mệt không?”, lần đầu tiên cô nhận được câu hỏi đầy quan tâm đó từ hẳn. Vũ Lục Hàn bỗng chốc cảm động, mỉm cười lắc đầu. Hẳn không đáp, nhìn quanh rồi bỗng dẫn cô đi ngược lại, tách xa khỏi căn phòng chính.

“Anh đi đâu vậy? Họ đang chuẩn bị bàn ghế, sắp ăn rồi đó!”, Vũ Lục Hàn bối rối đi theo, lo lắng nhắc nhở hẳn vì nghĩ hẳn định bỏ về. Cô biết hẳn là một phần của bữa tiệc, vì hẳn giờ đây chính thức là chủ nhân của khu resort cao cấp này. Hẳn không thể nào đột ngột bỏ về được, như vậy sẽ rất bất lịch sự.

“Chúng ta chỉ đi thưởng thức chút không khí không có hơi người thôi mà”, hẳn quay sang nhìn cô, nở nụ cười vô cùng thoải mái. Vũ Lục Hàn ngay lập tức đỏ mặt, không dám bày tỏ thêm ý kiến gì.

Hàm Vũ Phong dường như đã thông thuộc nơi này, dẫn cô ra khỏi nhà chính, đi ngang qua khu vườn trồng đầy hoa hồng trắng và rẽ trái ở cuối khu vườn. Vũ Lục Hàn bị choáng ngợp trước bể bơi ngoài trời vô cùng lớn của khu resort, thiết kế thành hình kim cương vô cùng lớn. Hàm Vũ Phong dẫn cô đến bên một chiếc ghế bể bơi với khung ghế làm từ gỗ thật và lót vải mềm nhiều màu. Hẳn ngồi xuống một nửa ghế và tựa mình nằm dài trên đó. Vũ Lục Hàn bối rối, không biết phải làm gì thì hẳn đã nhìn cô cười thích thú.

“Không định đứng đó ngắm tôi đấy chứ?”, rồi hẳn vỗ nhẹ vào nửa ghế còn lại cạnh mình, nhìn cô chờ đợi. Vũ Lục Hàn cảm thấy ngượng ngùng, lắc đầu nguầy nguậy. Không để bản thân phải chờ đợi, hẳn vươn người dậy kéo Vũ Lục Hàn nằm xuống cạnh mình. Cô thấy tim mình bắt đầu tăng vận tốc, đưa máu dồn lên não nhanh chóng hơn và hai má cô lại bắt đầu ửng đỏ. Hàm Vũ Phong quàng cánh tay sang ôm trọn vẹn bờ vai bé nhỏ, khiến Vũ Lục Hàn chỉ biết nằm im không dám nhúc nhích. Đây là lần thứ hai hẳn ôm cô trong vòng tay to lớn của hẳn. Lần đầu khi ở rạp chiếu phim, bao quanh bởi rất nhiều người lạ, cô chỉ thấy tim mình đập thật mạnh. Bây giờ, nơi đây vô cùng yên tĩnh, chỉ có hai người, Vũ Lục Hàn không chỉ thấy tim mình đang đập rất nhanh, mà đầu óc cô còn chao đảo bởi mùi hương thanh mát tràn khắp cơ thể mình. Lần đầu tiên cô nằm cạnh hẳn, nằm trong vòng tay hẳn, cô không cảm nhận được tình cảm của hẳn dành cho mình, nhưng cô thích sự bình yên và cảm giác an toàn hẳn đang mang lại. Vũ Lục Hàn bối rối suy nghĩ. Hẳn không có tình cảm với cô, lí do gì khiến hẳn cư xử vô cùng dịu dàng với cô như vậy? Nếu không thích, sẽ không làm thế đâu nhỉ? Cô thở dài vô cùng khẽ. Cô không dám cho rằng hẳn thích mình, suy cho

cùng cô cũng chưa cảm nhận được tình cảm của hắn. Như Từ Thiên, cô biết anh thích cô, cô biết điều đó thông qua những cử chỉ của anh, cũng dịu dàng, nhưng sự dịu dàng ấy vô cùng chân thành. Một ánh mắt anh nhìn cô cũng truyền tải hàng ngàn ý nghĩ ngọt ngào, một lời nói ân cần dành cho cô cũng chứa đựng vô vàn yêu thương không cần nói ra. Anh đã đau khổ thật sự khi cô từ chối ở bên cạnh anh, ngay cả trong cơn say, cô vẫn dễ dàng đọc ra sự đau khổ ấy trong ánh mắt tuyệt vọng anh nhìn cô trước khi quay lưng đi thẳng. Nhưng còn hắn, cô chưa bao giờ nhìn thấy một tia tình cảm nào từ hắn. Hắn cười nhiều bên cạnh cô, hắn cho cô nhiều cử chỉ ngọt ngào, ân cần mà cô biết chắc chưa từng dành cho ai cả – không có gì khó để nhận ra biểu hiện của tất cả mọi người khi thấy cô bên cạnh hắn. Cô cảm nhận được bản thân mình là một điều đặc biệt so với những cô gái khác, nhưng cô không nghĩ đó là lí do để được nhận lấy những sự ngọt ngào này. Hắn là một kẻ vô cùng khó đoán. Mọi suy nghĩ, hành động của hắn dường như vượt xa khỏi xã hội này, không một ai có thể biết được hắn nghĩ gì, hắn muốn gì, mục đích những hành động của hắn là gì. Một lỗ đen vũ trụ nơi vạn vật đều bị hút vào, nhưng kể cả khi đã lọt vào, vẫn không biết có gì bên trong nó. Vũ Lục Hàn cũng không thể cưỡng lại sức hút mãnh liệt của lỗ đen vũ trụ, cô đã bị nó hút vào rồi. Và giờ, tuy chưa cảm nhận cái “sống không bằng chết” khi nằm trọn trong lỗ đen chết tiệt ấy, cô cũng không thể kìm nén sự dằn vặt của những tò mò ngày càng lớn. Cô là một thực thể bé nhỏ, lọt vào giữa lỗ đen vũ trụ, mệnh mông không tìm thấy lối ra.

“Anh... nên quay lại...”, Vũ Lục Hàn lấy hết can đảm để nói. Hàm Vũ Phong không nhúc nhích, hơi thở vẫn đều đều mơn trớn trên tóc cô.

“Không sao... họ sẽ không đi tìm đâu”, hắn đáp. Cô chỉ nhìn mông lung vào không trung, hai bàn tay ép sát vào cơ thể mình.

“Anh... sao lại thích... làm những chuyện này... với tôi?”, cô ấp úng nói ra điều mình suy nghĩ, và nói vô cùng nhỏ. Cô hi vọng hắn không nghe rõ, sẽ không trả lời. Hắn im lặng, nhưng rồi hít một hơi thật sâu và thở ra rất nhẹ.

“Em... rất giống...”, hắn thì thào, nhưng lại ngập ngừng không nói. Vũ Lục Hàn lấy hết can đảm, ngược lên nhìn hắn. Hắn đang nhắm mắt, tay còn lại gác lên trán che khuất hai mắt mình. Hắn không ngủ, nhưng hắn vẫn đẹp tuyệt, một lỗ đen vô cùng chết tiệt.

“Tôi giống... người quen của anh?”, Vũ Lục Hàn hỏi lại. Cô nhìn hắn, nhìn hắn. Và rồi, hắn hé đôi mắt, ánh mắt sâu thẳm chứa đựng vô vàn suy nghĩ phức tạp. “Có phải vì thế nên anh tốt với tôi?”, cô không muốn chịu thua, tiếp tục hỏi. Hàm Vũ Phong khẽ nhướn cười, nhìn cô khó hiểu.

“Cô biết tò mò như vậy từ bao giờ?”, hắn đột ngột thay đổi cách xưng hô khiến cô bất ngờ chột dạ. Cô lại cúi xuống, không dám nhìn vào mắt hắn.

“Xin lỗi”, cô hạ giọng nói nhỏ, “Anh dường như biết mọi thứ về tôi... nhưng tôi không biết gì về anh cả.”

“Cô cảm thấy như vậy là bất công?”, hắn hơi nghiêng người sang khiến Vũ Lục Hàn dường như đứng tim. Cô co rúm người lại khi khuôn mặt đối diện với khuôn ngực to lớn của hắn.

“Tôi... không biết”, cô nói nhanh, “Nhưng... tôi không thấy an toàn...”

“Hiểu rồi!”, hắn cười lớn, tựa trán vào đỉnh đầu cô, “Vậy là cô nghĩ có người biết mọi thứ về mình trong khi mình không biết gì về họ là thiếu an toàn?”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt gật đầu. Hắn lập tức phì cười, khiến cô càng thêm ngượng. Hàm Vũ Phong nghiêng hẳn người sang phía cô, đưa tay nâng cằm cô ngược lên đối diện mình. Hai má cô đỏ hồng, dù trời nhá nhem tối vẫn có thể thấy rõ.

“Cô tin tôi chứ?”, hắn thì thầm với một nụ cười. Vũ Lục Hàn nhìn hắn vài giây, lấy sức lắc đầu. Hắn khẽ chau mày.

“Không tin thật sao?”, hắn cười, “Vậy mà hàng đêm cô vẫn yên giấc cùng nơi tôi ngủ, sáng vẫn thản nhiên theo tôi lên xe, bảo đi đâu là đi nấy, bây giờ đang ở một mình với tôi, nằm ở một nơi mà bất kì thằng nào cũng dễ dàng để cô xuống, “hành sự” nhanh chóng rồi để cô lại bỏ đi. Cô vẫn bảo cô không tin tôi sao?”

Vũ Lục Hàn cứng người, nhìn hắn bàng hoàng. Chính cô cũng không nhận ra những điều ấy cho đến khi hắn phơi bày những sự thật trần trụi như vậy. Bản thân cô vô cùng tin tưởng hắn, trong vô thức, cô còn

dám phủ nhận điều gì?

“Vũ Lục Hàn, cô tin tôi, vậy cô còn thấy tôi thiếu an toàn ở điểm nào?”, hắn cười nửa miệng đắc thắng, như vừa khiến cô gái mở to đôi mắt. Vũ Lục Hàn bối rối cụp mắt xuống.

“Anh đã bảo, anh muốn tôi phải sống không bằng chết”, Vũ Lục Hàn lí nhí. Ngay khi nói xong câu ấy, cô cảm thấy Hàm Vũ Phong đã sống người. Cô vội vàng nhìn hắn, và ngay lập tức trái tim bé nhỏ lại run lên khi bắt gặp nụ cười vô cùng thoải mái của chàng trai lai Tây. Hắn nhìn cô, lần đầu tiên cô cảm nhận sự dịu dàng từ đáy mắt. Một sự dịu dàng thật sự, vô cùng chân thành.

“Tôi cứ nghĩ, mấy ngày qua ở cùng tôi, cô phải thấy như vậy rồi chứ?”, hắn trêu ghẹo. Cô nhăn nhó, hai má ửng hồng trông vô cùng đáng yêu.

“Tất nhiên là có, nhất là khi phải lau cửa kính. Tôi không quen dùng cây lau kính của anh nên mọi chỗ đều lau bằng tay đấy! Anh có biết là cửa rất cao, chỗ nào cũng là cửa kính, để lau được tôi đã rất khổ sở, phải lấy cả thang để tĩa cây ngoài vườn vào bắc lên mà vẫn phải với, chưa kể...”, Vũ Lục Hàn được thể xả nổi tức giận của một cô giúp việc bé nhỏ phải lau cửa kính bằng tay. Hàm Vũ Phong cười nhẹ, dùng ngón cái chạm khẽ khàng vào môi cô. Cô gái ngay lập tức ngừng nói, mọi dây thần kinh trong người cô giật mạnh.

Hắn tiến lại gần hơn, và cô không thể phủ nhận đã chờ đợi giây phút sắp diễn ra ấy. Cô biết, cô muốn hôn hắn, rất nhiều!

Điện thoại hắn đột nhiên vang lên. Vũ Lục Hàn gần như đã nín thở, liên thở hắt. Hàm Vũ Phong cúi xuống cười nhẹ, thở dài ngồi dậy, không cần nhìn vào điện thoại, đưa tay kéo cô dậy và vuốt lại tóc cô vào nếp.

“Đi thôi, Hoàng Lâm gọi chúng ta rồi đấy”, hắn nhẹ nhàng nói và đứng thẳng dậy, tự mình chỉnh lại bộ suit, rồi đưa tay nhắc cô gái tóc ngắn đứng thẳng cạnh mình.

“Nghỉ ngơi như vậy đủ đánh tan cơn mệt mỏi của em chứ?”, hắn thì thầm, cô chỉ biết đỏ mặt gật đầu. Hắn, vô cùng, đáng ghét!

“Đi nào, cô gái”, hắn đưa tay ra, chờ đợi để nắm lấy tay cô, “Tôi và em còn phải giải quyết nhiều việc nữa đấy!”

29. Chương 29

Năm người bọn họ lại ngồi chung một chiếc bàn. Vũ Lục Hàn bây giờ ngồi cạnh hắn, bên phải mình vẫn là Hoàng Lâm. Chu Bạch Thảo ngồi cạnh bên kia của hắn và Trần Hải Minh ngồi đối diện cô. Vũ Lục Hàn đỡ một chút ngại ngùng so với lần đầu ngồi cạnh họ, thậm chí cô còn nhận thấy sắc mặt chàng trai tóc đỏ đối diện mình khác hẳn so với lúc đầu gặp. Cậu trầm tư hơn, có một chút hoảng hốt và thỉnh thoảng lại nhìn hắn. Vũ Lục Hàn chỉ lặng lẽ nhìn mà không dám hỏi một câu gì thêm.

“Hai ngày nữa là sinh nhật em”, Chu Bạch Thảo chống tay lên bàn, giữa bữa ăn, và nhìn mọi người thông báo. Nàng nhìn cô.

“Chà, anh còn chưa nghĩ ra món gì cho em”, Hoàng Lâm cười sôi nổi, “Chưa biết làm gì cho vượt mặt anh bạn ngoại quốc kia! Gì chứ, bức tranh cổ vô cùng hiếm mà cậu ta còn đoạt về được, chắc cậu ta sẽ tặng em cả hành tinh mất!”

Vũ Lục Hàn nghe vậy, hai mí mắt trùng xuống. Hắn đã mua cả một bức tranh cổ để tặng cô gái xinh đẹp kia sao? Như vậy, hắn là hắn đã từng thích cô ấy lắm. Một cô gái ở bất cứ góc nhìn nào cũng vô cùng xinh đẹp, khí chất, nếu Vũ Lục Hàn là đàn ông, chắc chắn không khỏi có cảm tình. Trong cô lại dấy lên cảm giác tội lỗi, như một cô ả đi cướp chồng người khác. Nếu vậy, không thể trách cô gái xinh đẹp kia luôn nhìn cô với cái nhìn không một chút thiện cảm. Là cô công khai xen vào giữa bọn họ, cô chính là kiểu người mà cô khinh nhất khi xem phim truyền hình dài tập. Thật đáng buồn!

“Anh không cần vậy đâu!”, cô gái xinh đẹp nhìn Vũ Lục Hàn, khẽ nở nụ cười vô cùng thích thú khi thấy bộ dạng cúi gằm tội nghiệp của cô. Chu Bạch Thảo duyên dáng uống một ngụm rượu, lại nhìn quanh bàn một lượt.

“Năm nay, em sẽ tổ chức tiệc hai ngày một đêm trên du thuyền, đến hòn đảo gần bờ mà năm ngoái em đã nhận từ bố”, cô đưa mắt vô cùng quyến rũ, “Chỉ cần mọi người vui vẻ tham gia là đủ, em không cần nhận quà”

“Chà, cô bé!”, Trần Hải Minh lần đầu lên tiếng, nhìn nàng đầy bất ngờ, “Lý do gì khiến em chịu chơi quá vậy? Bữa tiệc hấp dẫn như thế, ai có thể bỏ qua chứ!”

“Em đã quá chán những bữa tiệc trên bờ rồi”, nàng thở dài, bộ dạng vẫn vô cùng xinh đẹp, “Nào ăn, rồi nhạc, rồi tặng quà, rồi uống, rồi đi về, chẳng phải là quá nhàm chán sao? Nhưng nếu vẫn làm như vậy, trên một con tàu sang trọng dẫn đến một hòn đảo nhỏ xinh đẹp, mọi thứ như thế em là nàng công chúa cứng của đất nước này ấy...”, nàng mỉm cười ngọt ngào, đưa mắt nhìn cô gái. Vũ Lục Hàn gần như đã cúi gầm mặt xuống. Đúng vậy, nếu tôi là công chúa của đất nước này, cô vẫn chỉ là một kẻ nô tì bé nhỏ mong được với cao mà thôi.

“Anh rất mong đợi!”, Hoàng Lâm đưa ly rượu của mình ra chạm ly cùng nàng. Chu Bạch Thảo nhấp miệng với một nụ cười mỉm, liếc nhìn hắn và cô gái ngồi cạnh.

“Anh Vũ Phong”, nàng ngược lên và nhận được ánh nhìn của anh, “Anh, và cô gái ấy, sẽ đi chứ?”, lần đầu tiên nàng nhắc đến cô. Vũ Lục Hàn rụt rè nhìn lên, thấy nàng nhìn mình lại lập tức cúi đầu.

“Cô ấy sẽ phải nghỉ học để tham gia đây”, hắn bình thản đáp. Vũ Lục Hàn không dám ý kiến.

“Không phiền chứ?”, nàng hỏi cô. Lần đầu tiên, nàng hỏi cô. Vũ Lục Hàn thấy tim đập thành thịch, hết như khi đang đi phỏng vấn xin việc. Cô nhìn lên nàng, bối rối, hoảng hốt. Không hiểu vì sao, cô thấy sợ nàng!

“Cô ấy hơn tuổi em đó”, hắn quay sang nhìn cô, nở nụ cười trấn an, “Hãy coi cô ấy như một người chị của mình.”

Chu Bạch Thảo ngỡ ngàng sau câu nói ấy của hắn, càng thêm bất ngờ bởi sự dịu dàng hắn đột nhiên dành cho cô. Nàng nhìn hắn, rồi lại nhìn cô, biểu hiện vô cùng phức tạp.

“Em... em cũng...”, cô ấp úng. Trong lòng hỗn loạn, không dám từ chối mà cũng không dám đồng ý. Chu Bạch Thảo thấy sốt ruột, tựa vào ghế uống một ngụm rượu lớn, nhìn cô ráo hoảnh.

“Em được mời trực tiếp mà còn ngại sao?”, nàng nói với cô, giọng lạnh tanh. Nếu cô gái đó không đi, nàng còn biết phải làm gì chứ?

“Em.. em sẽ...”, cô như bị thúc giục, càng hoảng, lúng túng không thể nói hết câu, vặn vẹo hai bàn tay. Hàm Vũ Phong đột nhiên đặt tay mình lên tay cô, nhìn cô cười nhẹ nhàng rồi quay sang nhìn Chu Bạch Thảo.

“Bọn anh sẽ đi. Cô ấy rất nhất, bị hỏi dồn như vậy dễ hoảng”, hắn nói. Hành động ấy của Hàm Vũ Phong khiến cả ba người còn lại như chết sững. Chưa bao giờ hắn dịu dàng như vậy! Trần Hải Minh nén một tiếng thở dài, có phải biết nhiều quá cũng rất mệt không? Cậu đã từng thấy hắn yêu một người, nhưng chỉ thấy toàn đau khổ. Cậu chưa được chứng kiến sự dịu dàng này, cũng hoàn toàn không biết hành động này có thực chân thành.

“Tuyệt”, nàng nhìn hai người, buông ra một câu nói không cảm xúc, nhắc ly rượu lên uống đầy một hơi. Hoàng Lâm nhìn họ mỉm cười, trong đầu xuất hiện nhiều suy nghĩ phức tạp.

Tiệc tàn. Những thực khách lần lượt ra về, nán lại bắt tay chào Hoàng Lâm, và hắn. Vì một lí do nào đó, Trần Hải Minh nhất định đứng lại, không bắt tay ra về, đắm chiêu nhìn vào lượt khách. Vũ Lục Hàn đứng chờ hắn, bên cạnh chàng trai tóc đỏ.

“Anh đang chờ bạn sao?”, cô tò mò nhìn cậu. Trần Hải Minh quay sang nhìn cô, mỉm cười.

“Tôi chờ một người đáng ra không nên xuất hiện”, cậu đáp, đôi mắt lại hướng về dòng khách đang bước đến cửa. Bỗng cậu mở to đôi mắt, người cứng lại. Vũ Lục Hàn nhìn theo, phát hiện ra Từ Thiên. Một cô gái trẻ đang khoác tay anh, và họ đang bước dần về phía hai chàng trai trẻ.

“Anh cần em giúp một việc”, cậu đột nhiên quay sang, tóm lấy vai Vũ Lục Hàn. “Đừng nói bất cứ điều gì cho đến khi em về nhà nhé?”

“Dạ?”, cô ngơ ngác, chưa kịp thắc mắc thì cậu đã bước thật nhanh về phía Hàm Vũ Phong.

“Cô gái của cậu đã say và chuẩn bị ngã vào lòng tôi rồi đấy”, Trần Hải Minh nhanh chóng kéo tay hắn, nhìn thẳng vào hắn một cách nghiêm túc. Hắn lập tức nhìn cô, cô gái đang ngơ ngác nhìn lại hắn. Quay sang thì thầm vài câu với Hoàng Lâm, hắn đi nhanh về phía cô gái.

“Em mệt rồi phải không?”, hắn đặt hai tay lên vai cô, nhìn cô hỏi, “Đi về thôi, em không nên ở đây lâu hơn nữa”

“Nhưng...”, toan thắc mắc, Vũ Lục Hàn im bật khi nghĩ đến lời của Trần Hải Minh. Cô hoang mang nhìn về phía hai chàng trai ở cổng chào, rồi cũng đi theo hắn ngược lại với đoàn khách, thẳng về phía nhà xe đằng sau. Hắn quàng một tay qua vai cô, đưa cô đi thẳng mà không hề nhìn lại.

Trần Hải Minh khẽ thở ra. Thật may vì cậu đã đuổi được hắn về. Hoàng Lâm quay sang nhìn bạn, cười tươi.

“Không phải là cậu đang tác thành cho họ đấy chứ?”, chàng thư sinh hỏi trong khi vẫn liên tục bắt tay, cúi đầu chào khách. Người bạn tóc đỏ thở dài.

“Một ngày nào đấy đẹp trời và có hứng thú, tôi sẽ kể hết cho cậu”

“Hi vọng đó là ngày mai”, Hoàng Lâm đùa giỡn. Trần Hải Minh định nói một câu hài hước trêu chọc, liền im lặng khi Từ Thiên đến gần. Cô gái đi cạnh anh đội một chiếc mũ vành màu pastel đồng bộ với chiếc váy suông dài xếp lớp. Vành mũ đã che khuất gần hết khuôn mặt cô, chỉ để buông xuống vài sợi tóc đen mượt mà.

“Tạm biệt, hi vọng anh đã có khoảng thời gian vui vẻ”, Hoàng Lâm lặp lại câu nói kèm một nụ cười. Từ Thiên bắt tay cậu, mỉm cười cảm ơn. Chàng thư sinh ấy vươn tay sang để bắt tay cô gái đi cùng anh, lập tức thấy tò mò bởi gương mặt khuất sau vành mũ. Cậu nhìn cô hơi lâu, tò mò hỏi.

“Tôi đã gặp cô bao giờ chưa, người đẹp?”, cậu ngay lập tức buông lời tán tỉnh. Cô gái ấy cười khẽ, cúi đầu duyên dáng.

“Đây là lần đầu tôi tham gia một bữa tiệc, thưa Ngài”

“Thưa Ngài!”, cậu thốt lên bất ngờ, “Đừng dùng kính ngữ với tôi, tôi còn trẻ lắm!”

“Vâng, ở nơi tôi sống trước kia vẫn dùng kính ngữ nên có chút chưa thích ứng”, cô gái nhẹ nhàng đáp. Hoàng Lâm tỏ ra vô cùng thích thú.

“Cô không phải người ở đây sao?”

“Cô ấy mới về nước”, Từ Thiên ngắt lời cậu, “Cô gái này là một người hàng xóm của tôi, hôm nay mới dành chút thời gian cùng tôi đến dự tiệc.”

“Ồ, thật tuyệt!”, Hoàng Lâm nhìn anh, cười nửa miệng. “Chúc một buổi tối tốt lành. Hi vọng sẽ gặp lại hai người vào một ngày không xa!”

“Cảm ơn”, anh trả lời một cách lịch sự, và đưa cô gái thông thả bước ra cổng. Trần Hải Minh lắng nghe toàn bộ cuộc nói chuyện, ngay lập tức bước đi theo sau. Hoàng Lâm giật mình, gọi với theo bạn:

“Cậu đi đâu vậy? Không đi chuyển nữa cùng tôi à?”

“Xin lỗi, tôi có việc rất quan trọng cần làm”, Tóc Đỏ quay lại đưa tay chào, rồi nhanh chóng rút điện thoại. Mắt cậu không rời cặp đôi phía trước, và không rời những ống kính máy ảnh đang chia vào họ. Chắc chắn rồi, chàng công tử vừa bị từ hôn nay lại xuất hiện cùng một cô gái lạ, trong bữa tiệc mà hôn phu cũ của chàng cũng tham gia, bên một chàng trai khác. Đây sẽ là câu chuyện vô cùng tuyệt vời cho những bài báo câu view. Có lẽ Từ Thiên đã chuẩn bị trước tình huống, nên cô gái đi cùng đã đội một chiếc mũ rộng vành to nhằm che giấu gương mặt, chọn kiểu tóc búi thấp nhưng để vài sợi rơi xuống bờ vai, nhằm hạn chế tối đa việc bị nhận dạng. Thế nhưng, tất cả những thứ đó không thể qua mắt Trần Hải Minh. Và cậu biết rõ, cậu đã nhận ra, thì không đời nào hắn không nhìn thấy. Điều duy nhất cậu phải làm, chính là không được để hắn nhìn thấy. Đó là điều cậu từng làm, giờ cậu vẫn sẽ làm. Cậu tin rằng điều cậu làm là đúng, vì nó sẽ tốt cho hắn. Từ Thiên là bạn cậu, nhưng Hàm Vũ Phong là người anh em của cậu, người không khác gì một thành viên trong gia đình, người mà cậu sẵn sàng hi sinh để bảo vệ. Bởi vậy, Trần Hải Minh sẽ làm

những việc một người bạn thân cần phải làm. Dù Vũ Lục Hàn có là ai đi nữa, thì cô gái ấy, sẽ không bao giờ khiến hắn đau lòng.

“Em có thấy khó chịu không?”, Hàm Vũ Phong vừa lái xe, vừa liếc sang nhìn cô. Vũ Lục Hàn, lần thứ ba lắc đầu nguầy nguậy.

“Tôi rất bình thường!”, cô đáp. Cô không hiểu Trần Hải Minh muốn gì, nên không biết phải nói sao với hắn. Cô thậm chí không biết cậu và hắn đã nói với nhau những gì!

“Em thật sự không mệt chứ?”, hắn hỏi, nhíu một bên mày, “Tôi lo sợ việc em bị say đây”

“Tôi không say!”, cô ngúng nguẩy đáp. Đúng là cô có uống rượu, nhưng chắc chắn không đến mức say ngất, dù trong lòng cô cũng hơi nôn nao bởi hơi rượu, và má cô hơi đỏ sau ly thứ ba. Nhưng chắc chắn rằng cô không say! Sau đêm ấy, Vũ Lục Hàn không bao giờ dám để bản thân say khướt như vậy nữa!

“Thật khó đoán”, hắn lầm bầm, mở cánh cổng dẫn vào nhà. Vũ Lục Hàn ngồi bẹp dí trên ghế, biểu hiện của cô như một đứa trẻ đang dỗi, khi mà cả đoạn đường về cô đều khẳng định mình không say nhưng hắn dường như không tin vào điều đó. Hàm Vũ Phong cho xe vào gara thật nhanh, khi tháo dây an toàn cho cô còn cẩn thận dừng lại... nghĩ.

“Có hơi cồn”, hắn nói, “Như vậy là có say”, hắn nhanh chóng kết luận. Vũ Lục Hàn bực mình, sao bỗng dưng hắn cứ khẳng khẳng là cô say vậy? Trước đó, trong bữa tiệc, hắn đâu có bận tâm gì đến chuyện say hay tỉnh đâu? Người khó đoán, nói đúng ra phải là hắn mới phải!

“Không say mà!”, cô nhăn nhó, hờn dỗi. Vũ Lục Hàn bỗng nhiên hờn dỗi như đứa trẻ, điều này càng khiến hắn nghĩ mình đúng. Trần Hải Minh chẳng có lí gì tự dưng bảo cô say, mà hắn đã được trải nghiệm “cơn say rượu” của cô rồi. Một cô gái say đến mức làm liều, nói liều, nếu cô có “ngã vào lòng” bạn hắn, hắn cũng không lấy làm lạ! Bước xuống xe, hắn vô cùng cẩn thận nắm lấy tay cô, bước từng bước rất chậm.

“Đi từ từ nhé? Em có đi vững được không vậy?”, hắn đối xử với cô không chỉ như người say, mà còn như đứa trẻ. Vũ Lục Hàn sốt ruột, thực sự bực mình với ý tưởng đó của hắn. Cô có say đâu? Người say chính là hắn đó!

“Anh... đồ say rượu!”, cô đã nói vậy, và đẩy hắn ra, bước thật nhanh về phía trước. Cô gái này cứ phủ nhận, nhưng cái máu gan dạ bất chợt đó, không phải do chút hơi rượu tác động, cũng chẳng dám bộc phát. Hàm Vũ Phong vội vàng chạy theo, tóm lấy cổ tay cô kéo lại.

“Em thật sự cần đi ngủ rồi!”, hắn nhìn cô, có chút bối rối rất nhẹ. Cô gái này chưa bao giờ dám làm như thế!

“Anh... đi rửa mặt đi!”, cô nhăn nhó nhìn hắn. Vũ Lục Hàn vốn không thích phải nghe một việc nói đi nói lại, mà đằng này, việc cô đã nói không là không, ai đó cứ một mực phủ nhận và cho là mình đúng. Vũ Lục Hàn rất khó chịu, lại thêm bực mình. Vũ Lục Hàn rất ít khi tức giận, và thú thật, cô không thích cảm giác này lắm.

“Em thật cứng đầu mỗi khi say”, hắn đột nhiên thì thầm, cô lại rùng mình, gai ốc trên người nổi hết dậy. Hắn không cần biết, đột ngột kéo cô lại, bắt đầu một nụ hôn cuồng nhiệt gọi lại cho cô buổi tối cần phải quên. Đầu óc cô như bị choáng, chao đảo. Cô giữ tay mình trên ngực hắn, muốn đẩy ra nhưng dường như mọi giác quan đều đã tê liệt. Hàm Vũ Phong thậm chí đã mỉm cười. Và hắn cẩn thận lên môi dưới của cô, trước khi thả cô vào trạng thái mất thăng bằng. Hắn nhìn cô gái đang bối rối trong vòng tay mình, đôi mắt nhìn hắn hoảng loạn nhưng hai má đỏ ửng, đôi môi hồng lên phảng phất mùi rượu, hai bàn tay túm chặt lấy vạt áo vest của hắn. Hắn nở nụ cười nửa miệng, cúi xuống thì thầm vào tai cô.

“Bởi vì em tin tưởng tôi, nếu không, đêm nay em cũng mất xác rồi”, và hắn cười nhẹ. Hơi thở nhẹ nhàng ấy mơn trớn vành tai khiến tim cô đập mạnh, mạnh đến nỗi cô nghĩ hắn có thể nghe thấy. Cô như bị thôi miên, tê liệt, không thể cử động. Hắn hôn nhẹ lên trán cô, khoác vai cô gái đáng thương đưa cô lên nhà chính. Vũ Lục Hàn chỉ biết đi theo như một cái máy, đầu óc trống rỗng. Không biết đến bao giờ, cô mới đủ cứng rắn để chống lại hắn!

Vũ Lục Hàn đột nhiên nhìn thấy đồng hồ: gần chín giờ tối. Lúc này, cô giật mình nhận ra: cô phải về nhà với bố mẹ, đâu phải về nhà với hắn thế này? Đã quá muộn, cô lúng túng đi tìm điện thoại. Khi ấy, một sự

thật ngỡ ngàng ập đến: điện thoại chính tay cô bỏ quên trên tủ giày, bố mẹ cô có lo lắng gọi, cũng không thể nhắc máy! Chắc ông bà Vũ đang phát điên lên vì không thấy con gái mất! Ôi trời, liệu mẹ cô có bị tái phát bệnh tim không? Nỗi sợ hãi thực tế ấy điên cuồng xâm chiếm tâm can Vũ Lục Hàn, biến cô thành bức tượng đứng sững giữa nhà. Hàm Vũ Phong bước ra từ phòng thay đồ, nhìn cô ngạc nhiên. Hắn bước đến gần, chưa kịp hỏi, cô đã bất ngờ lao đến.

“Anh đưa tôi về nhà! Đưa tôi về nhà, ngay!!!”, cô túm lấy áo sơ mi của hắn, giật liên tục, gương mặt đỏ một vẻ lo lắng. Hàm Vũ Phong ngay lập tức cảm thấy khó chịu, nhìn cô.

“Ở nhà cô xảy ra chuyện gì sao?”

“Không! Anh đáng lẽ phải đưa tôi về nhà, tại sao lại đưa tôi về đây?”, cô lớn tiếng. Lần thứ hai, Vũ Lục Hàn lớn tiếng với hắn. Hắn tóm lấy hai bàn tay đang vò nát vạt áo sơ mi, khế đẩy cô lùi lại.

“Xin lỗi, tôi quên mất điều đó”, hắn nhìn đi nơi khác, nói một câu vô cảm, “Gọi điện về nói bố mẹ cô ở lại nhà bạn là được”

“Không! Tôi phải về nhà!”, Vũ Lục Hàn cố gắng nhìn vào mắt hắn, “Tôi... tôi quên điện thoại ở nhà!”

“Xin lỗi, tôi sẽ không đi ra ngoài nữa đâu”, hắn đột nhiên vô cùng lạnh lùng, quay đi ngay tức khắc. Hắn luôn thấy khó chịu mỗi khi cô đòi về. Và hắn không muốn cô về.

“Anh không hiểu!”, Vũ Lục Hàn chạy theo, bám lấy cánh tay hắn, “Bố mẹ tôi sẽ rất lo lắng nếu tôi không về!”, cô nhấn nài giải thích, hi vọng hắn đổi ý. Ngược lại với hi vọng của cô, Hàm Vũ Phong đứng im, không hề quay lại nhìn, lạnh lùng buông một câu nói vô tình.

“Không phải cô đã từng đi qua đêm với tôi sao? Họ còn lạ gì điều đó nữa?”

Câu nói của hắn như một mũi tên xuyên qua trái tim bé bỏng của Vũ Lục Hàn. Cô không nghĩ hắn sẽ nói một câu khiến cô tổn thương như vậy. Trong mắt hắn, Vũ Lục Hàn vẫn chỉ là một đứa con gái hư hỏng, ngồi uống rượu không trả tiền trong một quán bar, theo hắn về khách sạn và để mặc cho trinh tiết bị đe dọa. Một đứa con gái, một lúc có tình cảm với hai chàng trai. Một đứa con gái quá dễ dãi, quá đơn giản nảy sinh tình cảm với một chàng trai chỉ sau vài ngày.

Vũ Lục Hàn thấy tim mình thật yếu ớt, bàn tay run rẩy để cánh tay hắn tuột khỏi tay mình, và nước mắt đã trực trào ra nơi khóe mắt. Cô đã bị xúc phạm. Nhưng cô không khóc vì bị xúc phạm, cô khóc mà bản thân cũng không hiểu nổi vì sao. Hắn không buồn quay lại nhìn, toan bước đi thẳng. Vũ Lục Hàn vội vàng lên tiếng, muốn bám lấy áo hắn, bám lấy tay hắn, bất cứ gì cũng được, nhưng lại không muốn chạm vào hắn.

“Tôi... có thể... mượn điện thoại... gọi về nhà được không?”, cô nói rất nhỏ, cố gắng kìm nén sự run rẩy trong giọng nói. Hắn ngừng lại một chút, không nhìn cô, nói bằng chất giọng lạnh lùng nhất có thể.

“Trong ngăn đầu tiên của tủ gỗ đằng sau cô có điện thoại bàn”, hắn chỉ nói vậy, rồi bước nhanh lên cầu thang. Chỉ lúc này, giọt nước mắt đầu tiên của Vũ Lục Hàn rơi xuống. Cô lặng lẽ đưa tay lên lau nước mắt, rồi chậm chạp quay lại nhìn. Nơi đó có một chiếc điện thoại dạng rời, cắm vào bệ đỡ bên dưới. Chiếc điện thoại này để hắn sử dụng vào những công việc liên lạc riêng tư. Số điện thoại trên di động của hắn gần như ai cũng biết, nhưng số điện thoại này không phải ai cũng biết. Ngoài ra, hắn thường sử dụng điện thoại bàn để gọi đường dài, thay vì sử dụng di động, trừ khi hắn không ở nhà.

Tay cô run lên khi ấn từng số máy của bố. Nước mắt cô liên tục rơi xuống, ướt lên phím số. Cô không biết mình khóc vì điều gì, nhưng có thứ gì đó nghẹn lại ở cổ, và nước mắt không ngừng tuôn ra trên mắt cô. Cô lắng nghe những tiếng tút kéo dài, cổ lau hết nước mắt. Sau tiếng kêu thứ ba, bố cô đã bắt máy.

“Ai vậy?”, nghe giọng nói ấy, cô đã không kìm nén được và bật khóc.

“Con đây”, cô trả lời, cố kìm nén lại không để bố nghe thấy. Bố cô vô cùng ngạc nhiên.

“Con đang ở đâu? Bố mẹ đã gọi cho con hai lần, đến lần thứ hai mới phát hiện con để quên điện thoại đây!”

“Con... xin lỗi”, cô thì thầm, “Bạn con... cô ấy tổ chức sinh nhật... Cô ấy muốn con ở lại cùng...”, cô ngập ngừng, nước mắt tiếp tục rơi xuống. Cô có thể cảm thấy, bố cô thở phào nhẹ nhõm.

“May quá, vậy mà bố mẹ cứ lo, con đi giờ này chưa về!”, và bố cô đã nói ngay với vợ, “Con bé vẫn ở nhà bạn bà ạ!”

“Con... xin lỗi... Bọn con đã ra ngoài ăn, và con... không để ý giờ...”, cô khẽ cười. Vậy là mẹ cô đã không lo quá mà lên cơn đau bất chợt. Bố cô cười.

“Vậy là con sẽ không về hả?”, cô lại khóc, “Tiếc quá, hôm nay bố làm món con thích đấy! Vậy mai có về không? Bố để vào tủ lạnh cho nhé?”

“Con... chưa biết”, Vũ Lục Hàn vỡ òa, không thể giữ cho giọng nói bình thường được nữa. Cô hạ điện thoại, cố nén lại những tiếng nấc sụt sịt, chờ cho cơn xúc động qua đi mới dám đưa điện thoại lên, “Con xin lỗi... Con đã quên mất bố mẹ...”

“Không sao mà!”, bố cô đã an ủi vô cùng nhẹ nhàng, “Bố mẹ rất vui khi con có bạn. Hãy cứ tận hưởng đi, con đã lớn rồi, tự lo được rồi. Chỉ cần con luôn an toàn là được!”

“Bố...”, cô thút thít gọi tên bố. Có vẻ như gọi bố mẹ vào lúc này không phải là thời điểm tốt. Nỗi giận hờn, tổn thương kèm theo sự tủi thân khi phải xa bố mẹ, khiến cô muốn òa khóc nhưng không thể. Cô biết hẳn còn đang lắng nghe cô, cô biết, bố mẹ đang rất vui vì cô đã có cuộc sống cởi mở hơn, có bạn bè. Nhưng đâu ai biết, sự thật đang xảy ra với cô như một dòng xoáy nước cuốn cô xuống tận đáy biển. Cô càng vùng vẫy muốn thoát, cô càng bị chìm sâu. Người thật sự yêu thương cô, lại bị cô lừa dối, để đắm đầu vào những thứ hào nhoáng nhưng không phải của mình. Ở bên kia, bố mẹ cô rất vui vẻ mong cô giữ gìn sức khỏe tốt, nhưng cô biết họ rất nhớ và mong con gái về nhà. Cô không nhớ đã bao lâu rồi, cô chưa chui vào chăn nằm cạnh mẹ. Cô không nhớ lần cuối mình choàng tay ôm bố từ phía sau là khi nào nữa. Người cô run lên, mỗi lần gọi điện cho bố mẹ, cô như đứa trẻ con nhớ nhà, không thể nào kìm nén.

“Vậy thôi, con ngủ sớm để mai còn đi học nhé?”, bố cô vui vẻ nói, “Nói với bạn con là bố mẹ chúc con bé sinh nhật vui vẻ nha!”

“Vâng...”, cô thì thầm thật khẽ, “Bố mẹ ngủ sớm... mẹ hãy uống thuốc, nghỉ ngơi đầy đủ... Con sẽ gửi lời, con yêu bố mẹ!”

Vũ Lục Hàn chậm chạp đặt điện thoại trở về chỗ cũ, người cô run lên, nước mắt trào ra như muốn mang đi mọi nỗi buồn cô đang gánh chịu. Vũ Lục Hàn liên tục lau nước mắt, không dám khóc to vì không muốn phiền người ở trên. Mà cô nghĩ, hẳn ta cũng chẳng buồn bận tâm.

Căn nhà tối tăm, yên ắng. Hàm Vũ Phong lặng lẽ nhìn cô từ trên cao, đôi mắt nâu khói nhìn bóng hình nhỏ bé đang run lên phía dưới trần đầy đau khổ. Hẳn đã từng bị tình yêu làm cho đau khổ, hẳn không ngờ mình lại là người khiến người khác phải đau buồn đến thế. Cô gái này, chưa bao giờ hẳn muốn cô thích hẳn. Hẳn đã nghĩ rằng, trái tim mình chỉ có duy nhất một hình bóng mà thôi. Đã từng, và sẽ mãi mãi như thế. Hẳn không còn chỗ dành cho ai nữa. Cô ta cũng giống Chu Bạch Thảo, những trái tim non nớt run rẩy trước một chàng trai đẹp. Hẳn không thể nào chứa chấp cả những cô gái quá dễ dãi như vậy. Và, hẳn cũng không muốn.

Vũ Lục Hàn cố gắng lau hết nước mắt, chậm chạp quay lại tiến vào nhà tắm. Cô rửa mặt thật sạch, lau đi hết những giọt nước mắt còn đọng lại, ngắm nhìn bản thân trong gương. Một gương mặt hốc hác, gầy gò. Quảng thâm bên dưới mắt ngày càng rõ, hai mắt đỏ hoe, mờ dại. Ai có thể yêu mến một cô gái như thế này chứ? Đến cô còn không tìm thấy một lý do nào để tự yêu thích bản thân mình, cô còn có thể trông chờ vào ai?

Vũ Lục Hàn cởi ra bộ váy đắt tiền và đôi giày cao gót. Cô mở nước lạnh, thật lạnh. Cô rùng mình khi cái lạnh đột nhiên ngấm vào cơ thể, nhưng rồi cơn run rẩy qua đi, cơ thể cô dần thích ứng, cũng là lúc những dòng nóng hổi lại chảy dài trên má cô. Thật buồn! Khi người cô yêu có tình cảm với cô, cô quay lưng với họ. Khi người cô thích chỉ coi cô như một đứa con gái hư hỏng qua đường, cô lại không thể nào quay lưng với hẳn. Cô lại khóc, vì sự bất lực, vì sự tủi thân, vì cô mãi mãi không thể với đến một người như hẳn. Cô nghĩ gì khi hi vọng hẳn thích mình chỉ qua những cử chỉ dịu dàng ấy? Một chút chân thành cũng hoàn toàn không, vậy mà cô cứ non nớt hi vọng, hi vọng, hi vọng. Cái lạnh khiến cô không chịu nổi. Nỗi buồn khiến cô không chịu nổi. Vũ Lục Hàn không bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể nảy sinh tình cảm với một người như hẳn. Cô có thể quay lại được không? Quay lại cái ngày đính hôn ấy, cô sẽ im lặng chấp nhận, bước

lên lễ đường cùng anh. Người tốt như anh, rồi sẽ thấy cô yêu anh thật, không hề lợi dụng tình cảm, không hề cố tình lợi dụng anh. Cô sẽ mãi mãi không gặp hấn, mãi mãi không thích hấn, cô sẽ là vợ của người cô thích, bố mẹ cô sẽ vô cùng hạnh phúc, và mẹ cô sẽ khỏe mạnh hưởng thụ tuổi già. Chỉ đơn giản như vậy thôi, cuộc sống nhàm chán của cô sẽ không còn nhàm chán. Cô sẽ mãi mãi không biết đến buồn khổ, mãi mãi không biết đến cảm giác phải yêu đơn phương một người không bao giờ có tình cảm với mình.

“Vũ Lục Hàn”, hấn lặng lẽ gọi tên khiến cô đột nhiên giật mình. Cô nhìn thấy bóng hấn bên ngoài cánh cửa kính mờ. Cô không hề đáp.

“Cô có thể tắm nhanh lên được không?”, hấn một lần nữa lên tiếng. Cô không phản hồi, tắt nước. Cô không có quần áo để thay ở đây, đành lấy khăn tắm quấn quanh người. Cô nhìn thấy chiếc áo choàng tắm, nhưng sẽ không động chạm vào.

Vũ Lục Hàn nhìn lại nhìn qua gương. Cô lặng lẽ hồi lâu, rồi mở cửa. Hấn đứng ngay đó, nhưng cô không nhìn hấn. Cô cúi đầu, bước nhanh qua hấn, một tay giữa lấy khăn tắm trên người. Hấn giữ lấy cổ tay cô, nhưng cô không buồn phản ứng.

“Cô tắm nước lạnh sao?”, hấn hạ thấp giọng. Làn da tái xanh toát ra hơi lạnh, thậm chí ngay từ khi cô mở cửa hấn đã nhận ra điều đó. Trong hấn xuất hiện một khối cảm xúc mơ hồ. Cô gái này, vì sao lại hành xử như vậy?

Vũ Lục Hàn không hề đáp, chỉ đứng im lặng. Cô lạnh, cơ thể run lên khe khẽ. Nhưng không trả lời, và không nhìn hấn.

“Cô... giận tôi?”, hấn kéo cô lại gần mình, nhưng cô ngoan cố không di chuyển. Hấn cảm thấy vô cùng khó chịu. “Trả lời đi chứ?”, hấn lớn tiếng. Vũ Lục Hàn vẫn im lìm.

“Vũ Lục Hàn!”, hấn gọi tên cô, thả tay, toan kéo vai cô quay lại đối diện mình, thì cô đã ngay lập tức chạy mất. Hấn bất ngờ, vươn người theo nhưng không thể chạm vào cô. Cô chạy mất. Cô chạy thật nhanh lên cầu thang, trái tim run lên theo từng bước chạy. Cô lao về giường của mình, ngồi xuống sàn gục mặt vào chăn và khóc. Hấn thật độc ác. Hấn khiến cô tổn thương, hấn đâm một mũi dao vô tình vào tim cô rồi vẫn hếch sách tỏ ra quan tâm như vậy. Cô không thể kìm được lòng mình tan chảy trước những lời quan tâm lo lắng, nhưng cô không muốn, không muốn tự lừa dối bản thân như vậy nữa. Hấn thật sự không thích cô, nhưng hấn luôn làm ra vẻ như vậy để cô thích hấn. Cô phải làm gì bây giờ?

30. Chương 30

Vũ Lục Hàn ngồi bó gối trên giường, lặng lẽ nhìn ra cửa sổ. Buổi tối nơi đây thật buồn, cả một vùng rộng lớn bao phủ bởi bóng tối cô độc. Không bóng người, không sự sống. Vũ Lục Hàn đang cô độc. Bây giờ cô mới cảm nhận được nỗi cô đơn của một người không có bạn bè. Cô ngày xưa chưa bao giờ gặp phải chuyện như bây giờ, chỉ cần bầu bạn với sách. Cô bây giờ có vô vàn nỗi buồn, không có lấy một người bạn để gọi điện chia sẻ. Cô cũng từng chạnh lòng khi xem phim, thấy những người bạn thân cười đùa thân thiết, có thể cùng phát cuồng vì một chàng trai, hoặc cùng ngồi nói xấu một cô gái. Họ vẫn là bạn. Họ cười cùng nhau, họ khóc cùng nhau. Cô không cười, cô không có người cười cùng mình. Cô vẫn hay khóc, và luôn khóc một mình. Cô muốn mạnh mẽ hơn, muốn bản thân chịu được sự cô đơn, không phải lệ thuộc vào ai để hạnh phúc. Nhưng rồi cô thất bại. Cuộc đời thường không như bản thân mình mong đợi.

“Vũ Lục Hàn”, hấn một lần nữa lên tiếng. Cô cảm nhận hấn đang đến gần mình, cũng không buồn quay lại. Hấn nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ trống trước mặt cô, trên tay cầm lon bia đang mở. Cô không nhìn hấn, đôi mắt chỉ nhìn ra ngoài cửa, xa xăm.

“Cô nhớ nhà sao?”, hấn tiếp tục hỏi, nhưng vẫn nhận lại sự im lặng. Hấn tự cười khẩy, và uống một ngụm.

“Tôi xin lỗi vì những gì đã nói”, hấn nhìn xuống sàn nhà, đôi mắt phẳng phất một nét buồn. Vũ Lục Hàn vẫn không đáp.

“Có lẽ cô rất ghét tôi”, hấn không bận tâm, tiếp tục, “Tôi cũng không biết vì sao cứ liên tục nói những điều khó nghe như vậy, chỉ là...”

Hắn ngập ngừng, quay sang nhìn cô. Cô gái ấy vẫn lặng lẽ. Hắn không thích như vậy.

“Tôi không biết nữa”, hắn thở dài, tựa lưng vào cửa kính, “Tôi... không thể chịu được... khi không có cô bên cạnh.”

Câu nói ấy khiến trái tim của cô lại run lên. Cô biết, nhưng vẫn cố gắng kìm nén. Cô quay lại nhìn hắn. Và không phản hồi.

“Tôi xin lỗi”, hắn quay sang nhìn cô. Cô có thể đọc được nỗi buồn trong ánh mắt. Nhưng không dám tin vào mắt mình nữa. Hắn. Không thích cô. Nhưng luôn muốn cô thích hắn. Có phải vậy không? Hắn đang cố gắng cho điều đó, phải không?

“Vũ Lục Hàn, tôi... thật sự, rất nhớ cô”, hắn thì thầm. Hắn đang thật lòng. Hắn vô cùng thật lòng. Vũ Lục Hàn rối loạn. Không, không được tin vào những điều đó nữa!

“Cô... có thể không tin tôi, nhưng tôi nhớ cô”, hắn khẽ cười, quay đầu nhìn lên trời qua cửa kính, lại uống một ngụm rất dài. Vũ Lục Hàn vẫn nhìn hắn, đôi mắt ánh lên một tia thương cảm, nhưng lại cụp mắt kìm nén. Cô không được tin thêm một lời nào nữa!

“Ngày đầu tiên cô về, tôi đã uống hết ba cốc cà phê, không đường, không bơ sữa, và nó đắng ngắt”, hắn cười, “Tôi nghĩ rằng uống bia sẽ khá hơn, và tôi đã uống liền thêm ba lon nữa”, hắn uống một ngụm như thể mình họa. “Mọi thứ luôn đắng ngắt, thật lạ, khi cô ở đây, một ly cà phê không đường... cũng vô cùng ngọt ngào”

Hàm Vũ Phong quay sang nhìn, cô gái ấy đang cúi gằm mặt. Hắn lại cười, hắn nhìn cô, tựa đầu vào kính.

“Tôi đã không hiểu vì sao mọi thứ lại đắng. Tôi đã vô cùng bứt rứt khi đi lại giữa căn nhà, chỉ có một mình...”

Hắn làm cô nhớ đến lần đầu ở một mình tại đây, cảm giác cô đơn ngay lập tức ủa đến khi xung quanh không người. Cô cảm thấy căn nhà này là một vũ trụ riêng biệt, vũ trụ chỉ có một mình cô.

“Tôi đã hút hết hai liều thuốc... hút đến cạn khói”, hắn phì cười, uống một ngụm, “Tôi luôn thấy khó chịu. Tôi không thể hiểu nổi vì sao không có cô lại khó chịu đến vậy...”

“Tôi nhận ra, tôi thật sự... rất nhớ cô...”

Vũ Lục Hàn nắm chặt lấy tay áo mình. Cô chậm rãi ngược lên nhìn hắn, hai mắt đã long lanh vì nước. Cô không phải cảm động vì những lời hắn nói. Cô thấy bất lực, khi bản thân lại rung động trước những lời nói dịu dàng hắn dành cho cô lúc này. Không phải là thật, hắn không nhớ cô đến mức ấy đâu. Nhưng sao trái tim cô vẫn không ngừng run rẩy, và nước mắt cứ như vậy, ủa lên lấp đầy khóe mắt.

Hắn lặng đi khi lần đầu nhìn thấy nước mắt của cô. Đêm đầu tiên, khi đang cưỡng bức cô trong cơn say, nước mắt của cô làm ướt da thịt hắn. Hắn đã không nhìn, hắn không dám nhìn. Khi ấy, hắn không dám đối mặt với thực tế hèn kém, hắn đang chuẩn bị cưỡng bức một cô gái có ngoại hình giống người con gái của hắn. Bây giờ, hắn nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt nâu khói phẳng phất buồn và đau xót, hắn nhìn thấy mình hiện lên trên đôi mắt trong suốt ấy. Chu Bạch Thảo cũng khóc vì hắn, nhưng trong lòng hắn không có cảm giác như bây giờ. Bứt rứt. Khó tả. Buồn đau. Thương hại. Không thích, hắn không thích nhìn thấy cô như thế này. Hắn không đáng để cô phải khóc.

“Đừng...”, hắn thì thầm rất khẽ, đưa tay lên muốn lau nước mắt cho cô. Nhưng cô ngay lập tức cúi xuống, lúi người lại. Cô nhắm nghiền mắt, không cho một giọt nước yếu đuối nào trào ra ngoài. Hắn không biết cô gái của hắn đã bao giờ khóc vì mình chưa, hắn chưa từng thấy. Phải rồi, cô ấy không toàn tâm yêu hắn, lấy đâu ra nước mắt đau thương dành cho người yêu mình? Chu Bạch Thảo cũng đã khóc vì hắn, nhưng sao khi cô gái này khóc, hắn lại buồn đến thế này? Hắn thương cô? Hay hắn buồn vì sự ti tiện của mình?

“Tôi xin lỗi”, hắn một lần nữa thì thầm. Hắn đặt lon bia xuống, quay lại vươn người tới ôm lấy cô. Vũ Lục Hàn giật mình, đẩy hắn ra, nhưng hắn một mực ôm thật chặt. Hắn vùi sâu vào mái tóc cô, vòng tay siết lại. Hắn cảm nhận cơ thể bé nhỏ ấy đang run lên, và hắn thấy ngực mình nóng hổi, ướt đẫm. Những giọt nước mắt thấm qua da thịt hắn, biến thành những mảnh giấm sắc nhọn, xuyên từng chút một qua trái tim đang dần tan chảy. Hắn đang đau đớn ư? Trái tim hắn vẫn còn đau lắm. Đau xót vì đã làm một người con

gái khóc, cảm giác này, hấn đã từng trải qua bao giờ? Hấn đã từng thấy đau vì bị phản bội, nỗi đau ấy như cào xé tim gan, như một ai cầm dao đâm hàng vạn nhát vào cơ thể hấn. Nhưng nỗi đau này hấn chưa từng trải. Chưa bao giờ, hấn nghĩ rằng, tim hấn sẽ quặn lên vì đau xót bởi những giọt nước mắt nóng hổi thấm vào tim. Hấn không muốn cô gái này phải khóc nữa.

“Đừng khóc... Đừng khóc nữa”, hấn thì thầm. Hấn cảm thấy mình vô dụng. Hấn không thể khiến cô ngừng khóc. Vũ Lục Hàn bắt đầu nấc lên, và rồi cô vòng tay ôm lấy hấn. Cô dụi vào ngực hấn, không còn kìm nén, òa lên khóc nức nở. Một kẻ độc ác, một kẻ vô cùng độc ác! Không đối xử tốt với cô, nhưng lại liên tục làm cô rung động. Hấn muốn hành hạ cô đến khi cô ngã gục vì trái tim non nớt bị tổn thương, có phải không?

“Đừng khóc nữa mà...”, hấn khổ sở cầu xin. Hấn ôm chặt lấy cô. Con bé này, vì sao càng nói, nó càng gào lên chứ? Hấn chưa bao giờ dễ dàng ai như vậy, bảo hấn dễ dàng, có phải đang đánh đố không?

“Không! Anh im đi!”, Vũ Lục Hàn gào lên cùng những tiếng nấc. Hấn đột nhiên cảm thấy tim mình run lên. Cô gái này, rốt cuộc cũng lên tiếng. Hấn xoa nhẹ lưng cô, tưởng tượng ra cảnh... mẹ dễ dàng mình khi còn bé.

“Xin lỗi... xin lỗi...”, hấn nói liên tục, “Nín đi mà... nín đi... Cô không nín, làm sao chúng ta nói chuyện được đây?”

“Tôi... không nói chuyện... với anh!”, Vũ Lục Hàn nấc lên, tay đập liên tục vào lưng hấn. Hàm Vũ Phong lúng túng gật đầu, lại tiếp tục xoa nhẹ nhẹ.

“Cô muốn gì?”, hấn nhớ lại tất cả những lời mẹ đã từng nói, “Cho tôi biết cô muốn gì. Vì sao lại khóc?”

“Tôi không muốn gì cả!”, cô hét lên, vẫn đánh hấn liên tục. Con bé này khóc dai hơn cả mình hồi bé, hấn nghĩ thầm. Hấn lập tức đẩy cô ra, khiến cô bất ngờ nhìn hấn. Hấn đặt hai tay lên vai cô, nhìn mặt nhìn, tỏ vẻ giận dỗi.

“Dịu dàng không được, ngon ngọt không được. Muốn ăn đòn chứ gì?”, hấn đột nhiên gần giọng xuống. Vũ Lục Hàn bỗng cảm thấy sợ hãi, im bật, nhưng không thể kìm nén những cơn nấc.

“Nín chưa?”, hấn hỏi với giọng lạnh tanh. Cô cúi đầu gật gật.

“Tại sao khóc?”, hấn gạn hỏi. Cô lắc đầu.

“Lắc cái gì vậy? Vì sao tự nhiên lại khóc?”, hấn cố gắng hỏi, không lẽ lạnh lùng đe dọa cũng không ăn thua?

“Có phải... tôi không cho cô về nhà nên cô khóc?”, hấn giữ giọng cứng rắn nhìn cô, nhưng cô ngồi im thin thít. Không đáp, không lắc, không gật, chỉ run lên nhẹ nhẹ cùng những cơn nấc.

“Thôi nào... cô không trẻ con đến vậy đấy chứ?”, hấn hạ giọng, thở dài. Hấn im lặng lắng nghe những tiếng thút thít của cô, đưa tay nhẹ nhàng vén tóc cô gái. Khuôn mặt cô đầm đìa nước mắt, những sợi tóc ngắn phía trước đã dính vào má cô. Hấn vuốt nhẹ vào những sợi tóc ướt, và vén nó qua tai. Vũ Lục Hàn cúi đầu im lìm, trái tim rung lên theo từng cử chỉ nhẹ nhàng của hấn.

“Anh... không được... như thế...”, cô nói trong những tiếng thút thít. Hàm Vũ Phong nhìn cô, tỏ vẻ không hiểu.

“Tôi... không được thế nào?”

Vũ Lục Hàn không trả lời, cầm lấy hai tay hấn đẩy trở lại người hấn, tự mình ngồi dịch ra phía sau.

“Không... không được đến gần cô?”, hấn nhìn cô lạ lẫm. Vũ Lục Hàn gật đầu.

“Chúa ơi... Tôi xin lỗi, tôi... Cô đang giận tôi phải không?”, hấn tỏ ra lúng túng, nhìn cô vô cùng bối rối. Đó là cảm giác lần đầu tiên hấn trải qua – cảm thấy bối rối trước một cô gái. Vũ Lục Hàn gật đầu.

“Cô có phải giận vì không được về nhà? Chúa ơi đừng lắc gật nữa, tôi đã hỏi câu này đến lần thứ ba rồi!”, hấn gần như mất kiên nhẫn, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu. Hấn có làm gì sai đâu? Hấn đã nói rằng hấn nhớ cô, hấn không chịu được khi phải xa cô... hấn đã nói một cách vô cùng truyền cảm vậy rồi, không lẽ con bé này không hiểu, lại vẫn còn giận dỗi điều gì?

“Không phải!”, Vũ Lục Hàn ngúng nguẩy. “Thật ra... chỉ là một phần thôi!”

“Được rồi, bây giờ cô nín đi, nín đi!”, hấn hít một hơi, nhìn thấy lon bia liền cầm lên đưa cho cô, “Có muốn uống không? Tôi muốn nói chuyện với cô mà cô cứ khóc như vậy làm sao chúng ta giải quyết được?”

Vũ Lục Hàn ngồi im một lúc, cầm lấy lon bia uống một hơi thật sâu. Hấn vội vàng giặt lại.

“Tôi không muốn cô say. Nếu say cô sẽ không biết tôi đã nói gì nữa”, hấn nhăn nhó nhìn cô, uống một ngụm dài. Hấn quay sang nhìn, cô gái đã hoàn toàn dứt những cơn nấc nhẹ. Hấn tựa vào cửa kính nhìn cô. Vũ Lục Hàn ngược lên nhìn hấn, đôi mắt đỏ hoe còn long lanh vì nước.

“Anh... nghĩ gì về tôi?”, Vũ Lục Hàn hỏi. Hấn lặng đi, đột nhiên thấy tim mình đập nhanh một nhịp.

“Sao tự dưng cô hỏi vậy?”, hấn quay đi, cười để che giấu nỗi gượng gạo bất chợt. Vì sao hấn vẫn còn thấy lúng túng trước một cô gái?

“Anh nói đi”, cô hỏi lại, dường như không nhận ra sự bối rối trong mắt hấn. Hấn bỗng không dám nhìn thẳng vào cô, cúi đầu cười.

“Tôi... thấy cô... rụt rè, nhát gan”, hấn cười, cúi đầu nhìn lon bia trong tay, “Ngoài ra còn chậm chạp, ít nói. Khi ta ở cạnh nhau toàn tôi phải nói”, hấn phì cười, khẽ lắc đầu.

Vũ Lục Hàn cười nhẹ. Cô lần đầu được chứng kiến bộ mặt gần gũi, trẻ con này của hấn. Cô nghĩ rằng Hàm Vũ Phong ngoài lạnh lùng ra, chỉ có những sự dịu dàng giả tạo. Nhưng hấn cũng biết hoảng khi phải dỗ dành cô, cũng biết ngại ngùng khi thấy cô khóc. Cô nghĩ rằng, chỉ lúc này, hấn mới sống đúng độ tuổi của mình, đúng cái chất trẻ trung của tuổi thanh niên.

“Cô cũng rất đáng yêu”, câu nói ấy của hấn khiến Vũ Lục Hàn đỏ mặt. “Nhiều lúc tôi đã tự biến mình thành một tên gần gũi khi cố gắng phủ nhận sự đáng yêu của cô”, hấn liếc sang nhìn cô, nở nụ cười, “Tôi sợ rằng, một khi tôi bị hút hồn bởi vẻ đáng yêu ấy, tôi sẽ...”

Hấn không nói tiếp, chỉ cười. Hấn uống thêm một ngụm, quay sang nhìn Vũ Lục Hàn.

“Còn cô? Cô thấy gì ở tôi?”

Vũ Lục Hàn bất ngờ bị hỏi, ngây người. Cô tròn mắt nhìn hấn, rồi lúng túng quay đi.

“Anh... đẹp trai!”, cô chỉ bật ra được mỗi từ đó. Hàm Vũ Phong bất thần trở nên lặng lẽ, trên môi vẽ ra một nụ cười nhạt nhưng đôi mắt thoáng buồn. Cô ấy cũng không khác là bao...

Vũ Lục Hàn im lặng, xoay người ngồi song song với hấn, bắt chước hấn tựa lưng vào cửa sổ.

“Anh... rất tốt bụng”, cô khẽ khàng nói. Điều đó khiến hấn thẩn thờ. Hấn ngồi im lặng lắng nghe từng lời khẽ thốt lên.

“Anh hay để ý những tiểu tiết nhỏ, và rất quan tâm đến người khác”, cô thở ra, “Anh... thỉnh thoảng... rất dịu dàng...”, cô gần như thì thầm. “Anh cũng rất ngọt ngào. Anh khiến tôi cảm thấy an toàn”.

Càng về sau, Vũ Lục Hàn càng hạ thấp giọng nói đến mức không thể nghe thấy. Nhưng Hàm Vũ Phong nghe được hết. “Anh... như bây giờ... rất dễ gần”, cô quay sang nhìn hấn. Hàm Vũ Phong như một bức tượng đá bên cạnh, ngồi im lặng. Cô gái của hấn cũng từng nói hấn thật ngọt ngào, nói rằng hấn rất hiểu cô ấy. Ngoài điều đó, hấn chưa từng nghe những lời nào thế này. Hấn biết đây là cảm nhận thật của cô, hấn biết Vũ Lục Hàn không hề nói đùa. Hấn cũng biết, cô rất thích hấn.

Một khoảng thời gian im lặng kéo dài xen giữa cô và hấn. Hàm Vũ Phong uống cạn lon bia, trong đầu mông lung suy nghĩ. Hấn không thể xác định hấn có thứ tình cảm gì đối với cô, nhưng hấn biết mình đã có một chút rung động, đó là điều bản thân hấn không thể phủ nhận được nữa. Hấn nhớ cô gái này, là thật, chỉ một buổi chiều không có cô, bản thân hấn trở nên cuồng dại, chẳng muốn làm gì hết, chỉ muốn được nhìn thấy cô. Nhưng ẩn sâu trong trái tim, Hàm Vũ Phong không thể nào quên người con gái châu Á với mái tóc dài đen bóng. Hấn không thể quên được, mỗi tình đầu luôn là một thứ gì đó thiêng liêng, không thể chạm tới đối với hấn. Hấn không thể nói hấn đã rung động trước cô, khi mà nhìn cô, hấn vẫn còn nghĩ về cô gái ấy. Hấn không biết cô, hấn không hiểu rõ về cô, hấn và cô chỉ mới ở cạnh nhau trong một khoảng thời gian ngắn. Vũ Lục Hàn có tình cảm với hấn, hấn không thể trách móc trái tim cô, khi mà cả ngày cô ở bên một người con trai luôn đối xử với mình dịu dàng. Hấn luôn biết sẽ là rất khó khăn nếu cô thích hấn,

hắn cũng biết nếu bản thân cứ tiếp tục đối xử với cô như vậy, đến một ngày, cô sẽ yêu hắn. Nhưng thật khó để kìm nén, khi mà hắn luôn nghĩ về mối tình đầu của mình. Hắn muốn sống lại những giây phút ấy. Hắn muốn níu kéo thời gian trở về những tháng ngày ngọt ngào tuyệt đẹp. Vũ Lục Hàn quá giống cô ấy. Chính cô khơi gợi lên những cảm xúc từ lâu đã bị chôn vùi trong hắn. Nhưng hắn hoang mang, những cảm xúc ấy trỗi dậy vì chính cô, hay trỗi dậy vì một hình bóng trong quá khứ? Nếu cô gái này không thích hắn, mãi mãi không thích hắn, thì cuộc sống của hắn từ bây giờ về sau, sẽ tuyệt vời biết bao... Thật độc ác khi mang về một cô gái giống với hình bóng ngày ấy, yêu thương, chăm sóc cô gái như đã từng chăm sóc, yêu thương tình yêu của mình. Nó giống như một ván cờ vua, đoạt lấy quân Hậu Trắng cho Ngài Đức vua Đen hồi tưởng về Hoàng hậu Đen của mình. Hàm Vũ Phong rất hiểu, nếu Vũ Lục Hàn biết mình chỉ là một người thay thế, cô sẽ vô cùng tuyệt vọng. Hắn không muốn cô gái này phải trải qua nỗi tuyệt vọng, hắn không xứng đáng để cô phải chịu thứ cảm giác tồi tệ như vậy. Hắn không muốn cô biết sự thật, cô sẽ vĩnh viễn không cần phải biết.

Vũ Lục Hàn lặng lẽ tựa đầu vào kính cửa sổ. Căn nhà u tối, lạnh lẽo như chính bóng đêm ngoài kia. Cô đang ngồi cạnh một chàng trai, lần đầu tiên trong đời, cô có cảm giác với một người mãnh liệt như vậy. Cô rung động trước từng cử chỉ, cô tan chảy trước mọi lời nói, cô vui mỗi khi thấy hắn cười, cô buồn khi bị đối xử tệ bạc. Nhưng cô đã nhớ hắn tha thiết, đã mong chờ được gặp hắn, đã hi vọng được nghe thấy giọng nói trầm ấm, ngọt ngào này. Đó là thứ cảm xúc cô chưa từng có với Từ Thiên. Cô lạ lẫm khi đón nhận nó, nhưng đồng thời luôn hồi hộp khi lần đầu biết đến cảm giác “thích một người” là như thế nào. Không phải chỉ tim đập mạnh khi người đó dịu dàng quan tâm, không phải chỉ buồn bã khi từ chối người ấy. Khi đã là đúng người, sẽ vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng bình thản. Đó là cả niềm hạnh phúc khi nhìn thấy người ấy, đó là cảm giác bình yên khi ngồi bên người ấy mà không cần nói điều gì. Đó là khát khao được nhìn thấy, được nghe thấy, được chạm vào. Và Vũ Lục Hàn đã trải qua toàn bộ. Hàm Vũ Phong dù sao vẫn là một kẻ lạnh lùng, cô không hi vọng hắn sẽ đáp lại bất cứ tình cảm gì từ người khác. Chỉ cần hắn không từ chối, là Vũ Lục Hàn sẽ vô cùng yên phận. Trong thâm tâm, cô luôn nghĩ rằng mình đã xen vào cuộc tình đẹp của hắn và Chu Bạch Thảo. Cô không thấy hổ thẹn quá nhiều vì điều đó. Cô chỉ thấy hụt hẫng, vì một ngày không xa, Hàm Vũ Phong cũng sẽ vứt bỏ cô, như cái cách hắn vứt bỏ người con gái đẹp ấy. Cô không dám chắc về tình cảm của hắn, nhưng cô chắc chắn về tình cảm của mình. Hắn có thể yêu thương cô vì nhất thời, nhưng như vậy cũng là quá đủ. Vũ Lục Hàn chấp nhận mù quáng, chỉ cần vừa lòng hắn, cái gì cô cũng có thể làm.

31. Chương 31

“Này Vũ Lục Hàn?”, hắn đột ngột lên tiếng phá tan sự im lặng giữa cả hai. Cô nhìn sang bên, thấy hắn đang nhìn mình.

“Cô... có muốn “đi đêm” một lần không?”, hắn nhìn cô cười ám muội. Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn hắn. Tên khốn này đang gợi ý cái gì vậy?

“Lại nghĩ bậy”, hắn phì cười, đưa tay cốc đầu cô. Vũ Lục Hàn vẫn ngồi im, tròn mắt nhìn hắn khó hiểu. Hàm Vũ Phong tắc lưỡi, “Đi chơi buổi đêm, chỉ là đi chơi thôi!”

“À”, cô lầm bầm. Bây giờ đã hơn chín giờ tối, còn chỗ nào nữa mà đi? Trong suy nghĩ của một kẻ cả ngày chỉ ru rú trong nhà, Vũ Lục Hàn vừa thấy phấn khích, vừa lo lắng.

“Đi nào”, hắn tỏ ra vô cùng thân thiện, mỉm cười. Nụ cười của hắn, thấp thoáng sau ánh sáng yếu ớt từ ánh đèn dưới sân nhà hắt vào. Lúc này cô mới nhận ra, Hàm Vũ Phong vô cùng gần gũi. Hắn ám áp một cách riêng biệt, và không phải ai cũng đủ may mắn để được cảm nhận sự ám áp ấy.

“Tôi... phải... thay đồ đã...”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt hô lên khi thấy hắn phẩm phẩm kéo cô xuống nhà. Hắn quay lại cười nhẹ nhàng, nháy mắt:

“Như vậy là quá đủ rồi”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt. Bởi vì đang trong tâm trạng rối loạn, cô chỉ xô vào người bộ đồ ngủ đầu tiên vớ được trong tủ, cái quần ống rộng bằng vải bông xám đã bạc màu, với cái áo cũng bằng vải bông dáng hoodie có túi thông nhau trước bụng, màu đen, đã lỗi mốt. Cô thậm chí còn không thèm mặc áo lót! Ai mà biết được sẽ ra ngoài lúc này, khi tắm xong, Vũ Lục Hàn chỉ quần độc chiếc khăn tắm, đang sụt sùi khóc thấy lạnh,

liền vội vàng mặc quần áo vô cùng ầm ập. Vũ Lục Hàn không tự nhận có bộ ngực to hấp dẫn, thực chất có vẻ ngược lại, nhưng dù ngực nhỏ, cũng không quen “thả rông” ra đường! Hấn không nhận ra điều đó sao, lại còn bảo “quá đủ”! Rõ ràng là không công bằng. Trong khi cô ăn mặc vô cùng ngớ ngẩn và xoàng xĩnh thì kẻ kia lại ăn vận vô cùng hợp mắt, như thể định sẵn là sẽ đi chơi vậy! Cô nhăn nhó đi theo hấn, không dám ý kiến nửa lời.

Hàm Vũ Phong dẫn cô xuống gara, đi sâu vào phía trong, nơi để rất nhiều motor lạ lẫm. Vũ Lục Hàn nuốt khan, không phải hấn lại thêm kiểu di chuyển lạ đời ấy rồi chứ? Hấn đi tới chiếc Kawasaki Ninja H2, dừng đối diện Ecosse Spirit. Hàm Vũ Phong có vẻ cưng chiều chiếc xe này nhất, cẩn thận từng tí một khi đến gần nó. Hấn lấy hai mũ bảo hiểm, tự tay đến gần đội nó cho cô. Vũ Lục Hàn nhận thấy, dù có thích cô hay không thì Hàm Vũ Phong vẫn là một chàng trai có chỉ số ga lăng vô cùng cao. Ngay từ lần đầu gặp lại, hấn đã làm những hành động vô cùng nhỏ như mở cửa xe, thắt dây an toàn, rót cà phê, chuẩn bị chỗ ngủ cho cô rất kĩ. Ngay cả lần đầu ngồi trên chiếc xe motor kinh khủng đằng kia, hấn cũng nhường cho cô chiếc mũ bảo hiểm duy nhất, đồng thời cũng chính tay mình đội mũ vào cho cô. Không cần biết nó có chứa đựng chút tình cảm nào không, nhưng hấn thật sự là một quý ông.

Hàm Vũ Phong cười nửa miệng nhìn cô, quay lại, chỉ đeo duy nhất chiếc găng tay bằng da mà không khoác lên mình bất cứ đồ bảo hộ nào khác, dù nó có đủ trên giá gỗ ngay gần đó. Hấn thậm chí đi đôi giày Chuck Taylor màu đen – đôi giày không thực sự phù hợp để lái một chiếc motor khủng. Vũ Lục Hàn, chắc chắn vô cùng không hợp rồi! Cô cứ nghĩ đến bản thân là lại vô cùng ngán ngẩm.

Hấn cho mở cửa gara, đội mũ, ngồi lên xe, quay lại bảo cô gái đang lúng túng nhìn hấn:

“Xin lỗi, tôi không thể mạo hiểm cho cô cảm nhận tốc độ được nữa. Vui lòng lên phía sau ngồi.”

Làm như tôi muốn “cảm nhận tốc độ” lắm vậy! – Vũ Lục Hàn rửa thầm, lạch bạch đi về phía hấn. Xe cao như vậy, cô thật sự không biết dấn vào đâu để ngồi lên. Vũ Lục Hàn lúng túng, hấn thở dài.

“Bám vào tôi, lấy hết sức mà treo lên. Tôi không muốn coi thường người châu Á đâu, nhưng... thấp quá!”

Anh nghĩ rằng anh không có nửa dòng máu châu Á hả? Chẳng qua nó đi đâu hết rồi, không thấy hiện lên ở đây thôi, chứ không anh có mà lên mặt được ấy.... – cô lại nhăn nhó nghĩ thầm. Vũ Lục Hàn vẫn cứ như vậy, không bao giờ dám nói những điều mình muốn, vì vậy, chỉ mình cô mới biết cô vui tính mà thôi!

Khổ sở lắm cô gái đáng thương mới ngồi yên vị được trên cái yên xe “cao lênh kênh” ấy. Một phần cũng vì cô gái nhỏ sợ rằng nếu làm... xước xe, Hàm Vũ Phong sẽ quấy rầy cô đến khi cô già khom mắt, chiếc xe này đáng giá bằng nghìn lần hơn hai chục ly rượu. Và Vũ Lục Hàn vẫn còn mẹ già ở nhà nữa.

“Phiền cô ôm thật chặt vào nhé?”, hấn nói nhẹ nhàng. Qua hai lớp mũ bảo hiểm dày cộp, Vũ Lục Hàn hoàn toàn không nghe được gì. Cô chưa kịp hỏi lại, hấn đã rồ ga, phóng vọt qua cửa gara đang mở. Cô gái nhỏ hồn vía thất kinh, không biết phải nghĩ gì, ôm dính lấy kẻ cầm lái. Chỉ có Hàm Vũ Phong, được cô gái ôm, sung sướng nở nụ cười tự mãn!

Chiếc xe dừng lại trước một cửa hàng nhỏ. Xung quanh đã đóng cửa gần hết, duy chỉ nơi đây vẫn còn khách la liệt, bàn ghế nhựa kê đầy vỉa hè hầu như kín mít. Chiếc motor khiến hai người trở thành tâm điểm chú ý: tối muộn rồi vẫn còn người lái motor chở bạn gái ra đường sao? Chiếc motor có giá chục nghìn đô như thế, sao có thể dừng lại trước quán vỉa hè? Có phải... xe họ hỏng không?

Vũ Lục Hàn loay hoay bước (nhảy) xuống khỏi xe, chao đảo vì hấn đi với tốc độ quá khủng khiếp. Trời bắt đầu tối khiến đường phố bớt nhộn nhịp, càng thuận lợi cho kẻ kia biến thành trường đua riêng. Hàm Vũ Phong không quý chiếc xe như cô tưởng: hấn sẵn sàng dừng xe bên cạnh những chiếc xe bình thường khác, dừng sát, không hề có khoảng cách, dường như không lo lắng về chuyện sẽ bị xước xe. Vũ Lục Hàn cũng để ý, lần đầu hấn dùng siêu xe đến trường chờ cô, lại đỗ sát cổng, chỉ chừa một lối nhỏ cho người người nối đuôi nhau dắt phương tiện qua, hấn không hề ngại việc chẳng may có ai quệt vào khiến xe bị xước. Lần đi dự tiệc hôm nay, hấn cũng vô cùng thoải mái giao chìa khóa xe cho nhân viên tự đánh xe vào nơi gửi, không hề sợ chẳng may họ không quen tay lái, va quệt làm hỏng. Bây giờ cũng vậy, chiếc motor có giá chục nghìn đô đó, dừng ngoan ngoãn thành hàng như mọi người, như một chiếc xe phân phối bình thường. Cô không biết có phải vì hấn tự tin với số tiền khổng lồ trong tay sẽ mua được những chiếc xe khác thay thế, hay vì hấn quá vô tư đến mức không biết xót của. Hấn có vẻ là người yêu tốc độ, ắt sẽ vô cùng yêu xe. Chẳng

lý gì hấn lại không quan tâm đến việc xe hỏng hóc. Có lẽ hấn có một lý do bí ẩn nào đấy mà hấn giữ cho riêng mình. Nhưng dù sao, cô vẫn thấy những hấn động của hấn trái ngược với tính cách lạnh lùng – nó luôn toát lên một vẻ vô cùng gần gũi. Và Vũ Lục Hàn thấy thích điều đó.

Ngay khi hấn tháo mũ bảo hiểm, Vũ Lục Hàn có thể cảm thấy những ánh mắt nhìn về phía hấn. Một người ngoại quốc bước vào quán vỉa hè đã gây nhiều sự chú ý. Một người ngoại quốc lái chiếc xe nghìn đô vào quán vỉa hè sẽ gây chú ý gấp đôi. Người ngoại quốc này lại vô cùng đẹp trai, thể hình vạm vỡ, trông như một diễn viên Hollywood đang dừng chân nghỉ ngơi. Vũ Lục Hàn đứng ngây ra, không nhận thấy trên đầu mình còn cái mũ. Hấn nhìn cô, chau mày, phì cười, vươn người tháo mũ và đưa tay chỉnh lại tóc cô vào nếp. Vũ Lục Hàn đỏ mặt lúng túng, chỉ biết đứng đực ra một chỗ.

Hàm Vũ Phong dựng xe cẩn thận, đặt mũ ngay ngắn lên xe, rồi dắt tay Vũ Lục Hàn tiến vào hàng ăn ấy. Nhân viên mừng rỡ chạy đến, hồ hởi lau sạch một chiếc bàn trống, thi nhau tóm vào cánh tay hấn đưa đến. Đúng là tư tưởng trọng nam khinh nữ còn quá lớn, nhất là đối với mỹ nam. Họ trông thấy hấn, không hề nói tiếng Anh. Hai người họ ngồi gần giữa những người khách đang ăn khác, cô thấy có người nhìn theo mình. Có lẽ cô gái nhỏ đang bị “mổ xẻ, phân tích” bởi ngoại hình xuề xòa, quá “thoải mái” đối lập hoàn toàn với mỹ nam ngoại quốc đang ngồi đối diện. Cô hờn dỗi nhìn hấn, thấy hấn cười ngặc nhiên trước biểu hiện của mình.

“Cô nhìn cái gì vậy? Sợ ăn đêm sẽ béo sao?”

“Không!”, cô phụng phịu, “Anh không cho tôi thay quần áo, rõ ràng nhìn anh đẹp hơn hấn, còn tôi như vừa ngủ dậy, mặc tạm đồ vậy!”, cũng gần như thế, Vũ Lục Hàn chính là “hờn dỗi, mặc tạm đồ”.

“Cô nói gì vậy”, hấn bật cười. Hàm Vũ Phong mặc áo thun dài tay màu lông chuột vô cùng đơn giản, nhưng lại tôn lên thể hình vạm vỡ, tay áo dài kéo lên đến khuỷu mang đến dáng vẻ vô cùng khỏe khoắn. Hấn mặc quần kaki đen thoải mái ở nhà, nhưng thực ra trông chẳng khác quần thể thao là bao, tổng thể với chiếc áo rất vừa mắt. Còn cô thì...

“Anh muốn tôi đã xấu thì xấu một thể đó mà!”, cô lầm bầm, chống tay vào đầu gối, đỡ cằm. Hấn cúi đầu cười, khóe mắt nheo lại. Vũ Lục Hàn nhận ra, hôm nay hấn không hề vuốt keo cho mái tóc vàng hoe. Những sợi tóc rất mềm tỏa ra hương thơm đầy nam tính khiến cô đỏ mặt.

“Tôi thấy cô ổn nghĩa là cô ổn, việc gì phải nghĩ mình xấu?”, hấn vừa nói vừa cười, “So sánh bản thân với một thằng con trai, quá ngộ nghĩnh!”

Cô lập tức thấy lưng áo và hai tay nóng ran. Cô không rõ do ngại hay do xấu hổ nữa, hờn dỗi xị mặt xuống, nói vô cùng nhỏ.

“Tôi không mặc áo trong!”, cô nghĩ mãi mới ra từ nghĩ “bớt nhạy cảm”, khum tay nhào người hết cỡ để chỉ mình hấn nghe thấy. Vũ Lục Hàn khom lưng, cổ không để áo dính vào ngực.

Hàm Vũ Phong khi nghe tới điều đó, lập tức nhìn vào ngực cô, không e ngại, khiến cô đỏ mặt lấy tay che ngực. Cô định cần nhằn kẻ dám dăng công khai đó, thì hấn đã lên tiếng.

“Tôi nhìn mãi còn chẳng thấy. Mà chẳng có ai tinh mắt hơn tôi đâu”, hấn buông một câu xanh rờn nhưng nét mặt vô cùng nghiêm túc, điều này khiến cô gái nhỏ cứng người. Hấn đang công khai chê bai cô hay đang trêu chọc một cách lịch sự vậy? Vũ Lục Hàn ngay lập tức xị mặt, khuôn mặt cô phải dài xuống vài xentimet. Hấn phì cười lắc đầu.

“Lần sau hãy nói điều này ở nhà. Thật may tôi để cô ngồi phía sau”, hấn nói. Vũ Lục Hàn hoàn toàn không hiểu câu nói đó có hàm ý gì.

Người ta mang ra một bếp nướng bằng cồng, đặt lên phía trên chảo to với miếng giấy bạc bọc kín mặt. Cô ngồi im nhìn theo từng đĩa thức ăn được đặt lên bàn: một đĩa thịt rất nhiều được tẩm ướp thơm phức, một đĩa đựng tôm, mực và cá đã lọc, cũng có một lớp gia vị; rất nhiều nấm, kèm theo cà tím và cà bí đỏ. Họ đặt gia vị và một số thứ phụ gia đây vào chỗ trống, Hàm Vũ Phong ngồi rất bình thản nhìn theo. Ngay khi nữ nhân viên dọn hết đồ ra một cách nhanh chóng, lập tức nhìn hấn cười đơn đả.

“Ngài có cần thêm thứ gì không ạ?, giọng cô gái ngọt lịm. Cách xưng hô lạ lẫm như vậy, trừ các đối tác của hấn, chưa bao giờ cô nghe thấy gọi.

“Làm ơn cho tôi hai bia, không lạnh. Cảm ơn”, hần lịch sự đáp, khuôn miệng không hề cười. Vũ Lục Hàn chờ nhân viên đi khỏi, tròn mắt nhìn hần.

“Cô ấy gọi anh là “Ngài” ư?”

“Họ thích vậy, tôi thì không”, hần cười nhẹ, “Đây là nơi đầu tiên tôi đến ăn cùng Mike khi về nước, và nó khá hợp khẩu vị. Họ chỉ biết tên khai sinh của tôi, vậy nên cậu ta xui họ gọi tôi là Ngài”, hần nhìn biểu hiện của cô, bật cười, “Mike chính là Hải Minh đó. Tôi chỉ quen gọi cậu ta như vậy!”

“À...”, Vũ Lục Hàn tỏ vẻ thấu hiểu, gật gù. Cô nhìn theo hần thành thạo thao tác từng thứ, tự xác nhận đúng là hần đã tới đây khá nhiều.

“Cô đã bao giờ ngồi ăn ở một nơi như thế này chưa?”, hần nhướn mày hỏi. Vũ Lục Hàn đỏ mặt lắc đầu.

“Đó là một thiếu sót vô cùng lớn, cô gái ạ”, hần nhìn cô nở nụ cười tuyệt đẹp, “Hãy yêu đất nước của mình hơn, đừng chỉ ngồi ru rú trong nhà như thế”

“Tôi rất yêu nước!”, cô cãi.

“Cô đã tìm hiểu được bao nhiêu điều của đất nước mình rồi?”, hần nháy mắt, “Hay chỉ biết qua sách vở?”

Vũ Lục Hàn cứng họng, bối rối cúi đầu.

“Tôi đã dành ba tháng đi phượt dọc khắp đất nước, và nó rất tuyệt”, Hàm Vũ Phong vừa nói vừa làm. Mùi thịt nướng hấp dẫn khiến bụng cô sôi lên thật nhẹ. Bữa tối khi này cô thật sự không ăn được nhiều. Đồ ăn rất ngon, nhưng cô không hợp với những món như “ốc sên nướng bơ tỏi”. Vũ Lục Hàn ăn rất ít, và hình như hần cũng vậy.

“Anh đã đi khắp đất nước này rồi sao?”, cô ngạc nhiên hỏi lại, kèm một sự thán phục. Hàm Vũ Phong gật đầu, đặt những thứ đồ chín đầu tiên vào bát cô.

“Việc đầu tiên của một người khi đặt chân đến một quốc gia chính là tìm hiểu về văn hóa của nó”, hần tiếp tục vừa nói, vừa làm, “Ngay cả khi cô bước chân sang một vùng khác thuộc đất nước mình, cô cũng phải tìm hiểu kĩ về văn hóa, tập tục của họ, vì mỗi nơi đều có một câu chuyện rất đặc trưng”

“Tôi nghĩ là... tôi không đến nơi cũng vẫn biết...”, Vũ Lục Hàn rụt rè nói. Hần nhìn cô, cười lớn.

“Cô nghĩ rằng sách vở là bao gồm mọi thứ? Cô có thể biết về một vùng qua sách địa lý, nhưng cô sẽ không biết đến rất nhiều thói quen vô cùng dễ thương của họ, nếu không đến tận nơi”, hần cười mỉm, nụ cười khiến cô chao đảo, “Đây là quê hương thứ hai của tôi, nơi tôi lần đầu đặt chân đến chỉ tám năm về trước. Vậy mà tôi nghĩ tôi biết nhiều thứ hơn cô đấy, cô bé ạ.”

“Anh... mới chỉ tới đây chừng ấy năm thôi sao?”, cô tròn mắt. Chủ đề câu chuyện lại đi theo một hướng khác hoàn toàn, “Anh... năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”, cô rụt rè hỏi một vấn đề mình đã thắc mắc từ lâu. Hần nheo mắt nhìn cô.

“Cô có biết ở đất nước tôi, hỏi tuổi đối phương là một điều bất lịch sự không?”, hần trêu chọc. Vũ Lục Hàn lập tức lộ rõ vẻ bối rối, đỏ mặt cúi đầu.

“Tôi xin lỗi, tôi... không biết!”

“Điều này sách vở không có phải không?”, hần tiếp tục chòng ghẹo, “Nhưng vì tôi là đứa con lai dễ tính, nên tôi sẽ trả lời. Khi mới về nước, tôi tròn mười bảy tuổi, và đang theo học Học viện Kinh tế Chính trị London. Tôi đã bỏ dở chương trình và về nước, tiếp tục chương trình đại học tại Học viện Kinh tế Tài chính.”, mỗi lời hần thốt ra, cái miệng và đôi mắt Vũ Lục Hàn mở càng lớn. Một chàng thanh niên mười bảy tuổi đã học đại học, một đại học vô cùng chất lượng tại Anh, rồi về nước cũng được nhận ngay vào ngôi trường nổi tiếng về tài chính. Vậy mà cô đã nghĩ hần thiếu thốn cuộc sống sinh viên! Bằng tuổi Hàm Vũ Phong khi ấy, Vũ Lục Hàn mới tốt nghiệp cấp ba, cắm đầu vào kì thi để lên đại học, và bỏ ngõ đến trường rồi mất vài tuần để làm quen với nó. Cô không ngờ hần có thể tài giỏi như vậy. Tám năm trước, hần mười bảy tuổi. Vậy năm nay, Hàm Vũ Phong tròn hai mươi lăm. Hần hơn cô ba tuổi, rất chính xác. Vũ Lục Hàn nuốt khan, hơn ba tuổi, mà cô đã nghĩ hần chỉ hơn mình một tuổi là cùng. Người phương Tây luôn trưởng thành hơn độ tuổi của mình từ một đến hai tuổi. Vậy mà hần, không lẽ là trường hợp hiếm có trẻ trung hơn tuổi

của mình? Hay vì hấn có dòng máu châu Á, nên được hưởng phần “trẻ lâu”? Dù bề ngoài có trẻ, thì tâm hồn hấn cũng vô cùng trưởng thành. Đôi lúc cô nghĩ, hấn như một thanh niên đã từng trải, vô cùng dày dặn kinh nghiệm và có thể đối phó với mọi thứ trên đời.

“Anh... học sớm nhỉ?”, cô không biết nói gì, thốt ra vài câu vô cùng ngớ ngẩn như vậy. Hấn phì cười.

“Tôi bắt buộc phải đi học sớm. Tôi rời cấp ba sớm hơn bạn bè hai năm, lên đại học theo yêu cầu của bố”, và hấn ngừng hấn. Dường như hấn không muốn nói quá nhiều về gia đình mình. Vũ Lục Hàn cũng lặng lẽ cúi đầu, gặm nhấm từng tí thông tin, không dám cả gan thắc mắc. Cô không muốn trở thành kẻ quá vô duyên.

“Tôi chưa bao giờ nói nhiều như thế này”, hấn đột nhiên cười giòn tan. Vũ Lục Hàn thấy tim mình run lên khi lắng nghe giọng cười vô cùng hiếm hoi ấy, “Và cũng chưa bao giờ cười nhiều thế này.”

“Anh... nên như vậy nhiều hơn”, cô lí nhí đáp. Hấn nhìn cô, khóe mắt nheo lại một ánh cười.

“Bởi vì cô quá ít nói”, hấn chọc, “Hai kẻ ít nói đi với nhau, không ngờ tôi lại là người nói nhiều hơn.”

Vũ Lục Hàn mỉm cười gương gạo. Cô không biết hấn đang mỉa mai hay đang trêu đùa mình nữa.

“Thật ra... tôi rất thích cảm giác này”, hấn đột ngột trở nên dịu dàng khiến tim cô gái đập mạnh. Hấn một lần nữa gấp rất nhiều đồ ăn cho cô, giục giã. “Ăn nhiều vào. Cô cần rất nhiều sức để đi cùng tôi đêm nay đây.”

Vâng, đi cùng anh đêm nay...

32. Chương 32

Khi hai người xong bữa ăn đã vào khoảng hơn mười giờ tối. Vũ Lục Hàn ục ịch đi theo hấn, cảm thấy chỉ ăn một tẹo mà người phình to như thạch rau câu. Hàm Vũ Phong liếc nhìn cô mỉm cười, lại đội mũ cho cô, giở giọng chọc ghẹo:

“Cô ăn ít như vậy sau này mang thai sẽ nuôi bé con kiểu gì?”

Vũ Lục Hàn đứng người, ngơ ngác nhìn hấn.

“Khi ấy... có lẽ chồng tôi sẽ chăm...”

“Ý tôi là, khi bé con còn trong bụng, cô ăn ít thì làm sao nuôi được”, hấn phì cười, “Tôi đã nhường nhịn hết cỡ rồi mà một chút cũng ăn mãi không xong. Phá hỏng hoàn toàn hình tượng galant.”, hấn vờ thở dài. Cô đỏ mặt, túm lấy áo hấn leo lên yên sau. Thấy cô gái chặt vật leo lên yên xe cao hơn so với thân mình, nam nhân giữ xe đang đứng ngay cạnh đó nhanh nhẩu đưa tay ra nắm lấy khuỷu tay cô, có nhã ý kéo lên. Vũ Lục Hàn ngại ngùng cảm ơn, bám chặt vào hai bên sườn áo của hấn.

Tuy nhiên, cảnh tượng đó đối với hấn không vừa mắt. Hàm Vũ Phong không hề phản ứng một chút, lập tức phóng đi rất nhanh. Vũ Lục Hàn bị bắt ngờ ngã ra phía sau, vội vàng vòng tay ôm cứng lấy hấn, tim đập thình thịch. Sao đi mà không báo gì vậy, rùi cô ngã lăn xuống đất, hấn có phát hiện ra không chứ?

Hàm Vũ Phong im lặng phóng đi, dường như sự vui vẻ trong hấn đã vơi đi một chút. Cô gái này sao có thể dễ dãi vậy chứ, người ta thích chạm là cho chạm, lại còn cảm ơn, trong khi bấy lâu nay hấn nhẹ nhàng với cô như vậy, cảm ơn một câu cũng không thêm. Đúng là con người vô cùng thiên vị!

“Anh.... đi nhanh!”, Vũ Lục Hàn chỉ hét lên được như vậy, tim gan bay vèo vèo theo từng đợt gió phóng qua tai, cảm thấy lực hút trái đất sẽ rời bỏ cô mà đi và cô sẽ bay vèo theo cơn gió. Hấn như một đứa trẻ giận dỗi, trong lòng thấy khó chịu, không buồn đáp một lời. Thế nhưng vận tốc đã chậm lại một chút.

“Tôi... không quen lắm...”, Vũ Lục Hàn lập cập từng từ một khi hấn dừng trước vạch vôi trắng chờ đèn đỏ. Dù phố khá vắng, Hàm Vũ Phong vẫn ngoan ngoãn làm theo luật giao thông.

“Rồi sẽ quen”, hấn lạnh lùng buông một câu cộc lốc. Vũ Lục Hàn không nhận ra thái độ đó, chỉ biết ôm chặt cứng và tựa đầu vào vai kẻ cầm lái, nhẩn nhá kêu lên:

“Tôi không đi lại bằng cái này nhiều như anh, làm sao quen được!”

Hàm Vũ Phong thấy cô nói đúng, bực mình im thin thít. Hắn đang giận dữ một cách vô cùng trẻ con, vì một chuyện lật vặt. Người hắn nóng bừng.

“Có ăn kem không?”, hắn hỏi. Cô tròn mắt, nghĩ rằng hắn chọc mình. Tối muộn rồi còn ai ăn kem?

“Được rồi, ăn kem!”, hắn tự mình trả lời ngay lập tức, rồi ga khi đèn chuyển sang màu xanh. Vũ Lục Hàn ú ớ, chưa kịp lên tiếng thì hắn đã phóng đi mất. Cô bất lực ôm dính lấy hắn, trong đầu thầm rửa kẻ hống hách, không biết nghe người khác trình bày.

Hàm Vũ Phong đi chậm lại khi chờ cô đến gần một chiếc hồ. Mặt hồ mùa thu vô cùng êm ả, gió đưa mùi hương thơm mát của hồ tràn vào bên Vũ Lục Hàn, khiến cô quên cả nỗi sợ bị bay mất. Gió hồ mát lạnh dường như thổi tan nỗi giận hờn của hắn, hắn trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Những cửa hàng cà phê quanh hồ vẫn còn mở, dù không nhộn nhịp như lúc sáng, khách hàng đến chỉ để thưởng thức gió hồ mùa thu và nhâm nhi một ly cà phê nóng.

Hắn dừng lại trước một cửa hàng khá đẹp với biển Gelato Crema. Mặt tiền cửa hàng toàn là kính, có hai tầng, nhìn thẳng ra hồ. Hắn dựng xe, cởi mũ cho cả hai, đặt ngay ngắn lên xe, nhưng lặng lẽ đi vào, không thêm chờ đợi nắm tay cô nữa. Vũ Lục Hàn vô tư không nhận ra điều khác biệt đó. Kẻ đang giận dữ đẩy cửa, chờ đợi cô đi qua rồi mới bước vào. Cô thấy lạ với hành động ấy. Mọi ngày, hắn thường vào trước, giữ cửa mở cho cô bước vào rồi mới đóng lại. Tuy nhiên, cô cứ thản nhiên đi lại, nhìn ngắm xung quanh, không nhận thấy gương mặt điển trai sa sầm xuống. Con bé này có nhất thiết phải vô tư như vậy không?

Vũ Lục Hàn vô cùng ngạc nhiên vì đa số khách ngồi trong quán đều là người ngoại quốc. Điều đó khiến cô hơi “chột dạ”, nảy sinh suy nghĩ “mình vừa bước vào hang ổ của hắn”! Hàm Vũ Phong đi thẳng lên tầng trên, cô vội vàng lú lú chạy theo. Không gian tầng trên vô cùng thoáng mát, cả quán này chỉ mở những bóng đèn vàng dịu phía trên mỗi bàn, khiến nơi đây vô cùng ấm áp. Tầng trên không có nhiều khách. Hàm Vũ Phong bước đến chiếc ghế đệm nhưng ngay sát cửa sổ, nhìn thẳng ra hồ, nơi khá khuất gần góc phòng, và có chiếc cột cách điệu chắn giữa tầm nhìn ra cầu thang. Vũ Lục Hàn cũng lon ton đi theo, chắc hắn đã đến đây nhiều lần mới vô cùng thông thuộc như vậy. Một cô nhân viên nhỏ nhắn xuất hiện, lễ phép đưa hai người hai cuốn thực đơn. Nơi đây chuyên về kem – Vũ Lục Hàn hiểu ra điều đó khi nhìn phiên âm tiếng Anh bên dưới tên cửa hàng. Gelato Crema chỉ đơn giản là “kem lạnh”, nhưng là kem từ nước Ý. Có rất nhiều khách ngoại quốc tại đây bởi kem phù hợp khẩu vị của họ. Những người khách là đồng hương của cô thường chỉ đến vào buổi sáng, chủ yếu là để trải nghiệm loại kem từ đất nước mỳ ống. Ngoại trừ ông chủ người Ý, toàn bộ nhân viên đều là người ở đây cả. Vũ Lục Hàn lướt qua thực đơn, hoa mắt vì món nào cũng vô cùng đẹp. Cô không biết giá tiền của nó thế nào, thật sự rất muốn đãi hắn bù cho khoản ăn uống vừa xong, nhưng lại nhớ ra mình không một xu trong người. Chính xác thì, trên người Vũ Lục Hàn giờ này chỉ có độc một bộ quần áo! Cô ngại ngùng, cầm mặt vào quyển thực đơn. Cô thật sự cảm thấy ngại khi để hắn trả tiền liên tục, đành quyết định sẽ chọn món rẻ nhất và sau đó hoàn trả hắn tiền. Vũ Lục Hàn hùng hổ gấp menu lại, chưa kịp quay sang cười hồn nhiên thì kẻ ngồi đối diện đã nhanh chóng cướp mất.

“Hai Sette Veli, cảm ơn”, hắn nở nụ cười chết người với nữ nhân viên và đưa lại quyển thực đơn. Hắn còn cố ý nhìn cô gái phục vụ ấy với cái nhìn lả lơi như tán tỉnh, và Chắc Chắn, đó hoàn toàn không phải con người hắn! Vũ Lục Hàn chau mày khó chịu, không hiểu vì sao hắn lại cư xử như vậy. Hắn không phải thấy nữ nhân viên đó xinh xắn, đáng chuẩn nên ưa ngay lập tức đấy chứ? Dù thế nào đi nữa, làm như vậy trước mặt cô hoàn toàn không hề lịch sự một chút nào! Nữ nhân viên điệu đà ôm hai quyển thực đơn, nói một câu xin chờ bằng chất giọng ngọt lịm và quay đi vô cùng chậm rãi. Cô gái này không rõ bao nhiêu tuổi, nhìn trẻ hơn Vũ Lục Hàn. Trẻ trung, làm tại nơi nhiều khách ngoại quốc chắc chắn sẽ gặp những kẻ như hắn. Vậy mà bị trêu chọc cũng không vững vàng nhắc nhở, đúng là trẻ, chỉ cần có người đẹp trai tỏ ý tán tỉnh đã xiêu luôn rồi! Vũ Lục Hàn đi làm ở quán cà phê, không ít lần bị chọc ghẹo, chỉ mặt lạnh quay đi để tôn trọng khách. Cô ngây thơ nghĩ phục vụ bàn tại nơi nào cũng nghiêm túc giống mình, vì thế, cô thấy cô gái kia cư xử thật khó chịu! Kẻ đang ngồi đối diện nhìn cô cười một cách thích thú kia nữa. Hắn chưa từng có hành động tán tỉnh ai như vậy, sao bỗng dừng lại làm thế, trước mắt cô? Không phải là vô cùng, vô cùng bất lịch sự sao? Cứ như thể cô đang ngồi đây, trong suốt vậy!

“Sao lại xì mặt ra vậy, cô bé?”, hắn nhìn cô, chống tay cười hả hê. Dường như hành động vừa rồi khiến cô khó chịu. Hàm Vũ Phong cũng không hề thấy có lỗi, ngược lại thấy trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng

khoái chí. Vũ Lục Hàn không thèm đáp, không thèm nhìn hắn, chống tay nhìn ra ngoài cửa. Hắn đứng dậy, đi sang chỗ cô gái và ngồi cạnh cô. Vũ Lục Hàn biết điều đó, cũng không hề nhích một milimet nào. Hắn vờ thờ dài, vòng tay qua ôm lấy cô, đẩy cô lùi vào trong, đồng thời bản thân tự nhích vào sát bên cạnh. Vũ Lục Hàn giật mình, nhìn sang nhần nhíu phản đối nhưng rồi lại không lên tiếng.

“Đi chơi cùng bạn trai mà lại nhìn nơi khác, thật bất lịch sự!”, hắn than thở. Vũ Lục Hàn khẽ rung mình khi nghe hai tiếng “bạn trai”, nhưng mặc kệ, ngoan cố quay đi chỗ khác.

“Quay lại đây đi nào!”, hắn hạ giọng nài nỉ. Cô quay lại, đụng ngay gương mặt hắn ở rất gần. Tim cô gái nhỏ khẽ rung một tiếng, nhưng rồi cô lùi đầu về phía sau. Hắn phì cười.

“Nhìn bạn trai mình mà cũng đỏ mặt. Tôi đẹp trai quá sao?”, hắn chọc. Cô giật mình khi hắn nhìn thấy cô đỏ mặt, định quay đi để che giấu nỗi xấu hổ. Hắn rất nhanh chóng đưa tay lên giữ lấy má cô, và nhìn thẳng vào mắt cô gái. Ánh cười tinh quái trong mắt hắn như xoa dịu một phần sự hậm hực của cô, nhưng không đủ khiến cô thấy hết khó chịu. Cô bắt đầu giả giọng lầu bầu:

“Anh cứ thoải mái tán tỉnh người ta, tôi quay mặt đi cho anh đỡ ngại mà”

“Tôi vẫn tán tỉnh được kể cả khi cô nhìn chằm chằm”, hắn thì thầm trêu chọc. Vũ Lục Hàn lập tức thấy tim đập mạnh, và cảm nhận hai tai nóng bừng. Không rõ là cô tức giận, hay quá mức xiêu lòng trước giọng thì thầm gọi cảm chết người ấy nữa. Hắn giống như nam chính Hollywood cô hay xem trên truyền hình, hạ giọng nói đến mức thì thầm để tạo vẻ quyến rũ tới nhân vật nữ. Và hắn, thật sự y như vậy!

“Đừng có thì thầm nữa!”, cô đỏ mặt, ngượng đến mức làm liều, đưa tay che miệng hắn. Cô cảm nhận khoe môi hắn nở nụ cười sau bàn tay cô, và thật sự thì, chết tiệt, môi hắn cũng vô cùng mềm mại. Nó khiến bàn tay cô tê rần khi chạm vào, và ngay lập tức, thần kinh yếu ớt không chịu nổi, cô đã rút tay trở về. Hàm Vũ Phong nhếch miệng cười đắc thắng, bắt chước cô gái đưa tay lên, chạm ngón cái vào môi cô. Vũ Lục Hàn thấy tim nhói lên rất mạnh rồi nhanh chóng đập như đang bị ai đuổi, mở to mắt nhìn hắn, cảm thấy hơi thở của mình hỗn loạn và đang phả ra liên tục lên tay hắn. Có phải... hắn lại định hôn cô nữa không? Đây là nơi... công cộng, xung quanh có người đó!

Hắn đột nhiên phì cười, cúi đầu xuống, hai vai rung rất mạnh. Điều đó khiến cô đỏ chín mặt vì ngượng, ngay lập tức đẩy hắn ra. Hàm Vũ Phong mặt dày ôm cô vào, gục đầu lên vai cô cười rũ rượi. Lần đầu cô chứng kiến hắn cười thoải mái và nhiều như vậy. Tuy nhiên, cô gái nhỏ quá xấu hổ để thưởng thức nụ cười ấy. Hắn đúng là một kẻ vô liêm sỉ, trêu chọc cô mà không thấy xấu hổ trong lòng!

“Biểu hiện của cô đáng yêu quá!”, hắn kìm nén nụ cười, nhìn cô bằng đôi mắt nheo lại thích thú. Vũ Lục Hàn xì mặt, quay đi chỗ khác.

“Anh có sở thích trêu chọc người khác rồi cười vào biểu hiện của họ sao?”, cô hậm hực nói. Xấu hổ khiến cô trở nên cứng cổ, và điều này khiến hắn đột nhiên chột dạ. Hắn nghĩ cô đã bị “tổn thương sâu sắc” bởi hành động đó, bỗng dưng trở nên vô cùng lúng túng. Hắn vội vàng rút người lại, nhìn cô hối lỗi.

“Tôi... hoàn toàn không có ý đó!”, hắn bối rối, muốn đưa tay xoay người cô lại, nhưng lại thôi. Hắn không biết phải làm gì trước một cô gái đang giận dỗi quay đi nơi khác. Đạo gần đây, có phải họ bắt đầu giận dỗi nhau nhiều hơn rồi không?

“Không sao”, Vũ Lục Hàn thờ dài, chống tay lên bàn, đỡ lấy cằm, “Bản thân tôi đã trông rất buồn cười rồi”

Việc cô gái hạ giọng bắt ngờ khiến hắn áy náy. Hắn xưa nay chưa từng trêu chọc ai, đương nhiên càng không có khái niệm dỗ dành. Áy náy là một thứ cảm giác chỉ mới xuất hiện, và kẻ ngoại quốc ấy bắt đầu không biết phải làm gì. Vũ Lục Hàn không biết người ngồi cạnh cô đang lúng túng, cứ nghĩ rằng hắn đang hưởng thụ trò đùa của mình. Cô chống hai tay vào má, nhìn xuống mặt hồ đen lại bởi trời đêm.

“Thật ra anh cũng là người tệ nhất rồi”, cô lại thờ dài, “Có rất nhiều người từng nói thẳng vào mặt tôi, “đồ ngu ngốc”, “đồ khó tính”, “đồ chảnh chọc”, “đồ kiêu căng”, nhiều lắm! Thà nhìn rồi cười như anh còn dễ chịu hơn”, cô lầm bầm, hạ giọng như đang nói cho bản thân, “Rất vui vì góp phần khiến người nghe hạnh phúc!”

Hàm Vũ Phong bắt ngờ, thật sự cảm thấy khó xử. Hắn không nghĩ rằng cô sẽ buồn trước một câu chọc ghẹo bình thường của hắn. Hắn cảm nhận sự khó chịu của cô trước ánh nhìn tán tỉnh công khai của mình,

tuy thích thú nhưng cũng không muốn cô giận dữ. Hắn chỉ muốn làm cô cười, nhưng kết quả cô gái nhỏ lại càng buồn thêm. Có kẻ nào đi đổ dành mà tệ thế này không chứ!

“Cô gái, tôi không có ý chê cô như vậy!”, hắn lúng túng, chạm nhẹ vào bên vai cô, “Tôi muốn làm cô vui vẻ hơn!”

Vũ Lục Hàn quay lại nhìn hắn, trong lòng như nở hoa khi nghe thấy kẻ đó muốn làm mình vui. Cô nhoen miệng cười, hai má hồng lên dưới ánh đèn ấm.

“Cảm ơn!”

Thái độ đó của cô làm hắn ngỡ người. Con bé này thật là khó hiểu, vì sao đang buồn, đang giận, nói một câu nó lại cười ngay chứ?

“Cô đang giả vờ đấy hả?”, hắn hỏi ngay một câu với thái độ cảnh giác. Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn hắn.

“Tôi? Giả vờ?”, cô tỏ vẻ ngạc nhiên, “Anh nghĩ tôi giả vờ cái gì chứ?”

“Giả vờ giận?”, hắn chau mày, “Tôi không thích lúc cô giận.”

Vũ Lục Hàn ngồi im lặng nhìn hắn, trong lòng thấy nôn nao. Giả vờ gì chứ, hắn cũng chẳng thông minh cho lắm trong việc này.

“Đúng, tôi không giận đâu”, cô cười, “Tôi thẳng thắn bày tỏ sự khó chịu!”, và đột nhiên mặt cô sa sầm lại. Hắn nhìn về mặt ấy, trợn mắt để che giấu sự bối rối. Khó chịu với hắn sao? Như vậy là tốt hay xấu?

Cùng lúc đó, cô gái bồi bàn trở lại cùng hai ly kem mát lạnh. Cô gái đó có vẻ ngạc nhiên khi thấy hắn sang ngồi cạnh cô, nhưng vẫn ngoan ngoãn đặt hai ly kem trước mặt khách, rồi nhìn hắn nở nụ cười ngọt ngào. Vũ Lục Hàn thấy vậy, cúi kính quay đi. Hành động này khiến hắn vỡ lẽ đôi chút, lập tức lấy lại khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc, buông một lời cảm ơn rất vô cảm. Nữ nhân viên tắt ngấm nụ cười, lúng túng như gà mắc tóc. Rõ ràng mới cách đây ít phút, vị khách này đã mất đi tình cảm với cô, vậy mà giờ quay lại, đã trở nên lạnh lùng. Tuy vậy, nữ nhân viên đó không dám phản ứng dù chỉ một chút, cúi đầu ngượng nghịu bỏ đi.

“Không phải... cô khó chịu với cô bồi bàn đó sao?”, hắn ngập ngừng hỏi. Vũ Lục Hàn vẫn không thèm quay lại. Đạo này, tự cô thấy bản thân lì lợm, cứng rắn và mạnh bạo hơn.

“Tôi khó chịu với cả anh”, cô hờn dỗi. Dù không biết mình có được phép hờn dỗi không, cũng không biết hắn liệu có quan tâm đến điều đó, nhưng cứ hờn dỗi đã. Cô lại thở dài. Và điều đó khiến hắn thêm phần khó xử.

“Tôi không làm gì cả!”, hắn lập tức thanh minh.

“Anh muốn tán tỉnh con gái thì bí mật cho số điện thoại ấy, đừng làm trước mặt khách của anh, không lịch sự!”, cô thông thả đáp, vẫn cứ nhìn ra ngoài cửa. Hàm Vũ Phong nghe vậy, thở hắt.

“Vậy cô để một thằng con trai chạm vào cô trước mặt tôi thì sao? Nếu muốn vậy, đừng để tôi nhìn thấy, không lịch sự”, hắn khoanh tay trước ngực, tựa vào ghế, nhả mặt đáp. Vũ Lục Hàn lập tức quay sang, đôi mắt mở to nhìn hắn sững sốt.

“Tôi? Để cho ai chạm?”, cô thốt lên. Giờ tới lượt hắn không nhìn cô, chau mày nhìn thẳng phía trước.

“Cô không lên được xe thì phải bảo tôi chứ! Tại sao lại để tên nhân viên đó nhắc cô lên? Tôi để làm cảnh hả?”, hắn quay sang, lớn tiếng. Vũ Lục Hàn ngơ ngác, rồi như nghĩ ra chuyện gì, lập tức phì cười.

“Anh chàng đó chỉ bám vào khuỷu tay tôi!”, cô vừa nói vừa cười, giơ khuỷu tay làm động tác minh họa. Hắn cau có nhìn, bộ mặt xị ra như đứa trẻ bị phạt.

“Nếu anh ta ôm lấy cô nhắc lên, cô cũng để yên hả?”, hắn làu bàu. Vũ Lục Hàn thấy vừa buồn cười, vừa ngạc nhiên, chỉ biết cười mà không thốt nên lời. Sao bỗng nhiên hắn trẻ con quá vậy?

“Tôi là khách, anh ta là nhân viên, làm sao dám sỗ sàng như vậy”, cô cười vô cùng đáng yêu, “Hơn nữa, đi cùng anh.... cũng sẽ... không dám...”

Vũ Lục Hàn đột nhiên đỏ mặt, ngập ngừng không nói. Hấn quay sang nhìn cô, đôi mắt xen lẫn một tia nhìn thích thú, tuy vậy không cười, vẻ khó chịu hiển lộ:

“Đi cùng tôi thì không thoải mái hả?”

“Không!”, cô vội vàng xua tay, “Đi cùng anh, người ta sẽ nghĩ anh là... ừm... bạn trai tôi, vì thế... sẽ không dám...”, cô cúi đầu lí nhí, bao nhiêu sự hùng hổ khi nãy bay đi đâu hết. Hấn nhướn miệng cười đắc thắng, nghiêng hẳn người sang, vòng một tay khoác vai cô, nói:

“Tôi đương nhiên là bạn trai cô, dám đụng vào, sẽ bị ăn đấm”

Vũ Lục Hàn không nhìn hấn, tim run lên và hai tai nóng bừng. Cô cảm thấy trong người phấn khích, nhưng lại không biết kẻ kia đang nghiêm túc hay đùa giỡn. Cô cũng không muốn biết, mà muốn ảo tưởng giữ lại cho bản thân một chút mơ mộng. Vũ Lục Hàn ngượng chín mặt, thấy người nóng bừng, vội vàng vội lấy ly kem trước mặt, ăn ngay một miếng và thốt lên một câu để thay đổi chủ đề:

“Ôi, kem này rất ngon!”, đó là câu nói nhạt nhẽo cô từng nghĩ ra đó, cô gái ạ. Hàm Vũ Phong nhìn cô bật cười, lấy ly kem của mình, thoải mái dựa vào ghế thưởng thức. Vũ Lục Hàn liếc trộm sang hấn, thở phào khi thấy kẻ ngồi kế bên đang vô cùng thoải mái. Dù điều này chỉ xảy ra duy nhất một lần trong đời, Vũ Lục Hàn hi vọng, nó sẽ kéo dài mãi mãi. Cô đang ngồi đây, cạnh một Hàm Vũ Phong vô cùng ấm áp, trẻ con, không phải một người đàn ông hai mươi lăm tuổi, lạnh lùng, cáu kỉnh, vô tâm, nhạt nhẽo.

Đó là ly kem ngon nhất cô từng ăn từ trước đến nay!

33. Chương 33

Việc Hàm Vũ Phong dừng lại trước con ngõ quen thuộc khiến Vũ Lục Hàn vô cùng ngạc nhiên. Cô ngồi im trên xe, hai tay túm vào hai vạt áo bên hông hấn, nhìn chằm chằm vào ngõ nhà mình mà không nhúc nhích. Hấn nghiêng nửa người về phía sau, tháo mũ, vuốt lại tóc, nhìn cô nhếch miệng cười:

“Sao vậy, lạnh quá đóng băng luôn rồi hả?”

“Anh... đưa tôi... về nhà?”, cô tròn mắt hỏi. Hấn phì cười, quay người lại tháo mũ cho cô, vừa cười vừa nói:

“Không lẽ về nhà tôi?”

Vũ Lục Hàn vô cùng ngạc nhiên, chỉ biết tròn mắt nhìn hấn. Cô cũng không hiểu cảm xúc trong người mình bây giờ là gì nữa. Lúc cô muốn về nhà, hấn làm cô tổn thương bằng những câu nói vô tình. Lúc cô muốn bên cạnh hấn, kẻ đó lại đưa cô về nhà!

“Có xuống được xe không vậy?”, hấn lại trêu chọc. Vũ Lục Hàn lúng túng gật đầu, túm vào áo hấn trượt xuống. Cô cúi đầu ngượng ngùng, không biết phải nói gì.

“Tôi không thể chiến đấu với bố mẹ cô để giữ cô được”, hấn một lần nữa chọc ghẹo. Vũ Lục Hàn liếc nhìn hấn, bối rối vô cùng, tim cô đập mạnh. “Tôi nghĩ rằng đêm nay cô hãy ngủ ở nhà, như thỏa thuận, ngày mai cô mới được về”, hấn tiếp tục, nhướn cười.

“Nhưng... anh... sao không nói trước”, cô lúng búng trong miệng, chỉ biết cúi đầu. Hấn nhìn cô, ánh mắt vô cùng phức tạp, đưa tay lên xoa đầu cô gái nhỏ.

“Cái gì gây bất ngờ cũng sẽ thích hơn.”

Cô gật nhẹ. Bỗng dưng cô thấy lòng mình thật khó hiểu. Không muốn ở lại với hấn, nhưng cũng không muốn vào nhà. Kẻ khốn kia rất giỏi trong việc xoay cô như chong chóng. Một kẻ dường như sở hữu bộ óc vượt ra khỏi vũ trụ này rồi!

“Vào nhà đi, quá khuya rồi”, hấn giục. Cô lại gật đầu, ngược lên nhìn, rồi lại cụp mắt xuống.

“Cảm ơn”, cô nói lí nhí. Hấn chỉ cười, đưa tay vẫy chào. Vũ Lục Hàn cúi đầu tạm biệt, đi dần về phía nhà mình, thỉnh thoảng còn ngoái lại. Hàm Vũ Phong vẫn đứng đó, nhìn theo cô, không hề có ý định di chuyển. Vũ Lục Hàn bấm chuông cửa nhà, vài phút sau đèn sáng, bố cô đã mở cửa. Bố mẹ cô tỏ ra vô cùng ngạc nhiên khi Vũ Lục Hàn về nhà vào lúc này, cô chỉ cười nói anh trai cô bạn gái cùng phòng đến ở lại một đêm

mừng sinh nhật em gái, vì cô ngại có con trai trong nhà nên anh ấy đã gợi ý đưa về. Bố mẹ cô rất đơn giản tin tưởng vào lý do ấy, vui mừng khi thấy con gái về nhà. Cho đến khi cô tắt bóng đèn ngoài sân, Vũ Lục Hàn mới nghe thấy vang lại từ xa tiếng động cơ motor phóng đi mất hút.

Sáng hôm sau, Vũ Lục Hàn lại dậy rất sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho bố mẹ, viết vài mẫu note nhỏ dán vào tủ lạnh như gia đình cô trước kia vẫn làm, nhắc nhở bố mẹ có đồ ăn trong tủ vì trưa cô sẽ về luôn ở cùng “cô bạn gái”, rồi xách cặp đi học. Bây giờ cô mới nghĩ ra, cặp sách cô để ở nhà, nếu hôm qua đi cùng Hàm Vũ Phong về căn nhà cô đơn ấy thì bây giờ cô sẽ không có gì để mang đi học. Nghĩ đến căn nhà lẻ loi một mình trên con đường cao tốc vắng vẻ, Vũ Lục Hàn nhớ lại câu nói mà hần đã thầm thì tối qua. “Tôi thật sự rất nhớ cô”. Hần chính xác đã nói như vậy. Thế thì, đêm qua cô ở nhà, hần có nhớ cô? Hần có uống ba tách cà phê và ba lon bia lạnh? Hần có hút thuốc đến cạn khói, ngậm khói trong miệng và thở ra cùng với một nụ cười? Hần có ngủ không? Đêm qua, cô đã tự nhủ phải nhắn tin để hỏi xem hần bao lâu thì về tới nhà, rồi cuộc đi đánh răng xong vào giường lại ngủ quên mất. Sáng nay cũng không có một tin nhắn nào từ hần, một cuộc gọi cũng không. Có vẻ như hần vẫn thích tận hưởng sự lẻ loi một mình.

Vũ Lục Hàn đứng chờ xe buýt. Không rõ sáng nay cô đi quá muộn hay ngày đầu tuần mọi người đi làm sớm hơn cô đi học, bến xe chẳng có ai chờ đợi cùng. Mọi lần, ít ra cũng có khoảng một, hai người cùng chờ đợi. Vũ Lục Hàn ngồi nhìn mọi người qua lại trên đường, thở dài, làm sinh viên rồi vẫn phải phụ thuộc vào xe buýt. Xe đạp không biết đi, xe máy càng không biết. Từ nhỏ đến giờ, hoặc là bố cô đưa đi học, hoặc là Vũ Lục Hàn làm quen với xe buýt và đeo cặp đi bộ. Vũ Lục Hàn không biết cô đã tự lập được những cái gì, khi mà mọi thứ cô làm đều phụ thuộc vào người khác.

“Cô gái, không biết cô có muốn sử dụng phương tiện miễn phí để đi học không?”

Giọng nói vô cùng quen thuộc khiến tim cô như nhảy vọt lên, lập tức ngẩng đầu nhìn chàng trai đeo kính râm ngồi bên trong chiếc Aventador đen bóng. Hần đáp lại ánh nhìn của cô, nhếch môi cười và ra khỏi xe ngay lập tức. Hần không mặc suit, vẫn công thức phối đồ quen thuộc: áo phông trơn – jacket da đồng gam màu – quần jeans cùng màu với jacket – và những đôi giày sneaker hợp bộ. Dạo này hần thích kiểu faux hawk vuốt rối, mà theo cô nhận thấy, hần là hình tượng điển hình của mọi thanh niên châu Âu khác – từ style ăn mặc, kiểu chăm sóc tóc, cho đến thần thái và dáng vóc. Phong cách đơn giản nhưng vẫn vô cùng nam tính và thoải mái mà nam giới châu Á rất ít khi sử dụng. Có lẽ vì hần cũng đã sống trong khí hậu lạnh ẩm thất thường của London suốt mười bảy năm, nên tính cách của hần ẩm lạnh vô cùng thất thường, và gu thời trang cũng vậy. Trong tủ đồ của hần chỉ có hai gam màu trung tính: đen và xám, với sắc độ và kiểu dáng khác nhau, nhưng chung đặc điểm rất đơn giản mà vô cùng tôn dáng vóc khỏe mạnh, góp phần thể hiện thần thái nam tính, quyền rũ. Khi tâm trạng của hần khá hơn, hần sẽ mặc toàn màu xám. Chỉ khi nào hần vào trạng thái lạnh lùng – vô cảm – khinh khỉnh, Hàm Vũ Phong sẽ chọn một màu đen. Hần luôn có những bộ suit được đặt may riêng vừa vặn cơ thể, và luôn đồng màu. Hàm Vũ Phong cho thấy mình là con người ưa thích sự đơn giản, trầm lạnh, nhưng vô cùng chính chu. Ngay bây giờ đây, trên người hần là gam màu xám nhạt vừa mắt.

“Anh đến tận đây đón tôi?”, Vũ Lục Hàn, sau khi thoát khỏi vẻ hào nhoáng trong chốc lát, sững sốt hỏi lại. Cô có một niềm phấn khích nho nhỏ khi nghĩ đến chuyện hần vẫn dậy sớm buổi sáng, tràn đầy năng lượng, vui vẻ đến đón mình.

“Bởi vì tôi sắp đóng phim Transporter”, hần cười nửa miệng, nói đùa. Vũ Lục Hàn cũng chiêm nghiệm một điều: Hàm Vũ Phong là con người có khiếu hài hước, và hần vẫn luôn thích chòng ghẹo người khác như vậy. Chỉ có điều, hần đã luôn kìm nén điều đó mà tạo cho mình vỏ bọc lạnh băng.

“Đi thôi, muộn học cô sẽ phải gặp đám canh cổng. Mà tôi hoàn toàn không thích bọn họ”, hần đưa tay và chờ đợi cô gái nhỏ nắm tay mình. Vì hần đeo kính râm nên Vũ Lục Hàn không nhìn ra ánh mắt mỉa mai của hần. “Tôi có việc phải đi, không thể theo cô vào lớp như lần trước được”

“Chẳng ai yêu cầu anh vào”, cô lăm bằm khi chui vào xe. Hần đóng cửa, lại đi vòng qua đầu xe để bước vào bên ghế lái của mình.

“Tôi có lý do riêng để đi vào”, hần nhìn cô cười, “Bất cứ điều gì tôi làm, luôn luôn có lý do”

Hần buông một câu nói chứa đầy ẩn ý rồi lên số phóng đi. Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ. Rõ ràng IQ của cô, dù có bao nhiêu kiến thức từ sách vở đi nữa, cũng không thể nào giải mã được hần.

Hàm Vũ Phong đánh thức cô dậy vào lúc năm giờ mười lăm phút sáng. Vũ Lục Hàn vận vẹo người, nhìn ra ngoài trời vẫn còn tối, hai mắt díp lại cau có, muốn cần nhả nhưng lưỡi biếng muốn ngủ. Hàm Vũ Phong đến gần cô, ghé ngồi xuống chỗ trống trên cái giường đơn bé nhỏ dành cho cô gái, đưa tay nắm lấy bàn tay cô kéo dậy. Vũ Lục Hàn nhắm mắt, phụng phịu không muốn mở mắt. Cô là con người “thức khuya dậy sớm”, mọi ngày quen đi ngủ lúc mười hai giờ, buổi sáng đặt đồng hồ bảy giờ thức dậy, sớm nhất muốn làm đồ ăn sáng cho bố mẹ thì thức dậy từ sáu giờ sáng. Cô luôn tính toán để thời gian ngủ của mình duy trì bảy tiếng, buổi trưa đi học về sẽ ngủ nửa tiếng, và cơ thể quen dần sẽ không thấy quá mệt. Tuy nhiên không phải lúc nào cô cũng theo được “công thức chung” đã đặt ra đó. Bây giờ khi luôn có kẻ đưa đi buổi sáng, không phải chờ xe buýt, Vũ Lục Hàn luôn tự thưởng cho mình thêm nửa tiếng mỗi sáng. Đến trưa, cô gái cũng ngủ suốt một tiếng đồng hồ mới chịu tỉnh dậy. Tối hôm qua cô mải mê với một quyển sách về hội họa, chỉ đến khi hần nhắc nhở mới giật mình đi ngủ, khi đó đã gần một giờ sáng. Với việc ngủ muộn như vậy, lại bị đánh thức chỉ hơn bốn tiếng sau đó, Vũ Lục Hàn vô cùng chán ghét. Cô cúi đầu, nghiêng ngả, hai mắt nhắm nghiền không thể mở ra, thậm chí gục xuống người hần mà không buồn thấy ngại. Hàm Vũ Phong sững sốt cười, con bé này lúc buồn ngủ đúng là không thể chống lại! Hần đẩy hai vai cô lùi ra, lắc lắc vài cái. Vũ Lục Hàn trở nên cáu kỉnh, khi đó mới chịu lên tiếng.

“Anh bị điên à?”, Vũ Lục Hàn to gan lớn tiếng. Khi muốn ngủ, người ta chỉ muốn ngủ, chẳng thiết tha cái gì nữa! Vậy mà kẻ kia không chịu hiểu cho...

“Dậy nào, cô có thể ngủ tiếp trên tàu”, hần bật cười. Sau câu nói này, Vũ Lục Hàn tỉnh ngủ ngay lập tức

“Anh định bán tôi?”, cô trợn to mắt nhìn hần, vẻ hoang mang sợ hãi phảng phất cơn ngái ngủ khiến hần không thể nhìn cười. Hần lại cúi đầu che giấu nụ cười, hai vai run lên bần bật, và phát ra những tiếng cười nhẹ dù cố kìm nén.

“Tôi có thể bán cô để lấy tiền uống một tách cà phê”, hần chọc trong tràng cười, “Nhưng rất tiếc, con thuyền ấy của Chu Bạch Thảo, và con bé không thêm mua cô đâu!”

Phải mất vài giây để não xử lý thông tin, Vũ Lục Hàn mới chợt nhớ ngày hôm nay là sinh nhật của cô gái đẹp Chu Bạch Thảo. Nàng đã công khai mời cô đến dự tiệc, vậy mà cô hoàn toàn không nhớ. Nó đồng nghĩa với việc cô sẽ phải nghỉ học hai ngày và lênh đênh trên biển để đến một hòn đảo. Nghe như một chuyến phiêu lưu mạo hiểm vậy, cô thầm rên rỉ. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ nghĩ các cậu ấm, tiểu thư nhà danh giá có thể tổ chức sinh nhật một cách xa hoa và hoang phí như vậy. Mọi năm, sinh nhật cô, bố sẽ mua một cái bánh sinh nhật rất to, kèm theo ba chai nước giải khát mà cô thích, và cả nhà sẽ ăn bánh sinh nhật bù cho bữa cơm tối. Đến khuya, Vũ Lục Hàn sẽ nấu một nồi mì trứng thịt rất lớn, và cả nhà sẽ “ăn tiệc” lần thứ hai. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ thấy chán những bữa tiệc vui vẻ đó. Và bây giờ, cô có phần cảm thấy nuối tiếc khi chưa đến sinh nhật mình mà đã đồng ý ở lại đây với hần. Cô chỉ thầm mong sinh nhật cô rơi vào một ngày cuối tuần để được về nhà đón sinh nhật cùng bố mẹ. Hần sẽ khiến ngày sinh của cô trở nên vô vị, buồn tẻ khi nhốt cô trong cái lồng bằng vàng xinh đẹp này. Mà, cô cũng nhận ra, cô không hề biết sinh nhật hần. Nhưng ngay bây giờ Vũ Lục Hàn hoàn toàn không muốn biết. Điều cô muốn chính là được nằm xuống trở lại và tiếp tục giấc mơ bị gián đoạn mà thôi!

“Đứng dậy đi nào cô gái”, hần đứng dậy và kéo cô đứng lên, “Sáu rưỡi sáng nay con tàu sẽ di chuyển. Hãy sẵn sàng, và xinh đẹp!”

Vũ Lục Hàn nhìn theo hần khó hiểu. Chỉ đến khi đó, cô mới nhận ra hần mặc duy nhất chiếc áo choàng tắm! Đường như hần đã đi tắm, trên người hần còn thoảng qua mùi hương thanh mát vô cùng nam tính, và mái tóc mềm mại mới chỉ khô được một nửa. Vũ Lục Hàn ngay lập tức mặt đỏ rần rần. Vậy mà khi này cô đã gục mặt vào ngực hần, không nhận ra đó là ngực trần. Thật kinh khủng! Từ bây giờ, dù có ngái ngủ, cũng phải mở to mắt ra nhìn đối phương!

Căn nhà thơm nức mùi cà phê đắng. Hàm Vũ Phong đang soi mình giữa căn phòng lớn đựng quần áo, dù không có gì khác ngoài công thức mặc đồ quen thuộc, hần vẫn tỏ ra phân vân. Mọi tủ đồ hần đều kéo ra, dường như chẳng ưng ý thứ gì cả. Vũ Lục Hàn từ trên đi xuống, mặc đơn giản áo len cao cổ màu tím nhạt có hình một con hổ, và quần jeans đen vẫn mặc đi học. Cô quyết định đi đôi Converse mua ở chợ, bởi cô không muốn làm hỏng đôi giày búp bê mẹ mua khi phải di chuyển quá nhiều. Ngay khi thấy bóng cô qua

chiếc gương lớn trước mặt, Hàm Vũ Phong gọi cô ngay lập tức. Vũ Lục Hàn quay vào nhìn. Hắn đang mặc một cái áo phong bằng vải len màu xám lông chuột cổ tròn, với tay áo xắn lên hai nấc đến khuỷu, kèm theo quần jeans màu ghi đậm có những vết rách từ đùi đến ngang ống đồng. Hắn chưa chọn được cho mình đôi giày nào cả, và đang nhìn cô với ánh nhìn vô cùng dăm chiêu.

“Cô không có cái áo nào màu xám à?”, hắn hỏi. Vũ Lục Hàn đỏ mặt, nghĩ hắn chê chiếc áo len con thỏ của mình trẻ con, cúi đầu lắc bất mãn. Thực chất cô có, nhưng cô quyết không thay. Hắn lại thở dài. “Vậy thì làm sao giống nhau được?”

Câu nói ấy khiến Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ. Cô luôn luôn hiểu nhầm ý của hắn, và rất muốn lên tiếng chữa lại rằng mình có áo, nhưng rồi xấu hổ không nói được. Hàm Vũ Phong suy nghĩ một lúc, quay người sang bên lấy xuống từ móc áo một cái áo len được đan thủ công bằng tay, gam màu giống hệt chiếc hắn đang mặc, nhưng cổ cao. Có vẻ hắn không thích áo cao cổ, vì chỉ duy nhất chiếc áo này có cổ cao. Đây là áo hắn được tặng, vì thời tiết ở nơi đây không lạnh khô như ở đất nước của hắn, hắn cảm thấy chịu được cơn lạnh và không cần đến áo cao cổ. Hắn đưa cho cô, lần này không cần hắn nói, Vũ Lục Hàn cũng biết hắn muốn gì.

“Tôi... cũng có mà, không cần đâu!”, cô nhanh chóng xua tay. Hàm Vũ Phong như không màng đến, trợn mắt lên, và thế là cô gái chịu khuất phục. Cô chậm chạp đi vào vệ sinh, tuy vậy, trong thâm tâm, cô vô cùng thích được mặc thử áo của hắn. Dù chưa bao giờ cô nghĩ mình dám mặc áo của một người khác giới, nhưng bây giờ chính cô lại có ham muốn được mặc áo của hắn, để cảm nhận mùi hương thanh mát bao tỏa lấy mình.

Áo của Hàm Vũ Phong phủ kín hông cô, dài đến hơn nửa đùi, tuy hơi to, nhưng rất ấm. Tay áo quá dài, che lấp bàn tay nhỏ bé của cô, nhưng cô thích như vậy. Vũ Lục Hàn nhìn mình trong gương, cười tủm tỉm, tự thấy xấu hổ trước hành động quái lạ của mình, liền đỏ mặt, lắc đầu rồi đi nhanh ra ngoài. Cô cúi gằm đi đến trước mặt hắn, vẫn ngại đến nỗi không dám nhìn thẳng vào gương mặt lai điển trai. Tuy vậy cô vẫn nhận ra hắn đã thay sang chiếc quần jeans đen đơn giản, giống như quần cô đang mặc. Đường như hắn rất thích thú khi cả hai giống nhau.

“Cô thật đáng yêu”, hắn đã nhìn cô cười và thốt lên như vậy. Vũ Lục Hàn cúi gằm đỏ mặt, nhưng cô đã mỉm cười. Hắn gọi cô lại, và nhìn về phía treo toàn áo khoác da. Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ, lắc đầu.

“Anh đừng bắt tôi mặc, trông tôi sẽ vô cùng ngớ ngẩn!”

“Không phải cô, mà là tôi”, hắn nhướn miệng cười, ánh mắt nheo lên hài hước. Hắn nhanh chóng chọn lấy một chiếc motor jacket đơn giản, và kéo tay áo lên đến khuỷu, để lộ một chút phần áo bên trong. Vũ Lục Hàn tần ngần không biết nên làm gì, liền chữa cháy:

“Tôi sẽ... đi lên cất tiếp đồ!”

Và cô đi thẳng. Áo của hắn vô cùng ấm, chất len được lựa chọn vô cùng tinh tế, chắc chắn là loại len đắt tiền. Chưa kể áo đan tay, giá trị của nó không thể nào coi thường. Và cô cũng tự nhất trí một điều: tủ quần áo của hắn không hề diêm dúa, đơn giản, đơn sắc, nhưng giá trị nằm ở chỗ giản đơn và hợp người, đắt nhưng đáng. Cô đã thấy rất nhiều siêu sao, nghệ sĩ ăn mặc vô cùng phức tạp, rối rắm, nhưng đôi khi không thể hơn được những người đơn giản mà hài hòa. Những nhà mốt điển hình như Coco Chanel, vô cùng đơn giản, nhưng vô cùng tinh tế, đẳng cấp, và vô cùng đắt. Vũ Lục Hàn gấp áo len tím của mình lại, tìm chỗ trống dúi vào trong chiếc balo đi học. Cô chưa bao giờ đi đâu trong hai ngày, nên hoàn toàn không biết phải mang gì, cứ tưởng tượng một ngày của mình từ khi thức dậy, rồi mang đi tất. Hàm Vũ Phong bước lên, nhìn cô tần ngần tính toán, nhướn miệng cười bước đến. Hắn túm lấy balo của cô nhắc lên làm cô giật mình, vội vàng chạy theo định lấy lại nhưng hắn đã mang thẳng về phía giường của hắn. Cô ngập ngừng không dám bước tiếp. Trên giường hắn có một vali kéo cỡ trung màu đen, đang mở. Hắn đặt balo của cô xuống bên cạnh, vẫy tay gọi cô gái nhỏ lại gần. Vũ Lục Hàn lú lú bước đến.

“Tự tay lấy đồ ra nào. Chúng ta để chung với nhau, chỉ đi hai ngày, cô nghĩ rằng cần nhiều thế sao?”

“Tôi... thật ra tôi cũng có vali đựng đồ, nhưng mà... nó to quá... nên tôi dùng tạm...”, cô lúng túng giải thích. Hàm Vũ Phong bật cười, vẫn nhất định gọi cô lại. Vũ Lục Hàn đành lòng ngồi xuống, ngập ngừng lấy đồ ra khỏi balo. Hàm Vũ Phong lấy từng cái áo của cô, cẩn thận gấp lại và cuộn tròn.

“Quan trọng là cô mang vừa đủ quần áo. Cô có thể mặc áo của tôi liền hai ngày, nhưng nên có áo mỏng mỏng mặc lót bên trong và mỗi ngày thay một cái. Quần jeans chỉ nên mặc khi tham gia tiệc, còn không có thể mang theo váy hoặc quần vải cho thoải mái. Mang theo một bộ đồ thay đi ngủ, và ngoài đôi tất cô đang đi kia, mang theo hai đôi nữa, một đôi để tối đi ngủ, đôi còn lại để dự phòng. Áo len này cô có thể mang đi để phòng muốn thay, và tôi khuyên cô nếu mặc áo mỏng như thế này thì hãy mang thêm áo khoác, còn để tránh công kênh thì thay bằng một áo len dày. Không cần mang đồ dùng cá nhân nhiều, cô không phải lên tàu đi ra khỏi nền văn minh hiện đại đâu. Hãy mang sạc điện thoại, và tiền. Còn...”

Hắn đang nói liền dừng lại. Sau khi nhét hết quần áo của cô gọn gàng vào vali của mình, còn lại dưới đáy balo của cô chính là... đồ lót. Vũ Lục Hàn ngại ngùng nên đã cúi xuống tận đáy, và khi hắn thấy, cô vô cùng xấu hổ. Vũ Lục Hàn đỏ mặt, tuy nhiên chưa kịp làm gì thì hắn đã tỉnh bơ... cầm lên, và tiếp tục nói.

“Để tránh làm hỏng bra khi cất trong vali, hãy cho... cho... hãy gấp nhỏ lại và để như thế này, rồi cất”, hắn không thể nói ra, bản thân hắn cảm thấy người hơi nóng. Tuy thế, khuôn mặt hắn vẫn rất bình thản khiến cô nghĩ hắn là kẻ... vô cùng biến thái khi thấy đồ lót phụ nữ lại không ngại ngùng như vậy. Hắn gấp nhỏ quần lót của cô, đặt vào lòng chiếc bra đã gấp đôi, rồi nhanh chóng cất vào bên cạnh vali. Vũ Lục Hàn ngượng chín mặt, không dám nhìn hắn. Cô không sở hữu bộ đồ lót nóng bỏng như Victoria Secret, nhưng dù nó có đẹp như vậy, cô cũng không muốn để cho ai nhìn thấy, huống hồ kẻ này còn thản nhiên chạm vào. Hàm Vũ Phong thấy tim đập thình thịch, hắng giọng và kéo vali, rồi nhanh chóng đổi chủ đề.

“Cất balo đi và xuống nhà ăn sáng. Đồ ăn của cô trên bàn, phải ăn bằng hết, và cà phê còn trên máy, bơ đường sữa để ngay bên cạnh. Đi xuống ăn nhanh đi!”, hắn nói thật nhanh, giục giã cô để xóa tan không khí ngượng ngập. Vũ Lục Hàn không nói một lời, làm theo hắn với tốc độ nhanh nhất cô từng có!

34. Chương 34

Trên đường đi, trong xe chỉ bao trùm một không khí ngượng ngùng. Vũ Lục Hàn nghĩ đến chuyện kể bên cạnh đã chạm vào đồ lót của mình, mặt đỏ ửng, chỉ dám nhìn ra ngoài cửa sổ. Hàm Vũ Phong cảm thấy tê rần ở bàn tay khi chạm vào đồ lót phụ nữ, tim đập nhanh, cổ hết sức tập trung về phía trước. Hắn từng có bạn gái, đã nhìn thấy đồ lót của cô ấy, thậm chí, hắn và cô gái ấy đã nhiều lần âu yếm nhau, nhưng đối với cô gái đang ngồi trong xe cùng với mình này, đây lại là chuyện vô cùng khác. Hắn tuy vẫn giữ vững sắc mặt lạnh lùng điềm đạm, nhưng bên trong lại vô cùng bối rối.

Hàm Vũ Phong đưa Vũ Lục Hàn tới một căn nhà vô cùng khang trang nằm giữa một khu nhà cao cấp, với tường sơn phủ màu trắng. Cánh cổng sơn trắng mở tự động, hắn rất thuần thục đưa xe vào sân, dường như đã làm việc này rất nhiều lần. Ngay khi xe dừng lại, một chàng trai tóc đỏ chạy lại bên xe, mở cửa xe cho cô một cách lịch sự. Vũ Lục Hàn ngơ ngác nhìn Trần Hải Minh khác lạ với một cái mũ len màu xám trên đầu, phong cách ăn mặc như một chàng thiếu gia thực thụ, không có một chút phong trần ngày thường. Cậu mặc áo sơ mi màu xám bên trong, và khoác chiếc áo choàng dạ dài tới đầu gối to sụ màu đen, kèm quần kaki đen và đôi Dr.Martens cao cổ. Hàm Vũ Phong có vẻ không ưng sự nhanh nhẹn đó, bước ra khỏi xe với khuôn mặt lạnh tanh, liếc nhìn cậu cậu kính. Trần Hải Minh cười thích thú, cúi chào Vũ Lục Hàn như chào một nàng tiểu thư nhỏ bé, rồi quay đi thẳng. Hắn lấy ra vali, một tay kéo vali, một tay nắm lấy bàn tay cô kéo cô đi theo cậu. Cả ba đi vòng ra phía sau căn biệt thự, nơi Vũ Lục Hàn bị choáng ngợp bởi khoảng đất trống mênh mông một màu xanh cỏ, làn gió thổi mạnh ào tới bởi cánh cửa ba chiếc trực thăng màu đen to đang đỗ trên sân. Vũ Lục Hàn lần đầu thấy trực thăng, thán phục độ giàu có chịu chơi của cánh nhà giàu, khi họ có thể sở hữu riêng những khoảng đất vô cùng rộng để đỗ vài cái trực thăng, và có cả trực thăng để phục vụ sở thích của mình. Đứng gần một chiếc trực thăng với phần đuôi được sơn xám là cô gái xinh đẹp Chu Bạch Thảo với nam thư sinh Hoàng Lâm. Chu Bạch Thảo giản dị nhưng vô cùng sang trọng trong chiếc áo khoác dạ màu kem giả váy với thắt lưng đính viên đá to bản sáng lấp lánh, đôi sneaker trắng gót cao vô cùng năng động và đeo kính râm trắng gương mắt xanh, lại rất trẻ trung với kiểu tóc đen bồng bênh được buộc cao gọn gàng trên đỉnh đầu. Hoàng Lâm bên cạnh, ngược lại như một chàng trai ra ngoài chơi rồi lại về nhà khi chỉ mặc một chiếc áo hoodie to bản màu đen với họa tiết in chìm bằng mực đen sau lưng, đối lập với quần jeans trắng có những khoảng rách song song từ đùi trở xuống, và đôi Nike đen tuyền thấp cổ. Bọn họ trông vô cùng thoải mái nhưng vẫn tôn lên tuyệt đối hình thể lẫn vẻ đẹp của mình, và chỉ lúc này, Vũ Lục Hàn mới thầm cảm ơn hắn khi đã ngăn cản cô mặc cái áo len thô màu tím nhạt. Dù cô vẫn

thích nó, nhưng cô sẽ tự cảm thấy mình lạc lõng và tự ti giữa những người đẹp như vậy. Trong khi họ đang tiến về phía chiếc trực thăng đuôi xám, hai chiếc còn lại đã cất cánh bay lên. Vũ Lục Hàn nheo mắt nhìn theo, vừa lúc hần dẫn cô đến gần với bạn mình.

“Chúng ta di chuyển bằng thứ này ra du thuyền”, Chu Bạch Thảo nhìn mọi người một lượt, lia mắt rất nhanh qua cô và hần, khi nhận ra hai người đang mặc vô cùng giống nhau. Hoàng Lâm cười tươi chào hỏi, nhanh chóng leo lên trực thăng và đưa tay kéo nàng lên sau mình. Vũ Lục Hàn đang định tiến lên trước khi thấy chàng trai tóc đen nhìn mình đưa tay ra ngỏ ý muốn giúp, bên cạnh cô, hần đã giữ tay cô lại, quắc mắt nhìn bạn, đẩy vali của mình lên cho cậu rồi nhanh chóng leo lên. Rất thuần thục, hần lập tức quay lại nắm chặt lấy bàn tay cô kéo lên thật mạnh, đưa tay còn lại vòng qua eo cô ôm lấy khi cô vừa vượt mình qua ngưỡng cánh cửa. Vũ Lục Hàn ngại ngùng đẩy hần ra, cúi đầu đỏ mặt cảm ơn, lúng túng khi thấy Hoàng Lâm và Chu Bạch Thảo đều nhìn mình. Hần không bận tâm đến những điều đó, ngồi xuống ghế đối diện hai người họ và kéo cô lại bên cạnh. Ngay sau khi Trần Hải Minh leo lên và ổn định chỗ ngồi, người phi công ra hiệu cho máy bay được cất cánh. Hàm Vũ Phong đột nhiên vòng tay qua ôm lấy vai cô, quay sang thì thầm.

“Em sẽ thấy có đôi chút chóng mặt, nhưng đây là một trải nghiệm nên có, hãy tận hưởng nó”

Vũ Lục Hàn hoang mang, quên cả ngại ngùng. Chiếc trực thăng cất cánh, Vũ Lục Hàn cảm thấy chao đảo. Cô nghĩ rằng trọng lực của Trái Đất đang đè mình bẹp dí, nhưng một thứ cảm giác khoan khoái dâng lên trong lòng khiến cô vô cùng thích thú. Chiếc trực thăng càng lên cao, cảm giác nôn nao trong cô càng tăng mạnh. Lần đầu tiên Vũ Lục Hàn ngồi trên máy bay, lại là máy bay trực thăng – thứ phương tiện cô chỉ thấy trên phim truyền hình Mỹ. Cô đang bay! Và cô cảm thấy tốt cùng thích thú. Hàm Vũ Phong nhìn cô bật cười vô cùng thoải mái, ôm lấy vai cô đưa cô gái lùi sang phía mình nhìn ra ngoài cửa sổ. Vũ Lục Hàn rất muốn gọi cho bố mẹ để nói cho họ biết cảm giác tuyệt vời đến thế nào, khung cảnh lần đầu tiên cô được thấy từ trên cao khiến cô gái nhỏ hạnh phúc cười tít mắt. Âm thanh ồn ào của cánh quạt dường như không thể át nổi sung sướng của cô trước thành phố đang nhỏ dần phía dưới như trò chơi lego, cô gần như đề ngang lấy người kẻ bên cạnh, áp hai tay vào kính cửa sổ nhìn ra ngoài đầy thích thú. Bố mẹ cô đang ở đâu phía dưới kia? Cô muốn đưa tay vẫy từ phía trên cao, sung sướng hét lên “Xin chào tất cả!”, dù không bay cao vượt qua tầng mây óng ả như máy bay dân dụng, Vũ Lục Hàn vẫn vô cùng mãn nguyện khi được thỏa mãn khát khao bay lên bầu trời.

Trái ngược với cảm xúc của Vũ Lục Hàn, Chu Bạch Thảo ngồi đối diện, khoanh tay nhìn ra cửa sổ với thái độ vô cùng khó chịu. Nàng không thể chấp nhận được một cô gái vô ý tứ đến mức có thể nhào người sang đề lên một chàng trai. Ánh mắt không hài lòng của nàng giấu kín sau mắt kính, không hề liếc sang dù chỉ một chút; thậm chí, nàng còn muốn đẩy luôn con bé kia xuống khỏi máy bay. Trần Hải Minh bắt chuyện với Hoàng Lâm, hai chàng trai dường như chẳng bận tâm đến không khí đối nghịch đang bao trùm trên này. Nhưng họ lại để ý thái độ vô cùng khác lạ của người bạn ngoại quốc Hàm Vũ Phong. Tất cả bọn họ, trừ hai con người đang vô tư cười với nhau nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, đều phải công nhận một điều: Hàm Vũ Phong đang hoàn toàn thay đổi.

Chiếc trực thăng đuôi xám là phương tiện đáp xuống cuối cùng ở bến. Phía bên dưới, xung quanh bến tàu, rất đông người đang đứng trò chuyện, nhìn theo trực thăng hạ xuống. Chu Bạch Thảo dàn xếp tổng cộng sáu trực thăng đón người, mỗi chiếc chở tối đa năm khách. Nàng là người bước xuống đầu tiên, và Vũ Lục Hàn là cô gái bước xuống sau cùng. Ngay khi trả hết khách, chiếc trực thăng đuôi xám lập tức rời đi, tránh gây ồn ào tới khu dân cư quanh đó. Đã hơn sáu rưỡi, trời tảng sáng. Tuy vậy, Vũ Lục Hàn vẫn tiếc nuối vì không được thấy mặt trời lên. Cô lú lú đi theo Hàm Vũ Phong, và cúi gằm mặt, vì thấy rằng mình là trung tâm của rất nhiều sự chú ý. Vũ Lục Hàn là cô gái lạ lẫm, không chỉ từ đâu bỗng dưng trở thành người đi cùng một nhóm với các thiếu gia giàu có, mà thậm chí còn đang nắm tay kẻ quyền lực bậc nhất Hàm Vũ Phong. Một số nhận ra cô là người hôn phu cũ của Từ Thiên, không khỏi xì xào bàn tán. Vũ Lục Hàn vốn đã quen, nhưng vẫn thấy ngại bởi đây là những người cô không hề quen biết. Ngược lại, hần dường như không buồn để tâm, khuôn mặt lãnh đạm chỉ nhìn về phía trước. Chu Bạch Thảo đương nhiên lắng nghe mọi bàn tán, không thể che giấu một nụ cười, gương mặt rạng rỡ chào đón những vị khách đến mừng sinh nhật nàng.

“Cảm ơn tất cả đã đến đây đủ mừng sinh nhật tôi! Ngay bây giờ chúng ta sẽ lên tàu để kịp lộ trình mở tiệc tại hòn đảo!”

Chiếc du thuyền của Chu Bạch Thảo là món quà từ người bố tỷ phú nhân một buổi diễn ballet quan trọng đạt thành công của nàng tiểu thư. Cũng giống như nàng, chiếc du thuyền sơn màu kem sữa thanh lịch, vô cùng đồ sộ với một bể bơi lộ thiên và cả phòng tập gym riêng hoành tráng. Những vệ sĩ của Chu Bạch Thảo đang dàn hàng thành một hành lang, đưa nàng bước lên, phía sau là chàng trai tóc đỏ Trần Hải Minh, Hoàng Lâm, hấn. Lo sợ cô gái nhỏ bị lạc, hấn đã đan ngón tay mình vào tay cô, để cô đi lên trước, và hấn đi ngay sát phía sau. Hành động đó càng khiến mọi người tò mò, họ xếp hàng đi lên theo sau hấn, nhưng người đi gần hấn nhất cũng không dám rút ngắn khoảng cách mà đi cách bốn bước chân!

Ngay khi người khách cuối cùng bước lên, những vệ sĩ của Chu Bạch Thảo nhanh chóng dàn hàng bảo vệ quanh tàu, ra hiệu cho tàu chạy. Chu Bạch Thảo lại gần một vệ sĩ già, nói thầm một vài câu rồi vui vẻ trở lại giữa đám đông. Nàng duyên dáng tháo chiếc kính mát, gài lên ngực áo và cười rạng rỡ.

“Tuy vệ sĩ của tôi xuất hiện trên tàu rất nhiều nhưng họ sẽ là những người đảm bảo an toàn cho chúng ta. Hãy lơ họ đi và thoải mái tận hưởng. Từ bây giờ, hãy để bữa tiệc bắt đầu!”

Đám đông lập tức hô vang hưởng ứng. Không khí phấn khích tràn lan khắp con tàu.

“Các bạn hãy chọn cho mình một phòng riêng trên du thuyền này. Chúng ta sẽ đi qua đêm đó nên hãy tạo cho mình sự thoải mái nhất có thể!”, nàng đưa tay về phía khoang lớn nhất của du thuyền, và hai vệ sĩ mở cánh cửa sơn trắng. Ngay lập tức, một phần không gian rộng lớn vô cùng sang trọng mở ra trước mắt những vị khách. Họ không ngần ngại xách hành lý lên và tiến vào bên trong trong không khí vô cùng hào hứng. Ở khoảnh khắc ấy, Vũ Lục Hàn nhận ra hình bóng vô cùng quen thuộc: Từ Thiên. Anh mặc áo sơ mi giản dị với chiếc basketball jacket bằng da bên ngoài, thân người cao ráo với mái tóc màu đồng và chiếc kính gọng đen không thể nhầm lẫn, anh nổi bật lên giữa đám đông. Từ Thiên cũng nhìn thấy cô, nở nụ cười hiền dịu. Vũ Lục Hàn đưa tay chào, cười đáp lại thân thiện. Hành động nhỏ ấy không lọt qua được đôi mắt nâu khói sắc sảo kề bên, hấn ngay lập tức phản ứng bằng cách khoác lấy vai cô, hùng hổ định tiến vào. Chu Bạch Thảo lập tức chau mày phật ý, giữ lấy cánh tay hấn. Còn lại năm người họ trên boong tàu, Hoàng Lâm nhìn hấn, cười tủm tỉm.

“Chưa gì đã muốn thể hiện với người khác rồi!”, cậu giễu. Hấn lia mắt sang cậu, khuôn mặt tối sầm. Cái loại cậu chưa từng thích ai thì biết thế nào là ghen?

“Các anh!”, nàng lớn tiếng với thái độ không thoải mái, “Sinh nhật em, hãy chiều em một chút! Em có điều muốn nói!”

“Nói đi bé, đừng bận tâm lũ dị hợm kia”, Trần Hải Minh cười hóm hỉnh. Nàng háng giọng, lắc khê đầu để điều chỉnh nét mặt tốt hơn.

“Riêng chúng ta, em đã sắp xếp trước phòng. Không phải vì thiếu phòng mà vì em muốn nhờ các anh làm một số chuyện, vả lại, nếu em không nhầm thì bố mẹ em đã nhờ các anh để ý đến em”, nàng nhìn qua một lượt, bỏ qua cô, và nhìn hấn lâu hơn một chút.

“Bố em có nhắn tin tới qua”, hấn đáp, giọng đều đều. Vũ Lục Hàn ngại ngừng cụp mắt, cô luôn có cảm giác thừa thãi mỗi khi họ trò chuyện.

“Vâng”, nàng mỉm cười mẫn nguyện, “Vậy nên em muốn phòng chúng ta kề sát nhau, để tiện việc qua lại...”, và nàng quay lại, vẫy gọi một người vệ sĩ đứng gần đó. Một chàng trai cao lớn, mặc suit đen chỉnh tề tiến đến, mang theo một chiếc hộp nhỏ, lịch sự cúi chào mọi người – chỉ duy nhất Vũ Lục Hàn cúi chào lại – rồi mở hộp cho nàng. Chu Bạch Thảo lấy ra trong hộp năm chiếc chìa khóa bằng bạc sáng bóng khắc sổ chìm, đưa cho từng người, kèm theo lời giải thích:

“Anh Hải Minh số một, vì phòng số một gần nhất với khoang lái, ở đây chỉ mình anh có kinh nghiệm lái tàu. Tiếp đó là anh Vũ Phong, anh là người khỏe mạnh nhất, sẽ ứng phó được nhiều trường hợp không may xảy ra; phòng số ba của em, em ở giữa. Anh Hoàng Lâm ở phòng số bốn, anh ham chơi, và phòng số bốn nhìn ra hành lang lớn, đối diện thẳng lan can dẫn ra boong trên nhìn xuống bể bơi, vị trí này là vị trí yêu thích của anh mà...”, nàng nói, nháy mắt ám muội khi đưa chìa khóa cho Hoàng Lâm. Cậu nháy mắt đáp trả, thái độ vô cùng thích thú. Nàng bước về phía Vũ Lục Hàn, nhìn cô cười rất nhanh, “Cô bé, cô bé nhận phòng số năm, sát cửa sổ hướng ra biển. Thích chứ?”

Vũ Lục Hàn bối rối nhìn nàng, thấy mình thật nhỏ bé trước vẻ đẹp ấy, lúng búng cảm ơn, gật đầu lia lịa. Nàng tặng cho cô một nụ cười nhẹ nhưng không hề truyền tải cảm xúc, rồi lại đeo kính vào mắt, quay lưng bước vào khoang lớn.

“Tiệc tùng thôi!”

“Này, khoan đã!”, Vũ Lục Hàn giữ lấy tay Hàm Vũ Phong khi hắn bước ra khỏi hành lang phòng cho khách, toan rẽ sang phía phòng số hai, “Anh cầm đồ dùng của tôi mà, tôi sẽ lấy đồ kiểu gì?”, Vũ Lục Hàn thì thầm nhẹ. Hắn liếc cô, nhìn quanh không có ai, liền cúi xuống nói thầm vào tai cô gái nhỏ.

“Tôi không khóa cửa. Thích thì cứ sang nhé!”

Câu nói ấy của hắn khiến cô đỏ mặt. Vũ Lục Hàn đứng như trời trồng nhìn kẻ trước mặt đang cười thích thú đi vào phòng, đóng cửa. Cô rùng mình, tự lắc đầu nguây nguẩy để thoát khỏi hơi thở ám muội và hương thơm thanh mát còn phảng phất trong tâm trí, rồi quay phắt người lại chạy về phòng mình. Căn phòng của cô nằm cuối hành lang, trước cửa phòng có một chậu cây cảnh. Vũ Lục Hàn lúng túng một lúc để mở cửa phòng, ngay khi bước vào, cô cảm giác mình đã bước sang một thế giới khác. Căn phòng vô cùng sang trọng mà cô nghĩ chỉ có trên phim ảnh, sàn nhà bằng thảm lông trắng mềm mại khiến cô không nỡ làm bẩn, lập tức tháo đôi giày đặt lên chiếc giá cách điệu treo thấp bên cạnh cửa. Tường phòng được dán bằng lớp vải nhung đỏ, vô cùng sang trọng nhưng cũng muôn phần ấm áp. Căn phòng có duy nhất một chiếc đèn chùm trắng phía trên trần, xếp thành những lớp tròn rủ xuống, bóng đèn xen kẽ hai màu trắng và vàng tạo nên không khí vô cùng hài hòa, ấm áp. Đối diện cửa vào là chiếc giường đơn hình tròn màu trắng với lớp ra màu đỏ rượu Rum, phía trên là rèm bằng ren trắng trong suốt được buộc gọn cẩn thận. Hai bên đầu giường là hai chiếc tủ gỗ được sơn trắng với một đường viền đỏ, đặt lên đó hai chiếc đèn ngủ cao, cách điệu. Toàn bộ phía tay trái của cô, sát với chiếc tủ đầu giường là phần tường bọc vải nhung đỏ cao đến hông, phía trên là hàng cửa kính trong suốt nhìn ra biển, với lớp rèm cửa màu đỏ ngăn chặn đến tường nhưng phía dưới. Căn phòng mở rộng về phía bên phải, với một chiếc tivi màn hình lớn treo trên tường ngay bên phải cửa vào, bên dưới là kệ dài đến hết chiều dài tường, bằng gỗ sơn trắng, trên đựng dàn âm thanh nổi với hai chiếc loa đứng màu đen. Có một buồng tắm nằm ở góc phía trên bên trái, chiếm một phần ba diện tích căn phòng. Buồng tắm được quây bằng kính mờ, với vòi tắm photon chế độ nóng lạnh kèm vệ sinh phía sâu trong và bồn rửa mặt bằng kính. Sát bên cạnh buồng tắm là tủ quần áo cũng được đóng bằng gỗ sơn trắng, và kế đó là một bàn trang điểm cách điệu vô cùng tinh tế. Phía trên tủ quần áo là điều hòa hai chiều đang làm mát. Căn phòng thơm ngát mùi hoa oải hương, Vũ Lục Hàn không thể tin mình sẽ được trải nghiệm một đêm ở nơi tốt cùng xa hoa như thế này. Cô rón rén bước vào, tiến về phía cửa sổ, nhoẻn miệng cười vô cùng thoải mái trước khung cảnh biển khơi đang chuyển màu xanh ngát khi trời đang dần sáng. Cô lùi lại, cảm nhận không khí mát mẻ, dịu dàng đang bao trùm, mơn man lấy mình, đôi mắt lại trĩu nặng, và cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn bao giờ hết. Cô ngồi xuống chiếc giường mềm mại, tự nhoẻn cười. Cô muốn, rất muốn một lần được đưa bố mẹ đi trải nghiệm tất cả những thứ cô đang được cảm nhận ngay bây giờ, nhưng lại không thể, cô là một đứa trẻ nói dối. Một nỗi buồn thoáng thoáng lướt qua đôi mắt Vũ Lục Hàn khi cô nghĩ về hiện tại của mình, thực chất, trước mắt thứ tiên gì cô cũng nợ: nợ bố mẹ, nợ hắn. Không biết đến bao giờ cô con gái bất hiếu mới đưa bố mẹ đến hưởng thụ những thứ xa hoa này cho thỏa những năm tháng tuổi già? Vũ Lục Hàn thở dài, nằm xuống. Cơ thể cô thả lỏng, tận hưởng sự mềm mại dịu dàng bao quanh ru mình trở lại giấc ngủ đã bị gián đoạn.

35. Chương 35

“Vũ Lục Hàn!”

Âm thanh gõ cửa liên hồi khiến Vũ Lục Hàn bừng tỉnh trong giấc ngủ. Tiếng kêu gọi tên cô có phần sốt ruột, Vũ Lục Hàn dễ dàng nhận ra đó là ai. Cô uể oải ngồi dậy, rùng mình vì hơi lạnh bất chợt phả đến khi chui ra khỏi chăn, chậm chạp bước xuống, rất chậm chạp mở cửa. Khuôn mặt cô không chỉ ngái ngủ mà còn cau có, bởi lần thứ hai trong ngày giấc ngủ của mình bị phiền nhiễu. Phía sau cánh cửa, Hàm Vũ Phong cũng mặt mày xám xịt, để lộ sự mất kiên nhẫn, có vẻ hắn đã đứng gõ cửa khá lâu.

“Cô làm gì mà gọi không thưa vậy? Điện thoại để đâu gọi cũng không nghe?”, hắn lớn tiếng, chống tay lên cánh cửa. Vũ Lục Hàn nhún nhó, không vừa, lớn tiếng hét lên.

“Ngủ chứ làm gì nữa!”

Hàm Vũ Phong tròn mắt, cảm thấy buồn cười nhưng cũng vô cớ hờn giận, khuôn mặt méo mó không biết nên cười hay nên tức. Hắn cúi đầu hít một hơi, nhìn cô nghiêm túc, cổ tiết chế cơn giận qua ánh mắt.

“Cô có biết tôi chuẩn bị đập tung cửa phòng này không?”, hắn lầm bầm. Vũ Lục Hàn khoanh tay trước ngực.

“Anh bị sao thế? Đây là phòng tôi mà?”, cô cau có nhìn kẻ đang đứng trước mặt mình, trong đầu chỉ hiện hữu ý muốn trở lại với chiếc giường mềm mại, ấm áp kia.

“Gọi mãi không nghe thì chả vậy!”, hắn hạ giọng, hít vào một hơi thật sâu và nhẹ nhàng thở ra. “Xin lỗi, bây giờ đã là tám rưỡi, nên...”

Vũ Lục Hàn theo phản xạ nhìn quanh nhưng không thấy đồng hồ trong phòng. Cô nhìn ra phía cửa sổ, ánh sáng trong vắt đã chiếu sáng cả một khoảng trên chiếc giường ấm áp kia rồi. Hàm Vũ Phong nhìn theo cô, rồi lại nhẹ nhàng gọi chuyển.

“Cô có muốn đi ăn sáng cùng tôi không?”

Cô nhìn sang hắn, mặt ngơ ngác vì còn ngái ngủ, sau vài giây liền bối rối cúi đầu.

“Chờ tôi một chút...”

Khi qua cơn buồn ngủ, cô mới nghĩ đến bộ dạng mới ngủ dậy của mình, mặt sưng lên và mái tóc bù xù, quần áo xộc xệch, vậy mà còn đánh đá lớn tiếng với hắn. Vũ Lục Hàn toàn khép cửa lại để đi vào rửa mặt, thì hắn, đã nhanh như cắt, bước thẳng vào phòng cô, rất tự nhiên ngồi lên mép giường. Vũ Lục Hàn đứng như trời trồng, nhìn hắn lúng túng không biết nói sao cho phải.

“Nhanh lên nào, tôi chờ!”

Vũ Lục Hàn luống cuống chui tọt vào vệ sinh, đứng trong đó hít thở vài giây mới tạm thời quên đi cảm giác “có kẻ đang ngồi trên giường mình”. Trong đầu cô lướt qua những hình ảnh nóng bỏng cùng với hắn, những nụ hôn, buổi tối trong cơn say, hắn đã suýt nữa làm chuyện tày trời. Không hiểu do quá xúc động hay cơn hoảng loạn nhất thời khi vừa bị đánh thức bất chợt, Vũ Lục Hàn thấy khó thở khi hắn ở ngoài kia, đang nằm thoải mái ở nơi cô vừa đặt lưng vài phút trước, mặc dù hàng ngày cô và hắn đều ở cùng một chỗ. Cô thấy lưng nóng bừng, chỉ muốn cởi bỏ cái áo len nong nặc mùi của kẻ kia ngay lập tức, nhưng vì không có cái gì để thay, nên lại hít thở, hít thở, hít thở... giảm đi cái nóng. Cô tự trấn an trái tim của mình rằng chẳng có gì cả, hắn chỉ tới đánh thức để rủ đi ăn sáng thôi! Và cô cũng không thể bất lịch sự bất hắn đứng ngoài cửa chờ được, hắn phải vào phòng ngồi chứ, đúng rồi. Chung quy là tại căn phòng này cơ bản không có một bộ bàn ghế để tiếp khách...

Chẳng cần suy nghĩ, Vũ Lục Hàn vốc nước lên mặt, để ướt cổ áo, mái tóc dính vào mặt bê bết. Cô vội lấy cái khăn bông mắc ở đó, lau thật sạch, nhìn lại mình trong gương và vuốt lại tóc. Giá như mình biết trang điểm một chút, cô thở dài, ít ra cũng biết bôi tí son môi cho rực rỡ, nhìn cô thật gầy gò, nhợt nhạt. Làn da lại rám nắng nâu nâu, chỗ trắng chỗ đen, nhìn thật thiếu sức sống! Khuôn mặt cô cứ tối sầm, vậy nên mẹ luôn khuyến khích cô gái nhỏ đi nhuộm tóc màu nâu sáng lên để gương mặt sáng sủa, tươi tắn một chút. Cô vẫn dành những khoản tiền nho nhỏ cho việc đó ở tiệm làm tóc quen gần nhà, nhưng vẫn chẳng thấy mặt mình sáng lên là bao. Phải chi trắng trẻo một chút, má bầu bĩnh một chút, bị kêu bánh bèo cũng được, như Chu Bạch Thảo ấy... Vũ Lục Hàn thở dài. Cứ nhìn bản thân là cô lại chán, chẳng bao giờ đứng chuẩn một thiếu nữ hiện đại: không chỉ lùn, chân lại vòng kiềng; người gầy gò trông có vẻ nhỏ nhắn nhưng cái đùi lại dư mỡ khủng khiếp, không tập thể dục nên nó cứ nhão nhão hoài vậy. Khuôn mặt tròn nhưng do gầy gò, không má không thịt nên bị lộ phần xương quai hàm kém gọn gàng, chẳng thể nào ra khuôn mặt V-line khi mà nó cứ tròn tròn bệch bệch. Làn da vốn đã không trắng, hai chục năm chỉ biết đi bộ, đi bộ, đi bộ, không che chắn gì nên nắng làm cho đen sạm. Cô không rõ người nước ngoài có thật sự hứng thú với những cô gái da rám nắng không nữa, vì trong mắt cô, những cô gái trắng trẻo, cân đối, xinh đẹp như Chu Bạch Thảo mới là tiêu chuẩn của đa số phái mạnh. Cô bao nhiêu năm nay chỉ trung thành với tóc ngắn để che đi khuyết điểm là hai bên xương quai hàm, nhưng đôi khi cũng thấy ưng những mái tóc dài thướt tha. Hơn nữa, đàn ông cũng đa phần thích những mái tóc dài truyền thống. Cô gái nhỏ lại thở dài lần nữa. Đúng là chẳng có điểm nào thu hút người khác giới. Ai quan tâm chứ? Thiên thần Trắng trong cô xuất hiện, nhất quyết

bảo vệ giá trị của một cô gái, Minh thấy tự tin là được, không cần phải làm hài lòng bất cứ ai cả! Vũ Lục Hàn lúc lắc cái đầu: Tôi cũng chẳng thấy tự tin chút nào khi mà bên cạnh hắn có người con gái hoàn hảo đến thế kia. Cái đáng trách nhất của con gái chính là nhìn ai cũng thấy đẹp hơn mình, và tự ti về những gì mình vốn có. Hãy tỏa sáng với vẻ đẹp tự nhiên cha mẹ ban cho, người đàn ông nhìn thấy vẻ đẹp đó và yêu nó, chắc chắn là người phù hợp với mình. Đừng tự hạ thấp bản thân khi so sánh với người khác, một bông hoa cúc cũng đẹp như một bông hoa hồng vậy.

Vũ Lục Hàn hít vào một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm vào gương lần cuối. Cô đang lo sợ hắn không thích mình à? Lần đầu tiên cô thấy buồn về vẻ đẹp của mình sao? Đúng là khi có tình cảm với một ai, tất cả những gì bạn muốn, đó là phải đẹp nhất trong mắt người ấy. Vũ Lục Hàn suy nghĩ thật ngốc nghếch!

Cô bước ra, hơi ngáp ngừng khi thấy hắn đang ngả lưng nằm rất thoải mái, hai tay đặt trên bụng, đôi mắt nhắm nghiền. Cô sực tỉnh, đêm qua hắn ngủ bao nhiêu tiếng cơ chứ? Khi mà một giờ đêm nhắc nhở cô đi ngủ, bản thân hắn vẫn đang trong cơn bẽ công việc. Hơn năm giờ sáng đánh thức cô, hắn thậm chí đã kịp tắm rửa và pha cà phê trước đó. Vậy hắn ngủ bao nhiêu lâu? Một tiếng? Hai tiếng? Cô cảm thấy có chút xót xa. Hàm Vũ Phong mang cả công việc về nhà chỉ bởi không muốn để cô ngủ một mình. Hắn làm việc thâu đêm cũng bởi chiều chuộng đưa cô đi chơi, đón đưa cô mọi lúc. Vì cô mà hắn thay đổi hoàn toàn lịch sinh học của mình, hắn... có lý do gì để làm vậy không? Cô rón rén tiến đến bên hắn, ngại ngần không dám gọi. Hắn đột nhiên giật mình khi cô bước đến sát bên giường, đôi mắt mở hé nhìn cô. Vũ Lục Hàn bối rối, không biết biện hộ như thế nào. Mà chính cô cũng không rõ vì sao mình lại bước đến gần hắn.

“Xin lỗi, tôi hơi mệt”, hắn thì thầm kèm nụ cười hóm hỉnh, “Nhưng cô cũng không cần tranh thủ đâu, tôi đón nhận kể cả khi còn thức”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt, cúi đầu như đứa trẻ ăn vụng bị bắt được, miệng cứng lại, từ ngữ không sao thoát ra khỏi họng. Hắn từ từ ngồi dậy, khẽ vươn người cho đỡ mỏi, rồi nhìn cô phì cười.

“Đi nào, cô bé. Đừng bỏ lỡ bữa sáng trên biển!”

Hắn đưa cô bước vào sảnh lớn của khoang chính. Nơi đây như một toà lâu đài trên biển, với nội thất đồ sộ, sáng bóng mạ vàng như một gian của cung điện dành cho vua chúa. Có những chiếc bàn tròn kê quây tròn giữa phòng, và xung quanh là những bàn ăn phủ khăn trắng kê sát nhau quanh phòng, đựng vô số đồ ăn như một nhà hàng buffet chuyên nghiệp. Một số người đang thưởng thức bữa sáng, mùi thơm của các loại bánh nướng lên bao phủ hoàn toàn không khí căn phòng. Hàm Vũ Phong dẫn cô đi, qua mỗi nơi lại dừng lấy một ít. Vũ Lục Hàn nhìn hắn tròn mắt, hai đĩa thức ăn của hắn cả hai đều đầu ắp bánh, thịt nguội, bơ, mứt, trứng, và hoa quả. Hắn còn yêu cầu cô lấy thêm một ít hạt điều và cà phê với nước quả. Mọi thứ đồ ăn sáng ngon không tưởng đều được các đầu bếp chuyên nghiệp hoàn thành với vị ngon không tưởng, ngửi mùi thôi cũng khiến bụng cô cồn cào.

“Ăn hết đi”, hắn nhìn cô gái, cười thích thú. Vũ Lục Hàn sững sờ nhìn toàn bộ đồ ăn trên bàn, rồi lại nhìn hắn.

“Làm sao có thể ăn được?”, cô thốt lên. Hắn bật cười thoải mái, đặt ly nước hoa quả trước mặt cô, “Chúng ta chia đôi. Bộ dạng khổng lồ của cô cũng không thể nào ăn hết được đâu”

Thật là tức, ăn sáng thôi mà cũng bị châm chọc, có lẽ chỉ lúc ngủ cô mới tạm thời được bình yên!

Sau bữa sáng không-thể-no-hơn, Vũ Lục Hàn khệ nệ theo hắn ra bể bơi. Hàm Vũ Phong liếc nhìn cô, cười tủm tỉm.

“Tôi chưa bao giờ thấy cô mặc đồ bơi”

Cô gái lập tức đỏ mặt. “Tôi không biết bơi!”

“Cô không biết bơi?”, hắn ngạc nhiên hỏi lại. Cô gái nhỏ xấu hổ gật đầu.

“Bơi là kỹ năng tối thiểu cô nên biết. Dù bơi chỉ là việc kéo dài khả năng tồn tại nhưng nó sẽ rất cần thiết sau này”, hắn cười, nhìn một cô bé nhảy ào xuống bể bơi và trôi lên, cười rạng rỡ với bạn. Vũ Lục Hàn nhìn theo, vẻ mặt tiếc nuối.

“Tôi cũng muốn... nhưng từ nhỏ chưa bao giờ tôi được đi bơi, vì thế cũng không có ai dạy tôi tập bơi”

“Tôi có thể dạy cô”, hắn quay sang nhìn cô gái. Vũ Lục Hàn nhìn hắn, hai má đỏ ửng ngớ ngàng, nhưng lại lắc đầu.

“Tôi sẽ không bao giờ ra biển đâu, sau lần này. Hơn nữa, tôi cũng chưa bao giờ có một bộ đồ bơi”

“Có thể mượn Bạch Thảo”, hắn lại gợi ý, nhìn cô chờ đợi. Cô ngẩn ngơ một lúc, rồi lập tức lắc đầu.

Vừa lúc đó, giọng nam Hoàng Lâm vẫy gọi họ từ phía bên kia bể bơi. Hai chàng trai và cô gái Chu Bạch Thảo đang nằm sưởi nắng trên chiếc ghế xếp, Hoàng Lâm nhìn thấy hai người họ qua cặp kính mát Dior. Hắn nhìn cậu, đưa tay chào nhưng không có ý di chuyển. Cô nhìn sang họ, rồi quay lại bảo hắn:

“Có lẽ chúng ta nên qua đó...”

“Qua đó để làm gì? Tôi và cô đang nói đến chuyện tập bơi”, hắn lập tức ngắt lời. Cô ngại ngùng đánh trống lảng, nhìn ra phía biển khơi.

“Nhìn kia! Mặt trời... lên cao quá!”, cô lúng túng hô lên. Hắn phì cười, nắm lấy tay cô, đi ngược ra phía sau. Hoàng Lâm nhìn thấy hai người gọi mà không đến, phụng phịu:

“Bọn họ cứ dính lấy nhau như sam vậy, chẳng còn biết anh em bạn bè là gì nữa!”

Chu Bạch Thảo nằm im, hoàn toàn không biểu lộ điều gì. Trần Hải Minh ăn dở ly kem, khoét một miếng rất to đưa lên miệng.

“Tôi còn không biết họ là một cặp”

“Anh ấy chưa bao giờ nói họ là một cặp”, Chu Bạch Thảo lập tức lên tiếng. Nàng vẫn nằm im trong tư thế sưởi nắng, giọng nói khinh khỉnh. “Chừng nào anh Phong chính thức nói anh ấy thích cô ta, thì họ là một cặp. Nếu không thì không bao giờ”

Hắn đưa cô ra boong tàu phía sau, nơi có vài cặp đôi đang ngắm biển. Khi thấy họ bước tới, những người có mặt tại đó đều nhìn theo, như chưa thể làm quen với việc Hàm Vũ Phong có... bạn gái. Hắn chẳng bao giờ bận tâm người khác nói gì, kéo cô bước lên bệ cao, để cô đứng ở nơi cao nhất, hưởng thụ làn gió biển mang theo mùi hương mặn mặn ngoài khơi xa. Vũ Lục Hàn rùng mình bất chợt, nhón miệng cười và bám chặt lấy lan can.

“Tôi chưa bao giờ được đi biển”, cô nói lớn át tiếng gió, “Chưa bao giờ được nhìn thấy biển!”

“Hãy tận hưởng đi cô bé”, hắn cười đáp lại, nụ cười rực rỡ như biển khơi, “Cô có muốn biết cảm giác của Jack và Rose không?”

“Không, tôi...”, cô quay lại nhìn chàng trai đang đứng sau lưng mình, “Tôi không thích cảm giác ấy vì tôi không biết bơi”

Hắn phì cười, vòng tay ra phía trước bám vào lan can, nhót cô gái nhỏ trong lòng mình. Vũ Lục Hàn đỏ mặt, muốn nhắc hắn có người ở đây, nhưng rồi không nói được. Tim cô đập nhanh khi hắn tựa đầu vào vai cô, và cô quyết định sẽ nhìn thẳng về phía trước. Cảm giác này còn tuyệt hơn cặp đôi của Titanic.

“Cô sợ bị rơi xuống biển nghĩa là không tin tôi”, hắn thì thào. Vũ Lục Hàn rùng mình.

“Cũng không hẳn...”, cô lí nhí đáp.

“Không sao, vì tôi cũng không đáng tin cho lắm”

Cô im lặng, bỗng nhiên thấy vô cùng ngại ngùng vì không biết phải nói gì. Hắn luôn đưa cuộc nói chuyện vào trạng thái ngưng ngập chỉ bởi những câu nói lửng lơ khó hiểu của mình. Rồi bỗng nhiên tiếng điện thoại của hắn vang lên. Khoang trên có chút nhốn nháo. Hắn nghe điện thoại, sắc mặt bỗng căng lên đầy căng thẳng.

“Có chút chuyện xảy ra, cô đứng yên đây nhé?”

Và hắn quay lưng chạy đi. Vũ Lục Hàn nhìn theo, tần ngần một chút, rồi quyết định chạy theo hắn. Ở nơi có bể bơi ngoài trời, những vị khách đang xúm lại đông nghịt. Cô thấy Hàm Vũ Phong rẽ đám đông chen vào, cô cũng cố gắng len lỏi vào đám người đang nháp nhồm, chen được lên hàng đầu. Bọn họ đang xúm

về phía Chu Bạch Thảo, cô nàng nằm dài bên bể bơi, cả người xanh xao. Hấn quỳ xuống bên cạnh, nhanh chóng nhắc đầu nàng đặt lên đùi mình, một tay ấn mạnh vào bụng nàng. Chỉ sau hai phút, nàng ho mạnh, rồi thở yếu nhìn hấn khẽ cười. Chu Bạch Thảo chuột rút trong lúc bơi lội, bị đuối nước. Trần Hải Minh là người đầu tiên nhảy xuống kéo nàng lên, và Hoàng Lâm thao tác rất nhanh gọn để sơ cứu đồng thời chữa trị chuột rút. Nàng vẫn không chịu tỉnh, tuy nhiên khi hấn đến nơi thực hiện sơ cứu lần nữa, Chu Bạch Thảo thật may mắn đã tỉnh lại. Hấn bế bổng nàng trên tay, đảm bảo tự động nhường chỗ cho hấn bước qua. Hấn đưa nàng trở lại phòng, Trần Hải Minh và Hoàng Lâm cũng rời đi theo sau đó. Vũ Lục Hàn đứng đó nghe họ xì xào một hồi rồi vãn hấn. Cũng thật không may khi để những tai nạn thể này xảy ra, sinh nhật nàng tuyệt đối nên cẩn thận. Vũ Lục Hàn lúng túng khi đứng một mình, cô bắt đầu cảm thấy mình đang được nhắc đến ở mọi nơi. Cô lập tức quay lưng đi thật nhanh, toan tìm đường trở về phòng mình thì giọng nam quen thuộc gọi tên mình ngăn bước chân cô đi chuyển.

“Chào anh”, Vũ Lục Hàn ngưỡng ngừng quay lại, đối mặt với Từ Thiên. Anh vẫn hiền từ, chậm rãi bước đến, hai tay nhét sâu trong túi quần.

“Kể từ lần gần nhất anh vẫn chưa hỏi thăm được nhiều về em”, anh cười dịu dàng. Điều đó càng làm cô thêm ngại. Cô đã làm anh đau khổ, mất mặt, vậy mà anh vẫn đối xử vô cùng nhẹ nhàng với cô. Điều đó làm cô áy náy.

“Em... vẫn khỏe”, Vũ Lục Hàn chỉ biết cúi đầu. Không biết từ bao giờ, cô sợ nhìn vào mắt anh, sợ cả những bàn tán vô cớ của người ngoài. Cô chỉ biết cúi đầu im lặng.

“Anh biết em khỏe”, Từ Thiên bật cười nhẹ nhàng. Và khóe mắt anh nheo lại. “Em có muốn hóng gió chút không?”

“Vâng”, cô nói nhỏ. Anh chậm rãi bước đi, Vũ Lục Hàn lú lú theo sau.

Một lần nữa, Vũ Lục Hàn trở lại phía đuôi tàu. Nhưng với một chàng trai khác, vị hôn phu cũ của cô. Cô lúng túng đặt tay lên lan can, ở vị trí mà hấn đã chạm lên vài phút trước. Anh đứng quay lưng lại biển, tựa vào lan can, quay người lại nhìn ra phía chân trời.

“Anh cũng muốn một lần được đưa em ra biển”, anh nói chậm rãi, “Anh nghĩ biển rất hợp với em, lúc nào cũng luôn êm đềm, trầm lặng, nhưng bên trong lại kêu gào thảm thiết”

Vũ Lục Hàn bật cười trước sự so sánh của anh. Từ Thiên hiểu cô, dù họ chỉ thân thiết vài tháng trước khi đính hôn. Anh là con người điềm đạm, dịu dàng, dường như anh đọc được hết đến từng ngõ ngách trong cô. Có lần cô từng hỏi đùa anh, “Có phải bác sĩ nào cũng phải học qua tâm lý người bệnh không?”. Anh chỉ đáp một cách hóm hỉnh, “Anh nghĩ rằng bác sĩ không cần học, mỗi ngày gặp vài chục người đã tự biết điều chỉnh rồi”. Khi đó, cô đã thấy vô cùng mãn nguyện khi ở bên một chàng trai có thể khiến cô nở nụ cười cả ngày. Bây giờ, cô chỉ biết cúi đầu mỗi khi đứng trước người con trai ấy. Cô nghĩ rằng, so với cô, anh quá cao thượng. Anh bỏ qua tất cả và vẫn đối xử với cô như ngày trước. Anh là một người đàn ông tuyệt vời, bởi vậy, anh không dành cho cô. Anh xứng đáng với một cô gái khác, hơn cô rất nhiều.

“Em có bao giờ nghĩ đến cuộc sống sau này của mình không?”, anh lại hỏi, hít một hơi dài hương và gió biển. Cô nhìn anh lạ lẫm.

“Em nghĩ... em sẽ nuôi bố mẹ, đến thư viện... lỡ thì thì sẽ ở vậy luôn..”, cô rụt rè đáp. Anh cười thoáng buồn.

“Như vậy em không buồn sao? Có một người ở bên cạnh chia sẻ cùng em không tốt hơn việc cô đơn một mình cả đời?”

“Em...”, cô nhìn anh, bối rối. Cô không muốn cô đơn, không ai muốn cô đơn cả! Cô đã từng sung sướng vô cùng khi biết mình sẽ lấy anh, nhưng cũng đã đau buồn khôn tả khi phải từ chối người mình thích. Cô nghĩ mình đã thích anh đủ nhiều để gọi là yêu, để có thể sẵn sàng vì anh bước vào vũ trường uống hai mươi mấy ly rượu... Để rồi một lần nữa phũ phàng chối bỏ anh chạy theo một người con trai lạ, và rồi, cô ở đây, vì chàng trai lạ kia... Nếu như bây giờ cô ở địa vị là hôn phu chính thức của anh, cô sẽ đến đây cùng anh, sẽ gặp hấn với một vị thế hoàn toàn khác. Cô sẽ tham gia mọi bữa tiệc, cùng anh, sẽ nhìn thấy hấn, và có lẽ sẽ có chút lưu luyến với khuôn mặt lai tây vô cùng cuốn hút... Nhưng rồi sẽ quên, vì cô sẽ lấy chồng, chồng cô là một bác sĩ trẻ vô cùng tuyệt vời. Mẹ cô sẽ được chữa trị, và bố mẹ có lẽ giờ này đang trên một du thuyền sang trọng khác, cùng gia đình Bộ trưởng, du ngoạn đến một hòn đảo tư dự tiệc của những người

già... Một cuộc sống vô cùng viên mãn, nếu như cô không từ chối hôn ước với anh. Cô vẫn bị kẹt ở đây, bên cạnh hắn, làm một “người giúp việc theo hợp đồng”, chứ không phải là bạn gái của hắn. Bố mẹ cô vẫn lui thủi cùng nhau ở nhà, vẫn ngày ngày phải chăm sóc nhau khi không có con gái. Thay vì ở nhà một mình như trước kia, mẹ cô giờ nương tựa nhà hàng xóm tốt bụng bên cạnh với bà cô cùng tuổi. Mỗi buổi trưa bố cô không thể về thường xuyên như con gái, đến tận tuổi này, bố vẫn phải cặm cụi đi làm để chữa bệnh cho vợ. Cô là con gái lớn, đã hai mươi hai tuổi, sắp ra trường, mà vẫn chưa làm được gì cho bố mẹ. Bỗng nhiên cô thấy ghen ở cổ, mắt ươn ướt khi nghĩ đến bố mẹ mình. Có phải cô đã quá ích kỷ, sĩ diện không, khi từ chối hôn ước của mình. Cô thích anh, anh cũng vậy, anh sẽ không bao giờ quay lưng lại với cô khi biết rằng bố mẹ cô thực chất cầu mong một sự giúp đỡ miễn phí. Đúng vậy, chẳng có điều gì là sai trái cả, khi bố mẹ cô đều đã bước qua tuổi ngũ tuần. Mẹ cô được chữa trị ngày nào, tốt ngày ấy, bà không còn trẻ khỏe như cô, bà không thể làm ra tiền, vậy cầu mong một sự chữa trị nhân đạo có gì là sai trái? Họ không phải là lợi dụng con gái, hay lợi dụng gia đình anh, bởi cô và anh thật sự có tình cảm với nhau. Cô có nông cạn quá khi tự ý quyết định như vậy?

“Em lại khóc rồi”, Từ Thiên bỗng nhiên đưa tay lau nước mắt cho cô, khi ấy, Vũ Lục Hàn mới nhận ra mình thật sự đã khóc. Cô lúng túng cười gượng, đưa tay lau sạch nước mắt và nhìn anh nhẩn nha tội nghiệp với một nụ cười chữa cháy. Anh phì cười.

“Em vẫn là một cô nhóc nhạy cảm”, anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Có lẽ em lại nghĩ đến bố mẹ”

“Em xin lỗi”, cô lí nhí. Chưa bao giờ Vũ Lục Hàn nói thứ gì hài hước, nhưng anh luôn luôn cười khi đứng bên cạnh cô.

“Mẹ em... khỏe chứ?”, anh hỏi một câu khiến Vũ Lục Hàn sững người. Cô mở to mắt nhìn anh, nỗi bàng hoàng hiện rõ trong ánh mắt.

“Anh... biết?”, cô lắp bắp. Anh nhìn phản ứng của cô, lại xoa đầu cô cười dịu dàng.

“Anh nhìn thấy biểu hiện của mẹ em, nên đi hỏi các bệnh viện và anh đã đọc được hồ sơ bệnh án”, anh quay người lại, chống hai khuỷu tay lên lan can, quay sang nhìn cô, hạ giọng, “Anh biết mẹ em đang có bệnh, và anh rất muốn giúp bác”

Vũ Lục Hàn sững sờ. Cô thật ngốc, một bác sĩ đa khoa với nghiệp vụ đạt đẳng cấp quốc tế như anh, làm sao có thể không nhìn ra? Cô lúng túng, bỗng nhiên không biết nói gì.

“Đừng e ngại, Tiểu Hàn”, anh thì thầm, “Hai bác cũng gần chút nữa là bố mẹ anh, anh rất yêu quý họ...”

Vũ Lục Hàn nhìn anh ghen ngào. Vì sao cô đã không tốt với anh mà anh vẫn đối tốt với cô như vậy?

“Anh muốn làm bác sĩ riêng cho bác gái”, anh cười trước đôi mắt lại rơm rớm nước của cô, đưa tay lau nhẹ. “Sau chuyến đi này, em có thể đưa anh đến gặp mẹ em được không?”

“Em...”, Vũ Lục Hàn xúc động, giọng nói lạc đi, run rẩy, “Em vô cùng... biết ơn...”

Cô lắp bắp không nói nên lời. Trước tấm lòng của anh, cô nghĩ chính anh mới giống biển cả. Bao la và sâu thẳm thẳm. Anh có tình thương và ý đức của một bác sĩ, mà cô nghĩ trên đời không thể tìm thấy ai tuyệt vời như anh.

“Đừng coi anh như người ngoài, Vũ Lục Hàn”, anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, vén nó ra phía sau và lau những giọt nước mắt xúc động, “Anh muốn hai bác và em hạnh phúc, anh có khả năng giúp đỡ, bốn phận của anh là cho mọi người một cuộc sống tốt đẹp. Anh sẽ làm hết mọi khả năng để chữa trị cho mẹ em...”

“Anh... tốt quá”, giọng cô vỡ òa trước những lời anh nói. Cô lúng túng cúi xuống lau mắt, “Vì sao anh... tốt với em như vậy?”

“Vì anh...”, anh thì thầm, nhìn cô im lặng rồi bật cười, lại thôi. Anh nhìn ra biển, đôi mắt lặng lẽ sâu thẳm chứa đựng một nỗi buồn không tên. Anh không muốn cô khó xử, lương tâm của anh không cho phép anh xen vào phá hoại hạnh phúc của người khác. Anh không biết cô thích anh. Thà cứ im lặng như vậy còn hơn nói ra khiến cô khó xử. Anh đã nhìn thấy cô rất hạnh phúc. Với anh, chỉ như vậy là đủ rồi.

“Hãy coi như anh là người anh trai thất lạc của em”, anh quay sang nhìn cô, nở nụ cười hết sức tự nhiên, nhưng phẳng phất nỗi buồn sâu thẳm. Vũ Lục Hàn bật cười, trong lúc còn xúc động trước tấm lòng của

anh, đơn giản không nhận thấy nỗi buồn ấy. Cô hít một hơi thật sâu để trấn áp nỗi xúc động.

“Anh rất tuyệt vời”, cô thì thầm, quay sang nhìn anh cười, “Em sẽ không bao giờ tìm thấy ai trên đời tuyệt vời như anh”

Từ Thiên cười hiền, quay lại nhìn cô, đột nhiên giật mình, tắt dần nụ cười. Vũ Lục Hàn thấy biểu hiện của anh, nhìn theo ánh mắt, chính cô cũng sửng sốt khi thấy đứng ngay sau lưng mình là Hàm Vũ Phong. Khuôn mặt hần lạnh lùng, đôi mắt nâu khói nhìn cô không còn sức sống. Vũ Lục Hàn rơi vào trạng thái lúng túng, vô cùng ngại khi cô biết hai người không thích nhau. Từ Thiên biết ý, lập tức đứng thẳng dậy, nhìn cô cười hiền từ.

“Anh có việc cần làm, hẹn gặp em lúc khác”

Cô cúi đầu chào anh với nụ cười gượng. Anh đưa tay chào cô, nhìn hần gật đầu chào, và đi thẳng. Hàm Vũ Phong không hề nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm vào cô, gương mặt hoàn toàn vô cảm. Vũ Lục Hàn bỗng thấy sợ hãi, hết cúi đầu, lại liếc nhìn hần, vịn vào hai bàn tay.

“Không bao giờ sao?”, hần thì thầm rất khẽ, đôi mắt hần nheo lại với một vẻ khó chịu thâm lặng. Cô rùng mình trước giọng nói đáng sợ ấy, thấy áy ngại vì hần đã nghe được câu nói của mình, muốn thanh minh nhưng không thể thoát được lời ra khỏi miệng.

“Tôi sẽ không bao giờ là người tuyệt vời trong mắt cô?”, hần nói câu ấy với một vẻ chua xót đến đau lòng. Vũ Lục Hàn bỗng thấy hụt hẫng, sợ hãi. Cô muốn nói không, không phải thế, nhưng miệng cô cứng đờ, cô chỉ biết nhìn hần, lắc đầu nguây nguây. Hần cười khẩy, quay đi. Điều đó như nhát dao cứa vào tim Vũ Lục Hàn. Cô thấy đau đớn, sợ hãi. Tim cô đập mạnh, cô hoảng loạn khi thấy hần bước đi xa dần. Đầu óc cô trống rỗng. Không suy nghĩ được gì, Vũ Lục Hàn vội vã chạy theo, vòng tay ôm chặt lấy hần. Cô không muốn nhìn thấy hần đi xa mình. Cô dùng sức ôm chặt lấy hần. Người hần cứng lại. Hàm Vũ Phong thấy tim mình đập rất mạnh. Hần thấy đau lòng. Hần thấy buồn. Đã mấy năm nay, lần đầu nỗi buồn này lại trào dâng lên trong hần. Cứ như thể hần vừa bị từ chối. Cứ như thể bao lâu nay, cô gái này không nhận ra tình yêu của hần. Hần thích cô, là thật. Không phải là hình bóng ngày xưa ám ảnh hần nữa. Hần thích mái tóc ngắn của cô. Hần nhớ thân hình gầy gò, mỗi khi ôm có cảm giác nó sẽ vỡ vụn. Hần nhớ mùi hương ngọt ngào trên tóc, trên vai cô. Hần nhớ sự im lặng của cô, chỉ cần cô im lặng, hần cũng cảm thấy đáng yêu đến chết đi được. Hần cảm thấy bình yên vô cùng bên cạnh cô. Sự trầm lặng của cô như bàn tay mềm mại vuốt ve tâm hồn hần, trái tim hần tan chảy, hần yêu con người này. Hần sợ cô biết mối tình cũ của hần, hần cũng sợ cô không nhận ra tình cảm của mình. Và bây giờ điều lo sợ ấy chính hần đã phải nếm trải. Cô không công nhận những gì hần làm. Cô không thấy được hần đã nâng niu cô đến mức nào. Đối với cô, không ai có thể hơn kẻ hôn phu chết tiệt ấy. Cô rõ ràng vẫn thích tên đó, cô thậm chí còn khóc, còn để tên đó thoải mái lau đi, thoải mái vuốt ve mái tóc của cô, giống như hần vẫn từng làm. Tại sao chừng ấy thời gian, cô vẫn còn cảm xúc với người đó? Hần còn phải làm gì nữa để hoàn toàn hạ gục cô? Kẻ ngốc nghếch này đâu có biết, trái tim bé bỏng của cô đã ngã gục trước hần từ lâu lắm rồi.

“Đừng bao giờ làm thế này nữa”, hần thì thào rất nhẹ, rồi nhẹ nhàng gỡ hai bàn tay cô, và đi thẳng. Vũ Lục Hàn chết sững, hần từ chối cô? Cô cảm thấy tim mình vừa ngừng đập. Cô thấy mình vô dụng, một lời giải thích cũng không thể nói. Một câu nói “Tôi rất thích anh” mà trái tim cô đã gào thét lên từ lâu, cô cũng không nói được. Hần cứ lạnh lùng như vậy. Hần xa vời quá. Hần không ầm áp, gần gũi như anh, nhưng hần lại hoàn toàn đánh bại anh ra khỏi trái tim cô. Vũ Lục Hàn biết mình đang khóc, nhưng cô có thể trách ai, ngoài trách bản thân quá yếu đuối, dễ dàng.

36. Chương 36

Vũ Lục Hàn chạy vào sảnh boong tàu lớn. Cô nhìn quanh, không có hần. Cô bước thật nhanh về dãy hành lang chứa phòng nghỉ, đến trước cửa phòng hần, hít một hơi thật sâu và quyết định gõ cửa. Gõ cửa, gõ cửa... Hần không trả lời. Hần có giận cô mà lờ đi không? Nhưng cô không hề xưng tên, mà hần vẫn không phản ứng. Hay hần không có trong phòng? Vũ Lục Hàn lúng túng suy nghĩ, rồi lại chạy xuống nhà ăn. Nơi đây lác đác vài người. Đã qua bữa sáng nên nhân viên đang dần thay đổi các món ăn để phục vụ bữa trưa. Cô hoang mang, có khi nào hần ở bể bơi với mọi người không? Toan bước về phía cửa, Vũ Lục Hàn phát hiện một cầu thang ở góc phòng, bên cạnh cửa ra vào sảnh lớn. Có hai cô gái, chắc chắn vừa bước vào từ bể

bơi, trên người còn nguyên bộ bikini, chỉ mặc thêm áo mỏng khoác ngoài. Họ vừa nói cười, vừa bước xuống cầu thang. Vũ Lục Hàn nhanh chóng đi theo họ. Tiếng nhạc ồn ào vọng lên từ phía dưới, Vũ Lục Hàn dễ dàng đoán ra phía bên dưới này có gì. Cô bước xuống hết cầu thang, đối diện với hai ngã rẽ dẫn sang hai phòng đối diện nhau. Vũ Lục Hàn nhìn sang bên phải, tần ngần, nhưng rồi đi theo tiếng nhạc vòng sang bên trái. Đây chiếc cửa lớn nạm vàng, cô nhấc mặt và thăm thán phục độ cách âm của căn phòng và chiếc cửa kia. Nhạc dubstep đập vào tai cô rất mạnh, ánh đèn nhấp nháy điên cuồng trong bóng tối. Mùi rượu phẳng phất trong không khí kèm theo mùi khói thuốc khiến cô nhức đầu, cô không nghĩ mình có thể bước vào một vũ trường lần thứ hai. Vũ Lục Hàn bước qua từng người, nhìn quanh mong tìm thấy gương mặt thân thuộc, nhưng không thấy. Bất thần, Hoàng Lâm chộp lấy eo cô từ phía sau, xoay cô đối diện mình. Vũ Lục Hàn cứ ngỡ là hắn, rồi cười gượng gạo khi thấy chàng trai tóc đen.

“Cái gì đưa cô bé xuống địa ngục vậy?”, cậu nói lớn át tiếng nhạc kèm một nụ cười tán tỉnh. Ở cậu phát ra mùi rượu phẳng phất, có lẽ cậu đang say nên mới trêu chọc cô như vậy.

“Em đi tìm Hàm Vũ Phong!”, cô hét lên, vẫn cảm thấy âm nhạc nuốt trọn lời mình, “Anh có biết Hàm Vũ Phong đi đâu không?”

“Cái đấy phải hỏi em chứ”, cậu trêu chọc, lắc lư người cô theo tiếng nhạc. Vũ Lục Hàn chỉ biết đặt tay lên ngực cậu để giữ khoảng cách

“Em không biết!”, cô cười nhẹ.

“Kệ cậu ta, hãy vui chơi đi!”, Hoàng Lâm nhảy theo nhạc một cách nhiệt tình, còn cô thì vô cùng lúng túng. Vũ Lục Hàn khéo léo xoay một vòng và lùi người lại, lớn giọng đưa tay chào:

“Em có việc phải đi, chúc anh vui vẻ!”

Hoàng Lâm cười thích thú, gật đầu tạm biệt cô và lập tức quay người qua ôm ghì lấy một cô gái trẻ. Vũ Lục Hàn nhìn quanh phòng lần cuối, rồi nhanh chóng rời đi. Khép cánh cửa cách âm dày sau lưng, mùi khói thuốc phẳng phất vẫn khiến cô lợm lợm, đầu óc còn choáng váng bởi tiếng nhạc xập xình. Vũ Lục Hàn hít vài hơi, rồi bước nhanh qua cánh cửa phòng đối diện. Trái ngược hoàn toàn với vũ trường phía bên kia, căn phòng này vô cùng im lặng. Mùi dầu kin loại và âm thanh hùng hục vang lên khiến cô tò mò bước vào sâu. Đây là cả một phòng tập gym với thiết bị vô cùng hiện đại. Có vài chàng trai đang cõng trần tập, khiến cô có chút ngại ngùng. Trần Hải Minh đang nâng tạ, với sự trợ giúp của một chàng trai cơ bắp khác. Tuy nhiên, khi nhìn quanh, cô thất vọng khi không hề thấy hắn. Vũ Lục Hàn ỉu xiu, toan lảng lảng quay đi thì chàng trai tóc đỏ ngồi dậy, nhìn thấy bóng cô phía cửa ra vào.

“Tiểu Hàn, em muốn tập gym sao?”, cậu gọi to tên cô. Một số chàng trai quay lại phía cô. Có người nhìn rất lâu, có người chỉ liếc mắt. Cô cười e ngại.

“Không, em đang đi tìm Hàm Vũ Phong...”

“Xin lỗi, anh không biết hắn ta mất dạng ở đâu”, cậu cười, vừa thấm mồ hôi bằng chiếc khăn vòng vắt ngang qua cổ, vừa tiến đến chỗ cô. “Anh tưởng em đi cùng cậu ta?”

“Anh ấy... có chút việc về phòng, nhưng em không thấy ở trên phòng...” , cô lúng túng đáp, nhìn đi chỗ khác để nói dối. Trần Hải Minh không nhận ra điều đó, chỉ nhún vai.

“Có thể cậu ta ở phòng tắm nước nóng khu bên cạnh, bình thường bọn anh hay đến đó”

“Chỗ đó... ở đâu ạ?”, cô có chút ngạc nhiên khi nghĩ rằng mình đã tìm hiểu hết nơi này, không ngờ còn một khu tắm nước nóng!

“Em đi vòng ra boong tàu phía sau, có một cánh cửa dẫn xuống đó”, cậu cười rất tươi, “Nhưng đó là khu tắm chung cả nam và nữ, cẩn thận trước khi xuống nhé!”

“Vâng... em.. cảm ơn”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt, lắp bắp. Cô cúi chào cậu, nhìn lên thấy vài chàng trai nhìn mình, giơ tay vẫy chào và lịch sự quay đi. Cô hít một hơi, chạy thật nhanh ra phía sau boong tàu tìm kiếm theo chỉ dẫn. Cô nhìn quanh và phát hiện ra cánh cửa được sơn trắng tiếp màu, có một số người chán bẻ bơi trên cao gió lạnh, đang cùng nhau bước vào bể nóng. Cô nuốt khan, rón rén đẩy cửa vào. Ngay khi đẩy cửa ra, hơi nóng lan tỏa mang theo mùi hoa nhài thơm ngọt ngào khiến tâm hồn cô như được xoa dịu. Vũ

Lục Hàn chậm rãi bước xuống, bên dưới là không gian hoàn toàn khác, ẩm cúng nhưng mờ ảo với rất ít ánh đèn vàng nhỏ lấp âm thành hàng trên trần nhà. Có ba bể nước nóng to tạo thành hình tam giác, một bể đối diện ngay cầu thang, hai bể nóng còn lại nằm hai bên. Dưới này chỉ có lác đác người, dường như ai cũng đang nhắm mắt, thả lỏng thư giãn mà không để tâm đến sự xuất hiện của cô. Vũ Lục Hàn nhẹ nhàng bước vào, nhìn quanh để tìm hân nhưng không có. Đến hết bể thứ ba, cô phát hiện một cánh cửa dẫn vào phòng thay đồ. Cô đẩy nhẹ, tiến vào với bước chân vô cùng cẩn trọng vì không muốn phá vỡ không khí thư giãn êm đềm của người khác. Phòng thay đồ lớn chia thành sáu căn phòng nhỏ. Bỗng bước chân cô khựng lại khi nghe thấy bên kia một căn phòng lấp lánh mở với cánh cửa hơi hé mở có âm thanh của người khác. Vũ Lục Hàn sợ thành kẻ bất lịch sự, rón rén quay đi. Tuy nhiên, khi vừa quay người lại, trong khóe mắt, cô nhận thấy gương mặt vô cùng thân quen. Vũ Lục Hàn ngỡ ngàng, đôi mắt mở to bàng hoàng, trái tim nhói lên một nhịp đau đớn. Cô ước rằng cô có thể biến mất ngay lúc đó.

Qua khe cửa hé mở, cô tận mắt nhìn thấy, Hàm Vũ Phong, đang hôn môi say đắm, Chu Bạch Thảo. Nàng thậm chí còn thoải mái vòng tay quanh cổ hân, hơi kiễng người lên đón nhận nụ hôn, y như cái cách cô đã làm vào một buổi tối, nhưng nàng không lóng ngóng, vụng về như Vũ Lục Hàn. Cả hai dường như vừa tắm xong. Hân đã cởi bỏ jacket, còn nàng chỉ khoác duy nhất chiếc áo choàng tắm bông màu trắng, cả cơ thể đang áp sát vào hân. Tim cô đập thình thịch, mỗi lần đập như một lần xé toạc lồng ngực bé bỏng. Cô như ngừng thở, không biết nên làm gì, chân tay không thể cử động, cả người chỉ biết đứng như trời trồng. Họ không biết cô ở đây, không biết. Vũ Lục Hàn dứt ánh mắt mình ra khỏi cảnh tượng trước mặt, run rẩy lùi lại, đung phẩy cánh cửa phòng đối diện. Cô giật mình, dường như họ đã ngưng lại. Trái tim cô phản ứng dữ dội khi thấy Chu Bạch Thảo di chuyển, cô lập tức chui vào căn phòng đối diện, đóng kín cửa lại. Cô nghe tiếng cửa mở ra, rồi lại đóng lại, khóa chặt. Cô nghe giọng nàng thủ thủ không có gì đâu. Cô nghe tiếng họ dính lấy nhau lần nữa. Cô đau đớn trượt xuống, ngồi xổm trên bàn chân mình, hai tay áp chặt vào miệng để ngăn cản những tiếng nấc ra nghẹn ngào. Nước mắt cô tuôn trào dữ dội, cả người cô gầy nhỏ run rẩy đau đớn. Vậy là câu trả lời đã quá rõ ràng, chưa một giây phút nào hân có tình cảm với cô hết. Những gì hân đối xử với cô mà cô nghĩ là thật lòng, có thể chỉ là màn kịch nhỏ mua vui cho nàng bạn gái xinh đẹp của hân. Có thể sau lưng cô, họ cười độc ác trước những rung động ngây thơ của cô, giấu cợt cô là kẻ dễ dãi, si tình. Cô chẳng buồn quan tâm đến điều đó, cô chỉ tiếc mình đã không nhận ra mà vô tư đắm đuối vào hân, hoàn toàn gục ngã trước hân. Hân không cần cô, chưa bao giờ cần cô. Hân chắc chắn sẽ rời bỏ cô, hân chỉ cần một cái cớ mà thôi. Cô đau khổ khi bị hân ruồng bỏ, còn hân trở lại, kiêu ngạo và hạnh phúc bên người bạn gái, hân có vui không khi chà đạp lên trái tim của cô?

Vũ Lục Hàn ngồi bó gối trên giường. Cô cảm thấy cô đơn ở nơi này. Cô chưa bao giờ cho rằng bản thân hợp đến những chốn xa hoa, hiện đại của những người có của. Ngay bây giờ, cô muốn chạy về bên bố mẹ, lao vào vòng tay mẹ mà khóc. Cô chưa từng phải khóc đến sưng cả hai mắt như bây giờ, hai mắt nóng ran, đau rát, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy. Trái tim bé nhỏ của cô thổn thức mỗi khi nghĩ đến khung cảnh lúc ấy, cô thấy phục bản thân khi có thể bước ra khỏi đó một cách vững vàng. Nhưng cô đã hoàn toàn sụp đổ. Cô òa lên nức nở khi trở về phòng, cô đổ mình trên giường và thấm ướt một vùng chăn đệm. Vũ Lục Hàn cô đơn hơn bao giờ hết. Cô cười vào sự thảm hại của bản thân, trong cuộc đời chưa bao giờ cô quyết định một điều gì đúng đắn. Mọi thứ cô quyết định làm đều khiến cuộc đời cô thêm buồn chán, bi thảm. Vũ Lục Hàn ước mình chưa bao giờ được ra đời...

Tiếng gõ cửa chậm rãi khiến cô sực tỉnh. Cô vội vàng lau nước mắt, thấm khô hoàn toàn rồi chạy ra mở cửa. Cô cụp mắt xuống, dù chẳng biết là ai.

“Cô bé, em xuống ăn trưa đi chứ!”, đây là giọng nói của Hoàng Lâm. Vũ Lục Hàn lúng túng cúi gằm, dùng hết sức để che giấu giọng nói khàn đặc và run rẩy.

“Em... vẫn còn no!”

“Em ổn chứ?”, cậu ngay lập tức nhận ra cô đang bất ổn. Hoàng Lâm cúi xuống nhìn cô, lấy tay nâng cằm cô lên khiến cô vô cùng hoảng hốt.

“Em khóc hả?”, cậu thốt lên bất ngờ. Vũ Lục Hàn lùi lại, lắc đầu nguây nguây.

“Em vừa xem một bộ phim tình cảm... Tự dưng không kìm được, dở hơi quá!”, cô phì cười, nhưng nước mắt lại chảy. Cô sụt sịt, đưa tay lau nước mắt. Hoàng Lâm tất nhiên không phải kẻ ngốc, nhìn cô im lặng nhưng rồi dịu giọng.

“Em vẫn cần ăn trưa chứ. Xuống tham gia cùng đi, mọi người vẫn đang đợi em”

“Nhưng... em ngại lắm”, cô cười gượng gạo, cổ tỏ ra mình như một cô nàng sụt sướt vì một bộ phim tình cảm.

“Không sao, đi rửa mặt đi, em có thể dặm chút phấn mắt vào, anh chờ”, Hoàng Lâm đột nhiên trở nên dịu dàng, nhìn cô cười động viên. Vũ Lục Hàn ngơ ngác, chỉ biết cười trừ.

“Có... cần lắm không... Em ...”

“Cần em, đi xuống nào, một bữa tiệc không bỏ lại bất kì ai”, chàng thư sinh cười hóm hỉnh. Cậu dường như đã qua cơn say, neho neho đôi mắt nhìn cô khiến cô cảm thấy mình được phần nào an ủi. Cô ngại ngần rồi quay vào rửa mặt. Nhìn vào gương, chính Vũ Lục Hàn cũng không nhận ra được mình với đôi mắt sưng húp.

“Cậu đi đâu vậy?”, Trần Hải Minh đứng dậy khi thấy bóng dáng Hoàng Lâm từ xa, trên tay cầm điện thoại, toan gọi. Hoàng Lâm cười, liếc mắt qua hần, rồi lại nhìn bạn.

“Đi gọi em út ăn cơm, tất nhiên rồi!”, cậu cười, quay lại, kéo cô gái đang đi lú lú sau lưng mình lên trước. Vũ Lục Hàn chỉ cúi gầm mặt.

“Em mãi tắm hơi quá sao?”, Trần Hải Minh trêu chọc. Vũ Lục Hàn rùng mình khi thấy cậu nhắc đến chuyện đó trước mặt Chu Bạch Thảo, và hần. Cô đáp, rất nhỏ.

“Em mệt quá nên về phòng, chẳng đi đâu cả”

“Thật sao?”, Tóc Đỏ tò mò neho mắt trêu chọc, không nhận ra sự khác lạ của cô, “Lúc vào phòng tập gym thấy em còn tươi tắn lắm mà?”

“Em uống rượu rồi mới sang gặp anh đấy”, cô đáp nhẹ nhàng nhưng cậu lại hiểu thành một câu nói đùa. Hoàng Lâm nhìn bạn, nhẩn mặt cắt ngang.

“Em ấy uống rượu thật đấy, là tại tôi chúc rượu cho cô bé và dụ cô bé nhảy cùng mình. Có lẽ khiến cô bé mệt”

Vũ Lục Hàn im lặng. Chu Bạch Thảo nhìn Hoàng Lâm lạ lẫm, còn hần như có lửa đốt trong lòng. Từ bao giờ hai người họ thân thiết như vậy? Vì sao hần không hề biết? Có phải do hần bỏ đi mà cô uống rượu, vì sao không đi tìm hần?

Người duy nhất không hiểu chuyện là Trần Hải Minh. Mỗi lời cậu nói vô tình như thêm dầu vào lửa.

“Thật tình, dụ dỗ bạn gái bạn thân mình đi uống rượu là không phải phép đâu, lại còn nhảy nữa”, cậu vô tư nhấp một ly rượu, “Ai chẳng biết kiểu nhảy nhót của cậu”

“Thôi đi”, Hoàng Lâm gằn giọng, vô cùng lạnh lùng. Vũ Lục Hàn bất ngờ, liếc mắt nhìn cậu. Cô không nghĩ sẽ có ngày thấy chàng trai này nổi nóng. Nó khiến cô nổi da gà.

“Ý tôi là không có gì quá đáng cả. Chúng ta ở đây để vui chơi mà”, Hoàng Lâm ngay lập tức hạ giọng, nhếch miệng cười nhẹ nhàng. Cậu không hề nhìn sang hần thêm một chút nào.

“Nào các anh”, Chu Bạch Thảo đơn đả, “Tất nhiên đến đây là để chơi rồi, hãy bỏ qua hết lễ nghĩa đi!”

Không khí quanh bàn ăn vẫn không giảm xuống một chút. Tuy vậy, sự vui vẻ khéo léo của Chu Bạch Thảo đưa câu chuyện đi theo chiều hướng sôi nổi, thân thiện hơn. Vũ Lục Hàn ăn rất ít, cô dường như đã no căng chỉ sau ba lần đứng lên lấy đồ. Hoàng Lâm bỗng nhiên rất quan tâm đến cô, mỗi khi thấy cô đứng lên lấy đồ, cậu lại đi theo và chỉ cho cô những đồ ăn ngon. Hàm Vũ Phong biết điều đó, và vô cùng khó chịu. Hần giữ hết mọi sự khó chịu trong người, chỉ đưa ra gương mặt lạnh lùng, bình thản. Hần thỉnh thoảng nói chuyện, giọng nói nghe qua vô cùng thoải mái, nhưng đôi mắt chưa bao giờ rời khỏi cô. Và hần cũng chưa từng muốn lao vào đánh Hoàng Lâm đến vậy.

37. Chương 37

“Ăn xong bọn mình đi xuống bể nước nóng chứ?”, Chu Bạch Thảo tươi cười hỏi. Câu hỏi ấy khiến tim Vũ Lục Hàn đập rất mạnh, cảm xúc của cô trở nên vô cùng hỗn loạn. Trần Hải Minh lập tức đồng ý, chàng trai thư sinh đột nhiên trầm lặng, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng và gật đầu. Hắn không phản ứng, ngồi yên lặng, nhưng điều đó đồng nghĩa với một sự đồng ý. Vũ Lục Hàn vô cùng muốn về phòng, và cô định sẽ ở tiết trong phòng cho tới khi tàu cập bến. Tuy nhiên cô không dám lên tiếng. Cô mặc dù đấu tranh gay gắt trong lòng và đã chuẩn bị hết tinh thần để nói ra, nhưng rốt cuộc cũng không nói được.

Ngay khi bữa trưa kết thúc, Vũ Lục Hàn viện cớ về phòng lấy đồ thì Chu Bạch Thảo tỉnh bơ nói dưới phòng tắm nước nóng không có gì thiếu sót. Cô đành lú lú đi theo họ, đầu cúi gằm, và luôn đi cách xa Hàm Vũ Phong.

Lần thứ hai bước vào căn phòng mờ mịt bởi làn sương thơm mùi hoa nhài, Vũ Lục Hàn lại thấy rung mình, tim đập mạnh, adrenaline đã rần rần chạy khắp cơ thể. Cô không dám đưa mắt về phía phòng thay đồ, cô càng không muốn bước vào. Bốn người họ có vẻ vô cùng thuần thực, tất nhiên – Vũ Lục Hàn mĩa mai nghĩ bụng – thậm chí còn thuần thực cả cách hôn lén lút trong phòng thay đồ. Tuy vậy, cô cũng không thể kìm nén một nỗi buồn vô hạn. Cô luôn đứng tránh xa Hàm Vũ Phong, và không nhìn về phía hắn dù chỉ một chút. Mặc dù, hắn vẫn luôn nằm trong khả năng quan sát của cô. Cô vẫn thấy hắn trong khóe mắt.

Quần khăn tắm quanh người, Vũ Lục Hàn hít một hơi rất sâu và bước ra. Cô bước đi rất nhanh qua phòng thay đồ ấy, tay giữ khăn tắm nắm chặt lại. Chu Bạch Thảo đang trầm mình dưới bể nước khuất trong góc, bên cạnh hắn. Phía đối diện, Trần Hải Minh với làn da hơi rám nắng vạm vỡ các bắp cơ từ việc tập gym, không quên mang theo một chai vang đỏ nhắm nháp. Hoàng Lâm đang tiến đến cầu thang, chỉ quần độc khăn tắm quanh hông. Cô nuốt khan, bọn họ luôn... khóa thân ngâm mình cùng một bể sao? Dù cô biết đây là bể chung nam và nữ, nhưng cô đã nghĩ cô và Chu Bạch Thảo sẽ ở riêng một bể khác. Nàng không ngại ngần ngâm mình tại đây, và thậm chí đã rất nhiều lần trước kia, nghĩa là bây giờ Vũ Lục Hàn cũng sẽ... khóa thân cùng một chỗ với ba chàng trai. Người cô nóng bừng, chắc chắn không phải do hơi nước nóng nghi ngút. Hoàng Lâm thấy cô, vẫy tay gọi lại. Vũ Lục Hàn lập bập bước đến, tần ngần khi còn cách họ vài bước chân.

“Không phải ngại đâu”, Tóc Đỏ lên tiếng kèm nụ cười động viên, “Trong này tối và sẽ không ai nhìn lúc em bước xuống cả”

“Đi cẩn thận lại đây, trơn đấy”, Hoàng Lâm chỉ nói vậy, chờ đợi cô chứ không xuống trước. Vũ Lục Hàn lúng túng đến gần, chân tay luống cuống không biết phải làm gì. Hoàng Lâm lập tức quay đi, giống như cậu, ba người trong bể nước nóng mỗi người nhìn một hướng. Vũ Lục Hàn rụt rè bước từng bước xuống bậc thang trong bể, nước ngập đến đầu cô lại kéo khăn cao lên trên mặt nước. Cho đến khi nước gần chạm đến ngực, Vũ Lục Hàn tháo nhanh khăn ra và trầm mình hoàn toàn xuống nước. Da cô bỗng rất bất ngờ. Hoàng Lâm khi thấy cô gọi, không ngần ngại thả luôn khăn xuống đất và bước xuống, làm Vũ Lục Hàn một phen đỏ mặt xấu hổ. Cô định ngồi cạnh Chu Bạch Thảo, nhưng rồi lại thấy hơi khó chịu khi bên cạnh nàng là hắn. Nàng đang ngồi sát cạnh hắn, tựa đầu vào vai hắn và nhắm hờ mắt. Hắn nàng đang nghĩ về khoảnh khắc ngọt ngào khi nãy, cô nghĩ, không biết trong mắt nàng giờ cô cảm thấy đến mức nào. Nàng vẫn giữ thái độ khinh khỉnh với cô, nhưng hiện giờ còn có phần dắc ý. Chắc chắn hắn vẫn kể cho nàng về cô, về những biểu hiện lộ rõ ràng trước hắn, về những lúc cô giận dỗi vô cớ trong khi đối với hắn, cô chẳng là gì. Vũ Lục Hàn ngồi đối diện hắn, giữa Tóc Đỏ và Thư Sinh. Trần Hải Minh nhắm nháp ly rượu, tựa mình rất thoải mái ra phía sau. Hoàng Lâm trầm mình sâu xuống bể, nước ngập chạm cằm, đầu tựa vào thành bể, mắt nhắm lại. Hàm Vũ Phong ngồi thẳng, khuôn mặt hướng về cô nhưng đôi mắt nhắm nghiền. Vũ Lục Hàn ngồi nép mình vào thành bể, xung quanh vô cùng tĩnh lặng. Sự ấm áp bao lấy quanh mình kèm hương hoa nhài dễ chịu khiến mí mắt cô trĩu nặng, nhưng cô không muốn nhắm mắt lại. Cô chưa bao giờ ngâm mình trong bể nước nóng, đừng nói rằng hiện giờ cô đang khóa thân giữa ba chàng trai và một cô gái xa lạ. Vũ Lục Hàn nhìn chằm chằm xuống nước, cố để không nhìn hắn. Việc cô ngồi đối diện hắn cũng khiến cô vô cùng bối rối và khó thở, cô là cô gái đáng thương với trái tim tội nghiệp vừa bị tan vỡ. Cô không thể coi như mình chưa thấy gì mà lờ đi việc hắn đang ngồi cạnh bạn gái. Cô là người đột nhiên xen vào giữa cuộc tình của hắn, có lẽ vì thế cô xứng đáng bị trừng phạt như vậy. Chỉ tiếc là cô đã vô tình nảy sinh tình cảm với hắn, nên một lần nữa cô lại đau lòng

“Vũ Lục Hàn?”

Vũ Lục Hàn giật mình nhìn sang, đôi mắt mở to ngỡ ngác. Hoàng Lâm gọi cô nhưng tư thế không thay đổi, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

“Anh... gọi em?”

“Cuối tuần này em rảnh chứ?”, cậu hỏi một câu khiến cô bất ngờ. Cô tần ngần suy nghĩ, cuối tuần cô về với bố mẹ, không bị hấn quăn, chắc chắn rảnh.

“Có chuyện gì vậy anh?”

“Tôi muốn đưa em đến công ty thử việc”, cậu đáp, đôi mắt mở hé nhìn cô. Vũ Lục Hàn thấy nôn nao, phải rồi, cô chuẩn bị có một công việc mơ ước cơ mà!

“Em... em có thể tự đi... Cho em địa chỉ”, cô rụt rè đáp, trong đầu đã hiện lên bản đồ tuyến xe buýt thành phố.

“Tôi sẽ đưa em đến, lúc xong việc em có thể tự về”, cậu nói, “Em không nộp hồ sơ dự tuyển như mọi người, theo quy định em đến cũng không được làm. Tôi đã hứa với em rồi mà”

“Vâng...”, Vũ Lục Hàn nói nhỏ. Hoàng Lâm bất ngờ nhắc lại chuyện đi làm khiến cô phần nào thấy được an ủi, thoải mái hơn. Giống như một vệt nắng le lói trong ngày đông âm u vậy.

“Em hãy thả lỏng ra và tận hưởng đi”, Thư Sinh thì thầm, quay sang nhìn cô cười tủm tỉm. Vũ Lục Hàn thấy vậy cười nhẹ đáp lại, trong lòng thấy lạ vì cậu bỗng nhiên nói chuyện nhiều hơn với cô. Trước đó, cậu gần như chỉ hỏi một vài câu đầu đầu, đôi khi trêu chọc một chút, nhưng đa số cậu không đoái hoài gì mấy đến Vũ Lục Hàn. Cậu là tuýp người lẳng tử, thích lả lơi tán tỉnh nhiều cô gái. Trái lại, Tóc Đỏ Trần Hải Minh trông bề ngoài phong trần, chững chạc, nhưng thực ra khá bộp chộp, thẳng thừng. So hai người với nhau, Thư Sinh hơn Tóc Đỏ ở chỗ biết nhiều, nói ít; còn Tóc Đỏ lại chính là biết ít nói nhiều!

“Nào, thả lỏng ra đi?”, cậu nhắc lại. Cô cười ngại ngùng.

“Thật ra... em... không biết bơi!”

“Chỗ này ngập không quá đầu gối em đâu, làm sao chết đuối được!”, Trần Hải Minh quay sang, cười lớn, “Em hãy thả lỏng ra thì mới thấy thoải mái.”

“Các anh...”, Chu Bạch Thảo đột nhiên lên tiếng, “Các anh cứ trêu em ấy như vậy, lần sau làm sao em ấy muốn đi cùng nữa”

“Anh đâu có trêu”, Hoàng Lâm thản nhiên đáp. Hàm Vũ Phong cảm thấy khó chịu, đôi mắt mở to nhìn cậu.

“Thật ra thì cũng có lí”, Tóc Đỏ uống cạn ly rượu, quay lại gật gù, “Tiểu Bạch Thảo, em đã nói khi hai người kia chưa công nhận thì họ chưa phải là một đôi, đúng không? Vậy thì cô bé này bọn anh trêu chọc cũng đâu có lỗi với ai!”

Chu Bạch Thảo đột nhiên rùng mình, liếc nhìn hẩn. Hẩn ngồi im bình thản, nhưng sâu trong lòng, hẩn vô cùng thấy ghét hai cậu bạn thân đang ngồi cạnh cô gái nhỏ.

“Cậu ta say quá rồi”, Hoàng Lâm nhìn qua bạn, bật cười thích thú. Tóc Đỏ lườm cậu, nhếch miệng cười cầm cả chai rượu vang đưa lên miệng uống cạn sạch.

“James, lên tiếng đi chứ, hai người có đang hẹn hò không để bọn tôi còn rút lui”, Tóc Đỏ nhìn hẩn trêu chọc. Hoàng Lâm chỉ nhếch miệng cười nhẹ, còn Chu Bạch Thảo liếc sang đây lo lắng. Vũ Lục Hàn bất giác nhìn hẩn, tim cô run lên khi bắt gặp ánh mắt ấy nhìn lại cô, chằm chằm, và lạnh lẽo. Cô đột nhiên thấy bất an.

“Không”, hẩn lạnh lùng đáp. Cô có thể nhận thấy rõ cô gái xinh đẹp trước mặt mỉm cười nhẹ nhõm. Ngược lại, cô như người vừa bị đẩy xuống khỏi đỉnh núi. Cô ngỡ ngàng nhìn hẩn, nhưng rồi quay đi nơi khác để che giấu nỗi tủi thân đang trào lên mắt. Đúng vậy, cô với hẩn có yêu nhau đâu mà hẹn hò? Cô còn chẳng biết cảm giác hẹn hò là như thế nào. Xem phim? Đi ăn? Không, hai người bạn thân cũng có thể làm vậy, đó không phải hẹn hò.

“Vậy thì cô ấy là người có thể tán tỉnh được”, Hoàng Lâm giọng mỉa mai khó hiểu, không biết dành cho ai. Trần Hải Minh cười lớn.

“Cô bé này đâu phải tuýp người cậu thích?”

“Nhưng cô ấy sẽ là nhân viên của tôi”, cậu nhìn Tóc Đỏ đầy tự tin. Tóc Đỏ bật cười.

“Cậu định tán tỉnh nhân viên hả?”

“Không”, Hoàng Lâm nhếch miệng, “Tôi không thích tán tỉnh cô bé. Tôi sẽ để mọi thứ tự nhiên”

“Tự tin quá đi”, Tóc Đỏ hất nhẹ nước lên mặt cậu, phì cười, “Em thấy chưa, Tiểu Hàn. Cậu ta định tán tỉnh em ngay từ khi gặp em đó, đến giờ vẫn chưa từ bỏ, tốt nhất tránh xa ra nhé”, Trần Hải Minh giả bộ thì thầm với cô.

“Nói vớ vẩn”, Hoàng Lâm lập tức lên tiếng, “Tránh xa cậu ta thì có, cậu ta hay thích mấy cô nhóc nhỏ nhắn như em đó”, Thư Sinh thì thào, mắt liếc nhìn Tóc Đỏ. Vũ Lục Hàn cười gượng gạo, nhìn hai chàng trai rồi cúi đầu nhìn xuống mặt nước. Cô không rõ họ đang nghiêm túc hay chơi đùa, nhưng có lẽ cô không quen với điều đó. Nhất là khi, Vũ Lục Hàn đang cảm thấy khó thở vì hắt. Cô một lần nữa thấy vô cùng lạc lõng, dù đang ở giữa một đám đông.

“Em... hơi... đau bụng”, Vũ Lục Hàn rụt rè lên tiếng, “Em nghĩ rằng... à em xin phép về phòng trước”, cô lúng búng nói câu được câu mất. Cô cẩn thận di chuyển từng bước về phía cầu thang, bước nhanh lên bờ khi mọi người đều quay đi nơi khác. Làn khói mờ ảo che khuất tầm mắt người nhìn, nhưng Vũ Lục Hàn vẫn luôn nhìn thấy hắt. Cô che khăn tắm kín ngực, vẫn còn nhìn về phía mái tóc hoe vàng ấy. Hắt không nhìn cô, hắt không lên tiếng, hắt không tỏ ra mình có bất cứ quan hệ gì với cô. Tất nhiên rồi, hắt đang ở bên người hắt thương, có gì hắt phải để tâm đến cô gái khác? Những gì hắt đã làm với cô, hoàn toàn chỉ là nhất thời ham muốn; hoặc có lẽ, hắt và cô bạn gái của hắt muốn vờn cô gái bởi cô không may thích một người đã có người yêu... Cô không biết những việc hắt đã làm với mình có ý nghĩa gì, cô không hiểu hắt, nhưng cô đã thích hắt, thật sự rất thích. Đó là điều có lẽ cô sẽ hối tiếc đến trọn đời.

Vũ Lục Hàn đã ngủ một giấc ngon lành từ trưa cho đến lúc sẩm tối. Khi cô tỉnh dậy, qua cửa sổ, cô thấy mặt trời đã lặn, tuy trời vẫn còn hừng chút sáng. Cô chậm chạp ngồi dậy, người uể oải. Đôi mắt cô vẫn còn díp lại, chưa bao giờ Vũ Lục Hàn ngủ một giấc buổi trưa lâu đến vậy.

Bên ngoài phòng cô có tiếng ồn ào. Vũ Lục Hàn chậm chạp bước về phía cửa, vừa hé mở, cô đã nghe thấy tên mình. Đây là giọng nói của Chu Bạch Thảo.

“... Em không thích như vậy. Từ khi có cô ta, mọi chuyện chúng ta làm đều không còn vui vẻ như xưa. Anh Vũ Phong không còn lên bar với chúng ta buổi tối, lúc ăn cơm chúng ta cũng bắt đầu xích mích. Vừa rồi nữa, tắm nước nóng, cũng vì cô ta mà anh bỗng dưng bị anh Vũ Phong đánh vô cớ. Chúng ta đang rất thân thiết, em không thích điều này! Thật sai lầm khi mời cô ả đến đây!”

Vũ Lục Hàn sững người choáng váng. Cô đứng ngẩn ngơ sau cửa một lúc lâu, nghe giọng can ngăn của Tóc Đỏ và Thư Sinh, rồi vội vàng đóng cửa lại khi bọn họ trở về phòng. Vũ Lục Hàn tựa lưng vào cửa, mắt mở to, trái tim đập loạn xạ. Cô không quan tâm việc cô bị nằng cấm ghét, nhưng cô hoàn toàn quan tâm đến việc Hàm Vũ Phong đã đánh một trong hai cậu bạn của mình, mà cô nghĩ là Hoàng Lâm. Hắt ta đánh bạn! Đó là điều chưa bao giờ cô nghĩ nó sẽ xảy ra. Hắt tuy bạn bè rất ít, nhưng qua cách bọn họ đối xử với nhau, cô nhận ra họ ở bên cạnh nhau rất thân thiết và chân thành.

38. Chương 38

Hành lang trở nên yên ắng, dường như bọn họ đều đã trở về phòng. Vũ Lục Hàn nhẹ nhàng mở cửa, ghé mắt nhìn. Không có ai. Cô rón rén bước ra, nhìn về phía căn phòng thứ hai, phòng của hắt. Cô đến gần, căn phòng rất yên tĩnh. Có lẽ hắt không ở trong phòng nên bọn họ mới tranh luận lớn như vậy. Vũ Lục Hàn áp tai vào cửa phòng hắt, chắc chắn không có ai, liền rời đi. Cô rất muốn biết hắt ở đâu, nhưng chưa quen thuộc đường đi trong tàu nên không dám tự tiện. Cô theo phản xạ ngó ra ban công cùng tầng của mình, nhận ra nó nhìn thẳng xuống bể bơi phía dưới. Cô nhìn kĩ từng gương mặt: không có Hàm Vũ Phong. Cô bước nhanh xuống cầu thang, quyết định vòng ra boong tàu phía sau tìm hắt. Nơi đây luôn rất yên ắng,

thỉnh thoảng có lác đác người đứng ngắm cảnh, nhưng hầu hết chỉ vòng ra phía này để xuống phòng tắm nước nóng. Ở đây gió khá lớn, dễ lạnh, vì vậy chỉ có các cặp đôi mới thích đưa nhau ra ngắm biển. Và ngay khi bước xuống, cô nhận ra hình dáng vô cùng quen thuộc đang đứng quay lưng lại mình. Chân tay cô run rẩy, trai tim đập nhanh hồi hộp. Cô rón rén bước đến gần, mùi khói thuốc theo gió thoảng thoảng bám lấy cô. Vũ Lục Hàn thấy trong lòng nhói lên một chút, cô rụt rè bước lên bậc cao. Cô biết là hắn biết. Hắn không hề quay lại, chỉ thở ra làn khói xám ngất và vút điếu thuốc xuống biển. Hắn dường như không thích hút thuốc trước mặt cô.

“Chào anh”, cô lập bập, nhìn hắn một cách lén lút rồi lại cụp mắt xuống. Hắn không đáp một lời, chỉ nhìn thẳng.

“Anh... vẫn còn giận tôi à?”, cô hỏi. Hắn chỉ nhếch miệng cười nhẹ.

“Tôi không có gì để giận cô”

“Anh thật ra hiểu nhầm rồi!”, Vũ Lục Hàn nhanh chóng giải thích, “Thật ra tôi nói vậy với anh Từ Thiên cũng bởi...”

“Được rồi, Vũ Lục Hàn”, hắn ngay lập tức cắt lời, “Cô không cần giải thích. Tôi không muốn nghe”

Vũ Lục Hàn thấy tim mình như bị bóp nghẹt. Lần đầu tiên cô cảm thấy ghét sự vô tình đến lạnh lẽo của hắn.

“Hãy làm những gì mình thích”, hắn cười nhạt, “Đừng để tôi cản trở cô”

Hắn dứt khoát quay người, nhanh chóng bỏ đi ngay lập tức. Vũ Lục Hàn rùng mình, tay cô run lẩy bẩy khiến cô phải nắm chặt lấy vạt áo. Một lần nữa, hắn lại quay lưng đi.

“Anh đã đánh bạn anh sao?”, Vũ Lục Hàn dùng sức gọi to. Bước chân của hắn khựng lại.

“Bất đồng quan điểm”, hắn nói ngắn gọn. Một cách lạnh lùng.

“Tôi biết là từ khi có tôi, anh phải từ bỏ rất nhiều thứ”, cô nhanh chóng bước đến gần hắn, cố gắng nói hết lòng mình, “Nhưng tôi không muốn làm ảnh hưởng đến anh hay bạn bè của anh. Tôi không muốn phá hỏng tình bạn của mọi người và cũng không muốn chen vào giữa tình yêu của anh...”

Vũ Lục Hàn thấy cổ họng mình nghẹn lại. Mắt cô đã rơm rớm nhưng cô vẫn muốn cho hắn biết. Cô không muốn giấu kín mãi trong lòng, hèn nhát không dám nói ra để hắn không bao giờ hiểu được cô không hề cố ý. Cô không cố ý tiếp cận hắn. Cô không cố ý chen vào đảo lộn cuộc sống của hắn. Cô không cố ý giành giật hắn cho riêng mình. Cô không cố ý thích hắn. Cô không chịu được khi bị giằng xé giữa những cảm xúc của mình và hành động của hắn. Đôi khi hắn tỏ ra như đang thích cô thật sự. Đôi khi hắn lại là kẻ lạnh lùng và vô tâm đến đau xé lòng. Hắn khiến cô ảo tưởng trong thứ tình cảm không bao giờ được đáp lại. Cô không thể chịu nổi như vậy nữa.

“Anh... dù có không thích tôi... thì cũng đừng tỏ ra xa lánh, chán ghét như vậy”, Vũ Lục Hàn cúi đầu, hạ giọng, ngắt quãng nói từng chữ, cố gắng để không khóc, “Tôi sẽ làm hết sức để hoàn thành nhiệm vụ của mình và trả lại cuộc sống trước kia cho anh...”

“Cô đang nói gì vậy?”, Hàm Vũ Phong quay lại nhìn, chau mày. Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra với mình, nhưng hắn thấy sợ khi nghe thấy điều đó.

“Tôi không muốn thành người bị anh ghét bỏ”, cô nói, một giọt nước mắt đã rơi xuống sàn. Cô nuốt những ngụm không khí thật lớn, để đẩy nỗi nghẹn ngào đang trào dâng trong cổ họng, để giọng nói không run rẩy và rõ ràng nhất trước hắn, “Tôi sẽ không bao giờ cản trở anh trong bất cứ việc gì, tôi xin đảm bảo...”

Vũ Lục Hàn vô cùng đau khi nói lên những điều cô đang nghĩ. Cô thích hắn, rất thích. Thích một ai đó rồi buộc phải từ bỏ chính là điều đau khổ nhất trên đời. Chính cô khiến mình đau khổ mà thôi. Thích một người đã yêu người khác thì có khác thích một bức tượng? Khi ôm lấy bức tượng ấy, chẳng có gì ngoài sự lạnh lẽo thấm vào da. Và mãi mãi bức tượng không bao giờ có thể dang tay ôm cô vào lòng.

“Xin lỗi”, Vũ Lục Hàn lẩm bẩm khi nhận thấy mình đã khóc. Cô sẽ không khóc trước hắn thêm bất kì lần nào nữa. Khóc trước mặt hắn cũng giống như cô đang thể hiện sự yếu đuối và cầu mong một sự thương hại.

Hắn đã có người hắn yêu, cô không muốn bị thương hại bởi một người như vậy. Cô ngay lập tức bước nhanh qua hắn, chạy thẳng vào khoang chính lên cầu thang dẫn về phòng. Cô cúi đầu, chỉ biết cúi đầu chạy.

Hàm Vũ Phong đau nhói trong tim. Một nỗi sợ hãi le lói khiến hắn hoang mang cùng cực, con bé kia đã làm gì hắn vậy? Hắn thấy sợ, lần đầu tiên trong đời hắn biết sợ. Hắn đã từng trốn chạy, nhưng hắn không sợ phải đối mặt với điều hắn đang chạy trốn khỏi. Hắn chưa bao giờ có cảm giác này. Cô gái đó là ai mà khiến hắn khổ sở như vậy? Hàm Vũ Phong là kẻ bất khả chiến bại, là người không thể bị đánh gục lần nữa. Hắn đã từng tuyệt vọng cùng cực. Hắn không đủ lạc quan để tiếp tục tin vào tình yêu. Cô gái ngày xưa chưa bao giờ khiến hắn có nhiều cảm xúc đến thế. Hắn đã có một mối tình thất bại, hắn đã giấu cả những đau khổ, tuyệt vọng xuống tận đáy tim mình, và đóng băng nó bằng mọi giây phút trôi qua của cuộc đời mình. Hắn một mình gặm nhấm nỗi cô đơn của một kẻ bại trận, mang trên mình những vết sẹo dài từ người hắn yêu thương nhất. Và rồi cô gái ấy xuất hiện. Hắn cứ ngỡ hắn chưa thể quên người con gái năm xưa nên hắn mới yêu cô ấy. Hắn cứ ngỡ mình đã trải qua hết những cảm xúc thất bại bởi mối tình đầu tan vỡ trong tuyệt vọng, vậy mà bây giờ, hắn thậm chí hoang mang với chính mình. Hắn không biết phải làm gì, hắn cảm thấy bất lực. Khi cô ấy chạy đi, hắn thậm chí không thể giữ cô ấy lại và ôm vào lòng. Cô ấy như một làn khói yếu ớt, có thể nhìn thấy, nhưng không bao giờ có thể chạm vào.

Buổi tối. Mọi người quây quần trong sảnh chính, với chiếc bánh sinh nhật lớn được trang trí cầu kỳ, cao ba tầng đặt giữa phòng. Chu Bạch Thảo với nhan sắc tuyệt trần, trong bộ váy đuôi cá bó sát màu pastel, khoác tay Hàm Vũ Phong rạng rỡ bước đến gần chiếc bánh. Mọi người tươi cười hát mừng sinh nhật nàng, rồi nàng thổi tắt ngọn nến trong tiếng vỗ tay hò reo của đám đông. Vũ Lục Hàn lặng lẽ ẩn mình trong nhóm người, nhìn thẳng về phía hắn. Hoàng Lâm vẫn vui vẻ nói chuyện cùng Trần Hải Minh, dù cô phát hiện ở khóe miệng cậu có một vết xước không nhỏ, đang sưng tấy. Cô nhìn thấy Từ Thiên đang chậm rãi phía xa, thỉnh thoảng nói chuyện cùng vài cô gái. Hàm Vũ Phong ở bên cạnh Chu Bạch Thảo, khuôn mặt lặng sóng bình thản như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì. Chu Bạch Thảo vô cùng tươi tắn, nhìn quanh một lượt và nói lớn:

“Vô cùng cảm kích sự có mặt đầy đủ của các bạn! Đây là món quà tinh thần vô cùng lớn mà tôi rất hạnh phúc đón nhận!”

Đám đông vỗ tay hò reo.

“Đêm nay là đêm sinh nhật tuyệt vời nhất của tôi! Không chỉ có các bạn, tôi cũng được nhận những món quà tuyệt vời từ hai người anh kết nghĩa thân thiết, và món quà tuyệt nhất đến từ Hàm Vũ Phong...”

Nàng nói đến đó, quay sang nhìn cô. Vũ Lục Hàn giật mình khi bắt gặp ánh mắt ấy, vội vàng cup mắt. Cô hoàn toàn không muốn đứng đây, vì cô đã thấy lòng mình gợn sóng.

“Hôm nay, anh ấy đã chấp nhận lời tỏ tình của tôi! Đây là món quà ngọt ngào nhất tôi được nhận! Mong các bạn sẽ ủng hộ chúng tôi!”, Chu Bạch Thảo tự hào tuyên bố. Tim cô như ngừng đập. Hôm nay? Họ yêu nhau vào hôm nay?

Những vị khách hào hứng cổ vũ. Họ trở nên náo loạn khi Hàm Vũ Phong chính thức có bạn gái. Thậm chí, những tiếng hô vang “hôn đi” đã ngày càng lớn. Điều này như con dao nhọn đâm những nhát chí mạng vào trái tim non nớt của cô. Vũ Lục Hàn lập tức bỏ chạy. Chạy ra khỏi đám đông ồn ào, chạy xa khỏi con người vô tình, tàn nhẫn ấy. Chạy ra khỏi nơi không thuộc về cô. Chạy khỏi thực tại, khỏi những gì làm cô đau đớn. Vũ Lục Hàn đã khóc. Ngày hôm nay có lẽ chính là ngày cô phải rơi nước mắt nhiều nhất trong đời.

Hoàng Lâm và Trần Hải Minh ngừng lại vài giây, vô cùng tĩnh lặng trước đám đông phấn khích và cô gái xinh đẹp đang rạng rỡ giữa đám đông ấy. Tóc Đỏ chỉ nhếch miệng cười khẩy, và nhấp môi ly rượu. Thư Sinh lặng nhìn rất lâu, liếc về phía chàng trai ngoại quốc, đôi mắt bình thản nhưng luôn hướng về mọi phía như tìm kiếm một thứ gì đó.

“Thứ đã để mất, bây giờ tìm kiếm cũng được gì”, Tóc Đỏ giả bộ cười vang, đặt ly rượu rỗng xuống bàn, quay lại nhìn Từ Thiên ở phía đối diện. Anh cũng nhìn quanh, rồi nhanh chóng rẽ đám đông rời khỏi căn phòng lớn. Hoàng Lâm thở dài.

“Tôi bị đánh vô ích rồi”

“Cậu đáng bị đánh”, Trần Hải Minh cười đều, nhìn cậu, “Bởi vì đã quan tâm thái quá”

“Tôi không có thái quá”, Hoàng Lâm nhún nhó, “Như vậy là nhẹ rồi đó. Nếu tôi làm giống như những lúc tán tỉnh các nàng nóng bỏng, có lẽ tên ác ôn kia không thương mà cho tôi vào viện rồi”

“Cậu có chắc không mà đã liều như vậy?”, Trần Hải Minh hỏi cậu. Hoàng Lâm chỉ nhìn hần, nét mặt đăm chiêu.

“Tôi chưa yêu ai nhưng tôi biết ai yêu mình. Tôi nhìn biểu hiện có thể thấy rõ bọn họ thích nhau, nhưng quan trọng không ai dám nói. Cô bé ấy đã khóc rất lâu trong phòng, khi tôi gặp mắt còn sưng húp. Cậu nghĩ cô bé tự đứng khóc mà không liên quan đến hần ta sao?”

“Tôi không nghĩ James chỉ vì giận cô bé mà lại bùng bột đến mức đồng ý làm bạn trai Tiểu Bạch Thảo”, Tóc Đỏ tựa vào bàn buffet phía sau, nhìn chiếc bánh đang được cắt ra nhiều phần, “Cậu ta có phải trẻ con nữa đâu”

“Tôi cũng không biết lí do, Hoàng Lâm thở dài, “Nhưng tôi không thích chuyện này chút nào”

Cậu nhìn về phía Chu Bạch Thảo, đang ôm lấy cổ hần rướn người lên hôn nhanh vào môi chàng trai ngoại quốc. Ngoại trừ hai bàn tay đặt nhẹ nhàng lên hông nàng, hần không có bất cứ cử chỉ thân mật nào. Trần Hải Minh nhún nhó.

“Tôi cũng vậy. Bất kể giá nào cũng phải chia rẽ hai người này!”

Vũ Lục Hàn ngồi một mình tại bể bơi, khóc nức nở. Mọi thứ hoàn toàn không như cô nghĩ, và cô thấy đau lòng khi hần hoàn toàn không nói một lời nào cả. Hần không phải có bạn gái, cho đến khi hần giận cô bỏ đi. Cô đã có bao nhiêu cơ hội để nói cho hần biết, “Tôi Rất Thích Anh!”, nhưng vì những suy nghĩ sai lệch, cô kìm giữ. Cô muốn gào lên như vậy, cô nuối tiếc vì mình chưa bao giờ đủ can đảm để nói. Cô oán trách vì hần không cho cô một cơ hội. Hần chính là chưa từng yêu thương cô. Bây giờ mọi thứ đều quá muộn. Vũ Lục Hàn mãi mãi không thể bước vào thế giới của hần.

“Tiểu Hàn”

Giọng nói ảm áp ấy lại xoa dịu tâm hồn cô. Nhưng không phải giọng nói cô tìm kiếm. Từ Thiên nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, trái tim anh cũng nhói lên từng đợt khi phải thấy cô gái này rơi nước mắt. Anh đưa tay lau từng giọt nước trên mắt cô, thở dài đau xót.

“Có phải tại anh mà hai người chia tay không?”, anh hỏi. Vũ Lục Hàn lắc đầu. Bọn họ đã bao giờ bắt đầu mà phải chia tay chứ?

“Đừng khóc nào”, anh nhẹ nhàng xoa lưng cô, dỗ dành như đang dỗ một đứa trẻ, “Không có gì là mãi mãi cả. Sau này, một người thật sự yêu em và không bao giờ từ bỏ em sẽ xuất hiện. Em xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn, Tiểu Hàn ạ”

Vũ Lục Hàn chỉ biết khóc. Cô vừa xấu hổ khi để anh dỗ dành, lại vừa tủi thân, kèm theo một sự hối lỗi lớn khi lừa dối anh như vậy. Từ Thiên luôn luôn là một người tốt.

“Này anh bạn!”, giọng nói của Tóc Đỏ khiến cô giật mình. Cô vội vàng lau nước mắt, dù những cơn nấc vẫn không hề giảm đi. Từ Thiên quay lại nhìn Trần Hải Minh. Cậu đang vô cùng khó chịu.

“Đừng tranh thủ khi người ta yếu đuối cần chỗ dựa lại mò đến!”, cậu dùng rất nhiều từ ngữ khó nghe khiến Vũ Lục Hàn phật ý. Cô quay lại, đứng dậy đối diện Tóc Đỏ, lên tiếng bảo vệ Từ Thiên ngay lập tức:

“Anh ấy chỉ muốn an ủi em thôi!”

“Vậy bọn tôi ở đây để làm gì?”, chàng trai tóc đỏ nhún nhó nhìn cô. Vũ Lục Hàn cảm thấy ghen ngào, cúi đầu im lặng.

“Nếu các cậu yêu quý cô bé này đến vậy, thì dặn bạn mình đừng cố tình làm tổn thương cô ấy như vậy nữa”, Từ Thiên chậm rãi đứng dậy. Anh bước đến đứng bên cạnh cô, đôi mắt nghiêm nghị nhìn chàng trai kém tuổi trước mặt mình, cười nhẹ nhàng. “Tôi tìm thấy cô bé trước, và tôi thích cô ấy trước. Dù cô bé không chọn tôi, tôi cũng không để bất cứ ai gây tổn thương cho cô ấy. Ai đó chính là người bạn thân tuyệt vời của các cậu đây”

Vũ Lục Hàn thút thít bên cạnh anh. Cô biết anh vẫn luôn thương yêu cô, cô cảm kích khi Trần Hải Minh và Hoàng Lâm yêu quý mình. Nhưng cô tự ti nghĩ bản thân mình không xứng đáng với họ, chỉ thấy họ đã phạm tình thương cho mình. Cô nói dối anh khiến anh không ưa hẳn. Cô thể hiện sự đáng thương khiến hai cậu bạn thân hẳn thương cảm. Cô tự thấy mình không khác một cô ả mưu mô, xảo quyệt là bao, dù bản chất cô không phải như vậy.

“Hàm Vũ Phong không phải như anh nghĩ đâu”, Hoàng Lâm bước ra từ trong nhà, nhìn xoáy vào mắt anh đầy cảnh trọng, “Cậu ta chỉ không biết mình muốn gì thôi”

“Chẳng có ai muốn làm tổn thương người mình yêu”, anh cười nhếch miệng. Trông anh bây giờ, y hết hẳn.

“Cậu ta là người đã từng đổ vỡ tình cảm, làm sao dám mạo hiểm chứ?”, Trần Hải Minh lớn tiếng, “Cô bé này cũng rụt rè, nhút nhát, mình thích gì cũng không nói lên được. Tên đó thì kiêu ngạo, kiêu lời, cùng lắm chỉ biết thể hiện bằng hành động, chứ biết dùng từ gì để nói!”

Vũ Lục Hàn nghe đến vậy, ngược lên nhìn Tóc Đỏ, đôi mắt long lanh nước hoang mang. Hẳn đã từng đổ vỡ trong tình cảm? Nghĩa là hẳn đã từng yêu một người khác?

“Chuyện này không nên nói trước mặt em ấy”, Hoàng Lâm thở dài, đến trước mặt cô, “Em cũng không cần nghe, và cũng không cần buồn. Kể cả người hôn phu cũ của em cũng sẽ bên cạnh em, và chúng tôi cũng không muốn em phải chứng kiến những chuyện này. Chúng tôi không biết gì về em, nhưng em là một cô gái ngoan và tốt. Vì vậy, đừng bận tâm đến nữa. Tôi và cậu ấy sẽ bù đắp cho em”

Vũ Lục Hàn lại cúi đầu, muốn nói rất nhiều nhưng không thể thoát ra thành tiếng. Cô không dám nhận những quan tâm ở họ, chính cô cũng chẳng biết gì về hai chàng trai này. Từ Thiên nhìn cô, mỗi khi nhìn thấy, trái tim lại nhói đau một nhịp.

“Các cậu không bao giờ bù đắp được”, anh nhẹ nhàng nói, mỉm cười hiền lành, “Ngay cả tôi cũng vậy”

“Chúng tôi sẽ làm hết khả năng để cô ấy vui”, Tóc Đỏ đáp lời anh. “Nhưng anh không nên ở gần cô ấy. Nó sẽ rất tệ”

“Tôi không đồng tình”, Từ Thiên cười khẩy, “Tôi là người đã từng chuẩn bị là chồng của cô bé này, tôi hiểu cô bé hơn các cậu. Tôi biết điều gì làm cô ấy vui. Các cậu sợ rằng tôi sẽ cướp lại cô bé về tay mình sao?”

Hai chàng trai im lặng. Anh nói hoàn toàn đúng, Trần Hải Minh và Hoàng Lâm chỉ còn cách duy nhất: giữ Vũ Lục Hàn bên cạnh họ và hàn gắn lại với Hàm Vũ Phong. Nếu hẳn và Chu Bạch Thảo thành đôi, bốn người họ sẽ không bao giờ nhìn mặt nhau được nữa. Hoàng Lâm biết nàng thích hẳn từ rất lâu, Trần Hải Minh cũng vậy. Hai chàng trai vẫn hoàn toàn yên tâm vì hẳn dường như chỉ muốn giữ gìn ở mức một người anh trai quan tâm đến em gái. Nếu giữa họ luôn luôn là tình anh em, thì sẽ chẳng có gì thay đổi. Nhưng một khi nàng kết đôi với hẳn, một người con gái đang yêu sẽ luôn đòi hỏi ở người yêu mình rất nhiều; sẽ muốn được yêu chiều, quan tâm, sẽ muốn được ở riêng bên cạnh người yêu thật lâu. Và như vậy, nàng sẽ vô tình cắt đứt với hai chàng trai còn lại, thậm chí, nàng sẽ thấy khó chịu nếu Thư Sinh và Tóc Đỏ chen ngang. Bị một cô gái chia cắt tình bạn, đối với mọi chàng trai đều khó chấp nhận. Bị một cô gái mình luôn coi như em gái chia rẽ tình anh em, đây là điều không có chàng trai nào thích. Bằng mọi giá, Chu Bạch Thảo không được phép đến với Hàm Vũ Phong.

Vũ Lục Hàn yên lặng lắng nghe, sự tủi thân kèm với niềm cảm kích ập đến khiến cô nghẹn ngào không nói nên lời. Cô biết những chàng trai này đã quá ưu ái mình, yêu quý cô dù chỉ đôi lần gặp mặt. Cô chưa bao giờ có bạn nên chưa từng được cảm nhận sự quan tâm từ ai, ngoài bố mẹ. Từ Thiên quay sang nhìn cô, đưa tay xoa đầu nhẹ nhàng.

“Đừng buồn. Dù sao em cũng có hai người bạn rất tốt muốn ở bên cạnh em, và cả anh nữa”

“Em cảm ơn”, cô lí nhí, tiếng được tiếng mất, “Em... không...”

“Không sao cả”, Trần Hải Minh đột nhiên dịu dàng, “Mọi cô gái thất tình đều cần được chia sẻ”

“Ai lại nói vậy, đồ điên”, Hoàng Lâm nhăn nhó, quay sang huých cậu bạn. Vũ Lục Hàn bật cười trong nước mắt. Cô chính xác là một cô bé vừa thất tình.

Vũ Lục Hàn lấy cổ đau bụng, trốn lên phòng. Cô đứng trên lan can, nhìn xuống bể bơi, đôi mắt thần thờ hướng xa tới biển. Không một ai ở dưới, mọi người vui vẻ trong sảnh nhà chính với những tiếng nhạc xập xình. Từ Thiên cũng có bạn của anh, vì tiếp chuyện họ, anh không thể bên cạnh cô lúc này. Trần Hải Minh chỉ biết đến chất cồn và những cô gái độc thân xinh đẹp. Hoàng Lâm tuy vẫn để tâm đến sự vắng mặt của cô, nhưng cũng không tránh khỏi cảnh tán tỉnh vài cô gái trong phòng. Vũ Lục Hàn thật sự lúc này không muốn ở cạnh bất cứ ai, ngoài mẹ. Cô vẫn nhớ những lúc điểm kém, buồn rầu cả ngày, mẹ cô lại âm thầm an ủi bằng món canh đậu cô thích, và đến tối viện có linh tinh để ôm gối sang ngủ cùng cô. Cô vô cùng muốn chạy về nhà, đến bên cạnh mẹ, ngửi mùi hương ngọt ngào lan tỏa từ món canh đậu ăn không bao giờ chán, và đến tối rúc vào lòng mẹ ngủ ngon lành. Đôi mắt cô lại ngân ngấn nước. Lần đầu biết thích sâu đậm một ai đấy, thật tiếc cô lại chọn nhầm người. Phải chăng cô không gặp hần, bây giờ tình cảm của cô chỉ dành trọn cho Từ Thiên. Anh nhất định sẽ không bao giờ bỏ cô đi theo bất cứ ai khác. Anh là một bác sĩ, người chữa bệnh cho mọi người. Anh sẽ luôn dịu dàng và sẽ không làm tổn thương bất cứ ai... Vũ Lục Hàn giật mình, hoang mang trước những suy nghĩ. Cô vẫn luôn ca ngợi anh nhiều như vậy, nhưng đã bao giờ cô ca ngợi hần? Cô nhìn thấy rất nhiều điểm tốt ở anh, vậy ở hần, có bao nhiêu điều tốt đẹp mà cô chưa khám phá ra? Vũ Lục Hàn bỗng thấy đau nhói trong lòng. Cô tự nhận mình vô cùng thích hần, nhưng chính cô đối xử với hần không công bằng. Chính cô không cho hần một cơ hội để được công nhận những điều hần làm. Cô chỉ biết mình thích hần, nhưng luôn thiên vị so sánh hần với người hôn phu cũ của mình, mà chẳng nhìn nhận thấy một vẻ đẹp nào ở hần. Cô luôn trách hần đã không công bằng, chỉ muốn cùng bạn gái trêu đùa cô. Rốt cuộc, người không công bằng chính là cô, khi bao nhiêu hành động của hần đã nói lên tất cả, mà cô hoàn toàn không thấy. Đến bây giờ khi cô nhận ra, hần đã không còn là người cô có thể chạm đến nữa.

Nước mắt của cô gái nhỏ một lần nữa rơi xuống, thấm vào chiếc áo len đầy hương vị ngọt ngào của hần. Cô bám lấy hai tay vịn lan can, bước lên trên một bước. “Cô sợ bị rơi xuống biển nghĩa là không tin tôi”. Vũ Lục Hàn liếc mình đứng thẳng, đôi chân run rẩy. “Không sao, vì tôi cũng không đáng tin cho lắm”. Cô từ từ thả tay, bàn tay cô đầm mồ hôi. Cô chậm rãi thẳng người, tim đập mạnh. “Cô có muốn biết cảm giác của Jack và Rose không?”

Đột nhiên, một cơn gió mạnh ủa đến. Vũ Lục Hàn mất thăng bằng, người chúi về phía trước. Cô nhanh chóng bám hai tay vào tay vịn lan can, nhưng bàn tay đầm mồ hôi trơn trượt không giữ cho cô chút thăng bằng. Cô lao thẳng xuống bể bơi. Một tiếng rơi rất lớn. Nước tràn vào mũi, vào miệng cô, cay xè. Vũ Lục Hàn vùng vẫy, cô không biết bơi. Cảm giác nước tràn vào cơ thể, nước kìm giữ mọi cố gắng của cô. Vũ Lục Hàn bị sặc, cô thậm chí chưa bao giờ xuống nước. Cô khó thở, thậm chí mỗi khi hít vào, cả một tấn nước tràn theo vào tận từng chỗ trống bên trong cơ thể. Cô cảm thấy đuối sức, ngạt thở. Vũ Lục Hàn ngừng dần những vùng vẫy. Cô thậm chí dần không nhận thức được điều gì đang diễn ra. Trong kí ức cô hiện lên nụ cười tỏa nắng khiến hai má cô ửng đỏ, trái tim đập nhanh liên hồi. Cô nhìn thấy khuôn mặt điển trai ấy ngay bên cạnh mình, đôi mắt nâu khói nhìn cô dịu dàng, màu nâu sâu thẳm hơn nước biển mà cô đã bị chìm đắm trong đó. Cô cảm nhận hơi ấm mang theo mùi hương ngọt ngào, thanh mát ôm lấy cô, xua tan cơn lạnh lẽo trong làn nước đang bao phủ quanh mình. Hàm Vũ Phong thật ấm. Cô nhận ra những cử chỉ dịu dàng hần vẫn luôn dành cho cô bấy lâu nay. Cả những nụ hôn ngọt ngào hần mang lại, luôn luôn trân trọng đôi môi cô như đang thưởng thức một kì quan thế giới. Hần tỏ ra lạnh lùng, nhưng khi cô khóc, hần không ngần ngại ôm lấy cô trong lòng, thật chặt. Cô thấy đôi mắt mình thật ấm. Cô khóc. Trái tim cô đập nhẹ nhàng, nhẹ nhàng... Cô chỉ ở bên hần chưa lâu, nhưng đủ dài để hoàn toàn yêu hần. Tình yêu ập đến rất nhanh, đôi lúc, nó chỉ là hàng ngày thức dậy trước, chuẩn bị một ly cà phê kèm bơ sữa ngọt lịm, và đưa cô đi học. Nó chỉ đơn giản như việc không bao giờ bắt cô phải chờ đợi, không bao giờ để cô phải ra đường một mình. Tình yêu là việc, đau lòng khi thấy cô khóc, mang cô đi chơi, rồi âm thầm đưa cô về với bố mẹ. Hần cũng dịu dàng, sự dịu dàng của hần đặc biệt, không giống như sự dịu dàng sẵn có của mọi bác sĩ. Hần có quan tâm, quan tâm âm thầm chứ không thể hiện, nhưng không hề thua kém sự quan tâm chu đáo của bác sĩ đối với người khác. Hàm Vũ Phong là Hàm Vũ Phong. Hần là hồ đen vũ trụ, bí ẩn và cuốn hút. Hần cũng là biển khơi, lặng lẽ nhưng chứa đựng bên trong cả một thế giới sâu thẳm. Cô nhìn thấy gương mặt đau đớn, thất vọng của hần khi nhìn cô tươi cười bên cạnh Từ Thiên. Cô nghe thấy tim hần đập mạnh, nhưng chưa bao giờ nghĩ nó đập vì mình. Vũ Lục Hàn mỉm cười. Chỉ đến khi đã vượt mất ai đó, người ta mới nhận ra họ quan trọng thế nào đối với mình. Nụ cười nhẹ nhàng trên môi cô nhạt dần. Cô hoàn toàn thả lỏng, trái tim đập nhẹ đi một chút, một chút...

Vũ Lục Hàn thấy mình bay bổng. Khó thở quá, cô cảm thán. Nước chảy trong người cô, thật khó chịu. Thật ấm. Mùi hương thanh mát bao phủ lấy cô rất thật. Cả hơi ấm đang ấp ủ quanh cô, chưa bao giờ lại ấm đến thế. Đôi tai nhúc ừ của Vũ Lục Hàn nghe thấy những tiếng nhón nháo. Cô nghe thấy người gọi tên mình. Bất chợt, nền đất cứng chạm vào lưng cô lạnh buốt. Có phải mình chìm tới đáy rồi không? Thật ra, khi mình chết, cơ thể phải nhẹ hơn và phải nổi lên chứ nhỉ? Không lẽ những kiến thức sinh học cô đọc trong sách toàn là bịa đặt? Bụng cô đột nhiên có một lực rất mạnh ấn vào. Vũ Lục Hàn đau nhói, khó thở. Nước cuộn cuộn chảy trong người cô, dường như đang đẩy nhau lao về phía miệng. Vũ Lục Hàn cảm thấy buồn nôn. Cô chỉ muốn thoát khỏi lực ấn đau nhói trên bụng mình, nhưng không tài nào nhúc nhích. Thiên đường sao mà khó chịu thế này?

Nước cuộn cuộn lên miệng, buồn nôn quá! Cô kìm nén, tôi không muốn nôn lúc này! Thần kinh cô như muốn nổ tung. Thật khó chịu!

“Vũ Lục Hàn, thở đi! Cố lên, thở đi, trở về với anh...”

Giọng nói gấp gáp sợ hãi vang lên gần bên cô. Từ Thiên đấy ư? Từ bao giờ anh sợ hãi như vậy? Cô biết anh là bác sĩ, nhưng nếu anh cứ hoảng loạn thế này, anh sẽ không cứu được ai đâu...

“Nhìn anh đi... làm ơn mở mắt ra nhìn anh...”

Vẫn giọng nói ấy, vỡ òa tuyệt vọng. Từ Thiên tiếp tục ấn vào bụng cô, động tác sơ cứu của một bác sĩ sao lại vụng về, run rẩy như vậy? Cô thấy nghi ngờ danh hiệu bác sĩ của anh đấy!

“Tránh ra, tôi là bác sĩ, không lẽ tôi không thể làm gì?”, một giọng nam gào lên mất kiên nhẫn. Gì vậy? Có người nào đó chê kỹ năng nghề nghiệp của anh sao, Từ Thiên? Anh là người mang đẳng cấp quốc tế đó nha, anh mất bình tĩnh lại không hơn được một bác sĩ nào đó sao...

“Im đi!”, giọng nam sợ hãi gần cô gầm lên đáng sợ. “Tôi... sẽ cứu... cô ấy!”

Mỗi một từ, anh lại ấn một lần. Thật khó chịu, nếu anh còn ấn nữa, nước sẽ trào ra mắt!

“Đừng bỏ anh”, giọng nói ấy như muốn kìm nén một nỗi sợ hãi vô hình, run rẩy, “Đừng bỏ anh... đừng bỏ anh”

Anh liên tục lặp lại, giọng khản thiết như mong đợi một điều kì diệu. Không thể chịu nổi nữa rồi! Vũ Lục Hàn cong mình, nôn ra toàn bộ chỗ nước trong người. Mũi và họng cay xè. Cô ho sặc sụa.

“Ôn Chúa”, giọng nói run rẩy thở ra nhẹ nhõm. Người ấy ôm cô, rất chặt. Cô bất ngờ. Từ Thiên, từ bao giờ anh trở nên yếu đuối như vậy?

Mùi hương thanh mát bao trùm khiến cô bừng tỉnh. Đôi mắt cay dần hé mở. Cô nhìn thấy mái tóc vàng hoe. Không phải Từ Thiên. Hắn ôm chặt lấy cô. Cô là người đang run lên vì lạnh, nhưng cô cảm thấy cơ thể hắn run rẩy mạnh hơn cả cô. Vũ Lục Hàn chậm rãi đưa tay ôm lấy bờ vai run lên bần bật. Hắn đã cứu cô. Đôi bàn tay to lớn nhưng vụng về, run rẩy sơ cứu cho cô. Giọng nói thốt thốt tràn đầy hi vọng đan xen với nỗi sợ hãi tuyệt vọng, thì thầm bên cạnh cô những lời nói chân thành ngọt ngào nhất. Hắn ôm lấy cô, không nói được lời nào. Lần đầu tiên, Hàm Vũ Phong thật yếu đuối trước cô.

Trần Hải Minh nhanh chóng mang khăn đến. Hắn lập tức quàng quanh cơ thể cô, bế bổng cô lên. Người hắn cũng ướt, nhưng vô cùng ấm áp. Hắn không nói một lời, mang cô rẽ đám đông đi thẳng. Cô lắng nghe nhịp tim của hắn đập mạnh, và cả hơi thở gấp chưa lại nhịp của hắn. Hàm Vũ Phong đã sợ hãi. Hàm Vũ Phong đã mất bình tĩnh. Hàm Vũ Phong đã run rẩy. Vì cô. Hắn có cảm xúc với cô, hắn đã nói ra tất cả điều đó qua hành động rồi. Vũ Lục Hàn nhẹ nhàng mỉm cười. Người đầu tiên cô nhìn thấy khi trở về từ ranh giới mong manh, chính là hắn.

39. Chương 39

Vũ Lục Hàn giật mình tỉnh dậy. Cô không biết mình đã thiếp đi từ bao giờ. Căn phòng này tối om, mùi đệm gối thơm dịu và thanh mát. Hình như đây không phải phòng cô. Vũ Lục Hàn khẽ cựa mình. Giọng nam trầm hơi khản đặc vang lên từ trong bóng tối khiến trái tim cô rung động.

“Nằm xuống đi. Chưa khỏe hẳn đâu”

Cô nhìn về phía bóng tối, nhận ra Hàm Vũ Phong đang ngồi trên bộ salon nơi góc phòng. Trong không gian tối tăm, cô vẫn nhận ra hần vô cùng mệt mỏi. Hần ngồi tựa hần vào ghế, hai tay buông thõng giữa đùi. Giọng hần khản đặc, có thể đã bị cảm khi nhảy xuống bể bơi cứu cô mà chỉ mặc độc một áo len mỏng dài tay. Cô muốn nói, nhận ra giọng nói của mình cũng không hề khá hơn.

“Cảm ơn”, cô thì thầm. Hần thở nhẹ, ngồi thẳng dậy nhìn cô.

“Cô bị điên hả?”

“Ồ... cái gì?”, Vũ Lục Hàn sững sờ trước câu hỏi của hần, đôi mắt mở to hoang mang.

“Cô muốn tự tử thì âm thầm trong phòng mà tự tử, đã không biết bơi còn nhảy xuống bể bơi khiến mọi người một phen náo loạn, cô bị điên đúng không?”, hần nói một lèo, gần giọng xuống. Dù giọng hơi khàn, nó vẫn thật lạnh lẽo. Vũ Lục Hàn khẽ rùng mình.

“Tôi... không tự tử mà...”

“Tại sao cô nhảy xuống bể bơi?”, hần lên tiếng trách móc. Cô cảm nhận một sự run rẩy nho nhỏ khi hần lớn giọng.

“Tôi... bị trượt chân mà!”, cô hoang mang nhìn hần, tỏ ra đáng thương. Hần ngỡ ngàng nhìn cô, đổ người ra phía sau, cười khẩy.

“Nếu bên dưới không phải bể bơi mà là sàn gỗ, cô nghĩ giờ này cô còn sống à?”, đôi mắt nâu khói sáng lên trong bóng tối, mang theo nỗi buồn và sự sợ hãi khó nói.

Vũ Lục Hàn cúi đầu hối lỗi, tự thừa nhận bỗng dưng mình suy nghĩ thật nông cạn. Chợt cô nhận ra mình đang mặc chiếc áo... không phải áo cũ mà cũng không phải áo của mình! Mùi hương thanh mát bủa vây khiến mặt cô đỏ ửng, không những vậy, tim cô lại đập rất nhanh.

“Anh... thay đồ... cho tôi à?”, cô bàng hoàng quay sang hỏi, tiếng được tiếng mất. Trái lại, hần vẫn bình thản.

“Chu Bạch Thảo”, hần chỉ nói vậy. Đến lúc này cô mới nhận thấy mình đang mặc một chiếc váy len ngắn đến ngang đùi, có lẽ là váy của nàng. Cô đột nhiên xấu hổ, muốn gập nàng cảm ơn nhưng không rõ mình có nói nổi điều đó không.

Không gian tĩnh lặng. Cô bỗng dưng thấy buồn khi nghĩ đến Chu Bạch Thảo. Họ đã là một đôi, nàng có lẽ cũng bớt ác cảm với cô mà cư xử thân thiện. Thế nhưng, Vũ Lục Hàn chưa thể chấp nhận điều đó. Cô đã có rất nhiều cơ hội, và rồi chính cô trao cơ hội ấy cho người khác. Vũ Lục Hàn buồn rầu nằm xuống, quay lưng lại hần, kéo chăn đến sát cổ mình. Một giọt nóng hổi rơi xuống chiếc gối mềm mại mang đầy mùi hương của tóc hần. Cô ước gì mình vẫn ngâm mình trong làn nước lạnh bể bơi. Ít ra, khi đó cô không nghĩ đến bất cứ điều gì khác ngoài những điều khiến cô hạnh phúc.

“Cô chưa ăn gì cả”, hần lên tiếng. Cô không nhúc nhích. Cô còn chẳng biết bây giờ là mấy giờ. Cô không đói.

“Không ăn đâu”, cô thì thầm nho nhỏ. Cô cảm nhận hần tiến đến gần bên giường, sau lưng cô.

“Buổi trưa cô ăn ít. Bữa chiều cô bỏ. Bữa tiệc buổi tối cô cũng bỏ. Cô nghĩ mình có thể nuốt không khí để sống à?”, hần trở nên cáu kỉnh. Hần không hiểu, con bé này chán đời đến mức nào rồi?

“Tôi không đói thật mà”, cô thê thọt, kéo chăn che phủ khuôn mặt, người cong lại, cuộn tròn giữa chăn.

“Ngồi dậy ăn, ăn hết mới được ngủ”, hần không màng đến, quỳ một chân lên giường kéo cô quay lại. Vũ Lục Hàn bỗng tỏ ra sợ hãi, đôi mắt nhìn hần hoảng sợ như bị ép buộc. Hần nhìn cô, người sững lại trong giây lát. Tim hần đã chạy nhanh hơn một nhịp. Cơ thể hần tan chảy. Hần nhẹ nhàng kéo chăn ra, đưa tay trước mặt cô, như hần vẫn hay làm.

“Ăn một ít thôi rồi đi ngủ nhé?”, hần trở nên dịu dàng. Trái tim bé nhỏ của Vũ Lục Hàn run lên theo từng ngữ điệu. Cô hoàn toàn đầu hàng trong việc giữ cơ thể mình ngừng rung động trước hần.

“Không”, cô vẫn kiên quyết. Anh không nhìn được bộ dạng thảm thương của tôi thì nên trả tôi về phòng của tôi mới phải. Tôi không thích bị anh ép buộc! Cô phản đối nhưng không dám nói.

“Ngoan nào”, hần hạ giọng dỗ dành. Cô nghĩ đến buổi tối, ở nhà hần, cô đã khóc và cũng được hần dỗ dành.

“Cô không ăn thì lấy đâu ra sức để tôi hành cô sống không bằng chết”, hần cười trêu chọc. Vũ Lục Hàn cup mắt. Bây giờ, cô cũng đang sống không bằng chết.

Hần nhẹ nhàng vuốt tóc, gài những sợi tóc lòa xòa phía trước ra sau tai cô. Vũ Lục Hàn rùng mình bởi hành động ấy, ngồi bó gối, cúi mặt vào giữa hai đầu gối mình lảng tránh. Hần cười nhẹ buồn bã. Cô là đồ trẻ con, lúc nào cũng thích, nhưng đến khi có lại giận dỗi không thèm nhận.

Hàm Vũ Phong xoay người lại, vươn người lấy bát súp to được che lại bằng chiếc lồng bàn sắt nhỏ, đặt ngay nơi tủ đầu giường. Hần cẩn thận nhấc ra, mùi nấm và khoai tây hòa quyện khiến bụng Vũ Lục Hàn sôi lên một chút. Hần bưng bát súp vẫn còn nóng, và bắt đầu lấy từng thìa một, thổi, và đưa ra trước miệng cô. Vũ Lục Hàn vẫn chưa hết lúng túng sau mỗi cử chỉ này, rụt rè ngồi im, nhìn chăm chăm vào thìa súp. Điều này không đúng lắm với một kẻ đã có bạn gái. Nhưng cô mặc kệ.

“Nóng lắm”, cô không nhéo. Mình là một con ả đang lợi dụng bạn trai người khác, cô nghĩ. Nhưng không sao, mặt dày một chút cũng được. Điều này sẽ không xảy ra thêm lần nào nữa đâu.

Hàm Vũ Phong cười nhẹ, lại thổi rất kĩ, rồi đưa đến trước miệng cô. Vũ Lục Hàn dù có ngại cũng phải ăn. Cô không dám nhìn hần, chỉ nhìn vào thìa súp. Nhưng rồi cũng không nhịn được, rụt người lại, quay đầu đi. Cô không ăn thêm chút nào nữa. Hần chau mày không hài lòng.

“Sao ăn ít như vậy?”

“Không đói”, cô nhất quyết quay đi. Hần thở dài, định dỗ dành, cô lập tức ngắt lời hần, “Tôi buồn ngủ lắm! Tẹo nữa đói mới ăn hết được!”

“Thôi được, ngủ đi”, hần hạ giọng, đặt bát súp về vị trí cũ. Cô đã lập tức nằm xuống, quay lưng lại hần, kéo chăn che kín tai. Hàm Vũ Phong nhìn cô rất lâu. Trong hần hình thành nhiều luồng cảm xúc vô cùng phức tạp, không thể gọi tên.

“Vì sao anh lại nhảy xuống cứu tôi?”, cô lí nhí hỏi, chần vãn quần kín đầu, chỉ hở ra khuôn mặt.

“Vì tôi ở gần đó”, hần đáp giọng đều đều. Vũ Lục Hàn biết là không phải. Ở thời điểm ấy, tất cả mọi người đều ở trong sảnh lớn.

“Sao anh không ở trong nhà mà lại chạy ra cứu tôi?”, cô lặp lại câu hỏi một lần nữa. Hần ngồi yên lặng trên giường. Không thể nào nói ra.

“Không vì lí do gì cả”

“Sao lại thế?”

“Không cần phải có lí do để cứu một mạng người”, hần thì thầm đáp lại. Tim cô nhói lên. Anh không thể nói vì anh lo cho tôi được sao?

“Vũ Lục Hàn”, hần quay sang nhìn cô. Cô không đáp. “Thật ra tôi sợ cô chết đi sẽ không có ai trả nợ cho mình”

Câu nói nửa đùa nửa thật của hần khiến cô phì cười, nhưng trong lòng vô cùng buồn bã. Nụ cười của cô trở nên méo mó.

“Tôi... bây giờ... không còn là người được phép đến bên cạnh cô nữa”, giọng nói của hần thoảng qua như cơn gió, khiến cơ thể cô tê rần, lạnh lẽo.

Vũ Lục Hàn không đáp, vờ như mình đã ngủ. Hần đã có bạn gái, dù không thích, hần vẫn có một cô gái cần được hần chăm sóc. Và cô gái đó không phải cô. Cô mừng vì mình không xen vào chuyện tình cảm của ai. Nhưng buồn khi mình chỉ cần bước thêm một bước là đến gần hần, vậy mà lại lùi xuống, nhường người ta tiến lên.

Hắn khẽ thở dài, tựa vào thành giường, quay sang nhìn cô. Vũ Lục Hàn quần chăn kín mít, thở nhẹ nhẹ. Hắn nhẹ nhàng chỉnh lại gối, kéo chăn xuống dưới mũi để cô dễ thở, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Lí do hắn bắt chấp tất cả để cứu cô, vì hắn không muốn mất cô. Hắn không chịu được khi thấy cô ngừng cử động dưới làn nước lạnh ngắt của bể bơi. Nếu cô mãi mãi không tỉnh dậy, hắn sẽ không bao giờ thoát được khỏi nỗi ám ảnh, hắn đã ở đó nhưng không cứu được cô.

Hắn cúi xuống, vô cùng nhẹ nhàng đặt một nụ hôn thật sâu lên mái tóc cô. Vũ Lục Hàn run lên nhẹ nhẹ, nghe rõ cả tiếng tim mình đập. Cô khẽ cựa mình. Cô đâu có ngủ.

“Chúc ngủ ngon, Vũ Lục Hàn”.

Năm giờ sáng, Vũ Lục Hàn cựa mình tỉnh dậy. Quang cảnh căn phòng đã dần trở nên quen thuộc, nhưng xung quanh không có ai. Cô chậm rãi ngồi dậy, có chút choáng váng. Bát súp vẫn đặt trên tủ đầu giường, bên dưới chiếc lồng bằng sắt nhỏ. Có một tờ giấy đang kẹp phía bên dưới, cô vươn người với lấy tờ giấy. Dòng chữ gọn gàng viết đều: “Ở lại đây, tôi sẽ ở phòng của cô. Chia khóa trong ngăn kéo tủ. Nhớ ăn sáng. Hàm Vũ Phong”. Cô liếc về phía bát súp, cảm thấy bụng sôi lên nhẹ nhẹ. Đầu cô choáng váng, người lắc lư, chao đảo. Cô chậm chạp bước xuống giường, mở đèn lên. Căn phòng này không có cửa sổ hướng ra biển, cô thấy nó vô cùng ngọt ngào. Người cô vẫn nóng bừng, chỉ muốn cởi bỏ chiếc áo len, nhưng rồi nhận ra bên trong không có áo lót. Vũ Lục Hàn uể oải bước vào nhà tắm, rửa mặt cho bản thân tỉnh táo hơn. Ngẩng lên nhìn mình trong gương, cô thất tự ti và thất vọng khi chỉ nhìn thấy một cái xác nhợt nhạt, xanh xao, gầy gò, đầy mệt mỏi. Hai hốc mắt đã trũng sâu xuống như người mất ngủ lâu năm, nhưng mí mắt lại hơi sưng lên, phồng rộp. Cái mũi nhỏ nhắn đỏ hoe, hai bên gò má trắng bợt. Đôi môi cô nứt nẻ, nhợt nhạt, từng chữ thoát ra khỏi đó cũng thều thào, khô khốc. Mái tóc ngắn bù rù lòa xòa khiến cô phải dùng tay vuốt lại vào nếp, bàn tay run rẩy len lỏi vào giữa mái tóc khô rối bù. Cô thật thảm hại – Vũ Lục Hàn thở dài. Một cô gái thế này, đối lập hoàn toàn với cô gái ngoài kia: xinh đẹp, tự tin, năng động và tràn đầy sức sống. Còn cô, trông như thể một cái xác chết trôi đang ảo tưởng mình được hồi sinh vậy!

Vũ Lục Hàn khịt mũi, chậm chạp trở về giường. Cô hơi run lên, với lấy điều khiển điều hòa ngay gần đó. Hai mươi tám độ nhưng cô vẫn run rẩy vì lạnh. Vũ Lục Hàn quyết định tắt điều hòa, chui nửa người vào chăn, nhìn sang bát súp. Cô đói, bây giờ cô rất đói. Vũ Lục Hàn mở chiếc lồng bàn nhỏ bằng bạc, mùi nắm hương và ngô thoát ra khiến bụng cô sôi lên dữ dội. Còn rất ấm, hắn có vẻ đã yêu cầu một bát súp khác cho cô trước khi rời khỏi phòng. Vũ Lục Hàn run rẩy múc từng thìa, cái nóng rát miệng bất chợt không làm phiền đến cô, thậm chí khiến cô khoan khoái vì người cô như bừng tỉnh trở lại. Cô đang được nạp năng lượng. Mùi hương thanh mát còn phảng phất trong chốc lát khiến Vũ Lục Hàn nghĩ rằng nó toát ra từ bát súp ngô.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên. Vũ Lục Hàn đặt bát súp đã với đi một nửa lên tủ đầu giường, chậm chạp xuống khỏi giường, lật đặt bước từng bước về phía cửa. Đằng sau cánh cửa là Từ Thiên.

“Em đã khỏe hơn chưa?”, anh nở nụ cười dịu dàng thường ngày, hỏi ngay khi nhìn thấy cô. Vũ Lục Hàn cười nhẹ đáp lại, thều thào.

“Đỡ hơn một chút ạ”

“Anh... vào được chứ?”, anh hỏi. Cô ngáp ngừng trong giây lát, rồi đứng tránh qua một bên nhường đường cho anh vào. Từ Thiên nhanh chóng đỡ lấy cô đưa về giường, liếc nhìn bát súp đang ăn dở, mỉm cười.

“Em ăn nốt đi. Em chẳng ăn gì cả”

“Em...”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt, đầu cúi gằm.

Từ Thiên ngồi xuống bên cạnh giường, lấy ra trong túi áo khoác một túi nilon nhỏ. Anh mở ra, trong đó chứa rất nhiều thuốc. Anh cẩn thận lấy từng loại thuốc, chỉ cho cô với dáng vẻ ân cần.

“Đây là thuốc hạ sốt, em nên uống ngay sau khi ăn, một ngày hai lần. Đây là thuốc chống cảm cúm, chỉ nên uống một lần, trước khi ăn tối hãy uống. Còn đây là vitamin tổng hợp, thuốc bổ để tăng cường sức khỏe, hãy uống một ngày hai lần, lúc nào cũng được”, anh đưa cho cô một tờ giấy nhỏ, “Anh đã ghi toàn bộ vào đây, đọc qua một lượt nhé?”

Vũ Lục Hàn gật nhẹ, vẫn cúi gằm. Cô vắn vẹo ngón tay mình, nói nhỏ:

“Cảm ơn anh vì đã rất tốt với em”, cô lí nhí, “Em chưa làm được gì cho anh cả...”

Từ Thiên ngừng lại, nhìn cô, rồi phì cười ngoảnh đi nơi khác.

“Anh là bác sĩ cô bé ạ, bổn phận của anh là chăm sóc, quan tâm đến người khác”, anh quay lại phía cô, “Anh không cần cứ phải tốt với anh thì anh mới giúp đỡ”

“Nhưng mà...”, cô thậm chí còn cúi đầu xuống thấp hơn, “Em rất ngại...”

“Đừng ngại”, anh cười nhẹ nhàng, đặt bát súp còn ấm vào lòng bàn tay cô, “Ăn hết đi và uống thuốc. Em đang sốt nhẹ, chỉ vài tiếng nữa lại phải rời tàu xuống đảo. Em không khỏe thì không đủ sức trở về đâu”

Vũ Lục Hàn ngoan ngoãn gật đầu, ăn từng thìa nhỏ một. Từ Thiên trong lúc đó lấy sẵn thuốc, để lên tờ giấy, và rót một cốc nước nóng đặt bên cạnh. Anh gói số thuốc còn lại vào túi, cuộn lại đặt bên cạnh chiếc đèn ngủ bên tủ đầu giường.

“Em đừng để thuốc ở chỗ khó lấy”, anh nói, “Nước uống cũng nên đun sôi thường xuyên. Nhưng đừng uống nóng, để nó nguội đi một nửa rồi uống. Nếu em cần uống ngay thì hãy rót một ít nước lạnh vào trước rồi rót thêm nước nóng. Đừng uống lạnh vào lúc này nhé, cổ họng và dạ dày của em rất yếu”

Vũ Lục Hàn vâng dạ lí nhí. Cô cảm giác như đang được mẹ chăm sóc ngày nhỏ. Cô rất ít khi ốm, dù ăn uống không mấy đầy đủ nhưng sức đề kháng của Vũ Lục Hàn lại rất tốt. Hơn hai mươi năm nay, số lần cô bị ốm chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Xin chào”, Trần Hải Minh từ bao giờ đã đứng ngay ngưỡng cửa, gõ lịch sự vào cánh cửa dù cô vẫn để cửa mở từ lúc Từ Thiên bước vào. Cậu đang xách theo một hộp bánh quy cỡ nhỏ trên tay, kèm hộp sữa tươi, không rõ ở đâu mà có. Từ Thiên quay sang nhìn cậu, liếc qua thứ đồ Tóc Đỏ cầm trên tay, chỉ cười nhẹ.

“Anh sẽ để cho em thoải mái. Bánh có thể ăn ngay, nhưng sữa cần phải hâm nóng trước khi uống”

Từ Thiên xoa đầu cô thêm một lần, rồi mỉm cười chào cậu và đi khỏi. Trần Hải Minh nhìn theo anh, vẫn đứng yên ngoài cửa.

“Bác sĩ dặn dò kĩ càng quá”, cậu cười hóm hỉnh nhìn cô, “Tôi vào thăm bệnh nhân được rồi chứ?”

Vũ Lục Hàn ngại ngừng gật đầu. Cậu đến gần cô, rất tự nhiên đưa tay đặt lên trán cô gái. Vũ Lục Hàn giật mình, hơi xấu hổ rụt cổ lại. Cậu nhoẻn cười, khóe mắt nheo lại.

“Chỉ hơi nóng, không đến nỗi quá tệ!”, cậu đặt hộp bánh và bịch sữa tươi lên bàn kính, “Thứ này tôi và Hoàng Lâm gửi em, hi vọng em sẽ cải thiện cơ thể bé nhỏ kia được to lên một chút”

Cô nhìn cậu ngơ ngác.

“Xin lỗi...”, cậu gãi đầu, “Tôi hơi bất lịch sự. Sống quá lâu ở nước ngoài khiến tôi bị nhiễm cái thói bất lịch sự của họ, cứ nghĩ mình thẳng thắn nhưng thật ra thì...”

“Không sao ạ”, Vũ Lục Hàn nở nụ cười trấn an. Cậu ngồi xuống ghế sofa tiếp khách ngay cạnh đó, khom người về phía trước, chống hai khuỷu tay lên đùi.

“Nhưng thật sự đó, em hơi gầy, trông rất yếu ớt”, Tóc Đỏ nói, “Hãy ăn nhiều một tí, bố mẹ em sẽ rất đau lòng nếu em yếu đuối, gầy gò quá như thế này”

“Vâng...”, cô đáp nhỏ. Cô biết bố mẹ rất xót xa cho con gái, hồi nhỏ mỗi khi đến bữa cơm, bố mẹ lại cho riêng thức ăn vào từng bát nhỏ một, bắt cô ăn hết “khẩu phần” của mình mới thôi. Đến bây giờ, mẹ cô vẫn thường xuyên gắp thức ăn vào bát cho cô mỗi khi ăn cơm. Cô cũng rất buồn khi để bố mẹ phải phiền lòng về chuyện ăn uống của mình dù cô đã lớn, nhưng cũng không biết làm gì khác, vì cô ăn một chút thôi cũng đã cảm thấy không thể ăn thêm được nữa.

“Hoàng Lâm bận một chút chuyện nên bây giờ chưa thể ghé qua thăm em”, Trần Hải Minh tiếp tục, “Em cứ ăn thật nhiều, uống thuốc và nghỉ ngơi thật thoải mái. Thật tiếc vì em lại bị như vậy...”

“Là lỗi của em mà”, cô thì thầm, “Em tự mình nghịch dại... Em...”

“Em không tự tử là tốt rồi”, cậu cười ái ngại, “Bọn tôi đã sợ chết khiếp lên được khi Từ Thiên nói em không biết bơi. Hoàng Lâm, cậu ta suýt chút nữa đã lao xuống cứu em rồi đấy, vì cậu ta đứng gần cửa nhất, lại chạy ra đầu tiên. Vậy mà không ngờ tên kia từ đâu đã nhảy ngay xuống, đúng lúc Hoàng Lâm định nhảy. Một mình tên đó không thêm ai giúp đỡ. Từ Thiên là bác sĩ mà còn không lại nổi cậu ta, ngang ngược nhất trên đời!”

Vũ Lục Hàn thấy tim mình rung rinh, nhìn cậu ngây ngốc, lắng nghe không để lọt một từ. Hàm Vũ Phong một mình cứu cô.

“Anh ấy... có bị ốm như em không?”, cô hỏi nhỏ. Trần Hải Minh nhìn cô giây lát, mỉm cười tựa mình vào ghế.

“Cậu ta chỉ hơi mất tiếng, nhưng rất khỏe. Đến bây giờ vẫn bình thường. Nhưng đó là lần đầu tiên chúng tôi chứng kiến tên đó mất bình tĩnh đến độ quát tháo người khác như vậy. Tôi thân với James cũng mười mấy năm rồi, còn chưa bao giờ nghĩ hắn sẽ như thế. Tên đó luôn vô cùng bình tĩnh trong mọi tình huống. Dù có buồn bã, tức giận, cáu gắt,... cậu ta cũng chẳng bao giờ thể hiện ra ngoài. Chính xác là chưa bao giờ gắt gỏng với người khác mà gào lên như vậy”

Vũ Lục Hàn ngồi im thin thít. Điều đó có thể cho cô một tia hi vọng không?

“Tiểu Hàn, em là người đã thay đổi cậu ta hoàn toàn”, Trần Hải Minh nói vô cùng nghiêm túc, “Nếu em thích cậu ta, tôi khuyên em đừng nên giấu trong lòng nữa”

Cô lặng người đi vài giây. Tất cả bọn họ đều nhìn thấy như vậy. Còn hắn, hắn có thấy rằng cô rất thích hắn không?

“Hai giờ chiều nay tàu cập bến đảo. Thích không anh?”, Chu Bạch Thảo hớn hở chạy đến bên hắn, vòng tay ôm cổ hắn từ phía sau. Hàm Vũ Phong đang ngồi lặng lẽ trên ghế xếp bên bể bơi, nhìn ra biển, hai ngón tay còn kẹp ngang điều thuốc đang phảng phất khói. Hắn chỉ ừ nhẹ, không quay lại nhìn nàng. Chu Bạch Thảo nhăn mặt:

“Anh đừng hút thuốc nữa, em không thích!”

“Anh sẽ không hút trước mặt em, ok?”, hắn khẽ mỉm cười, toan đứng dậy. Nàng vội vàng ôm chặt lấy, thủ thủ bên tai hắn như đang giận dỗi.

“Em sợ anh mắc bệnh!”

Hắn cười khẩy, đưa điều thuốc lên miệng, hút một hơi thật sâu nhưng không thở ra khói. Nàng ầm ục nhìn kẻ ngang ngược ấy, nhưng chỉ biết bất lực dụi vào bên cổ hắn. Chẳng ai điều khiển được Hàm Vũ Phong.

“Xin lỗi?”, Hoàng Lâm hắng giọng sau lưng họ. Chu Bạch Thảo quay lại nhìn, hai má hồng lên. Nàng cười e thẹn như cô gái lén cha mẹ đi gặp người thương, nhìn cậu bối rối. Hắn liếc nhìn cậu rồi lại hướng tầm nhìn ra biển.

Hoàng Lâm không nói câu gì. Cậu quay lại, chờ đợi cô gái nhỏ bước chậm rãi cạnh Trần Hải Minh đang tiến về phía mình. Nhiệm vụ của cậu đơn thuần chỉ là không để cô gái ấy phải chứng kiến những việc không hay.

Vũ Lục Hàn chậm chậm đi bên cạnh Tóc Đỏ, trái tim đập rộn lên khi nhìn thấy Hàm Vũ Phong. Hắn cảm nhận được cô, đứng dậy quay đi, thở ra làn khói xám ngất và ngay lập tức vút điều thuốc hút dở xuống biển. Chu Bạch Thảo nhìn thấy điều này, và cô cũng vậy. Nàng nhìn hắn, rồi lại nhìn cô, đôi mắt lạnh lợi vô cùng phức tạp. Hắn quay người lại, cô đã ở ngay trước mặt hắn.

“Em khỏe lên chưa?”, Chu Bạch Thảo lập tức hỏi với giọng niềm nở, nhìn cô cười thân thiện. Vũ Lục Hàn ngại ngần nhoèn miệng đáp lại, nụ cười méo mó vô cùng tội nghiệp.

“Em... cảm ơn chị”, cô lắp bắp nói, “Em... đỡ nhiều rồi...”

“Lần sau em hãy cẩn thận, sàn trơn trượt, đêm rồi nước bể bơi cũng lạnh”, nàng nói, rồi quay lại nhìn hắn, “Thật may anh đã cứu kịp cô bé, nếu không thì... Lỗi của chị sẽ rất lớn nếu mời em đi mà để em gặp nạn”

Vũ Lục Hàn chỉ biết cúi đầu, gật gật hưởng ứng. Đứng trước cô gái này, cô dường như nhỏ bé hơn hẳn. Cô luôn tự so sánh mình với nàng, khi nàng là người mọi đàn ông đều mong muốn có được trong tay, còn cô là người chẳng ai muốn bên cạnh.

40. Chương 40

“Mọi người đang đi đâu vậy?”, Chu Bạch Thảo nở nụ cười thương mại, hết sức rạng rỡ nhìn hai người anh kết nghĩa, trong lòng có chút không thoải mái khi họ tỏ ra xa lánh nàng và thân thiết với cô gái kia. Hoàng Lâm giấu hai tay trong túi quần, thong thả nhìn nàng, cười đáp trả:

“Đưa người ốm đi ăn”, cậu nói, liếc qua hắn rồi nhìn đi chỗ khác, ra vẻ vô tội, “Bác sĩ dặn nếu không ăn, cô ấy sẽ không uống thuốc được, và sẽ phải đến ở cạnh cho bác sĩ khám thường xuyên...”

“Đến bữa trưa rồi, đi ăn thôi”, Hàm Vũ Phong đột nhiên cắt lời, bỏ đi thẳng, hướng về nhà ăn. Chu Bạch Thảo bất ngờ, vội vã chạy theo hắn, còn Hoàng Lâm lững thững bước theo. Cậu quay người lại, nhìn cô cười, đưa tay vẫy. Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, bởi cô chỉ tập trung cúi đầu đếm bụi dưới chân hoặc ngẩng mặt nhìn đắm đuối vào tên ngoại quốc. Cô lú lú đi theo cậu, với Trần Hải Minh kiên nhẫn đi song song bên cạnh.

Phòng ăn với đủ loại mùi hương thơm nức pha trộn xộc vào mũi Vũ Lục Hàn khiến cô ngây ngấy trong họng, nín lấy cánh tay Tóc Đỏ.

“Em... còn no lắm!”

“Tối qua đến giờ em chỉ có bát súp bé tí, không ăn sao uống được thuốc?”, Tóc Đỏ nói vậy, đưa cô đến bàn ăn gần cửa ra vào nhất, kéo ghế cho cô ngồi. Hoàng Lâm cũng dừng lại bên cạnh họ, tuyệt nhiên không có ý định đi theo cặp đôi phía bên kia. Chu Bạch Thảo nhìn lại phía sau, nhú mày khó hiểu. Từ bao giờ bọn họ thân thiết như vậy? Vì sao bỗng dưng lại xa lánh nàng và hắn?

Với Trần Hải Minh ngồi bên cạnh liên tục rót nước hoa quả, cắt thịt, trộn salad,... cho cô, Hoàng Lâm đi qua đi lại lấy đủ mọi đồ ăn ngon nhất đem về ép cô ăn hết. Đột nhiên được hai chàng trai quan tâm đặc biệt, Vũ Lục Hàn cũng thấy ngại ngùng. Cô liên tục lắc đầu, hoặc lên tiếng ngăn cản mỗi khi Hoàng Lâm định đứng lên hay khi Trần Hải Minh bắt đầu nhiệm vụ xẻ nhỏ đồ ăn. “Em không ăn được đâu” là câu cửa miệng của cô lúc này, món ăn nào cũng lắc đầu xua tay, nhưng rồi vẫn phải ăn bằng hết. Hàm Vũ Phong nhìn họ từ xa, bề ngoài như mặt biển bình lặng, nhưng bên trong đang bùng bùng một cơn bão. Hai tên chết tiệt kia đang giở trò gì vậy?

Cơn bão của hắn lên đến đỉnh điểm khi Từ Thiên bước đến chỗ họ, ngồi vào chiếc ghế trống đối diện Vũ Lục Hàn. Lòng hắn nôn nao, cảm thấy sôi sục khi anh cười đùa với cô, mà cô đáp lại điều đó. Cô đang vui vẻ, hắn thích như vậy. Nhưng hắn chỉ thích khi người làm cô vui là hắn, còn nếu không phải hắn, thật khó coi! Hắn cũng quan tâm cô, hắn đã cứu cô, đã ở cạnh cô đêm qua cho đến khi cô ngủ say mới rời phòng. Sao cô không đáp trả hắn bằng nụ cười như vậy mà lúc nào cũng phải giấu mặt vào chăn, hoặc tỏ ra sợ hãi. Hắn đâu phải kẻ đáng sợ? Cô đã chứng kiến cả lúc hắn trẻ con nhất, hoảng sợ nhất, cả khi hắn gặt bỏ gương mặt lạnh lùng để trêu chọc cô. Cô còn mong đợi gì nữa?

Vũ Lục Hàn liên tục cảm ơn, muốn thể hiện rằng mình vô cùng cảm kích nhưng không biết dùng những từ hoa mỹ để nói. Từ Thiên chỉ dặn dò cô được vài điều đã có vài người bạn đi qua gọi lại. Ở tuổi hai sáu, Từ Thiên là mẫu đàn ông chuẩn mực, cả về bề ngoài lẫn trong tâm hồn. Tuy vậy, anh vẫn giữ được bản tính trẻ trung của một chàng trai, không khách sáo đứng ngoài những cuộc chơi, vẫn uống bia rượu nhưng bản thân anh biết tự tiết chế để luôn khỏe mạnh. Cô đã đọc rất kĩ mọi điều nói về anh trên mạng, anh chưa từng hẹn hò với một cô gái. Không phải vì anh không thể, mà anh không có thời gian. Anh từng bảo cô, một ngày của anh bắt đầu bằng bệnh nhân, kết thúc cũng là bệnh nhân. Anh không buồn khi không có bạn gái, ngược lại, anh cảm thấy vô cùng thoải mái với hiện tại khi anh có thể mang đến niềm vui cho nhiều người khác. Anh có khuôn mặt ưa nhìn, mái tóc màu đồng ấm áp đi kèm cặp kính gọng đen là hình ảnh quen thuộc gắn liền với bác sĩ Từ Thiên. Cô từng trêu đùa anh, Từ là từ bi, Thiên là thiên thần. Anh là thiên thần tốt nhất cô từng gặp. Anh chỉ cười, nói rằng khả năng dịch nghĩa của cô còn rất kém, nhưng anh thích cách nghĩ ấy. Anh là một bác sĩ, anh chữa bệnh cho mọi người bằng tài năng tuyệt vời của mình,

anh chính là một thiên thần. Khi học tiến sĩ ở Mỹ, anh cũng từng được nhiều cô gái gợi ý hẹn hò, nhưng rồi anh từ chối tất cả. Anh bảo cô, vì anh quá đam mê công việc, suốt ngày nghiên cứu, rồi bệnh nhân, rồi lại về phòng nghiên cứu,... không cô gái nào đủ kiên nhẫn để xếp sau công việc, và hàng ngàn người bệnh. Vũ Lục Hàn chỉ cười tủm tỉm, nhưng câu nói của cô khiến anh ngay lập tức rung động: “Anh rất đáng để người ta chờ đợi”. Và cô đã chờ đợi anh.

Họ gặp nhau lần đầu khi bố cô đến nhà ngài Bộ trưởng bàn nghiêm túc về chuyện kết hôn, khi đó anh mới về nước một thời gian, chủ yếu cũng vì chuyện đại sự. Anh và cô gặp nhau trong căn phòng chờ đầy ánh sáng, với cây đàn piano ở góc phòng. Anh đã chơi một phần bản nhạc tình Fur Elise, Vũ Lục Hàn dường như đã thích anh ngay từ khi nốt nhạc đầu vang lên. Họ tuy chỉ trò chuyện vài câu, nhưng với Từ Thiên, anh đã có đủ động lực để hoàn thành khóa học tiến sĩ và trở về nước. Hai năm sau, khóa học kết thúc, Từ Thiên nhanh chóng trở về. Khi đó anh tròn hai mươi tuổi, còn Vũ Lục Hàn bước sang tuổi hai mươi mốt. Anh đề nghị cô “hẹn hò”, nhưng cô đã quá nhát gan từ chối, vì đây là lần đầu tiên cô biết đến cảm giác “được người mình thích theo đuổi”. Tuy nhiên họ đã đi chơi cùng nhau ba lần, trước khi cô vô tình phát hiện ra ý định thật sự của bố mẹ. Cô giảm dần những cuộc gọi điện thoại, những tin nhắn với anh, chủ động từ chối gặp mặt, chỉ mong anh từ bỏ. Nhưng Từ Thiên vẫn vậy, anh vẫn quan tâm đến cô, vô cùng dịu dàng. Cứ như thể cô chưa hề làm gì phũ phàng với anh vậy. Và rồi điều gì đến cũng đến. Ngày đính hôn vào đầu thu một năm sau đó, Vũ Lục Hàn thẳng thừng chối bỏ, và quay đi thẳng trước bao nhiêu người, trước một chàng trai đang cố tự hàn gắn vết thương. Anh thích cô không chỉ một năm họ gặp mặt. Anh thích cô từ ba năm trước đó, khi cô lắng nghe câu chuyện tình trên phím đàn cùng anh. Anh nhớ đến cô suốt hai năm miệt mài ở Mỹ. Anh mong đợi được thấy cô, anh đã theo đuổi cô suốt một năm trời. Anh nhận thấy sự lạnh lùng của Vũ Lục Hàn, nhưng anh tự nhủ rằng cô phải có lí do riêng mới trở nên như vậy. Cô nói anh đáng để chờ đợi, cô đã chờ đợi anh, không có lí nào bây giờ khi anh trở về, cô lại từ bỏ. Anh kiên nhẫn theo cô, từng chút một. Nhưng cô vẫn lạnh lùng đâm vào tim anh những nhát dao buốt lạnh. Cô đã có bạn trai. Cô không thể chờ đợi được anh, cô đã tìm đến hạnh phúc khác khi anh không có bên cạnh. Vậy nên cô lạnh nhạt với anh. Vậy nên cô từ bỏ hôn ước và hoàn toàn biến mất ở mọi nơi anh nhìn thấy. Anh luôn tự dằn vặt hối hận vì đã không liệu mình tỏ tình cô trong những ngày ngắn ngủi gặp mặt trước khi bay sang Mỹ. Anh đã lo điều đó quá vội vàng, anh đã lo cô không thích, anh đã lo bản thân chỉ ngộ nhận. Rốt cuộc, không một ngày nào ở Mỹ anh thoát được khỏi hình bóng của cô bé ấy. Anh đã tự cho mình cơ hội bày tỏ trước lễ đính hôn, anh muốn cô là cô dâu hạnh phúc nhất, bởi anh không đến với cô bữa bãi, anh đến với cô là thật. Vậy mà, quá muộn. Sau lúc đó, anh vẫn toàn tâm toàn ý với bệnh nhân, và chỉ có bệnh nhân. Anh tham gia nhiều hoạt động từ thiện, nhiều dự án nghiên cứu, cơ bản chỉ muốn ngăn cản bản thân nghĩ đến cô. Anh luôn mong mỗi một ngày cô xuất hiện trước ngưỡng cửa nhà mình, anh sẽ không ngần ngại ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô và âu yếm cô bằng những nốt nhạc ngọt ngào Fur Elise. Một ngày trời trong, anh nhận thư mời dự khánh thành resort từ Hoàng Lâm, kèm một lời đề nghị muốn tên anh xuất hiện trong trung tâm y tế của resort. Anh nhận lời mời dự tiệc, nhưng từ chối lời đề nghị thứ hai một cách khéo léo: “Tôi là bác sĩ đa khoa, không phải một y tá trong phòng khám tư nhân”. Anh đến dự tiệc bởi một thông tin hấp dẫn: đối tác kí kết hợp đồng mua lại resort là tập đoàn ACorp. Người đứng đầu tập đoàn là chàng trai trẻ kém anh một tuổi, vô cùng bí ẩn trước truyền thông. Ngoài cái tên James Adam, anh không biết mặt, không có bất cứ bức ảnh nào có mặt chủ nhân tập đoàn ấy, có chăng chỉ là người chủ tiền nhiệm đã gần sáu mươi tuổi. Anh chú ý đến ngài James Adam, vì logo tập đoàn. Vì đó là cái logo anh thấy trên áo khoác của chàng trai trẻ ở cùng cô đêm ấy. Anh không nhớ rõ mặt chàng trai đó, nhưng anh không thể quên cái logo. Anh biết ACorp, họ đã từng mời anh trở thành một trong những bác sĩ của chuỗi hệ thống bệnh viện đa khoa A’Health. Nhưng chủ sở hữu tập đoàn là một người quốc tịch Anh, trong khi chàng trai anh gặp có thể sử dụng ngôn ngữ đất nước này một cách thành thục. Anh quyết định phải tham gia bữa tiệc, để nhìn mặt chàng trai người Anh là chủ một tập đoàn ở châu Á, để hi vọng... liệu sẽ có cô?

Lần đầu tiên cô xuất hiện bên cạnh hắn, lần thứ hai cô đứng trước truyền thông, rất xinh đẹp, trong vắt. Anh nhận ra giọng nói trầm thuần thục ấy, nhận ra chủ nhân mới của ACorp là một người lai Á-Âu. Anh nhìn thấy cô đi bên cạnh hắn, vẫn đáng vẻ ngượng ngùng, e thẹn, như lần đầu cô đi bên cạnh anh. Bọn họ trông vô cùng đẹp đôi. Anh tự nhận ra truyền thông hướng về phía mình, khi người hôn phu cũ của anh xuất hiện, vai kề vai bên kẻ khác. Bọn họ không rời khỏi nhau, cho đến khi chủ tịch James Adam đi theo một số đối tác khác. Anh đã không thể kìm lòng, bước đến bên cô, chỉ mong cô đừng chối bỏ mình như buổi tối hôm ấy. Vũ Lục Hàn vẫn nhẹ nhàng như xưa, vẫn kiểu nói chuyện ngập ngừng cúi đầu, vẫn là cô gái không thay đổi một chút nào so với nửa tháng trước anh gặp. Điều thay đổi duy nhất đó là cô đã có bạn

traí, kẻ đó là người xuất chúng hơn anh, là người may mắn hơn anh. Anh là một bác sĩ, anh sẽ không bao giờ vô sỉ lao đến cướp bạn gái của người khác. Đôi khi, gặp nhau trước không có nghĩa sẽ yêu nhau trước. Đôi khi, kẻ xuất hiện sau lại không phải kẻ thứ ba. Giống như mọi người thường nói: kẻ thứ ba chính là kẻ không được đáp lại tình cảm. Từ Thiên, dù bên cô đã bốn năm, vẫn chỉ là kẻ thứ ba đứng ngoài chuyện tình của cô gái nhỏ.

Chiếc du thuyền màu kem trắng của nàng tiểu thư Chu Bạch Thảo tiến dần về phía hòn đảo nhỏ nằm giữa biển khơi. Ngay từ xa, nằm chễm chệ giữa những mỏm đá, xen kẽ với rừng cây là căn biệt thự nguy nga như tòa lâu đài Bạch Tuyết, tường sơn màu trắng xen kẽ những mảng sọc hồng phấn nữ tính. Cách căn biệt thự không xa là bến tàu được đóng bằng gỗ tốt chịu lực, đã có một hàng vệ sĩ đứng hai bên chờ đợi. Vũ Lục Hàn bám chặt vào lan can tàu, nhòai người nhìn ra phía hòn đảo ngoài xa với cái nhìn hào hứng nhất. Cô nghĩ rằng đây chính là phiên bản mini của đảo Hawaii, một Hawaii thu nhỏ dành riêng cho nàng tiểu thư đài các. Bên cạnh cô, Trần Hải Minh quay sang nói chuyện với Hoàng Lâm vẫn không quên đặt hờ một tay lên vai cô, đề phòng cô gái nhỏ quá phần khích lại lao xuống biển. Trong khi mọi người nhanh chóng thu xếp đồ đạc để lên bờ, Vũ Lục Hàn vẫn vô cùng thoải mái hưởng thụ gió biển và khung cảnh lần đầu được thấy trong đời. Toàn bộ đồ dùng của cô đều được để chung với hấn, thật ngại khi giờ cô với hấn không nói chuyện với nhau. Hoàng Lâm rất nhẹ nhàng, vẫn mặc chiếc áo hoodie màu đen và quần jeans trắng rách rưới, chỉ mang theo đúng một cái balo du lịch dành cho dân phượt để đựng đồ. Trần Hải Minh xách theo chiếc vali cỡ nhỏ, và cô nghĩ nếu không phải đựng cả đồ của mình, Hàm Vũ Phong có lẽ chỉ cần dùng chiếc balo phượt là đủ. Cô bất giác nhìn quanh, thấy hấn chỉ đứng cách mình không xa, bên cạnh là Chu Bạch Thảo đang hào hứng nói chuyện, vòng tay ôm lấy cánh tay hấn. Hấn vẫn bình thản như vậy, không cười, không đáp, chỉ nhìn về phía trước, ánh nhìn sâu thẳm thẳm. Bỗng dưng cô lại muốn về nhà, về chiếc lồng bằng vàng tuyệt đẹp của mình, về nơi chỉ có cô và hấn, không có bất kì ai khác. Vũ Lục Hàn chợt tủi thân vô cớ trước cảnh tượng ấy, buồn rầu quay đi, nhìn xuống biển. Nếu hấn là biển, cô muốn được lặn xuống thật sâu để tìm hiểu dưới kia có gì. Sẽ là một đại dương trong xanh êm ả, hay một thế giới khắc nghiệt với những con thủy quái chưa ai từng biết đến?

Du thuyền cập bến. Những vệ sĩ ở trên chiếc du thuyền nhanh chóng xếp hàng, cẩn thận chỉ dẫn từng người bước xuống. Đám vệ sĩ bên dưới đỡ lấy từng vị khách, mỗi vệ sĩ lại xách một hành lý của mỗi người vừa xuống tàu, dẫn họ tiến về căn biệt thự. Chu Bạch Thảo là người thứ ba xuống tàu, sau Hàm Vũ Phong và Hoàng Lâm. Tóc Đỏ cố ý nán lại để chờ Vũ Lục Hàn, nhưng rồi cuộc nhìn quanh lại không thấy cô đâu cả. Từng người một xuống tàu theo hàng dọc, cậu ngoái lại phía sau nhìn, thấy Từ Thiên nhưng không thấy cô. Tóc Đỏ chạy lại nhìn xuống phía dưới, Hoàng Lâm, Hàm Vũ Phong và Chu Bạch Thảo vẫn đứng đợi cậu, có vẻ sốt ruột. Cậu lúng túng, có một chút hốt hoảng. Cậu đứng bên cạnh cô nhiều nhất, bỗng dưng cô lại chạy đâu mất rồi!

“Xuống đi chứ?”, Hoàng Lâm từ dưới gọi vọng lên khi thấy Tóc Đỏ loay hoay phía trên. Cậu bắt lực, đành quay xuống hét:

“Con nhỏ chạy đâu mất rồi!”

“Sao cơ?”, Hoàng Lâm tiến lại gần chiếc du thuyền.

“Con nhỏ đi đâu rồi, trên này không thấy!”, Tóc Đỏ đáp rồi quay lại nhìn những người xếp hàng. Từ Thiên đã đến gần cậu, tỏ vẻ lo lắng khi nghe thấy điều đó. Anh cũng không thấy cô.

“Cậu tìm phía ngoài này đi, tôi sẽ vào phía trong xem, đề phòng cô bé bị kẹt chỗ nào đấy”, Từ Thiên nhanh chóng nói với cậu. Tóc Đỏ gật đầu, chạy vòng ra phía boong tàu đằng sau. Ở bên dưới, Hoàng Lâm vô cùng sốt ruột, muốn chạy lên xem nhưng đoàn người chưa xuống hết. Chu Bạch Thảo thấy khó chịu trong lòng, con bé này năm lần bảy lượt gây chuyện, làm mọi thứ rối tung rối mù. Nàng hậm hực quay lại, định than thở với hấn thì phát hiện Hàm Vũ Phong đã không còn đứng bên cạnh mình. Nàng hoang mang nhìn quanh, rõ ràng hấn là người đầu tiên bước xuống tàu, làm sao có chuyện đi đâu được chứ? Hay hấn đã bỏ nàng đi vào biệt thự trước? Cùng với một chút giận dỗi, Chu Bạch Thảo rút điện thoại ra gọi, nhưng không đổ chuông. Nàng liên tục ấn gọi trong vô vọng. Ngày sinh nhật nàng, niềm vui không đủ để lấn át nỗi bức tức!

Vũ Lục Hàn ra sức đập cửa. Khi tàu chỉ cách đảo tầm năm phút lái, cô đột nhiên đau bụng. Không thể kìm lại, Vũ Lục Hàn đành chạy về phòng mình trên tàu, lao ngay vào vệ sinh. Cô nhận ra mình đã... đến

tháng! Dù may mắn phát hiện kịp nhưng cô không có thứ gì trong tay để ngăn cản nó trào ra ướt quần lót, bất lực ngồi đó nhìn quanh và phát hiện một cuộn giấy vệ sinh còn khá nhiều ở trong hộp đựng. Cô liếc nhìn lấy rất nhiều giấy, gấp lại cho dày cộp rồi đặt tạm vào bên trong. Cô hi vọng một vị khách nữ nào đó ngoài kia có mang theo thứ đồ ấy bên mình, nếu không sẽ thật sự là một thảm họa! Cô vẫn đang mặc chiếc váy mượn của Chu Bạch Thảo, vì thế lại càng trở nên khó xử khi không dám để nó dính vào váy. Cô lú lú đứng dậy, ôm luôn cuộn giấy vệ sinh theo mình như thứ đồ bất ly thân. Vào khoảng khắc cô đẩy cửa nhà tắm, Vũ Lục Hàn bàng hoàng nhận ra nó bị kẹt. Cô dùng sức lắc mạnh nắm cửa, nhưng cơn đau âm ỉ nơi bụng dưới khiến cô không tài nào mở được ra. Cô cảm thấy sợ hãi, đồ dùng cá nhân và điện thoại còn đang ở trên giường, nếu họ không biết cô bị kẹt ở đây, cô sẽ phải đợi cho đến khi bọn họ trở về mới thoát ra được! Vũ Lục Hàn sợ hãi, ra sức đập cửa và gọi thật to. Cô lỡ tay đóng cả cửa phòng, không có chút hi vọng sẽ có người nghe thấy. Phía bên dưới cô ấm nóng, cô nghĩ rằng nếu mình dùng sức, nó sẽ “ra” rất nhiều, không thể che giấu nổi bằng giấy vệ sinh. Cô ngừng la hét nhưng tiếp tục đập cửa, hai bàn tay đỏ rát. Vũ Lục Hàn ngồi sụp xuống, bụng cô quặn lên vì đau. Thật tồi tệ, ngày đầu tiên bao giờ cũng là ngày Vũ Lục Hàn đau nhất. Cô gần như nằm rạp xuống sàn, tay ôm bụng nắm chặt lấy vạt áo. Mồ hôi ra ướt lưng áo Vũ Lục Hàn. Cô lấy hết sức bám vào thành bồn rửa mặt, vặn cho nước ở mức nóng nhất. Khi nước bắt đầu làm bỏng rát tay, cô với lấy chiếc khăn mặt có sẵn ngay gần đó, xối dưới nước nóng, vắt khô. Tay cô bỏng rát dưới sức nóng của nước, nhưng cô vẫn vắt sạch nước. Vũ Lục Hàn ngồi dưới sàn, tựa vào tường, gấp khăn mặt lại và vén áo, đặt chiếc khăn lên phần bụng dưới. Từ khi còn nhỏ, lần đầu đến tháng mẹ đã dạy cô cách chườm nóng lên bụng để giảm cơn đau. Khi ở nhà, mẹ thường pha nước gừng nóng và giã gừng rải lên bụng cô để đẩy lùi những lúc đau quặn. Ngay bây giờ, hơi nóng rất từ chiếc khăn mặt phần nào xoa dịu cơn đau của cô. Vũ Lục Hàn tiếp tục dùng tay kia đập cửa, đập liên tục, thỉnh thoảng lại gào lên một lần. Cô hi vọng Trần Hải Minh, Hoàng Lâm, hay Từ Thiên sẽ nhận ra mình vắng mặt và nán lại đi tìm. Thế nhưng trong lúc này, khuôn mặt cô mong mỏi được nhìn thấy nhất lại là kẻ ngoại quốc đã có người yêu ngoài kia.

Có người đang đẩy cửa phòng ngoài. Vũ Lục Hàn nghe tiếng, chồm dậy đập cửa nhà tắm và hét sức gào to. Cánh cửa bật tung, qua lớp kính mờ nhà tắm cô nhìn thấy hai bóng người chạy về phía mình. Khi tên Vũ Lục Hàn được gọi lên, cô cảm kích khi nhận ra giọng nói của Từ Thiên, nhưng có phần hụt hẫng khi không phải người cô đang chờ đợi. Từ Thiên đặt một chân lên chiếc tủ áo bên cạnh, nắm chặt tay nắm nhà tắm, dùng sức gồng mình kéo ra. Anh gọi Trần Hải Minh. Chàng trai ấy đang đứng phía sau, lập tức chạy lên nắm vào tay cửa, cùng kéo. Với sức của hai chàng trai trẻ, bản lề bật tung, cánh cửa mở ra, Vũ Lục Hàn thấy vô cùng nhẹ nhõm. Trái lại, hai chàng trai mặt trắng bệch khi thấy cô ngồi dưới sàn, khăn mặt đặt trên bụng, với cuộn giấy vệ sinh bên cạnh. Họ thậm chí... ngửi thấy mùi tanh của máu! Từ Thiên ngay lập tức ngồi xuống, vòng tay đỡ cô, đôi mắt hoang mang nhìn cô hỏi vồ vập:

“Em bị thương ở đâu? Vết thương có nặng quá không? Hãy chỉ để anh còn biết!”

Vũ Lục Hàn lập tức đỏ bừng mặt, biết anh nhầm lẫn nhưng không có cách nào nói ra. Cô chỉ ấp úng lắc đầu, đưa mắt nhìn Tóc Đỏ, bối rối kéo áo anh lại, thì thầm vào tai.

“Em... bị... đến ngày...”

Từ Thiên thấy cả cơ thể tê rần, hai má anh cũng hửng lên một chút trước vấn đề nhạy cảm của con gái.

“Chuyện gì vậy?”, Trần Hải Minh lo lắng nhìn họ. Vũ Lục Hàn chưa kịp phản ứng thì Từ Thiên đã quay lại, lắc đầu cười.

“Cô bé bị đau bụng. Chúng ta nên đi ngay không mọi người lo lắng”

Trần Hải Minh gật đầu, thu dọn đồ dùng cá nhân cô để trên giường, chờ đợi. Vũ Lục Hàn đành thả chiếc khăn mặt vào bồn rửa, ôm lấy... cuộn giấy vệ sinh. Anh nhìn cô, phì cười, nhẹ nhàng hỏi:

“Anh có được phép bế em lên không?”

Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ, khuôn mặt nghệt ra do cơn đau âm ỉ và do cả câu hỏi lạ lùng. Anh cười, anh đâu cần biết câu trả lời! Từ Thiên bế xốc cô lên, cẩn thận ở tư thế giúp hạn chế cơn đau một cách tối thiểu, bước ra ngoài. Ngay khi ra đến hành lang, Từ Thiên và Tóc Đỏ đều đứng khựng lại. Phía cuối đường, ngay trước cầu thang, Hàm Vũ Phong đang đứng nhìn họ, thờ dốc. Vũ Lục Hàn liếc nhìn hẩn, thấy tim mình đập rộn

ràng lên một chút. Hấn như người vừa trải qua cuộc thi chạy marathon, mồ hôi chảy dọc thái dương, và tay áo kéo lên tận khuỷu.

Hấn đã đi tìm cô.

41. Chương 41

Hàm Vũ Phong lặng người nhìn cô gái nhỏ nằm lọt thỏm trong vòng tay chàng bác sĩ. Cô liếc nhìn hấn, hai ánh mắt chạm nhau, trong hấn dâng lên một thứ xúc cảm vô cùng khác lạ. Từ Thiên nhìn hấn rất nhanh, rồi quay lại nói với Tóc Đỏ.

“Có lẽ chúng tôi đi trước”

Anh bế cô đi lướt qua hấn, xuống cầu thang. Cô chỉ liếc nhìn hấn thêm một chút với cái nhìn tiếc nuối, rồi bị anh mang đi khuất. Trần Hải Minh, sau khi khuất bóng hai người họ, thông thả đi đến trước người bạn của mình:

“Cậu để quên đồ gì sao?”, Tóc Đỏ mỉm cười, hỏi một câu đầy ẩn ý. Hấn trừng mắt nhìn cậu.

“Các cậu định bày trò gì vậy?”

“Ngài Adam bắt bại trên thương trường, giờ lại hoang mang trên tình trường bởi các chiêu trò sao?”, Tóc Đỏ cười tự mãn, nhét tay vào túi quần, “Tôi đã hi vọng cậu là người nhạy bén hơn”

“Tôi không hiểu”, hấn trả lời với khuôn mặt tối sầm lại.

“Cậu chính là kẻ có vấn đề đấy, James”, Tóc Đỏ đến gần hấn, “Cậu rõ ràng quan tâm cô gái đó đến mức như vậy rồi, tại sao còn làm những việc gây khổ cho cả bản thân lẫn cô bé như thế?”

“James”, Tóc Đỏ nheo mắt nhìn khi hấn không đáp, “Cậu đã thất bại một lần nên cậu thấy sợ. Nhưng cô gái này khác, cô ấy gây cho chúng tôi cảm giác khác. Hãy quên hết những thứ từng có đi và gây dựng lại từ đầu với cô bé. Nếu cậu không biết nắm bắt, cậu đánh mất cô gái này từ lúc nào không hay đâu! Một cô gái khiến Từ Thiên phải mê mẩn, không phải dạng thường.”

Hàm Vũ Phong vẫn đứng yên lặng, nhưng trong lòng thấy hỗn loạn. Trần Hải Minh nhếch miệng cười bỏ đi, để lại hấn một mình với nỗi tức giận. Tức giận vì bản thân không nhanh hơn, để người khác tìm thấy cô ấy trước. Tức giận vì quá dễ dàng từ bỏ cô gái ấy, rồi bây giờ phát điên vì không thể làm ngược được. Hấn không thể chịu được khi không có cô ấy trong tầm mắt. Bởi chỉ cần hấn lơ là một chút, luôn luôn có kẻ chạy đến bên ôm lấy cô gái ấy rồi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”, Hoàng Lâm hỏi hấn chạy đến khi thấy chàng bác sĩ đang bế cô gái nhỏ trên tay. Vũ Lục Hàn ngại ngùng không dám nhìn ai, tay ôm khư khư... cuộn giấy vệ sinh dùng dở. Hoàng Lâm nhìn anh lạ lẫm, rồi lại nhìn cô với biểu cảm khó hiểu.

“Chu Bạch Thảo”, Từ Thiên làm lơ cậu, bế cô đến gần nàng, “Em... có mang... À, cô bé này không may... đến ngày!”, anh lúng túng nói thầm với hai má hơi đỏ. Chu Bạch Thảo ngẩn người trong chốc lát, cười xuề xòa.

“Tất nhiên là có! Hãy vào bên trong nào, mọi người chỉ chờ mỗi chúng ta thôi đấy!”

Nàng đi lững thững, có ý chờ đợi Hàm Vũ Phong đang bước phía sau. Hấn đi cuối cùng, khuôn mặt rất bình thản, chỉ nhìn theo Vũ Lục Hàn. Cô gái nhỏ vừa ôm vừa giấu cuộn giấy vệ sinh, xấu hổ chỉ biết cúi gằm xuống. Cô rất muốn bảo anh để cô tự đi, nhưng vừa sợ bị lộ khi giấy vệ sinh thấm hết, lại vừa đau tẩm tức ở bụng. Khi bước vào đám đông, những người khách ồ lên bất ngờ, thì thầm xôn xao khi thấy chàng bác sĩ Từ Thiên bế trên tay vị hôn phu cũ. Chu Bạch Thảo kéo va li đến gần một lối rẽ dưới sảnh tầng một, lúi húi lấy ra một chiếc khăn bông to. Nàng vẫy tay gọi Từ Thiên lại gần, anh bế cô bước đến, đặt xuống đất. Nàng đưa chiếc khăn bông cho cô, chỉ về phía trong hành lang:

“Tôi bọc trong thứ này. Vệ sinh ở cuối hành lang, rẽ phải”

Vũ Lục Hàn lí nhí cảm ơn, ôm chiếc khăn bông và cuộn giấy vệ sinh lúu rú chạy vào. Ở bên ngoài, Hàm Vũ Phong nhìn theo với ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Màn đêm bao phủ dần lấy hòn đảo xinh đẹp. Những vị khách vẫn từng bừng bên bờ cát mịn trải dài trước căn biệt thự. Những người vệ sĩ và đầu bếp của Chu Bạch Thảo vẫn hoàn thành tốt công việc của mình, phục vụ bữa tiệc nướng ngoài trời, đồ ăn thơm nức, nóng hổi hòa vào cái se lạnh buổi tối và hương vị mặn thơm ngát tràn vào từ biển. Vũ Lục Hàn vẫn mặc áo len của Hàm Vũ Phong, và chiếc váy len mượn của Chu Bạch Thảo. Cô ngại ngần không dám đến gặp hần để hỏi về đồ của mình. Hoàng Lâm đang say sưa với những ly rượu, bên cạnh hai cô gái quyến rũ với những bộ bikini tôn dáng, khoác bên ngoài những chiếc áo cadigan để giữ cơ thể khỏi lạnh. Thư Sinh đã thay áo sơ mi tôn dáng màu trắng, quần lửng đen và đôi dép lê thuận tiện di chuyển trên biển. Sát ngoài bờ biển, Trần Hải Minh đang ôm eo một cô gái, trêu chọc cô giữa những đợt sóng. Cậu mặc chiếc áo cotton sát nách thường hay mặc lúc đi tập gym, kèm quần đùi đi biển thoải mái và đi chân trần. Chu Bạch Thảo trên tay cầm một ly rượu vang nhẹ, duyên dáng trò chuyện cùng vài cô bạn. Nàng thoải mái trong bộ jumpsuit đen khoe tối đa hình thể đáng ngưỡng mộ, mặc ngoài sơ mi oversize màu trắng, tay áo xắn lên tận khuỷu, hoang dại và khỏe khoắn. Vũ Lục Hàn nhìn quanh tìm Hàm Vũ Phong. Cô đứng lại ngậy ngốc nhìn theo chàng trai ở phía xa, một mình, đang thổi lên trời những đợt khói xám xịt. Hàm Vũ Phong gần như tách biệt khỏi đám đông, vẫn mặc nguyên bộ đồ như ở nhà đến, chỉ cởi chiếc áo khoác da bên ngoài. Hần đi chân trần, mặc cho sóng biển đánh ướt đến đầu gối, vẫn lặng lẽ đứng yên và hút thuốc. Vũ Lục Hàn vốn không thích những chốn đông người, vốn hay tự tách mình riêng biệt. Nhìn hần, cô nhận ra bản thân mình bấy lâu nay, luôn luôn cô độc và lẻ loi như vậy. Cô muốn chạy đến gần nói chuyện với hần. Giống như những lúc một mình lặng lẽ, cô vẫn hi vọng ai đó chạy đến bên mình và nói chuyện cùng cô. Hình ảnh một người con trai với nụ cười rạng rỡ lướt qua đầu cô. Vũ Lục Hàn tự cười mình khi đột nhiên nhận ra: cậu Triệu Dương đó chính là người đầu tiên chạy đến bên và nói chuyện cùng mình! Vũ Lục Hàn ngáp ngừng giây lát, cuối cùng lò dò bước về phía Hàm Vũ Phong. Đôi mắt cô không rời hần. Mỗi bước chân lại gần, trái tim cô lại run lên một nhịp.

“Tiểu Hàn, em đi đâu vậy?”

Giọng nói ngọt ngào bất ngờ của Chu Bạch Thảo khiến cô khựng lại. Mặt cô đỏ ửng, cô chậm chạp quay lại phía sau. Không chỉ có nàng, vài người khác cũng nhìn cô. Chu Bạch Thảo vô cùng hồ hởi, chạy đến bên Vũ Lục Hàn, thân mật kéo tay cô trở lại đám đông.

“Lại đây nào cô bé! Chúng ta sắp chơi một trò chơi nho nhỏ, em lại định lên đi đâu!”

Cô áp ứng, không nói nên lời, không kịp thanh minh. Nàng đẩy cô về phía đám đông, rồi lập tức quay lại, chạy về phía hần.

“Anh lại hút thuốc rồi!”, nàng cau kính, “Thôi, lại đây chơi trò chơi nào! Mọi người chỉ chờ đợi anh thôi đấy!”

“Anh không chơi”, hần thì thầm, đôi mắt hướng xa ra biển. Hần hít vào một lần cuối, rồi ném tàn thuốc xuống biển.

“Thôi nào, sinh nhật em, vì em một lần thôi...”, Chu Bạch Thảo nhăn mặt phụng phịu. Hần quay sang nhìn nàng, nhìn về phía xa, nhìn cô gái nhỏ đang bối rối nhìn hần. Hần khẽ nhoẻn miệng cười, rồi bước chậm rãi về phía những vị khách đang chờ đợi. Nàng nở nụ cười mãn nguyện, hí hửng chạy theo sau.

Đám đông ngồi quây thành hình tròn thật to trên bãi cát. Vũ Lục Hàn ngồi đối diện Hàm Vũ Phong và Hoàng Lâm, phía bên kia của hần là Chu Bạch Thảo; phía bên kia của Thư Sinh là Tóc Đỏ Trần Hải Minh. Từ Thiên ngồi bên trái Vũ Lục Hàn, vô tình khiến hần không vừa mắt. Các chàng vệ sĩ của Chu Bạch Thảo thấp những ngọn đuốc cách điệu cắm thành hàng trên bãi cát, đứng canh bên dưới mỗi ngọn đuốc, soi sáng cả một vùng trên biển. Bên trong vòng tròn là những chai rượu vang đỏ chưa mở nắp, xếp bên trái từng người trong vòng tròn. Ở chính giữa vòng tròn ấy là một chai rượu hồng, nằm ngang. Nàng tiểu thư hồ hởi khởi xướng trò chơi, trong những tiếng vỗ tay, cười nói của khách mời.

“Trò chơi quen thuộc Sự thật – Mạo hiểm mà chúng ta vẫn hay chơi ở trường đây! Lần này luật sẽ hơi khác, nếu chọn một trong hai mà không trả lời hay làm được, sau năm giây sẽ bắt buộc phải thực hiện cái còn lại! Người xoay chai này sẽ được hỏi hoặc yêu cầu người bị mệnh chai chỉ vào, phải trả lời thật hoặc phải làm!

Nếu nói dối hoặc không làm, phải uống một hơi hết chai rượu vang nha! Ai hết rượu sẽ bị loại! Chúng ta chơi cho đến khi tất cả mọi người đều uống hết rượu, thâu đêm cũng được! Mọi người nhất trí chưa?”

Những vị khách hô vang hưởng ứng, hào hứng trước trò chơi biến tấu một cách đầy chịu chơi này. Chu Bạch Thảo cười tủm tỉm, quay lại hỏi to chàng vệ sĩ gần đó.

“Anh vệ sĩ, anh thích số bao nhiêu?”

“Số 14, thưa tiểu thư”, chàng vệ sĩ bị hỏi bất ngờ, bối rối trả lời, rồi cúi người chào lịch sự. Nàng gật đầu, quay lại đếm.

“Người thứ mười bốn tính từ bên trái tôi sẽ bắt đầu cuộc chơi! Một... hai... ba... Từ Thiên! Xoay đi nào!”

Chàng bác sĩ trẻ bị gọi tên bất ngờ, cười ngập ngừng rồi cũng hào hứng cầm chai rượu, xoay trên không. Chai rượu rỗng rơi xuống, miệng chai chỉ về phía... Hoàng Lâm!

“Mạo hiểm, mạo hiểm!”, Hoàng Lâm hô lên ngay khi thấy miệng chai hướng về mình, có vẻ cậu có chút say vì rượu. Từ Thiên cười tủm tỉm, nhìn quanh, đôi mắt sáng lên.

“Tôi nghĩ cậu thích ôm các cô gái, còn các chàng trai... không biết thế nào! Hãy chạy ra ôm lấy chàng vệ sĩ kia đi!”, chàng bác sĩ vừa cười vừa ra lệnh. Đám đông ồ lên thích thú, còn Thư Sinh nghệt mặt ngẩn ngơ, nhăn nhó nhìn anh như một lời phản đối. Cậu nhùng nhằng đứng dậy, phụng phịu bước những bước dài về phía chàng vệ sĩ gần nhất, ngập ngừng nhìn, rồi bất ngờ ôm chầm lấy. Người vệ sĩ lúng túng thấy rõ, chưa kịp đẩy ra thì cậu đã chạy đi ngay lập tức. Những vị khách cười ồ lên thích thú, thậm chí vỗ tay và huýt sáo khi cậu trở về chỗ ngồi. Hoàng Lâm xị mặt, nhìn anh nhăn nhó:

“Tôi không ngờ bộ óc bác sĩ cũng có ngày biến thái như vậy!”

“Tôi cũng là con người mà!”, Từ Thiên nhún vai tỏ vẻ vô tội. Hoàng Lâm cau kinh với lấy chai rượu, xoay mạnh trên không. Chai rượu văng xa một đoạn, đáp lại trên cái với miệng chai chỉ vào Chu Bạch Thảo. Nàng ồ lên bất ngờ, quay sang nhìn cậu cười giả lả.

“Em chọn sự thật!”

“Em có đang mặc quần lót không?”, Hoàng Lâm hỏi ngay tức khắc. Đám đông tỏ vẻ thích thú, còn nàng đỏ mặt cười, vô thức nhìn hẩn mong muốn một biểu hiện ghen tuông. Nhưng không có gì cả. Hàm Vũ Phong là người duy nhất không cười. Chu Bạch Thảo có chút hột hăng và giận dữ. Tuy vậy, nàng vẫn cười. Và để “trả thù” hẩn, nàng cố ý lớn tiếng hơn.

“Jumpsuit cần gì phải mặc đồ lót!”

Mọi người cười vang, nàng lại liếc nhìn hẩn. Hàm Vũ Phong đang uống dở một chai rượu khác, đưa rượu lên miệng uống nhanh một ngụm. Nàng nghĩ rằng hẩn đang ghen, cười tủm tỉm mừng thầm. Chu Bạch Thảo cầm lấy chai rượu, xoay nó với một lực yếu ớt. Chai rượu xoay nửa vòng, dừng lại trước mặt Vũ Lục Hàn. Cô giật mình, ngược lên nhìn nàng. Đám đông lặng đi một chút, bởi chưa ai quen với sự có mặt của cô, đồng loạt nhìn cô gái nhỏ. Vũ Lục Hàn bối rối trong chốc lát, lấp bấp trong miệng.

“Sự... sự thật!”

“Tiểu Hàn”, giọng nàng ngọt lịm, “Em có thể cho tất cả những con người tò mò ở đây biết, em có còn yêu vị hôn phu Từ Thiên của mình không?”

Bị hỏi bất ngờ, Vũ Lục Hàn quay sang nhìn anh, nhận lại ánh mắt anh ngỡ ngàng nhìn lại. Cô bối rối nhìn nàng, nhìn quay, rồi cúi mặt. Trong lòng cô đã có chút khó chịu khi vấn đề riêng tư của mình bị quá nhiều người quan tâm đến.

“Chu Bạch Thảo, em nên lựa sang câu hỏi khác”, Từ Thiên nhanh chóng chữa ngượng cho cô. Chu Bạch Thảo cười bất ngờ:

“Thôi nào, em đặt câu hỏi mà! Tiểu Hàn, nếu em không trả lời, mọi người bắt đầu đếm nè!”

Và đám đông đếm ngược từ năm. Vũ Lục Hàn thêm phần bối rối, tim đập nhanh, nhìn anh với ánh mắt van lơn. Từ Thiên nở nụ cười méo mó nhìn lại, bắt lực không biết làm gì. Khi đếm đến không, đám đông hò lên thích thú. Cô bắt buộc phải chơi Mạo hiểm, theo luật. Vũ Lục Hàn ra mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay.

“Em chơi Mạo hiểm hay sẽ uống rượu?”, Chu Bạch Thảo nhìn cô đầy ẩn ý. Có giọng nói trong đám đông hét lên: “Bác sĩ khuyến không được uống rượu!”

Những người khác bật cười hưởng ứng. Chỉ có Vũ Lục Hàn, tim đập mạnh, mồ hôi đầm đìa sau lưng áo. Cô gật đầu miễn cưỡng.

“Mạo hiểm!”

“Tiểu Hàn, em hãy hôn môi Từ Thiên!”

Tim cô gái nhỏ như ngừng đập. Cô lập tức nhìn anh, bắt gặp gương mặt ngỡ ngàng của anh nhìn Chu Bạch Thảo. Bên cạnh nàng, Hàm Vũ Phong căng cứng như sợi dây đàn, bàn tay cầm chai rượu nắm chặt, run rẩy. Hắn nhìn chằm chằm vào cô, mang theo một chút hi vọng vô lý. Vũ Lục Hàn không nhìn hắn, người cứng đờ chỉ biết nhìn anh. Từ Thiên bắt lực trước những tiếng hô cổ vũ, “Hôn đi, hôn đi!” từ mọi người, quay sang phía Vũ Lục Hàn. Cô không biết phải làm gì, bàn tay đặt trên đùi run lẩy bẩy.

“Thôi nào, chỉ một nụ hôn nhẹ vào môi cũng được! Hai người suýt nữa dính hôn cơ mà, có phải hai kẻ xa lạ đâu!”, Chu Bạch Thảo tỏ ra vô tội, tiếp tục thúc giục trong sự hưởng ứng của những vị khách. Hoàng Lâm và Trần Hải Minh ngồi im nhìn hai người, cũng không thể can thiệp. Trò chơi là trò chơi, đã tham gia thì yêu cầu vô lý đến mấy cũng phải thực hiện, bởi phải bám theo luật lệ. Từ Thiên nhìn cô, có chút hồi hộp, nhưng không nở bắt ép cô gái. Anh định lên tiếng thương lượng với cô về chuyện uống rượu, thì bất ngờ Vũ Lục Hàn rướn người lên, hôn vào môi chàng bác sĩ trẻ. Luồng điện chạy dọc cơ thể khiến người anh mềm đi, anh dường như mất ý thức trong giây lát. Trái tim anh đập mạnh. Phía đối diện, trái tim của một chàng trai như bị bóp nghẹt, bị xé thành nhiều mảnh. Hắn uống một ngụm cạn sạch chai rượu, vứt vỏ chai rỗng xuống cát. Rượu cay nồng không thể giúp xoa dịu trái tim đang nhói lên của Hàm Vũ Phong.

Nụ hôn chỉ chóng vánh trong vài giây có đủ ma lực khiến Từ Thiên chao đảo. Đám đông reo lên đầy phấn khích, vỗ tay rào rào như đang tán thưởng một nghệ sĩ thần tượng trên sân diễn. Từ Thiên nhìn cô, trong lòng dấy lên vô cùng những cảm giác lạ lẫm. Còn cô, hoàn toàn không cảm thấy gì cả! Cô cúi gầm mặt, hít một hơi dài để trấn an đôi bàn tay đầm mồ hôi run rẩy. Cô nhặt chai rượu, và xoay nó với bàn tay vẫn đang run. Chai rượu gọi tên Hàm Vũ Phong!

Hắn nhìn cô với gương mặt bình thản nhất, nhưng đôi mắt sắc lẹm chỉ muốn bóp chặt con người đang tỏ ra vô tội kia. Vũ Lục Hàn bối rối khi nhìn ánh mắt ấy, lúng túng cụp mắt xuống.

“Sự thật”, hắn nói lạnh lùng. Ngữ điệu lạnh lẽo trong giọng nói của hắn kéo theo không khí bỗng dưng trầm lắng hẳn. Vũ Lục Hàn đột nhiên đầu trống rỗng, miệng buột ra một câu hỏi vô cùng ngớ ngẩn:

“Anh thường cho đường hay sữa vào cà phê?”

Đám đông ồ lên vì bất ngờ. Hắn khẽ cười khẩy.

“Không gì cả”

Vũ Lục Hàn cúi gầm xuống, không dám nhìn vào hắn. Hàm Vũ Phong như một làn gió lạnh và đáng sợ, mọi người vô cùng im lặng, nín thở theo từng hành động của hắn. Hắn nhặt vỏ chai rượu vừa bị uống cạn trước mặt mình, xoay nó với một sự hồ hững, lạnh nhạt. Chai rượu xoay trên không, lao về phía chai rượu rỗng, đập mạnh khiến chai rượu rỗng đang nằm trên cát xoay tròn một vòng. Miệng chai lại trở về phía... Vũ Lục Hàn! Cô tròn mắt vì bất ngờ, nhìn hắn hốt hoảng, miệng cứng lại không nói nên lời.

“Chọn đi?”, hắn hỏi, giọng nói trải đều. Không khí im ắng, căng thẳng như đang trong một cuộc họp quan trọng. Vũ Lục Hàn ấp úng.

“Sự thật!”

“Cô có yêu tôi không?”, hắn không ngần ngại hỏi ngay lập tức. Câu hỏi ấy của hắn phá vỡ sự tĩnh lặng. Những vị khách tham gia trò chơi xôn xao bất ngờ, Chu Bạch Thảo chỉ biết nhìn hắn với cái nhìn phật ý nhất. Vũ Lục Hàn đã đóng đá trước mặt hắn. Cơ thể cô thậm chí ngừng hoạt động luôn rồi!

“Cô yêu tôi?”, hắn hỏi lại, đôi mắt nâu khói nhìn cô bình thản. Vũ Lục Hàn không đáp.

Đám đông bắt đầu giục nhau đếm, đếm thật nhanh. Ngay khi họ đếm đến số không, Vũ Lục Hàn bật ra một câu nói: “Không!”

“Rất tiếc, thưa cô Lục”, hắn sử dụng cách gọi xã giao khiến cô rùng mình, “Cô đã hết quyền trả lời. Mạo hiểm hay uống rượu?”

Vũ Lục Hàn bị đẩy vào thế bí bách, liếc nhanh xuống chai rượu, trong đầu hiện ra cảm giác trong buổi tối nát rượu ấy. Cơn buồn nôn đã nôn nao nơi cổ họng. Cô nuốt khan.

“Bác sĩ khuyên không được uống rượu”, hắn lạnh lùng buông ra câu nói ấy với nụ cười khẩy nhẹ trên khóe miệng. Vũ Lục Hàn nắm chặt lấy vạt áo.

“Mạo... mạo hiểm”, cô mấp má môi. Hắn vẫn giữ nguyên đôi mắt mình nhìn thẳng vào mắt cô. Một chút lay động chạy qua ánh nhìn nâu khói. Vẫn với khuôn mặt và thái độ bình thản, hắn buông một câu nói vô cảm, nhẹ tựa làn khói xám ngất bay ra từ miệng hắn.

“Cô... hãy hôn tôi”

Đám đông lập tức ngừng lại, ai nấy đều vô cùng bàng hoàng trước yêu cầu của hắn. Không gian tĩnh lặng nghẹt thở. Chu Bạch Thảo tròn to mắt nhìn hắn, muốn can ngăn nhưng không thể thoát lời ra miệng. Hoàng Lâm chỉ khẽ nhếch miệng cười, còn Tóc Đỏ liếc nhìn hắn kèm nụ cười thích thú. Bên cạnh cô, Từ Thiên rơi vào trạng thái căng cứng, hoảng sợ, khó chịu tột cùng. Anh nhìn cô, muốn can ngăn vô cùng, nhưng lại nhịn trong lòng, bất lực. Vũ Lục Hàn đã... hôn lia khói xác, bất động mở to mắt bàng hoàng nhìn hắn. Hắn đang yêu cầu cô. Phải hôn hắn. Trước mặt bạn gái hắn. Trước mặt bao nhiêu người! Trái với phải ứng của cô gái nhỏ, Hàm Vũ Phong chậm rãi đứng dậy, băng qua vòng tròn, đến đứng trước mặt cô.

“Hãy hôn tôi”, hắn nhắc lại, đưa bàn tay ra trước mặt cô. Vũ Lục Hàn khó thở, thấy tim mình đang tan chảy từng chút một. Cô ngập ngừng, nhưng rồi lại đặt tay mình vào bàn tay to lớn của hắn. Hắn kéo cô dậy, đôi mắt hắn chưa bao giờ rời khỏi cô.

Vũ Lục Hàn đứng đối diện hắn, run rẩy, lo sợ. Cô sợ rất nhiều thứ, sợ những người đang nhìn cô. Thế nhưng, vào giây phút cánh tay hắn vòng qua ôm lấy eo cô, kéo sát vào mình, Vũ Lục Hàn cảm thấy an toàn vô cùng. Cô thả lỏng bản thân, đặt hai tay mình lên ngực hắn giữ khoảng cách. Hắn nhẹ nhàng đưa tay lướt nhẹ trên má cô, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng quen thuộc. Vũ Lục Hàn đã tan chảy trước hắn. Hắn vuốt nhẹ lọn tóc ra sau tai cô gái, và luồn tay vào sâu trong mái tóc.

Lúc đôi môi hắn chạm vào môi cô, cả thế giới dường như biến mất. Chỉ còn cô và hắn. Chỉ còn sự an toàn và ánh mắt dịu dàng. Chỉ còn mùi hương thanh mát ôm lấy cơ thể nhỏ bé. Chỉ còn vị ngọt ngào ở đầu môi.

Vũ Lục Hàn đã yêu Hàm Vũ Phong. Yêu một cách tuyệt đối, không có cách nào để quay đầu lại nữa rồi!

42. Chương 42

Sau nụ hôn kéo dài chỉ vài giây giữa Vũ Lục Hàn và Hàm Vũ Phong, không khí trên bãi biển thay đổi hẳn. Chu Bạch Thảo và Từ Thiên đột nhiên trầm tĩnh, mang đến không khí nặng nề. Ngược lại, Hoàng Lâm bắt đầu say rượu, pha trò lung tung để vực lại sự vui tươi. Trần Hải Minh tiếp tục trò chơi, hôn thêm vài cô nàng xinh xắn. Những chai rượu vang trong vòng tròn được uống cạn dần, Vũ Lục Hàn chẳng buồn để ý, chỉ xấu hổ cúi gầm mặt. Hoàng Lâm đột nhiên hô lên trong cơn say.

“Các bạn muốn nghe hát chứ?”

Đám đông reo hò hưởng ứng, hô to tên Hoàng Lâm. Cậu thích thú quay sang Chu Bạch Thảo, hỏi với giọng thân mật:

“Em có đàn ở đây không?”

“Em có”, nàng đáp với giọng đượm chút buồn, quay lại gọi to chàng vệ sĩ gần đó: “Làm ơn lấy cho tôi đàn guitar trong sảnh!”

Sau vài phút, chiếc đàn guitar bằng gỗ thật mài mịn bóng được khắc những chi tiết vô cùng tinh xảo đã nằm trong tay Hoàng Lâm. Chàng thư sinh phấn khởi liếc nhìn Hàm Vũ Phong, hô lên:

“Các bạn có biết ngài chủ tịch James Adam đây hồi còn học đại học là một tay guitar bass không?”

Những người trên bãi biển xôn xao ngạc nhiên, mang theo chút phấn khích tán dương Hàm Vũ Phong. Vũ Lục Hàn liếc mắt nhìn hắn, trống ngực đập dồn dập. Hắn quay sang cậu bạn thân, nheo mắt đầy cảnh giác:

“Cậu định làm trò gì vậy?”

“Hôm nay sinh nhật Chu Bạch Thảo, ai muốn tên người gỗ này hát?”, Hoàng Lâm không bận tâm, “Đây tuy không phải chiếc guitar bass nhưng chàng trai này thừa khả năng chơi đàn đó!”

“Yoooo!”, những chàng trai, cô gái trẻ tuổi vỗ tay náo loạn cả một vùng trên biển. Hàm Vũ Phong bắt lực nở nụ cười, cúi đầu xuống. Các cô gái phát điên bởi hành động đáng yêu ấy, hô tên hắn thật to. Thư Sinh cúi cây đàn vào tay hắn, nửa thật nửa đùa:

“Hát tặng nàng một bài đi chứ?”

Cậu nói vậy nhưng đôi mắt hướng về phía cô gái nhỏ đang ngồi đối diện mình bên kia. Chu Bạch Thảo không để ý, ngơ dãi cho mình, cười hạnh phúc ôm lấy cánh tay hắn.

“Em rất muốn nghe anh hát!”, nàng đáp.

Hàm Vũ Phong nhìn quanh, mỉm cười trước phản ứng của mọi người, ôm lấy cây đàn. Đám đông reo hò cổ vũ, bất ngờ và thích thú trước một Hàm Vũ Phong khác hẳn mọi ngày. Vũ Lục Hàn vẫn không dám ngẩng lên nhìn hắn, hay nhìn bất cứ ai. Hắn nhìn cô cười nhẹ, ngón tay lướt trên dây đàn một cách thuần thục.

“Tell me what to do about you

I already know I can see in your eyes when you're telling the truth

Cause it's been a long time coming

So where you running to?

Tell me what to do about you.

You got your way of speaking

Even the air you're breathing

You could be anything

But you don't know what to believe in

You got the world before you

If I could only show you

Cause you don't know what to do.

Tell me what to do about you

Something on your mind baby all of the time you could bring down the room

This day has a long time coming

I say it's nothing new

So tell me what to do about you.

You think about it

Can you ever change?

Finish what you started

Make me wanna stay

Tired of conversation
Show me something real
Find out what your part it
Play it how you feel.
Tell me what to do about you
Is there anyway
Anything I can say won't break us in two
Cause it's been a long time coming
I can't stop loving you
Tell me what to do about you.”
(Hãy nói cho anh biết phải làm gì với em
Anh đã biết những gì anh có thể thấy trong đôi mắt em
Khi em đang nói sự thật
Vì đã khá lâu rồi
Em đang chạy trốn khỏi điều gì?
Hãy nói cho anh biết anh phải làm gì với em.
Em có cách rất riêng để biểu đạt lời muốn nói
Kể cả trong từng hơi thở của em
Em có thể là mọi thứ em muốn nhưng em không biết phải tin vào điều gì
Em có cả thế giới ở phía trước
Phải chi anh có thể mở ra trước mắt em
Bởi em không biết phải làm gì.
Hãy cho anh biết anh phải làm gì với em
Điều gì đang nằm trong tâm trí của em?
Em yêu, em có thể chạy ra khỏi đây bất cứ lúc nào
Những ngày qua là một khoảng thời gian rất dài
Anh không thấy điều gì mới mẻ
Vậy hãy cho anh biết anh cần phải làm gì, với em.
Em hãy nghĩ về điều đó
Em có thể thay đổi không?
Để kết thúc những gì em đã bắt đầu
Hãy khiến anh muốn ở lại
Anh đã mệt mỏi với những cuộc nói chuyện
Hãy cho anh thấy điều gì là thật
Hãy tự tìm hiểu em là phần nào trong cuộc đời anh
Và hãy chơi trò chơi này theo cách em cảm nhận.

Hãy cho anh biết anh phải làm gì với em

Có cách nào đó, có điều gì anh có thể nói mà không khiến chúng ta phải chia xa

Vì đã khá lâu rồi

Anh không thể ngừng yêu em

Hãy nói cho anh biết anh phải làm gì, với em...)

Giọng hát trầm ấm và ngọt lịm của hắn khiến tất cả người trên bãi biển đều ngừng thở, nuốt lấy từng nốt nhạc. Vũ Lục Hàn chưa từng nghĩ rằng hắn lại hát hay như vậy. Và Vũ Lục Hàn cũng chưa từng dám mơ có một ngày hắn dành tặng mình một bài hát. Cô cúi đầu im thin thít nhưng trong lòng vô cùng rối loạn, sung sướng, râm ran. Đám đông vỗ tay reo hò ngay khi bài hát kết thúc, náo loạn muốn nữa. Hàm Vũ Phong mỉm cười, nụ cười ẩn chứa niềm vui chiến thắng. Hắn chỉ vừa cười, vừa lắc đầu từ chối, đặt chiếc đàn guitar xuống bên cạnh. Lập tức, Hoàng Lâm – với khuôn mặt đỏ ửng vì say rượu – lại với lấy chiếc guitar và bắt đầu một bài hát của Bruno Mars. Một số người vui vẻ hát theo. Hàm Vũ Phong mỉm cười nhìn theo họ, rồi quay lại nhìn Vũ Lục Hàn. Hắn nghĩ rằng mình vừa bày tỏ nỗi lòng một cách hoàn hảo nhất, và hắn biết Vũ Lục Hàn hiểu ý của mình. Hắn như vừa trút được một gánh nặng trong lòng, hắn đang cảm thấy vô cùng thanh thản.

Trái ngược với tâm trạng của hắn, Từ Thiên như người đang đứng trên đồng lửa. Trong lòng anh nóng nực, bức bối, khó chịu, kèm theo nỗi hoang mang, sợ hãi. Anh vừa có cảm xúc tốt cùng chưa bao giờ xuất hiện với Vũ Lục Hàn, anh đã lóe lên trong đầu ý nghĩ sẽ theo đuổi trở lại người con gái ấy. Vậy mà bây giờ, người bạn-trai-cũ của cô ấy lại tỏ ý còn yêu cô ấy một cách công khai đầy khéo léo trước hơn ba mươi người trên bãi biển này. Cô ấy chắc chắn cũng rất yêu hắn. Anh hoang mang trong nỗi lo sợ không còn cơ hội theo đuổi cô ấy nữa.

Chu Bạch Thảo vòng tay ôm lấy đầu gối, ánh mắt buồn bã nhìn xuống bãi cát, không còn tâm trí trôi theo bài hát vui nhộn của Hoàng Lâm. Nàng không còn cảm thấy khó chịu, mà chỉ thấy thất vọng, và buồn. Nàng biết hắn không yêu mình. Nhưng nàng vẫn hi vọng với thời gian, nàng có thể làm hắn rung động. Cuộc chơi này hoàn toàn nằm trong dự tính của nàng tiểu thư xinh đẹp. Cách đây vài ngày, nàng đã nảy ra ý định tổ chức sinh nhật trên du thuyền, đi một vòng quanh đảo rồi trở về, chỉ bốn người họ, không cần ai khác. Tuy nhiên, trong bữa tiệc khai trương resort của Hoàng Lâm, khi phát hiện ra ánh mắt Từ Thiên nhìn cô gái Vũ Lục Hàn, Chu Bạch Thảo đã nảy ra ý tưởng mà lúc đó nàng cho là vô cùng tuyệt vời. Nàng đi vòng quanh, mời một số người bạn thân thiết, và mời Từ Thiên. Đương nhiên, nàng mời theo cả Vũ Lục Hàn. Để dành lấy Hàm Vũ Phong, nàng sẽ cần đến chàng bác sĩ si tình giữ chân cô bé Vũ Lục Hàn một chỗ. Nàng nghĩ mình đã thành công khi chưa đến bữa tiệc đã dành được hắn về bên mình. Tuy nhiên, nỗi bất an khi nhìn thấy thái độ của hắn dành cho cô gái kia khiến nàng thay đổi kế hoạch, yêu cầu người lái tàu cho du thuyền đi theo đường vòng đến đảo, kéo dài quãng đường, khiến toàn bộ phải ngủ một đêm trên tàu. Đêm thứ hai trên đảo, trưa mai lên tàu trở về thành phố, chừng ấy thời gian là quá hợp lý để nàng có thêm cơ hội ở bên cạnh hắn, và cho Từ Thiên thêm động lực tán tỉnh Vũ Lục Hàn. Nhưng bây giờ nàng nhận ra, càng ngày kế hoạch càng đi theo hướng không như nàng mong đợi. Nàng không ngờ Từ Thiên quá hiền lành và tử tế nên không muốn dành giật Vũ Lục Hàn. Ngoài ra, Hoàng Lâm và Trần Hải Minh đột nhiên xen vào giữa kế hoạch, luôn cố gắng tách cô gái nhỏ và vị bác sĩ trẻ ở xa nhau, khiến nàng cảm thấy bị phản bội. Chu Bạch Thảo chưa từng nghĩ hai người anh thân thiết của mình đột nhiên lại yêu mến, quấn quýt cô gái xa lạ kia.

“Vũ Lục Hàn!”

Hai giọng nam cùng vang lên một lúc. Vũ Lục Hàn ngẩng mặt, nhìn hắn, rồi quay sang Từ Thiên. Anh lộ vẻ lúng túng, cười một cách gượng gạo.

“Anh... định về phòng nghỉ... anh hơi say. Em... muốn về phòng chưa?”, anh áp úng. Vũ Lục Hàn cười nhẹ, lắc đầu.

“Em muốn ngồi thêm một lúc. Anh đi nghỉ cho khỏe!”

Nghe vậy, chàng bác sĩ vung về gạt đầu rồi lập tức đứng dậy. Trước anh cũng đã có vài người vì quá say nên phải về phòng. Anh ngập ngừng thêm chút rồi quay lưng bỏ đi. Vũ Lục Hàn nhìn theo bóng anh, trong

đầu hiện lên một luồng suy nghĩ. Chàng trai cô từng có tình cảm, chàng trai cô từng rất thích, hiện giờ cô chẳng có chút cảm xúc nào. Cô đã từng thấy má mình đỏ ửng mỗi khi anh quan tâm ân cần. Cô đã từng thấy tim đập nhanh mỗi khi nghe giọng nói ấm áp của anh. Cô đã từng cảm thấy vô cùng thanh thản khi ngồi cạnh anh, lắng nghe từng nốt nhạc thánh thót từ chiếc đàn dương cầm trong phòng khách. Vậy mà, không lâu sau, cô đã hoàn toàn mất đi những cảm xúc ấy. Những xúc cảm chuyển từ anh sang một kẻ khác. Cô không biết nên nghĩ gì về mình khi nhận ra cô chính là kẻ không chung thủy mình thường khinh miệt trên phim. Nửa tháng trước sẵn sàng say quên trời đất vì người này. Nửa tháng sau đã vội bao nhiêu lần rơi nước mắt vì kẻ khác.

“Vũ Lục Hàn”, mãi suy nghĩ, cô không nhận ra “kẻ khác” đã từ bao giờ ngồi vào chỗ của Từ Thiên, bên cạnh cô. Hắn nhìn biểu hiện hốt hoảng của cô, nhìn vào đôi mắt lúng túng, chỉ cười.

“Cô có muốn đi dạo quanh đây cùng tôi không?”, hắn hỏi nhẹ nhàng. Những vị khách vẫn vô tư đàn hát, uống rượu, tán tỉnh nhau trên bãi biển. Cô rất muốn nói có, nhưng...

“Tôi... cũng...”

“Anh Vũ Phong!”, Chu Bạch Thảo đột nhiên lên tiếng ngắt lời cô. Nàng đứng dậy, nhìn hắn với đôi mắt ướn. Nàng xoay người lảo đảo, khẽ rên rỉ.

“Em... nghĩ em say rồi! Anh đưa em... về phòng được không?”, Chu Bạch Thảo là nhân vật chính, tất nhiên không thể không gây vài sự chú ý. Hắn nhìn nàng lặng lẽ, rồi cũng đứng dậy, phủi quần.

“Đi nào”, hắn chỉ nói có vậy. Nàng cười rạng rỡ, nhìn xéo qua cô gái nhỏ, rồi ôm lấy cánh tay hắn hướng về căn biệt thự. Vũ Lục Hàn thấy trong lòng dâng lên một nỗi buồn. Cô biết mình không được xen vào chuyện tình của người khác, nhưng cũng không thể kìm nén lòng mình. Bên cạnh cô, các chàng trai, cô gái vẫn hạnh phúc cười nói. Một mình cô bó gối ngồi lẻ loi trên bãi biển. Cô lại cười thầm. Cảm giác đơn độc ập đến, Vũ Lục Hàn quyết định đứng dậy. Cô quay lưng đi dọc bãi biển, xa khỏi căn biệt thự. Một vệ sĩ ở gần đó vội vàng chạy lại, kéo tay Vũ Lục Hàn.

“Xin lỗi tiểu thư, biển đêm rất nguy hiểm, mong tiểu thư ở trong khu vực này, đừng đi xa khỏi tầm kiểm soát của chúng tôi!”

“Ồ, tôi không xuống biển đâu!”, cô cười trừ, “Tôi chỉ đi trên bãi cát thôi! Và xin đừng gọi tiểu thư, hãy gọi tôi là Vũ Lục Hàn!”

“Vâng, cô... Vũ Lục Hàn!”, chàng vệ sĩ lúng túng chữa lại, “Mong cô hiểu cho chúng tôi và quay lại phía bạn bè mình đi ạ!”

“Tôi... hơi say, muốn có chút... gió!”, Vũ Lục Hàn đáp bừa, biết mình nói hớ cũng không dám sửa. Cô bước thêm vài bước, chàng vệ sĩ chỉ biết chạy theo giữ lại.

“Thưa cô, thật sự rất nguy hiểm! Hãy...”

“Vậy anh đi cùng tôi”, cô nói với một nụ cười. Người vệ sĩ bất ngờ, tỏ vẻ bối rối.

“Xin cô thông cảm, tôi...”

“Đi cùng tôi nào, tôi xin hứa chỉ đi dạo, một lát thôi!”, Vũ Lục Hàn thuyết phục, rồi cứ thế bước đi. Không ngăn được cô gái nhỏ, chàng vệ sĩ đành bước theo phía sau, luôn giữ một khoảng cách đủ an toàn để bảo vệ, nhưng không quá bất lịch sự. Vũ Lục Hàn từng thưởng đi xa một đoạn, khi tiếng đàn và tiếng hát nhỏ dần lại, cô dừng bước. Cô nhìn ra biển. Bóng tối nhuộm lên mặt biển một màu đen u ám. Nhưng có gì đó trong ánh trăng thuần khiết trên kia khiến biển mênh mông bỗng lung linh một cách huyền ảo. Vũ Lục Hàn nhớ nhà, cô nhớ bố và mẹ. Càng ngày cô càng ít liên lạc với họ, và chỉ nghĩ đến hai người già đáng thương ở nhà ấy khi cô buồn. Cô thấy mình thật tệ. Đáng lẽ, nếu cô biết an phận hơn, thì giờ này tất cả bọn họ chỉ là những con người xa lạ. Cô sẽ an nhàn, vô lo, vô nghĩ bên cạnh người chồng hoàn hảo Từ Thiên. Cô sẽ bình thản hoàn thành luận án tốt nghiệp, tìm một công việc làm tốt, hoặc ở nhà nấu cơm đợi chồng. Cô sẽ thường xuyên về thăm bố mẹ, khi có thời gian rảnh rỗi. Cô sẽ không biết hắn là ai. Cô sẽ không có tình cảm với hắn...

Vũ Lục Hàn thở dài, ngồi thụp xuống bãi cát. Cô nhìn mông lung, bỗng nhiên quay lại nhìn chàng vệ sĩ.

“Ồ trong phim ấy, những người tách đoàn ra thường là những người bị mất mạng đầu tiên!”

Người vệ sĩ nhìn cô khác lạ, đột nhiên đầy cảnh giác. Vũ Lục Hàn bật cười, phẩy tay.

“Tôi chỉ trêu chọc một chút thôi!”, cô vừa cười vừa nói, “Tôi đang không được ổn...”

“Vâng, thưa cô Vũ Lục Hàn”, chàng vệ sĩ cúi đầu đáp, nhưng vẫn vô cùng cảnh giác. Vũ Lục Hàn co hai chân lại, tự ôm lấy mình, gác cằm lên đầu gối. Cô thở dài khe khẽ.

“Anh đã yêu ai bao giờ chưa, anh vệ sĩ?”, cô hỏi rất nhỏ. Cô cũng biết sẽ là rất ngốc nghếch khi đi tâm sự với một chàng vệ sĩ của người khác, về chuyện riêng của mình. Nhưng cô không kìm được, cảm giác cô đơn trống trải ngày càng lớn trong lòng. Vũ Lục Hàn đã từng rất tâm đắc rằng không nên hé môi cho bất cứ ai về việc riêng của mình, bởi không ai hiểu cô bằng chính cô. Cô không có bạn, cũng không muốn tâm sự, kể chuyện của mình với ai, bởi cô không tin tưởng rằng họ sẽ giữ kín chuyện. Hơn hai mươi năm lớn lên không có một người bên cạnh để tâm sự, bây giờ cô lại khát khao có một người như vậy đến thế. Chàng vệ sĩ cao lớn sau lưng cô lúng túng mỉm cười, mọi sự cảnh giác đều tan biến.

“Thật ra... tôi cũng có!”

“Vậy sao?”, Vũ Lục Hàn tươi tỉnh quay lại nhìn người vệ sĩ, “Hai người đến với nhau chứ?”

“Cũng... chưa hẳn”, chàng trai đáp, “Cô ấy là một tiểu thư nhà giàu, còn tôi... thực chất mồ côi bố mẹ, sống cùng gia đình dì”

Chàng vệ sĩ có vẻ ngập ngừng, không biết mình có đi quá quy định bảo vệ không. Chàng ta lập tức thôi nói, chỉ biết cúi đầu cười ngượng.

“VẬY... hai người...”, Vũ Lục Hàn ngập ngừng hỏi lại, tỏ ra gần gũi hơn, “Anh và cô ấy sẽ vượt qua chứ?”

“Vâng, chúng tôi hiện vẫn rất tốt”, người vệ sĩ nở nụ cười lịch sự, “Nhờ có ông chủ cửu mang và tin tưởng cho đi theo bảo vệ tiểu thư mà tôi có cuộc sống hiện tại vô cùng tốt đẹp”

“Ồ... Bố của Chu Bạch Thảo ư?”, cô thốt lên bất ngờ, “Ông ấy giống như là... ân nhân của anh?”

“À, vâng...”, người vệ sĩ ngượng ngùng cười, “Tôi thất nghiệp nên đánh võ dạo trên phố kiếm tiền, được ngài Chủ tịch phát hiện ra, đưa về, cho tham gia đào tạo vệ sĩ rồi cho tôi theo bảo vệ tiểu thư... Ngài trả công rất cao, tôi mang ơn rất lớn”

“Thật tuyệt, chúc mừng anh!”, Vũ Lục Hàn cười tí mắt. Chỉ là cuộc nói chuyện tán gẫu nhưng nó khiến tâm trạng của cô tốt hơn. Chàng vệ sĩ cúi đầu tỏ ý cảm ơn cô, môi nở nụ cười. Vũ Lục Hàn vui lây theo tâm trạng tốt của người vệ sĩ, hít một hơi, nhìn ra biển. Cô định cứ thế kể bữa chuyện của bản thân cho nhẹ lòng, nhưng cuối cùng lại không muốn phá hỏng không khí dễ chịu hiện giờ với chàng vệ sĩ kia. Cô cảm nhận tiếng bước chân nhẹ nhàng trên cát, quay sang đã thấy Hàm Vũ Phong đang lặng yên nhìn mình. Cô bỗng đỏ mặt, trái tim đập rộn ràng lên một chút.

“Tôi có thể xin chút riêng tư được chứ?”, hắn quay sang người vệ sĩ, hỏi. Chàng vệ sĩ tỏ ra lúng túng, dường như đã quen biết hắn, cúi đầu chào rồi trở về hàng của mình cách đó không xa. Khi chỉ còn hai người, Hàm Vũ Phong chậm rãi ngồi xuống cạnh cô, khoanh chân lại, hai tay buông thõng trên đùi, thoải mái nhìn ra biển.

“Cô trông như đã khỏe lại”, hắn nói với giọng giãn ra. Vũ Lục Hàn nhìn hắn một lát rồi cũng hướng tầm mắt về phía biển xa.

“Nhờ có phước của anh, tôi rất khỏe”, cô đáp dừng dưng.

“Cô say đấy à?”, hắn quay sang cô, bật cười. Vũ Lục Hàn thản nhiên đáp lại.

“Tôi chẳng uống chút rượu nào”

“Cô nói chuyện như người say rượu vậy”, hắn cười. Vũ Lục Hàn tùm tùm.

“Anh muốn biết điều gì là thật mà. Tôi đang cố thể hiện con người thật ra đây”

“Cô không phải kẻ nhút nhát sao?”, hắn tắc lưỡi, “Quá nhiều người bị lừa!”

“Tôi vẫn như vậy”, cô đáp gần như ngay lập tức sau câu nói của hắn. Hắn nhìn cô khó hiểu. Vũ Lục Hàn dừng lại, nhìn sâu vào đôi mắt nâu khói, rồi cụp mắt, mỉm cười. “Tôi chỉ cảm thấy mình là người khác trước anh”

“Cô có là ai đi nữa, tôi vẫn rất thích”, hắn đáp, không ngại ngần. Vũ Lục Hàn trong người rạo rức, cổ hít thở thật đều để điều hòa trái tim đang đập rất mạnh trong lồng ngực. Hắn thích!

“Anh...”

“Vũ Lục Hàn”, hắn ngắt lời ngay khi cô vừa lên tiếng, “Tôi nghĩ rằng chúng ta cần thay đổi”

“Thay đổi?”, Vũ Lục Hàn ngơ ngác nhìn hắn. Hàm Vũ Phong gật đầu đứng dậy, chìa bàn tay ra trước mặt cô.

“Đứng lên nào, tôi cho cô đi xem một thứ”

“Anh không... mang tôi vào rừng để thủ tiêu chứ?”, cô ngờ vực hỏi lại. Trong hoàn cảnh này, khi thấy khu rừng với những hàng cây mọc dày đặc bao quanh căn biệt thự, Vũ Lục Hàn chỉ nghĩ đến những thứ kinh dị trong tiểu thuyết trinh thám. Hắn phì cười, ánh mắt nâu khói dịu dàng nhìn cô.

“Cô say thật rồi!”

Vũ Lục Hàn nhăn nhó, rụt rè đặt tay mình vào tay hắn. Hắn nhắc cô dậy, để cô phủi quần rồi nắm tay cô đi về phía căn biệt thự của Chu Bạch Thảo. Hắn đưa cô đi phía sau hàng vệ sĩ, và những vị khách vẫn đang rong chơi trên biển kia chẳng hề biết hắn đang nắm tay cô. Vũ Lục Hàn có chút chạnh lòng khi nghĩ rằng hắn cố tình muốn che giấu. Hắn dắt cô đi thẳng ra phía sau, không hề vòng về cửa chính. Vũ Lục Hàn tuy lạ lẫm, nhưng chỉ im lặng đi theo. Hắn bỗng bước chậm hơn, quay lại nhìn cô, nở nụ cười thích thú. Vũ Lục Hàn liếc nhìn hắn, và đôi mắt mở to khi nhìn về phía đằng sau căn biệt thự hào nhoáng.

Có một con đường trải đầy sỏi đá nhẵn dẫn từ cửa sau về phía một tán cây cổ thụ to. Vũ Lục Hàn bước đi trong vô thức, ngược nhìn lên với sự thán phục khôn cùng: một ngôi nhà trên cây! Phía sau cây cổ thụ to này là ba cây khác to lớn không kém, trên mỗi cây lại có một căn nhà gỗ khác nhau. Một chiếc thang dây được gài khéo léo vào thân cây, dẫn lên trên căn nhà gỗ. Hàm Vũ Phong bước tới nắm tay cô, cười vui vẻ dẫn cô đến gần cái cây đầu tiên, to khỏe nhất. Hắn nhìn cô, rồi đưa tay kéo chiếc thang dây ra khỏi thân cây. Vũ Lục Hàn còn đang tròn mắt vì thích thú xen lẫn ngạc nhiên, thì hắn đã buông tay, nhìn cô cười ám muội:

“Đợi tôi ở đây”, hắn nói vậy, và rất nhanh trèo lên bằng thang dây ấy. Cô lo hắn sẽ... ngã khỏi vì thang không chịu được sức nặng, nhưng cuối cùng hắn vẫn leo lên đến nơi một cách vô cùng dễ dàng trên những bậc thang dẻo dai. Hắn kéo cánh cửa ngang ở sàn nhà, chui vào căn nhà trên cây. Rất nhanh, cả căn nhà gỗ tràn ngập ánh sáng. Hắn đẩy cánh cửa bên hông nhà, thò đầu ra vẫy chào cô cùng nụ cười hiện rõ. Vũ Lục Hàn đưa tay vẫy lại, nghe giọng hắn gọi với:

“Trèo lên đi nào!”

Tim cô đập nhanh một cách phấn khích, cô bám lấy thang dây, hít một hơi và bắt đầu đặt chân lên bậc đầu tiên. Lơ lửng là cảm giác xuất hiện trong cô ngay lúc đó, nhưng vô cùng thích thú. Căn nhà gỗ trên cây chỉ cách mặt đất chừng ba mét, không mất quá nhiều thời gian để Vũ Lục Hàn leo lên đến nơi. Ngay khi chỉ còn hai, ba bậc thang, Hàm Vũ Phong đã nhanh chóng đỡ cô vào. Hắn thu gọn thang dây, đặt vào vị trí vừa khít của nó ngay gần cửa ra vào, và đóng cửa lại. Vũ Lục Hàn ngưỡng mộ nhìn quanh. Căn nhà chỉ rộng chừng tám mét vuông, nhưng vô cùng chắc chắn và thoáng mát. Có một cánh cửa sổ kính đang được mở – nơi Hàm Vũ Phong vừa nhìn xuống gọi cô, còn lại toàn bộ được bao quanh bởi gỗ. Mái nhà bằng ngói rất chắc chắn, tạo hình như một ngọn tháp của tòa lâu đài nhỏ. Phía bên trong là những thứ vô cùng nhỏ và giản dị: một chiếc bàn kính nhỏ, hai bên là hai đệm gối thay cho ghế, nằm phía dưới cửa sổ; chiếc đệm dày vừa phải, êm mượt bằng nhung đặt đối diện cửa lên, có đầy đủ chăn và gối; một giá sách mini nhỏ vẫn đựng rất nhiều sách, đối diện cửa sổ và chiếc bàn kính. Căn nhà gỗ sáng bởi hệ thống đèn dây mắc quanh trần, được lắp đặt đơn giản. Vũ Lục Hàn đã biết rất nhiều về trò chơi “xây nhà gỗ trên cây” của trẻ em phương Tây, nhưng chưa bao giờ nghĩ có ngày cô được ở trong một ngôi nhà cây như vậy. Hắn nhìn theo biểu cảm của cô, phì cười.

“Đây là căn nhà gỗ tự tay tôi xây năm mười tám tuổi. Bởi vậy rất nhỏ và không hoành tráng như nhà của tụi kia. Nhưng tôi rất thích!”

“Anh tự xây?”, cô quay sang nhìn hắn với cái nhìn thán phục, “Ý anh là... thiết kế?”

“Thiết kế và xây”, hắn bật cười, “Mỗi năm bốn người chúng tôi lại đến hòn đảo này một lần. Năm đầu tiên đến chúng tôi đã xây nhà trên cây, với sự trợ giúp của một chuyên gia kỹ sư, tất nhiên! Ở Anh tôi cũng có một ngôi nhà cây, nhưng căn nhà đó mẹ tôi thiết kế và thuê người xây tặng. Đây là căn nhà tôi nêu ý tưởng, chuyên gia thiết kế, và tôi đã tự đóng ngôi nhà này. Mất một tuần.”

Thật đáng khâm phục! Vũ Lục Hàn tán thưởng thầm trong lòng, thích thú đi quanh không gian nhỏ bé, chạm vào từng đồ vật.

“Vậy Hoàng Lâm, Trần Hải Minh, Chu Bạch Thảo... Họ cũng như anh?”, cô hỏi. Hắn lắc đầu.

“Họ chỉ nêu ý tưởng, Hoàng Lâm là người thiết kế. Khi đó cậu ta có đam mê với nghề kiến trúc nên rất hăng hái. Khi thiết kế hoàn thành, chuyên gia sẽ hoàn thiện và cho người xây dựng. Mỗi năm quay lại, bọn họ lại sửa thêm một ít, nhà cây của họ rất to và hoành tráng! Nếu muốn, ngày mai tôi sẽ gợi ý để họ cho cô vào!”

“Không cần...”, Vũ Lục Hàn mỉm cười. Cô rụt rè bước đến gần cửa sổ đang mở, nhìn ra ngoài.

“Thích quá! Anh sẽ không sửa nơi này sao?”, cô hỏi. Hắn đến bên cạnh cô, gác hai tay lên thành cửa, mỉm cười.

“Đây là thứ tôi không muốn thay đổi nhất!”, hắn lại nhìn cô, “Mỗi khi ở trong này, tôi cảm thấy như không còn mệt mỏi, không còn phải suy nghĩ bất cứ điều gì khác. Vô cùng thoải mái. Vô cùng riêng tư. Tôi không muốn phá vỡ điều đó”

“Vậy...”, Vũ Lục Hàn đáp lại ánh nhìn của hắn, “Tôi... là người thứ bao nhiêu ở đây?”

“Người thứ ba”, hắn đáp nhanh. Vũ Lục Hàn có chút hụt hẫng. “Sau Mike, và Hoàng Lâm”, hắn tiếp tục kèm theo nụ cười. Cô gái nhỏ quay mặt đi, che giấu hai má ửng hồng và nụ cười tủm tỉm.

“Anh có sợ nó sập không?”, cô nói đùa.

“Tôi chỉ sợ cô ngã lặn xuống”, hắn đáp. Vũ Lục Hàn lại thấy tim đập mạnh. Dù cô không biết hắn có đang tỏ ra lãng mạn hay không, cơ thể cô vẫn vô cùng tự nhiên đáp lại hắn.

43. Chương 43

Vũ Lục Hàn ngồi cạnh hắn trong căn nhà gỗ trên cây, rất thoải mái nhìn về ngôi biệt thự. Một số phòng sáng đèn. Từ ngoài bờ biển vẫn vọng vào những tiếng cười nói. Ánh sáng bập bùng từ những ngọn đuốc chiếu sáng cả một vùng trên biển, vô cùng đặc biệt, vô cùng ấm áp. Cô cứ mông lung nhìn ra xa như vậy, không biết rằng bên cạnh mình, chàng trai ngoại quốc thỉnh thoảng quay sang liếc một cái. Hàm Vũ Phong suy nghĩ rất nhiều, nhưng không biết phải làm sao để thể hiện. Trên hết, hắn vẫn còn một nỗi băn khoăn mà tự mình không dám khẳng định: là hắn đã yêu cô gái này, hay hắn đang rơi vào tình yêu một lần nữa với người con gái tám năm về trước? Nếu cô gái này biết về người con gái ấy, liệu cô bé có nghĩ hắn tìm đến cô như một sự thay thế không?

“Anh đã yêu ai bao giờ chưa?”, Vũ Lục Hàn đột nhiên bật ra câu hỏi khiến hắn giật mình. Bây giờ... chưa phải lúc!

“Chưa”, sau một vài giây lặng im, Hàm Vũ Phong trả lời dứt khoát. “Vì sao cô hỏi như vậy?”

“Không có gì...”, Vũ Lục Hàn cười chữa ngại, “Tự dừng nghĩ ra...”

Trong thâm tâm, cô đã thấy mâu thuẫn. Cô từng nhớ Trần Hải Minh nói rằng hắn đã thất bại trong tình yêu một lần, nên hắn sợ, không muốn mở lòng lần nữa. Vậy mà hắn phủ nhận điều ấy. Không lẽ... hắn từng yêu đơn phương? Vậy hắn có thấu hiểu cảm xúc của cô lúc này không?

“Còn cô...”, hắn quay sang Vũ Lục Hàn, bất ngờ hỏi, “Tình đầu của cô là ai?”

Là anh đấy! Cô rên rỉ trong đầu, nhưng lại mỉm cười giả lả: “Tôi... chưa yêu ai...”

“Còn Từ Thiên?”, hần không ngần ngại hỏi thẳng. Cô đỏ mặt.

“Tôi... chỉ thích thôi...”, ngay khi đáp xong, cô mới thấy vô cùng ngớ ngẩn. Hần cười khẩy.

“Thích”

“Không... không hẳn...”, cô lập tức chữa lại, nhưng không biết giải thích thế nào. Tôi từng rất thích anh ấy, nhưng từ khi quen biết anh, tôi hết thích luôn rồi! Lòng cô rên rỉ. Làm sao cô có thể nói những điều như thế với một người đã-có-bạn-gái?

“Vậy còn chàng trai ở trường đại học?”, hần hỏi với âm điệu đều đều. Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ trong giây lát.

“Chàng trai nào?”

“Ở trường đại học cô chỉ qua lại với một chàng trai!”, hần hơi cúi kính nhắc lại. Sau vài giây, trong đầu cô hiện ra nụ cười răng khểnh.

“À... Triệu Dương... cậu ta chỉ muốn... kết bạn với tôi!”, cô rụt rè đáp. Hần nhếch miệng cười.

“Kẻ không ai muốn kết bạn như cô lại có người đến kết bạn?”, hần bật lên một tiếng cười pha lẫn chút khinh miệt, “Như vậy chỉ là tiếp cận có mục đích.”

Vũ Lục Hàn thấy trong lòng có một chút buồn. Dù cô biết sự thật đúng là như vậy, nhưng khi nghe từ người khác, cô nhận thấy mình thậm hại biết bao! Cô chỉ biết cúi đầu, cười nụ cười buồn bã. Hần quay sang trước sự im lặng của cô, đôi mắt trùng xuống.

“Tôi xin lỗi... Ý tôi là... Thôi nào, cô biết tôi không có ý như vậy mà...”, hần lập tức chữa lại bằng những câu nói rời rạc, lúng túng, thiếu kiên nhẫn. Vũ Lục Hàn cúi đầu.

“Không... thật ra... tôi chưa bao giờ biết gì về anh cả”, cô đáp, rất nhỏ, nhưng rành rọt. Hần cứ như thời tiết tại London, nắng mưa, ẩm lạnh, thất thường. Cô nghĩ rằng mình sẽ chết cóng vì đi lạc trong màn sương mờ đục ở xứ sở sương mù, nằm dài trên mặt đất ẩm ướt và cảm nhận cái lạnh thấm vào da thịt mình. Cô, không hợp với London.

“Cô...”

“Anh chưa từng có ý định cho tôi biết điều gì về bản thân cả”, cô cứng cổ ngắt lời, nhìn thẳng vào mắt hần. Trong màu nâu khói xám có phảng phất một nỗi buồn không tên.

“Tôi không có nhiều thứ để tìm hiểu”, hần đáp lại, hạ giọng, lạnh lùng. Trong cô dâng lên một nỗi thất vọng.

“Tôi... không cần biết tất cả... Chỉ cần... tôi không phải tù mù về anh...”, cô lắp bắp từng chữ, khổ sở khi không biết diễn đạt thành lời. Hần nhìn thẳng vào cô, cảm xúc đan xen lẫn lộn hiện rõ trên khuôn mặt lai điển trai. Rồi hần lại cúi đầu.

“Cô... chỉ là người ngoài. Đừng cố biết quá nhiều thứ về tôi.”

Đôi mắt cô mở to, bàng hoàng xen lẫn nỗi thất vọng vô cùng lớn. Cô chỉ là người ngoài! Đối với hần, cô chỉ là kẻ phải kí hợp đồng để trả nợ, không hơn, không kém! Chẳng qua bấy lâu nay bên cạnh hần, một mình cô vẫn ảo tưởng sự quan tâm kia dành cho mình là thật lòng? Vậy ra, kẻ như hần, cô gái nào cũng được đối xử như vậy sao? Ồ, kể cả người làm thuê trả nợ...?

“Tôi... thấy hơi mệt...”, cô lẩm bẩm trong miệng, ngồi phịch xuống sàn và nhìn về phía cửa ra vào căn nhà gỗ. “Tôi muốn về phòng nghỉ”

Hàm Vũ Phong bình thản, nhưng rồi ren trong lòng. Hần thật sự không biết phải làm gì. Vũ Lục Hàn đến gần phía cửa, đưa mắt chờ đợi hần. Hần vẫn ngồi nhìn cô, không nhúc nhích.

“Chúc anh ngủ ngon”, cô nói, rồi kéo chiếc thang dây ra khỏi vị trí. Khi cửa vừa mở, hần đột ngột lên tiếng.

“Tôi đưa cô về phòng”

“Không cần... tôi... tìm được đường!”, Vũ Lục Hàn khẽ nhún vai, thả thang dây xuống. Cô quay lại nhìn hắt lần cuối rồi leo xuống thang. “Đừng thức khuya”, đó là câu nói cuối cùng cô để lại cho hắt. Vũ Lục Hàn nhanh chóng xuống đất, theo con đường sỏi bước thẳng đến cửa sau. Khi đặt bàn tay vào tay nắm cửa, cô nhìn qua vai, về phía căn nhà gỗ. Căn nhà chiếu ánh sáng cả một góc khu rừng, hiên ngang giữa cây sỏi lớn. Ở bên cửa sổ, chàng trai vẫn ngồi đó, chống hai khuỷu tay lên thành cửa, đáp lại ánh nhìn của cô. Một chàng trai, trong căn nhà gỗ, giữa rừng sỏi. Tạo nên khung cảnh cô đơn, u buồn đến ảm đạm.

Những thanh niên ở độ tuổi đôi mươi, sau một đêm dài thả ga bên cửa biển, uể oải tỉnh dậy vào buổi trưa. Sau bữa ăn nhẹ được phục vụ gọn gàng ngay trong phòng, họ lần lượt thu dọn đồ để lên chiếc du thuyền lớn trở lại thành phố. Vũ Lục Hàn bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa của người phục vụ, đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch, mắt nhắm mắt mở chạy ra mở cửa rồi ngại ngần khi người phục vụ đang bê đồ là nam. Cô lú lú chỉ chỗ cho anh ta đặt đồ ăn xuống, không dám nói câu nào, rồi cúi đầu chào liên tục khi người phục vụ bước ra, dù họ luôn chào cô bằng thái độ lễ phép nhất. Cô nhìn khay đồ ăn, gấp dãi, trong người khó chịu khi mặc nguyên một bộ đồ từ tối hôm trước cho đến giờ. Dù bộ đồ mới và cô cũng có tắm rửa, nhưng mặc áo của hắt kèm chiếc váy của Chu Bạch Thảo khiến cô nhỏ bé, lùn đi, áo lại che gần hết váy, trông như... không mặc quần vậy! Mặc đồ của mình vẫn thoải mái hơn, cô tự nhủ, chắc chắn cô sẽ phải gặp hắt để lấy đồ của mình. Những nơi cô ở có điều kiện sinh hoạt rất tốt, vậy nên hầu như đồ dùng cá nhân cô mang đi đều không cần thiết. Vũ Lục Hàn nhanh chóng đánh răng, chải tóc, chỉnh lại quần áo, liếc qua đồng hồ ăn nhưng lại tắc lưỡi bỏ đi. Cô lăm bằm từng số phòng, chợt nhận ra mình... không biết phòng hắt ở đâu! Cô muốn gõ cửa một người hỏi thử, nhưng lại thấy như thế thật vô duyên. Đang tần ngần giữa hành lang, Hoàng Lâm từ đâu xuất hiện, đôi mắt nheo nheo nhìn cô mang theo chút mỗi mệ.

“Em làm gì ở đây vậy?”

“Em... đi tìm... Hàm Vũ Phong”, cô lúng túng đáp, bối rối trước điệu bộ của chàng trai tóc đen thư sinh. Cậu nhún mày.

“Vừa nãy tôi thấy cậu ta trên bãi biển thì phải... Chẳng biết nữa, đầu tôi đang như điên đảo lên đây!”, Hoàng Lâm lấy tay ray hai bên thái dương, trông cậu phờ phạc như người bệnh. Vũ Lục Hàn muốn chạy xuống bãi biển, nhưng không nỡ nhìn Hoàng Lâm như thế này. Cô rụt rè lại gần, cúi thấp đầu để nhìn vào mắt cậu, hỏi đầy vẻ quan tâm.

“Anh có cần em đưa về phòng không?”

Hoàng Lâm chứng lại giây lát, nhìn cô đầy lạ lùng. Sau vài giây, cậu bật cười khiến cô ngẩn ngơ không hiểu.

“Tôi có phải là người sắp chết đâu! Tối qua tôi uống hơi nhiều... mà lại còn...”

Cậu ngập ngừng đôi chút, rồi tắc lưỡi.

“Nhưng nếu em muốn đưa tôi đi, tôi nhận lòng tốt ấy!”, cậu cười dịu dàng. Vũ Lục Hàn không biết nói gì, nhưng cũng chậm chạp lò dò bám vào cánh tay cậu, bước đi thật chậm đưa Hoàng Lâm về phòng. Phòng của chàng thư sinh, hóa ra nằm đối diện phòng cô. Vũ Lục Hàn ngây ngơ thấy phòng mình, cười nói:

“Anh ở ngay gần mà em không biết!”

“Vậy hả?”, cậu nhìn Vũ Lục Hàn, “Phòng em ở đâu?”

“Bên kia, ngay đối diện”, cô hào hứng ghé mắt nhìn về cửa phòng mình. Hoàng Lâm chỉ nhoen cười, mở cửa phòng. Trong phòng cậu toát ra mùi hương rất đặc biệt. Cậu còn quay lại nhìn cô.

“Em có muốn vào chơi chút không?”

“Không... em... đang tìm Hàm Vũ Phong...”, cô rụt rè đáp.

“À, quên mất”, Hoàng Lâm bật cười, “Em hãy tìm thử ở bãi biển. Tôi về phòng an toàn rồi, không ngắt giữa đường!”

Vũ Lục Hàn cũng tươi cười, chợt thấy ga trải giường của Hoàng Lâm có màu đen. Ga giường trong phòng cô màu trắng. Với chút tò mò, Vũ Lục Hàn lập bập hỏi:

“Anh... thích màu đen sao?”

“Không”, Hoàng Lâm nhanh chóng đáp lại, “Ai nói với em lung tung vậy?”

“Vì... ga giường của anh màu đen!”, cô đỏ mặt, cúi đầu nói khi tự thấy mình hơi kém duyên. Hoàng Lâm quay vào phòng nhìn, bật cười:

“Tôi mới thay ga giường. Tối qua... tôi hơi thác loạn một chút...”

Vũ Lục Hàn ngay lập tức hiểu ý, mặt càng đỏ, người cứ bồng lên vì nóng. Cô tự trách vì mình thiếu tinh tế, không suy nghĩ mà cứ thế nói lung tung. Không hiểu bây giờ, chàng thư sinh kia đang nghĩ gì về cô nữa. Ngược lại, Hoàng Lâm thấy thích thú trước sự ngây ngô bộc phát của cô. Cậu xoa dịu nỗi xấu hổ của cô bằng cái xoa đầu nhẹ, đi kèm nụ cười tỏa nắng làm nên hình ảnh của mình.

Tiếng bước chân rất gần gây sự chú ý đến cả Thư Sinh và cô gái nhỏ. Cả hai nhìn về phía hành lang, nhận ra Hàm Vũ Phong đang đứng lặng ở đó, cách Vũ Lục Hàn chỉ vài bước chân, khuôn mặt không một chút biểu cảm. Trong khi Vũ Lục Hàn vô cùng bối rối, chực muốn thanh minh với hắn, thì Hoàng Lâm lại bình tĩnh cười tươi, nhìn bạn thân mình như chẳng có chuyện gì.

“Cô bé này đang định đi tìm cậu đấy”, Thư Sinh nói, tặng kèm nụ cười, “Vậy tôi xin phép để hai người có khoảng không gian riêng tư!”

Cậu làm bộ chào như những chàng cao bồi Texas, nhẹ nhàng đóng cửa phòng. Vũ Lục Hàn bối rối trước ánh mắt của hắn, chỉ biết cúi đầu, hai tay ra mồ hôi ướt đầm.

“Tìm tôi?”

“Tôi... muốn... lấy đồ”, cô lắp bắp, nuốt khan trong họng. Cô nghe tiếng bước chân hắn đến gần mình, chỉ dám liếc nhìn một lần khi hắn ở trước mặt, điệu bộ rụt rè, lấm lét như con mèo hoang đang rình trộm cá.

“Đi theo”, hắn chỉ nói vậy, rồi cứ thế bước đi mà không hề quay lại hay có ý chờ đợi cô lấy một lần. Cô vội vã bước sau hắn, cố gắng không để bị bỏ lại quá xa. Hàm Vũ Phong đi đến cuối hành lang, ngoặt vào lối rẽ trái, dừng ngay trước cánh cửa đầu tiên. Hắn mở cửa, cứ thế bước vào căn phòng tối om ảm. Hắn không cầm chìa khóa để khởi động hệ thống điện. Vũ Lục Hàn cứ ngây ngốc đứng bên ngoài, có ý chờ đợi, không dám vào. Hắn chỉ bước vài bước, rồi quay người lại, đưa một tay ra trước mặt cô. Trái tim Vũ Lục Hàn đập lệch một nhịp. Vì sao hắn lại đưa tay ra thế này?

Mặc kệ cô ngập ngừng, Hàm Vũ Phong vẫn không hề rút tay lại. Ánh sáng từ hành lang chiếu vào một góc phòng, vẽ lên từng nét khuôn mặt hắn nổi bật giữa bóng tối bao trùm phía sau lưng. Tim cô đập rất mạnh. Nhưng bàn tay vô thức đưa lên thật chậm, chạm vào bàn tay hắn, lạnh lẽo. Tay cô run rẩy trong bàn tay to lớn của hắn, ướt đầm vì mồ hôi. Hắn nhẹ nhàng kéo cô lại, đôi mắt nhìn xoáy vào cô, lạ lẫm. Đột nhiên, Vũ Lục Hàn vô cùng bất an.

Chỉ trong tích tắc, Hàm Vũ Phong thay đổi bất ngờ. Hắn sập mạnh cánh cửa phòng, dập tắt ánh sáng duy nhất còn phản chiếu. Hắn đẩy cô tựa vào cánh cửa, áp sát thân mình vào cô gái, hai bàn tay lạnh buốt đặt trên vai cô, truyền hơi lạnh chạy dọc khắp người cô gái nhỏ. Ánh mắt nâu khói sắc lẹm trong bóng tối gợi cô nhớ về lần đầu gặp hắn, cô sợ ánh mắt uy hiếp này. Hàm Vũ Phong cưỡng hôn cô, một cách thô bạo. Đường như hắn muốn tàn phá đôi môi nhỏ bé của cô gái, còn cô chỉ run rẩy như một con nai dưới móng vuốt sư tử. Cô bám chặt lấy hai bắp tay của hắn, cố đẩy ra nhưng không suy chuyển được gì. Cơ thể cô căng lên chịu đựng, nhưng mơ hồ, cô cảm giác cơ thể hắn cũng như vậy. Hàm Vũ Phong đột nhiên dừng hẳn nụ hôn, cúi đầu tựa lên vai cô đầy bất lực. Vũ Lục Hàn từ hoảng loạn trở nên bối rối, hắn chưa từng thể hiện điều này trước mặt bất cứ ai cả. Tim cô đập rất mạnh. Cô chỉ biết im lặng, cảm nhận hơi thở dồn dập của hắn bên tai mình. Cô thấy đau lòng, nhưng không thể lên tiếng. Một Hàm Vũ Phong lạnh lùng, hiên ngang, trước mặt cô lại vô cùng yếu đuối.

“Em... tại sao...”, hắn thì thầm, giọng nói đan xen một nỗi đau buồn vô tình chĩa vào lòng cô sắc ngọt.

“Em... không làm gì cả...”, cô chỉ biết nói vậy. Vũ Lục Hàn thật sự, không hiểu nỗi hắn.

“Em... có phải... đã.. Em...”

“Anh đang hiểu nhầm rồi, em không có gì với anh ấy!”, Vũ Lục Hàn ngay lập tức thanh minh khi cho rằng hắn hiểu nhầm cảnh tượng ban nãy. Hàm Vũ Phong chỉ hít thở rồi rạc, bồng ôm cô vào lòng.

“Em... không phải... người tồi qua... lên giường với cậu ta chứ?”, hắn thì thầm vào tai cô. Vũ Lục Hàn đứng tim, tròn mắt.

“Em không... Em... Không mà!”, cô lớn tiếng, định đẩy hắn ra để được nhìn vào mắt hắn, nhưng hắn ngược lại ôm cô rất chặt. Hơi thở của hắn nhẹ đi nhiều lần.

“Em có biết... tôi không ngủ được... khi có người nói nhìn thấy em vào phòng cậu ta không?”

“Cái... cái gì chứ?”, cô thốt lên đầy hốt hoảng, “Em... em gặp anh ấy vừa lúc này thôi! Em thề đấy!”, cô vô cùng sợ hãi, liên tục tự thanh minh cho mình. Tại sao lại có người nói lung tung như vậy! Mà, liệu hắn có tin cô, khi mà cô đang thể hiện như một đứa trẻ ăn vụng bị bắt gặp! Không được hắn tin tưởng, với cô còn đáng sợ gấp bội việc bị ai đó tung tin nhảm nhí. Hàm Vũ Phong vẫn ôm cô rất chặt, hít vào một hơi dài để tự trấn an mình.

“Thật may vì không phải em...”, hắn vẫn hạ giọng thật thấp, nhưng âm điệu đã không còn lạnh lẽo và mang nhiều nỗi đau, “Em... Hoàng Lâm... đối với tôi đều quan trọng như nhau vậy...”

Trái tim cô đập loạn nhịp. Cách đây vài tiếng, trong căn nhà gỗ trên cây, Hàm Vũ Phong lạnh lùng nói cô chỉ là người ngoài. Bây giờ, trong vòng tay to lớn, vô cùng ấm áp, Hàm Vũ Phong coi cô quan trọng như một người bạn thân lâu năm của mình. Hắn như thể một kẻ đa nhân cách, cảm xúc thay đổi đến chính hắn cũng không có cách nào kiểm soát. Cô hoang mang giữa tiết trời khó chiều ở London. Tiết trời ẩm lạnh luôn chuyển biến thất thường.

Chiếc du thuyền rời xa dần hòn đảo nhỏ xinh đẹp, mang theo nàng tiểu thư và những vị khách, cùng những người vệ sĩ và nhân viên theo tàu. Vũ Lục Hàn nhận ra chàng vệ sĩ đã tâm sự trên bãi biển cùng cô, cười tươi chào và nhận được nụ cười đáp lại. Trần Hải Minh, lâm vào tình trạng giống cậu bạn, liêu xiêu lên tàu với tâm trạng tìm về phòng để ngủ. Cậu nghe tiếng cô gái nhỏ vậy chào, nhưng chỉ gật đầu đáp lại, không có hứng nói chuyện. Hoàng Lâm có vẻ tỉnh táo hơn, tuy vẫn thể hiện ra gương mặt mệt mỏi do rượu và thiếu ngủ. Cậu đi bên cạnh Chu Bạch Thảo, nàng vẫn tươi tắn và xinh đẹp như vậy, chỉ có điều dưới đôi mắt là quãng thâm được khéo léo che đi. Cô rất muốn hỏi hắn đã có chuyện gì xảy ra đêm qua, nhưng không tiện khi trong lòng vẫn để tâm việc bị ai đó bịa đặt với hắn. Cô nhìn quanh tìm Từ Thiên, nhưng thất bại. Cô chưa nhìn thấy anh sau trò chơi trên bãi biển tối qua. Cô chẳng quen biết bất cứ ai, nên giờ lúng túng khi hắn không ở bên cạnh. Cô cũng không thể cứ bám sau hắn như trước, hắn-đã-có-bạn-gái-rồi. Vũ Lục Hàn đến tìm hắn vì đồ dùng của mình để chung trong vali, nhưng rốt cuộc chẳng nói được điều muốn nói. Hai má cô cứ ửng đỏ mỗi khi cảnh tượng trong căn phòng ấy hiện ra trước mắt mình.

Hàm Vũ Phong đi về phía cô từ xa, mặc áo len dài tay thoải mái màu xám đen, mỉm cười khi bước đến gần cô gái nhỏ. Vũ Lục Hàn ngập ngừng chào, có chút bối rối khi ngay gần đó là Chu Bạch Thảo. Tuy vậy nàng không hề để mắt đến hắn. Có lẽ họ cãi nhau chẳng?

“Đi về phòng thay đồ. Mặc nguyên như vậy chắc chắn rất khó chịu”, hắn nói, giũ bàn tay ra trước mặt cô. Vũ Lục Hàn lúng túng liếc nhìn nàng, rồi lại nhìn hắn. Hắn có ý định gì, người ấy đang ở ngay đây cơ mà?

“Đi nào, cô cần phải ăn nữa đấy, vì tôi biết người phục vụ dọn phòng cô mang đi khay thức ăn còn nguyên!”, hắn nhắc nhở, không chờ đợi mà nắm tay cô kéo đi. Hắn không màng đến Chu Bạch Thảo khi đi lướt qua nàng. Nàng cũng vậy, không nhìn theo hắn. Đường như chỉ có Vũ Lục Hàn là người duy nhất quan tâm đến điều này.

Hàm Vũ Phong đưa cô đến một căn phòng hoàn toàn khác, không nằm cùng dãy hành lang với bốn người họ như lúc đi. Căn phòng này, về cơ bản cũng y hệt phòng hắn: không cửa sổ nhìn ra biển, lạnh lẽo, với bộ bàn ghế ở góc phòng thay cho bàn trang điểm phụ nữ. Cô nhận ra chiếc vali đang đặt bên cạnh chiếc ghế sofa. Hàm Vũ Phong nhìn biểu hiện của cô, phì cười, đẩy cô vào buồng tắm.

“Tắm luôn đi, quần áo ở trong đó. Đừng thắc mắc, nếu không cô sẽ phải khóa thân bước ra ngoài đấy”

Trước sự “ra lệnh mang tính đe dọa” của hắn, Vũ Lục Hàn chỉ biết ngoan ngoãn làm theo. Sau khi tắm rửa sạch sẽ và chạm vào bộ quần áo treo sâu phía trong, cô nhận ra... đây vẫn hoàn toàn là đồ của hắn. Áo len với cổ tròn rộng, tông màu đen xám hệt với chiếc áo hắn mặc; quần jeans có-vẽ-là của cô, tiếp màu đen y chang bộ của hắn. Vũ Lục Hàn không dám thắc mắc, mặc y hệt cả bộ. Áo len với phần cổ khoét rộng, để hở khá nhiều cổ và xương quai xanh của cô. Nhìn cô vô cùng bé nhỏ trong chiếc áo, nhưng lại không thể

hợp hơn. Vũ Lục Hàn cố nán lại, nhìn mình trong gương, cố tìm ra một vẻ đẹp nào đấy. Nhưng rồi lại thở dài thất vọng. Một cô gái luôn tự ti như cô, rất đẹp, nhưng chưa bao giờ nhận ra điều đó.

44. Chương 44

Vũ Lục Hàn lò dò bước ra ngoài. Hàm Vũ Phong đang ngồi ở mép giường, cúi mặt xuống nhìn vào điện thoại. Cô rụt rè đến gần hắn, cố gắng đi thật nhẹ để không làm phiền, nhưng rồi hắn vẫn nhận ra.

“Đi ăn thôi, cô ăn quá ít so với độ tuổi của mình”, hắn ngẩng lên nhìn cô, trêu chọc. Hàm Vũ Phong lúc này lại giống như Hàm Vũ Phong khi trước, trong chiếc lồng vàng hoàn hảo mọi ngày hòng canh chừng cô. Nhưng cô bây giờ không giống cô khi trước, không dám thoải mái khi đi bên cạnh hắn. Vì hắn đã-có-bạn-gái!

Hàm Vũ Phong mở cửa phòng, để Vũ Lục Hàn bước ra trước. Ngay khi cô vừa lú lú bước ra khỏi phòng, Vũ Lục Hàn đứng mặt... Chu Bạch Thảo. Cô bỗng cảm thấy sợ hãi bất ngờ, như thể cô đang... ngoại tình với một người đàn ông có gia đình!

Chu Bạch Thảo mở to mắt, hơi bất ngờ khi thấy cô bước ra từ căn phòng của Hàm Vũ Phong, chưa kể, cô đã thay một bộ quần áo khác. Tuy vậy, nàng không tỏ ý gì khác. Trái với điệu bộ xấu hổ, đầu cúi gằm như đang nhận lỗi của Vũ Lục Hàn, hắn tỏ ra vô cùng bình thản.

“Chào em”, hắn thờ ơ nói. Chu Bạch Thảo chỉ gật nhẹ, phát ra câu chào rất nhỏ.

“Chào anh”

Từ bao giờ họ trở nên xã giao như vậy? Có phải... tại cô?

“Tiểu Hàn”, nàng gọi tên cô khiến cô lúng túng. Cô nhanh chóng ngẩng lên nhìn nàng, nhưng không dám nhìn vào mắt.

“Chút nữa chúng ta có thể gặp nhau một lát được không?”, nàng nhỏ nhẹ hỏi. Vũ Lục Hàn bỗng lo sợ vô cớ, nhưng vẫn gật đầu kèm một câu lí nhí: “Được ạ”

Khí chất sang trọng toát ra từ Chu Bạch Thảo gần như át hoàn toàn cô, khiến cô vốn đã tự ti, đứng gần nàng lại càng cảm thấy mình chỉ là phông nền để làm nổi bật vẻ đẹp hoàn hảo, ngọt ngào ấy. Hắn đứng bên cạnh cô, mỉm cười rất nhẹ.

“Bọn anh đi ăn bây giờ. Em có muốn đi cùng không?”

“Em cần nghỉ ngơi”, nàng đáp, nhìn hắn thêm một lần rồi đi thẳng. Hương nước hoa nhẹ dịu toát ra từ cô gái xinh đẹp ấy khiến Vũ Lục Hàn nín thở. Chu Bạch Thảo lần át cô hoàn toàn!

“Đi ăn nào”, hắn dụ dằng thì thầm với cô và nắm lấy bàn tay ra mồ hôi ướt nhẹp. Vũ Lục Hàn hơi xấu hổ trước lòng bàn tay ướt, tự nắm chặt tay lại. Hắn chỉ cười trước hành động ấy, không ngần ngại nhẹ nhàng duỗi bàn tay nhỏ bé của cô, và đan ngón tay mình vào giữa những ngón tay bé nhỏ. Vũ Lục Hàn đỏ mặt vì điều đó, trong đầu cô chỉ nghĩ đến Chu Bạch Thảo với những lời nhĩ nhí cô sắp nhận. Không bàn đến việc hắn không phải kẻ chung thủy khi tán tỉnh cô gái khác sau lưng người yêu, mà thậm chí kẻ bị hắn tán lại thản nhiên đón nhận điều đó. Chẳng ai thích những kẻ thứ ba, Vũ Lục Hàn cũng vậy. Nhưng bây giờ, cô tự thấy xấu hổ khi bản thân mình trở thành kẻ thứ ba trong cuộc tình của người khác. Cô không có đủ dứt khoát và bản lĩnh để cự tuyệt sự ngọt ngào từ hắn. Cô, hơn ai hết, chính là kẻ có tội lỗi lớn nhất.

Sau bữa-trưa lúc gần ba giờ chiều, Vũ Lục Hàn tự động bỏ hắn cùng với đám bạn và đi tìm Chu Bạch Thảo. Cô không biết nàng đang ở đâu, nhưng cô muốn được nói chuyện với nàng, sớm càng tốt. Cô sẵn sàng để nàng trút giận, vì cô biết mình đã sai lầm hoàn toàn. Cô đi về căn phòng của Chu Bạch Thảo, tần ngần gõ cửa, trái tim đập rất mạnh. Nàng có trong phòng. Chỉ sau vài giây, Chu Bạch Thảo đã xuất hiện bên ngưỡng cửa, mái tóc còn ướt, mùi sữa tắm nhẹ dịu phảng phất quanh Vũ Lục Hàn. Nàng không trang điểm, dù vậy, gương mặt mộc vẫn vô cùng xinh đẹp. Nàng vẫn đang mặc chiếc áo sơ mi màu trắng oversize, cài hững hờ chỉ hai chiếc cúc ở giữa ngực, với chiếc shorts denim sáng màu. Vũ Lục Hàn có thể thấy nàng không hề mặc áo lót. Nhưng chiếc áo oversize không hề khiến nàng trở nên phải cảm mà góp phần tôn lên vẻ quyến rũ của cô gái ở độ tuổi đôi mươi. Nàng nhìn thấy cô, ánh mắt đượm buồn, lạnh lùng nói.

“Hãy đợi tôi, chúng ta sẽ đến nơi khác nói chuyện”

Chỉ có vậy, nàng lại đóng cửa, và trở ra sau vài phút, với mái tóc được sấy khô bết, búi lên cao với vài lọn tóc ướt rủ xuống quanh mặt, vô cùng nữ tính, dịu dàng. Nàng chỉ dùng một chút son dưỡng màu hồng, trông nàng vô cùng trẻ trung, cuốn hút, và xinh đẹp. Vũ Lục Hàn lại tự ti khi nhìn ngoại hình tươi tắn, quyến rũ vô cùng ấy. Cô khép nép đi theo nàng, trong lòng không hiểu vì sao mình lại “sợ” cô gái này đến thế. Không chỉ vì nàng hơn cô một tuổi nhưng ngoại hình trẻ trung hơn muôn phần, cũng không phải bởi nước da trắng sáng, vóc dáng thon gọn, đáng ganh tị, hay khí chất vương giả toát ra từ cô gái này. Cô “sợ” nàng, bởi ánh nhìn u sầu, sắc bén luôn luôn thay đổi, chưa bao giờ mang theo chút thiện cảm. Và bởi, đi bên cạnh nàng, cô luôn thấy mình thật nhỏ bé.

Chu Bạch Thảo đi thẳng xuống quán bar phía bên dưới sảnh chính. Trong quán bar lác đác người, có lẽ sau hai đêm thác loạn với chất cồn, những cô cậu thanh niên trên tàu đã chán ngấy chúng. Chu Bạch Thảo chọn vị trí khuất nhất, chỉ gọi hai ly vang nhẹ, chờ đợi Vũ Lục Hàn. Cô không dám ngồi cạnh nàng, và khi ngồi xuống, đôi mắt chỉ biết cụp lại, không dám đối diện ánh mắt u sầu kia. Chu Bạch Thảo nhìn cô trong vài giây, rồi rất khẽ, cất tiếng:

“Tôi không hiểu nổi anh ấy thích cô ở điểm nào, Vũ Lục Hàn ạ”

Cô ngẩn ngơ nhìn nàng, có chút hoang mang hiện lên qua ánh mắt.

“Tôi quen anh ấy đã tám năm”, nàng tiếp tục, “Tôi hiểu con người anh ấy. Tôi thuộc lòng từng thứ nhỏ nhất về anh ấy. Tôi luôn là người đầu tiên ở bên cạnh anh ấy, mỗi khi anh say. Tôi đã rất cố gắng, thế nhưng tôi chưa bao giờ có được một phần trái tim của Hàm Vũ Phong”

Giọng nàng vỡ òa, nhưng vẫn giữ vững sự cứng rắn. Vũ Lục Hàn không biết nói gì, nhìn nàng với ánh mắt tột cùng bối rối.

“Cô có biết không, tôi đã bỏ dở tương lai sáng lạn tại ngôi trường của mình, để chạy sang học cùng trường với anh ấy, chỉ mong anh ấy cảm động. Nhưng rồi anh ấy chỉ nói duy nhất một câu...”

Nàng ngừng lại, nhìn cô, khẽ nở nụ cười nhếch miệng đầy buồn khổ. “Đừng ngu ngốc chạy theo tôi nữa! Anh ấy đã nói như vậy...”

Vũ Lục Hàn bỗng nổi lên một tia đau xót. Hàm Vũ Phong là người lạnh lùng đến nhường nào, mà lại không nhận ra tình cảm của cô gái này dành cho mình lớn đến vậy? Thế mà cô, chỉ có nửa tháng qua bên cạnh hắn. Cô hi vọng gì ở việc hắn sẽ nhận ra tình cảm của mình?

“Anh ấy là người sống tình cảm, dù bên ngoài tỏ ra lạnh lẽo”, nàng tiếp tục, không hề chờ đợi sự đáp lại từ cô, “Điều tôi biết về anh ấy, từ anh Hải Minh, đó là khi còn sống ở Anh, anh Vũ Phong đã có một cuộc tình thất bại. Anh ấy bị tổn thương rất lớn, vì đó là mối tình đầu... Bởi vậy, anh ấy không muốn mở lòng mình với bất cứ ai nữa...”

Vũ Lục Hàn trở nên ngờ ngàng. Điều này là thật, dù hắn đã phủ nhận nó. Cô gái ấy là ai, mà khiến hắn tự đóng băng tâm hồn mình như thế?

“Tôi không được biết về cô gái ấy”, nàng khoanh tay, cười khẩy, “Mỗi khi nhắc đến cô ta, anh ấy trở nên lạnh lùng gấp bội. Và sau những lần như thế, anh ấy thường trở về nhà với hơi rượu nồng nặc. Nhưng anh ấy vô cùng tỉnh táo, chưa một lần nhìn bất cứ ai thành cô gái ấy, kể cả khi đang say...”

Cô gái nhỏ đang thở gấp. Người hắn từng yêu, quan trọng với hắn đến vậy sao?

“Điều duy nhất tôi biết... là anh ấy đã bị cô ta phản bội. Cô ta nói yêu anh, nhưng sau lưng qua lại với kẻ mà anh luôn thù ghét. Điều đó khiến anh tổn thương, về tình cảm, về cả lòng tự trọng. Anh ấy đã bỏ cô ta và ra đi ngay lập tức, không còn bất cứ một liên lạc nào nữa...”

Dây thần kinh của cô giật mạnh. Cô bàng hoàng. Vẫn có người... phản bội Hàm Vũ Phong?

“Vậy đấy... anh ấy trở nên cứng rắn, lạnh lùng như bây giờ... cũng bởi vì trong quá khứ anh đã bị tổn thương sâu sắc”, Chu Bạch Thảo tiếp tục, ngẩng lên cảm ơn người phục vụ khi ly rượu được đưa tới, “Tôi luôn tự cố gắng, trong suốt tám năm qua, gọi lại cho anh ấy con người ngọt ngào, biết yêu thương như trước kia. Tôi biết anh ấy vẫn luôn ngầm quan tâm đến người khác, anh ấy vẫn quan tâm đến tôi. Nhưng mà...”

Nàng ngừng lại một lúc lâu, nén một tiếng thở dài run rẩy. Nàng uống một ngụm rượu, liếc nhìn Vũ Lục Hàn.

“Hàm Vũ Phong không còn tin tưởng bất cứ ai nữa, kể cả... bản thân anh ấy”, nàng nói, “Anh ấy không tin mình có thể yêu thêm bất cứ ai. Vì thế... anh ấy không yêu thương ai nữa”

Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ ngồi nhìn Chu Bạch Thảo, với đôi mắt mở to hết cỡ.

“Vũ Lục Hàn... mọi thứ đã rất hoàn hảo. Cho tới khi cô xuất hiện”, giọng nói của Chu Bạch Thảo đột nhiên thay đổi khiến cô gái nhỏ lạnh buốt sống lưng. “ Tám năm qua tôi là cô gái duy nhất ở bên cạnh anh ấy, tôi là cô gái duy nhất anh ấy đi ăn cùng, đi uống cà phê, đi xem phim cùng. Tôi là cô gái duy nhất phù hợp với Hàm Vũ Phong! Và dù anh ấy không có ý định yêu ai, tôi tin tôi có thể thay đổi điều đó!”, nàng gằn giọng mình xuống, đôi mắt nghiêm nghị mang theo chút giận giữ nhìn Vũ Lục Hàn. Cô như đứa trẻ đang bị khiển trách, sợ hãi, mồ hôi ra ướt lưng, và trái tim run lên rất mạnh theo từng lời nàng nói.

“Tôi không biết cô là ai. Tôi không biết cô từ đâu đến. Tôi không quan tâm! Nhưng tôi cũng không thể làm ơn được! Bởi vì cô...”, Chu Bạch Thảo lên giọng, thể hiện sự mất bình tĩnh. Vũ Lục Hàn không biết nên làm gì, hay nói gì, các dây thần kinh trong người đập rất mạnh. Chu Bạch Thảo với lấy ly rượu, uống một ngụm cạn ly, đặt nó trở lại bàn và hít vào một hơi không khí để tự trấn tĩnh.

“... Vũ Lục Hàn, tôi không biết cô làm gì... Nhưng... anh ấy... thích cô”, nàng thì thầm câu nói đó với nỗi buồn trào dâng lên khóe mắt. Nhìn Chu Bạch Thảo, Vũ Lục Hàn bỗng nhiên thấy mình có lỗi. Thế nhưng, một cảm xúc khác dâng lên trong lòng cô, trấn áp mọi thứ. Nàng nói.. Hàm Vũ Phong thích cô! Nếu người khác nhìn thấy điều đó, thì điều đó... là thật chứ? Một niềm phấn khích lớn đang dâng lên trong lòng cô. Nếu bây giờ Vũ Lục Hàn thú nhận ngay tình cảm của mình, thì hẳn... sẽ đáp lại chứ?

“Tôi... tôi xin lỗi... Tôi cần phải đi...”, Vũ Lục Hàn lập tức đứng dậy, lúng túng toan cúi chào. Chu Bạch Thảo mở to mắt, tức giận bật dậy, tóm lấy cổ tay cô kéo giật lại. Cô nhìn nàng hoang mang, vội vàng lên tiếng:

“Tôi... tôi xin lỗi vì bất lịch sự, nhưng tôi...”

“Tôi chưa xong với cô đâu!”, Chu Bạch Thảo hạ thấp giọng, đôi mắt nhìn cô mang theo một sự đe dọa, “Tôi muốn chơi công bằng, nhưng nếu cô không thôi giở trò, tôi sẽ đáp trả bằng thủ đoạn!”

“Giỡ... trò?”, Vũ Lục Hàn sững sốt, trong người nóng bừng. Cô choáng váng khi đột nhiên bị kết tội.

“Đúng vậy! Cô lợi dụng Từ Thiên để Hàm Vũ Phong nổi giận, lơ là tôi! Cô qua lại một cách... mờ ám với anh Hoàng Lâm, để chia rẽ tình cảm bạn bè của hai người họ! Cô kết bạn với anh Trần Hải Minh để lôi kéo người ủng hộ! Cô cố tình nhảy xuống bể bơi, lại còn vờ vịt bị mắc kẹt trong phòng tắm để lôi kéo sự chú ý của anh ấy! Cô dùng nghĩ qua mắt được tôi! Cô thậm chí còn biết tỏ ra đáng thương, cô có biết lợi dụng lòng thương hại của người khác là hành động của những kẻ kém cỏi, bẩn thỉu không? Cô biết cô không hơn được tôi nên mới phải tỏ ra cần sự thương hại đến vậy, phải không? Tôi sẽ không để cô qua mặt bằng những trò tiểu nhân như vậy đâu!”

Chu Bạch Thảo trợn to mắt, nhìn cô với sự độc ác tột cùng. Vũ Lục Hàn cứng họng, bàng hoàng, tim đập nhanh, thở dồn dập để phản ứng lại những lời nói ấy. Cô không hề nghĩ rằng bấy lâu nay, Chu Bạch Thảo lại nhìn cô với cái nhìn tiêu cực như vậy. Adrenaline đã chạy khắp cơ thể, nhưng Vũ Lục Hàn không đáp trả được câu nào. Cô rất muốn lên tiếng để bảo vệ bản thân, nhưng vì một lý do nào đó, những từ ngữ mắc kẹt lại trong họng.

“Nếu như cô càng cố ý tiếp cận Hàm Vũ Phong, tôi sẽ còn đấu lại cô bằng những trò cô không tưởng tượng được! Và nếu cô biết điều, tránh xa người-yêu-của-tôi, thì tôi sẽ không phiền lòng đóng vai một người chị tốt bụng đâu. Nhớ nhé, Vũ Lục Hàn! Tôi! Tôi sẽ thay đổi Hàm Vũ Phong, và Tôi sẽ khiến anh ấy biết tình yêu thật sự là gì! Cô... tốt nhất nên từ bỏ đi!”

Đó là những lời cuối cùng Chu Bạch Thảo nói với cô. Nàng chậm rãi nhấc ly rượu còn đầy của cô lên, uống cạn để đẩy lui sự bức bối trong lòng. Nàng nhìn cô, nở nụ cười đắc thắng khi thấy rõ sự bàng hoàng, hỗn loạn trong ánh mắt người đối diện. Nàng đặt ly vang cạn xuống bàn, vẫy tay chào cô và quay lưng đi thẳng. Chỉ còn Vũ Lục Hàn, một mình giữa không gian trần ngập mùi cồn lạnh buốt. Chu Bạch Thảo vô cùng cảm

ghét cô! Chu Bạch Thảo sẽ làm mọi cách để ngăn cách hần và cô! Vậy, nếu biết cô ở chung một nhà với hần, Chu Bạch Thảo sẽ làm gì? Nghĩ đến đây, Vũ Lục Hàn thấy lạnh gáy. Cô chưa bao giờ trải qua tình huống này trong đời, dù cô biết nhiều người không ưa mình, nhưng nhiều nhất họ chỉ tụ tập nói xấu vài câu, rồi cho cô vào quên lãng. Hơn hai mươi năm nay, Vũ Lục Hàn không giao tiếp với người lạ, không tranh luận với ai ngoài gia đình, đến giờ, thậm chí một câu thanh minh để bảo vệ danh dự bản thân, Vũ Lục Hàn cũng không nói được. Một cô gái nhu nhược, hèn nhát như cô, bị như vậy có là hề gì?

Vũ Lục Hàn thích Hàm Vũ Phong, nhiều đến mức có thể gọi là yêu rồi. Cô có từ bỏ hần chỉ vì một lời đe dọa không? Cô chắc chắn sẽ không. Nhưng Chu Bạch Thảo... nàng có mọi thứ mà cô không có. Những thứ cô có, nàng có tốt hơn vạn lần. Nàng có thừa khả năng để làm những điều nàng muốn, với một kẻ – gọi chính xác là – không-có-một-chút-khả-năng-kháng-cự như Vũ Lục Hàn. Xét cho cùng, Chu Bạch Thảo không làm sai điều gì. Nàng chỉ đang bảo vệ bản thân và bảo vệ mối quan hệ của mình, trước một kẻ-thứ-ba, là Vũ Lục Hàn. Vũ Lục Hàn, dù muốn hay không, cũng không thể thổ lộ tình cảm của mình với hần. Hàm Vũ Phong thích cô hay không cũng chưa bao giờ nói. Nếu hần không thích cô mà chỉ là Chu Bạch Thảo ghen tuông suy diễn, thì việc cô thổ lộ với hần, đối với hần đâu có chút nào quan trọng. Chẳng phải chính hần đã thừa nhận: Vũ Lục Hàn chỉ là người ngoài sao? Mãi mê với những xúc cảm của bản thân, cô đã quên mục đích chính ở bên cạnh hần: một kẻ làm thuê trả nợ. Giữa cô và Chu Bạch Thảo, chẳng có chàng trai nào ngu ngốc đến mức lao đầu vào cô!

“Đi đâu vậy? Tại sao không báo”, Hàm Vũ Phong chạy đến bên cạnh Vũ Lục Hàn khi thấy cô bước lên boong tàu. Khuôn mặt hần lộ ra chút quan tâm và lo lắng. Cô lùi lại vài bước khi hần đến quá gần mình.

“Tôi... đi... vệ sinh!”, cô đáp bừa. Hần khẽ chau mày lại, rõ ràng không tin vào lí do ấy.

“Hoàng Lâm và Mike muốn rủ chúng ta ra bể bơi. Tôi định đi với họ. Cô đi cùng chứ?”, hần hơi cúi đầu xuống để nhìn vào mắt cô, nhưng Vũ Lục Hàn chỉ đơn thuần cúi đầu. Hai tay cô vịn vịn trước ngực.

“Thật ra... tôi hơi có chút say sóng... Có lẽ tôi sẽ về phòng nghỉ bây giờ...”

“Vậy chúng ta cùng về phòng”, hần đáp nhanh chóng, nắm lấy bàn tay cô định kéo đi. Vũ Lục Hàn luống cuống giữ hần lại, rụt rè rút tay mình ra khỏi bàn tay to lớn kia, cố gắng cười thật tươi.

“Tôi không muốn... cản trở bạn bè anh đâu! Tôi chỉ say nhẹ thôi, ngủ một chút là hết. Anh... cứ... ở lại!”

“Cô... không có chuyện gì thật chứ?”, hần nghi ngờ hỏi lại. Cô nhìn vào mắt hần, nở nụ cười giả tạo.

“Tôi thật sự chỉ say sóng thôi! Say sóng... mà cũng phải có người đi theo canh chừng... kể hơi quá! Tôi... phải về phòng bây giờ!”

Vũ Lục Hàn bối rối cúi đầu bỏ đi. Hần rất nhanh tóm lấy cổ tay cô, toan nói gì đó, nhưng rồi ngưng lại. Hần rút trong túi quần chiếc chìa khóa phòng, đặt vào lòng bàn tay cô.

“Ở phòng này đi. Tôi sẽ ở cùng Mike”

“Cảm ơn”, Vũ Lục Hàn đáp lại rất nhỏ, cúi đầu chào và đi thật nhanh. Cô không biết liệu mình sẽ giữ khoảng cách với hần được bao lâu. Bởi kìm nén bản thân trước một người như hần, là điều vô cùng khó như thể con tàu lọt vào miệng hố đen, nhưng vẫn phải gồng mình lên bay ngược lại sức hút của lỗ đen vũ trụ. Cô đã bị nuốt vào trong. Và cô không hề muốn đi tìm lối thoát.

Trời sẩm tối. Chiếc du thuyền màu kem hồng cập bến. Dàn vệ sĩ riêng của gia đình tiểu thư họ Chu đã đứng thành hàng tại bến tàu, chờ đợi để giúp đỡ từng cậu ấm, cô kim bước xuống. Cũng như lúc đi, sáu chiếc trực thăng đậu thành hàng, chờ đợi đưa khách về lại dinh thự của gia đình Chu Bạch Thảo. Vũ Lục Hàn khệ nệ bước đi, mang theo một mối bởi đã ngủ qua bữa chiều. Cô chưa bao giờ ngủ lịm đi rất sâu đến thế, giống như hơn ba ngày qua cô đã tự ngược đãi cơ thể mình. Vũ Lục Hàn bước ra đến cửa du thuyền, người vệ sĩ ngạc nhiên khi cô gái này không mang theo hành lý, cũng không dám thắc mắc mà đỡ cô bước xuống thật thành thực. Vũ Lục Hàn hơi choáng váng, nheo mắt lại nhìn vào những chiếc trực thăng, rồi theo chỉ dẫn của những người vệ sĩ đi về phía đó. Mỗi tốp năm người đi đến trực thăng, những vệ sĩ ở bên cạnh lại đỡ khách bước lên, rồi ra hiệu cho máy bay cất cánh ngay lập tức. Vũ Lục Hàn biết bốn người cô quen đều ở phía sau lưng mình, nhưng cô cũng chẳng muốn chờ đợi họ. Cô cứ thế đi theo những người

xuống trước, mặc kệ, cô đâu có cần bám dính lấy ai! Thực tế, khi Hoàng Lâm gõ cửa rầm rầm phòng cô, khiến cô giật mình tỉnh giấc chạy nháo nhào mở cửa vì lo... tàu chìm, Vũ Lục Hàn đã thấy Trần Hải Minh và Hàm Vũ Phong đang đợi mình, nhìn cô với ánh mắt như bốc lửa. Bên cạnh hắn, Chu Bạch Thảo đang khoát chặt cánh tay, nhìn cô thách thức. Vũ Lục Hàn bối rối trước cái nhìn ấy, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để nghe Thư Sinh cần nhằn về việc mỗi lần di chuyển lên xuống tàu, Vũ Lục Hàn lại mất tích khiến mọi người lo lắng. Cô vẫn còn ngái ngủ, như đầu vì bật dậy đột ngột, cứ thế khóa cửa và đi theo sau Trần Hải Minh. Cô muốn giữ khoảng cách đúng nghĩa với hắn, nhưng không thể khi hắn dường như đi chậm lại để chờ mình. Vì vậy, cô chọn đi bên cạnh Tóc Đỏ, bởi cậu là người rảo bước nhanh nhất và cách xa nhất với Hàm Vũ Phong. Ngay khi nhìn thấy đoàn người đang tay xách đủ loại vali xếp hàng xuống tàu, cô thật nhanh len vào giữa và bỏ ngoài tai những tiếng gọi tên mình. Cô, chính thức ra, cũng đâu có phải bạn bè thân thiết của họ!

Vũ Lục Hàn leo lên chiếc trực thăng thứ ba, vẫn còn nghe thấy giọng hét rất to của chàng trai tóc đỏ:

“Vũ Lục Hàn! Em đang đi lạc đấy!”

Thậm chí cả tiếng quát tháo vô cớ của Thư Sinh:

“Xuống ngay! Nếu em không xuống, tôi sẽ bắn sập cái trực thăng em ngồi!”

Vũ Lục Hàn mặc kệ, vờ vịt như không nghe thấy gì, ngồi tít vào phía bên trong. Một số người trong trực thăng nhìn ra, ngó nghiêng, rồi quay lại nói với Vũ Lục Hàn:

“Hình như bọn họ đang gọi cậu!”

Cô biết, chỉ cười giả lả, nhún vai, rồi quay đi. Chiếc trực thăng bay lên trước khi Trần Hải Minh chạy đến gần. Cậu chỉ có thể nhìn với theo, gọi tên cô, rồi bất lực và khó hiểu. Con bé này cứ thất thường, mưa nắng. Hoàng Lâm có vẻ giận giữ, tóm lấy áo chàng vệ sĩ gần đó và yêu cầu gọi cho phi công hạ cánh, nhưng anh tay đương nhiên không thể liên lạc với phi công. Hàm Vũ Phong, vẫn thông thả đi phía sau cùng Chu Bạch Thảo, nhưng trong lòng hỗn loạn vô cùng. Hắn nhìn theo chiếc trực thăng bay đi xa, tim đập mạnh liên hồi, thậm chí mong nó sẽ trở lại, hạ cánh, và cô gái tóc ngắn kia sẽ tươi cười ngượng ngịu chui ra khỏi máy bay với lí do “lên nhầm”. Thế nhưng nó bay mất, rất nhanh chóng, bay mất khỏi tầm mắt Hàm Vũ Phong. Hắn tức giận. Và không hơn gì Tóc Đỏ, hắn thấy bất lực vô cùng. Bất lực khi phải gào thét bên trong vỏ bọc đầm đìa như không hề bận tâm. Bất lực khi không thể giữ cô bên cạnh, để cô cứ thế bước phía trước, ngày càng xa, và rồi biến mất. Bàn tay hắn nắm chặt lại. Đi bên cạnh hắn, Chu Bạch Thảo nũng nịu tựa vào bờ vai, đôi môi nở nụ cười ngọt ngào hương vị của chiến thắng.

Khác với lần trước, Vũ Lục Hàn không có tâm trí để ngắm cảnh. Mùa thu, chiều se lạnh, cái lạnh lẽo của buổi tối đã bao trùm lên khắp thành phố rồi. Từ trên cao, ánh đèn phản chiếu từ mọi nhà khiến thành phố này lung linh, huyền ảo biết bao. Vậy mà cô chỉ thấy độc một màu u ám, đượm buồn. Giờ cô mới biết, thành phố về đêm trông buồn đến thế!

Chẳng mất bao lâu, chiếc trực thăng hạ cánh êm ái xuống thảm cỏ xanh dài trong khuôn viên biệt thự gia đình họ Chu. Chẳng có ai ngoài những người vệ sĩ chào đón họ, vẫn làm rất tốt nhiệm vụ đỡ từng người bước xuống khỏi chiếc trực thăng, dẫn về phía những xe limousine đang chờ đợi sẵn. Về khoản chu đáo và hiếu khách, rõ ràng Chu Bạch Thảo đã làm rất tốt. Nàng luôn là người đến cuối, giống như người gác cổng với bản danh sách dày đặc tên trên tay, cầm bút đánh dấu cho từng cái tên bước qua cửa. Khi đã đầy đủ, nàng sẽ bước vào và bắt đầu bữa tiệc. Những vị khách được mời bước lên xe, theo từng nhóm ngồi trên trực thăng xuống. Vũ Lục Hàn định chờ đợi Hàm Vũ Phong, bởi cô đi cùng hắn đến, nhưng lại sợ bất tiện khi cứ phải đợi trực thăng sau bay đến mới đủ người ngồi lên xe, cô lại không nỡ làm phiền sự sắp xếp chu đáo của cô chủ bữa tiệc và những người vệ sĩ đã đi theo cả chặng đường. Cô ngoan ngoãn đi theo bốn người vừa ngồi cùng trực thăng với mình, chui vào xe và nép vào một góc. Tiếng chiếc trực thăng tiếp theo bay về gây sự chú ý đến Vũ Lục Hàn. Cô muốn biết liệu hắn có ở trên đó không, nhưng rồi quay đi khi nhận ra chiếc trực thăng này không có phần đuôi được sơn xám. Cô khẽ tựa vào kính cửa, nhắm mắt khi chiếc limousine lăn bánh.

Từng người một trên xe được đưa về tận nhà, là những căn biệt thự hoặc trung cư sang trọng trong thành phố. Người thứ tư xuống xe, tài xế quay lại, hỏi cô một cách nhã nhặn:

“Thưa tiểu thư, xin cô cho biết địa chỉ để tôi được đưa tiểu thư về tận nhà”

“À... tôi...”, Vũ Lục Hàn bị hỏi bất ngờ, giật mình ấp úng. Cô thật sự không biết địa chỉ nhà hấn. Dù có biết, cũng không thể vào khi hấn không có mặt. Cô bối rối. Trong cô bây giờ là hoang mang và sợ hãi. Cô nghĩ đến mẹ. Không chần chừ, Vũ Lục Hàn đọc địa chỉ nhà và chiếc xe lăn bánh. Cô dúi người vào chiếc ghế da, đôi mắt bỗng nhòe đi vì nước. Chỉ đến khi vô cùng mệt mỏi, Vũ Lục Hàn mới trở về với gia đình. Cô là đứa trẻ muôn phần bất hiểu. Nhưng đứa trẻ ấy không mong đợi gì hơn ngoài món canh đậu ngọt ngào tình yêu thương và cái ôm của mẹ vào buổi đêm để xua tan mệt mỏi. Bây giờ là giữa tuần. Vũ Lục Hàn sẽ về với bố mẹ.

45. Chương 45

Đứng tần ngần trước cửa ngôi nhà quen thuộc, Vũ Lục Hàn vô cùng tủi thân. Cô chưa bao giờ rời khỏi nhà trước đây, nên cũng chưa từng nghĩ khi trở về ngôi nhà thân quen của mình, cô lại tủi thân đến phát khóc như vậy. Vũ Lục Hàn khịt mũi, đưa tay dụi mắt để khỏi khóc lóc, hít một hơi thật sâu đẩy lùi nỗi nghẹn ngào trên cổ, bước đến bấm chuông. Cô chưa bao giờ bấm chuông khi trở về nhà, vì vậy ngay lúc này, Vũ Lục Hàn cảm thấy trong lòng mình dâng lên một cảm giác vô cùng khác. Đèn sân bật sáng. Chỉ sau vài phút, bố cô đã đứng nơi ngưỡng cửa, đôi mắt mở to ngạc nhiên khi thấy con gái mình đang đứng bên ngoài chờ đợi. Nhìn thấy bố, cô bật cười, nhưng giọng cười nức nở. Chưa bao giờ Vũ Lục Hàn nghĩ, thấy bố, cô sẽ bật khóc. Bố cô nhanh chóng mở rộng cửa, ngay lập tức, cô gái nhỏ nhào vào ôm bố. Ông Vũ ngạc nhiên và sung sướng, gọi vợ, quay lại hỏi cô:

“Sao đêm hôm con lại về nhà thế này?”

“Con nhớ bố mẹ”, cô chỉ nói thế, sụt sịt mũi và bật cười như một đứa trẻ. Mẹ cô lại gần ôm lấy con gái, vuốt tóc cô, cười hiền từ.

“Con trông còn gầy hơn hồi còn ở nhà. Rồi mẹ ra là không ai ép ăn mà! Con có đói không, mẹ vẫn còn bánh trong tủ đấy!”

Vũ Lục Hàn lập tức gật đầu, nũng nịu vúi vào lòng mẹ. Khi ở trong vòng tay mẹ, cô thấy mình như một đứa trẻ. Không lo âu. Không phiền muộn.

Gần nửa đêm. Vũ Lục Hàn không thấy buồn ngủ, bởi chiều nay cô đã ngủ quá nhiều. Cô ngồi trên giường, đọc quyển truyện trinh thám một cách lơ đãng, mắt nhìn vào trang sách, nhưng đầu óc không để vào nội dung. Cứ một đoạn, cô lại nghĩ đến Hàm Vũ Phong. Cô thở dài. Không biết khi xuống đến nhà nàng và không thấy cô, hấn cư xử thế nào? Không biết, liệu có phải bây giờ hấn đang say sưa ở chốn nào đấy cùng Chu Bạch Thảo rồi không? Cứ tưởng tượng đến những viễn cảnh ấy, Vũ Lục Hàn lại thấy lòng vô cùng sầu thảm.

Điện thoại rung lên liên hồi phá tan nỗi buồn phiền của cô gái nhỏ. Cô nhìn nhanh vào điện thoại, không ai khác ngoài Hàm Vũ Phong. Cô chần chừ một lúc, rồi lại vứt điện thoại xuống đệm. Không trả lời có lẽ tốt hơn. Chiếc điện thoại vẫn rung lên, âm thanh ấy vang rõ trong không gian đầy tĩnh lặng. Một lần nữa, Vũ Lục Hàn lại nhặt lấy điện thoại, nắm chặt trong tay, tần ngần một lát, rồi ấn từ chối. Rất nhanh chóng, cô tắt rung, vừa kịp lúc cuộc gọi thứ hai từ Hàm Vũ Phong nhào đến. Hấn biết cô cố tình không nghe máy. Nghĩ đến điều này, Vũ Lục Hàn thậm chí vô cùng lo sợ. Hấn biết cô cầm điện thoại mà không nghe, chắc chắn sẽ mắng cô một trận tơi bời, hoặc lạnh lùng yêu cầu cô ngày mai hãy lau toàn bộ cửa kính bằng tay. Vũ Lục Hàn khẽ rùng mình, lại nhìn vào màn hình điện thoại. Cuộc gọi thứ hai đã trở thành cuộc gọi nhờ. Nhưng cuộc gọi kế tiếp ngay lập tức đến, không để cô có thời gian tắt máy. Cô cũng không muốn tắt máy. Cô việc gì phải né tránh nhỉ? Phải rồi, Chu Bạch Thảo đâu có ở đây! Nhưng... biết đâu, nàng đang ở cạnh hấn? Biết đâu, chính nàng gọi điện để thử cô? Vũ Lục Hàn toát mồ hôi lạnh, lia ngay điện thoại ra xa. Nếu đúng như vậy, nhất định cô sẽ không nghe máy!

Hàm Vũ Phong kết thúc cuộc gọi. Thay vào đó gửi ngay cho cô một tin nhắn khiến Vũ Lục Hàn vô cùng hoảng hốt:

“Xuống mở cửa hoặc tôi sẽ bấm chuông”

Vũ Lạc Hàn không tin vào mắt mình, nhào ra cửa sổ, ngó xuống cổng nhà. Cô gần như ngừng thở khi mới mở rèm cửa đã đập ngay vào mắt chiếc Aventador đen bóng quen thuộc đỗ bên kia đường. Và khi Vũ Lạc Hàn rút hết can đảm đẩy cửa sổ mở ra, với hi vọng trong lòng chiếc xe chỉ là sự trùng hợp, cô đã bị đứng tim lần thứ hai khi chủ nhân chiếc Aventador đang đứng ngay sau cánh cổng sắt nhà mình, điệu bộ vô cùng mất kiên nhẫn với chiếc điện thoại, và đang nhìn thẳng vào cô. Giống như cảm giác trong một bộ phim kinh dị, khi nửa đêm bạn nghe thấy tiếng gõ nơi cửa sổ, và bạn mở cửa ra xem: một con quỷ vô cùng đáng sợ đang đứng nhìn bạn chằm chằm bên dưới. Khi đó, bạn sẽ ước mình có phép thuật để biến đi ngay tức khắc, và tránh xa con quỷ đó cả đời. Nhưng không, Vũ Lạc Hàn đang thở gấp như nữ chính phim kinh dị ấy, đã bất động vài chục giây cho đến khi con quỷ đáng sợ phía bên dưới kia khua tay một cách vô cùng tức giận. Tim cô đập thình thịch. Nếu bây giờ hấn bấm chuông và đánh thức bậc phụ huynh đáng thương của cô dậy, Vũ Lạc Hàn thật sự chết chắc vì không biết phải giải thích ra sao, nhất là khi cô cảm giác Hàm Vũ Phong sẽ không bao giờ có ý định hợp tác.

Không có thời gian để chần chừ quá lâu, Vũ Lạc Hàn với lấy chiếc áo khoác vắt trên lưng ghế, rón rén mở cửa. Bên ngoài tối om. Phòng bố mẹ cô yên ắng. Vũ Lạc Hàn soi đường bằng điện thoại, rón rén bước xuống nhà, và thò tay mở đèn bếp. Bóng đèn tròn vàng ngay phía trên bàn ăn chiếu sáng cửa ra vào. Cô khẽ khàng mở cửa, chui ra ngoài, rùng mình vì gió lạnh bất chợt. Vũ Lạc Hàn với tay bật đèn ngoài sân để soi rõ khuôn mặt hấn. Hàm Vũ Phong, đích thị là Hàm Vũ Phong, đang ở phía sau cánh cửa sắt, lạnh lùng, giận giữ. Ngay khi thấy cô, đôi mắt hấn ánh lên những tia nhìn khác lạ, nửa hờn giận, nửa nhẹ nhõm. Vũ Lạc Hàn có thể cảm nhận cơn giận từ chàng trai ngoại quốc, lúng túng không dám nhìn vào đôi mắt màu nâu khói lạnh lùng, sắc lẹm, đẹp tuyệt trong đêm.

“Anh... làm gì ở đây vậy?”, cô rụt rè hỏi nhỏ, làm điệu bộ hối lỗi.

“Tôi trông giống đang làm gì?”, hấn nói với chất giọng mất kiên nhẫn pha chút giận giữ, muốn gắt gỏng nhưng phải kìm nén. “Cô di chuyển vô tổ chức như vậy, cô có biết lái xe từ nhà Chu Bạch Thảo về đây tốn bao nhiêu thời gian của tôi không? Là giữa tuần mà cô tự tiện bỏ về nhà, cô muốn phá vỡ hợp đồng hả?”

“Nhưng bữa tiệc của cô ấy kéo dài hơn dự kiến, làm tôi mất một buổi học! Tôi đồng ý tham gia những bữa tiệc cùng anh nhưng nó ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi, tôi cho rằng anh cũng đang phá hợp đồng!”, Vũ Lạc Hàn không chịu thua, nhấn nhó trách móc hấn, nhưng vẫn cố hạ giọng rất nhỏ. Ngay bây giờ cô chỉ lo sợ một quý ông say rượu nào đó trong những nhà hàng xóm quanh đây mò về nhà và nhìn thấy cảnh này. Hôm sau, mẹ cô sẽ gọi cô đến và chất vấn về “chàng trai lạ đến gặp con vào giữa đêm”.

“Thưa quý cô, về lý thuyết, tôi không vi phạm một chút nào”, Hàm Vũ Phong bật ra tiếng cười khẩy, khoanh tay lại nhìn thẳng vào mắt Vũ Lạc Hàn. Điều đó khiến cô bối rối.

“Anh... đến đây để cản nhần tôi về việc làm trái hợp đồng hả?”, Vũ Lạc Hàn lúng túng nói bừa, nhất định không tỏ ra lép vế. Đây là điều mà lần đầu tiên trong đời, cô dám làm.

“Tôi đến đây để cho cô biết rằng tôi đã phát điên lên vì tội tùy tiện của cô! Không những không đi sát cạnh tôi, cô thậm chí còn tự ý đi lên chiếc xe khác đi về nơi không có tôi! Có Chúa chứng giám tôi đã phát điên lên suốt dọc đường và lái xe thẳng về đây, chỉ hi vọng đừng có đứa ngu ngốc nào chạy về nhà. Thật bất ngờ, nhìn xem ai đang đứng trước mặt tôi?”, Hàm Vũ Phong nói rất nhanh, Vũ Lạc Hàn có thể nhận thấy nổi tức giận được kìm nén đến mức tối thiểu trong giọng nói ấy. Cô bỗng dưng cảm thấy vô cùng áy náy.

“Cô thật sự... làm tôi phát điên!”, hấn kìm nén một hơi thở dài, quay đi chỗ khác, đưa tay vuốt tóc một cách thiếu kiên nhẫn. Vũ Lạc Hàn lại cúi đầu, vờ vờ những ngón tay.

“Tôi... xin lỗi...”, cô lí nhí, mồ hôi toát ra lạnh buốt.

“Tôi có thể vào được không?”, hấn hỏi nhỏ, cố bao bọc sự kích động trong giọng nói bằng vỏ bọc lãnh đạm. Vũ Lạc Hàn hốt hoảng nhìn hấn, trong tâm nghĩ rằng kẻ kia đang cố... trả thù mình!

“Xin lỗi... đã muộn rồi... anh hãy về nhà ngủ... Tôi xin hứa mai đi học xong sẽ về cùng anh, không trốn về nhà...”, Vũ Lạc Hàn làm một hơi, tiến thêm vài bước để đối diện với hấn. Hấn và cô, chỉ cách nhau một cánh cổng sắt ở giữa.

“Cô định đi học thế nào nếu không có cặp sách?”, hấn không biểu lộ cảm xúc, cúi xuống nhắc chiếc cặp sách của cô đặt dưới chân tường bên cạnh cổng chính. Vũ Lạc Hàn tròn mắt nhìn chiếc cặp, tự trách mình

bất cẩn nhất thời quên mất. “Sáng mai tôi đi từ rất sớm, không có thời gian mang cặp sách qua cho cô đâu”

“Anh... có thể ném qua cổng...”, Vũ Lục Hàn bối rối, ngược lên nhìn cánh cổng cao gấp rưỡi mình, tự động lùi lại vài bước. Hàm Vũ Phong nhếch miệng cười nhạt.

“Tôi sẽ không làm vậy với đồ dùng cá nhân của mình”, hắn dùng một tay cầm cặp của cô, vòng ra sau lưng. Hắn bước tới gần cánh cổng, đặt một tay lên thanh song sắt, đôi mắt nâu khói nhìn cô không mang theo bất cứ thông điệp gì.

“Tôi không nghĩ... cho anh vào nhà vào giờ này... là một ý tưởng tốt”, Vũ Lục Hàn nói nhỏ. Tuy vậy, khi nhìn vào mắt hắn, cô do dự thêm một lúc, rồi tiến lại mở khóa cửa.

Cánh cổng mở ra hết sức nhẹ nhàng. Vũ Lục Hàn lùi sang một bên để hắn lách vào, rồi đóng cổng.

“Khóa lại đi”, hắn nói, cùng lúc đưa chiếc cặp cho cô. Vũ Lục Hàn hoang mang, hoảng sợ nhìn vào nhà rồi lại nhìn hắn.

“Bố mẹ tôi đang ở trong nhà đấy!”, cô túm lấy cánh tay hắn, nửa thì thầm, nửa phát âm ra những tiếng đứt quãng, lo sợ bố mẹ tỉnh dậy. Hắn, ngược lại, vô cùng bình thản.

“Khóa cửa lại và đi vào nhà. Trời lạnh dần rồi”

Và Hàm Vũ Phong cứ thế tiến vào nhà.

“Đây là phòng cô?”, hắn chậm rãi nhìn quanh căn phòng bé nhỏ. Vũ Lục Hàn sợ hãi rón rén bước vào, đôi mắt chỉ len lén nhìn về phòng bố mẹ. Căn phòng ấy vẫn im ắng. Cô hít một hơi cho lòng can đảm trở lại, ôm cặp bước vào phòng và đóng cửa thật nhẹ nhàng.

“Xin anh... nói khẽ thôi!”, Vũ Lục Hàn lú lú chạy đến, đặt chiếc cặp vào ghế ngồi ở bàn học và quay lại lúng túng nhìn hắn. Hàm Vũ Phong ngây ngơ mỉm cười.

“Bố mẹ cô sẽ không tỉnh dậy đâu”, hắn nói, tiếp tục đi thật chậm và nhìn ngó quanh phòng. Căn phòng nhỏ bé của Vũ Lục Hàn vô cùng ấm áp với bức tường được sơn màu hồng nhạt. Ngay bên trái cửa ra vào là chiếc bàn học lớn liền thành giá sách, bằng gỗ công nghiệp, chứa rất nhiều sách vở, tràn ra bàn. Đối diện bàn học, bên phải cửa ra vào là giường ngủ của cô, với tấm ga trải giường trang trí hình bầu trời xanh mát. Nằm giữa giường ngủ và bàn học là tủ quần áo nhỏ, ngay đối diện cửa vào. Cách giường một, hai bước chân là ô cửa sổ kính đặt ngang tầm ngực Vũ Lục Hàn, chiếc rèm màu vàng nghệ gần cũn đang được kéo sang một bên. Phòng tắm nhỏ nằm vuông góc cửa sổ, cách cửa ra vào một đoạn. Có một bàn trang điểm kê cạnh cửa nhà tắm, nhưng đó là nơi Vũ Lục Hàn dùng để khâu vá, làm những thứ lặt vặt theo sách hướng dẫn. Cô đặt rất nhiều cuộn chỉ màu xếp thành hai hàng nhỏ dọc gương, và có một bộ đồ khâu tay cất trong ngăn kéo tủ vốn dùng đựng đồ trang điểm. Ngăn kéo lớn bên cạnh bàn trang điểm là nơi cô cất chứa rất nhiều vải, thường là những mảnh vải vụn lớn nhỏ khác nhau cô xin được ở hiệu may quen đầu ngõ. Một giá tạp chí nhỏ bé đặt ngay gần bên cạnh bàn trang điểm, gài trên đó rất nhiều sách hướng dẫn, tạp chí thời trang. Hàm Vũ Phong dùng mắt ở vị trí bàn trang điểm lâu hơn một chút, rồi quay lại nhìn cô, khẽ cười.

“Cô đam mê thiết kế thời trang đến vậy sao?”

“Tôi... cũng...”, cô lắp bắp, cúi đầu, má hơi ửng đỏ vì ngượng ngùng. Lần đầu tiên cô để một chàng trai bước vào phòng mình. Cô từng nghĩ mình sẽ ở cả đời trong căn phòng này, một mình, không một ai bên cạnh. Nhưng bây giờ, người cô vô cùng thích, đang ở đây, đứng trước mặt cô!

“Nếu tôi cũng đề nghị cô vào làm việc trong công ty của tôi, liệu cô có cân nhắc?”, Hàm Vũ Phong im lặng một chút, rồi đột ngột hỏi khiến Vũ Lục Hàn sững sờ. Hắn có đang say rượu, hay đùa giỡn gì không?

“Anh? Muốn tôi?”, cô tròn mắt hỏi lại. Hắn nhét tay vào hai túi quần, hơi nghiêng đầu, đáp:

“Tôi đâu có đùa!”

Vũ Lục Hàn rợn rợn trong tim, cảm giác vui sướng xen lẫn bất ngờ và phấn khích khiến cô gái nhỏ thổn thức.

“Nhưng... anh... chưa bao giờ nói cho tôi... anh cần người...”

“Vì cô đã kí hợp đồng khác với tôi”, hắn cười nhếch miệng, “Tôi chưa sẵn sàng gặp cô nhân viên này ở nơi làm việc. Sẽ rất khó để không lao đến hôn cô một phát rồi trở lại làm việc như bình thường”

Tim cô đập rạo rực. Hắn không nhất thiết phải dùng những từ ngữ như vậy đâu! Tuy rằng cô thích nghe những thứ tương tự như thế này. Cô thấy bản thân có lỗi khi đã lơ đi lời cảnh báo của Chu Bạch Thảo. Nhưng mà... nàng dâu có ở đây, nhỉ!

“Ý.. ý tôi là...”, Vũ Lục Hàn lấp bắp, xấu hổ về những suy nghĩ vừa rồi, lắc nhẹ đầu, “Anh... không muốn tôi biết quá nhiều về anh... Nên... tôi không nghĩ tôi sẽ...”

“Vũ Lục Hàn”, hắn ngắt lời cô, thở dài, kéo tay cô lại gần mình và dùng đôi mắt nâu khói nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhỏ bé của cô gái Á Đông.

“Tôi tin cô. Nhưng tôi không muốn cô xa lánh tôi. Tôi sợ một khi cô biết rõ về tôi, có thể... cô sẽ sinh ra cảm giác... lạ lẫm, rồi dần dần, cô không còn thoải mái khi ở cạnh tôi nữa”, hắn thì thầm, nhìn cô bằng cái nhìn chân thành nhất. “Tôi muốn cô hãy cứ mãi coi tôi là chàng trai hai mươi tuổi, lông bông chơi đùa suốt ngày, không vướng bận, không muốn tiếp xúc với bất kì ai khác... ngoài cô”

“Tôi sẽ không bao giờ thay đổi suy nghĩ của tôi về anh”, Vũ Lục Hàn nói nhanh, sợ rằng bị cướp lời lần nữa, “Tôi muốn biết mọi thứ về anh... để... hiểu anh... hơn nữa...”

Hàm Vũ Phong nở nụ cười nhẹ nhàng, nhưng không đáp lại câu nói ấy. Hắn kéo cô vào lòng và ôm cô với toàn bộ tình cảm của mình. Hắn không muốn giấu cô bất cứ điều gì. Nhưng ngay bây giờ hắn chưa đủ dũng khí để nói ra điều hắn còn giấu. Khi hắn chưa thể thoải mái nói hắn yêu cô, thì hắn sẽ còn giữ kín người con gái châu Á mà hắn từng vô cùng yêu, yêu đến quên bản thân mình. Tình cảm của hắn còn chưa dứt khoát, hắn sẽ không làm tổn thương cô gái này như hắn đã từng bị. Điều hắn cần bây giờ, chính là tình cảm Vũ Lục Hàn dành cho hắn. Dù cô còn trốn tránh nhiều điều hắn không thể tìm hiểu được, nhưng hắn biết cô đã yêu hắn, nhiều. Đó là điều duy nhất bây giờ có ý nghĩa vô cùng lớn với hắn. Và hắn chỉ cần vậy thôi.

Đạo này mình gặp chút vấn đề khi đăng truyện, vẫn chưa tìm ra nguyên nhân khắc phục nên thỉnh thoảng đăng trễ. Rất hạnh phúc khi đọc bình luận của các bạn và biết các bạn vẫn chờ đợi

46. Chương 46

Hàm Vũ Phong đứng trước bàn học của Vũ Lục Hàn, tay cầm một cuốn sách của Sidney Sheldon, lướt qua từng trang một. Vũ Lục Hàn lúng túng phía sau lưng, thấy mình thừa thãi, không biết phải làm gì. Sau cái ôm của hắn, chỉ có mình Vũ Lục Hàn hôn vĩa vẩn phiêu bạt tận đâu, còn Hàm Vũ Phong đã thông thả như kẻ chưa hề gây ra chuyện gì. Cô muốn lên tiếng hỏi hắn định ở đây bao lâu, lòng nơm nớp lo sợ bậc phụ huynh của mình đột nhiên tính dậy.

“Cô có vẻ thích đọc truyện trinh thám?”, hắn lên tiếng hỏi khiến Vũ Lục Hàn giật mình. Cô bối rối nhìn hắn gật đầu, còn hắn hơi nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười, đỡ quyển sách bằng một tay, tay còn lại lật giở từng trang một.

“Cuốn cô đang đọc trên giường là best seller của Agatha Christie?”, hắn lại hỏi. Mặc dù đôi mắt đang lướt trên trang sách của Sidney Sheldon, hắn vẫn nhận ra cuốn “Vụ án trên tàu tốc hành” của nữ hoàng trinh thám Agatha Christie – dù cô đã lật úp bìa sách xuống đệm. Vũ Lục Hàn chợt thấy có một chút phấn khích. Cô vốn ngưỡng mộ giá sách vô cùng lớn ở nhà hắn, nhưng chỉ toàn thấy sách nghiên cứu khoa học, thương mại và chính trị, cô không nghĩ hắn cũng đọc tiểu thuyết văn học như mình. Vũ Lục Hàn phấn khởi với lấy quyển sách trên giường, ngồi xuống mép giường và hí hửng giữ lại trang sách đang đọc, tuy cô chẳng đọc chút nào. Hàm Vũ Phong liếc nhìn cô, cười tủm tỉm, tựa vào mép bàn học và lật tiếp những trang sách.

“Cha tôi tin rằng người ta đã trao nhầm con cho ông ở bệnh viện”

Vũ Lục Hàn giật mình ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt hoang mang vì không hiểu hắn vừa nói gì.

“Sao cơ?”

“Tôi là một sự thật lù”, Hàm Vũ Phong cười, giơ quyển sách lên cho cô thấy, nhìn cô cười nhẹ rồi cúi xuống đọc, “Tôi đơn thuần không nghĩ rằng tiền là mục đích và là tất cả cuộc sống...”

“Anh đang đọc cuốn If Tomorrow come!”, Vũ Lục Hàn thốt lên. Hắn nhún vai cười.

“Và tôi thấy tôi thật giống nhân vật này”

“Không. Tin tôi đi, anh không giống một chút nào!”, Vũ Lục Hàn bật ra một tiếng cười, “Vì người đó rốt cuộc là một kẻ hèn nhát, khi người yêu bị hãm hại, không những không tin tưởng, bảo vệ mà còn lo sợ ảnh hưởng thanh danh, từ bỏ cô ấy!”

“Vậy hả?”, hắn nhìn cô, “Thế... tôi là người thế nào?”

“Anh...”, Vũ Lục Hàn bị bất ngờ, tỏ ra dăm chiêu, “Anh giống Jeff Stevens, người chồng tương lai của nữ chính...”

“Vậy sao?”, hắn bật cười, “Vậy có lẽ tôi phải mượn cô cuốn sách này để xem tôi và ông Stevens giống nhau ở điểm nào...”

“Được thôi...”, Vũ Lục Hàn lấp bắp, “Thật ra cũng không hoàn toàn giống, anh lạnh lùng hơn, khó gần hơn... Ngoài ra, anh kiếm tiền chính đáng chứ không phải một tên trộm...”

“Cô so sánh tôi với một tên trộm?”, Hàm Vũ Phong nhún mày, cười đầy ẩn ý. Vũ Lục Hàn lập tức đỏ mặt.

“Không hẳn... Jeff Stevens là một tên trộm hào hoa, chỉ lấy của những kẻ giàu có, hợm hĩnh... Anh ta giống như Robin Hood vậy!”

“Robin Hood”, hắn bật cười khi đọc lên cái tên ấy. Vũ Lục Hàn cười nhẹ, hai má ửng hồng.

Jeff Stevens là người có trái tim của một con rắn. Vũ Lục Hàn thầm nghĩ. “Một con rắn thông minh”. Và trên hết, Jeff Stevens và James Adam, đều trêu đùa người con gái của họ, mà không biết tình cảm cô gái ấy dành cho mình lớn đến mức nào.

Hàm Vũ Phong lật thêm vài trang sách, đột nhiên phát hiện có một tệp giấy khá dày kẹp giữa quyển tiểu thuyết. Tệp giấy gói vô cùng cẩn thận, phía trên đề “Cho Mẹ”. Hàm Vũ Phong ngẩng đầu nhìn cô gái đối diện mình đang chăm chú vào những trang sách, quyết định không lên tiếng hỏi cô. Hắn biết việc làm của mình không đúng với nguyên tắc, nhưng vẫn mặc kệ, cẩn thận lật nhẹ bọc giấy. Thứ bọc bên trong chính là xấp tiền mới cứng, phẳng phiu, gợi hắn nhớ đến việc mới trả lương cho cô hồi đầu tháng. Hắn lại liếc nhìn cô lần nữa, bọc tệp giấy cẩn thận như cũ, rồi gấp quyển sách. Hắn bước đến ngồi xuống cạnh Vũ Lục Hàn, điều này làm cô gái nhỏ thắc mắc. Hắn nhìn cô, khó hiểu, muốn hỏi nhưng không biết phải bắt đầu thế nào.

“Cô... vẫn... ổn chứ?”, hắn ngập ngừng. Vũ Lục Hàn ngồi im vài giây, cười giả lả.

“Vâng... tôi nghĩ mình vẫn ổn!”

“Cô... gia đình cô cũng vậy?”

“Tôi nghĩ là... vâng, mọi thứ đều rất ổn”, Vũ Lục Hàn đáp mà không hiểu chuyện gì. Hắn cứ đột nhiên cư xử thật khó hiểu. “Có chuyện gì à?”

“Không có gì”, hắn cười, nghĩ ngợi rồi thở dài, “Tôi có thể... dùng nhà tắm được không?”

“Hả... à vâng”, Vũ Lục Hàn ngệt ra một lát, chỉ vào phòng tắm. Hàm Vũ Phong đứng lên, tiến về phía ba lô của cô, mở nó và lấy ra ngoài một bộ quần áo. Vũ Lục Hàn trở mắt nhìn, tim đập mạnh một chút.

“Sao anh... mang cả đồ dùng theo?”

“Không tự nhiên tôi lại về nhà lấy ba lô cho cô”, hắn đáp thản nhiên kèm theo nụ cười bí hiểm, “Mọi việc tôi làm luôn có lý do”

Một giờ sáng. Phòng Vũ Lục Hàn tắt đèn tối hoàn toàn. Mọi ngày vào giờ này đôi mắt cô luôn trĩu nặng, không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ. Thế nhưng, ngay bây giờ, mắt cô mở to hết cỡ và trái tim đập rất mạnh. Cô nghĩ rằng trong cái im lặng tối tăm này, tiếng trái tim cô sẽ vang vọng khắp căn phòng. Bên cạnh cô, là Hàm Vũ Phong!

Hắn dường như đã tính trước sẽ... ngủ lại với cô, mang theo đầy đủ mọi thứ cần thiết, kể cả bàn chải đánh răng và lọ wax. Hắn thậm chí mang theo cả vest và sơ mi, yêu cầu cô là thẳng thắn rồi treo lên móc. Cái balo của cô, thực chất chỉ có duy nhất một quyển vở. Đêm nay, hình phạt tệ nhất của hắn, chính là ngủ lại đây! Ngày mai, khi bố mẹ cô thức dậy và cô buộc phải đi học, đây sẽ là thảm kịch vô cùng tệ hại! Vũ Lục Hàn nhăn nhó, phụng phịu nhìn sang kẻ nằm kề bên. Hắn đang quay lưng lại với cô, nằm gần ra mép giường, dường như đã say ngủ. Chiếc giường của cô là loại giường đơn, tuy hai người có thể thoải mái nằm nhưng Vũ Lục Hàn không thể chận được chiếc gối vào giữa họ nữa, nếu không cô chắc chắn sẽ lăn xuống đất. Vũ Lục Hàn lục đục hồi lâu, trở mình liên tục mà không sao ngủ được. Bên cạnh cô, Hàm Vũ Phong đã thở đều, rất nhẹ. Hắn dường như đã quá mệt mỏi, thiếp đi nhanh chóng. Cô nhìn chằm chằm vào hắn. Ngay cả chiếc cổ cứng cáp và phần gáy kia cũng đủ khiến người khác xao động. Nói gì đến tấm lưng to lớn mà cô đã từng thấy rất nhiều, nhưng chưa bao giờ nghĩ lại đang gần nó như thế. Vũ Lục Hàn chậm chạp quay mặt về phía hắn, hai nǎu đỏ ửng, tay băng quơ muốn chạm vào chiếc lưng rắn rỏi kia. Đột nhiên, Hàm Vũ Phong trở mình, quay lại phía cô khiến cô gái nhỏ sợ hãi, đôi mắt nhắm chặt vờ như đã ngủ say. Hàm Vũ Phong mở mắt nhìn cô. Trong bóng đêm, màu nâu khói trở nên huyền ảo, cuốn hút. Hắn cười nhẹ, rướn người hôn nhẹ lên trán cô, và nhận ra cô vừa rùng mình khe khẽ.

“Ngủ ngon, cô Vũ...”, hắn thì thầm. Rồi nụ cười vụt tắt. “Bao giờ... em mới chính thức bước ra khỏi cuộc đời tôi?”

Vũ Lục Hàn nằm im, trái tim đập rộn ràng, nhưng ngược lại vô cùng thắc mắc. Hàm Vũ Phong luôn gọi cô bằng cái tên xã giao: cô Lục. Mặc dù cô họ Vũ, nhưng có lẽ hắn không muốn gọi cô như thế. Vậy điều gì đã tác động để hắn gọi lên họ của cô? Còn nữa, “ra khỏi cuộc đời hắn”? Vũ Lục Hàn không nghĩ mình đủ phiến hà để khiến hắn bận tâm như vậy. Hợp đồng này chỉ kéo dài đến một năm nữa thôi. Lúc ấy, cô có đủ can đảm để “ra khỏi cuộc đời hắn”?

Hàm Vũ Phong hít vào một hơi thật sâu, rồi nhắm mắt lại, tự thả lỏng để chìm vào giấc ngủ. Vũ Lục Hàn nhú mày khó hiểu, nhưng không muốn bản thân phải nghĩ ngợi nhiều nữa. Cô lại trở mình, quay lưng lại với hắn. Đến Jeff Stevens cũng không có suy nghĩ phức tạp, khó hiểu đến nhường này.

Ngày hôm sau, khi chuông báo thức reo, Vũ Lục Hàn giật mình bừng tỉnh. Điều đầu tiên cô nhìn khi mở đôi mắt là vị trí trống không bên cạnh cô. Bộ vest trên mắc áo đã biến mất, thay vào đó, bộ đồ hắn mặc ngày hôm qua và bộ đồ thay buổi tối đi ngủ đã được gấp gọn đặt trên bàn học. Hắn nói đúng, hắn sẽ đi sớm. Vũ Lục Hàn hồi hộp khi nghe tiếng bố mẹ cười nói vọng lên từ phòng khách. Không biết bố mẹ cô có gặp hắn không? Vũ Lục Hàn nhanh chóng vào nhà tắm đánh răng, rửa mặt. Cô phát hiện lọ wax của hắn để lại bên cạnh tuýp sữa rửa mặt của mình, vội vàng mang theo ra ngoài và cho vào cặp. Vũ Lục Hàn chọn đại một bộ đồ trong tủ, thậm chí chiếc áo len của hắn cho cô mượn hôm qua sẽ phải gấp gọn, để cùng đồ dùng của hắn và mang về căn biệt thự kính để giặt. Cô cho tất cả quần áo vào một túi bóng lớn, cuộn lại, nhét vào ba lô rồi rón rén đi xuống nhà. Chưa bao giờ Vũ Lục Hàn khởi động nhanh như thế cho một buổi sáng. Mà ngày hôm nay, cô nhận thấy bố mẹ còn tỉnh dậy trước mình. Cô nhìn đồng hồ để chắc chắn mình không muộn học, rồi chậm rãi đi xuống nhà, giữ cho mình vẻ mặt thản nhiên nhất. Cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy bố mẹ đang ăn mặc tươm tất, tất bật đi lại như đang chuẩn bị cho một chuyến đi. Vũ Lục Hàn đến bên mẹ, tròn mắt hỏi:

“Sao hôm nay bố mẹ dậy sớm vậy?”

“Hôm nay ở công xưởng của bố có tiệc họp mặt thường niên, bố mẹ quên không cho con biết”, mẹ cô, bà Vũ, đang tươi tỉnh chỉnh lại mái tóc ngắn hơi xoăn, quay lại vuốt tóc con gái:

“Con không cần đi chợ mua đồ ăn trưa cho bố mẹ đâu, bố mẹ sẽ đi đến đầu giờ chiều! Hôm nay đi học xong con sẽ về đây hay về nhà với bạn?”

“Con về với bạn”, cô đáp nhỏ, nhìn theo bố cô đang thất lại chiếc cravat, làu bàu: “Lâu rồi không thất thứ này, bây giờ không sao làm cho nó như ý!”

“Để con”, Vũ Lục Hàn đặt balo xuống ghế sofa, tiến lại gần và thắt lại cravat cho bố. Cô ngáp ngừng bắt chuyện:

“Sáng nay... bố mẹ tỉnh dậy từ bao giờ, sao không gọi con để con làm bữa sáng?”

“Bố mẹ dậy trước con nửa tiếng thôi”, bố cô ngẩng ngó mình qua chiếc gương nhỏ, “Thấy chưa đến giờ con phải đi học nên để con ngủ, bố định viết giấy cho con để con biết!”

Gia đình cô thường có thói quen viết giấy lại cho nhau khi bận bịu đi đâu đột xuất mà không kịp báo cho người còn lại. Tuy bố mẹ cô có điện thoại cầm tay, nhưng cả gia đình rất thích việc gửi cho nhau những mẫu note nho nhỏ dính trên tủ lạnh. Theo cô nghĩ, điều đó đơn giản và gần gũi hơn những tin nhắn điện thoại. Chúng ta đã bỏ một chút thời gian trong lúc bận nhất để viết một dòng chữ gửi cho gia đình. Sau này, khi nhìn lại những mẫu giấy note ghi chú ấy, chắc chắn Vũ Lục Hàn sẽ mỉm cười.

“Bố mẹ... không gặp ai chứ?”, Vũ Lục Hàn nén một hơi thở, nhìn bố mẹ qua lại trước mặt mình. Mẹ cô quay sang nhìn con gái, cười tươi, hai gò má ửng hồng nhờ lớp phấn mỏng, trông vô cùng trẻ trung, tươi tắn.

“Con đang đợi ai đến sao?”

“Dạ không, con... Bạn con bảo nếu thuận lợi bạn ấy sẽ sang đợi con đi học cùng, nên...”

“Vậy là con đang chờ bạn hả?”, bố Vũ dùng lược chải qua mái tóc đã điểm bạc, “Có lẽ bạn con sắp đến rồi đó!”

“Vâng...”, cô đáp nhỏ. Hẳn chứng tỏ phải đi từ rất sớm để bố mẹ cô không gặp. Điện thoại trong túi cô rung lên. Vũ Lục Hàn liếc nhanh vào màn hình, là một tin nhắn đến từ chàng trai ngoại quốc.

“Mượn tạm chìa khóa của cô để ra ngoài. Sẽ trả lại ở nhà. Nhớ ăn sáng”

Vũ Lục Hàn tròn mắt, ngay lập tức thò tay lục lọi ngăn nhỏ nhất bên trong cặp sách. Đúng là chìa khóa nhà cô hay giấu ở đây đã biến mất rồi. Làm thế nào Hàm Vũ Phong lại phát hiện ra? Không lẽ khi thu dọn đồ của mình để cất vào balo, hắn đã tiện tay đựng phải? Ngay bây giờ, cô cần đi học trước khi bố mẹ rời khỏi nhà, nếu không, Vũ Lục Hàn sẽ bị nhốt cả ngày!

“Bạn con nói... bạn quá không qua được! Con đi trước, để cửa cho bố mẹ nhé!”, Vũ Lục Hàn cuống quýt nói, với lấy chìa khóa nhà trên kệ tủ. Mẹ cô cười:

“Con đi sớm như thế sao không ăn sáng trước, đâu có sợ muộn!”

“Con sẽ ăn sáng ở trường với bạn con”, Vũ Lục Hàn chạy lại, hôn nhẹ lên má mẹ, ôm bố thật nhanh rồi ra khỏi nhà. Cô hít vào một hơi, cảm nhận trái tim vẫn đập mạnh liên hồi. Hàm Vũ Phong đúng là kẻ khó lường, năm lần bảy lượt khiến cô sợ hãi. Nếu tin nhắn của hắn đến muộn một chút, có lẽ cô phải trào cồng ra khỏi nhà!

Vũ Lục Hàn ngồi một mình ở bến xe buýt. Mọi ngày, giờ này là giờ cô đang đi dọc trong chợ, mua đồ để nấu bữa trưa và mua đồ ăn sáng. Sau khi về nhà, cô sẽ ăn phần của mình, để lại hai phần của bố mẹ thật ngay ngắn trên bàn, đẩy lại và dính lên một tờ note. Sau đó, cô sẽ sơ chế qua những đồ cần thiết để ăn trưa, rồi cất vào tủ lạnh. Xong xuôi tất cả, Vũ Lục Hàn mới xách cặp đi học. Cứ mười lăm phút lại có một chuyến xe buýt, vì thế Vũ Lục Hàn luôn tính giờ cẩn thận để không phải ngồi đợi ở bến xe quá lâu. Trời mùa thu, sáu rưỡi sáng vẫn còn âm u tối, thời tiết không được trong vắt, sáng sủa như mùa hè. Vũ Lục Hàn thở dài, ngồi lẩm bẩm tính ngược thời gian xe đến, và nhìn đồng hồ. Đã hai lần từ sau khi đến ở nhà hắn, Vũ Lục Hàn ngồi một mình đợi xe. Cô đã gắn bó với xe buýt khá lâu nên không ngại chờ đợi. Tuy vậy, cô không thích cảm giác khi xung quanh mình không có ai, những lúc trời còn sầm sẫm thế này.

Đèn pha xe buýt chiếu sáng một vùng. Vũ Lục Hàn nheo mắt nhìn, đứng dậy khi thấy số xe quen thuộc. Cô nhanh chóng bước lên khi xe dừng, cuống cuống tìm ví tiền để trả tiền vé. Đã lâu cô không đi xe, vé tháng cô đã để lại ở nhà hắn. Vũ Lục Hàn ngồi ngay gần cửa lên, bỗng dưng không thấy thích ghé ngồi cuối xe. Cô nhớ cảm giác nhìn thấy chàng trai ngoại quốc ấy đứng đợi mình bên chiếc xe đen bóng, mỉm cười khi thấy cô, mở cửa xe, rồi bước vào xe thắt dây an toàn cho cô gái nhỏ ngồi cạnh. Cô thậm chí thấy nhớ cả sự im lặng luôn song hành trên quãng đường từ nhà đến trường, im lặng nhưng không hề gượng gạo. Cái im lặng đáng sợ hồi đầu gặp nhau đã kịp biến mất, thay thế vào đó là sự im lặng yên bình.

“Bạn Lục!”, giọng nói đã lâu lắm cô chưa nghe thấy vang lên ngay lập tức khi Vũ Lục Hàn bước xuống xe buýt. Cô hoang mang nhìn quanh, và nhận ra một hình dáng khá quen thuộc đang tiến về phía mình. Triệu Dương, chàng trai có chiếc răng khểnh thu hút, nhăn nhó nhìn cô gái nhỏ, giọng nói lè nhè như đang trách móc:

“Cậu đi đâu ba ngày nay mà không đến trường vậy? Cậu làm tôi mệt quá, hỏi các bạn trong lớp cậu ai cũng phỏng đoán cậu... bỏ học đấy!”

“Sao cơ.. bỏ học?”, Vũ Lục Hàn phì cười.

“Họ nói chưa bao giờ cậu nghỉ học lâu như vậy. Đến ngày thứ ba cậu không xuất hiện, chỉ có thể là cậu đã bỏ học!”

“Tôi không nghĩ có ngày mình lại được chú ý đến thế”, Vũ Lục Hàn cười đùa, “Tôi nghĩ rằng dù mình có biến đi luôn cũng chẳng ai biết!”

“Cậu nói gì vậy? Bây giờ nơi nào cũng nhắc đến cậu đó!”, Triệu Dương dùng khuỷu tay huých nhẹ cô. Vũ Lục Hàn tròn to đôi mắt.

“Cậu đang đùa giỡn tôi hả?”, cô hỏi, lắc lắc đầu.

“Tôi đùa cậu được gì chứ!”, Triệu Dương kéo tay cô vào trường. Còn rất sớm, ngôi trường mới lác đác vài sinh viên. Người cúi húi gửi xe, người chau chực chờ đợi căn tin mở cửa. Triệu Dương đưa cô đến bảng tin của trường, chỉ cho cô tờ giấy thông báo màu vàng, khá lớn.

“BÌNH CHỌN VŨ LỤC HÀN LÀ PHÓ CHỦ TỊCH HỘI HỌC SINH”

“Cái gì?”, Vũ Lục Hàn tròn mắt, gương mặt vô cùng biểu cảm, “Từ bao giờ chúng ta có chức Phó chủ tịch Hội học sinh vậy?”

“Từ hôm qua!”, Triệu Dương cười khúc khích, “Chị Triệu Minh nhận thấy cô là sinh viên tiêu biểu nhất, thành tích học tập tốt, lại từng đạt giải thành phố về cho trường, nên muốn cô tham gia Hội học sinh! Còn tôi chính là người gợi ý nên có chức Phó Chủ tịch, để dành cho cậu. Chị Triệu Minh đã làm Chủ tịch Hội học sinh suốt bốn năm nay, chị ấy lại nhanh nhẹn, hiểu biết, nên cũng khó lòng có người thay thế. Nhưng cậu, nếu chỉ vào Hội như những hội viên khác thì hơi bất công, vì thành tích của cậu vượt trội hơn họ rất nhiều. Nên tôi...”

“Và tất cả bọn họ đều đồng ý sao?”, cô tròn mắt nhìn chàng trai trẻ trước mặt, Triệu Minh nhún vai.

“Rất nhiều người trong trường đồng ý mà! Tỷ lệ vote của cậu đạt tám mươi ba phần trăm đấy, chứng tỏ cậu đâu phải người không được ai quan tâm!”

“Điều này thật khó hiểu và điên rồ”, Vũ Lục Hàn cười gượng gạo, “Có lẽ họ tò mò về tôi nên mới bầu như vậy...”

“Thật ra thì... dạo một vòng quanh trường, những nữ sinh bầu cho cậu vì họ nói muốn tìm hiểu... người anh trai họ hàng của cậu...”

“Cái gì?”, Vũ Lục Hàn tròn mắt, lớn tiếng. Có mơ ngủ đi nữa cô cũng chưa hề nghĩ sẽ gặp phải chuyện ngược đời thế này. Không lẽ họ sẽ kết thân với cô chỉ vì Hàm Vũ Phong?

“Tôi... tôi đã lỡ... nói với vài nữ sinh cùng lớp về anh trai cậu... khi họ thắc mắc... Vậy nên...”, Triệu Dương cúi đầu tỏ ra hối hận, đôi mắt liếc nhìn cô trông vô cùng tội nghiệp. Vũ Lục Hàn đông cứng bên cạnh cậu, khuôn mặt chỉ biết biểu cảm sự bàng hoàng. Nếu bây giờ có bất cứ cô gái nào đến gần cô và hỏi về Hàm Vũ Phong, cô sẽ đắm nó ngay lập tức!

“Này... cậu đừng giận tôi nhé!”, Triệu Dương túm lấy tay cô, lay nhẹ với khuôn mặt hối lỗi. Vũ Lục Hàn nhăn nhó, tôi cũng đang muốn đắm cậu đấy! Đột nhiên cô không hiểu, mình cảm thấy khó chịu do chuyện riêng tư bị đồn đại sai lệch, hay khó chịu do... Hàm Vũ Phong. Mọi người nghĩ cô là em gái Hàm Vũ Phong... ôi, cảm giác này không tốt một chút nào!

“Tôi... sắp phải làm đồ án tốt nghiệp, tôi sẽ rất bận, không thể nào lại đắm đương thêm...”, Vũ Lục Hàn hít một hơi, rất nhanh chóng xua tay từ chối. Gần bốn năm học trong ngôi trường này, cô là kẻ vô hình trong

mắt người khác. Đột nhiên, chỉ còn vài tháng nữa, cô lại là người có vị trí không nhỏ trong Hội học sinh. Vốn cô nghĩ mình không hề được để ý. Nhưng cô không biết, một cô gái ngày này qua ngày nọ lặp đi lặp lại những việc mình làm ít nhiều gây chú ý cho người khác đến mức nào. Những sinh viên khác biết cô luôn ngồi ở một chiếc ghế trong hội trường, nên không bao giờ tranh giành ghế ấy. Những sinh viên khác biết cô luôn luôn ở thư viện trong những khung giờ nhất định, nên muốn tìm cô chẳng bao giờ là điều khó khăn. Thứ duy nhất ngăn cản cô có một người bạn không phải cuộc sống nhàm chán của cô, mà chính cô tự xây dựng một bức tường thành ngăn cách bản thân và người khác. Bây giờ chính là lúc, con ngựa gỗ tiến vào thành Troy. Bức tường thành dù kiên cố cỡ nào, cũng có ngày để lọt người vượt qua nó.

“Cậu sẽ ổn thôi, Tiểu Lục à”, Triệu Dương đặt tay lên vai cô, ra điều khích lệ, “Thật ra Hội học sinh không có gì ghê gớm đâu, việc quản lý đã có chị tôi đang làm rất tốt rồi. Cậu sẽ có những người bạn mới, tham gia vào việc tổ chức buổi prom mùa đông của trường, bàn bạc tiệc ngày ra trường... và làm đồ án cùng lúc! Nó sẽ là trải nghiệm rất tốt!”

“Trong đầu cậu chẳng có gì ngoài những bữa tiệc”, Vũ Lục Hàn nhăn mặt, “Tôi không thích những bữa tiệc!”

“Thật ư?”, Triệu Dương nháy mắt bên má, ra vẻ hoài nghi, “VẬY mà rất nhiều tờ báo đưa tin cậu xuất hiện trong bữa tiệc khánh thành resort cùng vị hôn phu cũ, mới đây còn tham gia tiệc sinh nhật trên du thuyền, cũng cùng anh ta luôn! Cậu là người bạn rộn rã chứ...”

“Sao? Cậu đọc tin ở đâu vậy?”, Vũ Lục Hàn tròn mắt. Triệu Dương bật cười như đứa trẻ.

“Tin tiệc resort báo mạng đưa rầm rộ rồi, vì phóng viên được tự do tác nghiệp! Còn bữa tiệc du thuyền, thật ra chỉ là tôi may mắn có người bạn làm bên báo chí biết được thôi! Cô tiểu thư họ Chu ấy có dàn vệ sĩ khổng lồ, ngăn chặn hết mọi cơ hội chụp ảnh của đám paparazzi! Mấy bức ảnh chụp trộm được ở nhà cô tiểu thư ấy và ở bến cảng không đủ sức thuyết phục nên không được duyệt để đăng lên báo giấy, hay báo mạng...”

“Thôi đủ rồi”, Vũ Lục Hàn sốt ruột cắt ngang, “Cậu chưa nói cho ai biết đấy chứ?”

“Tôi không nói cho ai đâu”, chàng trai răng khểnh nhìn cô cười bí hiểm, “Tôi không có bằng chứng, chỉ nghe kể! Vả lại, tôi cũng yêu quý cậu mà, tôi muốn cậu vào Hội học sinh lắm, sẽ tuyệt nhiên không hé lộ chuyện cậu nghỉ học đi chơi du thuyền!”

“Cậu cứ như một thám tử vậy”, Vũ Lục Hàn lầm bầm. Cô quay người đi, bước lên lớp khi thấy sinh viên đến trường đã ngày càng đông.

“Tôi phải lên lớp. Và sẽ nghĩ lại chuyện Hội học sinh. Thú thật, tôi vẫn chưa hoàn toàn cảm thấy làm quen được với nó...”

“Không sao, chắc chắn cậu sẽ thích!”, Triệu Dương cười tít mắt, “Gặp nhau ở thư viện vào giờ giải lao nhé?”, cậu gọi với theo.

“Chắc chắn rồi!”, Vũ Lục Hàn đáp, đưa tay chào cậu. Cô bước thẳng lên lớp, trong đầu hỗn loạn, cố sắp xếp lại những điều vừa xảy ra. Cậu Triệu Dương ấy, không hiểu trong lúc cô vắng mặt đã làm những gì. Và cậu ta, ở cậu ta có một cái gì đó, bí hiểm, nhưng được bao bọc cẩn thận bằng vẻ ngoài hồn nhiên, vô tội. Vũ Lục Hàn mơ hồ cảm thấy, cậu ta không hề đơn giản như bề ngoài thể hiện ra. Chỉ mới vài ngày mà những gì cậu ta biết về cô khiến cô hoang mang vô độ. Nếu cậu ta không phải thân thiện như vậy, có lẽ Vũ Lục Hàn sẽ nghi ngờ chàng trai họ Triệu ấy thuê người theo dõi mình mất! Tất cả chỉ do mình đa nghi thôi, Vũ Lục Hàn tự nhủ. Nhưng chắc chắn, ở bên cậu ta, cô thấy mình không an toàn! Có thể vì cô chưa tin tưởng chàng trai ấy. Cũng có thể, ở chàng trai ấy, có những điều khiến cô cảm thấy chông chênh. Hàm Vũ Phong đã thẳng thắn nói, Mọi việc tôi làm đều có mục đích. Phải chăng, tất cả mọi người, luôn hành động vì một mục đích nào đấy? Nếu Triệu Dương bỗng dưng muốn thân thiết với cô, thì lí do cho hành động ấy là gì?

Lần đầu tiên có hơn một người bạn bên cạnh, Vũ Lục Hàn hoang mang với cảm giác bấp bênh đến hoảng sợ. Cô không biết một người bạn thật sự phải làm những gì. Cậu Triệu Dương ấy, liệu có phải người bạn thật sự của cô? Chúa ơi, Vũ Lục Hàn còn chưa hề nghĩ sẽ có cậu ta làm bạn!

47. Chương 47

Buổi tối mùa thu, gió se lạnh. Trong căn pen house gần trường Đại học Nghệ thuật, bốn cô gái và một chàng trai đang vui vẻ cười nói, chuẩn bị cho bữa tối. Triệu Minh, cô gái nghiêm nghị với mái tóc đen óng, được buộc cao trên đỉnh đầu, đang cẩn thận bê trên tay một khay bánh nướng thơm phức. Cô đặt khay bánh nóng xuống miếng lót trên bàn, nhanh nhẹn tách từng chiếc bánh xếp thật đẹp lên đĩa thủy tinh bên cạnh. Triệu Dương, em trai cô, đang rót đầy nước hoa quả vào những cốc thủy tinh nhỏ. Không khí vương đầy mùi ngọt lịm của bơ sữa, và mùi ngai ngái của nước cam đóng hộp. Bữa tiệc họp mặt của Hội học sinh vô cùng đơn giản, với những chiếc bánh chocolate muffin nhỏ, macaroon bảy màu, cheese cake chanh leo, caramen, sữa chua nha đam, cùng với nước hoa quả ép. Tất cả đều do một tay Triệu Minh làm. Cô Chủ tịch Hội học sinh có đam mê đặc biệt với việc nướng bánh, nên những chiếc bánh được tạo ra dưới bàn tay của cô đều hoàn hảo đến từng chi tiết, mùi vị ăn một lần mãi mãi không thể quên. Mọi người ngồi đúng vị trí của mình. Triệu Minh ở một đầu bàn, bên tay trái cô là cô bạn thân Vương Tuệ Lan, bên phải là người em trai Triệu Dương. Bằng một cử chỉ nho nhã vô cùng duyên dáng, Triệu Minh khéo léo cắt chiếc cheese cake thành năm phần bằng nhau và đặt lên đĩa của từng người. Xong việc, cô đón lấy cốc nước quả và đưa lên cao, cùng ly cùng những người bạn.

“Buổi tối vui vẻ!”, cô nói, và uống một ngụm nước cam. Các thành viên trong Hội học sinh bắt đầu bàn luận về những dự định đi chơi, đến những sự kiện diễn ra ở trường, sau cùng bàn đến những bữa tiệc. Triệu Dương, chàng trai duy nhất trong Hội, cười nhí nhảnh nhìn sang chị gái mình.

“Nhân tiện đây, em muốn tiến cử một người vào Hội học sinh!”

“Tiến cử ai?”, Triệu Minh tò mò. Đôi mắt lạnh lợi của cô sáng lên sau cặp kính gọng to.

“Vũ Lục Hàn, sinh viên năm bốn khoa Thiết kế”, Triệu Dương không ngần ngại đọc ra một cái tên. Vương Tuệ Lan, người ngồi đối diện cậu, tròn mắt kinh ngạc.

“Cô gái lập dị đó ư? Em có nhầm lẫn nào không?”

“Lập dị? Các chị không hiểu cô ấy là đúng rồi!”, Triệu Dương bật cười, “Và không, em không nghĩ có sự nhầm lẫn nào ở đây cả”

“Vì sao em muốn tiến cử cô gái ấy?”, Triệu Minh điềm tĩnh hỏi lại. Triệu Dương nhún vai, khoanh hai tay trước ngực, chống lên bàn.

“Em đã quen cô ấy ở thư viện, và nhận thấy đó là cô gái ham học hỏi nhất mà em từng biết. Cô ấy có đam mê vô cùng lớn, em dựa trên những cuốn sách cô ấy thường đọc hoặc mượn về. Ngoài ra, Vũ Lục Hàn cũng có giải thưởng thành phố trong bộ môn Cờ vua, cái môn mà chín mươi phần trăm sinh viên trường này lác đầu ngao ngán. Cộng với việc cô gái ấy gần như chưa bao giờ đạt thang điểm dưới điểm B, em tin chắc cô gái này không vào Hội học sinh là một thiếu sót vô cùng lớn!”

“Em có vẻ tìm hiểu về cô ta khá kĩ!”, cô gái ngồi cạnh Vương Tuệ Lan bật lên tiếng trêu chọc. Triệu Dương nhăn mặt.

“Bởi vì em biết cô ấy không như mọi người thù ghét nên! Vũ Lục Hàn là cô gái đặc biệt, thông minh và hiểu biết. Cô ấy chỉ không thích kết bạn mà thôi!”

“Vì sao cô ấy lại không thích kết bạn?”, Triệu Minh tò mò hỏi.

“Vì Vũ Lục Hàn cho rằng càng nhiều bạn càng dễ nảy sinh rắc rối. Và có vẻ như cô gái đó không muốn bắt kì ai biết quá nhiều về chuyện riêng tư của mình”, Triệu Dương đáp, uống một ngụm nước lớn.

“Đề cử cô ấy vào Hội học sinh cũng là điều không khó, nhưng mà...”, Vương Tuệ Lan chần chừ, “Hội học sinh chúng ta thành lập do các sinh viên khác bầu chọn, nếu như chúng ta tiến cử mà không có ai bỏ phiếu thì cô gái đó cũng không vào hội được!”

“Vũ Lục Hàn có thể phát biểu phát động bầu cử vào sáng mai”, Triệu Minh nhìn quanh một lượt, “Hãy cứ tiến cử cô gái ấy. Thật ra tôi cũng đã từng để ý tới cô ấy khi cô ấy đi thi cờ vua, nhưng rồi lại mờ nhạt quá, nên lãng quên mất. Em có thể cho chị số điện thoại của Vũ Lục Hàn được không?”

“Em rất tiếc, không có số”, Triệu Dương nhún vai, “Và hiện giờ Vũ Lục Hàn đang nghỉ học, không thể có mặt vào ngày mai được đâu!”

“Nghỉ học?”, Vương Tuệ Lan thốt lên đầy kinh ngạc, “Nếu có người chưa bao giờ nghỉ học, đó chính là Vũ Lục Hàn! Tại sao cô ấy lại nghỉ học?”

“Chị cũng đâu có thua kém gì em”, Triệu Dương nheo nheo đôi mắt, “Chị cũng để ý tới cô ấy mà!”

“Chị phải thừa nhận cô gái đó lập dị đến mức gây chú ý! Như một cái máy, hôm nào cũng thấy đang làm những việc y hệt hôm qua, ai đến nói chuyện cũng lừ lừ nhìn lại, chẳng nói chẳng rằng... Cứ như thể cô ta đến từ hành tinh người máy vậy!”, Vương Tuệ Lan ăn hết phần bánh của mình, với tay lấy một chiếc macaroon. Triệu Minh nhướn mày đăm chiêu, liếc nhìn em trai mình.

“Vì sao bỗng dưng em lại chú ý tới Vũ Lục Hàn?”, cô hỏi em trai. Chàng trai với chiếc răng khểnh ngồi lặng im trong giây lát, rồi nở nụ cười bào chữa cho mình:

“Vì em thích cô ấy”, cậu nói, “Cách nói chuyện của cô ấy mang lại ấn tượng đặc biệt, tính cách và con người cũng vậy. Cô ấy hoàn toàn không giống bất cứ cô gái nào em từng gặp qua...”

“Ý em... thích nghĩa là thích, hay thích chỉ đơn giản là thấy thích?”, cô nàng ngồi cạnh Triệu Dương quay sang hỏi. Cậu nhướn mày nhìn cô, bật cười:

“Thích, chỉ đơn giản là thấy thích thú thôi”

“Nếu cô gái ấy không đến trường thì chúng ta không thể ứng cử được”, Vương Tuệ Lan nhún vai, “Ý tôi là... luật vẫn là luật, phải không?”

“Cứ ứng cử cô ấy đi, em tin rằng cô ấy sẽ vào được Hội”, Triệu Dương cười tự tin, nhìn qua toàn bộ các cô gái ngồi quanh mình, và dừng ánh mắt ở người chị gái.

“Chị? Chị đồng ý chứ?”

“Em chắc không? Cô gái này có vẻ... có khái niệm sống hơi cực đoan...”, Triệu Minh ngáp ngừng, vàng trán nhần lại suy nghĩ. Cô uống cốc nước cam cho đến khi nó vơi đi một nửa, nghiêm nghị khoanh hai tay lên bàn. “Cân nhắc thật kĩ nào, mọi người!”

“Hãy cho tôi thêm lí do thuyết phục hơn để ứng cử cô ấy”, Triệu Minh nói.

“Vũ Lục Hàn rất giỏi về các bữa tiệc. Em tin cô ấy có thể giúp chúng ta tổ chức thành công Vũ hội mùa đông hàng năm và bữa tiệc ngày tốt nghiệp!”, Triệu Dương bình thản, “Ngoài ra, Vũ Lục Hàn có kinh nghiệm về may vá và nhiếp ảnh. Như vậy đã đủ chưa?”

“Chà, cô ta có tài đó chứ!”, cô gái ngồi cạnh Vương Tuệ Lan trầm trồ, uống ngụm nước lớn, nhìn mọi người gật gù.

“Cô ấy rất giỏi. Em không muốn các chị để lỡ mất một tài năng thâm lặng như vậy thôi!”, Triệu Dương tỏ ra vô tội, nhún vai.

“Nhưng chưa biết bao giờ cô ấy đi học để có thể tự phát động bình chọn cho chính mình”, Vương Tuệ Lan nhìn cậu con trai đối diện, “Chúng ta có ứng cử đi chẳng nữa, cũng không đảm bảo cô gái ấy vào Hội. Chúng ta cần xem xét kĩ hơn và chờ đợi cô gái ấy trở về”

“Hãy cứ ứng cử cô ấy, chỉ cần vậy thôi. Việc còn lại, em sẽ lo liệu!”, Triệu Dương nháy mắt, giọng nói tràn đầy tự tin.

Triệu Dương tỏ ra vô cùng chú tâm vào việc bầu cử. Vũ Lục Hàn vắng mặt trong vòng hai ngày, vì vậy, cậu tự cho phép mình đẩy nhanh tiến độ, càng nhanh càng tốt. Cậu không ngại ngần đề xuất ra vị trí hoàn toàn mới, điều đó gợi sự tò mò của mọi người, đồng thời thuận lợi kêu gọi bỏ phiếu vào chức vụ Phó Chủ tịch Hội học sinh ấy. Vũ Lục Hàn không xuất hiện, càng khiến mọi người tin tưởng Triệu Dương là người đại diện của cô gái ấy, không ngần ngại bỏ phiếu dù chưa biết thực hư chức vụ Phó Chủ tịch Hội học sinh

mới đề ra ấy là gì. Chỉ trong hai ngày, đã có năm mươi phần trăm phiếu bầu. Triệu Dương, trong một lần tiếp chuyện một cô bé năm nhất, đã buột miệng nói rằng:

“Anh trai Vũ Lục Hàn, người hàng ngày đưa đón cô ấy, thực chất là CEO của Tập đoàn ACorp. Bởi vậy cô ấy không thích giao tiếp rộng, sợ bị lộ, cô ấy không muốn có quá nhiều sự chú ý”

Tin tức này nhanh chóng lan ra toàn trường như một cơn bão. Vũ Lục Hàn gây ra nỗi hoang mang vô cùng lớn khi mang danh là em gái của một tập đoàn tư nhân lớn mạnh nhất cả nước. Hôn ước của cô gái nhỏ một lần nữa được lật lại, và tất cả sinh viên đều gật gù tán thành khi thấy rằng, hóa ra vì có vị trí quan trọng như vậy mà Vũ Lục Hàn mới có cơ may đính hôn cùng chàng bác sĩ đa khoa Từ Thiên. Uy tín của Vũ Lục Hàn nhanh chóng tăng cao, kéo theo số phần trăm phiếu bầu đủ để cô gái bước chân vào Hội học sinh một cách đàng hoàng, đúng quy chế. Triệu Dương mỉm cười bởi kế hoạch của mình thành công rực rỡ. Cậu vốn không quan tâm nhiều đến chàng trai lai tây kia, nhưng khi nhận ra hấn xuất hiện với tần suất khá dày đặc bên cô gái nhỏ họ Vũ, Triệu Dương buộc phải đặt câu hỏi về thân phận của người ngoại quốc kia. Cậu lên vào văn phòng giáo viên, đọc rất kĩ hồ sơ học sinh của Vũ Lục Hàn. Triệu Dương gần như nắm trong tay lý lịch gia đình cô gái, nhưng mục “Anh/chị/em trong gia đình” bị bỏ trống khiến cậu vô cùng băn khoăn. Nếu người ngoại quốc kia, như cô ấy nói, là một người anh con của bác, lại có thân phận vô cùng quyền lực như vậy, tại sao Vũ Lục Hàn không viết vào Lý lịch sinh viên? Cô sợ không tiện, hay không biết về công việc của anh mình? Hay chỉ đơn giản, Vũ Lục Hàn là người không thích phô trương, hài lòng với người bố là Công nhân và người mẹ làm Nội trợ?

Triệu Dương có đam mê kinh doanh, điều đó khiến cậu chú ý rất nhiều vào Tập đoàn ACorp. Không chỉ đơn thuần là một tập đoàn tư nhân bất động sản, ACorp hỗ trợ, sở hữu gần như toàn bộ các khu vui chơi giải trí trên cả nước, và là đồng minh lớn đối với tầng lớp trung lưu, hạ lưu. Angels đã là cái tên quá quen thuộc trên các phương tiện thông tin truyền thông, được ca ngợi như một vị anh hùng giữa cuộc xâm lăng của cái xấu và cái dối. Dự án Angels dành riêng cho người vô gia cư, người thất nghiệp, người mất khả năng lao động đầu tiên trên cả nước, đã vô cùng đề cao tinh thần “Kẻ mạnh là kẻ nâng đỡ trên vai những kẻ yếu”. Với ngân sách khổng lồ và hệ thống quản lý chặt chẽ, hàng trăm người khi lâm vào cảnh bần cùng, thất nghiệp đều được Angels cứu trợ, mang đến căn nhà và dạy cho những người cơ nhỡ cách để bắt được những con cá ngọt thịt béo ngậy. Phải ngã mũ bái phục trước trái tim nhân ái ngọt ngào của chủ dự án Angels, hay Chủ tịch Tập đoàn ACorp. Triệu Dương đôi khi lân la, dạo chơi trên những trang web lớn về kinh doanh, bất động sản. Cậu thỉnh thoảng vẫn bắt gặp tin tức về các hoạt động của tập đoàn tư nhân lớn mạnh nhất cả nước, nhưng không gây quá nhiều sự chú ý: đó luôn là “Lễ khánh thành” một cái gì đó, hoặc “Khai trương” một trung tâm hạng A tại một địa điểm mấu chốt trên thương trường. Một tin tức đã được đăng từ vài năm về trước lại vô tình bắt mắt tới Triệu Dương, trong một lần cậu lang thang trên trang web chính thức của ACorp. Bài báo có tựa đề “CHUYỂN GIAO CHÚC VỊ CHỦ TỊCH TẬP ĐOÀN ACORP: VỊ CHA ĐỂ VỀ HƯU, CON TRAI TIẾP NỐI NẮM QUYỀN”. Theo như bài báo, người Chủ tịch đầu tiên, cũng là người sáng lập ra ACorp, là ngài Chủ tịch Hàm Kiệt Luân, một người gốc Á. Ông lập nên cơ ngơi này khi mới bước sang tuổi ba mươi hai, một vị Chủ tịch hào hoa, cứng cỏi, phong nhã. Hai năm sau khi thành công, Hàm Kiệt Luân tuyên bố kết hôn với một phụ nữ của thành London, bà Libby Adam. Libby Adam khi ấy là cô sinh viên kiến trúc, ra trường với bằng Thạc sĩ trong tay, đứng trong hàng ngũ thiết kế của Tập đoàn ACorp. Một năm sau, chàng trai kết tinh giữa vẻ đẹp lãng tử của xứ sở sương mù và đất nước Đông phương huyền hoặc đã ra đời, với cái tên chung Hàm Vũ Phong. Không may, khi Hàm Vũ Phong lên năm, Hàm Kiệt Luân đã chính thức ly hôn với người vợ Anh bởi công việc hoàn toàn cuốn ông trôi xa khỏi gia đình. Có một số tin đồn rằng một người phụ nữ đồng hương đã đánh cắp trái tim Hàm Kiệt Luân, dù vậy, Libby Adam – cô gái mới bước qua độ tuổi ba mươi hai với mái tóc vàng hoe và đôi mắt nâu mềm mại – đã quyết định không hao tổn tuổi xuân và tình yêu của mình cho người chồng không còn mặn mà với gia đình nữa. Cô giành quyền nuôi đứa con chung, và ở lại Anh trong khi Hàm Kiệt Luân đồng ý trợ cấp và trở về nước ngay lập tức. Hàm Vũ Phong từ đó đổi tên theo họ của mẹ: James Adam, nhưng vẫn giữ nguyên tên khai sinh trên giấy tờ gốc. Libby Adam là một người mẹ đơn thân tuyệt vời, chưa bao giờ để cho con trai mình có một chút thiếu thốn, nuôi dạy con và không hề gọi lên trong con trai một chút thù hận người bố của mình. Libby thường nói: “Thứ gì đã không thuộc về mình, cố giữ đến mấy, kết cục cũng vẫn không thuộc về mình”. Tuy vậy, Libby chỉ cho con trai đọc nhất xem bức ảnh cưới của bố mẹ, để không bao giờ quên bố đẻ của mình. James Adam vẫn biết Hàm Kiệt Luân thông qua một vài cuộc gọi tới mẹ hắn. Libby gửi hắn tới học trong Học viện Kinh tế Chính trị London, theo nguyện vọng của người chồng

cũ. Bà mẹ người Anh cảm thấy yên tâm khi chồng cũ của mình ngỏ ý muốn trao lại cơ nghiệp cho con trai, dù hai người họ đã không còn quan hệ. Bởi ngay từ khi bắt đầu biết nhận thức, James Adam đã tỏ ra là một cậu bé khôn ngoan, sắc sảo, có trí óc tuyệt vời, và khả năng tiếp thu gấp nhiều lần bạn bè đồng lứa. James Adam tiếp nhận thông tin ly hôn của bố mẹ theo cách bình thản nhất, không buồn, suy sụp, không tức giận, không nổi loạn, dường như là một điều tất yếu mà cậu nhóc nhỏ bé đã sớm nhận ra. Hàm Kiệt Luân vốn vô cùng muốn giành nuôi con trai, để tương lai trao lại cơ nghiệp cho cậu con trai bé bỏng, nhưng luật pháp châu Âu lại bảo vệ phụ nữ. Hơn nữa, ngay từ đầu Hàm Vũ Phong đã mang quốc tịch Anh, bởi vậy, không khó để tòa án quyết định trao quyền nuôi dưỡng cậu cho một người Anh. Hàm Kiệt Luân dù trở về nước, nhưng chưa bao giờ ngừng theo dõi người kế nghiệp duy nhất ở cách mình nửa vòng trái đất. Điều đó khiến Libby Adam vô cùng cảm kích, cho đến khi nghe tin Hàm Kiệt Luân tái hôn. Năm ấy James Adam đã là một cậu nhóc lên bảy, đang học tiểu học. Hàm Kiệt Luân gọi điện thông báo cho vợ cũ một ngày trước khi cưới, hôm sau, Hàm Vũ Phong đọc tin tức về bố mình trên báo với một nét mặt bình thản. “Không sao đâu, mẹ”, James Adam đặt tay lên vai người mẹ đang ngồi lặng trước tờ báo lớn, “Ai cũng cần một người bạn đời. Rồi mẹ cũng vậy thôi”, và cậu nhóc bảy tuổi hôn lên má người mẹ. Libby Adam không còn mấy hứng thú trước chồng cũ, tin rằng Hàm Kiệt Luân sẽ không giữ lời hứa mà sẽ vui vầy đón một đứa con khác, cùng quốc tịch, cùng đất nước, để trao lại cơ nghiệp cả đời. Thế nhưng, vợ mới của Hàm Kiệt Luân đã đến tuổi bốn mươi, không thể sinh con nữa. Vì thế, khi Hàm Vũ Phong tròn mười lăm, đang là học sinh của Học viện Kinh tế Chính trị London, Hàm Kiệt Luân đã quyết định đích thân đến Anh Quốc, hi vọng người vợ cũ để Hàm Vũ Phong theo mình về nước học tập. Hàm Kiệt Luân bước sang tuổi năm mươi, không còn nhiều thời gian để chịu đựng áp lực thương trường. Mọi công ty tư nhân luôn có những sự hỗ trợ ngầm, chi phối bởi một số thế lực của chính phủ. Thế nhưng, ACorp luôn đứng vững một mình, chưa bao giờ cần sự nâng đỡ của bất kì ai. Đó trở thành một điều bất lợi khi càng ngày Tập đoàn ACorp càng có thêm nhiều đối thủ, những đối thủ được bảo trợ bởi chính phủ và có thể quật đổ cơ ngơi đồ sộ này không lâu nữa. Hàm Kiệt Luân lo sợ, với thế lực của mình, dù có quen biết rộng rãi, quảng giao đến đâu cũng không thể giúp gì được khi hoàn toàn không dựa vào chính phủ. Bởi những dự án của ACorp đều hướng đến chủ yếu là tầng lớp trung lưu, nên doanh thu để duy trì vững chắc, không bị lỗ, buộc phải rõ ràng và chính xác từng đồng. Nếu dựa vào chính phủ, không chỉ chịu thuế, ACorp sẽ phải chia một phần trăm rất lớn trong thu nhập chung của Tập đoàn cho người bảo hộ từ chính phủ. Đó là khoản chi vô lí, nhưng sẽ là cái giá hợp lí để nhận lấy một chỗ đứng vững chắc. Hàm Kiệt Luân làm theo lí tưởng của mình, nên lo sợ không thể giữ vững cơ ngơi trước những đối thủ ngày càng theo kịp mình. Bởi vậy, Hàm Vũ Phong, dù mới bước sang tuổi mười bảy, đã phải bước chân vào đại học, và chính thức tiếp quản việc kinh doanh của gia đình khi bước sang tuổi hai mươi. Điều khiến Hàm Kiệt Luân bất ngờ, chính là tư duy sắc sảo của con trai trước đường lối hoạt động. Hắn bắt chấp lợi nhuận, mở rộng thị trường hoạt động sang nhiều lĩnh vực khác, tưởng như không hề liên quan. Hắn duy trì bất động sản, nhưng lại dùng số tiền ấy đầu tư lập tức vào các khu vui chơi giải trí. Với trí óc của một chàng trai đang độ tuổi thanh niên, Hàm Vũ Phong không hề khó khăn để nắm bắt tâm lý người trẻ, mang loại doanh thu vô cùng lớn khi đầu tư vào đối tượng thanh thiếu niên. Năm năm sau, khi bước sang tuổi hai lăm, Hàm Vũ Phong đã là vị Chủ tịch trẻ tuổi quyền lực nhất đất nước. Hắn không ngần ngại sử dụng ngân sách vào dự án từ thiện, mà vẫn thu được hoàn toàn lợi nhuận bù vào những gì đã bỏ ra. Bộ óc của Hàm Vũ Phong chưa bao giờ ngừng tư duy, chưa bao giờ ngừng kiếm tìm những điều mới lạ và không sợ hãi áp dụng nó vào công việc kinh doanh của mình. Hàm Vũ Phong tuy ít xuất hiện trên truyền thông, báo chí, nhưng cái tên gắn liền với một tập đoàn vô cùng lớn mạnh, “vững vàng như thạch bàn và sẽ không bao giờ phải lo đứng trên bờ vực phá sản”. Hàm Vũ Phong không hề sử dụng ngân sách chung cho mục đích riêng, cũng như chưa bao giờ đòi hỏi chia phần riêng cho bản thân. Hắn hưởng mức lương ngang bằng với vị trí Trưởng phòng trong công ty của chính mình, không cần phải lợi dụng để trục lợi, làm giàu bản thân. Nhờ vậy, ACorp là tập đoàn luôn đứng đầu doanh thu cả nước, và Hàm Vũ Phong xứng đáng là người lãnh đạo mang trái tin ngọt ngào nhất thế gian.

Chào các cậu. Tổ định cố viết cho thật dài nữa nhưng mà thời gian không có nhiều, chỉ tranh thủ được buổi đêm mà buồn ngủ quá TvT tổ mới nhập học nên còn bị vướng mắc nhiều chuyện, bị chậm trễ mất hai ngày... Thật ra tổ chỉ định thông báo một tin không mấy hay ho rằng ngày 14 tổ sẽ phải đi học quân sự 1 tháng, đến 10/10 mới trở về. Tổ học rất xa nhà, sợ rằng nơi ấy nền văn minh chưa theo kịp TvT Tổ không

biết có tranh thủ được ngày nào về nhà không, để còn đăng truyện cho các cậu, nhưng cungc muốn thông báo trước để các cậu đỡ mắc công phải vào hóng liên tục... Tớ rất vui khi đọc các phản hồi của các cậu, dù không trả lời nhưng tớ không bỏ sót comment của bất kì ai đâu nha, và tớ rất hạnh phúc đấy vì tớ không nghĩ rằng mình được đón nhận nhiều đến vậy :”3

Rất tiếc khi có sự gián đoạn lâu la này nhưng tớ cũng không trốn được quân sự, chứ tớ muốn trốn lắm TvT hẹn các cậu vào ngày 10/10 nhé... Chúc các cậu có một ngày vui vẻ và một Trung thu hạnh phúc :”3 cảm ơn các cậu rất nhiều :”3

48. Chương 48

Triệu Dương liên tục tìm kiếm tin tức về người con trai được thừa hưởng Tập đoàn ACorp tên James Adam. Cái tên này tìm kiếm trên trang web thì ra vô số, nhưng những cái có liên quan đến Tập đoàn ACorp lại thường không có hình ảnh. Cho đến khi Triệu Dương tìm kiếm với từ khóa Hàm Vũ Phong, trong vài bài báo, có một bài báo đi kèm hình ảnh của hắn. Đó là hình ảnh hiếm hoi về người chủ tập đoàn tư nhân lớn mạnh nhất cả nước, được chụp trong buổi lễ khánh thành và chuyển nhượng một khu resort. Triệu Dương neho mắt nhìn thật kĩ chàng trai trong ảnh. Cậu dám chắc đó là người luôn đưa đón Vũ Lục Hàn mỗi ngày. Trong chàng trai trẻ dâng lên vô vàn thắc mắc. Vũ Lục Hàn nói rằng người này là anh trai cô, vì sao cô chưa bao giờ nói về công việc của anh ta? Vì cô ấy là người không thích khoe mẽ, hay cô ấy không biết gì về anh trai mình? Triệu Dương chống tay lên cằm. Cậu tự mỉm cười một mình, thừa nhận rằng cô gái Vũ Lục Hàn là người bí ẩn như đêm tối, không trắng, không một ánh sao, mông lung, mịt mờ. Không như những cô gái khác, Vũ Lục Hàn luôn luôn mang theo bên mình những bí mật vô cùng lớn, về gia đình mình, về bản thân mình. Cho dù cậu cõi mở đến đâu, cô gái ấy cũng vẫn không hé ra nửa lời. Chính sự bí ẩn đến khó chịu đó đã thôi thúc Triệu Dương phải tìm hiểu bằng được cô gái này. Vũ Lục Hàn là một thách thức vô cùng lớn.

Vũ Lục Hàn đứng chôn chân trước cửa lớp. Ngay khi cô bước vào lớp học của mình, rất to trên cửa là những dải kim tuyến lấp lánh giăng đầy, một vài quả bóng nhỏ nhiều màu được dán trên tường, vô cùng lung linh. Có những tờ giấy A4, mỗi tờ có một kí tự ghép thành chữ C-o-n-g-r-a-t-u-l-a-t-i-o-n (Chúc mừng), với font chữ và màu sắc tươi mắt, treo quanh phòng. Vũ Lục Hàn ngỡ ngàng nhìn bạn bè cùng lớp vỗ tay, cười lớn, đại loại là họ chúc mừng cô vì đã trở thành Phó chủ tịch Hội học sinh. Cô gái nhỏ không đáp được một lời, đôi mắt cứ mở to, cơ thể thu lại khi những người mọi ngày coi cô là kẻ vô hình, bây giờ lại niềm nở chạy đến vỗ về, ôm ấp mình như vậy. Cô hoang mang gật đầu, đưa tay lẩn tránh những cử chỉ quá thân thiết. Trong khốc mắt mình, Vũ Lục Hàn nhận ra lớp trưởng đang đứng cạnh, vô cùng thoải mái định ôm lấy cô. Cô rối loạn với những thứ đang diễn ra: việc này có gì đáng mừng đến như vậy?

“Chúc mừng Vũ Lục Hàn, chúc mừng!”, giọng lớp trưởng lạnh lạnh, “Cô gái đầu tiên trong lịch sử trường này ứng cử vào cái chức Phó chủ tịch Hội học sinh!”

Tất nhiên, vì trước giờ làm gì có chức vụ này mà tranh cử, Vũ Lục Hàn nghĩ thẳm trong bụng. Tuy nhiên, cô không tỏ ra khó chịu hay sợ hãi ngoài mặt. Cô chỉ thu gọn mình và lảng tránh những cử chỉ thân thiết.

“Vỗ tay cái nào!”, một giọng nữ hô lên và căn phòng trở nên ồn ã. Vũ Lục Hàn thậm chí không một lần nở nụ cười.

“Cảm nghĩ của bạn thế nào, Vũ Lục Hàn? Bất ngờ chứ?”, một cô bạn nhảy vào gạn hỏi. Vũ Lục Hàn lắc đầu không đáp.

“Nghe nói Triệu Dương đứng ra ứng cử thay bạn, cậu nhóc đó có quan hệ gì với bạn vậy? Lại một người em nữa sao, hay là người cũng có ảnh hưởng lớn như anh trai bạn?”

Vũ Lục Hàn quay phắt sang người vừa đặt câu hỏi. Trái với vẻ mặt thích thú chờ đợi của cô ta, Vũ Lục Hàn tròn mắt đầy ngỡ ngàng. “Người có tầm ảnh hưởng lớn như anh trai tôi?”

“Chả vậy, bạn cứ khiêm tốn, chúng mình biết hết anh bạn là ai rồi!”, giọng nữ khác lạnh lạnh, “Người sở hữu cả một tập đoàn lớn như thế, lại còn lai tây, đẹp trai, giỏi giang, chẳng trách cứ mỗi lần anh ấy xuất

hiện trong trường, ai cũng phải xôn xao cả!”

Thì ra là vậy, Vũ Lục Hàn cười khinh miệt, các cậu mừng cho tôi vì anh-trai của tôi à? Cô lắc đầu, “Triệu Dương chả liên quan gì cả, anh... trai tôi cũng vậy”, cô đáp và quả quyết đi về chỗ ngồi.

“Đừng giận nha, tôi không có ý đó!”, người đã đặt câu hỏi với Vũ Lục Hàn ton tốt chạy lại ngồi bên cô, “Ý tôi là, Triệu Dương đã làm hết mình thay bạn! Cậu ấy hẳn cũng có tầm ảnh hưởng rất lớn trong trường mới có thể thuyết phục được Hội học sinh phát triển thêm vị trí mới!”

“Vậy hả”, Vũ Lục Hàn đáp lạnh nhạt, rất nhỏ. Tuyệt vời thật, cậu Triệu Dương đó nói với tất cả mọi người về thân phận của “anh trai” cô, trong khi bản thân mình là em trai Chủ tịch Hội học sinh lại không muốn bị lộ? Trên đời này có những kẻ ngược đời như vậy sao?

Vũ Lục Hàn đã trải qua một tiết học ồn ào. Cô không còn bận tâm đến những lời hỏi thăm hay những lời làm quen, cử chỉ cố bắt lấy sự thân thiện từ xung quanh nữa.

Vũ Lục Hàn đang có hai luồng suy nghĩ trong đầu. Một, Triệu Dương là ai? Vì sao bỗng dưng cậu ta quan tâm tới cô, và vì sao lại muốn bằng được cô có mặt trong Hội học sinh của chị mình? Hai, Hàm Vũ Phong, phải làm gì với hắn, nếu hắn phát hiện ra chuyện này? Hắn liệu có tức giận khi thân phận của mình đã bị phơi ra cho rất nhiều người biết? Suy cho cùng, ngay cả Vũ Lục Hàn, nếu không nhờ người khác, cũng sẽ không hề biết Hàm Vũ Phong là ai – dù cô và hắn ở chung một nhà. Hắn dường như không thích phô bày bản thân mình. Người Anh, họ rất lạnh lùng. Đây là kinh nghiệm mà Vũ Lục Hàn đúc kết từ những cuốn sách trinh thám mà cô thường đọc. Hàm Vũ Phong tựa tựa như vị thám tử người Anh Sherlock Holmes, lạnh lùng, bình tĩnh, sắc bén, thông minh, và vô cùng quyết đoán. Hay như những nhân vật quốc tịch Anh xuất hiện trong truyện của Agatha Christie, “Chẳng có gì mua chuộc được người Anh đâu, họ rất khó tiếp cận”. Những điều này không thể đúng hơn đối với Hàm Vũ Phong. Cô chỉ mong hắn không phải người quá khô khan và cứng nhắc, sẽ không khó chịu mà giận lây cho cô việc bản thân được quá nhiều người biết đến.

Tiết cuối đã qua. Vũ Lục Hàn nhanh chóng thu dọn mọi thứ, phớt lờ những câu hỏi thăm bằng nụ cười giả tạo, đi thật nhanh xuống sân trường. Quả như cô nghĩ, chiếc Aventador đen bóng đã đậu sẵn chờ đợi cô phía bên ngoài. Nhưng, chủ nhân của nó đang đứng hiên ngang dưới sân trường, trong bộ suit đen không thể lịch lãm hơn, khuôn mặt bị che khuất bởi cặp kính đen Dior khỏe khoắn, gương mặt biểu cảm lạnh lùng, hai tay đút gọn trong túi quần âu vừa vặn, thanh lịch. Vũ Lục Hàn thấy tim mình rộn ràng hơn một chút, líu ríu đi về phía hắn. Xung quanh hắn, một vài nữ sinh bàn tán, xuýt xoa, thậm chí tay cầm điện thoại để chụp ảnh, có lẽ muốn xin chụp cùng một kiểu nhưng không dám tiếp cận. Hàm Vũ Phong không hề bận tâm đến xung quanh, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ qua cặp kính. Khi cô chỉ còn cách hắn hai, ba bước chân, Hàm Vũ Phong đột nhiên nhoẻn miệng cười. Nụ cười không-thể-có-ai-đẹp-hơn-được-nữa. Khuôn miệng rộng lai tây vẽ nên gương mặt hắn thanh tú, sáng bừng, và vô cùng lôi cuốn. Vũ Lục Hàn biết tim mình đã ngừng đập trong một giây phút.

“Chào cô gái”, hắn nói, “Cô không phiền nếu bây giờ chúng ra đi ăn với nhau chứ?”

“À vâng, tôi...”, Vũ Lục Hàn lúng túng đáp lời, chưa tỉnh táo được sau một giây choáng ngợp trước hắn.

“Đi nào, chúng ta có nhiều chuyện để kể cho nhau đấy”, hắn vẫn giữ nguyên nụ cười vô cùng cởi mở, nhưng câu nói ấy khiến Vũ Lục Hàn chột dạ.

Hàm Vũ Phong phớt lờ mọi chuyện xảy ra quanh mình, hoặc ngằm để ý trong thâm tâm, Vũ Lục Hàn cũng không biết. Cô chậm chạp bước bên cạnh hắn, không dám ngẩng mặt lên nhìn, và không để lọt bất cứ lời xì xào nào về hắn. Có một số cô gái cố ý gọi Vũ Lục Hàn, cô chỉ liếc nhìn nhưng không hề đáp lại. Đúng là không sai, “thấy người sang bắt quàng làm họ”!

Hàm Vũ Phong lịch sự mở cửa xe, chờ đợi Vũ Lục Hàn bước vào. Hắn cúi xuống, lập tức cài dây bảo hiểm cho cô – điều này khiến Vũ Lục Hàn vô cùng bối rối và thắc mắc. Hắn liếc nhìn cô, màu nâu khói thâm hơn. Và nở một nụ cười nửa miệng. Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn, nén thở vì nụ cười ấy. Hắn đóng cửa xe và đi vòng về phía ghế lái.

“Hôm nay tôi đưa cô đi ăn, được chứ?”, Hàm Vũ Phong nhìn cô, tủm tỉm cười. Vì Chúa nhân từ, Vũ Lục Hàn thấy rằng gương mặt góc cạnh hoàn hảo kia, dù đôi mắt có bị che giấu dưới cặp kính râm, thì nụ cười

vẫn làm sáng bừng lên tất cả. Và nó rất đẹp, đẹp đến nỗi con tim Vũ Lục Hàn có thể ngừng đập để cảm nhận hết nét lôi cuốn khó cưỡng lại ấy. Đôi má cô lại đỏ ửng.

“Cô có gì để kể cho tôi không?”, hần lại hỏi, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười, tuy vô cùng khó đoán ra cảm xúc bên dưới nó. Hần nhìn thẳng, lái xe vững vàng trên đường.

“Thật ra... hôm nay tôi... có chút bất ngờ”, Vũ Lục Hàn ngập ngừng. Có nên nói cho hần về Triệu Dương, hay chỉ kể rằng bằng một cách kì diệu nào đó, Vũ Lục Hàn đã được bổ nhiệm một chức vụ mới toanh trong trường?

“Tôi đang lắng nghe đây, cô gái”, Hàm Vũ Phong hơi nghiêng đầu về phía cô. Vũ Lục Hàn có thể thấy màu nâu khói thắm dưới cặp kính kia. Thật đẹp.

“Tôi... tôi chẳng may để lộ ra... anh là...”, cô gái nhỏ lăm bầm, vặn vẹo những ngón tay. Cô thấy thật khổ sở khi phải nói ra. Tuy nhiên, trái ngược với suy nghĩ của cô, Hàm Vũ Phong đột nhiên bật cười rất thoải mái.

“Biết hay không cũng đâu có quan trọng!”, hần đáp trong tiếng cười. Vũ Lục Hàn quay sang nhìn, đôi mắt mở to và đôi môi như muốn mấp máy điều gì đó. Hần không nhìn cô, nhưng lại hít một hơi dài.

“Đừng bao giờ nhìn tôi với cái nhìn ấy”, hần nói, tuy cười nhưng âm điệu không còn sự đùa giỡn thoải mái.

“Xin... xin lỗi”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt quay đi. “Nhưng... tôi cứ nghĩ anh sẽ thấy... không thích!”

“Chẳng có gì không thích”, hần nhướn miệng cười, “Không chừng sẽ có vài người nài xin bố mẹ mua một căn hộ trong chuỗi căn hộ của tôi, chỉ để hi vọng một ngày gặp được tôi lãng vãng ở đó”, và hần bật cười.

“Vâng...”, Vũ Lục Hàn đáp nhẹ, len lén liếc nhìn hần, “Bởi tôi nghĩ anh không muốn công khai công việc của mình, nên... Anh rất kín tiếng”

“Tôi quen hoạt động cá nhân”, hần khẽ nhướn mày, “Ý tôi là hoạt động kín giữa các đối tác. Tôi không hay công khai những buổi kí kết hay khai trương. Tôi giao cho từng người quản lý từng hạng mục. Nếu có một chương trình khai trương mới ở một hạng mục nào đó: y tế, nhà cửa, khu nghỉ dưỡng, khách sạn,... Tôi sẽ chỉ định những giám đốc đứng đầu hạng mục đó ra mặt. Một người ngoại quốc hoạt động ngoài đất nước mình sẽ gây chú ý rất lớn, cô biết đấy, đương nhiên sẽ đi kèm nhiều hệ quả. Truyền thông sẽ tìm cách tiếp cận chỉ để biết thật nhiều về những mảnh khoe kinh doanh của người châu Âu. Đối thủ sẽ khai thác và muốn biết cách thức tôi hoạt động. Đó là những phiền toái nếu một người ngoại quốc trẻ tuổi hoạt động ngoài quốc gia mình, vậy nên tôi muốn giữ kín hình ảnh.”

“Vậy... tôi có vô tình... làm ảnh hưởng đến anh không?”, Vũ Lục Hàn vô cùng bối rối.

“Không. Tiệc khai trương vừa qua của Hoàng Lâm có rất nhiều thợ ảnh. Tôi không ngạc nhiên nếu họ ghi lại được hình ảnh của mình. Tất nhiên là họ phải chụp được rồi”, hần bật cười, “Tôi không thấy phiền hà hay khó khăn gì cả. Tôi sẽ chỉ cần phải lạnh lùng hơn nữa với đối tác mà thôi.”

Vũ Lục Hàn ra vẻ gật gù, len lén nhìn hần. Hàm Vũ Phong, vì một lí do nào đó, miệng vẫn nở nụ cười.

“Tôi cũng có chuyện muốn nói với cô”, hần tiếp tục. Vũ Lục Hàn quay sang, nhướn một bên mày.

“Chuyện gì vậy?”

“Hãy nói chuyện này vào bữa trưa”, hần nghiêng mặt nhìn Vũ Lục Hàn, miệng tùm tùm cười. Cô gái nhỏ đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

Chiếc Aventador dừng lại ven hè. Hàm Vũ Phong đưa cô đến một nhà hàng nhỏ nhắn nằm gọn gàng giữa một quán cà phê và một cửa hàng thời trang. Hần nhanh nhẹn mở cửa xe cho Vũ Lục Hàn, như thường lệ, nắm tay cô bước vào hàng ăn. Đó là một nhà hàng nhỏ bé mà vô cùng điểm lệ, không gian ấm áp với những bức tường ốp ván gỗ mài mịn. Có những chiếc bàn lưới tròn cùng những chiếc ghế tựa cao khắc hoa văn lịch lãm. Mùi thức ăn thơm ngát trong không gian, và cả những tiếng rì rầm nói chuyện. Hàm Vũ Phong yêu cầu một bàn ăn trên tầng hai, gần cửa sổ, có thể nhìn ra bên ngoài. Hần luôn lựa chọn nơi có không gian khuất và riêng tư. Hần không nhìn vào thực đơn, gọi món bằng tiếng Anh. Người hầu bàn đáp lại bằng tiếng Anh, ghi chép vào quyển sổ tay nhỏ rồi cúi đầu lùi đi ngay lập tức. Vài phút sau khi người bồi bàn rời khỏi, một người khác nhanh nhẹn đẩy xe đựng một chai rượu nhẹ trong xô đá tới, xếp hai chiếc ly ra trước

mặt hai vị khách và cẩn thận rót rượu vào ly. Xong việc, người nam bồi bàn lại cúi đầu. Khi chỉ còn hai người, Hàm Vũ Phong lại nhìn cô và nở nụ cười gây mê thường trực. Vũ Lục Hàn đỏ mặt một chút, rồi rụt rè lên tiếng:

“Anh bảo... có chuyện gì... muốn nói với tôi à?”

“Đúng vậy”, hần đáp với nụ cười, “Thật ra, tôi có hai tin cho cô. Đối với tôi nó đều là hai tin tốt. Cô muốn nghe chứ?”

“Vâng”, Vũ Lục Hàn đáp nhẹ, bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp.

“Tin đầu tiên, Vũ Lục Hàn, tôi mong muốn cô sẽ trở thành cộng tác viên cho công ty của tôi, dưới danh nghĩa nhiếp ảnh gia độc quyền”, Hàm Vũ Phong khoanh hai tay trên bàn, đôi môi vẫn nở nụ cười quyến rũ, nhìn cô gái nhỏ bằng ánh nhìn ấm áp. Trái tim cô đập rộn ràng, miệng vô thức cười toe toét, nhưng không nói nên lời.

“Anh... anh nói thật chứ?”

“Tất nhiên, chính tôi mong muốn điều đó. Cô sẽ không phải lo về chuyện máy móc, chúng tôi sẽ cung cấp cho cô. Hơn nữa, cô sẽ được trả lương độc quyền, lương của riêng cô”, hần tủm tỉm, đôi mắt sáng lên, nhìn cô mang theo một sự thích thú. Vũ Lục Hàn không biết nói gì, nhưng hai má ửng hồng vì phấn khích. Bên cạnh thiết kế thời trang, ít ai biết Vũ Lục Hàn vô cùng đam mê nhiếp ảnh. Nếu có đủ tiền theo đuổi môn nghệ thuật ấy, Vũ Lục Hàn chắc chắn không bao giờ bỏ lỡ. Cô không biết bằng cách nào Hàm Vũ Phong nhận ra sở thích sâu kín ấy của mình: có thể do hần đã thấy rất nhiều sách, tạp chí về nhiếp ảnh trên giá sách trong phòng cô. Không quan tâm nữa, Vũ Lục Hàn đã nghĩ đến hình ảnh của mình, tung tăng khắp các studio với chiếc máy ảnh quen thuộc đeo trên cổ.

“Nói thật”, Hàm Vũ Phong nhìn biểu hiện của Vũ Lục Hàn, đôi mắt nheo lại ánh cười thích thú, “Từ khi tôi nhận ra mình bắt đầu được cánh truyền thông để ý, tôi nghĩ rằng lợi thế ngoại hình này cũng không tệ để quảng bá kinh doanh, nhất là khi tôi chuẩn bị cho ra đời một hãng thời trang và chuỗi cửa hàng thời trang riêng biệt...”

“Vâng...”, Vũ Lục Hàn đáp trong sự hồi hộp, tim đập rất nhanh, như cái ngày chờ đợi điểm thi đại học.

“Sắp tới tôi sẽ có mặt trên rất nhiều tạp chí để bắt đầu quãng thời gian quảng bá bản thân”, hần đùa, “Vũ Lục Hàn, người duy nhất tôi tin tưởng là cô. Hơn nữa, những người mẫu của tôi cũng cần một cô gái vừa có kiến thức về thời trang, vừa là một nhiếp ảnh gia.”

“Tôi... tôi sẵn lòng!”, cô gái nhỏ đáp ngay lập tức, hơi thở in rõ sự háo hức. Vũ Lục Hàn ngừng lại vài giây, “Nhưng... những gì tôi học ở trường chỉ là lý thuyết. Tôi chưa chụp một bức ảnh nào trên thực tế cả! Tôi sợ... làm anh thất vọng!”

“Không hề gì”, Hàm Vũ Phong cười tủm tỉm, “Điều này dẫn đến tin vui thứ hai. Chính tôi sẽ giúp cô biến lý thuyết của mình thành những bức hình hoàn hảo!”

“Anh nói vậy là...”

“Nếu cô không phiền, chiều nay dành chút thời gian đi đến một vài nơi cùng tôi chứ?”, Hàm Vũ Phong trở nên hào hứng hơn cả cô gái ngồi đối diện. Đôi mắt Vũ Lục Hàn long lanh. Tất nhiên rồi! Cô gật đầu với niềm hạnh phúc không kể xiết. Cô nghĩ rằng nếu bây giờ hai người họ đang ở nhà, và cô ngồi cạnh hần, cô sẽ không ngại liếm sỉ mà lao đến ôm hần ngay lập tức!

Hàm Vũ Phong ngắm nhìn bộ dạng hạnh phúc của Vũ Lục Hàn. Hần đã nhận ra niềm đam mê thật sự của Vũ Lục Hàn ngay từ khi nhìn thấy quyển sách Nghệ thuật đường phố. Vũ Lục Hàn không chỉ quan tâm đến những màu sắc graffiti trên đường phố Mỹ, mà còn tự mình nghiên cứu bố cục, ý tưởng, màu sắc của những bức ảnh chụp. Thậm chí, Vũ Lục Hàn vẫn còn giữ quyển sách ấy mà chưa chịu trả lại cho thư viện. Lần thứ hai thấy quyển sách Nghệ thuật đường phố, Hàm Vũ Phong nhận ra đã có những tờ note dán hờ lên bìa sách. Với người cũng đã quen với máy ảnh, Hàm Vũ Phong nhận ra ngay những thuật ngữ nhiếp ảnh, và cả những phần mềm chỉnh ảnh đã được cẩn thận liệt kê trong tờ note. Có thể khẳng định, Vũ Lục Hàn nghiên cứu quyển sách này rất kĩ, đặc biệt là những bức ảnh, và tự mình tìm tòi mọi phương pháp chỉnh sửa để tạo ra những bức ảnh tuyệt vời trong sách. Điều đó chỉ có thể giải thích bằng việc cô gái nhỏ

vô cùng đam mê bộ môn nhiếp ảnh ấy. Tuy nhiên, cả căn phòng chỉ toàn chứa đựng những dụng cụ liên quan đến thiết kế thời trang. Hàm Vũ Phong tự cho phép mình suy luận rằng: dù rất thích, nhưng Vũ Lục Hàn không có khả năng theo đuổi. Chính vì vậy, cô gái giấu kín đam mê của bản thân như một cách tự an ủi, và theo đuổi một ước mơ khác. Hàm Vũ Phong luôn muốn làm một điều gì đó cho Vũ Lục Hàn. Hắn không hiểu vì sao, nhưng luôn có một động lực thúc ép hắn phải làm vậy. Bây giờ, niềm hạnh phúc của cô dường như đã lan truyền sang hắn. Hàm Vũ Phong cũng đang thấy hạnh phúc.

Vũ Lục Hàn đang bay tạt trên mây. Chưa bao giờ, ở trong đời, cô có cảm giác tuyệt vời như bây giờ. Ngay cả khi được Hoàng Lâm đề nghị thử việc ở công ty của cậu, cô cũng không hạnh phúc bằng lúc này: làm việc bên cạnh Hàm Vũ Phong, làm việc từ lâu mình luôn luôn yêu thích. Vũ Lục Hàn có một chút nhỏ hoang mang khi không biết có phải do được làm việc với hắn, mà cô thấy hạnh phúc hơn không. Hiện giờ, sự biết ơn rất lớn trong cô không thể diễn tả ra thành lời. Cô vô cùng muốn cảm ơn Hàm Vũ Phong, nhưng không nói nên lời.

“Tôi... không biết nói gì...”, Vũ Lục Hàn lắp bắp, hơi thở dồn dập đầy sự phấn khích. Hàm Vũ Phong bật cười trước phản ứng của cô, với tay sang xoa đầu cô gái nhỏ.

“Tôi không nghĩ rằng được làm việc cho tôi lại đáng vui đến vậy”, hắn đùa, “Cô hoàn toàn thuộc về tôi rồi, cô gái”

Cách dùng từ như vậy khiến tim Vũ Lục Hàn đập mạnh, hai má ửng hồng như quả cà chua. Cô cúi đầu để che giấu sự e thẹn.

“Nhưng như vậy là... tôi... sẽ được nhận hai lần lương ư?”, Vũ Lục Hàn hỏi lại. Hắn khoanh tay trước ngực, chống lên bàn, mỉm cười.

“Tôi đã nói cô sẽ được trả lương của riêng cô chưa?”, đôi mắt hắn nheo lại thành một nét cười, “Số lương đó cô không cần thiết phải dùng để trả nợ. Cô có thể sử dụng nó tùy ý”

“Thật... thật chứ?”, đôi mắt cô long lanh ngược lên nhìn hắn.

“Thật”, hắn bật cười. Vũ Lục Hàn tự mình vẽ ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Đúng lúc ấy, người bồi bàn mang đến những phần thức ăn nóng sốt. Vũ Lục Hàn bỗng nhiên thấy bụng sôi lên, lần đầu tiên cô có cảm giác đói bụng. Có vẻ niềm vui bất ngờ ập đến khiến Vũ Lục Hàn quá hào hứng, nôn nao trong lòng.

Trước mặt cô là một đĩa bánh mặn thơm phức, một đĩa nhỏ sâu lòng với món thịt bò còn thơm mùi gia vị nướng. Người bồi bàn tiếp tục mang ra một đĩa thơm nức mũi với rau củ xào, và cúi đầu quay đi. Vũ Lục Hàn nhìn qua một lượt đồ ăn trên bàn, cô chưa bao giờ thấy những món ăn lạ lẫm và có mùi hương hấp dẫn đến vậy. Hàm Vũ Phong nhìn cô, cười, nhắc ly rượu của mình lên:

“Chúng ta nâng ly để chúc mừng cô chứ, cô gái?”

“À, vâng...”, Vũ Lục Hàn ngượng ngùng che giấu vẻ thêm thương của mình, nhắc ly rượu và rụt rè cụng ly. Cô thấy khá xấu hổ khi hôm nay đã không mặc một bộ đồ tươm tất hơn. Đi bên cạnh người lịch lãm như Hàm Vũ Phong, cô hoàn toàn bị đè bẹp!

Hắn đã chọn một loại rượu nhẹ. Vũ Lục Hàn vô cùng thoải mái với mùi hương êm dịu của rượu. Có vẻ như niềm hạnh phúc và vui sướng đã hoàn toàn chi phối cô gái nhỏ, khiến cô cảm nhận mọi thứ theo một hướng thích cực, hoàn toàn khác ngày thường.

“Đây là nhà hàng Anh quốc mà tôi vô cùng thích”, Hàm Vũ Phong tiếp tục với nụ cười, đôi mắt không rời cô gái nhỏ, “Trước mặt cô toàn là những món ăn đặc trưng của đất nước Anh, hãy thưởng thức nó”

“Thật ư?”, Vũ Lục Hàn tròn mắt, “Đây là gì?”

Cô chỉ vào đĩa bánh mặn.

“Người Anh chúng tôi gọi đó là món ‘Steak and kidney pie’, nghĩa là thịt bò và bánh thận”, hắn đáp, nhướn mày lên với nụ cười tưng tưng hóm hỉnh, thích thú nhìn khuôn mặt biến sắc của Vũ Lục Hàn.

“Anh bảo... cái gì thận?”, cô lắp bắp hỏi lại.

“Đây là món bánh mặn với thịt bò, thận bò, hành phi, nước thịt, nhồi bên trong vỏ bánh ngọt”, hần nhìn cô với vẻ tận hưởng nhất, “Nghe có vẻ không quen, nhưng đây là món bánh tiêu biểu của người Anh. Cô không ngại thử nó chứ?”

Từ ngữ “thận bò” cứ lớn vồn trong trí óc khiến Vũ Lục Hàn rung mình, nụ cười bỗng chốc méo xẹo, nhưng vẫn quyết định ăn thử. Cô lóng ngóng cầm lên chiếc đĩa bạc sáng loáng đặt gọn gàng bên cạnh đĩa của mình, vụng về xắn một miếng nhỏ, liếc nhìn hần, cười méo mó rồi nhắm mắt ăn thử. Ngay khi chạm đầu lưỡi, đôi mắt cô mở to, sự kinh ngạc dâng lên ngay lập tức. Hàm Vũ Phong quan sát mọi biểu hiện của cô với nụ cười thoải mái, dò hỏi:

“Tuyệt vời chứ?”

Vũ Lục Hàn gật đầu lia lịa. Độ ngọt vừa phải kèm vị bùi bùi, thơm dịu của thận bò và hành tây hòa quyện lại cùng nước thịt, tan chảy trong cái giòn giòn ngọt ngào của vỏ bánh. Vũ Lục Hàn ngay lập tức ăn ngấu nghiến đến tận miếng thứ ba. Hàm Vũ Phong bật cười, vươn người chạm nhẹ vào bàn tay đang cầm đĩa của cô.

“Tạm dừng lại. Mỗi món cô hãy thử một ít, như vậy không sợ ngang bụng mà chưa ăn hết các món ăn. Nào, muốn ăn thứ gì tiếp theo?”

Vũ Lục Hàn nhìn quanh, dừng mắt lại ở đĩa thịt nướng lạ mắt. Cô chỉ vào đĩa thịt, miệng cố nhai nuốt để thưởng thức món ăn tiếp theo.

“Đây cũng là một trong những món ăn được coi là quốc túy của nước Anh”, hần đẩy lùi đĩa bánh sang một bên và đặt đĩa thịt trước mặt cô, “Thịt bò nướng và pudding Yorkshire. Ở Anh, tôi thường được mẹ cho ăn món này vào trưa ngày Chủ nhật mỗi tuần”

“Pudding... trông rất khác bánh pudding tôi thường thấy!”, Vũ Lục Hàn nhận xét.

“Đúng vậy”, hần cười tí mắt, “Cũng là trứng, sữa, bột mì nhưng để chế biến ra được chiếc bánh thể này là cả một nghệ thuật của người dân vùng Yorkshire...”

Hần không ngần ngại dùng đĩa xiên một miếng thịt bò nướng tái đỏ lòng, xắn miếng vừa đủ, rồi lại xẻ đôi chiếc bánh pudding, gợn qua chút nước thịt, rồi đưa lên trước miệng Vũ Lục Hàn. Cô đỏ mặt, tuy đã không còn lạ với kiểu cách quen thuộc này của hần. Vũ Lục Hàn liếc quanh, chắc chắn rằng không có vị khách nào đang để ý, mới rụt rè há miệng đón lấy món ăn hấp dẫn. Cô ngay lập tức thấy nghiện món ăn tuyệt vời này.

“Tôi không ngờ... thật vô cùng tuyệt vời!”, Vũ Lục Hàn vừa gật đầu, vừa giơ ngón cái, cố gắng truyền đạt toàn bộ sự thán phục của mình. Hần cười ngây ngô.

“Ở Anh, đây được gọi là ‘The British Sunday Pudding’. Bởi cô chưa bao giờ ở cùng tôi ngày Chủ nhật, nên không biết tới món ăn này, cũng phải.”

“Ý anh là... anh vẫn ăn món ăn này vào ngày Chủ nhật?”, cô tròn mắt.

“Không hần. Nếu có thời gian tôi mới ghé qua đây. Nhưng đa số là vậy”

“Anh thường ăn ở đây sao?”

“Đây là quán ăn duy nhất trong thành phố của người Anh”, hần cười, “Món ăn ở đây phù hợp với khẩu vị của tôi. Nhưng tôi cũng chỉ đến khi cảm thấy nhớ hương vị quê hương mình. Bình thường, tôi ăn uống như cô mà thôi.”

“Anh... hần là rất thích chỗ này... thì mới đưa cả bạn bè đến ăn như vậy...”, Vũ Lục Hàn phụ họa, tự mình ăn thêm một miếng bánh pudding Yorkshire. Hàm Vũ Phong chột chau mày lại, nhìn cô khác lạ.

“Tôi chưa hề đưa bạn bè vào đây”, hần đính chính. Vũ Lục Hàn ngượng ngùng, đôi mắt mở to nhìn người đối diện rồi cụp xuống ngay lập tức.

“Cô là người đầu tiên tôi đưa đến đây. Nhưng cô đâu phải bạn tôi.”

Câu nói sau của hần khiến Vũ Lục Hàn thêm phần xấu hổ, chỉ cúi gầm mặt và gật đầu. Không phải bạn của hần...

“Nào, món tiếp theo”, hần cười tủm tỉm, nhắc đĩa rau lên và đặt cạnh đĩa thịt nướng, “Món này được gọi là Bubble and Squeak, theo cách gọi của chúng tôi, thường có khoai tây và bắp cải, ở đây có thêm cà rốt, đậu và cải brussels cho vào chảo với khoai tây nghiền. Thường được ăn cùng bữa ăn trưa Chủ nhật, nào, thử đi!”

Vũ Lục Hàn xúc một thìa rau. Vị ngọt và thơm nồng đặc trưng của các món ăn hòa quyện lại, cái giòn của rau trong miệng và mềm của khoai nghiền quyến rũ cô gái nhỏ.

“Ấm thực Anh quốc rất tuyệt vời!”, Vũ Lục Hàn lẩm bẩm tán dương. Hần phì cười.

“Cô có biết nước Anh nổi tiếng với cái gì không?”

“Không, tôi...”, cô tròn mắt ngu ngơ.

“Thói quen uống trà”, hần cười toe toét, “Người Anh rất thích uống trà.”

“Tôi thấy anh thích uống cà phê!”

“Vì tôi phải thay đổi để phù hợp, và cà phê giúp tôi tỉnh táo nhiều hơn so với trà. Trà để thưởng thức, không phải để uống suông.”

“Có cả... văn hóa uống trà sao?”

“Tất nhiên rồi”, hần cười, “Chúng tôi thường có giờ uống trà chiều và ăn nhẹ, khoảng ba giờ chiều đến năm giờ là thời điểm phù hợp nhất. Có lẽ, tôi sẽ nhanh chóng giới thiệu với cô...”

“Rất tuyệt...”, Vũ Lục Hàn chỉ biết nói vậy. Tìm hiểu về văn hóa của quốc gia khác không phải là một ý tưởng tồi tệ.

“Chúng ta ăn mừng cho cô thôi! Chiều nay cô sẽ vô cùng mệt đấy.”

Hàm Vũ Phong nhìn cô với ánh mắt thích thú, lần nữa nâng ly rượu lên, uống cạn.

Tranh thủ được ân xá 1 ngày dịp Trung thu nên đăng truyện bù cho các bạn :”3 chúc các bạn có một Trung thu vui vẻ :3

49. Chương 49

Vũ Lục Hàn với tay tắt chuông báo thức. Sau bữa trưa, hần đưa cô về, Vũ Lục Hàn đã ngủ hần một giấc ngon lành. Cô thậm chí chẳng buồn để ý hần thay đồ ra có cần giặt hay không, vừa bước vào nhà là đi thẳng lên gác và nhào về phía giường của mình ngủ một giấc ngay lập tức. Khi tỉnh dậy, Hàm Vũ Phong vẫn đang ngồi trên bàn làm việc, cặm cụi với công việc của mình. Hần không nhìn cô nhưng vẫn biết cô đang làm gì. Hần luôn như vậy.

“Ngủ tiếp đi chứ”, hần nói, “Cô có vẻ khắc nghiệt với bản thân, nửa tiếng không đủ để bù lại giấc ngủ tối qua đâu.”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt. Tối qua, ở nhà cô, cô và hần đã cùng nhau nằm ngủ...

“Tôi ngủ đủ rồi...”, Vũ Lục Hàn lí nhí, liếc nhìn giờ trên điện thoại. Đã gần hai giờ chiều. Cô ngồi một lúc để định thần cơn lơ mơ trong người, rồi nhanh nhẹn xuống dưới nhà vệ sinh cá nhân.

Khi Vũ Lục Hàn bước ra, Hàm Vũ Phong đã đứng trước tủ quần áo. Hần có vẻ đắm chiêu, rồi quay sang nhìn cô khi cô bước đến.

“Cô có nghĩ tôi hơi đơn điệu không?”, hần hỏi. Vũ Lục Hàn nhìn hần thắc mắc.

“Ý tôi là”, hần tiếp tục, “Tôi có quá nhiều quần áo đơn sắc, trong khi cô có đủ màu.”

“À...”, cô gái nhỏ lập tức đỏ mặt, “Tôi rất thích phong cách của anh!”, Vũ Lục Hàn thật thà thú nhận.

Một nụ cười thoáng qua trên gương mặt điển trai của Hàm Vũ Phong.

“Nhưng như vậy chúng ta sẽ rất khó có những bộ đồ giống nhau”, hần đảm chiêu, “Hãy lên và chọn bộ đồ đơn giản nhất, chúng ta sẽ phải ghé qua rất nhiều nơi đấy!”

Vũ Lục Hàn không thắc mắc, lập tức đi thay đồ. Thời tiết hôm nay không quá lạnh, ánh nắng chan hòa và trong trẻo, vì vậy Vũ Lục Hàn chọn một chiếc áo tay lửng màu kem sữa bằng vải cotton, với phần cổ tròn và vạt áo sau dài hơn vạt trước một chút. Cô mặc quần jeans màu bạc và đi đôi converse đen mua ở chợ. Bước xuống nhà, Vũ Lục Hàn khựng lại trước hần. Hàm Vũ Phong bước ra từ phòng thay đồ, đang bận bịu xắn tay áo. Hần mặc áo phông trắng mỏng, khoác ngoài một chiếc sơ mi đơn giản màu lông chuột, quần jeans rách gối màu ghi xám, kèm đôi Nike Blazer với họa tiết rằn ri xám đen. Hần đeo đồng hồ G-shock màu đen trên cổ tay phải, và vuốt rối mái tóc hoe vàng. Hần như một chàng trai ở độ tuổi mười tám, hai mươi, vô cùng trẻ trung, vô cùng khỏe khoắn, vô cùng đẹp trai, và cuốn hút đến phát điên lên được! Vũ Lục Hàn đã ngừng thở vài giây khi hần đến gần, nhìn cô bằng đôi mắt nâu khói sâu thẳm, mùi hương thanh mát, ngọt ngào của hần bao trùm lấy cô. Đó là rung động của cô gái đôi mươi trước một chàng trai ngoại quốc.

“Đi nào!”, Hàm Vũ Phong đưa một tay ra chờ đợi cô, “Tôi sẽ đưa cô đến những nơi cô chưa bao giờ tới.”

Chiếc Bugatti Chiron di chuyển nhẹ nhàng trên đường cao tốc. Vẫn không khí quen thuộc trong xe, yên ắng, không một câu nói, nhưng lại vô cùng dễ chịu.

“Cô thích nhạc của ai nhất?”, hần bỗng dừng hỏi. Vũ Lục Hàn ngây ra một lúc, cười xuề xòa.

“Thật ra tôi không có thần tượng nhất định hay gu âm nhạc cố định. Tôi thích nghe nhạc có giai điệu cuốn hút.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như... Forever, của nghệ sĩ Stratovarius. Hoặc là... Soledad của Westlife.. Gần đây có lẽ tôi rất thích bài hát Whiskey Lullaby...”

“Cô thích nghe nhạc buồn?”, hần bật cười. Vũ Lục Hàn đỏ mặt.

“Không hần đâu! Tôi cũng thích những bài hát vui vẻ... như Blank Space... chẳng hạn!”

“Gu âm nhạc hỗn loạn”, hần nhận xét. Vũ Lục Hàn đỏ mặt.

“Còn anh?”

“Tôi thích nhạc không lời”, hần đáp. “Như Secret Garden, hoặc chỉ đơn giản là nhạc giao hưởng của Beethoven.”

“Tôi... cũng nghe nhạc không lời... nhưng mà của Yiruma, ý tôi là...”

“Piano không lời”, hần cười, “Tôi cũng có nghe, nhưng không nhiều. Tôi nghĩ nó hơi... gái quá so với mình!”

“Vâng, nhạc giao hưởng thì mạnh mẽ hơn!”, Vũ Lục Hàn gật gù. Câu nói đó khiến hần bật cười.

Chiếc xe chậm rãi tiến lên dốc vào một khách sạn rất lớn. Vũ Lục Hàn giật mình, hoang mang chưa hiểu điều gì sẽ xảy ra thì Hàm Vũ Phong đã tắt máy bước xuống. Trái tim Vũ Lục Hàn đập mạnh khi hình ảnh đêm đầu tiên gặp nhau hiện lên tâm trí cô.

Hàm Vũ Phong mở cửa xe cho cô. Trong một giây, Vũ Lục Hàn nảy sinh chút hoảng hốt.

“Cô vẫn tin tưởng tôi chứ?”, hần buồn cười trước phản ứng của cô, nhẹ nhàng nắm tay cô gái nhỏ bước vào khách sạn. Hần giao lại chìa khóa xe cho người gác cửa. Thật kì lạ, khi Hàm Vũ Phong bước vào, tất cả nhân viên đều cúi đầu chào hần. Hần anh ta đã là khách quen ở đây, Vũ Lục Hàn có chút bực bội nghĩ. Hần đáp lại bằng một động tác lịch sự vừa phải, dẫn Vũ Lục Hàn thẳng đến thang máy. Họ không phải chờ quá lâu. Khi thang máy vừa mở, một nhân viên nam đang ngồi trên chiếc ghế trắng bạc bóng loáng, gần bảng điện tử, để điều khiển thang máy. Nhìn thấy hần, nam nhân viên lập tức xuống khỏi ghế, cúi đầu vô cùng lễ phép: “Chào Ngài Chủ tịch!”. Ở giây phút ấy, Vũ Lục Hàn chỉ biết tròn xoe đôi mắt. Cô nhìn sang hần, vẫn đang phác cử chỉ lịch sự đáp lại, đôi mắt cô mở to như vừa thấy chuyện vô cùng kinh ngạc. Trong buồng thang máy chỉ có hai người, và nam nhân viên trực thang, vậy mà không cần hần lên tiếng, người nhân viên ấy vẫn biết mà ấn nút lên tầng cao nhất. Khách sạn hạng sang này có tất cả năm mươi tầng lầu, và Hàm Vũ Phong sở hữu căn penthouse của khách sạn.

Vũ Lục Hàn đi trên dãy hành lang dài khi bước ra từ thang máy. Ánh đèn vàng nhạt chiếu sáng từ trên trần nhà gọi lại cho cô đêm say rượu đầu tiên, hần cũng đang dắt tay cô đi chậm rãi trên hành lang này, như bây giờ. Cô nuốt khan, trái tim rộn lên rất mạnh. Hần cứ im lặng đi bên cạnh, ngay cả hơi thở vô cùng nhẹ của hần cũng khiến cô rung mình. Hàm Vũ Phong kết thúc dãy hành lang trước một cửa phòng lớn bằng kính mờ choán gần hết bức tường ốp đá. Lại một bảng điện tử, y hệt như ở nhà hần. Sau khi những ngón tay thon dài của hần lướt nhẹ nhàng trên bàn phím điện tử, cánh cửa mở ra. Hàm Vũ Phong mở đèn. Trước mắt Vũ Lục Hàn là căn penthouse đẹp nhất cô từng thấy.

Bao phủ xung quang là những bức tường kính dày, lớn, như những cánh cửa kính trong nhà hần. Căn hộ này có diện tích khoảng hơn chín mươi mét vuông, với ban công rộng rãi, kê một bộ bàn ghế vải màu xanh dương nhạt. Dọc ban công là những chậu hoa oải hương nhỏ, đặt trước lan can kính. Tầng dưới của căn penthouse hài hòa với hai sắc trắng và xanh nhạt, với bếp bên phải cửa vào, hiện đại mà vẫn sang trọng. Vũ Lục Hàn nuốt khan khi nhận ra chiếc tủ lạnh lấp âm trong gian bếp. Theo phản xạ, cô lập tức lia mắt về nơi chính giữa căn phòng. Đó là bộ ghế sofa lớn, có thể đủ cho hai người nằm, như giường, quay thành vòng tròn quanh chiếc bàn kính trong suốt. Toàn bộ phía dưới bộ sofa được lót thảm nhung trắng. Vũ Lục Hàn tưởng tượng lại đêm cô say rượu, Hàm Vũ Phong chắc chắn đã đặt cô lên chiếc sofa mềm mại kia, mà cô cứ ngỡ là giường. Hần đã ra hướng bếp để lấy lon bia, và chiếc ghế bành da hần ngồi ở cách xa cô chẳng qua cũng là một ghế phụ trong bộ sofa, được hần kéo lùi ra xa để giữ khoảng cách với cô gái đang say rượu. Căn phòng này rất rộng, ngăn cách giữa những khoảng không gian bằng những tấm kính dày trong suốt. Ngay cả cầu thang xoắn ốc dẫn lên phía trên cũng hoàn toàn bằng kính. Vũ Lục Hàn không kìm nén được tò mò, bật lên câu hỏi:

“Anh không sợ hiệu ứng nhà kính à?”

“Không”, hần cười, “Mẹ tôi và Hoàng Lâm là những kiến trúc sư tài giỏi, bởi vậy tôi hoàn toàn tin tưởng thiết kế của họ. Thực chất, tôi cũng chưa bao giờ nóng khi ở trong căn phòng này.”

“Vây... anh...”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt khi hình ảnh đêm đầu tiên cứ lờn vờn trong tâm trí cô, “Anh... đã... đưa ai...”

“Không”, hần ngắt lời ngay lập tức, “Đây là nơi tôi ở trước khi chuyển về căn nhà kia với cô. Tôi chưa bao giờ cho phép ai bước vào đây. Trừ hôm ấy.”

Vũ Lục Hàn rung mình, cúi đầu.

“Tôi đã say”, hần cười nhẹ, “Tôi chẳng buồn mã khóa cửa, cũng không dặn nhân viên nên vị hôn phu của cô mới lên đến tận đây làm loạn. Nhưng đó cũng là điều tốt nhỉ?”

“Tôi... xin lỗi”, cô lí nhí, dù chẳng biết vì sao mình nói vậy.

“Cô xin lỗi vì cái gì?”, hần nhếch miệng cười tinh quái, “Tôi mang cô về đây nhưng lại để tài xế đưa cô về. Đúng là không có chút lịch sự nào. Tôi nên xin lỗi cô mới phải.”

Vũ Lục Hàn hoang mang. Quả là hôm ấy cô rất say, đầu óc nửa lơ mơ, nửa tỉnh táo. Sau khi hần bỏ đi, Vũ Lục Hàn bối rối giữa căn phòng lạ lẫm, tối om, không có chút ánh sáng. Cô không xác định được phương hướng, cũng như không biết mình đang ở nơi nào. Cô rút điện thoại ra, chưa kịp dùng chút ánh sáng le lói để soi rõ đường thì cánh cửa phòng lại bật mở. Vũ Lục Hàn giật mình, trên ngưỡng cửa là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ. Ánh sáng lờ mờ từ hành lang hắt vào thân hình cao lớn trước cửa, người đàn ông đó mặc bộ vest chỉnh tề, đầu đội mũ. Vũ Lục Hàn lo sợ tên kia trả thù, cho người đến làm trò đồi bại với cô, liền ngay lập tức phóng người ra khỏi ghế (mà cô nghĩ là giường ngủ). Ông ta vội lên tiếng:

“Thưa cô, tôi được yêu cầu đưa cô về nhà”, ông ta nói. Vũ Lục Hàn hoảng hốt lắc đầu.

“Thưa cô, Ngài Adam muốn tôi đưa cô về nhà”, ông ta kiên nhẫn nhắc lại. Cuối cùng, Vũ Lục Hàn đã đi theo ông ta, nhưng lại yêu cầu đưa cô lên một chiếc taxi chở về nhà. Đó là tất cả những gì cô nhớ về nơi này, tù mù và sợ hãi, với hương rượu phảng phất.

“Nghĩ gì vậy?”, Hàm Vũ Phong vừa cười vừa hỏi. Vũ Lục Hàn giật mình. Hần đang đứng trước chiếc tủ lạnh âm, lấy ra hai lon nước cam. “Cô đang cảm thấy căm ghét tôi trở lại sao?”, hần đùa giỡn.

“Thật tình... tôi... không nhớ rõ nơi này...”, cô lúng búng trong miệng, “Tôi nghĩ... đó phải là... một... khách sạn nào đó...”

“Tôi không bao giờ đưa bất cứ cô gái nào vào khách sạn”, hắn nói vậy với một nụ cười, và đưa cô lon nước cam, “Tôi là kẻ đối xử rất bất lịch sự với phụ nữ, phải không?”

“Không!”, Vũ Lục Hàn đáp ngay tức khắc, rồi vội đỏ mặt khi nhận ra mình trả lời có phần quá nhanh, “Ý tôi là.. khi ấy chúng ta... không quen biết nhau. Anh say, tôi cũng say... và chúng ta cũng có những sự hiểu nhầm...”

“Người Anh chúng tôi hay bị nhận xét là những kẻ khô khan”, hắn uống một ngụm nước cam. Đây là lần đầu tiên Vũ Lục Hàn thấy hắn uống một thức uống khác, ngoài bia, rượu, và cà phê.

“Thật ra... tôi thấy.. anh... rất tuyệt!”, Vũ Lục Hàn đã lí nhí những từ đó, mặt cúi gằm và đỏ lựng, thầm mong hắn không nghe thấy cô nói gì. Hàm Vũ Phong mỉm cười, bước đến chạm nhẹ lên má, và nhẹ nhàng vuốt lọn tóc của cô gái nhỏ ra phía sau tai. Hai tay cô nắm chặt lấy lon nước, trái tim đập lên rất mạnh.

“Cô cũng rất tuyệt”, hắn đã thì thầm như vậy. Và Vũ Lục Hàn cảm thấy cực kì hạnh phúc.

Hàm Vũ Phong dẫn cô bước lên cầu thang. Ở phía trên là một không gian hoàn toàn khác, có phần kín đáo hơn với gam màu trắng – xám nhạt. Hắn đẩy cửa một căn phòng gần cầu thang, cánh cửa phòng bằng gỗ. Căn phòng rất tối, khi hắn mở đèn, không gian nhỏ bé sáng rực lên, ánh đèn soi sáng long lanh đôi mắt rạng rỡ của cô gái nhỏ. Phía trong căn phòng là một chiếc tủ kính gỗ, với rất nhiều loại máy ảnh cùng những chiếc lens. Một số dụng cụ hỗ trợ như giá đỡ, chân máy cũng góp mặt, thậm chí có cả những cuộn phim dành cho máy ảnh đời cũ. Gần đó là một cái bàn màu trắng đơn giản nhưng rất nổi bật, phía trên là một chiếc laptop đang tắt, với rất nhiều loại dây nối vào, và hai màn hình máy tính bàn mỏng đặt nối tiếp, hơi chéch nhau, nối vào ổ cứng đặt bên dưới. Một chiếc máy in và những hộp màu in loại tốt đặt ngay ngắn trên bàn gỗ gần bàn máy tính. Có một tủ nhỏ đựng một số đồ dùng văn phòng phẩm cần thiết. Và cả một cái bàn dài đặt song song bàn máy tính, là nơi Hàm Vũ Phong thực hiện quy trình rửa ảnh khi sử dụng những máy ảnh đời cũ. Căn phòng trang nhã, đơn giản, treo trên tường là vài bức ảnh khá nổi tiếng, Vũ Lục Hàn có thể nhận ra một trong số đó là bức “Cô gái Afghan” của nhiếp ảnh gia Steve McCurry. Cô ngắm nhìn bức ảnh đó hơi lâu, khiến Hàm Vũ Phong bật cười thích thú.

“Nếu bạn đợi chờ, người ta sẽ quên chiếc máy ảnh của bạn và linh hồn sẽ bị trôi dạt vào cảnh vật”, hắn trích dẫn câu nói quen thuộc nhất của Steve McCurry. Vũ Lục Hàn đỏ mặt. Chàng trai này có quá nhiều sở thích khiến cô ngưỡng mộ, một người hiểu biết vô cùng sâu rộng. Nếu có thể, cô muốn được ở bên cạnh một người như thế suốt cả cuộc đời mình...

“Tôi đã chuẩn bị thứ này cho cô”, hắn cười tủm tỉm, bước đến bên tủ kính và lấy ra từ phía sau một chiếc hộp vuông lớn màu xám. Hắn đặt nó lên bàn máy tính và vẫy tay gọi cô đến gần. Vũ Lục Hàn tò mò bước đến. Hắn phác một cử chỉ ra hiệu cho cô mở chiếc hộp. Vũ Lục Hàn mất một lúc để mở nắp, và đứng chôn chân tại chỗ. Đó là một chiếc Canon EOS 600D, đặt cẩn thận giữa lớp xốp chống xóc. Hàm Vũ Phong thích thú nhìn cô, còn cô gái nhỏ chỉ biết thể hiện sự biết ơn của mình qua khuôn mặt quá đỗi hạnh phúc.

“Chào mừng cô đến với Tập đoàn ACorp, Vũ Lục Hàn”, hắn cười hết cỡ, đôi mắt nheo lại vô cùng trẻ con, đưa bàn tay ra phía trước. Vũ Lục Hàn toét miệng cười rạng rỡ, không kìm được niềm vui, nhưng vẫn biết điều bắt tay hắn. Cô là như vậy, mỗi khi mừng vui khôn xiết, thường không nói nên lời. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ hạnh phúc đến thế, nỗi xúc động dâng lên đến cổ, cô có thể khóc ngay tại đây. Hàm Vũ Phong bắt được niềm vui ấy của cô, bắt tay cô rất chặt, nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh đầy niềm hạnh phúc. Hắn cũng như cô, tại giây phút này, hắn đang cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Cảm ơn anh”, cô lắp bắp một câu nói, “Cảm ơn anh rất nhiều!”

“Chúng tôi mong muốn có cô trong đội ngũ của mình, đây là việc đương nhiên phải làm”, hắn cười tủm tỉm. “Nào, cầm nó lên, nó thuộc về cô rồi đó!”

Vũ Lục Hàn rạng rỡ nhấc chiếc máy ảnh, nâng niu nó như nâng niu một bong bóng xà phòng mỏng manh. Bàn tay cô run rẩy, trái tim đập thốn thốn, rộn ràng. Từ khi biết đến môn nhiếp ảnh, Vũ Lục Hàn đã ngậm ngùi tự nhủ chỉ nên giữ nó như một mơ ước thầm kín, bởi cô không thể có điều kiện để theo đuổi bộ môn

nghệ thuật cần nhiều sự đầu tư như thế. Cô chưa dám mơ có ngày được cầm trên tay một chiếc máy ảnh mới, một chiếc máy ảnh chuyên nghiệp thật sự, và sẽ được lưu giữ lại từng khoảnh khắc trong cuộc sống.

“Đi nào cô bé, tôi sẽ hướng dẫn cô biến lý thuyết thành những tác phẩm vô cùng tuyệt vời”, hần đến gần phía sau lưng cô, đặt hai tay lên bờ vai cô và thì thầm vào tai cô. Vũ Lục Hàn rung mình trước mùi hương thanh mát bất chợt bủa vây lấy mình, co rúm lại, lùi ra phía sau và cười trừ. Hần rất nhẹ nhàng, đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Hàm Vũ Phong lái xe rất lâu, liên tục nói cho Vũ Lục Hàn nghe về những quy tắc trong nghề nhiếp ảnh. Hần giới thiệu qua về công việc sắp tới cô phải làm dưới vai trò nhiếp ảnh gia, và khi cô hỏi những điều còn thắc mắc, Hàm Vũ Phong cũng không hề khó khăn để trả lời. Hần đưa cô đi về phía một vùng trồng hoa trong thành phố. Nơi đây vốn được cấp phép kinh doanh dựa vào những đụn hoa được trồng một cách khoa học, vốn để tạo cảnh, dựng cảnh và cho thuê để chụp ảnh ngoài trời. Vũ Lục Hàn lú lú đi theo hần, chiếc máy ảnh đeo trên cổ được cô đỡ bằng một tay, nâng niu hết mực. Hần trả tiền vào cửa, dắt tay Vũ Lục Hàn đi sâu vào phía trong. Tầm hơn ba giờ chiều, nơi đây không quá đông những cặp đôi đến chụp ảnh. Hàm Vũ Phong dẫn cô thẳng đến cánh đồng hoa vàng, dừng lại dưới một gốc cây cổ thụ già. Vũ Lục Hàn nhìn quanh. Cảnh tượng hiện giờ, dù chỉ là dàn dựng, vẫn muôn phần tuyệt diệu.

“Vũ Lục Hàn, cô sẽ phải chụp những bức hình đầu tiên ở đây. Trong phạm vi cánh đồng này, chụp lại những gì cô cho là đẹp nhất. Đủ mười bức ảnh nhé?”, hần quay sang bảo cô. Trước khi đi, Hàm Vũ Phong đã mang theo một balo đựng máy ảnh, bao gồm cả chiếc máy ảnh chuyên dụng của hần. Vũ Lục Hàn nhìn hần chặc nịch, gật đầu, rồi ngay lập tức chạy đi tìm cảnh đẹp. Cô chụp bao quát cả cánh đồng vàng. Với nền trời trong vắt của mùa thu gọn một chút nắng nhẹ vào tầm đầu chiều, cánh đồng vàng hiện lên vô cùng hài hòa, ấm áp. Cây cổ thụ già, cao sừng sững, nếu nhìn từ dưới lên sẽ vô cùng đẹp. Rồi những bông hoa nhỏ xen lẫn trong cánh đồng vàng ngát, và cả những chiếc nụ nở muộn. Vũ Lục Hàn say sưa, đi rất cẩn thận giữa con đường trải hoa, bắt từng khoảnh khắc vào khung ảnh. Cô nhìn quanh tìm hần, Hàm Vũ Phong cũng đang mãi mê với chiếc máy ảnh của mình. Vũ Lục Hàn lò dò đi về phía hần, nụ cười tươi tắn nở rộ trên môi.

“Tôi nghĩ mình sẽ làm tốt!”, Vũ Lục Hàn nói. Hần nhìn cô, bật cười, đưa tay vẫy cô lại. Hần giơ máy ảnh cho cô, tay ấn tìm những bức ảnh.

Rất nhiều tấm ảnh tuyệt diệu về cánh đồng hoa vàng lướt nhanh trước mắt cô. Rồi hần dừng lại. Vũ Lục Hàn tròn mắt. Trong một bức ảnh, đứng giữa cánh đồng hoa vàng là một cô gái nhỏ nhắn, đang cố chụp lại cây cổ thụ rất cao. Thân hình nhỏ bé của cô lọt thỏm trước tán cây đồ sộ, nhưng trông rất đáng yêu, thanh khiết. Trái tim cô gái nhỏ đập rộn ràng khi nhận ra mình. Cô đỏ mặt, quay sang nhìn hần rồi cup mắt nhìn xuống đất.

“Anh không nói là được chụp người!”, cô đánh trống lảng. Hàm Vũ Phong cười tươi.

“Với cô thì không”, hần đáp. “Thật ra, cảnh tượng này khi có cô... tuyệt vời hơn hần.”

Tim cô đập thành thịch. Hần đã nói cô tuyệt vời, hai lần!

“Hãy chụp lại những gì mà cô cho là đẹp, đừng rập khuôn”, hần tiếp tục, “Một bức ảnh trông sẽ thú vị hơn khi có bóng dáng của sự sống. Bất kể là người quen hay người lạ, nếu cô thấy người ấy đứng giữa khung cảnh này tạo nên một bức hình tuyệt diệu, hãy ghi lại nó.”

“Vâng...”, Vũ Lục Hàn đáp nhẹ. Trong cô vẫn còn cảm giác bay bổng, thực tế chẳng hiểu nổi hần đang nói gì nữa. Ngày hôm nay quả thực là một ngày đẹp trời!

Tiếng chuông điện thoại bất chợt phá vỡ không khí. Hàm Vũ Phong nhanh chóng nhìn vào màn hình điện thoại, biểu cảm trong đôi mắt thay đổi chút ít. Hần giục cô tiếp tục chụp ảnh, đi ra cách xa để nghe điện thoại. Tuy vậy, một câu nói của hần vẫn phảng phất lọt vào tai cô...

“Tiểu Bạch Thảo, anh đây.”

Hụt hẫng. Vũ Lục Hàn nhìn theo hần, cảm xúc đột nhiên vô cùng hỗn loạn. Một người, nếu lọt vào khung ảnh mà thấy hài hòa, đừng ngại ngần ghi lại nó. Không suy nghĩ, Vũ Lục Hàn đưa máy ảnh lên. Giữa khung cảnh rực rỡ của cánh đồng hoa vàng, chàng trai ngoại quốc đứng đó, cao dong, như một vị thần Hi

Lập, uy nghi và vạm vỡ. Hấn thật đẹp, nhưng cũng thật... cô đơn. Vũ Lục Hàn chững lại trong giây phút, ngắm nhìn biểu cảm thanh thần trên gương mặt hấn. Đúng vậy, Hàm Vũ Phong đâu có thuộc về cô.

“Vũ Lục Hàn”, hấn đưa tay vẫy gọi cô ngay khi ngắt điện thoại, “Chúng ta cần phải về bây giờ, tôi có việc gấp.”

“Vâng”, cô đáp nhỏ. Chu Bạch Thảo đã gọi, tất nhiên là phải có việc gấp.

“Cô không phiền khi tạm thời về khách sạn của tôi chứ?”, hấn nheo mắt cười thân thiện trong khi đang dẫn cô đi lấy xe, “Tôi có việc gấp nên không thể đưa cô về nhà được.”

“Cũng được”, cô nói. Hấn nhận ra biểu hiện của cô, nghĩ rằng làm cô cụt hứng khi bắt cô trở về trong lúc đang chụp ảnh, vội vàng xoa dịu:

“Ở nơi của tôi có những thứ rất tuyệt để cô sử dụng. Tôi sẽ đền cô một buổi đi chụp khác nhé?”

“Vâng”, cô lại đáp một cách máy móc. Hấn nghĩ như vậy là ổn thỏa, tươi tỉnh đưa cô về.

Vũ Lục Hàn lần thứ hai bước vào căn penthouse của hấn. Hàm Vũ Phong không có vẻ gì vội vã, đưa Vũ Lục Hàn đến căn phòng trên tầng. Không gian ấm áp dành riêng cho những bức ảnh an ủi cô gái nhỏ phần nào. Hấn đến bên bàn máy tính và khởi động tất cả máy. Mất một lúc, hấn vẫy gọi cô lại và hỏi mượn chiếc máy ảnh cô đeo trên người. Vũ Lục Hàn nhìn theo hấn nối rất nhiều loại dây vào máy, rồi hấn bắt đầu chỉ dẫn:

“Cô hãy chuyển tất cả những bức ảnh của mình vào máy tôi. Ở đây có các phần mềm hỗ trợ sửa ảnh, hãy làm tất cả những gì cô cho là phù hợp để làm đẹp cho bức ảnh, rồi lưu nó vào một file trên màn hình. Tôi sẽ xem từng bức hình một. Tôi tin là cô phải chụp được ít nhất năm bức ảnh tuyệt vời”, hấn cười một cách ngây ngô. Vũ Lục Hàn lặng lẽ gật đầu với một nụ cười giả tạo.

“Tôi sẽ trở lại trong vòng hai tiếng nữa”, hấn vẫy tay chào cô, “À quên, nơi này cũng sẽ được mã hóa cửa. Đừng cho bất cứ người lạ nào vào nhà nhé!”, hấn trêu chọc. Cô chỉ cười nhẹ nhàng.

Vậy là Hàm Vũ Phong đi mất.

50. Chương 50

Vũ Lục Hàn đã ngồi suốt một tiếng đồng hồ để chỉnh ảnh, đôi mắt mỏi nhừ và cả người ê ẩm. Cô bỗng dưng không thấy bất cứ bức ảnh nào đẹp, đầu óc luôn bị gián đoạn với những tưởng tượng về hấn và Chu Bạch Thảo. Đúng vậy, bọn họ, trên danh nghĩa, đã là một cặp đôi. Hấn đã nhận lời yêu nàng trên chiếc du thuyền đó, cô đâu thể thay đổi điều này! Hấn, rốt cuộc vẫn là một tên khôn hấp dẫn léo mép. Đúng như cô thấy, thật giống với Jeff Stevens.

Vũ Lục Hàn dừng lại trước bức ảnh chụp Hàm Vũ Phong. Thật tuyệt. Hấn tạo ra luồng không khí thanh khiết cho cả khung hình. Hấn tỏa sáng giữa cánh đồng hoa vàng. Cô nhìn đắm đắm vào chàng trai trong bức ảnh. Tuyệt đến mức này rồi thì không cần chỉnh sửa gì nữa. Cô quyết định sẽ giữ riêng cho mình bức hình này, Hàm Vũ Phong cũng không cần biết đến nó. Vũ Lục Hàn ngay lập tức lưu nó vào thẻ nhớ máy ảnh, chuyển những bức hình còn lại của mình vào một thư mục trên máy tính rồi đứng dậy. Cô đã quá mỏi người khi phải ngồi lâu trước màn hình máy tính. Còn một tiếng nữa Hàm Vũ Phong mới trở về, đi thăm thú quanh nhà một chút... chắc không sao!

Vũ Lục Hàn cẩn thận bước ra khỏi căn phòng có cánh cửa gỗ, thấy mình đang đứng trên một hành lang dài, với kính lan can là loại kính dày, đục mờ. Cô lướt trên hành lang, dừng lại trước cánh cửa đầu tiên. Căn phòng nằm chéch với phòng máy ảnh, cũng như cửa ra vào căn penthouse, nó được trang bị cánh cửa kính mờ đục. Vũ Lục Hàn ngần ngại, không rõ liệu mình có tự tiện quá không, nhưng rồi vẫn thử vặn tay nắm cửa. Cánh cửa không khóa. Đây chính là phòng làm việc của Hàm Vũ Phong. Căn phòng rộng, bao quanh hai bức tường bên là hai giá sách rất lớn, phía cuối căn phòng là cửa kính hoàn toàn, được che phủ bởi những tấm rèm lớn dày màu xám nhạt. Vũ Lục Hàn đưa tay bật điện. Hệ thống đèn lắp âm thành hình xoắn ốc trên trần, xen kẽ bởi hai thứ ánh sáng vàng nhạt và trắng. Bàn làm việc của Hàm Vũ Phong được kê chéo một góc so với giá sách, là loại bàn được thiết kế cách điệu hình chữ U nằm ngang, hoàn toàn có màu trắng. Chỉ có một chiếc ghế da màu đen kê sát vào khoảng trống dưới bàn. Trên mặt bàn, không có

gì ngoài một khung ảnh nhỏ. Sàn nhà được trải thảm len trắng, ngoài ra, căn phòng có một bộ ghế sofa bọc nhung xám kê một góc gần cửa ra vào. Vũ Lục Hàn chần chừ nhìn khung ảnh nhỏ kê trang trọng trên bàn làm việc, tần ngần nhớ đến khung ảnh hân thưởng để trên bàn làm việc ở nhà. Hẳn dẫu cô không được động vào những thứ trên bàn làm việc của mình, nên khi quét dọn phía trên, Vũ Lục Hàn chỉ hút bụi và lau sàn, không mấy để ý đến những thứ trên bàn hân. Có đôi lần cô phát hiện bức hình trong khung ảnh là bức ảnh chụp người, nhưng rồi không bận tâm nhìn xem đó là ai. Cô đoán già đoán non đó là mẹ hân, người mà hân luôn nhắc đến với sự yêu mến và kính nể, hơn cả, người nước ngoài có vẻ thích đặt ảnh gia đình trên bàn làm việc. Nỗi tò mò day dứt cô, nhưng rồi Vũ Lục Hàn quyết định sẽ không xâm phạm đến. Hân, nếu biết cô tự tiện đi ngó nghiêng khắp nhà, lại còn động chạm vào đồ đạc của hân, nhất định sẽ không hài lòng. Vũ Lục Hàn lặng lẽ tắt đèn, nhẹ nhàng đóng cửa.

Vũ Lục Hàn nhìn sang phòng bên cạnh, cũng là căn phòng với cánh cửa kính đục. Tuy vậy, khi mới bước được hai bước đến trước cửa phòng, điện thoại Vũ Lục Hàn reo lên.

“Cô vẫn còn ở đó chứ?”, Hàm Vũ Phong nói ngay lập tức khi thấy cô bắt máy.

“Vâng”

“Xuống ngay phòng khách và chỉnh đốn quần áo thật chỉnh tề. Tôi xin lỗi vì sự bất tiện nhưng đây là việc bắt buộc!”

“Vâng...”, cô hoang mang trước giọng nói gấp gáp của hân. Vũ Lục Hàn nhanh chóng làm theo.

Chỉ năm phút sau cuộc gọi, một bóng người cao ráo thấp thoáng phía sau cánh cửa kính của căn penthouse. Hàm Vũ Phong xuất hiện nơi ngưỡng cửa, vẻ mặt lạnh lùng kèm một chút khiên cưỡng, theo sau hân là một người đàn ông to lớn, thấp hơn Hàm Vũ Phong nửa cái đầu, mặc bộ suit xám vô cùng chỉnh chu, và toát ra thần thái khác biệt. Người đàn ông ấy... thật giống Hàm Vũ Phong!

“Bố, đây là Vũ Lục Hàn, nhiếp ảnh gia của ACorp”, hân đưa tay về phía cô. Lời nói của hân khiến đôi mắt Vũ Lục Hàn tròn tròn. Bố?

“Chào cô”, người đàn ông ấy tiến về phía Vũ Lục Hàn, bắt tay cô. Ánh mắt sắc lẹm của Hàm Vũ Phong chắc chắn được thừa hưởng từ bố.

“Chào... Ngài”, Vũ Lục Hàn vụng về đáp.

Hàm Kiệt Luân, vị Chủ tịch trước của Tập đoàn ACorp đã bước sang tuổi sáu mươi. chàng trai hào hoa ngày nào vẫn còn nguyên vẻ đạo mạo, phóng đảng đã từng quyến rũ nhiều cô gái. Mái tóc hoa tiêu, cặp kính mát màu nâu nhạt không che giấu được đôi mắt hẹp, sắc lẹm. Ông có thân hình to lớn, bàn tay chắc nịch, đeo ở ngón áp út một chiếc nhẫn vàng với viên kim cương trắng lọt thỏm ở giữa. Ông nhìn Vũ Lục Hàn bằng cái nhìn ẩn chứa sự dò xét. Quả nhiên họ là bố con, cô nghĩ, ngay cả ánh nhìn cũng gây áp lực như nhau vậy!

“Ta không nghĩ rằng có ngày tập đoàn của chúng ta lại cần một nhiếp ảnh gia”, ông quay lại nhìn con trai mình, nở một nụ cười nhẹ.

“Con có những chiến dịch riêng”, hân đáp, “Và cô ấy là một phần không nhỏ.”

“Ồ”, Hàm Kiệt Luân chỉ nói vậy.

“Vì sao hôm nay bố lại tới đây?”, hân đặt câu hỏi, khuôn mặt không hề biểu lộ điều gì nhưng Vũ Lục Hàn cảm nhận được sự khó chịu trong giọng nói.

“Một người bố đến thăm con trai là điều lạ lắm sao?”, Hàm Kiệt Luân bật ra tràng cười, “Hay ta đã đến sai thời điểm?”

Ông đưa mắt về phía Vũ Lục Hàn. Cô bắt gặp ánh mắt đó, cái đầu cúi gằm xuống.

“Không”, hân đáp dứt khoát, “Nhưng lần tới hãy gặp nhau bên ngoài, và gọi trước thay vì đột ngột xuất hiện.”

Hàm Kiệt Luân cười lớn.

“Chúng ta đi ăn chứ?”, Hàm Kiệt Luân nhìn con trai, “Không phải đây là giờ con vẫn ngồi uống trà chiều sao?”

“Bây giờ con không uống trà”, hấn lạnh lùng đáp.

“Thôi nào, ta biết một quán bánh ngọt có loại trà rất tuyệt. Và ta cũng muốn...”, ông quay sang Vũ Lục Hàn, “... trò chuyện với cô nhiếp ảnh gia một chút.”

Vũ Lục Hàn đứng im lặng giữa nhà, đưa mắt nhìn hấn. Hàm Vũ Phong đang phô bày gương mặt vô cùng lạnh nhạt, nhưng đôi mắt đầy sống.

“Cũng được”, hấn đáp nhẹ.

Vũ Lục Hàn và Hàm Vũ Phong ngồi cạnh nhau ở ghế sau chiếc limosine Mercedes Pullman, và Hàm Kiệt Luân ngồi phía đối diện. Ông nói một vài câu chuyện với con trai, nhưng đáp lại là một vẻ hờ hững. Hàm Kiệt Luân thỉnh thoảng nhìn sang Vũ Lục Hàn, những cái nhìn kín đáo phía sau cặp kính nâu. Vũ Lục Hàn chỉ ngồi im lặng, nhìn ra bên ngoài, cố tình lảng tránh. Thật tuyệt, cô cảm thán, hôm nay đã từng là một ngày thật tuyệt, cho đến lúc này!

Xe dừng trước một cửa tiệm nhỏ trong phố. Hàm Vũ Phong nhanh chóng tự mình mở cửa xe, và giữ nó cho Vũ Lục Hàn, trong khi người tài xế giữ cửa cho Hàm Kiệt Luân. Một tiệm trà bé nhỏ giữa lòng thành phố, nơi Vũ Lục Hàn chưa bao giờ biết đến. Một nữ nhân viên chào đón ba vị khách tại cửa, đưa họ đi sâu vào bên trong, về phía chiếc bàn tròn lớn màu hồng nhạt.

“Afternoon tea, cảm ơn”, Hàm Kiệt Luân nhìn người nhân viên và nói. Cô nàng cúi đầu bước đi, sau khi gửi cho con trai của người khách một cái nhìn đầy ý tứ. Vũ Lục Hàn bắt đầu không thích nơi này.

“Vũ Lục Hàn, nhỉ?”, Hàm Kiệt Luân đột nhiên quay sang hỏi chuyện cô. Vũ Lục Hàn bối rối gật đầu.

“Vâng.”

“Cô làm việc cho Tập đoàn ACorp được bao lâu rồi?”

Câu hỏi quá bất ngờ. Nói là “tôi còn chưa kí hợp đồng làm việc”?

“Bố, cô ấy là người mới đến. Thư kí của con đang thảo hợp đồng và nó sẽ đến tay cô ấy vào sáng mai”, Hàm Vũ Phong đáp nhanh với một vẻ không hài lòng che giấu dưới bộ mặt lạnh lẽo.

“Ồ”, người đàn ông chậm rãi nhìn con trai mình, “Vậy mà đã bắt đầu làm việc rồi sao?”

“Con muốn có những bức ảnh để kiểm tra năng lực của cô ấy”, hấn cau mày đáp.

“Con vẫn đầy mâu thuẫn, James ạ”, Hàm Kiệt Luân bật ra tràng cười lớn. Hấn nhìn bố, đôi lông mày nhíu lại, nhưng đột nhiên phì cười.

“Ta biết con chưa bao giờ cho cô gái nào bước vào căn phòng của mình”, ông tiếp tục, “Nào, ta đang hỏi chuyện cô Vũ.”

“Thôi được”, hấn ngắt lời, “Cô ấy là trợ lý của con.”

Câu trả lời của hấn khiến Vũ Lục Hàn sửng sốt gấp hai lần vị Chủ tịch cũ.

“Ta biết con mà!”, ông xuề xòa, “Con đã bắt đầu trọng dụng các cô gái rồi sao?”

“Bố, Ronnie cũng là một cô gái”, hấn chau mày.

Ronnie là ai? Vũ Lục Hàn đưa mắt sang phía hấn, nhận lại cái nhìn phớt lờ cố ý. Vũ Lục Hàn bắt đầu tức giận.

“Ngoại trừ Ron”, Hàm Kiệt Luân nhếch miệng, “Và giờ ngoài thư kí, con còn muốn một trợ lý nữa sao?”

“Con đã quá bận”, hấn đáp ngắn gọn.

“Chiến dịch riêng của con là gì vậy?”, Hàm Kiệt Luân không chịu thua, tiếp tục chất vấn.

Hàm Vũ Phong cắn môi.

“Con đã hợp tác với Hoàng Lâm để ra đời một hãng thời trang riêng.”

“Thời trang? Từ bao giờ ACorp lấn sân sang mọi lĩnh vực như vậy?”, Hàm Kiệt Luân biểu lộ sự bất ngờ, “Con có định mở công ty đào tạo người mẫu không thế?”

“Có, nếu nó phát triển”, hần lạnh tanh, mang theo chút khó chịu.

“Ồ, con làm ta ngạc nhiên!”, ông già cười lớn. Hàm Vũ Phong, trái lại không có vẻ gì hứng thú với lời khen của bố.

Vũ Lục Hàn cảm thấy như người thừa trước hai bố con họ. Cô yên lặng lắng nghe, nhưng không hề thấy thích những câu trả lời của hần.Ồ, thật may rằng hần không nói toẹt “cô gái này là người đang giúp việc để trả nợ cho con”.

Người phục vụ của quán trà quay lại với một khay đồ trên chiếc xe trượt bằng inox. Nữ nhân viên đó đặt lên bàn của họ một ấm trà, mật ong, đường, sữa, một đĩa chanh vàng thái lát mỏng, bộ tách trà với thìa, đĩa và những con dao cắt bánh, một cái lọc trà, một chiếc đồng hồ cát nhỏ, và một khay inox ba tầng bao gồm các loại bánh: tầng dưới cùng gồm những chiếc sandwich nhỏ nhân phô mai và nhân cá hồi, tầng giữa gồm những chiếc bánh victoria sponge với hoa quả hoặc hạnh nhân và mứt trên bề mặt, và tầng trên cùng là những chiếc bánh scones kẹp kem tươi và mứt quả. Đây là một bữa trà chiều đạt tiêu chuẩn hoàng tộc tại Anh, là trải nghiệm đầu tiên trong đời Vũ Lục Hàn được nếm thử.

Vũ Lục Hàn nhìn theo Hàm Vũ Phong, bắt chước không sai một ly. Cô rót sữa vào tách trà của mình, căn chuẩn y hệt hần, rồi rót trà vào tách và dùng thìa ngoáy lên. Ở bên cạnh hần, Hàm Kiệt Luân đang cho một lát chanh vào tách trà đen của mình. Vũ Lục Hàn hoàn toàn không biết cách uống trà kiểu Anh, nhưng vẫn cảm nhận được rằng đây là một nét văn hóa vô cùng tinh tế và thú vị. Cô không biết ở đất nước mình có một nơi phục vụ chuyên trà như thế này. Nếu cô sành sỏi hơn về trà, có lẽ cô sẽ phải tới đây thường xuyên!

Khi Hàm Vũ Phong lấy một chiếc sandwich và cắt nó bằng dao, đĩa, Vũ Lục Hàn cũng nhanh chóng bắt chước. Hần liếc nhìn cô nhưng khuôn mặt không hề thay đổi. Hần thưởng thức từng chút một chiếc bánh bé tẹo và ly trà thơm ngậy, không hề có ý ăn nhanh dù cô gái nhỏ thấy rằng chiếc bánh trước mặt cô chỉ cần ăn trong hai miếng. Dù vô cùng sốt ruột kiểu ăn uống chậm rãi bất thường của kẻ đối diện, Vũ Lục Hàn vẫn kiên nhẫn làm theo.

“Đường như con đã hoàn toàn bỏ thói quen uống trà khi về nước rồi”, Hàm Kiệt Luân bỗng lên tiếng kèm một nụ cười, “Ta không nghĩ sẽ có ngày gặp một người Anh không uống trà!”

“Con không có thời gian cho những điều này”, hần đáp. Hàm Vũ Phong, ngoài công việc ra chỉ biết ăn chơi, tụ tập, dần dần chất cồn kiểm soát lượng nước trong cơ thể hần, hần không còn hứng thú với những tách trà nữa dù trong sâu thẳm vẫn luôn muốn có một khoảng lặng bình yên với những bữa trà chiều. Khi còn ở Anh quốc, Hàm Vũ Phong thường đưa cô gái cháu Á của mình đến những tiệm trà nhỏ, cùng nhau trò chuyện và uống trà. Hần luôn yêu thích những lúc đó, thật yên bình và hạnh phúc làm sao!

“Con hãy dành chút thời gian rảnh rỗi...”, Chủ tịch cũ của ACorp tiếp tục, “Hoặc ít nhất hãy chỉ dẫn cho nhân viên của mình biết cách chuẩn bị một khay trà và phục vụ con trong lúc làm việc. Có vẻ như cô trợ lý của con chẳng biết chút gì về việc uống trà...”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt, cúi gằm. Tất nhiên cô không biết rồi. Cô mới quen biết hần chưa đầy một tháng, và thật sự thì hần chưa bao giờ uống trà!

“Con cần những thứ mạnh hơn”, hần đáp lạnh lùng. Hần biết bố mình vẫn đang ngầm đánh giá cô gái nhỏ, vẫn đang cố gắng để biết nhiều hơn về Vũ Lục Hàn, nhưng tất nhiên, không đời nào hần để chuyện ấy xảy ra. Hàm Kiệt Luân không biết gì về chuyện tình của con trai mình thời trung học, nên cũng chẳng cần phải biết về đời sống tình cảm riêng tư của con trai. Hàm Vũ Phong đã trở thành chủ nhân của chính mình.

51. Chương 51

Ngoài một số câu hỏi về tình hình hiện tại của công ty, Hàm Kiệt Luân không dă động gì đến Vũ Lục Hàn. Cô gái nhỏ cứ lặng lẽ uống trà và lắng nghe cuộc trò chuyện của bố con họ, cho đến khi đồng hồ nhích dần

tới năm giờ chiều.

“Có lẽ ta cần phải đi”, vị Chủ tịch cũ nhìn nhanh qua đồng hồ đeo tay, quay sang nhìn con trai rồi nhìn Vũ Lục Hàn. “Rất vui được gặp cô, cô Vũ.”

“Rất vui được gặp Ngài”, Vũ Lục Hàn bắt tay cha của ngài Chủ tịch. Cô chỉ biết đóng vai một trợ lý thật tốt: tỏ ra chuyên nghiệp và không xen vào chuyện riêng của sếp.

“Hãy nói với Hàm Hương con gửi lời hỏi thăm”, hần lặng lẽ đáp.

Hàm Hương? Lại một cô gái nữa? Vũ Lục Hàn hoang mang. Ronnie, và giờ là Hàm Hương? Có vẻ bên cạnh hần không hề thiếu các cô gái.

“Gửi lời hỏi thăm của ta đến mẹ con”, Hàm Kiệt Luân nói, “Ta hi vọng Libby vẫn ổn.”

“Mẹ vẫn ổn”, hần lạnh nhạt.

“Libby... đã hẹn hò chưa?”, Hàm Kiệt Luân ngập ngừng hỏi.

“Một người Pháp.”

“Ồ... Ta cứ nghĩ... đó là một người Anh...”, Hàm Kiệt Luân ngắc ngứ. Hàm Vũ Phong nhìn ông, chân mày hơi co lại.

“Tùng là một người Anh, nhưng hần ta cũng chẳng tốt đẹp gì. Người hiện tại khá tốt.”

“Mừng cho cô ấy...”

Hàm Vũ Phong không đáp, cũng không nhìn bố. Hàm Kiệt Luân nén thở dài, đứng dậy, đưa tay ra hiệu với người tài xế, rồi chào Vũ Lục Hàn thêm lần nữa và bỏ đi. Hần còn ngồi ở đó, rất lâu, đến mức Vũ Lục Hàn không chịu nổi, lên tiếng:

“Anh định ở đây đến khi nào?”

“Đi thôi”, hần ngoắc tay gọi người phục vụ. Tiền trà đã được thanh toán bởi Hàm Kiệt Luân.

Khi họ bước ra khỏi quán trà, một chiếc Audi đen bóng đã đợi sẵn. Người tài xế bước ra khỏi xe, cúi đầu chào Hàm Vũ Phong. Hần gật đầu, ra hiệu cho tài xế trở về vị trí, tự mình mở cửa xe cho Vũ Lục Hàn. Cô tuy vô cùng bối rối, nhưng vẫn ngoan ngoãn chui vào xe. Theo sau cô là hần.

“Tôi có chuyện muốn hỏi cô”, hần gọi chuyện sau khi xe lặn bánh một lúc.

“Vâng?”, cô quay sang nhìn hần, chờ đợi.

“Cuối tuần sau, lại có một buổi vũ hội...”

“Ồ”, cô thốt lên. “Ồ đâu? Của ai vậy?”

“Ở nhà Chu Bạch Thảo.”

Tim cô gái nhỏ trùng xuống trong giây lát. Có lẽ đây là lí do nàng và hần gặp nhau chiều nay. Đi mua thứ váy áo hay ho nào đó cho bữa tiệc, hần vậy rồi!

“Tôi... có thể không đi... được chứ?”, Vũ Lục Hàn rụt rè hỏi. Cô vẫn lẩn tránh về những điều Chu Bạch Thảo nói với mình trên chiếc du thuyền. Nếu cô không giữ khoảng cách với hần, nàng sẽ hủy hoại cô! Vậy mà ngay đêm đó, cô và hần đã ngủ chung một giường!

“Cô không đi?”, Vũ Lục Hàn không biết liệu mình có nghe nhầm không, bởi âm điệu giọng nói của hần vô cùng nhẹ nhõm, mang một chút vui mừng.

“A... Tôi... vẫn muốn biết thêm...”, cô thừa nhận có một tí tò mò bởi thái độ khác lạ của hần. Hần dường như không hề muốn cô tham gia.

“Đó là bữa tiệc từ thiện hàng năm”, hần nói nhanh, “Một bữa tiệc hóa trang theo cặp đôi, trong đó mỗi cặp đôi sẽ mang theo một vật giá trị theo người và chúng ta sẽ đấu giá vào giữa buổi tiệc. Buổi vũ hội này được

tổ chức bởi bố mẹ của Chu Bạch Thảo, họ thành lập rất nhiều tổ chức từ thiện, bởi vậy họ thường xuyên tổ chức tiệc hàng năm để đấu giá từ thiện.”

“Thật tuyệt!”, Vũ Lục Hàn thốt lên, “Vậy thì tôi muốn đi!”

“Cô đã nói sẽ không đi mà?”, hần chau mày khó chịu. Đây là biểu hiện khác lạ thứ hai của hần.

“Nhưng... nếu là tiệc từ thiện, tôi rất muốn đi!”, cô nhìn thẳng vào mắt hần, “Thái độ của anh lạ lắm! Anh không muốn đưa tôi đi?”

“Tôi không thể đưa cô đi!”, hần gằn giọng xuống, “Tôi sẽ phải đi cùng Chu Bạch Thảo.”

“Ồ”, Vũ Lục Hàn thốt ra, không ngạc nhiên, nhưng đi kèm nỗi khó chịu đè nén, “Bởi vậy anh không muốn tôi đi?”

“Không. Có một vấn đề khác...”

“Vấn đề khác?”

Hàm Vũ Phong im lặng, môi mím lại thành một đường thẳng tắp.

“Hoàng Lâm muốn mời cô đến bữa tiệc cùng cậu ta.”

Vũ Lục Hàn mở to đôi mắt.

“Hoàng Lâm? Mời... tôi?”

“Đúng vậy.”

Hàm Vũ Phong cắn môi, nhìn mông lung về phía trước.

Vũ Lục Hàn bối rối, tim đập mạnh hơn một chút. Cô không nghĩ mình sẽ đi dự một bữa tiệc nào đấy với bất cứ ai khác, ngoài Hàm Vũ Phong. Bạn thân hần ta... mời cô đi cùng!

“Có lẽ cậu ta sẽ gọi cho cô sớm thôi”, hần nói nhỏ, “Cậu ta đã xin số của cô lúc nãy.”

“Anh đã cho?”

“Tôi không cho”, hần chau mày cau kỉnh, “Cậu ta nhờ Trần Hải Minh gọi điện cho Từ Thiên để hỏi số của cô. Tôi không nghĩ rằng cậu ta lại láu lỉnh như vậy.”

Ồ, vậy là Hoàng Lâm thật sự nghiêm túc! Vũ Lục Hàn bất giác chạm tay vào túi quần, nơi để chiếc điện thoại.

“Cô không đổi ý chứ? Cô có thể ở nhà... đợi tôi?”, Hàm Vũ Phong chợt quay sang, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Ở nhà? Đợi anh? Trong khi anh vui vẻ bên cô bạn gái của anh?Ồ, tôi không nghĩ vậy!

“Thật ra đây là bữa tiệc có ý nghĩa nhất trong số các bữa tiệc tôi phải đi cùng anh đấy”, cô gái nhỏ bĩu môi, “Khi tôi muốn đi từ thiện thì anh lại muốn tôi ở nhà?”

“Không! Tôi có thể... đưa cô đến những bữa tiệc từ thiện khác...”, hần lớn giọng. Rõ ràng đang vô cùng khó chịu!

“Tại sao tôi lại không tham gia buổi vũ hội này nhỉ? Đây là cơ hội rất tốt mà! Này, có thể sắp tới đây thôi tôi sẽ rất bận, làm đồ án tốt nghiệp, tham gia Hội học sinh,... Sẽ không còn cơ hội cho anh đưa tôi đi đâu!”

“Cái gì?”, Hàm Vũ Phong ngắt lời, “Cô vừa nói... tham gia Hội học sinh?”

“À... tôi đã định nói với anh... Tôi được bầu vào Hội học sinh...”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt.

“Vào năm cuối đại học?”

“Vào năm cuối đại học...”

“Còn điều gì cô muốn nói nữa không?”, Hàm Vũ Phong hỏi, với một sự tức giận. Vũ Lục Hàn lúng túng nhìn hần, không biết mình đã làm sai điều gì. Chiếc Audi đã dừng ngay ngắn trước cổng căn biệt thự kính

từ bao giờ. Hàm Vũ Phong hẳn học bước xuống xe, tuy có đợi cô xuống, nhưng không hề nhìn cô lấy một chút. Cánh cổng tự động mở một cách chậm chạp. Hàm Vũ Phong đi thẳng, bước chân mang đầy nỗi hậm hực, hờn dỗi. Vũ Lục Hàn lúi rúi chạy theo sau, quyết định sẽ làm rõ thái độ của hắn. Mới mấy tiếng trước đây thôi, anh ta còn vui vẻ, ngọt ngào biết bao – cô thử dài nghĩ bụng. London đang ở giữa tiết trời ẩm ướt.

“Hàm Vũ Phong!”, cô chạy thật nhanh đến níu tay hắn khi vừa bước vào nhà, “Tôi không hiểu anh đang giận tôi vì điều gì?”

“Tôi không giận cô”, hắn lạnh lùng đáp.

“Đừng như vậy, anh rõ ràng đang tức giận!”, Vũ Lục Hàn cảm thấy nóng nực, “Trong khi điều tôi làm này giờ chỉ là muốn tham gia vào một bữa tiệc từ thiện!”

“Tôi không hiểu nổi cô!”, hắn hẳn học gần từng tiếng, “Những bữa tiệc đi cùng tôi, cô không chỉ miễn cưỡng mà còn nói rằng chúng vô nghĩa. Lần này đi cùng người khác, cô lại một mực muốn đi và cho rằng nó thiết thực. Cô đang chọc tức tôi?”

“Anh thật trẻ con!”, Vũ Lục Hàn trợn mắt, lớn giọng. Lần đầu tiên cô cự cãi lại một cách lớn tiếng với người khác. Cô đang cãi nhau. Cô đang cãi nhau với Hàm Vũ Phong?

“Cô đang cố làm gì vậy?”, hắn hạ giọng trước phản ứng của cô, nhưng đôi mắt nâu đục lại đầy giận dữ, và âm điệu lạnh lùng đến khó thở.

“Tôi muốn tham gia bữa tiệc, vậy thôi!”, Vũ Lục Hàn nhấn nhá. Hắn luôn khiến mọi chuyện thật phức tạp!

“Kể cả không đi cùng tôi?”, hắn giận dữ hỏi lại.

“Chúng ta vẫn gặp nhau ở đó mà...”, Vũ Lục Hàn gần như lí nhí. Cô đã trở lại cái vẻ hiền lành, nhút nhát như mọi khi.

Hàm Vũ Phong bắt lực, ánh mắt tràn ngập một sự thất vọng không tên. Hắn hít vào một hơi thật sâu, nhìn như ăn tươi nuốt sống cô gái đang cúi đầu tỏ vẻ vô tội trước mặt, bỗng bật ra một tiếng cười khẩy.

“Tốt thôi, sao cũng được.”

Rồi hắn tiến về phía tủ lạnh, lấy ra một lon bia lạnh, bật nắp, uống một ngụm căng đầy vòm họng nhưng ánh mắt liếc nhìn cô gái kia. Vũ Lục Hàn bỗng lúng túng, lén nhìn hắn rồi lại cúi đầu, trong thâm tâm biết rằng hắn đang rất bức tức. Cô chưa bao giờ làm vậy với Hàm Vũ Phong.

“Anh... có muốn ăn gì không?”, cô lí nhí hỏi, hồng lấy lại không khí thoải mái như trước.

“Không đói.”

Và Hàm Vũ Phong bỏ lên gác. Chỉ còn một mình Vũ Lục Hàn đứng giữa nhà, lắng nghe tiếng bia cuộn chảy trong cơ thể chàng con lai.

Chín giờ đêm. Vũ Lục Hàn ngồi gặm bánh mì. Hàm Vũ Phong đã không ăn gì cả, và dường như cũng không muốn tiếp chuyện cô. Cô đã mất công tìm kiếm cách làm một chiếc sandwich, sau khi thấy bọc bánh sandwich trong tủ, với hi vọng thấy phù hợp khẩu vị, hắn sẽ ăn. Nhưng hắn không ăn. Ba miếng bánh sandwich xếp thành hàng gọn gàng trên đĩa, đã nguội ngắt ở góc bàn làm việc của hắn. Hắn chỉ cắm đầu vào công việc, nhận những cuộc điện thoại, nên không rời tai nghe. Cô nghĩ hắn cố tình không muốn để ý đến sự có mặt của cô, nên sẽ mở nhạc thật lớn để tự phân tán. Vũ Lục Hàn vờ vịt cắm cúi vào một quyển sách, nhưng đôi mắt vẫn lén lút nhìn về phía Hàm Vũ Phong. Chợt điện thoại cô reo vang. Dù số lạ gọi đến, nhưng cô linh cảm rất mạnh người gọi là Hoàng Lâm.

“Chào em!”, quả nhiên là Hoàng Lâm ở bên kia máy, “Em có nói chuyện được không?”

“Vâng, được”, cô đáp khẽ, liếc nhìn hắn. Vẫn lạnh lùng. Cô nói bình thường, “Em đã nghe Hàm Vũ Phong nói chuyện...”

“Ồ, em biết rồi hả?”, Hoàng Lâm gào lên. Phía bên kia là tiếng nhạc xập xình rất lớn, “Thật bất lịch sự khi nói chuyện với em trong hoàn cảnh này... đợi chút...”, tiếng Hoàng Lâm ở xa ổng nghe, “Làm ơn cho nhạc nhỏ đi được không? Ồn rồi, cảm ơn!”, và cậu trở lại, “Thật bất lịch sự!”

“Không sao...”, cô cười xuề xòa. Hẳn cậu ta đang ngồi trong một pub nào đấy, với một vài cô bạn xinh đẹp ở bên.

“Em đã nghe về bữa tiệc rồi hả?”, cô có thể cảm nhận một nụ cười của Thư Sinh, “Tôi đang bận khoản... liệu em đã có người đi cùng đến bữa tiệc chưa?”

“Em có thể có ai được chứ!”, Vũ Lục Hàn cười giả lả, “Hàm Vũ Phong không thể đi cùng em lần này...”

“Ồ... tôi biết. Bởi vậy... tôi muốn hỏi em... có muốn tham dự vũ hội đó cùng với tôi?”, Hoàng Lâm bật ra tiếng cười ngại ngùng. Vũ Lục Hàn bắt giắc nhoeo miệng, cô không nghĩ có lúc Hoàng Lâm lại hỏi hớp như vậy trước mặt một cô gái lạ như cô. Vũ Lục Hàn lập tức hỏi đáp:

“Tất nhiên là em rất muốn. Đây là quyền lợi của em mà!”, cô cố ý nhìn hẩn. Hàm Vũ Phong vẫn lặng thinh, không hề thay đổi thái độ. Cô nhẩn nhó quay đi.

“Perfecto! Tôi có thể gặp em một ngày trước bữa tiệc được chứ? Hãy cho tôi địa chỉ nhà em, tôi sẽ đến...”

“À... anh có thể đến trường không?”, cô lúng túng. Cô vốn không muốn hẩn chạm mặt Hoàng Lâm. Chỉ duy nhất cuối tuần, hẩn không đến đón cô sau giờ học.

“Đến trường? Được thôi! Hẹn gặp em vào tuần sau. Rất vui vì em đã nhận lời!”, Hoàng Lâm cười thoải mái. Vũ Lục Hàn tùm tùm.

“Cảm ơn anh vì đã mời em. Em thật tình không muốn ở nhà!”

“Được thôi. Chào em! Gửi lời chào tới Ngài Adam nhé!”

“Chào anh!”

Đó là cuộc đối thoại đầu tiên của Vũ Lục Hàn với Hoàng Lâm qua điện thoại. Cô vẫn còn giữ nụ cười sau đó, ngay cả khi đã bước vào giấc ngủ.

Những ngày sau trôi qua trong sự căng thẳng tột cùng. Vũ Lục Hàn không hiểu vì sao Hàm Vũ Phong vẫn tiếp tục lạnh nhạt với mình. Một vài câu yêu cầu ngán ngủ, rồi hẩn cứ im lặng cả ngày. Hẩn và cô như hai kẻ lạ mặt mới gặp, hẩn đối xử với cô y hệt cái cách một ông chủ đối xử với kẻ làm công. Cô dù vô cùng bất mãn và bực bội, cũng không dám ý kiến nửa lời. Bởi chính xác đây mới là thái độ hẩn cần có trước cô. Cô chỉ là một người giúp việc, không hơn, không kém. Hàm Vũ Phong vẫn đưa đón cô đều đặn như vậy, nhưng chẳng thêm hỏi han cô như trước kia. Hẩn vẫn ngồi cùng cô dùng bữa, nhưng chỉ chăm chăm ăn cho hết phần mình, tuyệt nhiên chẳng nói nửa lời, chẳng quan tâm liệu cô có ăn hết hay lại bỏ đi. Kể cả khi cô bận rộn trước những bài tập ở trường mà bỏ qua bữa, hẩn cũng coi như không hề nhìn thấy. Hẩn hay đi vắng ngay sau bữa trưa, rồi trở về trước bữa chiều. Có hôm hẩn đi thẳng đến tối mà không hề nhắn tin báo một câu, để Vũ Lục Hàn nhịn đói ngồi chờ, rồi cuộc tủi thân không thêm ăn nữa. Cô vô cùng tức giận trước thái độ khó hiểu này, nhưng lại không dám lên tiếng, cứ nhẩn nhịn uất ức trong lòng. Cô đã chịu đựng như vậy cả tuần, cho đến tối ngày thứ sáu. Vũ Lục Hàn đang chăm chú đọc sách tham khảo thì Hàm Vũ Phong gọi tên cô. Hẩn đang ngồi trước bàn làm việc của mình, với ngổn ngang giấy tờ xung quanh.

“Ngày mai tôi cần cô ở đây dọn dẹp.”

“Mai là ngày tôi về nhà?”, Vũ Lục Hàn bất ngờ thốt lên. Cô đã hi vọng là chuyện gì đó thoải mái hơn chuyện này.

“Về sáng ngày Chủ nhật”, hẩn hờ hững đáp lại. Vũ Lục Hàn đã giận sôi máu trước sự vô lý của hẩn. Cô thật bức bối, khó chịu, tựa hồ chỉ cần hẩn hít thở thôi, cô cũng sẽ ném ngay quyển sách này vào hẩn!

“Đó là một yêu cầu vô lý! Tôi đã dọn dẹp cả tuần lễ nay rồi, không chừa ngày nào! Ngày mai là ngày tôi được về nhà, tôi sẽ về nhà!”, cô đã lớn tiếng hét lên như vậy. Hẩn, trái lại, vẻ bình thản khinh khỉnh đơng đầy trên gương mặt, chậm rãi quay sang nhìn cô, nở nụ cười nửa miệng nhạt thếch.

“Sao vậy? Cô ngại ở đây quét dọn thêm vài tiếng sao? Hay sợ bị lỡ hẹn để biến hình thành nàng Lọ Lem hiện đại? Tôi cho phép cô thoải mái thời gian mà...”

Người Vũ Lục Hàn nóng bừng, tim đập nhanh, bơm adrenaline đi khắp cơ thể. Tên này điên mất rồi!

“Tôi chẳng hiểu anh nói gì cả!”, cô hần học đáp lại, “Tôi sẽ về nhà, theo hợp đồng. Tôi có quyền!”

“Ồ, đúng vậy”, hần thản nhiên nhún vai, “Cô có quyền làm mọi thứ cô muốn. Trừ việc cô làm việc cho tôi, và đang muốn bị cắt lương.”

Cô gái nhỏ hô hấp một cách nặng nhọc, mọi dây thần kinh đều run lên phản ứng vô cùng mạnh mẽ. Không lẽ Hàm Vũ Phong vẫn tức giận việc cô muốn đi dự tiệc, và đang trả thù cô sao? Một kẻ nhỏ mọn!

“Thưa ngài Adam, tôi sẵn sàng đổi một tháng lương để lấy ngày mai được tránh xa Ngài càng xa càng tốt! Mong Ngài công minh!”

Sau câu nói đầy bất ngờ đó, Vũ Lục Hàn gấp quyển sách lại và dứt khoát đi thẳng xuống nhà. Đứng trong bóng tối dưới phòng khách, cô cảm nhận rõ tim mình đập thành thịch như đang muốn rút ra ngoài. Cô không thể tin mình có thể phản ứng mạnh mẽ như thế, cô đã từ chối Hàm Vũ Phong! Cô bỗng có một chút hối hận sau khi nói vậy, nhưng rồi cảm giác khoan khoái lê lói hiện lên phần nào khiến cô phấn khích. Cô đã vạch lại tên độc đoán Hàm Vũ Phong!

52. Chương 52

Vũ Lục Hàn nằm co ro trên chiếc ghế chữ L mềm mại, mắt hướng về ánh đèn bàn le lói tầng trên. Đã kha khá thời gian trôi qua nhưng trên đó vẫn yên ắng. Hần không thêm giận nữa sao? Có hậm hực nghĩ, những tưởng thái độ của mình sẽ khiến hần phải lúng lúng lên. Cô bật dậy, ôm một cái gối trên ghế rồi mò mẫm đi lên gác, tự nhủ sẽ mặc kệ tên đó và đi ngủ thôi. Vậy mà khi thấy kẻ kia tựa người trên ghế, đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi, cô lại không cam lòng làm ngơ. Vũ Lục Hàn đi thật nhẹ đến bên cạnh, không rõ hần còn thức hay đã ngủ rồi.

“Tôi xin lỗi”, hần đột nhiên lên tiếng khiến cô giật mình. Cô lúng túng nhìn hần ngồi thẳng lưng, đưa tay xoa bóp nhẹ hai bên thái dương và hai bầu mắt.

“Tôi đã cư xử như một thằng khốn vậy”, âm điệu giọng nói của hần chứa đầy sự mệt mỏi. Sao cô thấy hần đáng thương đến thế!

“Tôi... biết anh đang căng thẳng... bởi công việc...”

“Không, không phải vì công việc đâu, Vũ Lục Hàn”, hần nhìn cô bằng đôi mắt uể oải, “Ngày mai cô có thể về nhà.”

Vũ Lục Hàn bỗng dưng không biết phải nói gì. Tất nhiên là cô muốn về nhà, ngày mai là ngày nghỉ. Chưa kể cô còn cuộc hẹn sau giờ học với Hoàng Lâm. Nhưng nhìn hần lúc này đây, bỗng nhiên một phần trong cô thật lòng muốn ở lại. Hần cô đơn, thật sự rất cô đơn. Hần có quyền đi tụ tập cùng đám bạn để quên đi sự cô đơn ấy, nhưng cô biết hần sẽ không làm vậy. Hàm Vũ Phong vẫn luôn như thế, luôn âm thầm gặm nhấm nỗi cô đơn một mình. Nếu bây giờ cô có thể làm gì để khiến hần vui lên, cô hoàn toàn tự nguyện. Cô đã chứng kiến một Hàm Vũ Phong lạnh lẽo, đơn độc suốt cả tuần nay, cô biết mình rất nhớ chàng ngoại quốc hóm hỉnh, ngọt ngào của những tuần trước. Không rõ vì sao hần đột nhiên trở nên như vậy, nhưng chắc chắn Vũ Lục Hàn là một phần của thứ nguyên do đó. Cô rất muốn hỏi hần, rất muốn hần tin cậy mình mà chia sẻ, nhưng khi nghĩ đến “bạn gái công khai” – nàng Chu Bạch Thảo – Vũ Lục Hàn lại thấy chùn bước. Hàm Vũ Phong không thích chia sẻ với ai bao giờ. Nếu có, cũng chỉ là những người cực kì thân thiết mà hần vô cùng tin tưởng. Đương nhiên, đó là ba người nào đó, không phải cô. Mãi mãi cũng không phải cô.

“Anh... ngủ ngon.”

Và Vũ Lục Hàn ôm chiếc gối về giường mình ngủ. Đó là tất cả những gì cô có thể làm lúc này. Cô nghĩ mình nên đi ngủ.

Không có hồi đáp từ Hàm Vũ Phong. Chỉ vài phút sau khi cô nhắm mắt, cô nghe thấy tiếng thở ra nặng nhọc, tiếng của dòng rượu nóng hổi, cay nồng chảy cuộn cuộn xuống họng, tiếng người đứng lên, rồi bất lực

ném mình xuống đệm. Hàm Vũ Phong bế tắc trước cảm xúc của chính bản thân. Mẹ kiếp, mày không yêu cô ấy. Mày không yêu cô ấy. Không phải là yêu..

Sáng thứ bảy, khi Vũ Lục Hàn tỉnh dậy thì Hàm Vũ Phong đã đang uống cà phê dưới nhà. Mùi cà phê khiến cô thêm tỉnh táo, sau buổi tối mệt mỏi hôm trước. Cô tựa lưng vào kính, lắng nghe tiếng động nhẹ nhàng của kẻ đang bên dưới. Đêm hôm qua hẳn đã uống rất nhiều rượu. Mùi cà phê không át được mùi cồn còn phảng phất. Cô không rõ đêm qua Hàm Vũ Phong đi ngủ lúc nào, cũng không biết hẳn tỉnh dậy sau đó bao lâu. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ tỉnh dậy mà thấy Hàm Vũ Phong đang ngủ.

Cô bước xuống nhà để vệ sinh cá nhân. Hàm Vũ Phong đang đọc một cuốn sách bên chiếc bàn ăn với tách cà phê đen còn nghi ngút khói bên cạnh, dù đã vơi một nửa. Hẳn vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng như mọi ngày, chỉ tập trung vào cuốn sách, dù cô biết rằng hẳn cảm nhận được mình. Cô chỉ nhìn qua hẳn vài giây rồi lập tức bước vào nhà tắm. Nếu nhìn hẳn lâu hơn, cô e rằng sẽ không kìm nén được mà nghĩ về Hàm Vũ Phong yếu đuối tối hôm trước. Hẳn luôn khó hiểu như vậy, luôn ẩm ướt như thành London của hẳn.

Ngày hôm nay, ngay khi bước vào xe, Vũ Lục Hàn quyết định sẽ không kìm nén nữa.

“Anh định sẽ như thế này mãi sao?”, cô quay sang hỏi hẳn cùng lúc hẳn ngồi vào ghế lái. Hẳn khựng lại một chút, nhưng rồi tỏ ra bình thường.

“Cô muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói rằng anh dường như đang khó chịu một điều gì đấy ở tôi nhưng nhất định không nói ra!”

“Vậy thì?”

“Nó đã kéo dài cả tuần rồi! Ý tôi là... nếu bây giờ tôi tự dưng im lặng, tự dưng lạnh lùng... anh có cảm thấy dễ chịu không?”, Vũ Lục Hàn cố gắng giải thích cho hẳn điều cô muốn nói, nhưng không tìm được cách diễn đạt. Trong khi đó, Hàm Vũ Phong vẫn hoàn toàn bình thản.

“Ý cô là tôi đang khiến cô khó chịu?”, hẳn cười khẩy.

“Không!... Có, có rất nhiều!”, cô khoanh tay lại, bướng bỉnh tựa lưng vào ghế.

“Bởi vậy nên từ tối qua đến tận bây giờ, cô vẫn cứ lớn tiếng với tôi?”, hẳn lại nở một nụ cười nhếch miệng, nhưng trong lòng thoải mái.

“Tôi chỉ cảm thấy không thỏa đáng khi phải nhìn thái độ của anh để cư xử”, cô nhấn nhó, “Nếu anh giận tôi, anh có thể nói để tôi sửa chữa. Còn nếu anh giận cái khác mà mang về trút lên tôi thì tôi hoàn toàn không tán thành!”

“Cô sẽ sửa chữa sao?”, hẳn quay sang hỏi ngay lập tức. Vũ Lục Hàn bỗng dưng bối rối, nhưng vẫn gặt đầu.

“Cô sẽ sửa chữa như thế nào?”

“Còn tùy vào... tôi đã làm gì sai”, cô lúng túng, “Tôi có thể... lau kính bằng tay... nấu một bữa với toàn món Anh cho anh, hoặc chuẩn bị một buổi trà chiều...”

Mình sẽ phải mượn một đồng sách để tìm hiểu về những thứ này. Vũ Lục Hàn than thở trong đầu.

“Cô không thể cứ khiến người khác tuyệt vọng rồi lại vỗ về bằng những thứ đó”, hẳn cười chua xót. Vũ Lục Hàn ngậy ra trước câu nói đó. Sai lầm mà hẳn đang ám chỉ là điều gì mới được chứ? Không lẽ... thật sự do bữa tiệc tối mai?

“Anh... không phải giận tôi... vì tôi nhận lời dự tiệc với Hoàng Lâm chứ?”, cô rụt rè hỏi. Sự im lặng kéo dài của hẳn bỗng chốc khiến cô căng thẳng. Cô biết hẳn cũng không thoải mái chút nào.

“Không. Tôi giận tôi”, hẳn đáp, khi chiếc Aventador lăn bánh dần về phía trường cô. Tim Vũ Lục Hàn đập thình thịch. Vì sao hẳn lại nói vậy? Không để cho cô kịp hỏi bất cứ điều gì, hẳn đã vươn người sang mở cửa, tháo dây an toàn cho cô gái nhỏ, cứ chỉ như không chấp nhận bất cứ câu hỏi nào nữa. Vũ Lục Hàn đành bước ra khỏi xe. Ôi, giá như quãng đường dài thêm một tí, cô nhất định sẽ tìm ra bằng được lí do để hẳn tự dằn vặt như vậy cả tuần.

“Chào anh...”, cô nói nhỏ trước khi đóng cửa xe. Cô sẽ không gặp hắn cho đến tối mai, bỗng đứng lại thấy có chút lưu luyến. Thế mà hắn vẫn lạnh lùng như vậy, không nói thêm câu nào nữa, cũng chẳng nhìn cô lấy một giây. Chiếc Aventador đi thẳng, không còn như mọi ngày đứng chờ cô vào trong trường rồi mới đi khuất.

“Em vui lòng cho tôi biết giờ tan học của em chứ?”

Một tin nhắn của Hoàng Lâm. Cô nhớ ra cuộc hẹn, lập tức nhắn lại. Trường học của cô cậu đã biết, có lẽ không khó để tìm ra. Cô không rõ Hoàng Lâm muốn gặp mình để làm gì, có lẽ bàn về bữa tiệc chăng? Bữa tiệc ấy thì có gì để bàn? Vũ Lục Hàn còn phải nghĩ sẽ mang gì đến buổi đầu giá từ thiện. Cô đã nghĩ suốt cả tuần nay, nhưng chưa thấy cái gì ưng ý. Cuối cùng thì, cô quyết định sẽ mang từ thiện bộ váy nhỏ bằng vải satin cô được một người bạn của mẹ tặng vào dịp Giáng sinh năm mười tuổi. Bộ váy ấy vào thời điểm đó rất đắt, người bạn của mẹ cô rất quý cô, nên không ngần ngại mang tặng. Người ấy đã giúp đỡ mẹ cô rất nhiều trong quá trình chữa trị, cùng bố cô đi khắp nơi tìm thuốc, nhờ vậy, gia đình cô coi người ấy như một người bác trong nhà. Vũ Lục Hàn chưa một lần mặc ngoại trừ lần đầu tiên mặc thử cho vừa lòng bác và mẹ. Cô nâng niu bộ váy rất cẩn thận, là phẳng phiu rồi mới cất vào tủ áo. Khi đưa đến quyết định này, Vũ Lục Hàn đã nghĩ đến những đứa trẻ bằng tuổi mình khi ấy, bây giờ có lẽ chẳng có lấy một chiếc váy nhỏ để mặc.

“Vũ Lục Hàn!”, cô nghe một vài tiếng gọi tên mình, chỉ ngẩng mặt lên nhìn, nở nụ cười xã giao rồi lờ đi ngay lập tức. Thật buồn cười, lần đầu tiên ngồi trong thư viện cũng có người chú ý đến mình. Cô đứng dậy, đi tìm một quyển sách dạy làm bánh. Cái bánh ăn trong buổi trà chiều ấy làm có khó không nhỉ?

“Tiểu Lục!”, cô biết giọng nói ấy và cô không muốn nghe ngay lúc này. Tuy vậy, Vũ Lục Hàn vẫn lịch sự quay lại, và mỉm cười.

Triệu Dương hôm nay trông già hơn đến vài tuổi, khi mặc áo sơ mi đen với tay áo xắn lên tận khuỷu, và quần âu đen với đôi giày da mũi vuông. Cậu nhìn cô với vẻ rụt rè hiếm có, nụ cười cũng pha chút gượng gạo.

“Chào cậu”, cô điềm nhiên hỏi, dù nhìn thấy biểu hiện của cậu ta.

“Gần đây cậu có về... bận rộn”, Triệu Dương lúng túng. Cô nhún vai.

“Một chút. Tôi chuẩn bị làm đồ án tốt nghiệp.”

“Vậy... cậu có thể đến họp cùng Hội học sinh buổi tối mai được chứ?”

“Tối mai?”, Vũ Lục Hàn sững sốt. Tối mai, bữa tiệc từ thiện. “Xin lỗi, tối mai tôi đã có hẹn, không thể tham gia được. Có lẽ lần khác.”

“Có hẹn ư?”, Triệu Dương trở nên sốt sắng, “Buổi hẹn vào tối Chủ nhật? Có... thể rồi được không? Hội học sinh rất chờ đợi đón thành viên mới...”

“Rất tiếc”, Vũ Lục Hàn cười giả lả, “Có lẽ chúng ta buộc phải hẹn dịp khác rồi. À, cậu là người thay mặt tôi tiến cử tôi vào Hội, có lẽ cậu thay mặt tôi đi họp luôn cũng được đó!”, cô tặng cậu ta một nụ cười hết sức hồn nhiên rồi lách người đi ngay lập tức. Phải vậy chứ! Vũ Lục Hàn reo lên trong lòng. Cậu ta ép buộc cô vào Hội của chị mình, thì chẳng việc gì cô phải nhiệt tình cả. Vũ Lục Hàn chỉ muốn yên ổn, vậy thôi!

Tan học, cô vừa bước ra khỏi lớp đã thấy các nhóm người xôn xao. Lại trò chuyện nào đó chăng? Cô ngán ngẩm lách qua những đám đông rồi bỏ về. Cô còn chẳng biết Hoàng Lâm sẽ đợi mình ở đâu, bởi cậu không đáp lại tin nhắn của cô. Vậy mà vừa xuống tới sân trường, cô đã biết chàng thư sinh đợi mình ở đâu rồi.

Tựa trên chiếc Ferrari Enzo màu đỏ bóng bẩy là chàng thư sinh với nụ cười tỏa nắng. Ở giữa sân trường! Cậu mặc áo phông trắng ombre màu xanh nhạt dần xuống vạt, với chiếc quần jeans trắng rách đã được diện hôm đi dạo, kèm theo một đôi sneaker trắng hầm hờ. Hoàng Lâm vẫn giữ nguyên phong thái “học sinh” của cậu ta với mái tóc đen gọn gàng, chải chuốt và nụ cười thương hiệu luôn nở rộ. Cậu ta đứng tựa lưng vào chiếc xe của mình, nhìn mông lung mặc kệ nhiều người đang soi mói. Ngay khi thấy Vũ Lục Hàn, Hoàng Lâm lập tức cười rạng rỡ, vẫy tay chào cô. Thế này là quá sức đối với mình, cô cảm thán, rồi Hàm Vũ Phong sẽ phát điên lên mất, hắn ta còn chẳng bao giờ cho xe vào giữa sân trường thế này. Không hiểu

tên thư sinh đằng kia đã cho mấy người bảo vệ bao nhiêu tiền để rước cả xe vào đây. Cậu ta phô trương như vậy, cô bỗng nhiên ngại không dám đến gần, cứ đứng trân trân nhìn cậu từ phía dưới chân cầu thang.

“Chào em!”, Hoàng Lâm thấy cô cứ ngây ngốc nhìn, lập tức đi đến. Vũ Lục Hàn bối rối, đành bước lên vài bước. Cô thấy sống lưng mình gai gai. Chắc hẳn cô đã trở thành chủ thể của câu chuyện. Hàm Vũ Phong sẽ rất không thích điều này, cô dằn vặt trong bụng, nhưng vẫn phải cười toe toét.

“Em không nghĩ anh sẽ vào tận đây...”

“Ồ, tất nhiên là tôi sẽ luôn vào tận nơi”, cậu cười thích thú, “Tôi không muốn em phải đi bộ đến chỗ mình.”

Cô mỉm cười gật đầu, dù trong lòng vẫn thấy ái ngại. Hoàng Lâm nhanh nhẹn mở cửa xe cho cô rồi đi vòng sang ghế lái, không quên đội cô thắt dây an toàn. Vũ Lục Hàn ngồi bẹp dí trên ghế, vờ ngó lơ những đôi mắt ngoài kia. Bạn của Hàm Vũ Phong toàn những kẻ dị tính như hần!

Trong xe, Hoàng Lâm đang mở một bản nhạc dance sôi động. Cậu không ngừng hát theo nhạc, bỗng quay sang hỏi cô:

“Trưa rồi, đi ăn chứ?”

“Vâng... em đang thắc mắc không biết anh muốn gặp em có chuyện gì?”

“Đi ăn, và sau đó làm một việc rất quan trọng liên quan đến bữa tiệc”, cậu hóm hỉnh, “Vậy em muốn đại tiệc thế nào? Đồ ăn Pháp?”

“Em?”, Vũ Lục Hàn tròn mắt hỏi, “Em... không thích lắm...”

“Vậy em muốn ăn gì?”, Hoàng Lâm vui vẻ hỏi lại, người lắc lư theo điệu nhạc.

“Em muốn... ăn mì thịt nướng..”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt ấp úng. Cô biết chắc cậu ta chưa bao giờ ăn qua món này. Bỗng dưng Vũ Lục Hàn thấy thèm thuồng kinh khủng.

“Mì thịt nướng? Là món gì vậy?”, đúng như cô dự đoán, Thư Sinh hỏi lại với một nụ cười.

“Thịt tẩm ướp, nướng thơm, thái vào bát mì kèm với rau củ ngọt và nấm. Anh... chưa ăn bao giờ?”

“Tôi chưa nghe đến bao giờ!”, Thư Sinh tím mắt, “Khẩu vị của em thật lạ!”

“Món ăn này cũng... không phổ biến. Một quán ăn nhỏ gần nhà em chỉ chuyên bán món mì này...”, cô ngượng ngùng đáp.

“Tuyệt! Tôi cũng đang thèm thịt nướng. Dẫn đường đi nào!”

Vậy là Vũ Lục Hàn hướng Hoàng Lâm đi trên con đường quen thuộc dẫn về nhà.

“Em là cô gái đầu tiên đi ăn cùng tôi lại muốn ăn mì thịt nướng!”, Hoàng Lâm bỗng nhiên nói vậy khiến cô đỏ mặt. Vậy à?

“Em có nên thấy vinh dự không?”, cô chọc lại. Cậu nhướn miệng cười.

“Em nên thấy tự hào!”

“Vì sao? Những cô gái trước... không biết mì thịt nướng!”

“Không hẳn vậy. Bình thường khi tôi gọi ý một bữa ăn với đồ ăn Pháp, Nhật, Hàn,... họ thường ngay lập tức đồng ý. Nếu có từ chối đi nữa thì cũng sẽ chọn những thứ tương tự như vậy thôi!”, cậu nhìn sang cô gái bé nhỏ ngồi kế bên, “Chưa từng có ai đi cùng tôi lại đòi ăn một món bình dân như vậy!”

Vũ Lục Hàn thấy hai má mình đã mọng lên như hai trái cà chua chín.

“Những cô gái anh quen... địa vị giống như anh. Quen ăn những thứ đồ hảo hạng nên họ không nghĩ ra thôi!”, cô lắc đầu, “Với lại, có thể họ cho là không phù hợp khi đi chơi cùng... ừm... một thiếu gia... mà lại ăn cơm bình dân...”

“Thiếu gia?”, cậu ngắt lời, “Em nghĩ về tôi như vậy?”

“Không... không phải!”, Vũ Lục Hàn ngay lập tức xấu hổ, vội vã xua tay. Thật khổ sở khi luôn bị hiểu nhầm!

“Vậy thì em cần phải đi chơi với tôi nhiều hơn!”, Hoàng Lâm cười khúc khích, nói một câu nửa đùa, nửa thật. Vũ Lục Hàn im bật. Hàm Vũ Phong sẽ rất tức giận! Cô lẩm bẩm trong đầu. Không hiểu vì sao, từ khi gặp Hoàng Lâm, cô chỉ nghĩ đến kẻ kiêu ngạo đó. Hắn đã có ảnh hưởng quá lớn mất rồi!

Hoàng Lâm cuối cùng cũng tìm đến được cửa hàng mì thịt nướng của bà Lương. Vũ Lục Hàn không đợi người đi cùng xuống xe, đã ngay lập tức chui ra và nhìn về quán. Vẫn thật ảm đạm như mọi khi.

“Chào bác!”, cô cười rất tươi khi bước vào quán. Theo sau cô, Hoàng Lâm cười thật thân thiện với người bán hàng.

“Lâu lắm rồi không gặp cháu, Tiểu Hàn!”, bà Lương cười lớn, “Vào đi, hai cháu vào đi!”

“Cho bọn cháu hai mì thịt nướng như mọi khi nhé?”, cô hớn hở trước thái độ của bà Lương, rồi dẫn Thư Sinh về phía góc bàn quen thuộc.

“Phải đến cả tháng rồi cháu chưa tới đây đó!”, bà Lương vừa làm mì, vừa nhanh nhẩu hỏi, “Hôm nay còn mang cả bạn trai tới!”

“Ấy, không phải đâu!”, Vũ Lục Hàn vội vã chữa lại, cảm thấy vô cùng ngượng với chàng thư sinh. Vậy mà Hoàng Lâm lại nở nụ cười rạng rỡ.

“Vậy là nhìn đẹp đôi lắm ạ?”, cậu thích thú hỏi lại.

“Quá là hợp ấy chứ!”, bà Lương như được ủng hộ, tiếp tục tán dương, “Nam thanh nữ tú, hai cô cậu mà thành đôi là khỏi kẻ tiếc nuôi!”

Ồi, Hàm Vũ Phong sẽ nổi cơn tam bành nếu hắn ta nghe thấy câu này...

“Thật ạ?”, Thư Sinh nhìn sang Vũ Lục Hàn, ra vẻ đồng tình, “Đúng vậy! Thế nhưng... bọn cháu chỉ là anh em tốt thôi. Cháu có bạn gái mất rồi!”, cậu ra điều ảo não.

“Thế à?”, bà Lương sốt sắng, bê ra hai bát mì nóng hổi, đặt cẩn thận trước mặt từng người.

“Mời cô cậu. Đúng là phí của giờ!”

“Tôi thích bà ấy rồi!”, Hoàng Lâm trêu chọc khi họ rời quán ăn. Vũ Lục Hàn chỉ biết cười một cái cho có.

“Em thật xin lỗi khi bị hiểu nhầm như vậy. Bởi em... chưa từng hẹn hò với ai, nên cứ đi cùng nam nhân nào, mấy người quen lại gán cho làm bạn trai hết!”

“Không sao, chứng tỏ tôi rất hợp để làm bạn trai”, cậu tự cười trước câu nói đùa của mình, “Vũ Phong sẽ phát điên nếu biết chuyện này!”

“Vâng...”, Vũ Lục Hàn đáp nhỏ. Cô cũng vừa nghĩ tới điều này. Chợt sực nhớ ra điều gì, cô không ngần ngại quay sang chất vấn, “Anh nói... anh đã có bạn gái?”

“Không!”, cậu cười, nụ cười vô cùng nhí nhảnh, “Tôi chỉ nói vậy để bà ấy không làm em khó xử!”

“Ồ... cảm ơn anh!”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt lí nhí. Gần đây, độ bạo của cô tăng cao. Tuy vậy nó chỉ nhú lên được một tí, rồi lại chịu để tính rụt rè, sợ hãi đè bẹp.

“Anh... muốn đi đâu tiếp theo?”

“Đi tới một chi nhánh của công ty tôi”, Hoàng Lâm nở nụ cười nửa miệng đẹp ngất, “Tôi sẽ biến em thành bà hoàng của bữa tiệc. Không ai được phép lộng lẫy hơn em tới mai, Tiểu Hàn bé bỏng ạ!”

Vũ Lục Hàn nuốt khan dù trong lòng đã thấy muôn phần cảm kích.

Hàm Vũ Phong chắc chắn sẽ không hề thích.

53. Chương 53

The Fashionista là thương hiệu thời trang riêng của Hoàng Lâm, với đối tượng nhắm đến là giới trẻ. Cậu có mười sáu chi nhánh nhỏ trên khắp cả nước, và ba mươi hai cửa hàng lớn nằm rải rác ngoài phố, trong các

trung tâm thương mại, trong các dự án trung cư cao cấp, các khu đô thị lớn, trong các khu resort của mình. A Fashionista của Hàm Vũ Phong được coi như đứa con đầu lòng của The Fashionista, pha trộn giữa phong cách châu Á và gu thẩm mỹ thanh lịch, hoàng gia của nước Anh nói riêng và toàn phương Tây nói chung. Một cửa hiệu của The Fashionista đã nói lên chất lượng và đẳng cấp, được thiết kế bởi ngài kiến trúc sư Hoàng Lâm, với không gian rộng lớn, thoáng đạt và đẹp mắt. Những thứ thu hút giới trẻ dường như tụt hết về một cửa hàng quần áo, mang lại doanh thu không ít cho ông chủ Hoàng Lâm. Người trẻ kinh doanh bao giờ cũng có tỉ lệ thành công cực lớn.

“Chúc Ngài một ngày tốt lành!”

Các nhân viên cửa hàng, trong bộ đồng phục màu bạc hà độc đáo, với chiếc mũ beret xinh xắn, xếp thành hàng hai bên cửa, cúi chào Hoàng Lâm. Cậu trông chỉ như một khách hàng trẻ, không hề mang theo vẻ trịnh trọng, xa cách như Hàm Vũ Phong, mà hoàn toàn thoải mái, vui tươi. Thư Sinh nở nụ cười tỏa nắng thường nhật, ra hiệu cho mọi người tiếp tục công việc, và gọi một cô nhân viên với mái tóc uốn cụp cầu kì được nhuộm hồng phần đuôi lại gần.

“Hãy lực nất tử đồ dạ hội và biến cô gái xinh đẹp này thành một nàng tiên đi nào!”, cậu quay lại, đặt tay lên vai Vũ Lạc Hàn. Tóc Hồng nhìn cô một lát, đánh giá số đo trên cơ thể nhỏ bé và độ cao của cô, rồi lập tức niềm nở dẫn cô đi cùng. Nhân viên nơi đây hoàn toàn trái ngược với nơi Hàm Vũ Phong đã đưa cô đến. Không khí ở đó rất nghiêm túc, bình lặng, còn nơi này luôn sôi nổi, vui tươi. Họ mở những bản nhạc Âu Mỹ dịu dàng, hát theo nhạc, tán gẫu vài câu chuyện. Có khách hàng bên trong, nhân viên vẫn luôn theo sát, tư vấn và hướng dẫn. Vũ Lạc Hàn đi theo Tóc Hồng vào một căn phòng phía trong, trầm tĩnh hơn bên ngoài, bốn bức tường sơn màu đỏ rượu. Ba bức tường đã được khoét những chiếc lỗ hình lục giác, lấp đèn mờ màu trắng, với vô số những bộ váy thướt tha được treo trên mắc bên trong đó. Bức tường thứ tư được gắn đầy giá gỗ sơn trắng theo hình zic zac, gắn bóng đèn nhỏ, trưng bày những đôi giày cao gót tuyệt diệu mà bất cứ cô gái nào cũng thèm muốn. Tóc Hồng liếc nhìn Vũ Lạc Hàn thêm lần nữa, rồi nhanh chóng tìm kiếm trên móc đồ những bộ váy mà bản thân cho là đẹp. Khi cánh tay không thể giữ thêm bộ đồ nào được nữa, Tóc Hồng đưa cho Vũ Lạc Hàn, hớn hờ đẩy cô ra ngoài chỉ vào phòng thay đồ. Hoàng Lâm khi thấy Vũ Lạc Hàn ôm một cơ số đồ đi ra, lập tức bước đến với nụ cười quen thuộc.

“Vào thử đi nào, rồi ra đây nhé?”

Cô gật đầu, rụt rè bước vào phòng thay đồ gần nhất. Lần thứ hai cô thử đồ trước một người con trai lạ. Và cô có cảm giác, cũng như Hàm Vũ Phong, Hoàng Lâm sẽ lắc đầu liên tục mà thôi.

Chiếc váy đầu tiên là một thiết kế của Michael Kors, một chiếc đầm ren đuôi cá với phần ngực xẻ sâu. Vũ Lạc Hàn đã đỏ mặt khi mặc lên chiếc váy này: rõ ràng cô sẽ hở áo lót! Hơn nữa, dù nó rất phù hợp với số đo của cô, nhưng quá gợi cảm không phải là điều Vũ Lạc Hàn hướng đến. Thậm chí, khi cô mới mở hé cửa với một cánh tay che lấy ngực, Hoàng Lâm đã lập tức nói Không và ra hiệu cho cô thay nó ra ngay lập tức. Thật may vì cậu không bắt cô phải bước hẳn ra ngoài trong bộ dạng này. Với một vài khách nam phía bên ngoài, Vũ Lạc Hàn hoàn toàn không dám đổi mặt.

Đầm Zuhair Murad màu nude, là một chiếc đầm xòe kết hoa trắng xẻ ngực gợi cảm. Ngay khi Vũ Lạc Hàn nhận ra phần ngực xẻ quá sâu như bộ váy trước, cô lập tức bỏ qua dù có phần luyến tiếc thiết kế tuyệt hảo. Giá mình đẹp hơn một tí, có bầu ngực căng đầy và làn da trắng trẻo, mình nhất định sẽ chọn bộ này. Vũ Lạc Hàn lại nghĩ đến Chu Bạch Thảo. Nàng sẽ mặc bộ váy tuyệt vời nào để sánh đôi cùng hân đêm mai?

Chiếc đầm đính pha lê màu xanh ngọc của Calvin Klein gây sự chú ý rất lớn tới Vũ Lạc Hàn. Cô nhấc ngay chiếc đầm xanh ra khỏi mắc, nhưng ngay khi mặc vào Vũ Lạc Hàn lập tức thấy hối hận. Chiếc đầm xẻ mạnh hay bên sườn, nối với nhau bằng những sợi dây cùng tone móc zic zac. Vũ Lạc Hàn ngượng ngịu, không dám nhìn mình trong gương, rụt rè mở cửa, lò dò bước ra. Hoàng Lâm, ngay khi thấy hình ảnh ấy của cô, quay sang nhăn nhó nhìn Tóc Hồng với vẻ không mấy hài lòng.

“Em đưa cho cô ấy bao nhiêu bộ hở hang như thế này?”

“Em... chỉ có... ba bộ thôi ạ!”, Tóc Hồng sợ hãi đáp. Cô nhân viên nhỏ nhắn đã hí hửng nghĩ rằng mình có thể gây ấn tượng với sếp bằng gu thẩm mỹ tinh tế, biến cô gái đi cùng sếp thành đệ nhất gợi cảm. Vậy mà... cả cô gái đó, lẫn vị sếp của mình, đều không hài lòng với những bộ váy gợi cảm. Thật may mình còn chọn

những bộ khác “kín mít”, Tóc Hồng cảm thán trong bụng. Hãy ưng ý với ít nhất một bộ đi! Cô nàng van lơn nhìn về phía cô gái tóc ngắn đang lóng ngóng che đi khoảng hở hai bên sườn.

“Em hãy chọn một bộ thật kín trong số đó rồi thử. Đừng mặc những bộ váy như thế này ra ngoài”, Hoàng Lâm liếc nhìn ra phía bên ngoài và đưa tay ra hiệu cho Vũ Lục Hàn quay lại căn phòng kín. Cô vội vã lui về, thở phào gấp gáp và cẩn thận cởi bộ váy ra. Mong là sẽ có một chiếc váy tử tế, cô lăm băm khi đưa tay với tìm.

Chiếc váy yếm màu trắng trang trí hoa thêu tay của thương hiệu Givenchy vừa khít với cơ thể Vũ Lục Hàn. Ngoài trừ việc để hở hai bờ vai, Vũ Lục Hàn cảm thấy “an toàn” hơn khi bước ra ngoài. Cô rụt rè liếc nhìn Hoàng Lâm. Chàng thư sinh nhìn ngắm một lát, rồi nhún vai.

“Bộ này làm em bị lùn đi, em sẽ phải đi giày rất cao mà theo tôi được biết thì em chắc chắn sẽ không thể khiêu vũ được. Em có thích nó không?”

“Thật ra thì em không thích bị hở vai...”

“Tuyệt. Em hoàn toàn có thể thay bộ khác.”

Chiếc váy tiếp theo của Ralph Lauren, một chiếc đầm satin lệch vai, xẻ cao màu ngọc lục bảo.

“Màu xanh khiến làn da của em xỉn màu, hở vai nữa. Không!”, Hoàng Lâm nói, và Vũ Lục Hàn quay trở lại phòng thay đồ, lần thứ tư.

Bộ váy thứ năm là thiết kế của Zac Posen, bộ váy bằng vải nhũ, dáng xòe, khoét lưng đơn giản nhưng vô cùng lộng lẫy.

“Chúa ơi, em trông như Katie Holmes vậy, và bà ấy kém mẹ tôi bốn tuổi!”

Vậy là Vũ Lục Hàn quay lưng trở vào phòng thay đồ ngay lập tức.

Tiếp theo là chiếc đầm trắng lệch vai điểm chi tiết metallic của Versace.

“Tôi phải nói thật là em quá gầy gò và yếu ớt trong bộ đồ này. Tiểu Hồng, em đã chọn những cái gì vậy?”, Hoàng Lâm rên rỉ nhìn sang Tóc Hồng đang méo mào ở bên. Tiểu Hồng lúng túng, cúi đầu giận dỗi.

“Làn da của cô ấy rất hợp với màu trắng mà!”

“Nhưng chẳng có bộ đồ nào đẹp cả, dù nó toàn hàng hiệu! Khi tôi nói biến cô ấy thành một nàng tiên, thì nó phải đẹp, chứ không phải đắt!”, Hoàng Lâm bồng mắt kiên nhẫn. Cô nhân viên tội nghiệp bỗng đứng bị mắng oan khiến Vũ Lục Hàn thấy áy náy. Cô vén nhẹ chiếc váy của mình lên và đi về phía họ.

“Những chiếc váy cô ấy chọn cho em rất đẹp! Chỉ là... thân hình em mặc vào không hợp thôi...”, Vũ Lục Hàn vội vã nói, “Anh đừng trách cô ấy... có lẽ... em...”

“Được, vậy em có muốn tự mình chọn một bộ váy thật ưng ý không?”, Hoàng Lâm lên tiếng ngay lập tức, “Như vậy sẽ không mất thời gian thử qua lại những chiếc váy này nữa!”

“Vâng”, Vũ Lục Hàn đáp, và trở lại phòng thay đồ. Cô mặc lại bộ quần áo của mình, treo váy lên móc thật cẩn thận và mang ra cho Tiểu Hồng. Cô nhân viên tóc hồng vội vàng đỡ lấy, nhìn Vũ Lục Hàn vô cùng cảm kích, rồi lúi rúi chạy vào trong móc đồ vào giá. Hoàng Lâm đứng lên, hai tay đút sâu trong túi quần:

“Phía bên trong mà em vừa bước vào là nơi trưng bày hàng hiệu của những thương hiệu nổi tiếng: Prada, Chanel, Calvin Klein, Versace,... Nếu em thích thương hiệu nào, có thể vào đó tìm. Đó là hàng chính hãng, đã kí kết hợp đồng bản quyền. Còn phía ngoài này, hoàn toàn là thương hiệu của riêng tôi. Những bộ váy dạ hội ngoài này rất hiếm tìm thấy bộ nào sang trọng, bởi tôi tìm kiếm sự dịu dàng, năng động, khỏe khoắn của giới trẻ chứ không đưa họ vào khuôn khổ của sự sexy, già dặn. Vì vậy mới phải có gian hàng riêng của các thương hiệu lớn, không phải người trẻ nào cũng quay lưng với phong cách quyền rũ. Nếu em không chê, có thể xem qua và lựa chọn thỏa thích.”

“Đây có thể... sẽ trưng bày thiết kế của em trong tương lai!”, Vũ Lục Hàn hí hửng nhìn Hoàng Lâm, “Em sẽ không bao giờ chê bất kì thứ gì ở nơi này.”

Hoàng Lâm cười rạng rỡ trước câu nói ấy của cô gái nhỏ. Cậu chậm rãi đi theo cô, quan sát thật kĩ, ngầm đánh giá cô qua những nơi cô bước đến.

Vũ Lục Hàn di chuyển qua lại rất nhiều giá quần áo. Những bộ đầm dạ hội của The Fashionista đa số bằng vải lụa mềm mại, có những bộ váy ngắn năng động, trẻ trung, cũng có những chiếc váy dài thướt tha, nữ tính. Vũ Lục Hàn dừng lại trước một chiếc đầm voan dáng xòe màu trắng tinh khiết, với phần cổ chữ V được đính hoa 3D thủ công toàn màu đỏ, hoa mọc thành khóm nhỏ xinh trải dài và thưa dần cho đến gần chân váy. Tay áo dài, ôm sát đến nửa mu bàn tay, bằng vải xuyên thấu thêu hoa hồng đỏ, mặc lên trông như hoa hồng nở rộ ôm lấy cánh tay. Hoàng Lâm thấy cô gái nhỏ ngắm nhìn nó rất lâu, cười tươi nhắc xuống khỏi giá.

“Tôi cũng rất tâm đắc bộ váy này nhưng chưa có vị khách hàng nào thật sự tỏa sáng với nó. Em hãy thử vận may của mình đi?”

Vũ Lục Hàn rụt rè mỉm cười, không hiểu lắm khi Thư Sinh dùng từ “thử vận may”, cẩn thận đón lấy chiếc đầm voan và đi về phía phòng thay đồ. Một số vị khách, vốn chú ý đến ông chủ Hoàng Lâm, lại chuyển hướng sang bộ váy dạ hội ấy khi Vũ Lục Hàn nhìn ngắm nó. Nhân viên trong cửa hàng nín thở nhìn theo Vũ Lục Hàn trong phòng thay đồ, họ cũng đã tư vấn cho rất nhiều cô gái để ý đến bộ váy đó, nhưng bộ váy quá kén người nên chưa ai mặc đẹp. Có người số đo không thật phù hợp, mặc lên làm mất form váy. Có người không hợp với màu đỏ của hoa. Có người quá thấp, lọt thỏm trong tầng váy xòe. Có người quá cao, khiến phần đuôi váy xòe chạm đất ít, không lột tả được vẻ thướt tha của nó. Hoàng Lâm khi mang bộ váy ra trưng bày đã dặn: “Chiếc váy này không phải hàng bán tùy tiện. Cô gái nào khiến tất cả phải trầm trồ khi mặc lên thì mới bán, tuyệt đối chỉ cần một người cảm thấy có vấn đề, thì nhất quyết không bán. Nếu khách quá thích thì giảm giá 20% chiếc váy khác mà khách sẽ mua sau đó, không bán cho bất kì ai có ý định sửa sang lại. Nếu bán được chiếc váy này cho ai, phải chụp ảnh và lưu lại số điện thoại. Nếu chiếc váy này biến mất mà không có một bức ảnh của người mua thì cắt lương, sa thải!”. Nhân viên không còn nghi ngờ gì về giá trị của bộ váy, dù giá của nó so với những chiếc đầm hàng hiệu bên trong chệnh lệch rất nhiều. Đa số khách hàng đến hỏi váy dạ hội thường là khách hàng có nhiều tiền, nhân viên sẽ giới thiệu ngay gian hàng hiệu phía trong, còn ít tiền hơn thường không mua được bộ váy tinh xảo này. Chiếc váy này mang ý nghĩa vô cùng lớn, và giá trị của nó không hề nhỏ, bởi nó do chính tay Hoàng Lâm thiết kế. Chỉ có duy nhất hai phiên bản nữa của chiếc váy, một cái thêu hoa màu xanh, và một cái thêu hoa màu đen tuyền. Hai phiên bản ấy, chiếc màu đen đã được Hoàng Lâm mang tặng Chu Bạch Thảo, chiếc màu xanh còn lại cậu đã mang về tặng... mẹ của mình. Chu Bạch Thảo mặc bộ váy hoa đen rất đẹp và nổi bật vì cơ thể hoàn hảo và làn da trắng sứ. Còn chiếc váy xanh đã được sửa đi một chút cho vừa vặn với mẹ của Hoàng Lâm. Chiếc đầm cuối cùng thêu hoa đỏ này, cậu tuy mang ra trưng bày, nhưng tâm tâm muốn dành cho người mình yêu. Cậu chính tay mình thiết kế nên nó, với ý nghĩ bất cứ ai mặc vừa bộ váy này, cậu sẽ tán tỉnh ngay lập tức, bất kể cô ấy là người thế nào, bất kể cô ấy xinh hay xấu, bất kể cô ấy thuộc tầng lớp nào, tất nhiên, chỉ trừ người thân trong gia đình. Cậu may nó theo số đo mà cậu cho là hoàn hảo, dành cho cơ thể gắn với cô gái lý tưởng của cậu. Ngay cả màu sắc và độ dài cũng nêu ra mong muốn của cậu đối với cô gái trong mơ, và cậu đặt nó vào một mức giá để chọn lọc đối tượng mình muốn. Bởi vậy, cô gái trong mơ của Hoàng Lâm khá khó để chọn lọc, người có cái này sẽ mất cái kia. Hoàng Lâm rất hệt hăng mỗi khi ghé qua đây mà vẫn thấy bộ đầm trưng bày trên giá. Cậu đã từng nghĩ đến chuyện tặng cho những cô gái mình hẹn hò, nhưng rồi lại nghĩ mình đã hẹn hò quá nhiều, không thể cứ tặng, cho họ mặc, rồi khi chia tay lại đến đòi về, thật quá tiểu nhân! Vậy là, chàng điển trai Thư Sinh đành ngậm ngùi chờ đợi, ngày qua ngày, để xem ai sẽ là người tình trong mộng mà mình vẫn mong đợi. Hôm nay, cậu đã suy nghĩ rất xuề xòa khi đưa cho Vũ Lục Hàn mặc thử. Cậu thấy cô gái nhỏ có vẻ yêu thích nó, trong lòng có chút hăng diện khi thiết kế của mình được lòng cô bé, nhưng không nghĩ rằng cô sẽ mặc vừa. Cơ thể của cô bé nhỏ như vậy, làm sao có thể vừa khít với bộ váy cơ chứ!

Đã gần năm phút trôi qua mà Vũ Lục Hàn vẫn chưa chịu bước ra từ phòng thay đồ. Hoàng Lâm là người đầu tiên vô cùng sốt ruột, nhưng vẫn kiên nhẫn ngồi trên ghế nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng kín. Các nhân viên khác, tuy bận rộn với khách, cũng không khỏi liếc về phía đó ngóng đợi. Những nhân viên rảnh rỗi hơn thì nhìn về phòng thay đồ, bàn tán, phân tích lí do Vũ Lục Hàn đã quá lâu lại chưa bước ra như vậy. Một vài vị khách mua đồ bị gây tò mò, dò hỏi nhân viên, rồi cũng tỏ ra hồi hộp không kém khi có ý muốn chờ đợi cô gái ấy ra ngoài, trả váy về chỗ cũ và họ có thể thử váy tìm “vận may”. Nhân viên ở đây gọi trên Hoàng Lâm là chàng Hoàng Tử, thay vì mang giày thủy tinh đi tìm Lọ Lem lại mang bộ váy tìm kiếm

người trong mộng không rõ mặt. Họ nghĩ rằng Vũ Lục Hàn tự thấy mình quá chênh lệch với tiêu chuẩn của bộ váy, đã phải cởi ra và đang treo nó trở lại móc phơi đồ rồi!

Bỗng phòng thay đồ vang lên tiếng chốt cửa. Cánh cửa hé mở chậm chậm, tất thấy những người có mặt trong cửa hàng bỗng nhiên bị thu hút về phía đó, dù không ai bảo ai. Hoàng Lâm trở nên hồi hộp hơn bao giờ hết, đôi mắt mở to dán vào thân hình thấp thoáng sau cánh cửa, dù thâm tâm vẫn tự nhắc nhở “Vũ Lục Hàn không đời nào mặc vừa chiếc váy ấy”.

Váy là không một ai lường trước được tình huống này.

Chiếc váy trên cơ thể Vũ Lục Hàn hoàn toàn vừa vặn!

Vũ Lục Hàn bước ra từ phòng thay đồ, kiều sa, diễm lệ, dịu dàng, tuyệt diệu như một nàng tiên bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Thân hình nhỏ bé của cô vừa khít tới từng li vải, những bông hồng đỏ ôm lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô, dừng lại tới chính giữa mu bàn tay, cảm tưởng như một nàng tiên hoa với những bông hoa nở rộ ôm lấy thân thể xinh xắn. Phần chân váy xòe rộng, vải voan khiến cô gái nhỏ trở nên thanh thoát, dịu dàng, vẻ ngoài đáng yêu khó cưỡng lại. Vũ Lục Hàn túm nhẹ lấy váy trước đầu gối, kéo nó lên thật vừa phải để bước ra ngoài mà không dẫm phải vạt. Cô thấy mọi người bỗng nhiên đổ dồn ánh mắt vào mình, xấu hổ, đỏ hồng hai má, cúi đầu rụt rè đi về phía chàng thư sinh đang bất động trên ghế.

“Anh thấy thế nào? Em thấp quá, chỉ sợ dẫm vào váy. Giá như cao thêm vài phân nữa, có lẽ nhìn đỡ buồn cười...”, Vũ Lục Hàn ngại ngùng không dám nhìn ai nên không nhận ra ánh mắt của Hoàng Lâm, nói rất nhỏ, hơi nhún chân lên để minh họa cho lời nói của mình. Cô đã cởi bỏ đôi giày thể thao, chỉ đi chân trần. Vũ Lục Hàn sợ sẽ làm bẩn chiếc váy, nên rất cẩn thận trong phòng thay đồ, bởi vậy tốn nhiều thời gian. Cô cũng nghĩ rằng mình sẽ mặc không vừa bộ váy này, trông nó to thế, vậy mà lên cơ thể cô lại vừa khít. Cô rất vui sướng khi mình mặc vừa, mỗi tội cô thấp bé, xoay người hai bước lại dẫm phải vạt một lần. Vũ Lục Hàn có chút tiếc nuối khi thấy mình thấp, nhưng không nỡ cởi ra, bèn quyết định hỏi ý kiến Hoàng Lâm trước, nên mới bước ra khỏi phòng.

“Lấy cho cô ấy đôi giày, đi lấy cho cô ấy đôi giày!”, một nữ nhân viên nào đó phía bên ngoài bất chợt hô lên, căn phòng xôn xao một cách kì lạ, “Ba phân, chỉ cần ba phân thôi!”, giọng khác nói. Tiểu Hồng, cô nhân viên này giờ đứng khép nép cạnh sếp, vội vã chạy vào gian phía trong và bước ra với một đôi giày mũi nhọn cổ điển đầy sang trọng của Christian Louboutin, giày trắng với phần đế lót cao gót màu đỏ. Tóc Hồng đặt chiếc giày xuống trước Vũ Lục Hàn, nói cô bám vào vai mình và cẩn thận nhắc bàn chân cô vào đôi giày ấy. Lần này Tiểu Hồng đã chọn được đôi giày vô cùng đẹp và phù hợp. Vũ Lục Hàn lóng ngóng một chút bởi chưa thật sự quen với giày cao gót, nhưng rồi cũng lấy được thăng bằng. Cô đứng thẳng người, thả váy xuống che khuất chân mình. Bây giờ, cô thật sự là một Tiên nữ!

Nhân viên trong cửa hàng vỗ tay khiến Vũ Lục Hàn vừa ngại ngùng, vừa hoang mang. Cô nhìn Hoàng Lâm để gạt đi nỗi xấu hổ, nở nụ cười gượng gạo thường lệ:

“Em có tệ quá không?”

“Em đẹp tuyệt vời, cô gái của tôi”, Hoàng Lâm nói vậy, và những tiếng vỗ tay rộ lên hơn nữa, cùng với những tiếng hú cổ vũ từ nhân viên nam. Vũ Lục Hàn không hiểu chuyện, nghĩ họ trêu chọc, chỉ biết ngại ngùng cúi đầu cười.

“Em cũng không biết mình có hợp với nó không nữa, em chỉ thấy rất thích, và...”

“Bộ váy này tạo ra để dành cho em, Vũ Lục Hàn...”, giọng nói của Hoàng Lâm kèm theo một chút run rẩy nho nhỏ mà cô không thể nhận thấy. Cậu ngỡ ngàng trước Vũ Lục Hàn bây giờ, cô chính xác là người mà cậu đang hướng đến qua chiếc váy. Vũ Lục Hàn hoàn toàn đạt đến những gì cậu đã đặt ra, không thể tìm thấy ai hoàn hảo hơn nữa. Chàng thư sinh đã vội cảm thấy một loại cảm giác cậu chưa từng có trước đây. Cảm giác hồi hộp, khó thở trước vẻ đẹp thuần khiết của một cô gái. Cậu chưa từng thấy có ai đẹp như cô gái nhỏ đang đứng trước mặt cậu bây giờ.

“Chiếc váy này hoàn toàn thuộc về em, Vũ Lục Hàn”, Hoàng Lâm tiếp tục nói trong cơn xúc động. Cậu đã thấy mình đứng trước mặt Vũ Lục Hàn từ lúc nào. Đứng rất gần.

“Em... rất cảm kích! Nhưng em... muốn mua lại nó...”, Vũ Lục Hàn đáp rụt rè. Cô sẽ không nhận thêm bất cứ bộ váy miễn phí nào hết! Bộ váy này nằm trong khả năng của cô, tiền lương Hàm Vũ Phong đã trả, cô chưa đụng đến. Bộ váy này không những cô rất thích, mà lại vô cùng phù hợp. Chẳng lý gì mình phải bỏ qua nó, hãy chiều chuộng bản thân một chút đi, cô lẩm bẩm trong đầu. Có một tia le lói từ tận đáy lòng cô, ít ra, đêm mai, phải xinh đẹp không thua kém cô bạn gái của hắn. Tỏa sáng một lần thôi cũng được, Lọ Lem cũng chỉ cần tỏa sáng một lần.

“Tôi muốn tặng em thiết kế của tôi”, Hoàng Lâm bỗng hạ giọng rất nhỏ, “Món quà làm quen của tôi...”

“Ôi, như vậy em sẽ rất ngại!”, Vũ Lục Hàn xua tay, “Em sẽ mua nó, nhất định em phải mua nó, nếu anh tặng nó, em đành gửi lại thôi!”

“Được rồi, được rồi!”, Hoàng Lâm vội vã ngắt lời, bỗng cảm thấy sợ hãi, “Em có thể mua nó, nhưng cho phép tôi... tặng em đôi giày ấy nhé?”

Vũ Lục Hàn sực nhớ ra thứ quan trọng không kém để hoàn thiện vẻ đẹp của cô, kéo váy lên nhìn xuống chân.

“Nó có đắt không?”, cô rụt rè hỏi, thật sự chẳng thể phân biệt nổi giày hàng hiệu với giày thường.

“Nó ít tiền hơn bộ váy em đang mặc”, Hoàng Lâm nói dối, mỉm cười khi cô gái nhỏ thở ra nhẹ nhõm.

“Vậy được, đó là quà làm quen của anh nhé! Anh tự nguyện mua đấy, chẳng ai bắt ép cả!”

“Tôi rất vui lòng”, Hoàng Lâm cười dịu dàng. Vũ Lục Hàn nhận ra ánh mắt của cậu đổi khác, đỏ mặt quay đi.

“Vậy... em thay nó ra và mang đi thanh toán nhé!”

“Tôi sẽ đợi em.”

Ngay khi phòng thay đồ đóng lại, Vũ Lục Hàn thở phào, còn phía bên ngoài vỡ òa lên vì vui sướng. Bộ váy Lọ Lem đã tìm được chủ, đó lại là cô gái do chính Hoàng Lâm mang đến. Hoàng Lâm đứng lặng người trước phòng thay đồ, lắng nghe từng thay đổi nhỏ trong cơ thể mình. Không phải... cậu đã yêu ngay từ lúc ấy rồi chứ? Có ai như cậu, hẹn hò không ít những cô nàng xinh đẹp, cá tính, nóng bỏng, không hề nẩy sinh cảm xúc, vậy mà chỉ vì thấy một cô gái mặc vừa bộ váy khó tính của mình, lại có thể có xúc cảm ngay lập tức. Cậu... nhạy cảm quá rồi chẳng?

54. Chương 54

Trên đường lái xe đưa Vũ Lục Hàn về nhà, Hoàng Lâm lại yên ắng một cách kì lạ. Cậu mở những bài hát nhẹ nhàng hơn, không phải những bản nhạc sôi động như lúc trước. Vũ Lục Hàn chỉ biết tập trung lắng nghe điệu nhạc, không biết người ngồi trên ghế lái kia đang nghĩ gì. Anh ấy cũng thay đổi xoành xoạch như Hàm Vũ Phong vậy, cô nghĩ. Đàn ông thật giống nhau.

“Vì sao anh... lại mời em?”, Vũ Lục Hàn quyết định hỏi. Thư Sinh phì cười.

“Không được sao?”

“Không phải... Em cứ nghĩ anh sẽ đưa một cô bạn gái nào đến...”

“Đây không phải bữa tiệc chơi bời, tôi không thể xuê xòa trong việc mời một người đồng hành”, cậu quay sang cô mỉm cười, “Khi thấy Hàm Vũ Phong đồng ý đi cùng Chu Bạch Thảo, tôi đã nghĩ ngay đến em. Em không thể đứng ngoài cuộc vui này được, phải không?”

“Vâng...” Vũ Lục Hàn lí nhí đáp. Quả thật, nghĩ đến việc Hàm Vũ Phong ở lại bữa tiệc đến tận khuya cùng bạn gái Chu Bạch Thảo, cô lại vô cớ bứt rứt trong lòng. Hắn thậm chí còn không muốn cô tham gia, rõ ràng khiến cô bức bối gấp đôi. Bởi vậy, nhất định cô phải đi. Đây là một bữa tiệc hóa trang, cô sẽ rất xinh đẹp. Nhất định là sẽ rất xinh đẹp.

“Em dường như đã bắt đầu làm quen với những điều này”, Hoàng Lâm cười tủm tỉm, “Tất cả những bữa tiệc gần đây tôi tham gia đều có sự có mặt của em. Chẳng phải vậy sao?”

“Em... có phải mặt dày quá không, khi mà bám theo Hàm Vũ Phong đi khắp nơi để gặp anh?”, Vũ Lục Hàn hóm hỉnh chọc ghẹo. Hoàng Lâm bật cười, đôi mắt nheo lại thích thú.

“Nếu là để gặp tôi thì em đã thành công rồi”, cậu nghiêng người về phía cô, “Không phải lần này tôi mời em đi cùng sao?”

“Vâng, vậy em là một kẻ rất giỏi theo đuổi!”, cô cười khúc khích. Hoàng Lâm không đáp ngay, ánh mắt tỏ ra phức tạp.

“Đúng vậy. Nếu em theo đuổi tôi thì em đã thành công rồi đấy.”

Câu nói lửng lơ của cậu khiến Vũ Lục Hàn có chút bối rối, không rõ cậu cũng đang đùa theo cô đùa giỡn hay đang nói nghiêm túc. Cô không thể phân biệt nổi.

“Được rồi, nhà em ở chỗ nào vậy?”, Hoàng Lâm bỗng đổi chủ đề. Vũ Lục Hàn giật mình nhìn ra bên ngoài. Cậu đã đi gần đến ngõ nhà cô.

“Dừng lại ở đây thôi! Em sẽ đi bộ vào nhà!”

“Không để tôi đưa em về tận nơi sao?”, Hoàng Lâm cho xe di chuyển chậm lại.

“E rằng em sẽ khó giải thích với bố mẹ nếu họ nhìn thấy anh...”, Vũ Lục Hàn rụt rè đáp. Thư Sinh phì cười, dừng xe lại sát ngõ. Vũ Lục Hàn tháo dây an toàn, trước khi xuống xe còn quay lại nhìn cậu.

“Cảm ơn anh!”

“Tôi sẽ nhắn tin cho em. Hẹn mai gặp lại.”

“Chào anh! Anh đi về cẩn thận!”, và Vũ Lục Hàn chui ra khỏi xe.

“Hãy giữ cho mình thật xinh đẹp nhé, cô gái của tôi!”, Hoàng Lâm hạ cửa kính, nói với ra kèm một nụ cười ngọt ngào, và cho xe di chuyển. Vũ Lục Hàn đỏ mặt trước cái cách chàng trai ấy gọi mình, nhìn theo chiếc xe đỏ bóng loáng. Rồi cô rảo bước thật nhanh về nhà, với chiếc túi to đựng bộ váy xinh xắn và đôi giày Louboutin. Cô sẽ xinh đẹp cho đến khi gặp lại Hàm Vũ Phong!

Vũ Lục Hàn hớn hở bước vào nhà. Cả bố và mẹ cô đều đang ngồi xem ti vi ở phòng khách.

“Tiểu Hàn, con học muộn thế sao? Đã ba giờ chiều rồi, con đã ăn gì chưa, có đói không? Bố mẹ để phần cho con đấy!”, mẹ Vũ Lục Hàn ngay lập tức đứng dậy ôm lấy cô, toan bước vào bếp. Vũ Lục Hàn vội vàng chạy theo.

“Con ăn với bạn rồi! Bọn con... đi mua sắm chút đồ nên con về muộn, bố mẹ sao chưa đi nghỉ?”

“Mẹ chờ con mà! Con lại mua đồ về may vá sao?”, bà Vũ nhón chân nhìn vào túi đồ Vũ Lục Hàn đang xách trên tay. Cô cười tủm tỉm, đưa ra phía trước cho mẹ nhìn rõ.

“Một đôi giày cao gót? Và kia là...?”, bà Vũ thốt lên, nhấc chiếc giày ra khỏi túi đồ. Vũ Lục Hàn đã yêu cầu đặt đôi giày vào bên cạnh túi đựng váy, vì không muốn phải ôm theo cả hộp đựng giày bên người. Rõ ràng cô gái nhỏ chẳng biết gì về giá trị thật của đôi giày.

“Váy, một bộ váy dạ hội, mẹ ạ!”, cô tự hào đáp.

“Cho dịp gì vậy? Con chưa bao giờ đi giày cao gót!”, bà Vũ kinh ngạc nhìn con. Phản ứng của vợ khiến bố Vũ Lục Hàn cũng tò mò ngoái lại.

“Con mua đôi giày này và chiếc váy đó, có đắt không hả?”

“Bố, mẹ”, Vũ Lục Hàn hí hửng cười, “Không đắt, không đắt đâu. Tối mai... trường con... có tiệc... từ thiện! Con... ở trong Hội học sinh... nên con... phải tham gia! Vâng... nên con mới đi mua đồ cùng bạn...”, Vũ Lục Hàn suy nghĩ rất nhanh, tuy vậy khi nói xong lại thấy áy náy.

“Con? Trong Hội học sinh? Từ bao giờ...”, mẹ Vũ Lục Hàn hoàn toàn bất ngờ, đặt đôi giày xuống đất và nhào đến ôm con gái, “Ôi, con đã thật sự thay đổi rồi! Không còn thu mình lại một góc nữa... Bố mẹ rất tự hào về con!”

“Vâng...”, cô đáp khẽ, thấy vô cùng có lỗi với bố mẹ. Cô không muốn, nhưng cũng không thể nói ra sự thật ngay bây giờ. Cô đã thành nhân viên của ACorp. Cô nhận lương của ACorp. Cô nhận lương của Hàm Vũ Phong. Cô nhận lương từ tiệm cà phê của Lý Tâm Tâm. Sắp tới, nếu may mắn, cô tiếp tục trở thành nhân viên của Hoàng Lâm. Cô sẽ nhanh chóng trả nợ và trở về với mẹ thôi. Cô sẽ chữa được bệnh cho mẹ. Chẳng có gì nằm ngoài tầm kiểm soát cả...

“À bố, mẹ, con muốn thông báo rằng con đã chính thức trở thành nhân viên của Tập đoàn ACorp”, Vũ Lục Hàn lí nhí nói trong khi vẫn còn rúc trong lòng mẹ. Cả bố và mẹ cô, tuy bình thường có thể không nghe thấy cô nhưng hiện giờ lại nghe rất rõ.

“Con nói sao? Con không đùa chứ?”, ông Vũ bật dậy từ trên ghế, vội vàng chạy đến chỗ con, “Con làm gì? Vì sao con xin được việc? Lương có cao không?”

“Con... là nhân viên bán thời gian”, Vũ Lục Hàn không nói cụ thể. Bố mẹ cô vốn không biết cô đam mê nhiếp ảnh từ rất lâu, “Bằng ba tháng lương hiện giờ của con ở quán cà phê. Nó cũng không quá lớn, nhưng...”

“Quá tuyệt rồi, con gái ạ!”, bà Vũ sung sướng đến nỗi Vũ Lục Hàn có thể nghe tim mẹ đập rất mạnh. Cô sợ hãi vùng ra khỏi vòng tay mẹ.

“Con đi lấy thuốc cho mẹ nhé?”, cô hoảng hốt. Bà Vũ bật cười thật lớn.

“Không, tim mẹ không sao! Không ai lên cơn đau tim khi quá hạnh phúc cả!”

“Con, vì sao con lại được nhận vào Tập đoàn của họ? Trời ơi, làm việc cho họ là ước mơ của hàng vạn người đấy!”, ông Vũ sung sướng, khuôn mặt đan xen giữa một sự bùng nổ của hạnh phúc và một hi vọng về tiền đề của con gái mình, “Sếp của họ để ý đến con ư?”

Bố nói đúng rồi đấy. Cô gái nhỏ cười méo xẹo, “Vâng... anh trai của... bạn cùng phòng của con, có người thân... quen biết với... một nhân viên của tập đoàn ACorp. Nhân viên đó khá thân với vị sếp của họ, nên khi... ừm, anh trai bạn ấy nhận ra khả năng của con... phù hợp với công việc của Tập đoàn, thì anh ấy... liên hệ với người thân mình để người ta giới thiệu con...”, cô lúng búng từng chữ trong miệng, giọng nói ngày càng nhỏ. Ôi, những câu chuyện của cô ngày càng đi quá xa rồi!

“Ôi, chúng ta phải ăn mừng ngay thôi! Cô bạn của con thật tuyệt! Đường như từ khi gặp con bé, con trở nên năng động, may mắn, thuận lợi hơn hẳn!”, mẹ cô hồ hởi nói, “Con nhất định phải mời con bé đến nhà mình để bố mẹ cảm ơn đấy! Hay ngày mai mời bạn đến nhà mình ăn, rồi hai đứa cùng nhau đến trường mà dự tiệc?”

Vũ Lục Hàn hoảng sợ, lạnh buốt sống lưng, não bộ vận hành nhanh nhất có thể.

“Không... không được ạ! Bạn ấy đã... về nhà mất rồi, không thể tham dự bữa tiệc được!”

“Về nhà? Bạn con không phải người ở đây?”

“Vâng... bạn ấy ở ngoại ô thành phố...”, cô lí nhí đáp. “Bạn ấy về nhà vào cuối tuần...”

“Ồ, chẳng trách cuối tuần con lại về với bố mẹ!”, mẹ cô dịu dàng, “Vậy khi nào có dịp, nhớ mời bạn về nhà mình nhé! Bố mẹ sẽ đãi bạn con một bữa thật ngon lành!”

“Vâng...”, cô gái nhỏ thở phào. Nói dối bố mẹ chưa bao giờ là việc dễ dàng.

“Vậy con... lên phòng trước nhé! Chiều nay con vẫn đến làm chỗ chị Lý”, cô cố tình chuyển hướng câu chuyện, hôn nhanh lên má mẹ, chạy lại ôm bố rồi cúi xuống xách đôi giày chạy lên phòng. Khi cửa phòng đóng lại, Vũ Lục Hàn mới cảm nhận độ liều của mình. Cô chưa bao giờ như vậy trước đây, Vũ Lục Hàn thật sự đang thay đổi rồi!

Sau chuyến xe bus dài, Vũ Lục Hàn rảo bước tới quán cà phê nhỏ của Lý Tâm Tâm. Cô còn phải xin phép nghỉ việc vào ngày mai nữa. Bữa tiệc diễn ra vào giờ cô đi làm. Nếu có thể, cô sẽ làm bù ca sáng. Quán cà phê đêm nay không quá đông khách, từ xa cô cũng nhận thấy chỉ có vài chiếc xe dừng trước cửa quán. Cô đẩy cửa bước vào, bên trong là Thái Bảo đang tắt bật bưng đồ, và Lý Tâm Tâm đang nói chuyện qua điện thoại. Nhìn thấy cô, Thái Bảo mỉm cười lịch sự. Vũ Lục Hàn đáp lại bằng nụ cười vừa phải, đi nhanh

về phía ngăn tủ của mình và lấy ra bộ đồng phục được gấp gọn. Khi cô thay đồ xong và bước ra, Lý Tâm Tâm vừa gác điện thoại xuống.

“Ôi, chủ nhà thật đáng sợ! Bà ta viện cớ giá cả thị trường đắt đỏ, nhất định đòi tăng tiền thuê nhà! Nếu không nhờ cái miệng của Trình Giảo Kim* này thì Lý Tâm Tâm ta đã phải nộp thêm cho mụ một triệu rưỡi! Công bằng ở đâu, chị thậm chí còn không lãi quá năm nghìn một cốc cà phê đen nóng, thậm chí chẳng đủ tiền mua bím cho con!”, Lý chủ nhân than trời than đất ngay khi nhìn thấy Vũ Lục Hàn.

*Trình Giảo Kim: một vị tướng thời Đường, có tài ăn nói léo mép và trí óc tinh ranh không ai sánh bằng. (giải thích theo nhận xét của tác giả, dựa vào bộ phim, truyện về Trình Giảo Kim và nhân vật Trình Giảo Kim trong bộ phim Tùy Đường Diễn Nghĩa)

Vũ Lục Hàn cười tủm tỉm. Mở quán cà phê là ước mơ của riêng Lý Tâm Tâm. Chồng chị, Lý Thành, thực chất cũng có công ăn việc làm ổn định, thu nhập thật sự không đến nỗi nào, vừa sức lo cho gia đình với hai bé con còn nhỏ. Lý Tâm Tâm chán nản chống tay lên bàn.

“Mụ chỉ giảm cho năm trăm, vậy là doanh thu lại hụt đi một triệu nữa...”

“Chị, đừng nghĩ đến việc cắt giảm nhân viên nhé, bọn em đáng thương lắm!”, Thái Bảo vừa lau bàn, vừa hóm hỉnh đùa giỡn. Lý Tâm Tâm trợn mắt.

“Thế chịu khó bị giảm lương nhé?”

“Em đã hiểu tâm trạng của chị khi nghe tin tăng tiền nhà rồi...”, cậu nam nhân viên lẩm bẩm.

“Vũ Lục Hàn, em có vẻ thanh thoi”, Lý Tâm Tâm quay sang cô gái nhỏ đang đứng sau quầy pha chế, “Có bạn trai giàu có, sướng thật!”

“Không phải bạn trai đâu chị”, cô nhẹ nhàng đáp, “Anh ấy là ông chủ của em.”

“Sao?”, chủ quán Lý Tâm Tâm trợn tròn mắt, “Anh ta là sếp của em? Vậy em yêu sếp của mình hả?”

“Không! Em đâu có yêu anh ta!”, Vũ Lục Hàn chối ngay lập tức, nhưng hai má đỏ ửng, “Anh ta... đúng chỉ là sếp của em thôi!”

“Em làm việc với một người nước ngoài? Công việc tốt như vậy, sao còn không xin nghỉ việc ở nơi tồi tàn này đi?”, Lý chủ quán sừng sốt, “Thật đấy! Tội gì?”

“Không, chị”, cô cười mỉm, “Em muốn làm việc cho chị. Em không bận tâm nếu bị giảm tiền lương đâu. Làm việc cho anh ta... khổ lắm!”

“Khổ á?”, Lý nữ nhân cười lớn, “Anh chàng tây lai đó đến tận chỗ làm đón em, chờ em làm việc đến tối muộn, trên đời này làm gì có ông sếp nào như vậy! Ngoại trừ... anh ta cũng để ý đến em.... Này, nói nhỏ. Hai người... trông đẹp đôi lắm đó!”

“Chị, anh ta có bạn gái rồi”, Vũ Lục Hàn nói ra câu đó với giọng lạnh lùng khắc nghiệt. Cô chưa bao giờ lạnh lùng như thế.

“Ồ, chị xin lỗi...”, Lý Tâm Tâm nghĩ mình đã vô duyên làm cô gái nhỏ khó chịu, chỉ biết thở dài, “Đúng thật, giàu có, đẹp trai như anh ta, đời nào để ý chị em mình...”

Đúng vậy. Bỗng dưng Vũ Lục Hàn thấy lòng buồn vô hạn. Kể cả không có Chu Bạch Thảo, bên cạnh hẳn ta còn vô vàn cô gái xinh đẹp khác. Đời nào hẳn lại để ý đến cô? Thực chất, nếu không vì tình cờ, có lẽ cô và hẳn, cả đời này số lần gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Chị có chồng con hết rồi đó nha!”, Thái Bảo cười nói, “Đừng để anh Lý thấy vợ mình còn ở đây tơ tưởng đến trai tây, anh ấy cấm chị đi làm, vậy là bọn em thất nghiệp!”

“Cậu chỉ thấy sợ thất nghiệp!”, Lý Tâm Tâm nhăn mặt, “Ga lăng vào, rồi tôi năn nỉ chồng tôi cứu giúp các cô các cậu!”

“Nào, chị có mệt không sau khi đã nói nhiều như vậy? Em lau ghế cho chị nghỉ ngơi nhé?”, Thái Bảo đùa giỡn. Chủ quán họ Lý chỉ biết trợn mắt, bậm môi.

Vũ Lục Hàn lau quầy một cách lơ đãng. Bỗng nhiên điện thoại réo vang.

“Em đang làm gì vậy? Còn xinh đẹp chứ?”

Tin nhắn đến từ Hoàng Lâm. Dù có một chút lạ lẫm, cô vẫn từ tốn nhắn lại.

“Em đang hoạt động chân tay, nâng cao sức khỏe để tỏa sáng. Em vẫn còn xinh đẹp.”

Chỉ vài giây sau, chàng thư sinh nhắn lại ngay lập tức.

“Tôi thích em ngồi im tỏa sáng hơn. Tôi không tin tưởng cụm từ “hoạt động chân tay” của em.”

“Vì sao? Em làm sao có thể tỏa sáng nếu chỉ ngồi im chứ?”

Cô tiếp tục lau bàn. Sau vài giây, điện thoại báo tin nhắn đến.

“Vì chân tay em cần nghỉ ngơi. Mặt trời vẫn tỏa sáng, và tất cả đều phải quay quanh nó.”

“Thật may là em sống trên Trái đất. Thế nên em mới phải quay.”

“Đừng quay, em sẽ làm vũ trụ này đảo lộn mất. Tôi có thể làm Mặt trăng của em?”

Vũ Lục Hàn khựng lại vài giây, tần ngần nhìn vào màn hình điện thoại. Cậu ta có ý gì khi nhắn tin như vậy?

“Anh muốn tán tỉnh Thổ ngọc Công chúa?”

“Không, tôi muốn tán tỉnh em.”

Người Vũ Lục Hàn nóng bừng, và tim cô bắt đầu đập mạnh. Hoàng Lâm thật giỏi đùa giỡn, cô đã hoàn toàn bị lừa rồi! Sau vài giây trấn tĩnh, cô nhắn lại rất nhanh.

“Câu đó vui nhộn đấy. Anh đã lừa được bao nhiêu cô gái như em rồi? Ôi, không thể tin em đã bị anh đánh lừa!”

Im lặng, cô nhận ra mình đang nắm chặt lấy điện thoại. Tim cô đập nhanh đến mức chính cô có thể nghe rõ từng nhịp đập. Hoàng Lâm chỉ đùa thôi, cô tự nói với bản thân mình, không đời nào anh ấy tán tỉnh nhân viên của bạn thân mình! Tất nhiên rồi, không đời nào!

“Tất cả những người tôi từng hẹn hò đều bị lừa như em. Vậy còn em?”

Tin nhắn ấy đến sau năm phút. Vũ Lục Hàn hít một hơi thật sâu.

“Em xin đầu hàng trước đôi môi dẻo kẹo của anh! Anh có phải là học trò của Trình Giảo Kim không?”

“Không, anh là hiện thân của phù thủy Howl**. Em thích kẹo dẻo chứ?”

**Phù thủy Howl: hãy xem phim “Howl’s moving castle”. Không xem bộ phim này là điều thiếu sót vô cùng lớn đấy!

“Anh đúng là phù thủy! Kẹo dẻo à, em không thích đồ ngọt.”

“Thật sao? Anh đã nghĩ sẽ tặng em một bó kẹo dẻo...”

Vũ Lục Hàn nhoẻn miệng cười. Về độ hài hước, chắc chắn Hàm Vũ Phong chưa thể vượt qua Hoàng Lâm. Cậu cũng là người năng động, tươi vui nhất trong số những người bạn của hắn. Cậu chưa bao giờ hết thú vị.

“Anh không muốn em có hàm răng hoàn hảo để tỏa sáng ư?”

“Ồ, anh không nghĩ em sẽ ăn được hết chỗ kẹo dẻo đó. Nó sẽ đến liên tục, và đôi môi mềm mại của em sẽ phải bận rộn đấy...”

Hai má cô đỏ ửng. Chẳng trách Hoàng Lâm lại có nhiều bạn gái đến vậy. Với cách nói chuyện thế này, nếu không phải người quen biết cậu như Vũ Lục Hàn, thì đã đổ rầm ngay lập tức rồi! Cậu thật biết cách nói chuyện gợi lên cảm xúc của phái đẹp.

“Vũ Lục Hàn! Nhắn tin trong giờ làm việc, cắt một ngày lương!”, Lý Tâm Tâm đột nhiên hô to khiến cô giật thót, “Trừ khi... khai ra đang nhắn tin với ai!”

“Em... chị Lý, em cắt ngay, cắt ngay!”, Vũ Lục Hàn cười phụng phịu nài nỉ. Lý chủ quán cứng rắn lắc đầu.

“Nào, giao nộp điện thoại đi! Thay bằng cắt lương là tịch thu điện thoại đến hết ca! Chọn đi!”

“Chị, đợi em một chút, em cắt liền mà!”, cô cuống quýt nói, bấm phím thật nhanh và gửi đi một tin cho Hoàng Lâm.

“Em vừa bị bắt quả tang. Có thể bớt xinh đẹp. Anh nghỉ ngơi đi nhé! Hẹn mai gặp lại!”

“Nào, khai ra đang nhắn tin cho đối tượng nào, thì điện thoại và tiền lương sẽ được bảo toàn!”, Lý Tâm Tâm vờ cứng rắn, “Khai mau!”

“Được rồi, được rồi!”, Vũ Lục Hàn áy náy uốn éo, “Đó là... một người bạn... của sếp em!”

“Sao? Một người nước ngoài nữa sao?”

“Không, không! Anh ấy là đồng hương của mình!”, cô cười giả lả, “Anh ấy chỉ... trao đổi với em một chút thôi... Nói đến trao đổi... chị, ngày mai... em xin nghỉ nhé?”

“Cái gì? Nói lại xem nào?”

“Chị... tối mai... công ty em... mở tiệc! Sếp bắt toàn bộ nhân viên phải đi! Chị... em làm bù sang ca sáng nhé?”, Vũ Lục Hàn lí nhí nói, cắn môi chờ đợi. Càng ngày, trình độ kể chuyện của cô càng tốt lên rồi!

“Điều gì khiến em nghĩ chị sẽ đồng ý?”, Lý Tâm Tâm tỏ ra đanh đá. Vũ Lục Hàn nhăn nhó, đáng thương.

“Em sẽ... chụp ảnh sếp em, và... bạn của hân cho chị...”

“Cái gì? Tôi có chồng rồi nhé!”, chủ quán họ Lý hô lên rất to, nhưng trong tâm lại muôn phần hí hửng, “Nào, chụp ảnh đẹp một chút thì tôi sẽ nghỉ lại!”

“Vâng... em hứa! Có bao nhiêu nam ở đó, em chụp hết cho chị xem!”, Vũ Lục Hàn thở phào, được thể lần tới.

“Phải mỹ nam! Còn không ăn ảnh thì... tốt nhất đừng lưu lại vào khung ảnh!”, họ Lý lườm cô gái nhỏ một cái, nhưng miệng nở nụ cười to hết cỡ.

“Chị... thật chẳng giống người đã có chồng chút nào!”, Thái Bảo nhắc nhở.

“Kia, yêu là một chuyện, ngắm là một chuyện. Người đẹp để ngắm, đâu thể nói là có lỗi với chồng! Đây, đàn ông các cậu lấy vợ rồi đi ngắm các em gái xinh tươi thì được, đàn bà phụ nữ chúng tôi chẳng lẽ lấy chồng lại không được ngắm mỹ nam?”, chị Lý chanh chua. Thái Bảo chỉ biết nhún vai, cười bất lực trước lý lẽ của chị. Đúng là miệng lưỡi của Lỗ Quốc Công Trình Giảo Kim!

Trở về từ quán cà phê, Vũ Lục Hàn mới nhận ra Hoàng Lâm đã nhắn cho cô tận ba tin nhắn.

“Bắt quả tang? Em? Làm gì? Ai? Ai có thể khiến cô gái của tôi bớt xinh đẹp?”

Tin nhắn đến ngay sau tin nhắn cuối cùng của cô. Tin thứ hai cách sau đó mười phút.

“Chúa ơi, không phải em bị bắt cóc rồi chứ?”

Và tin thứ ba chỉ cách đây đúng ba phút.

“Vũ Lục Hàn, nếu em không hồi đáp cho tôi, tôi sẽ lật tung cả thành phố này lên để xem em đang làm gì đấy.”

“Em vừa kết thúc hoạt động chân tay mà. Bị bắt quả tang đang trò chuyện với anh, vậy thôi. Em vẫn xinh đẹp.” – Vũ Lục Hàn đã nhanh chóng đáp lại tin nhắn ngay lập tức. Cô lo sợ cậu chạy đến chỗ nhà mình mà làm loạn.

“Tuyệt. Em nhắc nhở tôi phải làm một việc vào ngày mai: bắt em ngồi im ở trong nhà.”

Hoàng Lâm đáp lại ngay sau đó, ngữ điệu vô cùng lạnh lẽo. Cậu giận vì cô chậm nhắn tin hồi đáp sao?

“Thôi nào, tối mai chắc chắn em sẽ phải ở im trong nhà với anh. Ít nhất phải cho em được tự do vào buổi sáng chứ?”

“Tôi không phải người có quyền quyết định tự do của em, Vũ Lục Hàn. Tôi chỉ là người không muốn có chuyện gì xảy ra với em.”

Tin nhắn này thật nghiêm túc! Vũ Lục Hàn nhíu mày nghĩ. Không lẽ anh ấy thật sự tức giận? Nhưng... cô có làm gì đâu chứ? Mọi ngày, Hoàng Lâm đâu có quan tâm đến lịch trình của cô?

“Em đâu có mái tóc vàng***, Hoàng Lâm? Em vẫn luôn như vậy mà! Cảm ơn anh vì đã quan tâm!”

***Tóc vàng (blonde): ám chỉ những cô gái gốc ngoặc, theo quan niệm của người Mỹ.

“Tôi mang em đi từ tay Hàm Vũ Phong. Tôi phải đưa em trở về lành lặn, đương nhiên rồi.”

Những tin nhắn của Hoàng Lâm bỗng nhiên trở nên thật căng thẳng. Cô không còn thấy sự hài hước nào trong đó nữa.

“Em xin lỗi. Em sẽ không để Hàm Vũ Phong trách móc anh đâu.”

“Cảm ơn. Nhưng tôi sẽ tự mình làm điều đó. Em chỉ cần tỏa sáng, bên cạnh tôi. Vậy là đủ.”

“Vâng. Vậy anh ngủ ngon. Hẹn tối mai gặp lại.”

Cần phải dừng cuộc nói chuyện này thôi, Vũ Lục Hàn nghĩ bụng. Vậy là cô quyết định sẽ giả vờ đi ngủ. Thực tế, cô cũng muốn nghỉ ngơi lắm rồi.

“Chúc em ngủ ngon, cô gái của tôi.”

Hoàng Lâm thật kì lạ, Vũ Lục Hàn tắt máy và lia nó lên giường. Ngay cả cách nói chuyện của cậu cũng thế. Không biết cô có nên mừng vì điều này không.

Nếu Hàm Vũ Phong biết đến chuyện này, hẳn sẽ phản ứng ra sao? Lòng cô đột nhiên trĩu nặng. Hẳn không quan tâm đâu, cô nàng Ác quỷ trong cô trỗi dậy. Hẳn thậm chí chẳng thèm liên lạc với cô lấy một chút. Cả tuần qua, hẳn lạnh nhạt, cầu kính với cô. Cô hi vọng vào điều gì chứ, cô gái?

Vũ Lục Hàn thở dài.

Hàm Vũ Phong và Hoàng Lâm. Các anh rốt cuộc cũng thật giống nhau. Khó lường, và không tài nào hiểu nổi.

Đêm ấy, Vũ Lục Hàn rơi vào một giấc ngủ đầy mệt mỏi, không mộng mị.

55. Chương 55

Hôm sau, Vũ Lục Hàn bừng tỉnh khi đồng hồ đã chỉ mười giờ kém. Muộn giờ làm rồi! Vũ Lục Hàn cuống quýt với lấy điện thoại để xem vì sao lại không đổ chuông báo thức. Khi ấy, cô mới nhận ra tối qua chính mình đã quên tắt điện thoại! Trong lúc đợi điện thoại khởi động, cô lao ngay vào vệ sinh để rửa mặt, đánh răng với tốc độ nhanh nhất. Muộn mất rồi, muộn mất rồi! Vũ Lục Hàn lẩm bẩm, dừng lại trước gương để túm gọn mái tóc ngắn sau gáy. Cô vồ ngay lấy điện thoại khi nó đã bật lên, và nhận thông báo của hai cuộc gọi nhờ từ chị Lý. Vũ Lục Hàn ngay tức khắc gọi lại trong khi đang cuống cuồng lục tìm một bộ đồ trong tủ.

“Chị à? Em xin lỗi... điện thoại em hết pin! Em đến ngay, đến ngay đây!”, cô cuống quýt nói khi vừa nghe thấy giọng chị chủ quán. Chị Lý, khác với tưởng tượng của cô, lại tỏ ra bình thản.

“Ồ, em không cần đến đâu! Chị gọi để báo là ca của em Thái Bảo đã xin làm bù rồi! Đây, em có biết gì không? Cậu ta có bạn gái rồi đấy!”

“Ồ... không! Ý em là...”, Vũ Lục Hàn trở nên bối rối, “Em định... ồ, vậy thì nhờ chị nói với Thái Bảo em rất cảm ơn anh ấy...”

“Cậu ta muốn cảm ơn em thì có!”, Lý Tâm Tâm cười phá lên, “Cậu ta đang tích cực kiếm thêm tiền để mua quà tặng sinh nhật cô bạn gái tháng sau! Cậu ta xin làm thay ca cho mọi người mà!”

“Ồ... vậy thì chị cũng đừng để anh ấy làm việc quá sức như vậy...”, Vũ Lục Hàn tỏ ra bất ngờ, hạ giọng.

“Tất nhiên rồi, chị đã nói là dù có làm bao nhiêu ca đi nữa thì cũng chỉ được thưởng thêm nửa lương thôi! Cậu ta đủ thông minh để dừng lại mà, cậu nhóc đó cũng không có chăm lắm đâu, haha...”

“Chị Lý, đừng nói xấu em!”, giọng Thái Bảo vang lên trong máy. Vũ Lục Hàn phì cười.

“Vậy... tuần sau em làm bù buổi sáng nhé?”

“Tùy em thôi! Thế nhé, hôm nay khách có vẻ đông!”

“Vâng, cảm ơn chị! Chào chị!”

Vũ Lục Hàn ôm bộ quần áo trong tay, thở phào. Cô gấp bộ đồ vừa rút ra khỏi tủ và cất về chỗ cũ. Bố mẹ cô đã đi tập dưỡng sinh như thường lệ. Vũ Lục Hàn xuống nhà mở tủ, hâm nóng đồ ăn còn lại tối qua lên và ăn nốt, rồi vội vàng chạy về phòng, nóng lòng muốn mặc lại bộ váy tuyệt vời của Hoàng Lâm lần nữa. Cô lẩn tránh về việc phải làm thế nào để có diện mạo phù hợp với bộ váy, bởi nếu chỉ để mặt mộc và kiểu tóc ngắn chạm vai như mọi ngày thì trông chẳng có gì đặc biệt.

Điện thoại của cô thông báo một tin nhắn đến. Vũ Lục Hàn vội lấy điện thoại, hi vọng kẻ nào đó rất cuộc cũng chịu nhắn tin. Vậy mà tin nhắn lại đến từ Hoàng Lâm.

“Tôi đã mơ thấy em.”

Đỏ mặt, Vũ Lục Hàn lập tức nhắn lại.

“Xin lỗi vì đã khiến anh gặp ác mộng.”

“Không có gì. Đó là một cơn ác mộng tuyệt vời. Em đã ăn gì chưa?”

“Em vừa ăn xong và rất no.”

“Vẫn mặc vừa bộ váy dù bụng em giãn ra vài phân?”

“Ôi, tất nhiên là vẫn vừa! Em có một dạ dày co giãn rất tốt, không dễ gì làm bụng to phình lên vài phân.”

“Tuyệt. Em sinh ra để vừa vặn với bộ váy của tôi.”

“Em thật may mắn!”, cô đã cười tủm tỉm sau khi gửi đi tin nhắn này, tưởng tượng cảnh Hoàng Lâm bật cười thích thú trước khuôn hài hước của mình.

“Không. Tôi thật may mắn khi tìm thấy em.”

Tin nhắn đáp lại của chàng thư sinh khiến Vũ Lục Hàn bối rối. Rất cuộc cô vẫn chưa thể nhận biết khi nào cậu đùa giỡn, khi nào cậu đang nghiêm túc thực sự. Chẳng hạn như lúc này, khi nhận được tin nhắn, Vũ Lục Hàn có cảm giác rằng cậu đã không hề có ý đùa cợt khi gửi nó. Thế nhưng, nếu không phải một câu nói trêu chọc, thì tin nhắn này Thư Sinh gửi thật sự bất thường. Hoàng Lâm rất hài hước, nhưng không giống vậy. Phải chăng cách nói chuyện đong đưa, tán tỉnh đã ăn sâu vào cái miệng lưỡi dẻo dẻo của cậu? Hoàng Lâm vốn đã thích trêu chọc cô ngay từ lúc gặp mặt, bề ngoài tuy tỏ ra sôi nổi, phóng khoáng nhưng thực chất vẫn ngầm đánh giá cô gái nhỏ từ bên trong. Vũ Lục Hàn, chính ra hiểu về Hoàng Lâm kém hơn hiểu biết về Trần Hải Minh tóc đỏ. Chàng Tóc Đỏ, trông có vẻ khó gần, trầm lặng, nhưng tiếp xúc lâu lại có thể dễ dàng biết cậu đang nghĩ gì. Còn Hoàng Lâm, kẻ luôn miệng liến thoắng, lại biết giấu đi suy nghĩ của mình vô cùng kĩ. Xét về độ khó đoán, Vũ Lục Hàn cảm thấy cậu Thư Sinh và tên bạn người lai của cậu thực sự một chín một mười.

“Nhân tiện, bữa tiệc sẽ bắt đầu lúc 8 giờ. Tôi có thể đón em lúc 6 giờ chứ?”

Vũ Lục Hàn bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ mông lung khi điện thoại trên tay cô rung lên báo về một tin nhắn mới. Ngần ngừng một lúc, cô nghiêm túc nhắn lại.

“E rằng lúc đó em đang nấu cơm... Chúng ta có thể gặp nhau lúc 7 giờ?”

“Cô gái ngây thơ ạ, tôi muốn đưa cô ghé qua một vài nơi quan trọng khác nữa. Em có muốn đi ăn cùng tôi?”

Vũ Lục Hàn bất giác cắn môi. Còn đến nơi nào nữa?

“Anh có thể cho em biết ta sẽ đi đâu không?”

“Không. Tôi muốn em phải tò mò đến mức không thể chịu nổi và phải chạy theo năn nỉ tôi cho đi cùng...”

Cô gái nhỏ bật cười. Hoàng Lâm đã trở lại rồi.

“Ồ, vậy thì em năn nỉ anh hãy đến và mang em đi...”, Vũ Lục Hàn lém lỉnh đáp. Cô đã cười rất ngớ ngẩn trong khi gõ tin nhắn.

“Rất vui lòng. Như vậy trông tôi sẽ lịch lãm hơn là cải trang thành một tên bắt cóc và bắt em đi.”

“6 rưỡi, được chứ?”, cô vừa cười vừa nhún lại.

“VẬY là chỉ gặp, không đi ăn?”

“Không đi ăn!”

“Được thôi, hẹn gặp em lúc 6 rưỡi.”

Vũ Lục Hàn lịch sự nhún lại một tin khác.

“Vâng. Hẹn gặp anh lúc đó.”

Hoàng Lâm nhếch miệng cười khi đọc tin nhắn ấy. Cậu bỗng cảm thấy thật khác lạ mỗi khi nói chuyện với Vũ Lục Hàn. Cô gái này, dường như khi không nói chuyện theo kiểu dối mặt, lại thoải mái, mạnh bạo hơn. Giống như cô ấy sợ dối mặt với người khác vậy. Cô ấy hài hước đấy chứ! Hoàng Lâm tựa vào chiếc ghế xoay trong văn phòng làm việc, ngả lưng ra sau, nhắm mắt lại và mỉm cười thư giãn khi nghĩ đến cô gái nhỏ. Nói chuyện với cô ấy thật dễ chịu. Cậu không cần phải nói những câu nói nhạt nhẽo mỗi ngày như “em thật đẹp”, hay gọi cô ấy bằng những đại từ nhằm chán “người đẹp”, “em yêu của anh”. Cô gái ấy có phong cách nói chuyện rất tự nhiên, cậu có thể nói chuyện với Vũ Lục Hàn hàng giờ đồng hồ mà không thể ngừng lại những tin nhắn. Trên hết, bên cạnh cái cảm giác mới lạ này, thì việc luôn nóng lòng muốn gặp cô khiến cậu lo lắng nhiều nhất. Chỉ sáng hôm qua thôi, đi đón Vũ Lục Hàn là thứ việc cậu phải đánh dấu vào lịch cho khỏi quên mất. Vậy mà đến sáng nay, thậm chí cậu chẳng cần lịch nào nhắc nhở, lại còn ngóng trông từng giây cho đến sáu rưỡi. Những cô gái trước kia cậu hẹn hò luôn phải chủ động gọi điện, nhắn tin rồi Hoàng Lâm mới uể oải chạy đến. Cậu là dạng đàn ông phóng khoáng khi còn tán tỉnh, lúc ấy sẽ vô cùng sẵn đón, chăm chút. Cho đến khi cả đã cắn câu, Hoàng Lâm không còn muốn cho cá ăn nữa, dù vậy, cái miệng giảo hoạt của cậu vẫn khiến các cô bạn gái cũ đổ ầm ầm. Một cô gái không thể giận cậu quá mười lăm phút, trừ khi cậu quá chán chường mà không thêm dỗi. Cũng bởi những người cậu đã hẹn hò trước sau gì vẫn quá giống nhau, nên Hoàng Lâm sinh ra cảm giác nản lòng đối với các cô gái. Với cậu, tán tỉnh bất cứ ai đi nữa cũng quá dễ dàng, vậy mà chẳng cô gái nào đủ yêu cậu mà chịu vì cậu hi sinh. Hoàng Lâm là một kiến trúc sư, cậu mang tính cách hoạt bát, năng động, sự quái dị điển hình của một bộ óc kiến trúc, cậu có cái sắc sảo và logic bởi đặc thù ngành nghề, ngoài ra rất nhạy bén với cái đẹp. Quan điểm về cái đẹp của chàng thư sinh cũng vô cùng đặc biệt, thế mà chẳng có cô gái nào đủ đặc biệt để lọt vào mắt cậu. Hoàng Lâm từng thấy Chu Bạch Thảo rất khác biệt, tính cách toát lên một vẻ cao quý đến nỗi những người xung quanh phải nể trọng, bởi nàng không những xinh đẹp lại vô cùng tài năng. Thế nhưng, hẹn hò với nàng lại là chuyện khác. Hoàng Lâm nhìn ra khả năng hẹn hò của mình với nàng là số 0, nên ngay lập tức dừng mọi ý định tán tỉnh. Nàng có vẻ đẹp tự thân đặc biệt, tuy vậy so với những cô gái cậu từng gặp bên cạnh, vẻ đẹp của nàng cũng tựa như vài cô gái khác: trắng trẻo, cân đối, đôi mắt linh hoạt, thông minh và đôi môi ngọt ngào, căng mịn. Cậu gặp không ít cô gái có nét đẹp như Chu Bạch Thảo, có điều họ kém xa nàng về khí chất và thân hình uyển chuyển, dẻo dai vốn tạo thành từ một vũ công ballet. Đôi khi Hoàng Lâm tự hỏi, không biết do cách đối xử của bản thân với các cô gái hay do mình chưa gặp được đúng người, mà cậu chưa bao giờ biết đến cảm giác yêu thương thật sự một cô gái. Cậu thừa nhận mình coi nhẹ phái đẹp, và thích lên giường với họ hơn là thật lòng yêu thương. Số lượng bạn gái cũ của Hoàng Lâm tăng lên theo cấp số nhân, nhưng số thời gian họ ở bên cạnh cậu lại tỉ lệ nghịch với số bạn gái ấy. Khi một cô gái không đem lại cho cậu cảm giác yêu, cậu sẽ chán nản và bỏ bê cô ấy ngay lập tức. Cậu không muốn chủ động nói chia

tay, nhưng nếu không nói thì chẳng cô nào chịu dứt. Hoàng Lâm chấp nhận là một tên đểu, còn hơn bị gán bó mãi với một người mình thậm chí chẳng muốn gọi tên.

Ngài kiến trúc sư Hoàng Lâm, giờ đây lại có những ý tưởng khác. Vũ Lục Hàn là vẻ đẹp khác lạ mà cậu vẫn tìm kiếm lâu nay. Và cô là người cần phải từ từ tiếp cận, vì cô Vũ ấy với Hàm Vũ Phong còn tồn tại một thứ ràng buộc không rõ ràng nào đó. Một khi chưa tìm ra nguyên do của sự ràng buộc, Hoàng Lâm không thể làm gì hơn. Hàm Vũ Phong là bạn thân của cậu. Không thể để một mối quan hệ ra đi một cách nhạt nhẽo chỉ vì một cô gái xen giữa.

Vũ Lục Hàn, Vũ Lục Hàn... Chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh cô gái nhỏ ngượng ngùng trong bộ đầm voan thêu hoa đỏ rực rõ lại xâm chiếm lấy tâm hồn chàng kiến trúc sư. Chưa bao giờ, một cô gái để lại ấn tượng trong cậu lâu đến thế. Hoàng Lâm biết, lần này, cậu đã nóng lòng muốn yêu rồi!

Sáu rưỡi, Vũ Lục Hàn ăn vận đơn giản, lại xách túi đựng bộ váy và đôi giày, xách theo một chiếc túi nhỏ nữa đựng bộ váy satin để từ thiện, chào bố mẹ và đi. Hoàng Lâm đã nói chưa cần thay đồ, cậu không muốn cô cảm thấy bất tiện khi đi lại với bộ váy lùm xùm và đôi giày cao gót. Cô quá hồi hộp, không biết Hoàng Lâm muốn gì. Cô thậm chí còn chẳng biết phải trang điểm thế nào cho nổi bật, và mái tóc cũng không biết phải xử lý ra sao cho phù hợp nữa, vì thế cô cứ để xỏa như mọi ngày. Vũ Lục Hàn đi bộ ra đầu ngõ, nhận ra chiếc xe đồ bóng loáng của Hoàng Lâm. Tuy thế ngay khi nhìn thấy Thư Sinh, đôi mắt cô mở to, chết sững. Hoàng Lâm có-mái-tóc-màu-vàng!

“Chào em!”, cậu cười rất tươi và tiến đến trước Vũ Lục Hàn. Nhận ra ánh mắt bàng hoàng của cô, cậu luồn tay vào mái tóc, phụng phịu cười. “Có khác lạ quá không? Đây chỉ là màu tạm thời thôi. Tôi muốn đổi màu cho mái tóc để phù hợp với em.”

Vũ Lục Hàn nuốt khan. Tóc vàng thì liên quan gì đến cô? Nhưng liên quan đến một kẻ ngoại quốc có mái tóc vàng hoe... vàng, khá là liên quan đấy!

“Sao em bất động vậy chứ? Không lẽ đã hóa đá trước vẻ đẹp trai của tôi?”, Thư Sinh cười, búng tay vài cái trước mặt cô gái nhỏ. Vũ Lục Hàn lắc đầu nguầy nguậy, đôi mắt vẫn giãn mở thật to.

“Anh... Ôi, không thể tin được...”, Vũ Lục Hàn thốt lên bờ ngõ, đưa tay toan chạm vào tóc cậu, nhưng rồi lại rút về. Hoàng Lâm mỉm cười trước phản ứng của cô, cúi thấp đầu:

“Nào, chạm vào đi! Em sẽ thấy rằng mái tóc mượt mà của Hoàng Lâm vẫn còn đây, chỉ bị phủ một lớp màu óng ánh lên mà thôi...”

Vũ Lục Hàn ngây ngô cười trước câu nói đùa của cậu, rụt rè... nhưng rồi chạm vào tóc cậu. Cô cười tươi tắn, luồn sâu bàn tay mình vào mái tóc mềm mại của Hoàng Lâm. Thư Sinh hợp với tóc đen, nó khiến cậu vô cùng trẻ trung. Thế nhưng, dù đen hay không đen, thì Hoàng Lâm vẫn là người sở hữu mái tóc tuyệt vời. Mát mát, mượt và rất êm, Vũ Lục Hàn chỉ nghĩ được vậy khi được chạm tay vào tóc chàng kiến trúc sư trẻ. Cô cảm thấy nụ cười của cậu, rất tươi theo từng cử động của mình. Bất giác, cô tự hỏi, không hiểu mái tóc của Hàm Vũ Phong có mềm mại như thế? Hẳn chưa bao giờ cho cô chạm vào tóc mình, thật ra, chưa có chàng trai nào lại để một cô gái chạm vào tóc, nếu không phải thân quen và không phải thợ làm tóc. Hoàng Lâm là một chàng trai có suy nghĩ kì lạ, Vũ Lục Hàn rất thích tính thoải mái, vô tư của chàng kiến trúc sư. Cô bỗng nhiên thấy Hoàng Lâm thật gần gũi.

“Em đã tin tôi là Hoàng Lâm chưa? Giờ đi cùng tôi được rồi chứ?”, Hoàng Lâm đùa giỡn sau khi cho cô “xoa đầu” mình, kèm theo nụ cười tỏa nắng. Vũ Lục Hàn tí mắt, gật đầu.

“Ta sẽ đi đâu thế?”, cô gái nhỏ lại hỏi khi ngồi vào trong xe. Hoàng Lâm tủm tỉm cười.

“Bí mật, đi rồi sẽ biết!”

Cái cách giữ bí mật của Hoàng Lâm khiến Vũ Lục Hàn tò mò phát điên, cho đến khi nhận ra chàng thư sinh vừa dừng xe lại trước một tiệm salon nổi tiếng. Cô cứ tròn mắt ngồi im thín thít như vậy, cho đến khi Hoàng Lâm mở cửa xe cho cô.

“Em không định ngồi đây mãi đấy chứ?”, cậu phì cười. Lúc này, cô bỗng thấy cậu thật giống Hàm Vũ Phong. Cô đỏ mặt, chui ra khỏi chiếc Ferrari đồ lóang.

“Đi nào, đây là bước đầu tiên để biến em thành Lọ Lem. Ta là tiên đỡ đầu của em, một lát nữa ta sẽ trở thành Hoàng Tử”, Hoàng Lâm cười và ra vẻ lịch sự. Điều bộ ấy giúp Vũ Lục Hàn tự tin hơn. Cô đi theo cậu vào tiệm salon với nụ cười rạng rỡ.

“Charlotte, em yêu, đây là cô gái mà anh đã nhắc đến với bộ váy của anh. Hãy làm anh ngạc nhiên đi nào!”, Hoàng Lâm sử dụng tiếng Anh để nói với một cô gái có mái tóc bob màu khói. Cô ta đáp lại niềm nở, chạy tới ôm cậu và đặt vào hai má cậu nụ hôn gấp mặt. Hoàng Lâm chẳng có vẻ gì là từ chối, khoác vai Vũ Lục Hàn, vô cùng thân thiết:

“Charlotte là một người bạn của tôi ở Anh. Cô ấy làm chủ nơi này, tay nghề vô cùng tuyệt diệu. Không phải ai cũng được chính tay cô ấy làm tóc cho đâu, gần như chẳng ai cả. Dù vậy, học trò của cô ấy cũng đủ giỏi để tạo ra danh tiếng cho nơi này rồi. Em hôm nay đã cực kì may mắn khi cô ấy không bận việc đấy!”

Vũ Lục Hàn gật đầu, ngưỡng nghịu cười nhẹ nhàng. “Cảm ơn anh!”

“Không, đây là nghĩa vụ của tôi! Lại gần Charlotte đi, tôi đảm bảo em sẽ xinh đẹp gấp đôi hôm trước!”

Và Vũ Lục Hàn vô cùng tin tưởng vào điều đó.

Bảy giờ mười lăm, Vũ Lục Hàn bước ra khỏi tiệm salon, ngỡ ngàng với diện mạo của chính bản thân. Cô ríu rít cảm ơn Charlotte, bởi chính cô còn chẳng nhận ra mình trong gương. Thể theo bộ váy mà Hoàng Lâm đã miêu tả, Charlotte thật sự biến cô thành một nàng công chúa khi tỉ mỉ tỉa tốt từng lọn tóc ngắn, và làm xoăn nó thật nhẹ. Khi mái tóc trông như đã xoăn tự nhiên, Charlotte bắt đầu tết thành một vương miện nhỏ quanh đầu, gài phụ kiện hoa bằng kim loại ánh kim lên chiếc vương miện tết bằng tóc của cô. Charlotte xịt lên keo giữ nếp tóc, và bóp nhẹ để mái tóc giữ được độ xoăn tự nhiên mà không quá già. Vũ Lục Hàn không thể hợp hơn với mái tóc tuyệt diệu này.

Hoàng Lâm đã cảm ơn Charlotte bằng nụ hôn thật sâu, ở môi! Vũ Lục Hàn cảm giác như họ đang hẹn hò, nhưng rồi lại lắc đầu chối bỏ bởi Hoàng Lâm dường như không có cử chỉ nào thân mật hơn mức “bạn”. Cậu chẳng lý gì đang hẹn hò một cô gái, lại mời cô gái khác cùng mình dự tiệc. Cậu cũng chẳng dại dột mà đem Vũ Lục Hàn đến chỗ bạn gái để làm tóc. Có lẽ... một nụ hôn chỉ đơn giản là thói quen chào hỏi kì lạ của Hoàng Lâm mà thôi!

Từ tiệm salon của Charlotte, Hoàng Lâm quay xe thẳng đến... cửa hàng thời trang của mình. Cậu nở nụ cười nửa miệng quen thuộc khi nhân viên cúi chào. Vũ Lục Hàn nhận ra Tiểu Hồng, người đang nhìn cô cười tươi tắn.

“Tôi quay lại rồi đây! Các em, hãy biến cô gái của tôi thành nàng công chúa đẹp nhất đêm nay đi nào”, Hoàng Lâm cười mê hoặc, và vẫy gọi Vũ Lục Hàn. Những nhân viên của Hoàng Lâm sẽ trang điểm cho cô thật chuẩn, và giúp cô thay vào bộ váy dạ hội của mình. Cùng lúc đó, Hoàng Lâm sẽ chỉnh tề trong bộ đồ của cậu, xong việc, chỉ cần lái xe đến nhà Chu Bạch Thảo mà thôi. Hoàng Lâm để cô lại cho nhân viên trong gian trưng bày hàng hiệu, còn cậu mất hút bên ngoài. Hai cô nhân viên, trong đó có Tóc Hồng, chăm chút thật tỉ mỉ cho gương mặt xinh xắn của Vũ Lục Hàn. Tóc Hồng không ngần ngại bắt chuyện với cô, dường như có thiện cảm rất lớn với cô sau ngày hôm qua được cô giúp thoát khỏi trận lôi đình của ông chủ.

“Cô may mắn thật đó nha! Sếp khó tính lắm, chẳng cho ai mặc bộ váy ấy bao giờ, thế mà cô thử một lần lại vừa vặn! Đúng là duyên số!”

“Sao? Không cho ai mặc vậy còn trưng bày làm gì?”, Vũ Lục Hàn chớp chớp mắt hỏi, trong khi hai mắt nhắm tịt để dẫm phần.

“Sếp nói bộ váy ấy trừ khi có người mặc thật vừa vặn mới được bán, nếu chỉ có một chút lỗi, quá chật, quá rộng, quá ngắn, quá dài,... tuyệt đối không bán. Bán được cho nữ chủ nhân nào phải đặc biệt lưu lại ảnh và số điện thoại. Váy bán mà không có ảnh với thông tin người mua, sếp đuổi việc hết!”

“Anh ấy... có vẻ khó tính nhỉ?”, Vũ Lục Hàn cười.

“Khó tính? Không đâu, sếp dễ tính lắm! Sếp chỉ nổi nóng khi bọn tôi làm việc không ra đâu vào đâu thôi! Dân kiến trúc bao giờ chả thích những thứ rõ ràng!”

“Thật kì lạ, sếp học kiến trúc mà lại mở được một thương hiệu thời trang...”, cô nhân viên còn lại, đang hí húi chỉnh lại bộ váy cho cô, lên tiếng. Tiểu Hồng tắc lưỡi.

“Sếp có người làm cho chứ! Nhưng mà chiếc váy này do sếp thiết kế, phải nói rằng rất đẹp! Ôi... ông chủ của chúng ta thật tài giỏi...”, Tóc Hồng thở dài, lắc đầu rồi tiếp tục công việc.

“Xong rồi, bộ váy rất tuyệt! Cô rất hợp với chiếc váy này đó!”, người nữ nhân viên kia thốt lên đầy phấn khích. Vũ Lục Hàn đang đánh son môi, khoe miệng nhếch lên biểu hiện một nụ cười cảm ơn.

“Tiểu Hàn, cô đúng là cực kì may mắn mà! Sếp nhìn cô không rời. Tôi cũng muốn một lần được sếp để mắt tới...”, Tiểu Hồng lại than thở. Vũ Lục Hàn khẽ lắc đầu.

“Không phải đâu, tôi chỉ là bạn của anh ấy thôi!”

“Cô khiêm tốn quá đấy. Các cô gái được sếp dẫn đến đây, ai cũng tự hào khoe mình là bạn gái sếp. Cô thì... một tiếng bạn, hai tiếng bạn,...”, Tóc Hồng cười khúc khích, xoa ngón tay vào thỏi son đỏ và chấm nhẹ lên môi Vũ Lục Hàn.

“Thật đấy, chỉ bạn thôi...”, Vũ Lục Hàn cố đính chính. Tiểu Hồng chẳng tin vào điều đó nữa.

“Được rồi... Nào! Hãy nhìn vào gương đi, Công Chúa!”, cô nàng tóc hồng hô lên với khuôn mặt sáng bừng, vẫy tay nhờ người mang gương tới.

Khi Vũ Lục Hàn nhìn vào gương, cô không còn nhận ra mình nữa. Người trong gương đang nhìn cô là một cô nàng đẹp tuyệt, đôi mắt mơ màng to hơn hẳn nhờ eyeliner, phần mắt màu hồng tím với ánh nâu gần đuôi mắt khiến cô vô cùng đáng yêu. Với kem che khuyết điểm, hai quầng thâm to sụ dưới bọng mắt của cô hoàn toàn bị che khuất. Hai má gầy được lấp đi bằng cách tạo khối với tone hồng. Đôi môi mỏng manh trở nên căng mọng, hấp dẫn bởi một lớp son hồng lót dưới màu son lì đỏ, tiếp màu với những bông hoa hồng trên váy. Cộng với mái tóc cổ điển đáng yêu, Vũ Lục Hàn trở thành nàng Lọ Lem bước ra từ truyện cổ tích. Cô xốn xang với chính hình ảnh xinh đẹp của mình. Tim cô đập mạnh và cô nở nụ cười biết ơn rất chân thật. Họ, Charlotte, Tiểu Hồng, đêm nay chính là bà tiên đỡ đầu của cô. Và cả Hoàng Lâm nữa, nếu cậu muốn như thế. Ôi, thật kì diệu! Vũ Lục Hàn chưa từng xúc động đến vậy, khoe miệng cứ cong lên thành một nụ cười. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ thấy mình đẹp như thế, từ khi cô còn nhỏ đến giờ. Vẻ đẹp của cô, dù được công nhận bởi nhiều người khác, lại không hề được công nhận bởi chính cô. Đêm nay, Vũ Lục Hàn vô cùng xinh đẹp.

“Cảm ơn cô rất nhiều! Thật... tuyệt quá!”, Vũ Lục Hàn lấp bắp, không thể ngừng ngắm mình trong gương. Tiểu Hồng đỏ mặt tự hào.

“Tôi đã từng là chuyên viên trang điểm mà! Tôi được đào tạo bài bản hẳn hoi đấy!”

“Tuyệt quá, cô thật tài giỏi! Cảm ơn cô!”, Vũ Lục Hàn thốt lên với sự chân thành nhất. Tiểu Hồng như bắt được niềm vui của cô, nở nụ cười đầy thiện cảm:

“Đi nào, ra ngoài kia. Sếp chắc chắn đang sốt ruột lắm!”

Và Tóc Hồng nắm tay Vũ Lục Hàn, cẩn thận giữ trong khi cô xỏ chân vào đôi giày Louboutin trắng. Vũ Lục Hàn giờ cao hơn Tiểu Hồng một chút. Nàng nhân viên tóc hồng đặt tay lên bả vai cô, ấn nhẹ:

“Cô hãy thẳng lưng lên, hai bả vai phải bẻ ra phía sau, thế này nè. Hãy tưởng tượng như cô vừa chấp tay sau lưng vừa đi vậy! Ngực vươn lên phía trước, đầu ngẩng cao đầy kiêu hãnh... Đó, thật giống một nàng tiểu thư xinh đẹp!”

Vũ Lục Hàn lúng túng cười, hai má hồng lên dưới lớp trang điểm. Cô có chút loạng choạng khi bước những bước đầu, nhưng rồi nhanh chóng lấy thăng bằng trở lại. Cứ thế, Tiểu Hồng dẫn cô gái nhỏ bước ra gian hàng lớn phía ngoài. Nhưng cặp mắt đổ dồn vào Vũ Lục Hàn với vẻ ngạc nhiên nhất. Hoàng Lâm, người đứng giữa ba nhân viên nam và một nhân viên nữ, đang quay lưng lại với Vũ Lục Hàn. Mái tóc nhuộm vàng bạch kim đã được vuốt ngược ra phía sau, như lần khai trương khu resort. Trên người cậu là bộ suit trắng được thiết kế đặc biệt mang hơi hướng hoàng tộc, áo vest đuôi tôm được viền quanh bằng họa tiết hoa hồng đỏ viền ánh kim vàng, phù hợp với những bông hoa trên váy Vũ Lục Hàn. Cậu diện một đôi giày da trắng đơn giản, nhưng là giày thể thao chứ không phải những đôi giày Âu thường được đi kèm khi mặc suit. Một

nhân viên nam đang giúp Hoàng Lâm chỉnh lại hai cầu vai gắn đá trên chiếc áo vest, một người đang gài hoa hồng lên túi áo ngực của cậu, trong khi cậu đang đi vào một đôi găng tay trắng. Cậu hoàn hảo như chàng hoàng tử quyến rũ trong truyện cổ tích, chờ đợi gặp nàng công chúa của đời mình. Hoàng Lâm nghe thấy tiếng những nhân viên nữ xuýt xoa, liếc ngoái lại nhìn. Cậu ngay lập tức sững người trước vẻ đẹp của cô gái nhỏ. Vũ Lục Hàn nhìn thẳng vào cậu, bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng, liền cười tươi với một sự bối rối.

“Trông em... ổn chứ?”, cô hỏi. Hoàng Lâm sững sờ vài giây, quay hẳn lại và cười rạng rỡ.

“Em là cô gái xinh đẹp nhất mà tôi từng biết!”

Vũ Lục Hàn cúi đầu ngại ngùng, biết rằng cậu đã ca tụng thái quá. Hoàng Lâm đi đến trước cô, vắn cao hơn cô một cái đầu. Cậu nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Vũ Lục Hàn trong sự bối rối của cô, lịch sự cúi người đặt một nụ hôn nhẹ lên mu bàn tay cô gái nhỏ, nhìn cô mỉm cười:

“Thật vinh dự cho tôi khi được đi bên cạnh cô, cô Vũ.”

“Thật vinh dự cho em khi được sánh vai cùng Ngài, thưa Hoàng Tử”, Vũ Lục Hàn cười duyên dáng, trêu chọc. Hoàng Lâm cười rạng rỡ, bỗng nhiên muốn... hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô. Cậu vội vàng quay đi chỗ khác để tránh cảm giác ấy, nhìn sang cô nhân viên tóc hồng của mình.

“Tiểu Hồng, em thật tuyệt vời! Cảm ơn em! Nếu em không chê, tôi có thể tặng em bất kì bộ đồ nào em muốn, trong cửa hàng này.”

“Ôi, thật chứ?”, Tóc Hồng hô lên sung sướng, “Tử vi nói đúng, hôm nay Hồng Hồng này thật may mắn mà! Cảm ơn sếp, cảm ơn Tiểu Hàn!”, dứt lời, cô nàng uốn éo chạy ngay vào gian hàng đồ hiệu. Hoàng Lâm phì cười, quay lại nhìn cô gái nhỏ. Những cảm xúc của cậu vẫn dâng lên thật mãnh liệt, và khác lạ. Chính cậu cũng không biết phải làm gì bây giờ nữa.

“Đi thôi, cô gái của tôi. Em không muốn bị chậm trễ, phải không?”, Hoàng Lâm lên tiếng để át đi cảm xúc của mình, chìa tay ra chờ đợi cô gái nhỏ.

Vũ Lục Hàn bỗng thấy lòng mình thất lại. Hoàng Lâm... thật giống Hàm Vũ Phong. Cô không thể ngăn bản thân nhớ da diết mái tóc hoe vàng vuốt rối, bàn tay to lớn, ấm áp chìa ra chờ đợi cô đặt tay vào. Ngay cả ánh mắt màu nâu khói, sắc lạnh nhưng lại vô cùng dịu dàng, và đôi môi gợi cảm vẽ một nụ cười nửa miệng đẹp tuyệt vời trên gương mặt lai góc cạnh. Những thứ đó, cô bắt gặp ở chàng trai đang đứng trước mình đây. Họ, một người châu Á, một người lai châu Âu, vậy mà vẫn giống nhau đến thế. Thật có lỗi khi vui vẻ bên Hoàng Lâm mà lại nghĩ tới tên bạn thân của cậu. Vũ Lục Hàn đỏ mặt, cụp mắt xuống, tuy môi vẫn cười. Cô rụt rè chạm nhẹ bốn đầu ngón tay vào bàn tay Thư Sinh, và cậu cũng lịch sự nắm lấy.

Hai người bước ra khỏi cửa hàng thời trang, các nhân viên lại xếp thành hàng cúi chào họ. Hoàng Lâm nhanh chóng mở cửa xe cho cô, rồi chui vào ghế lái của mình. Ôi, thật giống ngài Adam kiêu căng của cô! Vũ Lục Hàn nuốt khan khi liên tục bị hình ảnh của Hàm Vũ Phong chi phối chàng trai bên cạnh. Rồi cô lại thở dài. Không biết giờ này Hàm Vũ Phong và Chu Bạch Thảo đã gặp nhau chưa? Hẳn là người cặp kè với nàng, chắc chắn phải đến sớm hơn các vị khách khác rồi! Cô có chút an ủi khi hi vọng rằng hẳn bạn đến độ muộn bữa tiệc vài phút. Dù khả năng ấy hoàn toàn không thể xảy ra, nhưng cô vẫn muốn tự an ủi bản thân một chút. Tên kiêu căng máu lạnh ấy chẳng thèm liên lạc với cô lấy một chút. Ồ, anh ta có chuyện gì để liên lạc với cô chứ? – cô à Ác Quỷ trong cô ngáp dài, không có cô, hẳn ta đang thỏa mãn với nàng bạn gái xinh đẹp rồi

56. Chương 56

“Tôi thấy em xách theo một chiếc túi. Trong đó đựng gì vậy?”, Hoàng Lâm hỏi khi đang lái xe đến bữa tiệc. Vũ Lục Hàn liếc nhìn chiếc túi đựng bộ váy ở băng ghế sau, cười đáp:

“Em muốn đóng góp vào buổi từ thiện một bộ váy của em!”

“Thật sao?”, Hoàng Lâm cười toe toét, “Thật tuyệt vời, nó sẽ vô cùng hợp với món đồ từ thiện của tôi. Em có thể miêu tả bộ váy ấy không?”

“Vâng... váy satin màu trắng, cỡ mười... Nó chỉ đơn giản là váy suông trơn không tay với phần cổ vuông, nhưng em đã may thêm một mảnh vải ren màu hồng nhạt viền quanh cổ. Chỉ vậy thôi... em nghĩ... trông sẽ nữ tính hơn...”, Vũ Lục Hàn rút rè đáp. Cậu nở nụ cười nửa miệng hoàn hảo.

“Em thật hiểu ý tôi! Và sẽ có tương lai sáng lạn ở công ty của tôi đấy!”, Hoàng Lâm quay sang, dành cho cô một nụ cười, “Thứ tư tuần tới đến phỏng vấn nhé?”

“Vâng...”, Vũ Lục Hàn băng khuông đáp. Cậu vẫn muốn cô làm việc cho mình, thật tuyệt!

“Anh... có phải từ thiện một đôi giày?”, Vũ Lục Hàn bỗng dưng hỏi. Thư Sinh ngây ngô nhìn cô.

“Không! Điều gì khiến em nghĩ vậy?”

“Vì anh nói... món đồ của anh phù hợp với bộ váy của em...”, cô trở nên lúng túng.

“Ôi, cô bé của tôi, đó là một chiếc trâm cài áo đính một viên ruby 25.59 carat”, Hoàng Lâm thản nhiên nói, tựa hồ như đó là một thứ đồ trang trí cỏn con. Trong khi Vũ Lục Hàn ngồi bên cạnh đã đông cứng!

“Một... một viên ngọc 25.59 carat... để đấu giá ư?”, cô tròn tròn mắt, “Làm sao... có thể... mua được thứ đó?”

“Có đấy, bé bỏng ạ”, Thư Sinh cười giòn tan, “Viên ruby The Sunrise đã trở thành viên đá đắt đỏ sau cuộc đấu giá ở Geneva với giá chung cuộc 28.25 triệu franc Thụy Sĩ. Tôi đã đấu giá cùng một tay người Pháp qua điện thoại và dành được nó một cách vất vả vô cùng đó, cô bé ạ...”, Hoàng Lâm có vẻ tự hào. Vũ Lục Hàn sững sờ trước độ chịu chơi của chàng kiến trúc sư.

“Anh... có bao nhiêu viên đá như vậy?”, Vũ Lục Hàn thì thào, không thể tin nổi. Hoàng Lâm cười lớn trước phản ứng buồn cười của cô.

“Em thật đáng yêu. Tôi chỉ mua một viên duy nhất thôi! Tôi định dành tặng mẹ nên cho làm thành trâm cài áo, nhưng rồi lại tìm thấy một bộ vòng cổ với viên đá mặt trăng đen hiếm hơn. Vậy nên tôi tặng mẹ bộ vòng cổ đó và giữ lại chiếc trâm cài áo này cho mình...”

Hoàng Lâm ngáp ngừng đôi chút, và hạ giọng.

“Tôi định mang viên đá gắn lên nhẫn đính hôn để tặng cho cô gái mình yêu. Nhưng rồi cuộc tìm ra cô ấy thật khó...”

Vũ Lục Hàn bỗng dưng thấy thương cảm. Cậu hẹn hò thật nhiều, vậy mà rồi cuộc vẫn chưa tìm thấy tình yêu. Người như cậu, tài giỏi, có đầu óc, có năng khiếu, có tính cách tuyệt vời, gu thẩm mỹ tinh tế, vẻ ngoài đẹp trai, sự nghiệp và tiền đồ ổn định. Nhưng một người yêu thật lòng lại khó để tìm thấy.

“Vậy là... anh quyết định... mang nó đi đấu giá?”, Vũ Lục Hàn rút rè hỏi. Cậu gật đầu kèm nụ cười.

“Cảm ơn em. Tôi đang vô cùng băn khoăn về giá tiền đấu giá thì em lại cho tôi một ý tưởng kì diệu!”

“Ý anh là?”

“Tôi có thể... gắn nó lên bộ váy của em... và coi như bộ váy ấy là món đồ từ thiện chung được chứ?”, Hoàng Lâm liếc nhìn cô. Vũ Lục Hàn cắn môi.

“Nhưng... anh không sợ bộ váy của em sẽ làm giảm giá trị của viên ngọc sao? Ý em là... viên ngọc thật vô giá!”

“Không, tôi thấy bộ váy của em mới vô giá. Bởi em thật sự đã đặt hết tâm lòng và tâm huyết của em vào nó, điều đó trị giá hơn bất cứ viên ruby đắt tiền nào, cô bé ạ”, Hoàng Lâm đột nhiên trở nên dịu dàng. Vũ Lục Hàn cúi đầu với hai má hồng đỏ, không biết nên đáp thế nào.

Tám giờ đúng, chiếc Ferrari Enzo đi qua hai người gác cổng, tiến thẳng vào trước cửa chính căn biệt thự gia đình họ Chu. Hoàng Lâm bước xuống, mở cửa xe cho Vũ Lục Hàn, đợi cô bước ra và giao lại chìa khóa xe cho người vệ sĩ đang đứng đợi, nói với anh ta vài lời. Một người mở cánh cửa to lớn dát vàng, và Hoàng Lâm làm một cử chỉ của một quý ông lịch lãm. Vũ Lục Hàn ngáp ngừng một chút, rồi rút rè khoác tay cậu. Hoàng Lâm dường như đã quá quen thuộc nơi này, cậu đi vào tiền sảnh vô cùng lớn với sàn nhà bóng loáng như mặt gương. Căn biệt thự của gia đình Chu Bạch Thảo được xây dựng như một tòa lâu đài thu nhỏ của hoàng gia, với cột nhà cao hoành tráng, và những chiếc đèn chùm trắng lệ thành một đường thẳng tắp dọc

tiền sảnh. Hai bên là bức tường bọc nhung đỏ với những khung tranh lớn mạ vàng, có ảnh chân dung của hai ông bà Chu, ảnh chân dung vô cùng xinh đẹp của Chu Bạch Thảo, ảnh chụp cả gia đình. Đi hết sảnh là một cánh cửa lớn khác, đã được mở sẵn và có những người vệ sĩ với y phục chỉnh tề đứng hai bên.

“Xin cho xem vé mời”, một người nói. Vé mời? Vũ Lục Hàn liếc mắt nhanh lên nhìn Hoàng Lâm. Cậu bình thần lấy từ túi áo trong ra một tấm thiệp mời màu vàng kim sáng. Ra vậy, người đi cùng không cần có thiệp mời.

“Xin mời Ngài”, người vệ sĩ gửi trả lại tấm thiệp và đưa tay vào bên trong bằng một cử chỉ lịch sự. Hoàng Lâm gật đầu cười xã giao, chậm rãi đưa Vũ Lục Hàn tiến sâu vào.

Hoàng Lâm và Vũ Lục Hàn đi qua cánh cửa với hai người canh cửa gác. Tiếng nhạc cổ điển đã từ xa vang lại. Họ lại đi trên một hành lang ngắn, gần cuối hành lang là hai chiếc bàn rộng trải khăn trắng kê sát cạnh nhau. Có hai cô gái đang ngồi phía sau bàn. Hoàng Lâm chậm rãi đưa Vũ Lục Hàn tiến đến gần họ.

“Xin quý Ngài cho biết tên?”, cô gái ngồi sau chiếc bàn có mái tóc vàng được búi gọn, phong thái lịch sự, khoác lên mình một bộ váy quây màu trắng.

“Hoàng Lâm và Vũ Lục Hàn”, Thư Sinh đáp. Cô gái tóc vàng lập tức viết tên hai người vào một cuốn sổ dày cộp.

“Đồ từ thiện của hai người?”, Tóc Vàng ngẩng lên hỏi. Hoàng Lâm cười nhếch miệng, quay ra đằng sau nhìn. Một người vệ sĩ đang bê theo chiếc hộp nhỏ bước vào hành lang. Cậu đợi người vệ sĩ đó đến gần mình, liền quay lại đáp.

“Bộ váy satin trắng và viên ruby The Sunrise.”

Dứt lời, Hoàng Lâm đón chiếc hộp mà cậu và cô gái nhỏ đã chuẩn bị, mở hé chiếc hộp để kiểm tra lại lần nữa. Trâm cài áo nạm viên ngọc quý được gài vào chính giữa cổ áo, đoạn tiếp giáp của hai miếng vải ren mà Vũ Lục Hàn đã may vào. Cậu hài lòng đóng hộp, trao cho cô gái ngồi cạnh. Cô gái, với mái tóc đen được tết cầu kì và mặc bộ váy quây màu trắng, kính cẩn đón lấy chiếc hộp và dán lên phần tiếp giáp của nắp một mảnh giấy vàng kim. Cô nàng tóc vàng hí húi viết xong, lại quay lên hỏi:

“Giá khởi điểm của Ngài?”

“Ba mươi triệu đô”, cậu thông thả đáp. Vũ Lục Hàn một lần nữa tròn mắt. Ba mươi triệu đô cho viên ngọc 25 carat!

“Xin mời Ngài và Cô kí tên xác nhận!”, Tóc Vàng hoàn thành xong thủ tục, xoay quyển sổ lại và trang trọng trao cây bút kim nạm vàng sáng bóng cho khách. Hoàng Lâm mỉm cười, lịch sự đón lấy, kí tên, và quay lại đưa cây bút cho Vũ Lục Hàn. Cô rút rờ cầm lấy, liếc nhìn cậu và kí tên. Một cảm giác vô cùng lạ lẫm.

Hoàn thành việc trao đổi đầu giá, Thư Sinh cùng cô gái nhỏ bước vào một căn phòng khiêu vũ rộng lớn. Vũ Lục Hàn tuyệt đối kinh ngạc: một căn phòng này phải to bằng cả căn nhà của cô! Họ đang đứng trên một lan can cao, trải thảm nhung màu rượu Rum, với thành lan can bằng vàng cách điệu. Tiếng nhạc cổ điển bao trùm không gian, có một giàn nhạc sống đang chơi ở ngay bên dưới, giữa hõm cầu thang. Đứng từ trên chỉ nhìn thấy cửa sổ cao vút theo kiến trúc nhà thờ, được che rèm màu nghệ. Căn phòng bao trùm bởi ánh sáng vàng tạo thành từ chiếc đèn chùm thủy tinh khổng lồ trên trần nhà, mà Vũ Lục Hàn phải ngược lên để chiêm ngưỡng độ xa hoa của nó; và từ những chùm đèn ốp thẳng trên tường, vô cùng lộng lẫy. Hoàng Lâm dẫn cô bước xuống cầu thang. Ban công kéo dài sang hai bên hình vòng cung, dẫn về hai phía cầu thang bước xuống bên dưới. Cô nhìn thấy những vị khách đến sau cũng đang nổi bước mình chậm rãi đi xuống trên cầu thang trải thảm nhung đỏ. Cô sống trong cảm giác của một ngôi sao Hollywood. Cầu thang uốn tròn hình cánh cung, ôm lấy ban nhạc sống ở giữa. Các vị khách đứng trọn giữa không gian của phòng khiêu vũ, cười nói, chào hỏi và tán chuyện rất nhẹ nhàng. Hai dãy bàn lớn trải khăn trắng kê song song nhau, thẳng chân cầu thang xuống, trên đó bày biện vô vàn món ăn nhẹ: bánh, đồ ngọt, những tháp chocolate với hai bát thủy tinh đựng dâu đỏ mọng kê bên, những chiếc đĩa bạc sáng bóng với mứt, bơ và hoa quả. Có các nam phục vụ, bảnh bao và chải chuốt trong những bộ đồng phục màu trắng, bê trên tay những chiếc khay bạc sáng đựng cocktail. Có các cô gái duyên dáng trong những chiếc đầm ôm trắng ngà, bê trên tay khay bạc đựng những ly rượu nhẹ. Thật xa hoa và lộng lẫy! Vũ Lục Hàn choáng ngợp trước khung cảnh, trước con người. Vô vàn cô gái với những bộ phục trang cổ điển nhưng không kém phần lộng

lấy, những mùi nước hoa đắt tiền vương vấn trong không khí đến ngất ngây. Khi trang điểm, Tiểu Hồng đã sử dụng loại nước hoa dạng lăn của Dolce&Gabbana cho Vũ Lục Hàn, ở hai cổ tay và ở sau tai. Cô toát lên mùi hương nhẹ dịu, rất thanh khiết chứ không đậm đà. Vũ Lục Hàn bắt giắc nhìn quanh trong đám thực khách để tìm gương mặt điển trai quen thuộc, nhưng rồi cuộc lại chẳng thấy đâu. Cô có chút hụt hẫng, tuy một phần hồi hộp. Hẳn có tham gia bữa tiệc? Hay hẳn sẽ đến muộn? Chu Bạch Thảo đâu? Sao ngay cả nàng cô cũng không hề thấy?

“Lối này, cô bé”, Hoàng Lâm đột nhiên thì thầm vào tai cô khi họ xuống đến bậc thang cuối cùng. Cậu không đi vào giữa căn phòng khiêu vũ mà rẽ ngay chân cầu thang, ngược lại nơi dần thực khách đang tán gẫu. Họ đi xuống một đoạn và rẽ vào một căn phòng phía sâu bên trong. Một vệ sĩ trong bộ suit đen quen thuộc đứng trước cửa, cúi chào họ và gõ hai lần lên cánh cửa. Giọng Chu Bạch Thảo vang lên rất rõ ràng: “Mời vào”. Cánh cửa lập tức được người vệ sĩ mở ra, và tìm Vũ Lục Hàn đập nhanh vì hồi hộp khi nhìn thấy bóng người cao lớn bên trong căn phòng ấy.

“Chúng tôi muộn năm phút, vô cùng xin lỗi!”, Hoàng Lâm lịch sự nở nụ cười nửa miệng vừa phải. Cậu nắm nhẹ lấy tay Vũ Lục Hàn và đưa cô vào bên trong phòng. Đó là một căn phòng rộng với trần nhà hình vòng cung, trải thảm nhung màu cà phê với những đường viền màu vàng kim sáng. Tường căn phòng được ốp bằng một loại đá nâu chạm khắc tinh xảo, trên đó treo rất nhiều những bức tranh được phóng lớn trong khung mạ vàng như ngoài tiền sảnh, tuy là tranh vẽ những nàng công chúa trong hoàng tộc. Ba chiếc đèn chùm kiểu cổ với thân mạ vàng, cắm nến trắng chiếu sáng cho cả căn phòng, kèm với ánh sáng từ đèn nền để bằng vàng ốp thẳng trên tường. Hai bộ bàn ghế gỗ mịn láng kê song song nhau, sát bức tường cạnh cửa phòng. Một khung cửa sổ khung gỗ lớn được đóng kín, với rèm cửa trắng lẹ có họa tiết trùng màu bức tường trong căn phòng. Bên cạnh ngay cửa sổ là một ống khói giả, cột trụ bao quanh được chạm khắc tinh tế từ đá cẩm thạch, ngay phía trên là bức hình vô cùng lớn của bố mẹ Chu Bạch Thảo. Đường như toàn bộ căn biệt thự của họ Chu là một cung điện hoàng gia thu nhỏ từ thế kỉ XIX, thêm vài phần hiện đại cho phù hợp với thực tế.

Chu Bạch Thảo đứng giữa căn phòng, lộng lẫy trong bộ váy màu trời của Zuhair Murad. Đó là bộ đầm dạ hội trong suốt nhưng không phản cảm với những điểm kim tuyến màu bạc che đi những chỗ nhạy cảm trên cơ thể. Đây là bộ đồ Lý Băng Băng đã mặc trong Liên hoan phim Cannes, có điều thân hình của Chu Bạch Thảo nổi bật hơn nhờ sự hoàn hảo và thần thái quyến rũ. Mái tóc đen dài của nàng được uốn sóng to nhẹ nhàng, với lớp trang điểm có-mà-như-không tự nhiên, trong trẻo. Nàng đi kèm với bộ váy đôi khuyên tai và nhẫn kim cương của Chopard. Chu Bạch Thảo dường như đã là người đẹp nhất đêm nay, cho đến khi Vũ Lục Hàn bước vào căn phòng.

Người đầu tiên bật dậy khỏi chiếc ghế gỗ là Trần Hải Minh. Cậu vẫn sở hữu vẻ phong trần thường nhật với bộ suit cổ điển màu xanh tím than, có những đường viền trắng, và đi đôi giày da trắng. Cậu chậm chạp bước đến trước Vũ Lục Hàn, bằng một vẻ khoa trương đúng nghĩa, đôi mắt mở to, gương mặt vô cùng biểu cảm, quỳ xuống trước cô, nắm lấy bàn tay còn lại của cô và hôn lên mu bàn tay trước sự bối rối kinh ngạc của Vũ Lục Hàn:

“Dio mio, ma è squisito! (Lạy Chúa tôi, thật đáng kinh ngạc!) Em xinh đẹp như một Nữ thần vậy, Tiểu Hàn! Tôi thật hối hận khi không nhận ra em sớm hơn...”, Tóc Đỏ thốt lên trước sự ngỡ ngàng của cô, và nhận lấy tràng cười dài dằng dặc của Hoàng Lâm bên cạnh.

“Chàng trai, cô gái này đêm nay thuộc về tôi.”

Tóc Đỏ tiếc nuối đứng dậy, nhìn không dứt Vũ Lục Hàn với biểu cảm hối hận khôn xiết. Cô gái mà Trần Hải Minh dẫn đi cùng, Dương Dương, với mái tóc nâu uốn sóng cầu kì, diện chiếc đầm màu nude tinh xảo của Alberta Ferratti, dậm chân hờn dỗi bên cạnh cậu và chạy đến ôm lấy cánh tay Tóc Đỏ như một sự khẳng định chủ quyền. Vũ Lục Hàn vẫn còn vô cùng hồi hộp bởi sự hiện diện của người con trai đang lạnh dậm đứng tựa lưng ở phía đối diện kia. Mái tóc của Hàm Vũ Phong được vuốt lên một cách chỉnh chu, gọn gàng. Gương mặt lạnh lẽo tốt độ và đôi mắt nâu khói sắc lẹm thường trực tạo nên một loại mặt nạ vô cảm, che giấu toàn bộ cảm xúc của hắn dưới vỏ bọc điềm đạm. Hắn mặc một bộ suit đen bình thường, không khoa trương, không cách điệu; nó giống như một bộ suit bình thường hắn vẫn mặc vào những dịp quan trọng, chỉ cài thêm bông hồng đỏ ở ngực áo – một cách tinh cở. Hoàng Lâm quay sang nhìn hắn, nở nụ cười tự tin rạng rỡ:

“Tôi vẫn giữ gìn cô ấy cẩn thận. Làm phiền cậu cho tôi mượn cô gái tuyệt vời này đêm nay nhé!”

Hàm Vũ Phong không đáp, nhếch miệng cười nhẹ, đôi mắt lạnh lẽo như một nhát dao găm vào Vũ Lục Hàn đầy thách thức. Cô lúng túng cúi đầu. Đứng trước Hàm Vũ Phong, không hiểu sao mọi can đảm của cô đều bay biến mất. Cô thậm chí còn thấy sợ, cảm thấy như mình vừa ngoại tình bị bắt quả tang vậy.

Chu Bạch Thảo không nói một lời, trong tâm vô cùng kinh ngạc dù xen lẫn một sự khó chịu không nhẹ. Nàng không bao giờ nghĩ rằng Hoàng Lâm lại đi cùng cô ta đến bữa tiệc, càng không nghĩ rằng họ lại đẹp đôi đến vậy. Cậu thậm chí còn nắm tay cô ta, tự tin đứng trước bạn bè, không một chút e ngại. Cô gái kia, không lẽ đã dụ dỗ được người anh kết nghĩa này của nàng rồi? Nàng không thể để mất hai anh chàng đồng minh kết nghĩa này được, nếu không sẽ không bao giờ có được Hàm Vũ Phong. Tuy cực kì khó chịu, nhưng Chu Bạch Thảo vẫn chậm rãi mỉm cười. Dù sao thì nàng cũng làm chủ nơi này đêm nay. Và dù sao đi nữa, cô ta cũng đã sợ hãi những lời đe dọa của nàng mà tránh xa hắn. Bởi vậy, hắn không ngại chạy đến ngay lập tức khi nàng gọi. Hắn không do dự mà đồng ý cùng nàng tham gia buổi dạ hội từ thiện này. Nhờ cô ta buông tha hắn, mà nàng có được hắn đêm nay. Thế nhưng, điều nàng không ngờ, là cô ả đã quá cao tay mà quyến rũ người anh thân thiết của Chu Bạch Thảo. Cô ả đó vẫn còn ý định tiếp cận Hàm Vũ Phong của nàng. Nàng chắc chắn sẽ phải làm một điều gì đó. Để xem cô mặt dày đến đâu.

57. Chương 57

“Vậy là chúng ta đông đủ rồi, tiệc tùng thôi!”, Trần Hải Minh hô lên sung sướng, nhận được nụ cười đáp lại của Hoàng Lâm. Chu Bạch Thảo nghiêng đầu:

“Còn thiếu Từ Thiên nữa. Anh ấy đang trong một ca mổ quan trọng nên sẽ đến muộn một chút...”

Vũ Lục Hàn bối rối nhìn nàng. Đêm nay... có cả Từ Thiên? Tất nhiên rồi, một sự kiện từ thiện sao có thể vắng mặt một chàng bác sĩ?

“Từ Thiên thì liên quan gì tới chúng ta?”, Hoàng Lâm lập tức hỏi lại, âm điệu giọng nói trầm đi một chút. Chu Bạch Thảo rõ ràng có ý đồ khi nhắc đến Từ Thiên. Nàng muốn dùng Từ Thiên một lần nữa kéo lại Vũ Lục Hàn, thực tế, nàng đã mong đợi anh sẽ mời Vũ Lục Hàn đi cùng. Bây giờ, bỗng dưng cô lại xuất hiện cạnh Thư Sinh, nàng không khỏi có chút bồn chồn, lo lắng, chỉ mong sao chàng bác sĩ nhanh chóng kết thúc ca mổ và chạy tới đây. Không có Từ Thiên, đêm nay mọi chuyện đều hồng hót.

“Chỉ là nói vậy thôi. Nhìn cô ta, em nghĩ tới anh ấy”, Chu Bạch Thảo cố ý nhìn thẳng vào Vũ Lục Hàn. Cô lại cúi đầu.

“Rất tiếc, hiện giờ cô bé này là của anh. Chúng ta nên ra ngoài kia, bố mẹ em có vẻ chuẩn bị bắt đầu bữa tiệc rồi”, Hoàng Lâm từ tốn trả lời. Cách nói của cậu mang một chút ý đồ mà cô không hiểu nổi. Tóc Đỏ dường như cũng để ý thấy điều đó, nhìn cậu với ánh mắt mang nhiều hàm ý:

“Cậu dùng từ sở hữu với cô bé này hơi nhiều đó, Hoàng Lâm ạ.”

“Tôi vẫn thường như vậy với những cô gái bên cạnh mình”, Thư Sinh bình tĩnh nhếch miệng. Tóc Đỏ nhún vai. Cậu khoác vai cô nàng đi cùng tiến về phía cửa.

“Đi nào, tôi nóng lòng muốn dự tiệc lắm rồi!”

“Đi thôi!”, Chu Bạch Thảo quay lại nhìn hắn, chờ đợi. Hàm Vũ Phong, phong thái băng lãnh tuyệt đối, bước lại gần nàng, để nàng khoác tay mình, và họ chậm rãi đi trước. Ở Hàm Vũ Phong toát ra một thần khí lạnh lẽo, đến độ khi hắn đi ngang qua cô, Vũ Lục Hàn đã rùng mình. Theo sau hai người đó là Tóc Đỏ và cô bạn gái Dương Dương. Hoàng Lâm, quay sang nhìn Vũ Lục Hàn khi bóng dáng bạn mình đã khuất sau đường ngoặt.

“Em hãy thả lỏng hết mình và tận hưởng nhé. Đêm nay sẽ rất dài...”

“Vâng”, cô đáp rất nhỏ, khoác tay Hoàng Tử và họ cùng sánh bước ra căn phòng khiêu vũ. Vũ Lục Hàn nuốt khan trước không khí nơi đây, cảm nhận mọi cái nhìn đều bám theo gót mình, từng bước, từng bước.

“Thưa tất cả các vị khách quý, quý ông, quý bà!”, một người phụ nữ ở tuổi trung niên, vận một chiếc đầm ren lưới đơn giản của Dior, đang đứng trước ban nhạc, nói qua mic, “Thật vinh dự cho chúng tôi khi có các bạn tham gia bữa tiệc này. Quý từ thiện Chu Thượng Khiết một phần được xây dựng nhờ các bạn. Chúng tôi rất vinh dự được chào đón các bạn, và vô cùng biết ơn trước tấm lòng hảo tâm của hơn sáu trăm người tại đây. Mong các bạn tận hưởng bữa tiệc này theo cách trọn vẹn nhất! Hãy để bữa tiệc bắt đầu!”

Căn phòng vang lên tiếng vỗ tay giòn giã. Một con số ấn tượng về lượng khách, cho thấy độ lớn mạnh, quyền lực của gia đình họ Chu, và cả độ rộng rãi, xa hoa của hoàng cung thu nhỏ này. Người phụ nữ trung niên – chính là mẹ của Chu Bạch Thảo: thanh lịch, cổ điển với mái tóc đen búi sau gáy, khoe chiếc cổ thon gọn đáng ghen tị, và đôi khuyên tai ngọc trai đắt tiền – duyên dáng bước xuống khỏi chiếc bục lớn, và dàn nhạc lại tiếp tục chơi. Bà đến gần Chu Bạch Thảo, hơi ngước lên nhìn Hàm Vũ Phong, dù bà đã cao thêm vài phân nhờ đôi giày cao gót.

“Cảm ơn con đã ở đây cùng con gái ta, Tiểu Phong”, bà nở nụ cười quyến rũ với đôi môi tô son màu rượu, “Không có con, e là con bé lại trốn đi đằng nào rồi ấy!”

“Mẹ!”, Chu Bạch Thảo không nhéo gọi mẹ. Nàng và mẹ của mình, chỉ khác nhau về độ tuổi. Mẹ nàng vẫn rất đẹp, dù đã bước sang ngũ tuần. Vóc dáng của bà săn chắc, nhỏ nhắn, bà chưa bao giờ lơ là việc tập thể thao đều đặn và ăn uống theo chế độ riêng biệt, hợp lý. Bà cũng từng là một vũ công ballet, tuy chỉ nổi tiếng ở nước ngoài. Bởi vậy, mẹ nàng luôn luôn quan trọng việc giữ gìn sự dẻo dai của vóc dáng, cộng với việc làm gương cho con gái noi theo. Ước gì khi mình năm mươi tuổi, mình cũng đẹp như mẹ Chu Bạch Thảo. Vũ Lục Hàn trầm trở trong lòng.

“Mẹ và bố con phải đi chuẩn bị cho buổi đấu giá. Các con hãy khiêu vũ đi, năm nay chúng ta có một bất ngờ nho nhỏ đấy!”, bà Chu ghé vào nói nhỏ với con gái. Chu Bạch Thảo mỉm cười lịch sự, đưa tay chào mẹ. Vũ Lục Hàn đứng ngây ra ngắm nhìn họ, giật mình khi Hoàng Lâm đột nhiên thả tay cô.

“Em có muốn khiêu vũ cùng tôi không?”, Hoàng Lâm đứng đối diện với cô, đưa một tay ra và cười thân thiện. Vũ Lục Hàn bối rối:

“Em không biết nhảy!”

“Tôi sẽ chỉ cho em”, cậu cười khúc khích, chờ đợi. Cô gái nhỏ rụt rè đặt tay lên tay cậu. Hoàng Lâm kéo cô lại gần. Bỗng dưng hai má cô ửng đỏ. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ nghĩ cô sẽ khiêu vũ với Hoàng Lâm.

“Bước theo tôi nhé?”, cậu cười tủm tỉm, đặt một tay cô lên vai mình, nắm lấy bàn tay kia của cô, và ôm nhẹ lấy một bên eo Vũ Lục Hàn. Cô thấy người nóng bừng, cứ như bộ váy dạ hội này đang thiêu đốt mình vậy. Hoàng Lâm chậm rãi di chuyển, xoay vòng. Vũ Lục Hàn lúng túng làm theo. Sau vài nhịp lỗi, rốt cuộc cô cũng theo kịp bước chân của Hoàng Lâm. Cô đã từng nhảy với Hàm Vũ Phong, nhưng đúng nghĩa “đong đưa theo nhạc”. Hoàng Lâm nhìn vào đôi mắt cô, cười dịu dàng:

“Em là một học trò đầy tiềm năng!”

“Thật vinh dự cho em...”, Vũ Lục Hàn cười nhẹ trên choker. Dù vẫn còn chưa quen với việc đối mặt Hoàng Lâm ở khoảng cách quá gần, Vũ Lục Hàn vẫn có thể nghĩ ra vài câu nói đùa. Cậu luôn tạo cho cô một cảm giác dễ chịu.

“Em đoán thử xem năm nay ông bà Chu sẽ có trò gì?” Thư Sinh thì thầm, vẫn thuần thục dẫn dắt cô theo điệu nhạc. Vũ Lục Hàn mở to mắt.

“Trò? Trò gì? Đây là lần đầu em tham dự mà...”

“Ồ, phải rồi”, Hoàng Tử cười khúc khích, “Bữa tiệc từ thiện này diễn ra thường niên. Mỗi năm họ lại có một trò chơi nho nhỏ trước buổi đấu giá. Năm ngoái là đưa các cô gái lên bục xếp hàng, che mắt họ lại, rồi sau đó những người nam bất kì sẽ bước lên đứng trước một cô gái, quay lưng lại cô ấy. Mẹ Chu Bạch Thảo đổi chỗ những người nam, rồi cho quay lại đối mặt với người nữ. Các cô gái sẽ tiến lên và chạm vào người nam đứng trước mình. Chạm vào đâu, người nam sẽ hôn cô gái vào đúng chỗ ấy... Đó thực sự là một trò thú vị!”

“Anh... có tham gia không?”

“Tất nhiên là có!”, Hoàng Lâm nhếch miệng, “Tôi thích một cô gái trên đó, nên đã đứng lên chọn cô ấy đầu tiên. Vậy mà cuối cùng lại đứng cạnh người khác cách cô ấy tận ba người!”, cậu khúc khích cười.

“Và anh thấy thất vọng?”, cô hỏi với thái độ trêu chọc. Hoàng Lâm điềm tĩnh cười:

“Không hề. Cô gái ấy đã chạm tay lên ngực tôi.”

“Vậy là anh...”, Vũ Lục Hàn trợn mắt sững sờ. Hoàng Tử bật cười.

“Không!”, cậu thả lỏng eo cô, đưa tay lên cao để Vũ Lục Hàn xoay một vòng tại chỗ, như các cặp đôi khác. Vũ Lục Hàn vụng về xoay người, và khi quay lại đối mặt với Hoàng Lâm, cậu đã ở rất gần cô, đến nỗi lập tức khiến cô thấy ngượng, tim rung lên một tí.

“Tôi đã hôn lên má cô gái ấy. Một quý ông không hôn lên ngực thiếu nữ trước đám đông”, Hoàng Lâm hoàn thành nốt câu nói của mình. Giọng nói của cậu bỗng dừng khiến Vũ Lục Hàn khó thở. Âm điệu thì trầm của cậu... nghe thật giống Hàm Vũ Phong!

“Anh... thật... tốt khi nghĩ như vậy...”, Vũ Lục Hàn lắp bắp trước tình trạng trở trêu của mình. Dù rất muốn là một người bạn bình thường của Hoàng Lâm, đôi khi cậu vẫn khiến cô thấy như thể cậu muốn tiến xa hơn nữa. Điều đó làm Vũ Lục Hàn e ngại. Cô chưa bao giờ có ý nghĩ thân thiết với chàng Thư Sinh hào hoa này.

Âm nhạc chuyển hướng sang một nhịp điệu tươi vui, sôi nổi. Sau màn khiêu vũ nhẹ đầu bữa tiệc, các cặp đôi rời khỏi nhau, bắt đầu tản ra và thưởng thức đồ ăn trên bàn. Hoàng Lâm để Vũ Lục Hàn khoác tay mình, đưa cô đến bên bàn đầy bánh ngọt.

“Ăn chút gì đó nhé? Tôi biết em ăn chưa đủ no mà..”, Hoàng Tử dịu dàng hỏi. Nàng Lọ Lem Vũ Lục Hàn chỉ biết ái ngại gật đầu. Cô không muốn ăn gì nhưng cũng không nỡ làm mất không khí giữa cô và cậu.

Hoàng Lâm lấy cho cô một đĩa moose chanh leo nhỏ. Vũ Lục Hàn cảm ơn cậu, rất nhanh chóng ăn hết dù trong lòng đang than vãn. Cô thật sự không thích ăn bánh ngọt.

“Kia là cái gì?”, Vũ Lục Hàn chỉ tay vào dòng thác chocolate khi thấy một cô gái nhúng quả dâu đỏ mọng vào đó.

“Em muốn thử?”, cậu thích thú nhìn biểu hiện của cô. Sau cái gật đầu đồng ý của Vũ Lục Hàn, Thư Sinh cầm lấy một quả dâu tây trên cái xiên nhỏ, nhúng ngập quả dâu vào dòng chocolate đang liên tục phun chảy, xoay nhẹ để chocolate không chảy lung tung, rồi đưa cho cô gái nhỏ. Cô háo hức cắn một miếng rất to. Vị ngọt của chocolate kèm theo vị chua thanh của dâu gây thích thú cho cô gái nhỏ. Cô chưa bao giờ ăn món nào như thế này.

“Ăn nữa chứ?”, Hoàng Lâm nheo mắt vui sướng khi thấy khuôn mặt rạng ngời của Vũ Lục Hàn. Cô gật đầu ngay lập tức dù vẫn còn nửa quả dâu xiên trên que.

“Chào người đẹp!”, chất giọng ngổ ngáo quen thuộc của Trần Hải Minh vang lên bên cạnh Vũ Lục Hàn. Chàng tóc đỏ, tay cầm một ly champagne, ôm eo cô nàng đi cùng mình, đang vui vẻ dướn người nhặt một xiên dâu tây.

“Cậu chẳng lịch sự chút nào!”, Hoàng Lâm nhú mày nhưng miệng lại cười. Cậu đưa Vũ Lục Hàn xiên dâu tây khác.

“Okay, đêm nay cậu thật lạ. Đầu tiên là mái tóc. Sau đó là những biểu hiện này...”, Tóc Đỏ đưa dâu tây cho cô nàng Dương Dương, nhón lấy một xiên khác. Vũ Lục Hàn ngoan ngoãn đứng im, không biết phải nói gì.

“Trước tiên, mái tóc này chỉ là tạm thời thôi, gội đầu vài buổi sẽ trôi hết. Tiếp nữa, tôi đang biểu hiện sự trân trọng tới cô bé này. Không thể cợt nhả trong một sự kiện từ thiện!”, Hoàng Lâm nghiêm mặt, như muốn ám chỉ hành động của Tóc Đỏ là không tốt. Trần Hải Minh người ngật ngheo.

“Chúa ơi, cậu khó chịu khi tôi trêu chọc Tiểu Hàn sao?”

“Đúng vậy, thật chẳng giống một quý ông tí nào...”

“Chào hai anh!”, giọng nói mềm mại của Chu Bạch Thảo khiến Vũ Lục Hàn rùng mình. Mùi thanh mát của bạc hà thảo nhiên xâm chiếm mọi giác quan của cô. Hàm Vũ Phong chỉ đứng cách cô vài bước.

“Tiểu Bạch Thảo, em có nghe cậu ta nói không? Thật là...”, Tóc Đỏ vừa nói vừa cười, như để phụ họa thêm luận điểm “Hoàng Lâm có những biểu hiện thật lạ”. Trái lại, Hoàng Tử sa sầm mặt mày, chực lao đến dúi đầu đồ xuống cho chừa tội chòng ghẹo sai thời điểm. Chu Bạch Thảo điềm nhiên nhìn cậu, tỉnh bơ đáp:

“Em có nghe thấy. Không biết anh ấy ăn phải thứ bùa gì mà đến suy nghĩ cũng mơ hồ mất rồi...”

“Bạch Thảo, nếu còn hùa theo cậu ấy, tôi sẽ giận em đấy!”, Hoàng Lâm nói với vẻ giận dữ. Người này giờ vẫn im lặng là Vũ Lục Hàn đang làm rất tốt công việc của mình. Cô đứng im thín thít, nín thở trước thứ khí lạnh như băng toát ra từ kẻ đứng trước mặt mình. Cô không dám ngẩng lên nhìn hắn.

“Em đang nói nghiêm túc mà! Anh nói sẽ không bao giờ thay đổi màu tóc. Và cũng chưa từng nghiêm túc thế này. Bữa tiệc từ thiện năm ngoái, anh còn dè cô bạn gái ra hôn ngẫu nhiên trong lúc mọi người đang đấu giá. Vậy mà...”, nàng tiếp tục nói với giọng thảo nhiên, vươn người với lấy một xiên dâu và nhúng vào dòng chocolate ngọt ngào cạnh đó. Hoàng Lâm bỗng thở mạnh, Vũ Lục Hàn có thể cảm nhận rõ hơi thở của cậu.

“Ôi, đừng nhắc đến nữa...”, Thư Sinh rên rỉ, “Lúc ấy anh hơi say...”

“Anh mà biết say? Không phải... là anh sợ cô nàng đi cùng bây giờ ghen chứ?”, Chu Bạch Thảo giả bộ ngập ngừng, nhưng phát âm rất rõ. Tóc Đỏ kẻ bên phá lên cười thích thú.

“Rõ là sợ cô bé này ghen tuông rồi!”

“Không!”, Hoàng Lâm vội vàng đáp, nhưng lại liếc mắt sang nhìn Vũ Lục Hàn. Cô ngơ ngác nhìn quanh, lập tức thanh minh:

“Không! Em... không có gì để ghen!”

“Lại còn chối? Hai người tình cảm như vậy, chẳng lẽ bọn tôi đều nhìn nhầm sao?”, Trần Hải Minh tiếp tục trêu chọc. Cô nàng Dương Dương bên cạnh hưởng ứng mãnh liệt. Vũ Lục Hàn hoảng hốt nhìn Thư Sinh. Cô không nghĩ rằng hai người bọn họ lại bị hiểu nhầm như vậy!

“Không... Bọn em không...”, cô lên tiếng đính chính khi không thấy Hoàng Lâm nói gì. Thực tế, cậu đang trợn tròn mắt nhìn Trần Hải Minh.

“Lại còn chối? Không biết từ bao giờ sau lưng chúng tôi, hai người lén lút hẹn hò với nhau. Nào, nếu muốn nhân cơ hội này tuyên bố thì hôm nay là ngày đẹp đấy!”, Chu Bạch Thảo ngắt lời cô, giọng nói mang một vẻ gay gắt. Vũ Lục Hàn hoang mang lắc đầu, vô thức nhìn vào Hàm Vũ Phong với ánh mắt sợ hãi. Đáp lại cô là cái nhìn vô hồn, lạnh lẽo đến tận xương tủy. Hàm Vũ Phong bình tĩnh nhìn thẳng vào cô, nhưng ánh nhìn đó càng thêm phần khiến cô sợ hãi. Hàm Vũ Phong cũng nghĩ như họ sao?

Trong lúc cô đang bối rối, hoang mang và sợ hãi một cách vô cớ, Hoàng Lâm lại thở ra nhẹ nhàng, và nắm tay cô.

“Thoải mái đi. Chúng tôi không hẹn hò”, cậu điềm tĩnh nhún vai, “Chúng tôi mới đi cùng nhau lần đầu tiên vào ngày hôm qua. Làm sao có thể gọi là hẹn hò được!”

“Ai mà biết anh! Em từng thấy anh gặp một cô gái ở quán cà phê, lại gần nói chuyện với cô ta mấy câu và lấy số điện thoại, đến chiều tối hôm sau đã thấy hai người hôn nhau rồi! Anh đi chơi với cô ta từ hôm qua, đến hôm nay chẳng phải chính thức rồi sao?”, Chu Bạch Thảo không vừa, đáp lại. Nàng nhắc một ly champagne từ khay bạc của người phục vụ vừa đi qua, uống ngay một ngụm lớn. Hoàng Lâm phì cười, nhưng không vui vẻ.

“Đó là tán tỉnh. Anh không tán tỉnh Vũ Lục Hàn!”, Hoàng Lâm nhìn cô gái nhỏ, trấn an cô bằng cách xoa nhẹ ngón cái của mình lên mu bàn tay cô gái. Vũ Lục Hàn nuốt khan, thấy biết ơn cậu vô cùng. Cô đột nhiên lo sợ Hàm Vũ Phong nghĩ họ thật sự hẹn hò. Chẳng vì bất kì lí do gì cả.

“Theo tôi thấy, cậu không tán tỉnh Tiểu Hàn...”, Tóc Đỏ gật gù, “Hai người chắc cũng chưa đến hẹn hò. Nhưng mà... nếu chỉ là xã giao thì quá nhiều tình cảm rồi đó...”, Trần Hải Minh quay lại, đặt ly rỗng lên

khay bạc của một nữ phục vụ, nhắc lên ly khác kèm một cái nháy mắt. Cô nàng phục vụ cười tủm tỉm, quay đi.

“Vũ Lục Hàn khác những cô gái mà tôi từng tán tỉnh”, Hoàng Tử bỗng nhiên lạnh lùng, giọng nói như thể đang răn đe kẻ đối diện, “Tôi chỉ mượn cô gái này từ Vũ Phong, vậy nên phải đối xử tử tế. Cô ấy xứng đáng được hưởng quyền lợi của một quý cô”, và cậu quay sang Vũ Lục Hàn, hạ giọng đến mức dịu dàng, “Tôi muốn em cảm thấy đêm nay em là một nàng công chúa...”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt, cụp mắt xuống. Cô không biết phải nói gì. Những người này, đối với cô, từ “kỳ lạ” là phù hợp nhất để miêu tả. Cô cứ tưởng Hàm Vũ Phong đã là kẻ kỳ lạ nhất. Vậy mà, Trần Hải Minh, Hoàng Lâm, Chu Bạch Thảo, bọn họ đều như nhau cả.

“Chà, nổi da gà!”, Tóc Đỏ nhăn nhó, quay sang cô gái mình đang khoác vai kề bên, “Chúng ta đi hóng gió một chút đi. Sau màn ăn nhẹ mới đến phần trò chơi. Đến lúc đó quay lại là vừa...”, cậu thủ thỉ và hôn nhẹ lên trán cô gái. Dương Dương nhiệt tình đồng ý, chào bọn họ và bám rịt lấy Trần Hải Minh, quay lưng đi về phía sau cầu thang. Phía sau đó là đường dẫn tới ban công lớn.

“Anh nên nhìn lại bản thân mình, em khuyên thật đấy!”, Chu Bạch Thảo nói với Hoàng Lâm, nhìn lướt qua cô, vẫn vô cùng thiếu thiện cảm. Vũ Lục Hàn đã quen với điều đó, nhưng vẫn không thể hiện ngang đối mặt với nàng. Mặt khác, người đi cùng nàng luôn nhìn xoáy vào cô bằng sự lạnh lùng đến khiếp đảm. Cứ như thể bên trong con người ấy không tồn tại một thực thể sống nào. Cứ như thể đó chỉ là một cỗ máy đang vận hành theo một chương trình soạn sẵn. Vũ Lục Hàn thật sự rùng mình trước cái im lìm, lạnh lẽo của Hàm Vũ Phong. Hắn đứng đó, bình lặng, vô cảm, lạnh toát, không nói một lời nào, không có một biểu hiện. Hai ngày không gặp hắn, Vũ Lục Hàn nhìn Hoàng Lâm cũng ra Hàm Vũ Phong; Vũ Lục Hàn lơ là thôi cũng lại nghĩ về hắn. Còn hắn, hai ngày không gặp cô, hắn sớm đã coi như cô chết rồi vậy. Gặp lại cô không một lời chào hỏi, không có một biểu hiện đặc biệt. Chỉ nhìn cô với ánh mắt khó hiểu đóng băng mọi cảm xúc. Không nói, cũng chẳng cười. Ôi, sao cô lại ghét cái im lặng khó chịu của hắn đến vậy!

58. Chương 58

Dàn nhạc sống bắt đầu chơi những bản nhạc giao hưởng. Vũ Lục Hàn bất giác nghĩ đến Hàm Vũ Phong, hẳn thích nhạc giao hưởng của Mozart. Cô cố tình nhìn quanh phòng tìm hắn, chỉ thấy bộ váy xanh xa hoa của Chu Bạch Thảo nổi bật lên, nhưng nàng lại đứng một mình. Nàng đang chuyện trò với hai cô gái, có lẽ cũng là các tiểu thư của một vài gia đình tài phiệt khác. Chẳng thấy bóng dáng Hàm Vũ Phong. Cô tự hỏi liệu có phải hắn cũng đang trò chuyện xã giao với những người hắn biết, hay hắn ở đâu đó, hút thuốc, một mình. Trong lúc Vũ Lục Hàn nhìn mông lung và tự bản khoăn, Hoàng Lâm lại kéo cô về thực tại.

“Em có muốn đi thăm thú quanh đây không? Còn một lúc nữa mới đến trò chơi trước đầu giá...”, cậu nheo mắt, ôn tồn hỏi. Vũ Lục Hàn cười qua loa, gật đầu đồng ý. Chẳng có lý do gì để từ chối. Cô không quen biết ai nên rất ngại khi chỉ đứng im ở đó, trong khi Hoàng Lâm liên tục có người đến bắt chuyện. Cậu dù sao cũng là một người có tiếng tăm trong giới kiến trúc, nghệ thuật, cậu quen biết không chỉ những giáo sư, tiến sĩ, kiến trúc sư lớn tuổi, mà có cả những kiến trúc sư trẻ tài năng; ngoài ra, không ít người mẫu teen, người mẫu ảnh lẫn người mẫu chuyên nghiệp cũng đến gần bắt chuyện, chụp ảnh cùng cậu. Hoạt động cùng lúc trong nhiều lĩnh vực thiết kế khiến Hoàng Lâm, về tiếng tăm không hề kém cạnh ngài Chủ tịch Tập đoàn ACorp. Vũ Lục Hàn, nhỏ bé, vô danh, lần nào cũng đứng im thín thít lắng nghe chàng trai bên cạnh nói chuyện xã giao với vài vị khách. Cô chỉ mỉm cười đáp lễ với những ai thắc mắc về mình, Hoàng Lâm thường là người trả lời tất cả các câu hỏi của người đối diện. Có vẻ cậu đã quá nổi tiếng với việc mỗi bữa tiệc lại dẫn theo một cô gái, đến nỗi ai cũng nghĩ Vũ Lục Hàn là bạn gái mới của cậu.

Những vị khách vẫn còn ăn nhẹ, trò chuyện, chụp ảnh trước một số phóng viên được mời đến, những ống kính chủ yếu tập trung vào vài người mẫu, ca sĩ, hoa hậu, tập trung vào giới trẻ, vào Chu Bạch Thảo, con gái một diễn viên ballet nổi tiếng. Hoàng Lâm cũng được chụp vài bức ảnh, những lúc như thế Vũ Lục Hàn thường tránh đi. Có một số phóng viên nhận ra cô, muốn chụp ảnh nhưng cô luôn từ chối, khéo léo đứng quay lưng lại ống kính. Cô rất nhạy cảm trước ánh đèn flash, khi thấy có người định chụp lên thường nhanh nhẹn vờ quay đi chỗ khác. Cô không biết có ai bắt được khuôn mặt của cô không, thật không hay nếu người ta đăng ảnh lên báo. Rất may bố mẹ cô hiện sống xa rời mạng internet, chỉ đọc báo giấy hay xem tivi; mà

những sự kiện thế này không bao giờ đưa tin lên tivi, hay lên báo giấy cả. Nhưng thân quen với bố mẹ cô rất nhiều, không thể biết được họ có tiếp cận mạng xã hội nào để mà vô tình đọc về bữa tiệc hay không: tốt hơn hết là không để lên báo. Chỉ vì lần xuất hiện ở bữa tiệc khai trương resort cách đây không lâu, vô tình có cả Từ Thiên, mà chuyện của cô và anh lại bị bôi lên để bàn tán. Vũ Lục Hàn đã quên mất hôm đó cũng có rất nhiều máy ảnh, nhưng có lẽ cô chỉ là nhân vật phụ, bởi cô chắc chắn nếu tên cô, hoặc khuôn mặt cô có trên bất cứ phương tiện truyền thông nào, thì lớp học của cô sẽ dậy sóng đầu tiên. Vũ Lục Hàn vẫn yên ổn sau lần đó, có nghĩa cô vẫn an toàn. Lần này, gia đình Chu Bạch Thảo cho phép hơn hai mươi thợ ảnh có mặt để tác nghiệp trong bữa tiệc này, suốt đêm, chắc chắn cô phải cẩn thận gấp đôi lần trước. Chưa kể, Vũ Lục Hàn luôn đi cùng Hoàng Lâm – người nổi tiếng và ăn ảnh – với hai cậu bạn cũng vô cùng ăn ảnh và có tầm ảnh hưởng lớn – cùng với cô con gái của chủ nhà là người này giờ không biết đã tạo dáng bên cạnh các cô người mẫu bao nhiêu lần. Nếu được tránh khỏi căn phòng khiêu vũ khổng lồ này trong chốc lát, Vũ Lục Hàn hai tay tán thành.

Hoàng Lâm chắc chắn đã thuộc lòng nơi đây. Cậu đưa Vũ Lục Hàn trở lại hành lang dẫn tới căn phòng bên cạnh cầu thang, nhưng không vào phòng mà tiếp tục đi thẳng hành lang đó. Cậu đi rất chậm rãi, để Vũ Lục Hàn bám lấy khuỷu tay mình. Dọc hành lang là những bức ảnh được lồng khung kính mạ vàng, ảnh thời niên thiếu hoàng kim của mẹ Vũ Lục Hàn.

“Bà ấy thật đẹp!”, Vũ Lục Hàn sững sờ thốt lên. Hoàng Lâm ngược mắt lên nhìn theo cô gái nhỏ.

“Đúng vậy. Chu Bạch Thảo rất giống mẹ. Nếu em nhìn Tiểu Bạch Thảo lúc đang biểu diễn, em sẽ thấy cô bé ấy không khác gì người thiếu nữ trong bức ảnh kia...”

Đó là mẹ Chu Bạch Thảo, mái tóc búi gọn cài lông trắng, mặc bộ váy ballet gắn lông, đang tạo dáng hình thiên nga trắng trong vở ballet cổ điển Hồ thiên nga. Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mắt, đường nét rõ ràng như được tạc. Một người thiếu nữ vô cùng đẹp!

“Hai mẹ con họ như được sinh ra để múa ballet vậy!”, Hoàng Lâm cười rạng rỡ, “Bác Chu là người phụ nữ đẹp nhất, quý phái nhất mà tôi từng gặp...”

“Chu Bạch Thảo cũng thế...”, Vũ Lục Hàn lầm bầm, rất nhỏ. Có những người, ngay từ khi sinh ra đã được định sẵn là rất đẹp, rất tài giỏi, rất quý phái... Chu Bạch Thảo sẽ có được tất cả những gì nàng muốn. Kể cả Hàm Vũ Phong.

Vũ Lục Hàn rung mình khi bỗng nhiên cô lại nghĩ đến hắn. Cô luôn nghĩ đến hắn.

“Nào, đây là nơi quen thuộc của tôi...”, Hoàng Lâm lên tiếng, vặn chốt một cánh cửa gỗ lấp lánh nặng trĩu, và đẩy ra. Khi cánh cửa mở toang, gió lùa vào ôm lấy Vũ Lục Hàn ngay lập tức. Hoàng Lâm và Vũ Lục Hàn đang đứng trước một ban công rộng, nhìn ra mặt tiền căn nhà. Ban công được uốn cong hình bán nguyệt, sơn phủ vàng. Thư Sinh nắm tay cô, nhìn cô mỉm cười trước khi dẫn cô bước ra ngoài. Gió khoan khoái thổi bay sự bí bách trong phòng khiêu vũ, dù nơi đó luôn được làm mát bằng điều hòa. Vũ Lục Hàn thích thú đến gần ban công, nhào người về phía trước để ngắm nhìn mặt trước căn biệt thự. Khi đến đây, Vũ Lục Hàn đã không kịp để ý. Khuôn viên nhà họ Chu rất rộng lớn, có một đường dốc dẫn vào từ cổng chính lên đến mặt trước nhà, nếu đi xe sẽ rẽ thẳng sang bên hông mà đi vào gara phía dưới lòng đất. Một hàng vệ sĩ đang đứng nghiêm túc thành hàng dọc con đường sỏi dẫn vào nhà. Vẫn có một vài cặp đôi đang thông thả vào dự tiệc, kia là một chiếc limousine đang chậm chậm dừng trước con đường trải sỏi. Khuôn viên được thấp sáng bởi hệ thống đèn ẩn dọc hai bên đường, và một bóng đèn lớn ở sảnh ngoài cửa chính. Vũ Lục Hàn cũng từng đến đây ngày tham dự bữa tiệc trên đảo, cùng Hàm Vũ Phong. Tuy thế, hắn lại cho xe phóng thẳng ra bãi cỏ xanh phía sau nhà, không để cho cô cơ hội nhìn ngắm căn biệt thự. Vũ Lục Hàn chậm rãi hít no căng không khí trong lành này. Cô sẽ rất lâu nữa mới cảm nhận được nó.

Hoàng Lâm đột ngột đứng sau lưng cô, vươn người ra phía trước và hai tay bám vào thành ban công. Vũ Lục Hàn hoảng hốt quay lại, e ngại khi đụng ngay khuôn ngực rộng lớn của cậu. Giống như Hoàng Lâm đang ôm cô lọt thỏm trong lòng vậy, Vũ Lục Hàn vô cùng lúng túng. Cô không biết phải nói gì, hay làm gì. Rõ ràng cô không phải đối thủ của Hoàng Lâm, hay Trần Hải Minh, càng không phải Hàm Vũ Phong. Cậu, ngược lại, tỏ ra vô cùng hướng thụ.

“Xin lỗi em nếu tôi làm em khó chịu...”, cậu lại bắt đầu giọng nói thấp trầm chết tiệt, “Tôi không muốn thấy gió lạnh làm phiền em.”

“Không... em ổn...”, Vũ Lục Hàn lấp bắp. Chuyện này có bình thường không?

“Tôi không ổn một chút nào!”, Hoàng Tử nói, thở dài, “Tôi chưa bao giờ bất ổn như thế này.”

“Anh... có chuyện... gì sao?”, cô gái nhỏ lúng búng, nói không ra hơi. Hoàng Lâm cũng làm tim cô đập mạnh, nhưng là đập mạnh vì sợ hãi. Anh ấy đã quyến rũ hàng tá cô gái, Vũ Lục Hàn tự dọa chính mình, Anh ấy cũng đã lên giường với hàng tá cô gái. Anh ấy có chừa mình ra không??

“Tôi chẳng có chuyện gì cả!”, Hoàng Lâm đáp tỉnh bơ, “Đây là nơi ưa thích của tôi. Tôi thường ra đây hút thuốc, vì Chu Bạch Thảo không chịu được mùi thuốc. Tôi cũng thường ra đây nhắm nháp rượu, một mình, mỗi khi chúng tôi tụ tập lại. Mỗi người cũng cần có một khoảng trống cho riêng mình, phải không?”

“Vâng...”, Hoàng Lâm, em cũng đang cần một khoảng trống đấy, rất lớn là đằng khác!

“Em là cô gái đầu tiên tôi đưa ra đây!”, Hoàng Lâm tự hào nhìn cô, “Trước em chỉ có Chu Bạch Thảo tự động tìm ra mà thôi!”

“Em... có nên vui mừng không?”, Vũ Lục Hàn cười gượng. Anh bắt đầu nói chuyện giống Hàm Vũ Phong rồi đấy...

“Em nên thấy tự hào, bé bỏng ạ”, cậu nói với một nụ cười.

Ôi, bé bỏng... Anh ấy bắt đầu đặt biệt danh cho mình rồi...

“Ồ, chuyện gì thế này!”

Giọng nói trầm khàn quen thuộc của Trần Hải Minh xuất hiện như một vị cứu tinh của Vũ Lục Hàn. Cô có cơ để đẩy Hoàng Lâm ra và lách người sang một bên. Khi cô nhìn về phía sau, Trần Hải Minh quả là vẫn ôm cứng lấy cô bạn gái, khuôn mặt cậu bừng sáng thích thú. Vũ Lục Hàn dù sao vẫn có một chút lúng túng, thế nhưng chàng Hoàng Tử bên cạnh cô lại nhún mày giận dỗi:

“Sao cậu luôn xuất hiện vào những thời điểm không thích hợp vậy?”, Thư Sinh phụng phịu. Tóc Đỏ cười phá lên.

“Cậu tính làm gì thế?”, Trần Hải Minh cười ngặt nghẽo, nhìn thẳng Vũ Lục Hàn, “Em thấy chưa, tôi đã nói cậu ta luôn muốn tán tỉnh em ngay từ khi mới gặp mặt mà! Cậu ta lại có điều mình muốn rồi...”

“Tôi chưa có điều tôi muốn đâu...”, Hoàng Lâm nhún vai, “Cô bé này là một thực thể cứng rắn, không dễ gì tán tỉnh mà được!”

“Nghiêm túc đấy, cậu đã làm gì với Hoàng Lâm rồi?”, Trần Hải Minh đột nhiên nghiêm mặt lại, “Thế còn ‘Đàn bà thì trăm người như một, chỉ cần biết cách là chẳng ai kìm nén được bản thân mà đồ ầm ầm’?”

“Mike, câu đó tôi đã rút lại lâu rồi!”, Hoàng Tử có vẻ hơi lúng túng, nhìn sang khuôn mặt ngơ ngác của Vũ Lục Hàn. Cô đang tỏ ra mình đứng ngoài cuộc, cố gắng để không hiểu bất cứ điều gì hết. Tóc Đỏ nhoen miệng cười tinh quái.

“Chúng ta không thể lường trước được điều gì đâu, phải không...”

“Các anh...”, Chu Bạch Thảo thánh thót phía sau lưng Tóc Đỏ. Vậy là Vũ Lục Hàn lại một lần nữa thở gấp. Kể lạnh lùng đó đang ở bên cạnh nàng. “Mẹ em chuẩn bị bắt đầu trò chơi trước đấu giá rồi. Chúng ta đi chứ?”, Chu Bạch Thảo tiếp tục nói, đôi mắt cuốn hút kia nhìn thẳng vào Hoàng Lâm và Vũ Lục Hàn. Thư Sinh mỉm cười nho nhã, nghiêng người trước Vũ Lục Hàn:

“Đi nào!”

Cô khoác tay Thư Sinh, và họ đi thật chậm, nối gót sau Tóc Đỏ. Trên đoạn đường trở lại căn phòng khiêu vũ, Hoàng Lâm tranh thủ quay sang giải thích:

“Đây là chương trình diễn ra hàng năm tại bữa tiệc này. Đầu tiên, khách mời sẽ đóng góp đồ từ thiện. Trong lúc sắp xếp đồ từ thiện để đấu giá, các cặp đôi đang có mặt sẽ khiêu vũ nhanh cùng nhau trên nền nhạc mà ban nhạc chơi lúc ấy. Khi nhạc kết thúc, khách mời sẽ thưởng thức những món ăn nhẹ phục vụ theo kiểu buffet, và chúng ta sẽ chơi trò chơi để thay đổi không khí trước khi đấu giá. Sau khi đấu giá, các cặp đôi sẽ khiêu vũ một lần nữa, và kết thúc bài hát, bữa tiệc cũng dừng lại. Thứ duy nhất thay đổi mỗi năm chính

là trò chơi này đây. Tôi rất khâm phục bộ óc trẻ trung và đa dạng của bà Chu. Bà ấy luôn luôn nghĩ ra những trò chơi độc đáo...”

Vũ Lục Hàn chăm chú lắng nghe, và hít một hơi trước khi hòa mình vào những vị khách trong phòng khiêu vũ. Quả là trò chơi sắp diễn ra. Các vị khách đã hướng toàn bộ sự chú ý lên người phụ nữ ở trên bục. Vẫn là mẹ Chu Bạch Thảo, nhưng đã kịp thay một bộ đồ khác. Bà đang diện một chiếc đầm đen ngắn trên đầu gối, bó sát với những chi tiết đục lỗ đầy cá tính của nhà thiết kế Thierry Mugler. Một cơ thể hoàn hảo đáng ghen tị ở độ tuổi ấy.

“Các bạn! Chúng ta đã đến phần được mong đợi nhất đêm nay... Năm nay, trò chơi của chúng tôi đã tăng lên ở mức độ... táo bạo! Và tôi cảnh báo: các bạn sẽ mất bạn nhảy nếu tham gia trò chơi này đây!”

Căn phòng ồ lên đầy thích thú. Bên cạnh những vị khách lớn tuổi, có rất nhiều thanh niên trẻ cũng hiện diện trong căn phòng này. Vũ Lục Hàn còn nhận ra người mẫu ảnh mười ba tuổi Tiểu Khiết, trong bộ váy như dành cho thiếu nữ mười lăm, và đôi giày gót cao hơn giày của Vũ Lục Hàn – đang vỗ tay một cách phấn khích. Chắc chắn chỉ có những người như cô bé ấy mới hứng thú trước trò chơi này.

“Trước tiên, tôi muốn mời hai mươi cặp đôi tình nguyện... Đây là một trò chơi rất mạo hiểm đây!”

Mặc kệ lời cảnh báo liên tục của người chủ trò, đã có các cặp đôi hào hứng nắm tay nhau bước lên phía trước. Trong đó có Trần Hải Minh và cô bạn Dương Dương.

“Em muốn tham gia chứ?”, Hoàng Lâm quay sang nhìn cô. Vũ Lục Hàn thực chất trong lòng không hề muốn, nhưng khi thấy đôi mắt sáng rực chờ đợi của Thư Sinh, cô lại không e ngại gật đầu. Có Hoàng Lâm ở đây, hi vọng sẽ không quá tệ!

Trần Hải Minh cười ồ lên vì ngạc nhiên khi Hoàng Tử nắm tay cô bước đến bên cạnh cậu. Tóc Đỏ đọc đúng vị của Vũ Lục Hàn khi ngỡ rằng cô không chịu tham gia, rốt cuộc vô cùng sung sướng khi cô lại đồng ý.

“Em đúng là đây bất ngờ!”, Tóc Đỏ sung sướng nói vậy với Vũ Lục Hàn. Cô nhún vai:

“Em đến đây để vui chơi!”

Chưa đầy năm phút, đã có rất nhiều cặp đôi xếp thành hàng dọc. Bà Chu nhìn quanh một lượt, quả nhiên toàn người trẻ tham gia. Khi đếm lại, vẫn còn thiếu một cặp. Có hai vị khách gần đó định bước lên cho đủ cặp, thì, gây tột cùng bất ngờ, Hàm Vũ Phong kéo tay Chu Bạch Thảo tiến lên dành chỗ. Không chỉ gây ngạc nhiên cho Vũ Lục Hàn, tất cả thấy khách mời ở đó đều sung sướng khi thấy Hàm Vũ Phong tham gia trò chơi. Chưa bao giờ hắn tham gia trò chơi này. Vì vậy, căn phòng vang lên đồng loạt tiếng vỗ tay không luyến tiếc dành cho hắn. Trong khi Chu Bạch Thảo đỏ mặt cười ngượng ngùng, hắn vẫn lặng thinh, băng lãnh. Vũ Lục Hàn chưa hề nghe thấy hắn nói bất cứ điều gì. Có chuyện gì xảy ra với hắn sao?

“Thật tuyệt, chúng ta đã có hai mươi cặp đôi vô cùng đẹp ở đây!”, bà Chu phấn khởi tuyên bố, “Nhưng... thật tiếc, các bạn sẽ phải rời bạn nhảy của mình!”

Trần Hải Minh ồ lên rất lớn.

“Tôi muốn các cô gái, hãy đứng đối diện với bạn nhảy của mình đi nào!”, và Vũ Lục Hàn đành bước lên vài bước, đứng đối diện với Hoàng Lâm. Cô có thể nhìn thấy Hàm Vũ Phong, từ khóe mắt mình. Hắn chỉ đứng cách cô vài người. Trong khi cô lơ đãng nhìn về phía bên đó, hắn đột nhiên nhìn thẳng vào cô. Vũ Lục Hàn giật mình, vội vàng quay đi chỗ khác. Cô bối rối nhìn Hoàng Lâm, và nhận lại nụ cười trấn an ấm áp của cậu. Bên cạnh cậu, Tóc Đỏ đang nháy mắt đầy tình tứ với cô bạn nhảy Dương Dương.

Toàn bộ đèn trong căn phòng đột nhiên tắt ngấm. Căn phòng tối mù mịt, không ai còn nhìn thấy ai. Khách mời vô cùng hoảng hốt, Vũ Lục Hàn cũng vậy. Tuy thế, giọng nói của mẹ Chu Bạch Thảo vẫn vang lên điềm tĩnh.

“Các bạn, các bạn! Đây là một phần của trò chơi! Tôi muốn tất cả các bạn hãy đứng yên tại vị trí mình đứng, không được di chuyển khi chưa có yêu cầu của tôi!”

Vũ Lục Hàn nghe loáng thoáng giọng nói của Trần Hải Minh.

“Cứ tắt đèn thế này là không ổn rồi!”, kèm theo đó là tiếng cười của cậu và Thư Sinh. Vũ Lục Hàn cố lắng nghe, hiện vẫn còn cảm nhận sự hiện diện của Hoàng Lâm trước mặt. Để tiếp tục, bà Chu lại một lần nữa lên tiếng:

“Các chàng trai đang tham gia trò chơi, tôi muốn các bạn lùi xuống mười lăm bước chân! Nhưng thật chậm rãi và cẩn thận, lùi theo nhịp đếm của các bạn! Các bạn không được bám vào người bên cạnh, hay lùi ăn gian, chúng tôi vẫn nhìn thấy các bạn đấy!”, và căn phòng vang lên những tiếng cười vui vẻ. Vũ Lục Hàn vô cùng lo lắng, cô không còn cảm thấy Hoàng Lâm nữa rồi.

“Tuyệt vời, các chàng trai đã hiểu luật chơi rất tốt! Giờ, các cô gái, quay lưng lại đi nào!”

Vũ Lục Hàn chậm chạp quay nửa vòng, dừng khi cô nghĩ mình đã quay lưng lại với Hoàng Lâm. Trò chơi quái quỷ gì không biết...?

“Rất tuyệt! Giờ thì, tôi muốn các bạn gái hoàn toàn giữ im lặng, và không được di chuyển dù chỉ một chút, được chứ?”

“Vâng!”, một số lời đáp đồng thanh vang lên. Vũ Lục Hàn bỗng thấy bồn chồn.

“Okay, chúng ta sẽ có một trận chiến nho nhỏ đây! Các chàng trai!”

Tiếng con trai vang lên tất to: “Rõ!”. Vũ Lục Hàn không còn nghe được Hoàng Lâm ở đâu nữa.

“Các chàng trai, các bạn có năm phút, hãy xông lên và tìm cô gái của mình đi!”

Sau câu khởi xướng đầy tinh thần chiến đấu của bà Chu, các chàng trai lập tức xuất trận. Theo nguyên tắc, họ chỉ cần đi thẳng lên là có thể gặp được bạn nhảy của mình. Tuy nhiên, trong lúc lùi năm bước, chắc chắn không ai có thể lùi đúng một đường thẳng mà sẽ đi xuyên sang người bên cạnh. Bởi thế, lúc này đây, các chàng trai đang vô cùng bất ngờ và hoảng loạn khi đâm vào nhau liên tục. Họ thậm chí còn... nhận nhầm chàng trai khác là bạn nhảy của mình. Có một số tiếng chửi thề nho nhỏ khi họ liên tục va vào nhau trong bóng tối, trong khi đó các cô gái chỉ biết cười khúc khích, và các vị khách tha hồ bàn tán vô cùng sôi nổi. Tim Vũ Lục Hàn bỗng dưng đập rất mạnh khi cảm nhận có người đang tiến về phía mình. Có phải Hoàng Lâm tìm được cô rồi không? Hay là một chàng trai nào đấy đi lạc lên đây?

“Ôi, các chàng trai! Không, không, cậu đi nhầm hướng rồi! Đó là cầu thang mà!”, bà Chu hô lên sung sướng khi có chàng trai mất phương hướng, đi lạc sang nơi khác. Dường như các chàng trai vẫn còn ở khá xa nơi các cô gái đang đứng chờ. “Các chàng trai, tìm được bất kì cô gái nào cũng phải hô lên nhé! Chỉ cần tìm thấy một cô gái là thắng cuộc, không quan trọng cô ấy là ai! Hết giờ mà vẫn đứng một mình là sẽ bị phạt đó nha!”

Một lần nữa, các vị khách lại cười vui vẻ, trong khi chẳng ai nhìn thấy ai.

Một cánh tay rắn chắc đột nhiên ôm choàng lấy Vũ Lục Hàn. Tim cô đập thật mạnh. Linh cảm của cô cho biết, đây không phải Hoàng Lâm!

“Tôi tìm thấy em rồi, Vũ Lục Hàn...”

Giọng nói thì thầm lạnh lẽo ấy xuyên thẳng vào trái tim cô, tựa hồ muốn nó ngừng đập. Mùi bạc hà thanh mát phong tỏa khắp nơi, Vũ Lục Hàn bỗng dưng run rẩy trong vòng tay hắn.

“Anh... đi nhầm nơi rồi...”, cô thì thầm khổ sở, “Hãy... đi lùi sang bên phải tôi... vài người.... tôi cũng... không nhớ Chu Bạch Thảo đứng đâu...”

“Không, tôi đang ở đúng chỗ”, hắn thì thầm vào tai cô. Giọng nói ấy đang mơn trớn từng dây thần kinh mỏng manh của Vũ Lục Hàn, “Em có biết tôi đã đợi giây phút này từ lâu lắm rồi không?”

Và Hàm Vũ Phong hôn nhẹ lên vành tai cô. Vũ Lục Hàn tưởng như đứng không vững.

“Anh... chờ đợi... điều gì?”, cô run lấy bầy, hỏi lại. Trong khi đó, đã có một giọng nam khác vui sướng khi tìm thấy một cô gái.

“Tôi chờ đợi... lúc này... được ở bên cạnh em...”, hắn không quan tâm đến bất kì điều gì, siết chặt hơn vòng tay của mình quanh người cô gái nhỏ. Vũ Lục Hàn bất giác bám lấy hai cánh tay rắn chắc của hắn. Cơ thể

cô hoàn toàn tựa vào hắn. Hàm Vũ Phong tiếp tục hôn lên vành tai cô, đầy ham muốn, hơi thở của hắn vuốt ve da thịt Vũ Lục Hàn. Cô không còn biết hắn đang muốn gì nữa. Trong đầu cô, mọi thứ trở nên mịt mờ.

“Tôi nhớ em...”, hắn lại tiếp tục giọng điệu mê muội ấy, mang nụ hôn chạy xuống cổ cô gái nhỏ. Vũ Lục Hàn run lên trong cái ôm của hắn. Nếu không phải hắn đang ôm cô, chắc chắn cô đã mất thăng bằng mà ngã mất rồi.

“Anh... đừng trêu chọc tôi nữa...”, Vũ Lục Hàn khốn khổ lắp bắp. Hắn đang đánh thức từng giác quan trên người cô bằng nụ hôn chết tiệt của hắn. Vũ Lục Hàn biết chắc, nếu không dừng lại, cô sẽ bị chuyện này ám ảnh đến hết đời.

“Tôi chưa bao giờ trêu chọc em...”, giọng thì thầm của hắn là một thứ âm thanh khốn kiếp vô cùng quyến rũ, “Em nghĩ hai ngày qua tôi sống tốt lắm sao?”, đột nhiên hắn thật đau khổ. Cô thở gấp, nhắm mắt lại. Không phải hắn vẫn sống tốt sao?

“Đừng rời xa tôi nữa, chết tiệt...”, hắn bỗng dừng thật gay gắt. Trái tim cô đã run lên khi nghe hắn nói vậy. Dù nó có thật hay không, Vũ Lục Hàn vẫn muốn tin vào điều hắn nói. Hàm Vũ Phong đưa một tay áp vào má cô, để cô ngước lên nhìn hắn. Xung quanh họ là bóng tối. Nhưng bỗng dừng, hắn hiện ra thật rõ ràng. Đôi mắt nâu khói trong bóng tối, mang theo một nỗi buồn và một nỗi đau phảng phất. Sống mũi cô cay cay, nỗi buồn không còn được che giấu của hắn chạy thẳng vào từng ngõ ngách trong tâm hồn cô. Hơi thở khó khăn của hắn đã thay thế hàng ngàn điều muốn nói. Tôi nhớ em. Đừng bao giờ rời xa tôi. Ôi, cô cũng nhớ hắn điên đảo. Cô đã mong đợi từng giây một dấu hiệu của hắn, một tin nhắn, một cuộc gọi, nhưng hắn chẳng bao giờ chịu chủ động. Cô chưa bao giờ thôi kiếm tìm hắn, ngay từ giây phút đầu tiên bước chân đến nơi đây. Cô chưa bao giờ ngừng nghĩ về hắn, ngay cả khi ở bên cạnh người khác. Cô đã nhớ Hàm Vũ Phong biết bao... Nhưng không đời nào có quyền nói ra điều đó.

“Vì sao... không nhắn tin cho em?”, Vũ Lục Hàn giận dữ thút thít. Lúc này đây, cô thấy tủi thân hơn bao giờ hết. Nếu không vì trò chơi này, nếu không vì giây phút này, nếu hắn không tìm được cô, cô sẽ chẳng bao giờ được hắn ôm một cách công khai như vậy, chẳng bao giờ được nghe những câu nói vô cùng thật kia. Hàm Vũ Phong đáp lại cô bằng sự im lặng buồn bã. Ánh mắt của hắn thật phức tạp, nhưng đau thương đến mức cô thấy đau lòng.

“Tôi nghĩ... mình sẽ không chịu được mà chạy đến bên cạnh em”, hắn đáp lại một cách khó khăn. Chàng trai thứ bảy đã tìm được một cô gái. Căn phòng ào lên tiếng vỗ tay.

“Anh có thể đến với em bất cứ lúc nào?”, cô thở thê đáp, tự thấy mình thật giống những cô bồ nhí, sẵn sàng chờ đợi người tình chạy đến bên mình.

“Em không cho tôi cơ hội, Vũ Lục Hàn!”, hắn đã thay đổi, đau khổ, trách móc. Cô có quyền cho hắn cơ hội sao?

“Em không hiểu? Anh luôn là người có cơ hội...”

“Em đã nhận lời tham gia bữa tiệc này bên cạnh một người khác. Em còn đi chơi với người đó, như một kiểu hẹn hò vậy. Tôi... phát điên lên... chỉ vì em...”, Hàm Vũ Phong thật yếu đuối. Lần thứ hai, cô cảm thấy sự bất lực hoàn toàn của hắn. Hắn như một đứa trẻ, dụi đầu vào vai cô, hơi thở cũng trở nên run rẩy. Chàng trai thứ mười một đã tìm thấy bạn nhảy. Trò chơi sắp kết thúc rồi.

“Hàm Vũ Phong... anh... đã có bạn gái...”, cô hạ giọng thật nhỏ để che giấu sự tủi thân muốn vỡ òa trong giọng nói của mình, “Anh muốn em... phải làm gì?”

“Thật ư? Em vì nghĩ thế mà tuyệt tình với tôi?”, hắn thốt lên đầy sùng sốt, nhưng vẫn xen lẫn một tia tuyệt vọng. Vũ Lục Hàn nén một tiếng thở dài. Tuyệt tình? Cô giống như một người tình vụng trộm thì có. Cô không thể nào tuyệt tình với hắn.

“Thật không phù hợp trong hoàn cảnh này”, Vũ Lục Hàn nói nhanh khi nghe thấy bà Chu tuyên bố chỉ còn hai phút. Cô toan muốn thoát ra từ vòng tay của hắn, thì hắn ngược lại, ôm lấy cô chặt hơn.

“Vũ Lục Hàn, tôi đã chấm dứt trò yêu đương với Chu Bạch Thảo từ lâu rồi! Em phải tin tôi, đó chỉ là một lời hứa vào ngày sinh nhật thôi!”, Hàm Vũ Phong trở nên khẩn trương. Cô gái nhỏ tròn to mắt, quay sang

bên và đụng ngay mũi vào cằm của hắn. Gần quá. Xin chào Cằm của Hàm Vũ Phong, tôi là Mũi của Vũ Lục Hàn.

“Hai người... không phải yêu nhau thật ư?”, cô thẳng thốt hỏi lại. Vậy là, thực chất những lời đe dọa của Chu Bạch Thảo với cô trên tàu chỉ là một động thái muốn chiếm lại Hàm Vũ Phong mà thôi. Chẳng trách, sau hôm ấy Hàm Vũ Phong vẫn thản nhiên đi chơi cùng Vũ Lục Hàn. Cô có một chút phần khích thật sự. Hắn đã mang lại tia hi vọng nhỏ nhoi cho cô. Vũ Lục Hàn vô cùng hồi hộp, tim đập thành thịch như thể sắp sửa vọt ra ngoài vậy. Nếu cô tỏ tình với hắn bây giờ, hắn sẽ... xem xét nó chứ? Trước khi Hàm Vũ Phong kịp nói bất cứ điều gì, Vũ Lục Hàn nhanh chóng ngắt lời trước.

“Anh... hãy nghe em... thật ra, có một điều muốn anh biết... làm ơn, xin... hãy nghe em... em...”

“Tôi yêu em, Vũ Lục Hàn.”

“Hả?”

Đó là lời đáp duy nhất của cô. Ngay sau đó, cô không có cơ hội nói bất cứ điều gì nữa khi đôi môi hắn đã nhanh chóng lấp đầy môi cô. Dường như hắn sợ nếu để cô nói nữa, cô sẽ từ chối lời nói ấy của hắn. Hoặc tỏ ra ngây ngô mà phủ nhận. Vũ Lục Hàn khổ sở lắm để trình bày điều mình từ lâu muốn nói, vậy mà chưa nói được hết câu, đã nghe thấy thứ gây sốc gấp bội. Đầu cô bùng nổ. Tai cô ù đi vì sung sướng, nhịp tim tăng dần lên theo nhịp điệu của hạnh phúc. Không thể kìm nén bản thân, Vũ Lục Hàn quay lại ôm chầm lấy hắn, trong khi hời hả đáp lại nụ hôn một cách vụng về. Cô có thể cảm thấy hắn đã nở một nụ cười trong lúc đang hôn cô. Điều đó hấp dẫn chết đi được! Vũ Lục Hàn đã quên đi mình là ai, mình đang ở đâu. Ngay bây giờ, chỉ có cô, hắn, và tuyệt đỉnh hạnh phúc!

59. Chương 59

Hết thời gian. Đèn trong căn phòng khiêu vũ bật sáng. Những tiếng vỗ tay vang lên, và các cặp đôi nhìn nhau đầy ngỡ ngàng. Chẳng có ai tìm thấy đúng bạn nhảy của mình. Thế nhưng, gây bất ngờ nhất chính là Hàm Vũ Phong. Hắn không những bắt nhầm cặp, lại vô cùng thoải mái ôm lấy cô gái ấy. Không ai không nhận ra vị hôn phu của Từ Thiên, và những chiếc máy ảnh nhảy lên liên tục. Vũ Lục Hàn ngại ngùng cúi đầu để tránh máy ảnh, trái lại, Hàm Vũ Phong rất thoải mái vòng tay ôm lấy cô gái ấy, nhìn thẳng vào một vài ống kính. Đứng cách họ ba người, Chu Bạch Thảo đứng sững trước cảnh tượng ấy. Nàng không bao giờ tin hắn lại tìm đến cô chính xác như vậy. Nàng cũng không biết tại sao tìm thấy cô hắn lại thay đổi hoàn toàn như thế. Đi bên cạnh nàng, Hàm Vũ Phong như một bức tượng đá, lạnh băng, không cười, ít nói. Hắn suy tư nhiều hơn, thường xuyên hút thuốc. Hắn chẳng cười đùa, tiếp nhận mọi thứ vô cùng hờ hững. Chu Bạch Thảo đã cực kì khổ sở để kéo hắn ra khỏi trạng thái lạnh lùng đáng ghét ấy, nhưng hoàn toàn thất bại. Nàng tự nhủ đêm nay sẽ tìm cách khiến hắn vui lên, vậy mà cô gái kia một lần nữa lại phá hỏng mọi thứ. Bất chấp Hoàng Lâm vẫn thể hiện tình cảm với cô, Vũ Lục Hàn dường như không hề bận tâm đến. Chu Bạch Thảo giận sôi trong lòng, Từ Thiên vì sao bây giờ chưa tới? Điều gì giữ chân anh lâu đến vậy?

Hoàng Lâm ở ngay cạnh Vũ Lục Hàn, cậu đang đứng cùng Dương Dương. Cậu bắt lực nhìn về cô gái đi cùng mình đêm nay đang lọt thỏm trong vòng tay cậu bạn thân, rõ ràng giữa họ có một điều gì đó bị giấu giếm. Cậu không thể vội vàng được, chừng nào chưa tìm ra bí mật giữa họ là gì. Hàm Vũ Phong là bạn thân, bạn thân phải ở trên mọi cô gái. Nhưng tại sao nhìn họ bên cạnh nhau, trong cậu hình thành rõ một sự ghen tuông đầy khó chịu. Hoàng Lâm chưa bao giờ thất bại trước bất cứ cô gái nào, tuy nhiên cũng chưa bao giờ có một cô gái nào từ chối cậu mà chạy đến bên hai người bạn của cậu. Không yêu người yêu của bạn, đó là điều cấm kị. Vũ Lục Hàn chắc chắn không phải người yêu của hắn. Hãy phải phép, Hoàng Lâm. Hãy bình tĩnh, cô ấy sẽ là của cậu, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Thật là một bất ngờ thú vị!”, bà Chu hô lên để trấn áp không khí, đôi mắt ngỡ ngàng nhìn con gái mình rồi nhìn sang Hàm Vũ Phong. Trong thâm tâm bà luôn coi hắn như một người “con rể”, hắn đối xử với con gái bà như một quý ông thực thụ, Chu Bạch Thảo dường như cũng có tình ý với hắn, hai đứa lại vô cùng đẹp đôi. Bà rất đối bất ngờ khi ngay tại đây, hắn công khai vai kẻ với một cô gái khác, người mà bà chưa gặp bao giờ. Bà không trách khi hắn không tìm được con gái bà, trò chơi này chỉ may rủi vậy thôi. Nhưng dù có bất được cô gái nào đi chăng nữa, hắn cũng nên tỏ ra đứng đắn, như những chàng trai khác chỉ đơn giản là đứng nghiêm lịch sự bên cạnh cô gái mình tìm được. Bà không nghĩ Hàm Vũ Phong lại thiếu chuyên

nghiệp như vậy, có vẻ cái danh tiếng “lạnh lùng với phụ nữ” mà bà vẫn nghe được về hấn bấy lâu nay chỉ do mấy cô nàng không tán tỉnh được hấn thôi nên. Hấn cũng như Trần Hải Minh và Hoàng Lâm vậy, bà thích cả ba bọn họ, nhưng bọn chúng lại chẳng ai “chăm” con gái bà.

“Cảm ơn sự tham gia vô cùng nhiệt tình của các bạn! Nào, lượt thứ hai, ai có đủ can đảm? Chúng ta sẽ giảm xuống còn mười cặp đôi nhé...”, bà Chu gạt bỏ những suy nghĩ riêng, tiếp tục gọi lên không khí hào hứng. Bà sẽ truy hỏi chuyện này cho kĩ. Cô gái giấu mặt kia, tôi sẽ tìm ra cô, từ cả gốc rễ.

Hai mươi cặp đôi vừa tham gia lượt đầu được tặng các phần quà nho nhỏ gói trong những chiếc hộp thắt nơ đẹp mắt. Cho nữ, đó là một gift set nước hoa Chloé Eau de Parfum đắt tiền. Cho nam là gift set Bleu de Chanel đầy nam tính. Vũ Lục Hàn còn đi bên cạnh hấn một lúc, cho đến khi trở lại đám đông. Hoàng Lâm đã trao Dương Dương lại thật cẩn thận cho cậu bạn tóc đỏ, đứng sẵn sàng đợi Vũ Lục Hàn. Cô lúng túng nhìn hấn khi Thư Sinh đứng chắn trước mặt.

“Cảm phiền cậu, có lẽ chúng tôi nên tiếp tục đi cạnh nhau cho đến lúc khiêu vũ...”, Hoàng Lâm nhã nhặn hỏi, cung cách mang đầy tính xã giao. Hàm Vũ Phong khẽ nhún mày, cúi xuống nhìn cô:

“Em là người đi cùng anh ấy, cho nên...”, Vũ Lục Hàn lúng túng giải thích. Đôi mắt nâu khói tối sầm lại trong chốc lát, nhưng rồi trở nên đăm chiêu.

“Cho chúng tôi một vài phút được chứ?”, hấn quay lại đưa tay ra hiệu với Hoàng Lâm và đưa cô lùi ra xa một chút, “Em sẽ để tôi đưa em về phải không? Làm ơn đừng từ chối tôi nữa...”

“Em rất muốn... nhưng nó sẽ không lịch sự...”, Vũ Lục Hàn đáp ứng, “Dù sao em... cũng đã nhận lời...”

“Em có biết tôi đang phát điên lên vì em không?”, hấn cau mày hờn dỗi, “Sao em không chịu yên phận ở nhà mà cứ nhất định phải đi?”

“Em ở nhà để anh đi chơi cùng Chu Bạch Thảo sao? Em không cam chịu!”, cô cũng không vừa, nhảy dựng lên cãi lại. Rõ là uất ức, hấn vì sao vẫn khẳng khái muốn cô ở nhà? Hấn có hối hận vì lời nói cách đây vài phút không chứ?

“Em đang ghen à?”, lông mày hấn đột nhiên giãn ra, đôi môi bình lên một nụ cười tinh quái. Vũ Lục Hàn cứng họng, đỏ mặt.

“Em đi ra với Hoàng Lâm...”, cô lầu bầu rất nhỏ để che giấu nỗi xấu hổ, định bỏ đi thật thì kẻ đối diện đã nhanh chóng giữ tay.

“Được rồi, được rồi! Tôi sẽ đợi em ở nhà em, được chứ?”, hấn vừa nói vừa cười, không khí thật dễ thở. Vũ Lục Hàn cười nhẹ.

“Anh đừng nên để bạn bè anh nghĩ rằng chúng ta đang vụng trộm với nhau...”, cô nhún vai. Rõ ràng tất cả mọi người đều nghĩ rằng hấn là một cặp với Chu Bạch Thảo, ngay cả cô cũng nghĩ vậy. Hấn chẳng buồn đính chính điều gì cả. Đây cũng là lí do chính khiến Vũ Lục Hàn vô cùng tủ thân.

“Sẽ không có ai phải nghĩ thế cả”, hấn nhẹ nhàng hôn lên trán cô, giữa nơi đông đúc này, “Tôi có rất nhiều điều muốn nói với em, hãy đợi tôi.”

“Cảm ơn”, cô thì thầm, cúi đầu đi về phía Hoàng Lâm vẫn đứng đợi. Thư Sinh tỏ ra không hài lòng khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi. Hấn có thể ngang nhiên làm như vậy mà không lo sợ ánh mắt chỉ ở đây sao? Hấn cho rằng không ai ở đây nhận ra mình ư? Thật buồn cười!

“Xin lỗi vì đã không tìm ra em!”, Hoàng Lâm vẫn ôn tồn mỉm cười theo cách lịch sự vừa phải, nắm nhẹ lấy những ngón tay nhỏ bé của Vũ Lục Hàn. Lời cậu nói khiến cô bối rối.

“Mọi người đều nhận nhầm mà!”, cô khéo léo chữa lại. Dù vậy, ánh mắt của Hoàng Tử đã mặc nhiên đổi khác.

“Tôi không nghĩ rằng tất cả đều nhầm lẫn...”, cậu ám chỉ bằng điệu cười nửa miệng, “Chúng ta đi đến bàn đấu giá thôi, trước khi tôi lại mất em vào tay người khác!”

“Anh nói gì vậy?”, cô ngơ ngác khi Hoàng Tử dẫn mình đi. Lúc này, Vũ Lục Hàn nhận ra mọi người đang theo hàng dẫn nhau đi lên cầu thang, ra khỏi phòng khiêu vũ. Cầu thang bên trái dẫn đến một cánh cửa

bọc nhung sang trọng, Vũ Lục Hàn đã kịp nhận ra Chu Bạch Thảo với bộ váy xanh kiêu sa, khoác tay Hàm Vũ Phong đi vào trong đó. Ngay phía sau họ là Trần Hải Minh và cô bạn Dương Dương.

“Chúng ta đang đi đâu thế?”, cô thì thầm hỏi. Hoàng Tử đáp ôn tồn:

“Chúng ta đang đến phòng đấu giá. Không quá khác nơi này đâu, chỉ có điều họ kê thêm bàn ghế để có thể ngồi theo dõi.”

Cô gái nhỏ gật đầu ra vẻ thấu hiểu. Cùng lúc đó, cô nhìn thấy ở cầu thang phía đối diện, đang chậm rãi bước xuống là Từ Thiên và bạn nhảy của anh. Vũ Lục Hàn còn chưa lên cầu thang, nên phần khích vẫy tay mong anh chú ý. Từ Thiên, trong bộ suit trắng tinh muôn phần lịch lãm, nhìn Vũ Lục Hàn trong một vài giây. Và khuôn mặt anh hiện lên một nét sững sốt tốt độ. Vũ Lục Hàn biết anh đã nhận ra mình, nín tay Hoàng Lâm và mong cậu dừng lại chờ đợi. Chàng thư sinh, theo hướng nhìn của cô cũng nhận ra Từ Thiên. Cô gái đi cùng anh gọi lên trong Hoàng Lâm một cảm giác quen thuộc.

“Tiểu Hàn, em đẹp quá!”, Từ Thiên thốt lên đầy chân thành khi đến gần cô. Má cô ửng hồng trước lời khen ấy.

“Cảm ơn anh. Anh cũng rất đẹp trai!”

“Anh đang trong bộ dạng vô cùng qua loa đây!”, anh luồn ngón tay vào mái tóc nâu đồng mềm mại, “Anh chẳng có thời gian để là áo sơ mi cho cẩn thận. Rồi ca mổ cũng chỉ kịp rửa tay thật sạch để thay đồ...”

“Anh là một bác sĩ tận tụy, sẽ không ai trách anh vì điều đó đâu...”, cô dịu dàng nhìn anh. Vũ Lục Hàn chuyển hướng sang cô gái đi cùng anh, có chút ngỡ ngàng.

“Đây là...?”

“À, hai người chưa gặp nhau nhỉ? Đây là người bạn hàng xóm của anh. Cô ấy cùng họ với em đấy, Vũ Lục Hàn!”, anh trêu chọc cô, quay sang người đứng cạnh. “Tiểu Lam, đây là Vũ Lục Hàn, con gái của bạn thân bố anh...”, Từ Thiên có chút ngập ngừng khi giới thiệu cô. Bản thân cô cũng không quen bị gọi như vậy.

“Em biết. Cô ấy là hôn phu của anh”, cô gái tên Tiểu Lam có mái tóc đen dài mượt, tết đuôi cá lệch sau một bên tai với bông hoa hồng trắng cài trên tóc. Cô gái mặc chiếc đầm trắng toát của Saint Laurent, với phần ngực quây đính kim sa trắng và từ eo trở xuống là những bông hồng trắng khổng lồ kết lại thành chân váy. Cô gái ấy che giấu gương mặt rất kĩ, đúng với tinh thần “tiệc hóa trang” khi che một nửa bên mặt bằng chiếc mặt nạ cách điệu đính hoa hồng bằng đá trắng. Chỉ nhìn thấy đôi mắt sắc sảo với hàng mi cong dài của cô và đôi môi trái tim với màu son đỏ rực.

“Rất vui được gặp cô. Tôi là Vũ Lam”, cô gái ấy vươn ra bắt tay Vũ Lục Hàn. Một cô gái họ Vũ! Vũ Lục Hàn có một chút lưỡng lự khi bắt tay đáp trả cô gái ấy. Cái tên này... hình như cô đã nghe thấy ở đâu rồi!

“Có phải chúng ta đã gặp nhau rồi không?”, Hoàng Lâm bên cạnh cô đột ngột lên tiếng. Vũ Lam khựng lại một vài giây khi nhìn cậu, rồi nở nụ cười đẹp tuyệt vời.

“Vâng, quả là chúng ta đã gặp nhau! Nhưng khi đó mái tóc của anh không vàng...”, và cô Tiểu Lam quay sang bắt tay cậu.

“Đây chỉ là một chút thay đổi cho phù hợp”, cậu nhìn cô cười ám muội trong khi vẫn nắm chặt bàn tay cô.

“Vâng, và lúc đó anh cũng định tán tỉnh tôi”, Vũ Lam không vừa, nhìn cậu bằng đôi mắt cong vút sắc sảo. Hoàng Lâm bật cười trước câu nói mà cậu cho là kiêu khích ấy.

“Tôi thành thật xin lỗi nếu tôi xúc phạm cô.”

“Không có gì. Tôi cũng xin lỗi nếu làm anh và bạn gái anh đây khó chịu”, Vũ Lam đáp lại, nhìn lướt qua Vũ Lục Hàn. Cô lúng túng, định thanh minh thì Từ Thiên đã lên tiếng ngắt lời.

“Tôi quả thật rất bất ngờ, Hoàng Lâm ạ. Tôi đã nghĩ Vũ Lục Hàn... sẽ đi với người khác...”, anh ngập ngừng nhìn cô. Vũ Lục Hàn biết “người khác” mà anh đang nhắc tới. Cô chỉ lên nhìn Thư Sinh. Cậu tỏ ra điềm tĩnh nhưng đôi mắt rõ ràng rất khó chịu.

“Đêm nay cô bé này là của tôi. Anh không phải xuất hiện để tán tỉnh nữa đâu chứ?”

“Không, đừng hiểu nhầm!”, Từ Thiên lập tức xin lỗi. Lúc đó, cặp đôi phía trước Vũ Lạc Hàn đã bước lên cầu thang. Hoàng Lâm quay sang nhẹ nhàng nắm tay cô, nâng niu cô như một tiểu thư quý phái, cùng cô từng bước đi lên lầu. Từ Thiên chỉ lặng yên quan sát. Trong trí nhớ của anh, hai người này chưa bao giờ nói với nhau quá năm câu nói. Hoàng Lâm chẳng có vẻ gì thể hiện sự chú ý đến cô. Lần gần đây nhất anh gặp Vũ Lạc Hàn là tại bữa tiệc sinh nhật của Chu Bạch Thảo. Lần đó, Hoàng Lâm và Trần Hải Minh đều đột ngột vô cùng quan tâm đến cô bé này. Anh hiểu rằng họ muốn an ủi cô trước việc mối quan hệ của cô và Hàm Vũ Phong tan vỡ, nhưng xét về độ thân thiết, bạn anh Trần Hải Minh còn tiếp xúc Vũ Lạc Hàn nhiều gấp vài lần chàng trai kia. Chuyện gì đã xảy ra trong những tuần qua? Vì đâu Hoàng Lâm đột nhiên gần gũi với Vũ Lạc Hàn như vậy? Không lẽ Vũ Lạc Hàn thật sự chia tay Hàm Vũ Phong, và nảy sinh tình cảm với bạn của hắn ta? Vì sao đến cả điều đó anh cũng không biết? Gần đây Từ Thiên quá bận rộn với những công trình nghiên cứu thuốc, với những ca mổ, những bệnh nhân mà tạm thời quên đi cuộc sống riêng tư. Anh không còn nghĩ đến Vũ Lạc Hàn nhiều như trước, cũng có thể do công việc mà không còn thời gian để nhớ nhung. Anh còn chẳng chủ động hỏi thăm, hay tự thắc mắc về tình hình của cô nữa, anh cứ như đã tạm gác cô sang một bên vậy. Những điều anh bỏ lỡ bấy lâu đột nhiên khiến anh tò mò. Từ Thiên sẵn sàng đánh đổi chỉ để biết chuyện gì đang diễn ra với Vũ Lạc Hàn.

Trần Hải Minh ngả người ra sau ghế, thoải mái khoác vai cô bạn nhảy Dương Dương. Ngồi trên chiếc bàn tròn lớn ở ngay gần sân khấu cùng cậu là Chu Bạch Thảo và Hàm Vũ Phong. Hắn rõ ràng đang tìm kiếm cô gái bé nhỏ kia, không ngừng nhìn quanh phòng và nhìn chằm chằm về phía cửa. Cậu cảm thấy hắn ngày càng khó hiểu. Nếu hắn quan tâm đến Vũ Lạc Hàn như vậy, vì sao ngay từ đầu lại nhận lời cùng Chu Bạch Thảo đến bữa tiệc này? Hơn nữa, Hoàng Lâm có ý gì khi bỗng nhiên tỏ ra bị thu hút bởi Vũ Lạc Hàn như thế? Cậu không ngừng đặt ra giả thiết, nhưng rồi lại tự mình gạt đi. Vũ Lạc Hàn là một bí ẩn, một cô gái mà theo cậu “có năng lực siêu nhiên”. Cô gái ấy thu hút toàn bộ những người bạn của cậu, từ bác sĩ độc thân Từ Thiên, đến kẻ nổi tiếng lạnh lùng với phái đẹp Hàm Vũ Phong, bây giờ không lẽ người luôn coi thường phụ nữ Hoàng Lâm cũng lao đao vì cô luôn rồi? Ở cô chắc chắn có một nét gì đó đánh trúng vào tâm lý của những người không thích mở lòng với các cô gái, khiến họ không cách nào chống đỡ mà lập tức ngã gục. Từ Thiên, Hàm Vũ Phong và Hoàng Lâm, tuy khác nhau về cách thể hiện nhưng ba người họ, theo cậu, đều là những kẻ khó tính nhất trong tình yêu. Từ Thiên luôn đặt công việc và bệnh nhân lên hàng đầu nên từ chối yêu đương hẹn hò. Hàm Vũ Phong vì rạn nứt tình cảm mà không còn niềm tin vào bất cứ cô gái nào, không muốn mở lòng mà cứ ôm mãi hình bóng người yêu cũ. Hoàng Lâm dù nổi tiếng đào hoa lại là kẻ luôn coi thường sự dễ dãi của phái đẹp, không tin vào tình cảm đích thực nên chẳng thể tìm ra người tình trong mộng. Ba chàng trai ấy, đột nhiên cùng nay sinh tình cảm với Vũ Lạc Hàn – cô nàng không có một nét nổi bật, không quá xinh đẹp, không có cá tính rõ ràng, không sôi nổi năng động, có một cuộc sống nhàm chán. Có vẻ như cậu ít tiếp xúc với cô quá rồi, Trần Hải Minh nhủ mảy mủn. Nếu bây giờ cậu cũng lao vào tìm hiểu cô, liệu cô có sợ hãi mà trở nên khép kín? Hay cô sẽ tự hào vì mình được theo đuổi mà biến thành kẻ khó gần? Trong thâm tâm, Trần Hải Minh biết điều thứ hai sẽ không xảy ra, nhưng Vũ Lạc Hàn khó đoán hơn cậu tưởng tượng.

“Anh yêu à, em mệt quá đi!”, cô nàng Dương Dương tựa vào vai cậu nũng nịu. Trần Hải Minh cúi xuống nhìn cô, cười một cách lười biếng nhưng lại cực kỳ cuốn hút.

“Em cần phải nạp năng lượng thật nhiều. Đêm của chúng ta vẫn còn dài lắm, cưng ạ.”

“Anh này...”, cô nàng không nhẽo, tỏ ra xấu hổ, liếc nhìn cặp đôi ngồi bên cạnh. Chu Bạch Thảo đang ở đối diện cậu, khoanh tay, lườm nguýt.

“Thật là sồn gai ốc! Anh không thể hạ gu của mình xuống những người đứng đắn hơn sao?”, nàng khó tính trách móc. Dương Dương chau mày không hài lòng, nhưng không nói gì mà chỉ rúc vào Tóc Đỏ. Trần Hải Minh nhìn nàng, một bên mày dướn lên đầy thắc mắc.

“Có phải mẹ anh thuê em thay bà giám sát anh rồi không?”, cậu thản nhiên chọc ghẹo. Nàng trề môi, lườm cậu rồi quay đi nơi khác. Dương Dương không hiểu ý nghĩa câu nói đó, nhưng vẫn khúc khích cười nịnh nọt. Trần Hải Minh quay sang tiện tay véo má cô.

“Chờ đợi như vậy không kiệt sức sao, Ngài Adam?”, Tóc Đỏ bóng gió, nhìn về hướng mà hắn không rời mắt này giờ. Hắn vẫn giữ nguyên vị trí, tựa lưng vào ghế nhìn về cửa ra vào, đáp gọn.

“Rất xứng đáng để chờ đợi.”

“Cậu có bao giờ nghĩ... cái gì cũng có thời gian riêng của nó không?”, Tóc Đỏ bắt chước cậu, thả lỏng người trên ghế, mô-th tay ôm gọn cô nàng Dương Dương, tay kia đút sâu trong túi quần.

“Tôi biết giá trị của thời gian. Tôi đang sử dụng nó rất hợp lý!”

“Không đâu, cậu đã bỏ lỡ quá nhiều rồi”, Trần Hải Minh liếc qua người bạn với nụ cười cợt nhả, “Cậu nghĩ rằng bởi cậu có nhiều thời gian nên cứ để cho nó trôi đi thoải mái, đến khi cần dùng đến, thời gian vẫn còn dư dả sao? Không đâu, trông vậy thôi, nhưng cậu đã để quá nhiều thời gian trôi đi rồi. Cậu đang bị đe dọa nhiều hơn cậu tưởng tượng đấy!”

“Hãy nói thẳng ra đi!”, Hàm Vũ Phong đột nhiên giận dữ. Hắn đã nói với cô điều hắn cần nói. Chuyện gì có thể thay đổi được điều đó chứ?

“Tôi linh cảm sắp có một sự kiện lớn diễn ra”, Trần Hải Minh thần nhiên nhún vai, hướng mắt về nơi các vị khách cuối cùng đưa nhau bước vào phòng. “Nó sẽ xáo trộn hoàn toàn những gì cậu đã dự tính đấy.”

“Hoàng Lâm ư? Cậu ta không phải là sự kiện lớn!”, Hàm Vũ Phong tự tin cười khẩy. Đôi mắt hắn bừng lên hạnh phúc và đôi môi lập tức mím cười khi nhìn thấy vóc dáng bé nhỏ xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Thế nhưng, nụ cười của hắn đông cứng tại chỗ khi thấy cặp đôi bước vào sau Vũ Lục Hàn và Hoàng Lâm. Chu Bạch Thảo nhìn theo hướng đó, nhàm chán buông ra câu nói lẽ nhè:

“Nhìn xem ai cuối cùng cũng chịu xuất hiện kìa!”

Không khí trên bàn ăn đột nhiên cứng lại khiến nàng cũng giật mình nhìn sang phía đối diện. Giống như Hàm Vũ Phong, Trần Hải Minh đã cứng đờ vì sốc, đôi mắt mở to kèm theo cơ thể bất động.

“Các anh làm sao thế?”, Chu Bạch Thảo hoảng hốt lay Hàm Vũ Phong, vươn người toan chạm vào Tóc Đỏ. Đôi môi chàng trai tóc đỏ mấp máy một câu nói không rõ ràng:

“Sự kiện này... đúng là tận thế...”

Vương Vũ Lam là tiểu thư của một gia đình khá giả, thế nhưng lại không đậm ấm, hạnh phúc. Bố Vũ Lam là một người châu Á nhập tịch Anh Quốc, có tiếng tăm khá lớn trong giới kinh doanh xe hơi, nhờ vậy cô ta từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa. Vũ Lam là kết quả của một cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Mẹ cô ta cũng là một người châu Á ở nước ngoài, thời còn đi học vốn là một cô nàng xinh đẹp, hấp dẫn trong trường. Chàng thiếu gia ở trường khi ấy là bố Vũ Lam, tuy gia thế giàu có, nhiều tiền nhưng nhan sắc lại thô kệch, gian xảo. Cậu thiếu gia mê đắm cô nàng xinh đẹp, không chỉ mê vì học thức, mà mê mẩn cả cơ thể thiếu nữ bốc lửa ấy. Cậu ta quyết định theo đuổi cô nàng, nhưng chẳng bao giờ được đáp lại. Gia đình cô nàng vào loại khá giả, tuy không bằng gia thế cậu thiếu gia, nhưng cũng chẳng cần thêm tiền từ ai nữa. Cậu thiếu gia biết không thể lay chuyển suy nghĩ cứng cổ ấy, cái đầu ranh mãnh quyết định một mách khéo đầy táo bạo: ép duyên. Thời cơ của thiếu gia đến khi cả trường có một buổi ngoại khóa cuối cấp hai ngày một đêm. Chỉ chờ có vậy, thiếu gia trả tiền cho các cô gái ở cùng phòng với nàng thiếu nữ chỉ để nhận lấy chìa khóa phòng. Một cô nàng quá nổi bật, xinh đẹp, giỏi giang, luôn thu hút phái mạnh, tất yếu sẽ bị ngầm ghen tị bởi phái nữ. Vì thế, các cô bạn ở cùng phòng nàng thiếu nữ đêm ấy đã phản bội bạn mình, pha thuốc ngủ vào nước cho cô bạn ngủ say, và lập tức nháy điện thoại cho cậu thiếu gia đang nóng lòng chờ đợi. Bố Vũ Lam đã cường bức mẹ cô cả đêm hôm ấy, với một chiếc máy quay hoạt động liên tục, nhưng cô nàng xinh đẹp chỉ mê man chẳng biết gì. Thiếu gia rời đi lúc trời hửng sáng, để lại cô gái trần truồng trong chăn, với một tờ note dính thẳng vào bầu ngực: “Tôi sẵn sàng giữ kín trình tiết của em chỉ với một điều kiện: lấy tôi nhé?”. Cô gái xinh đẹp như đã chết đi từ giây phút ấy. Cô chẳng thể khóc nổi, và cũng không thể trách móc bất cứ ai, lẳng lặng bước vào nhà tắm và tắm đi tắm lại ba lần, nhưng không bao giờ thấy cơ thể mình sạch sẽ. Những người bạn cùng phòng tỏ ra như chưa hề có chuyện gì, khi cô nàng xinh đẹp chất vấn, không một ai chịu nhận họ đã bỏ ra ngoài cả đêm. Mẹ Vũ Lam trở nên câm lặng, lạnh lùng, không thể đem chuyện kể với bất kì ai, vì gia thế của cậu thiếu gia kia vô cùng khủng khiếp. Cô không thể kiện. Dù cậu ta có dùng đến tiền để che lấp sự thật hay không, thì cô cũng không thể để bất cứ ai biết mình đã bị hãm hiếp, khi mà không một ai làm chứng cho sự trong sạch của cô. Hai ngày sau đêm đó, cậu thiếu gia gửi thẳng về gia đình cô một chiếc đĩa mềm cảnh tượng đêm hôm ấy, như một lời cảnh báo ngầm “tôi đã đợi câu trả lời của cô quá lâu rồi”. Cô gái xinh đẹp điên cuồng bẻ vụn chiếc đĩa CD, bẻ tắc, lăm vào tình

trạng trầm cảm, trong đầu mấp mé những suy nghĩ tiêu cực về sự sống. Đến tận khi đã kết hôn với cậu thiếu gia, mẹ Vũ Lam vẫn hối hận vì đã không tự sát ngay sáng ngày hôm sau ấy, để rồi lại phát hiện mình đã mang thai một đứa bé, buộc lòng phải kết hôn với người mà đến giờ bản thân vẫn muôn phần căm hận. Mẹ Vũ Lam vốn ghê lạnh với con gái, bởi bà căm ghét chồng mình. Bố Vũ Lam không để con gái phải thiếu thốn bất cứ loại vật chất gì, thậm chí tài khoản ngân hàng mang tên Vương Vũ Lam luôn luôn đạt đến con số đáng mơ ước. Tuy vậy, Vương Vũ Lam không bao giờ nhận được tình cảm thật sự từ bố mẹ. Bà Vương chẳng mấy khi về nhà, không lắng nghe, chia sẻ cùng con gái bất cứ điều gì. Ông Vương coi mẹ con họ chỉ như vật trang trí ràng buộc mà thôi. Vương Vũ Lam học hành chênh mảng, cuối cấp ba nghỉ học sớm một năm, không muốn lên đại học vì trong thâm tâm đã tự nhủ mình chẳng thiếu gì tiền, đi học rồi đi làm là điều không cần thiết. Cùng năm ấy, cô ta thay mặt bố tham dự một bữa tiệc chiêu đãi nhỏ tại một trường đại học, và gặp James Adam. Khi đó, James Adam đang học năm nhất đại học, là một học viên tiêu biểu, một cầu thủ trẻ đạt giải khu vực, đồng thời là con trai của một vị chủ tịch tập đoàn tư nhân lớn tại châu Á. Vương Vũ Lam lập tức bị choáng ngợp bởi James Adam khi hắn bước lên phát biểu. Không ngại ngần, cô ta đề nghị bố mẹ cho đi học đại học ngay lập tức, và phải là trường đại học nơi James Adam theo học. Với muôn phần thuận lợi, Vương Vũ Lam điềm nhiên bước chân vào Học viện Kinh tế Chính trị London, với một bảng điểm tuyệt vời đã qua sắp xếp. Cô ta không hề phung phí thời gian, đăng kí theo học toàn bộ lớp học mà James Adam đang học, luôn luôn đến thật sớm để chờ đợi cơ hội bắt chuyện với chàng con lai hấp dẫn ấy. Đường như mọi thứ vô cùng trôi chảy, khi James Adam là một học viên xuất sắc, còn Vương Vũ Lam ngược lại vô cùng tệ hại. Cô ta đương nhiên tìm đến James Adam với lí do muốn được kèm học, và số lần cô ta qua nhà hắn tăng dần theo thời gian. Vương Vũ Lam cũng phát hiện hắn nhỏ hơn mình một tuổi, nhưng ngoại hình và cách suy nghĩ lại vô cùng chừng chạc. Một chàng trai hoàn hảo. Chỉ cần có hắn, đại học dường như thú vị gấp đôi.

“Em có thể biết hai người đang làm sao không?”, Chu Bạch Thảo giận dỗi lớn tiếng. Hàm Vũ Phong đột nhiên như người mất hồn khi Vũ Lục Hàn bước vào phòng. Hắn dù sao cũng đi với nàng, không thể vì nàng mà ý tứ hơn được sao?

“Bọn anh cần vào vệ sinh một chút...”, Trần Hải Minh cũng như hắn, bỗng dưng biến sắc. Cậu vội vàng rời khỏi cô nàng Dương Dương, đứng dậy kéo tay Hàm Vũ Phong. Hắn như một cỗ máy đột ngột dừng hoạt động, sững sờ và bàng hoàng nhìn theo cô gái ấy, mặc kệ Trần Hải Minh đang dùng sức lôi mình đi xa khỏi căn phòng. Tóc Đỏ cũng bàng hoàng không kém, cậu không thể ngờ chuyện ấy lại diễn ra ở đây. Cậu lôi hắn thẳng vào vệ sinh phía trong, nhanh tay chốt cửa lại, đưa tay vuốt tóc mình, run rẩy.

“Hãy nói với tôi là cậu đã quên cô gái ấy rồi đi?”, Trần Hải Minh nhăn nhó nhìn hắn, không hi vọng gì khi thấy biểu hiện trên gương mặt người đối diện. Hàm Vũ Phong chưa bao giờ bàng hoàng đến vậy. Nhịp tim của hắn bất thần tăng vọt, đôi mắt mở to nhìn thẳng vào sự thật đang phơi bày trước mắt. Cô ấy đang ở đây!

“James!”, Tóc Đỏ bực bội quát lớn, mở vòi nước vốc một nắm hất thẳng vào mặt hắn. Hàm Vũ Phong loạng choạng lùi lại, tựa vào bức tường, vò đầu dãn vật. Hắn nhắm nghiền mắt, hít thở thật sâu để lấy lại sự bình tĩnh vốn có của mình. Hắn chưa sẵn sàng để gặp lại cô ấy.

“James, cậu vẫn còn nhớ đến cô ta ư?”, Tóc Đỏ một lần nữa chất vấn. Hắn bắt lực lắc đầu.

“Tôi đã tỏ tình với Vũ Lục Hàn...”, hắn nói thật chậm, giọng lạc đi.

“Vậy biểu hiện này là gì? Cậu tỏ tình cô bé chỉ vì giống cô ả kia sao?”, chàng tóc đỏ tức giận rít lên. Hắn ôm đầu, vẫn liên tục lắc đầu phủ nhận.

“Không, không phải...”, hắn hít một hơi dài, những ngón tay run rẩy luồn sâu vào tóc, “Tôi yêu Vũ Lục Hàn!”

“Cậu có dám ra ngoài kia và tuyên bố điều đó trước tất cả mọi người không?”, Trần Hải Minh thoáng bất ngờ, ngay lập tức cay nghiệt hỏi. Hắn hoàn toàn im lặng.

“Cậu yêu Vũ Lục Hàn, vậy mà thấy người yêu cũ, hồn vía bay biến hết. Cậu sẽ trả lời ra sao nếu Vũ Lục Hàn thắc mắc?”, Tóc Đỏ khoanh tay lại, tựa vào chiếc bồn rửa, “Cậu đã quên cô ấy, thế biểu hiện này là

gì?”

“Đừng hỏi nữa...”, hấn đau đớn lắc đầu. Hấn không bao giờ nghĩ mình sẽ gặp lại cô gái đó. Nhất là trong thời điểm này. Khi hấn vừa tự nhất trí với bản thân, là sẽ yêu Vũ Lục Hàn, vì chính Vũ Lục Hàn, vì hấn không còn nghĩ đến cô gái ấy khi nhìn cô nữa. Khi hấn nghĩ hấn đã quên một người và quyết định yêu người khác, người ấy lại xuất hiện và làm hấn chao đảo.

“Cậu phải bình tĩnh lại đi, James!”, Tóc Đỏ gần giọng, “Có thể cô ta đã quên cậu rồi, cô ta chỉ muốn về nước thôi! Cô ta không đến đây vì cậu, còn cậu ở đây vì Vũ Lục Hàn. Nếu cậu không dẹp bỏ ngay cái gương mặt kia đi, tôi sẽ đi kể cho Vũ Lục Hàn mọi thứ đấy!”

“Cậu dám?”, hấn đột nhiên nhìn thẳng vào Tóc Đỏ, bối rối nhưng đầy hung dữ.

“Tôi dám!”, Trần Hải Minh thách thức. Hàm Vũ Phong trở nên cáu giận.

“Cậu, và Hoàng Lâm là hai thằng khôn chết tiệt!”, hấn rít lên, vẻ mặt cau có chưa một lần biểu hiện. Tóc Đỏ đột nhiên cười lớn, chỉ làm hấn thêm giận.

“Cười cái gì hả?”

“Cậu cứ như một thằng bé to xác vậy!”, Trần Hải Minh nói trong tiếng cười, “Nếu cậu sợ hãi và ghen tuông như vậy, tại sao không ra kia và bình tĩnh ngồi xuống cạnh cô bé ấy đi? Vũ Lục Hàn là hiện tại của cậu, không phải cậu đã lựa chọn rồi sao?”

Đúng rồi, Hàm Vũ Phong đã tỏ tình, hấn cần phải có trách nhiệm với lời tỏ tình ấy. Hãy coi đây chỉ là một cú sốc nhẹ khi gặp lại người yêu cũ. Ai cũng vậy thôi, phải không?

“Tôi đã khuyên cậu phải giữ khoảng cách với cô ả, tôi sẽ nhắc lại điều này một lần nữa, và không bao giờ rút lại lời đâu”, Trần Hải Minh nghiêm túc nói, nhìn hấn khổ sở vật lộn trở lại dáng vẻ điềm đạm như trước. Hàm Vũ Phong vượt hết nước trên mặt, tựa đầu ra phía sau, nhẹ nhàng nở nụ cười nửa miệng.

“Tôi sẽ không nghe lời bất cứ ai”, hấn lơ là nói. Tóc Đỏ bật cười, nhún vai.

“Phải rồi.”

Hấn lại hít vào một hơi can đảm, tiến gần đến gương, chỉnh lại mái tóc rối, chỉnh cravat và bông hồng đỏ trên ngực áo, phủi đi nước đọng trên vai chiếc áo vest đắt tiền.

“Cậu nợ tôi một chiếc áo vest”, hấn lười biếng đùa giỡn, cơ mặt đã giãn ra. Trần Hải Minh đút hai tay vào túi quần, cười quyền rũ:

“Cậu nợ tôi một liều an thần”, cậu nhún vai tỏ vẻ vô tội. Hàm Vũ Phong đứng tần ngần vài giây, đẩy cửa, trở lại phòng đấu giá. Hấn cần Vũ Lục Hàn. Nếu không vì cô, hấn sẽ rời khỏi đây ngay lập tức.

Vũ Lục Hàn có chút hoang mang khi bỗng dưng Trần Hải Minh lại kéo tay hấn hối hả đi vào lối nhỏ phía trong căn phòng. Hoàng Lâm cũng nhìn thấy điều đó, tỏ ra không quan tâm, đưa cô đi về chiếc bàn chỉ có Chu Bạch Thảo và Dương Dương đang ngồi. Khi họ đến gần, Vũ Lục Hàn nhận ra Chu Bạch Thảo đang vô cùng tức giận. Họ cãi nhau chẳng? Cô tò mò nghĩ. Hoàng Lâm kéo ghế cho Vũ Lục Hàn, đó là ghế cạnh chỗ ngồi của Trần Hải Minh, còn bản thân cậu Thư Sinh ngồi vào ghế trống cạnh Chu Bạch Thảo. Hoàng Lâm gật đầu chào Dương Dương với một nụ cười lịch sự vừa phải, quay sang nhìn khuôn mặt phụng phịu của Chu Bạch Thảo và cười tươi:

“Ai đã chọc giận em ra nông nổi này?”, cậu chọc ghẹo. Nàng hờn dỗi nhìn cậu, lại nhìn lướt qua Vũ Lục Hàn, chán ghét đáp:

“Vũ Phong... anh ấy chẳng nể mặt em gì cả! Cứ như người khác vậy! Anh Hải Minh đã kéo anh ấy đi rồi!”

“Hấn ta vốn là kẻ lạnh lùng như vậy mà, bỏ qua đi!”, Hoàng Tử cười lớn, xoa đầu nàng dỗi dằn. Lúc đó, Từ Thiên cũng tiến đến cùng bạn đồng hành Vũ Lam.

“Xin thứ lỗi vì anh đến muộn”, Từ Thiên nhã nhặn bắt tay Chu Bạch Thảo. Nàng giận lây sang anh:

“Anh đã bỏ lỡ tất cả những phần thú vị rồi!”, nàng hậm hực nói, nghĩ về trò chơi lúc này. Nếu có Từ Thiên, biết đâu... Chẳng bác sĩ cười lúng túng:

“Anh xin lỗi... Anh không thể vội được, ca mổ này quan trọng lắm! Anh...”

“Được rồi, không ai trách anh!”, nàng thở dài, lúc này mới nhìn sang Vũ Lam, “Cô gái này là...?”

“Ồ, đây là Vũ Lam, một người bạn gần nhà anh. Vũ Lam, đây là Chu Bạch Thảo...”, Từ Thiên nhanh chóng giới thiệu. Vũ Lam vươn người bắt tay Chu Bạch Thảo, quả là nhan sắc một chín một mười! Vũ Lục Hàn nhận thấy ánh mắt nàng nhìn Vũ Lam cũng hàm chứa một điều không thiện cảm.

“Anh phải ra đằng kia, có một số bác sĩ chuyên ngành anh cần học hỏi...”, Từ Thiên đưa mắt về chiếc bàn cách khá xa, thẳng hướng nhìn của Vũ Lục Hàn. Nàng nói vài câu xã giao chào họ, rồi ngồi về chỗ của mình khi hai người đó rời đi.

Vài phút sau, Hàm Vũ Phong và Trần Hải Minh trở lại. Hấn, thay vì ngồi vào chiếc ghế cạnh Chu Bạch Thảo, lại ngồi vào ghế của Trần Hải Minh, kế bên Vũ Lục Hàn, để cậu ta ngồi cạnh nàng. Chu Bạch Thảo sững sờ trước thay đổi này, chỉ bàng hoàng nhìn hấn. Hoàng Lâm cũng có chút phật ý, nhưng không lên tiếng. Vũ Lục Hàn ngạc nhiên không kém, liếc nhìn chàng con lai bên cạnh.

Hấn tặng cô một nụ cười ngọt ngào, bàn tay không do dự nắm lấy tay cô, dưới gầm bàn. Vũ Lục Hàn đỏ mặt, thầm cảm ơn căn phòng này không quá sáng, che giấu nỗi xấu hổ và giúp cô bớt ngại. Trần Hải Minh nhìn biểu hiện của cô và hấn, chỉ biết than trời khi bạn mình không hiểu vì lý do gì lại chưa công khai mối quan hệ chóng vánh ấy. Nếu cậu là hấn, cậu sẽ mặc tất cả mà quỳ xuống trước nàng thơ của mình, dâng nàng một bó hoa tuyệt diệu, và nói rằng cậu yêu nàng hơn bất cứ điều gì khác...

Tên Hàm Vũ Phong kia, nếu không chủ động thú nhận, cậu sẽ chẳng bao giờ biết!

60. Chương 60

Buổi đầu giá bắt đầu. Mẹ của Chu Bạch Thảo vẫn rạng ngồi trên sân khấu, đã thay đến bộ y phục thứ ba. Lần này là một chiếc đầm quây đuôi cá màu vàng rực rỡ – một thiết kế Haute Couture của nhà mốt Dior. Bà kết hợp chiếc đầm với khuyên tai và nhẫn kim cương của Chopard; bà vô cùng trẻ trung và rạng rỡ. Bà Chu chờ đợi những tiếng nói chuyện vãn vãn, duyên dáng lên tiếng:

“Bây giờ là phần chính của đêm nay. Chúng ta đã có rất nhiều món quà tuyệt vời để đầu giá, số tiền đầu giá đêm nay sẽ được chuyển toàn bộ vào Quỹ Chu Thượng Khiết, và sẽ đến với Trung tâm Bảo hộ Trẻ em ngay sáng mai! Vì lý do công việc, chồng tôi không thể có mặt ở buổi tiệc đêm nay. Tôi thay mặt chồng xin được phép bắt đầu buổi đầu giá!”

Tiếng vỗ tay vang vọng khắp căn phòng. Hoàng Lâm ghé tai Vũ Lục Hàn nói nhỏ một vài câu. Cô tỏ ra chăm chú, gật nhẹ đầu, điều này khiến Hàm Vũ Phong khó chịu. Bọn họ đang nói gì với nhau? Không thể nói công khai ra được sao?

Những ly champagne và những đĩa hoa quả xếp đẹp mắt được các nhân viên phục vụ mang tới, đặt cẩn thận lên bàn. Vũ Lục Hàn vốn không thích ăn hoa quả, cũng không muốn uống rượu, ngồi im thín thút nhìn theo Trần Hải Minh thuần thục dứt hoa quả cho Dương Dương. Cô cũng sẽ ăn hoa quả nếu hấn làm như vậy! Vũ Lục Hàn có một chút hồi hộp chờ đợi. Trước kia cô luôn rất ngại mỗi khi hấn công khai dứt đồ ăn cho cô ở nơi công cộng, hay chỉ có hai người với nhau. Nhưng bây giờ tình thế đã khác, hấn tỏ tình với cô rồi. Tuy cô chưa có cơ hội nói rằng cô cũng yêu hấn, nhưng bọn họ đã được coi là một đôi yêu nhau rồi nhỉ? Vậy hấn còn chờ gì mà không thể hiện tình yêu với cô?

Trái với mong đợi của Vũ Lục Hàn, Hàm Vũ Phong ngồi bất động như một cái máy, Hấn đột nhiên căng thẳng khi nhìn thấy lướt qua bóng dáng của cô gái ngồi cạnh Từ Thiên, cách hấn không xa. Dù cô gái ấy có che đi một nửa gương mặt, hấn cũng không đời nào không thể nhận ra. Hình dáng ấy, khuôn mặt ấy, mái tóc ấy,... mọi thứ đã hấn sâu vào từng mạch máu trong cơ thể hấn rồi. Vì sao cô ấy lại ở đây? Có phải cô ấy trở về để gặp hấn? Hay chỉ đơn thuần là một cuộc dạo chơi về nước? Cô có còn yêu Michelle Smith? Hay vì tên đó bỏ rơi cô mà cô trở về với hấn? Ý nghĩ được trở lại bên cô bỗng trở dậy mãnh liệt trong hấn, thế nhưng cô gái non nớt đang ngồi cạnh mình đây khiến hấn mềm lòng. Hấn đối với Vũ Lục Hàn, rốt cuộc là yêu hay chỉ là ngộ nhận? Nếu hấn thật sự yêu cô, hấn có còn muốn quay lại với người yêu cũ không?

Vũ Lục Hàn có chút hụt hẫng trước biểu hiện lạnh lùng của Hàm Vũ Phong. Cô nén thở dài, cũng chẳng dám nhìn hấn, sợ hấn không thấu hiểu mong đợi của cô. Trong khi đó, Hoàng Lâm đã nhanh chóng xiên một đĩa đầy đủ hoa quả và đưa cho Vũ Lục Hàn. Cô ngượng ngùng nhận lấy, nhưng lại liên tục từ chối:

“Em không thích ăn hoa quả!”

“Em phải ăn, nếu còn muốn xinh đẹp”, Hoàng Tử điềm tĩnh đáp. Cô đỏ mặt khi cậu nhắc đến từ ngữ mà họ vốn dùng để trêu chọc nhau trước đó. Ôi, Hàm Vũ Phong sẽ nghĩ gì?

“Em ăn một ít thôi...”, cô nói lí nhí, cố không để hấn bên cạnh nghe thấy. Hoàng Lâm cười dịu dàng, xoa đầu cô với ý tán dương khi cô chịu cầm lấy đĩa hoa quả. Cậu chẳng thèm nhìn Hàm Vũ Phong, hay nhìn bất kì ai. Trong khi đó, hấn vẫn tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh. Hấn nhìn Vũ Lục Hàn, nhưng không có vẻ gì là ghen tuông, khó chịu, chỉ nhìn vậy, như thể trong đầu đang mải suy nghĩ điều gì đó. Chu Bạch Thảo đã bức bối chực khóc. Không thể tin được nàng còn ở đây, mà họ đã cùng nhau diễn tuồng trước mắt nàng. Hấn hoàn toàn chẳng coi nàng ra gì. Đến cả một cử chỉ lịch sự đối với nàng cũng không có. Chẳng ai trên chiếc bàn này đoái hoài đến nàng. Nếu không phải vì giữ thể diện cho mẹ của mình và giữ niềm vui chung cho mọi người, Chu Bạch Thảo nhất định đã rời khỏi đây rồi.

Trần Hải Minh trừng mắt nhìn hấn, dùng dùng tức giận. Hấn dù thể hiện ra bên ngoài vẫn điềm tĩnh, vẫn kiểm soát, nhưng bên trong hấn lại như kẻ mất hồn rồi. Cậu vẫn biết mỗi tình đầu lúc nào cũng để lại những cảm xúc mãnh liệt, hấn còn yêu cô ả đó suốt một năm trời, và trong tám năm xa ả, hấn cũng chưa một lần lãng quên được cô gái ấy. Nhưng ngay lúc này, chẳng phải hấn đã nói sẽ yêu Vũ Lục Hàn ư? Cậu chẳng mong muốn gì hơn ngoài việc hấn mở lòng yêu một cô gái khác. Không thể cứ đóng băng trái tim mình với hình bóng của quá khứ mãi được. Chưa kể, bọn họ bắt đầu chia tay chỉ vì cô gái đó không chung thủy, phản bội hấn, không biết đã kéo dài bao lâu. Trần Hải Minh chúa ghét những người không chung thủy. Cậu, dù có thay người yêu như thay áo đi nữa, cũng không bao giờ đang ở bên người này lại nghĩ đến người khác, cũng chẳng bao giờ yêu một lúc vài người. Sau một cuộc tình, cậu luôn tự dành một khoảng lặng cho bản thân, đến khi vượt qua hoàn toàn hình bóng cũ mới nghĩ đến chuyện hẹn hò người mới – bất kể cậu có yêu người cũ hay không. Cậu là người bạn thân đầu tiên của Hàm Vũ Phong, cậu đã bên cạnh hấn và theo hấn suốt quãng thời gian hấn ở Anh, dù không học cùng trường đại học với hấn khi còn ở đó, nhưng cậu đã cùng hấn về nước, cùng hấn tiếp tục mối quan hệ bằng hữu cho đến tận bây giờ. Mối tình của hấn, không ai có thể tưởng tượng hơn cậu. Lúc này đây, thái độ không dứt khoát của hấn khiến cậu vừa tức giận, vừa e ngại. Nếu hấn có thể hoàn toàn làm ngơ cô ả kia và toàn tâm toàn ý bắt đầu lại với Vũ Lục Hàn, cậu sẽ vô cùng hạnh phúc! Hấn chỉ cần nhắm nhẹ một chút ý định quay lại với cô ả, Trần Hải Minh sẽ là kẻ bằng mọi giá phá hoại ý tưởng đó!

Những món đồ đấu giá bắt đầu được mang ra, xướng tên và mọi người trở nên rầm rộ. Họ thi nhau đấu giá với mệnh giá đô la Mỹ, hiện tại, số tiền cao nhất mười lăm nghìn đô khiến Vũ Lục Hàn choáng váng. Vậy còn viên ngọc đính trên bộ váy của cô có giá khởi điểm tận ba mươi nghìn đô, ai sẽ chịu chơi để đoạt lấy viên ngọc ấy?

“Bộ dây chuyền ngọc trai titan mang thương hiệu Mikimoto, bán với giá mười triệu đô cho Phu nhân Mộc Lan!”

Ánh đèn làm nổi bật một người phụ nữ hơi to béo, ngồi ở gần chính giữa căn phòng. Người phụ nữ mỉm cười tự hào khi cả căn phòng dậy lên tiếng vỗ tay tán thưởng người chiến thắng sau màn đấu giá. Thứ tiếp theo được mang ra sân khấu chính là bộ váy satin với viên ngọc đắt tiền mà cô và Hoàng Lâm mang đến.

“Bộ váy satin kèm viên ngọc The Sunrise 25.59 carat, đến từ Vũ Lục Hàn, giá khởi điểm ba mươi triệu đô!”

Sau lời tuyên bố của bà Chu, mọi ánh mắt trên chiếc bàn Vũ Lục Hàn đang ngồi đều dồn về phía cô. Cô hoang mang không kém họ, mở tròn mắt nhìn về phía Hoàng Lâm với nỗi bàng hoàng:

“Sao lại chỉ có tên em? Viên ngọc là của anh mà?”

“Tôi không muốn có tên ở đây, tôi đã tài trợ một phần trong quỹ rồi, cô bé ạ”, Hoàng Lâm thản nhiên nhìn cô, dịu dàng trả lời. Mặc cho Vũ Lục Hàn vô cùng kinh ngạc và... sợ hãi, chàng Hoàng Tử tỏ ra bình thường, xoa đầu cô kèm nụ cười tỏa nắng đẹp mắt. Chu Bạch Thảo im lặng, nhìn hai người với ánh mắt đáng sợ.

Trần Hải Minh há hốc miệng trước những gì vừa chứng kiến. Tên Hoàng Lâm kia... không phải là mờ mắt vì tình rồi đấy chứ?

“Bốn mươi nghìn đô!”

Giữa những tiếng xì xào trong phòng, giọng nói lạnh lùng của Hàm Vũ Phong như tiếng chuông báo khiến mọi thứ im bật. Không gian im ắng kì lạ. Bà Chu ngạc nhiên vì diễn biến mới mẻ này, bà cũng đoán Vũ Lục Hàn là cái tên khá mới, sẽ rất ít người mạo hiểm đấu giá cho cô gái này và bộ váy kèm viên ngọc sẽ đưa thắng vào quỹ, như những trường hợp không đấu giá được khác. Đếm nhẩm trong đầu mười giây, bà bắt đầu tuyên bố:

“Bốn mươi nghìn đô lần thứ nhất...”

“Bốn mươi lăm nghìn đô!”

Lần này là giọng nói của Từ Thiên. Anh vẫn dịu dàng và lãnh đạm, đúng phong thái của một bác sĩ. Hàm Vũ Phong có một chút khó chịu. Hoàng Lâm, giữ lại cả tên bác sĩ này nữa. Ngày hôm nay mọi người đều phát điên cả rồi!

“Năm mươi nghìn đô!”, hẳn không e ngại mà lên tiếng ngay lập tức, không giấu được giọng nói gắt gỏng khó chịu. Vũ Lục Hàn nuốt khan. Hai người họ có biết họ đang đấu giá cho một viên ngọc đắt tiền nhất thế giới không?

“Năm mươi nghìn đô lần thứ nhất...”

“Năm mươi lăm nghìn đô!”, Từ Thiên cân nhắc trong vài giây rồi nhanh chóng ngắt lời bà Chu. Mọi người ồ lên vì kinh ngạc. Những tiếng xì xầm vọng lên, họ cho rằng Từ Thiên đang ghen với chàng trai ấy mà quyết giành bằng được bộ váy của vị hôn phu cũ về tay mình. Vũ Lục Hàn đầu cúi gằm, lòng bàn tay đã ra mồ hôi đầm đìa. Cô có cảm giác cả thế giới đang nhìn theo, chỉ trỏ, bàn tán về mình vậy.

“Bảy mươi nghìn đô!”, hẳn lập tức kết thúc trò mèo vờn chuột bằng mức giá gây sốc. Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn theo Hàm Vũ Phong. Cô nhớ nhó, rất muốn chạm vào tay hắn, chỉ để kìm lại thứ quyết định ngông cuồng của hắn, nhưng lại có quá nhiều ánh mắt đang dồn về họ ngay lúc này. Bọn họ còn ngồi ở vị trí ngay trước sân khấu. Dù muốn, vẫn có điều gì đó ngăn cô chạm vào Hàm Vũ Phong.

“Bảy mươi nghìn đô lần thứ nhất...”

Gian phòng im ắng sau lời hô của bà Chu. Họ dồn ánh mắt về phía Từ Thiên.

“Bảy mươi nghìn đô lần thứ hai...”

Từ Thiên ngồi im lặng, nhìn thẳng vào Hàm Vũ Phong và Vũ Lục Hàn. Anh không thể đưa ra giá cao hơn nữa, anh không muốn vì ham hố tranh đua mà chạm vào số tiền công hay tiền của gia đình. Từ Thiên sẽ nhượng bộ lần này, chỉ lần này thôi.

“Bảy mươi lăm ngàn đô!”

Một giọng nữ lai Anh thánh thót vang lên, ngay bên cạnh Từ Thiên. Trái tim Hàm Vũ Phong thất lại, đôi mắt hắn mờ đi một chút, trí óc như mê muội.

Tám năm rồi hắn không còn nghe thấy giọng nói lầu lầu lạnh lạnh ấy. Tám năm rồi, chưa có giọng nói nào vang lên như những nốt nhạc sôi động, len lõi rung động từng dây thần kinh của hắn. Tám năm rồi, cô ấy vẫn vậy, vẫn xinh đẹp, rạng ngời, vẫn giữ nguyên giọng nói trong trẻo, thánh thót pha chút âm điệu Anh quốc.

“Bảy mươi lăm nghìn đô lần thứ nhất...”

Trần Hải Minh tức tối khi thấy sắc mặt của hắn. Cậu đá vào chân hắn, dưới gầm bàn. Hắn giật mình sợ hãi, có một chút bối rối nói to:

“Tám mươi nghìn đô.”

“Tám mươi lăm ngàn đô!”, cô gái xinh đẹp với chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt vẫn điềm tĩnh hô lên mức giá của mình. Những người trong căn phòng há hốc miệng trước màn đấu giá này, tỏ ra sững sốt trước cô

gái lạ mặt kia. Cô ấy che nửa gương mặt mình nên một số người đoán là một diễn viên, người mẫu ở hải ngoại nào đó. Cô gái vô cùng tự tin, họ đã đa phần nghĩ rằng phần thắng thuộc về cô gái. Dù sao thì, váy và nữ trang là hai thứ mà phái đẹp mê nhất. Nay hai thứ đó gộp làm một, chẳng dễ gì cô nàng kia để tuột khỏi tầm tay mình!

Hàm Vũ Phong vô cùng bức bối, cô gái kia muốn thứ chết tiệt gì cơ chứ? Bộ váy của Vũ Lục Hàn? Không, cô ta chỉ muốn hấn chú ý đến mình thôi! Không thể kéo dài phiên đấu giá này với cô ta được. Vũ Lục Hàn sẽ nghỉ ngơi mất!

“Tám mươi lăm nghìn đô lần thứ nhất!”

Mọi người bị giao động bởi màn đấu giá, tò mò bàn tán với nhau. Tuy có những người không tiếp xúc nhiều với Chủ tịch Hàm Vũ Phong, hấn vẫn được tất cả mọi người biết đến là một tay ngoại quốc cừ khôi, chưa bao giờ chịu thất bại. Vậy mà bây giờ hấn đang ngồi im, suy nghĩ gì trong đầu chẳng ai biết.

“Tám mươi lăm nghìn đô lần thứ hai...”

Vũ Lục Hàn nhận ra sự khác lạ ở hấn, vội vàng đặt nhẹ tay mình lên bàn tay lạnh buốt của hấn, chỉ muốn hấn dừng tiếp tục đẩy giá lên cao nữa. Hàm Vũ Phong quay sang nhìn cô, đôi mắt nâu khói trở nên khác lạ. Hấn nắm lấy tay cô, hít vào một hơi thật sâu và thở ra rất nhẹ.

“Một trăm nghìn đô!”

Lời nói thoát ra từ hấn nhẹ nhàng tựa như một câu mệnh lệnh đơn giản. Không một ai là không ồ lên vì bất ngờ. Ngay cả Hoàng Lâm, cậu cũng chưa bao giờ nghĩ bộ váy sẽ được đẩy lên một mức giá kinh khủng như thế! Vũ Lục Hàn trợn mắt kinh ngạc, hoảng hốt nhìn hấn. Hấn đã mất một trăm nghìn đô để mua về một viên ngọc vốn có giá gần bốn mươi nghìn đô! Hàm Vũ Phong nhìn cô, cười thích thú. Khi Vũ Lục Hàn nắm lấy tay hấn, đột nhiên hấn cảm thấy bình an. Tâm hồn của hấn bình lặng trở lại, những suy nghĩ mông lung về người yêu cũ cứ thế bay biến hết. Hấn có một cảm giác tội lỗi với cô, khi lại để bản thân chao đảo trước cô gái mà hấn đã từ bỏ từ rất lâu rồi. Vũ Lục Hàn là hiện tại, hấn lặp đi lặp lại câu nói này trong đầu, Vũ Lục Hàn chính là hiện tại.

“Một trăm nghìn đô lần thứ nhất!”, bà Chu xúc động hô lên, những đôi mắt đổ dồn về phía cô nàng ngồi bên cạnh Từ Thiên. Cô gái ấy ngồi im, khoanh tay trước ngực. Liệu cô ta có bỏ cuộc không?

“Một trăm nghìn đô lần thứ hai!”

Vương Vũ Lam không nhúc nhích, nhìn thẳng vào Vũ Lục Hàn. Theo trí nhớ của mình, người Vũ Lục Hàn đang cặp kè là chàng tóc vàng ngồi phía bên kia cơ nhỡ, hà cớ gì James lại nhìn cô ta một cách triu mến và cười tươi như vậy? James Adam chưa bao giờ cười với bất cứ cô ả nào khác, ngoại trừ Vũ Lam. Chuyện gì đã xảy ra trong tám năm qua?

“Bán! Bộ váy satin kèm viên ngọc The Sunrise 25.59 carat bán với giá một trăm nghìn đô cho ngài Hàm Vũ Phong!”

Ánh đèn rơi vào hấn. Hấn nở nụ cười nửa miệng đẹp mê hồn, như một vị thần Hy Lạp đi lạc xuống trần thế. Người ta mang nguyên bộ váy kèm viên ngọc xuống chỗ hấn ngồi, nhận lại tám séc một trăm nghìn đô hấn vừa nhanh chóng kí. Hấn cẩn thận nhờ người gói lại bộ váy này thật kĩ, đặt trong một chiếc hộp vừa vặn. Khi mọi việc bàn giao xong xuôi, thứ đồ từ thiện tiếp theo được mang ra, không khí sôi nổi trở lại. Vũ Lục Hàn run rẩy, lắp bắp thì thầm vào tai hấn:

“Anh vừa làm cho viên ngọc đắt nhất thế giới trở thành đắt nhất hành tinh rồi đấy!”

“Tôi không đấu giá viên ngọc. Tôi đấu giá bộ váy của em”, hấn tùm tùm cười, cùng lúc đó người phục vụ mang vào bộ váy đã được bọc lại cẩn thận theo yêu cầu của hấn. Hấn đưa người phục vụ đó hai mươi đô la, kèm nụ cười lịch sự. Vũ Lục Hàn choáng váng trước cách vung tiền của hấn, cúi rạp người:

“Anh tiêu tiền như vậy không sợ bị phá sản à?”

“Vậy em có muốn đứng tên quản lý tài sản của tôi không?”, hấn ghé sát tai cô, thì thầm với thứ giọng vô cùng quyến rũ. Vũ Lục Hàn rụt người lại, hai má ửng hồng. Hấn nói vậy là có ý gì chứ!

Một ngày gió lạnh buốt. Vương Vũ Lam từ trường học trở về nhà, căn nhà yên ắng và lạnh lẽo như thường nhật. Cô đưa chiếc áo khoác dạ đắt tiền cho người giúp việc, tháo mũ, khăn mắc lên chiếc kệ treo đồ bằng bạc ở phòng khách, rồi chậm rãi bước lên lầu. Chỉ đặt chân đến tầng hai, cô đã nghe tiếng phụ nữ cười lạnh lạnh phát ra từ phòng ngủ của bố mẹ. Mẹ cô, bà đã bỏ đi và đâm đơn ly hôn ra tòa ngay khi phát hiện bố cô đang nuôi bồ nhí. Bà vốn không hề có chút tình cảm với chồng, nay như bắt được cơ hội không thể tuyệt hơn, bà để cô lại và bỏ đi ngay lập tức. Bố cô chẳng còn thiết tha một người vợ không yêu mình, chia cho bà phần lớn tài sản, nhận nuôi con gái rồi chấp nhận ly dị. Vậy mà ngay lúc này, căn phòng vốn dĩ không có sức sống kia lại vang lên tiếng cười đùa lạnh lốt. Ông ta hẳn đã mang cô bồ về nhà, Vương Vũ Lam khinh khỉnh nghĩ. Ngay lúc đó, cánh cửa mở ra. Bước ra từ căn phòng ấy là một cô nàng người Anh trẻ măng, có lẽ chỉ hơn Vũ Lam vài tuổi nhưng nhan sắc thua kém, có phần già hơn, mái tóc nhuộm ướt nhẹp, dính vào gáy. Á chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi trên người, mà Vũ Lam biết chắc đó là áo của bố mình. Một con điếm trẻ tuổi, cô không thể giấu ánh mắt khinh rẻ tới cô nhân tình của bố. Á người Anh đương nhiên nhận ra cái nhìn của cô, bĩu môi, khoanh tay lại nói bằng thứ giọng pha tiếng Ý:

“Cỡ mày cũng khiến ông ta chán, phải bỏ theo tao. Làm như mình cao sang lắm!”

Vương Vũ Lam choáng váng. Con ả đó nghĩ cô là gái điếm như nó? Cơn giận lên tới đỉnh đầu, Vương Vũ Lam thẳng tay tát thật mạnh. Á người Anh bị bất ngờ, hét lên một tiếng thê thảm, rít lên vài câu chửi thề. Bố Vương Vũ Lam ngay lập tức mở cửa phòng lao ra ngoài, trần trồng chỉ với một chiếc khăn tắm nhỏ quấn ngang hông, trợn mắt nhìn con gái rồi nhìn sang nhân tình của mình. Cô ta ngay lập tức diễn màn kịch khóc lóc, đổ oan cho Vương Vũ Lam xúc phạm và đánh mình. Vũ Lam giận đến tận cổ, mất khôn vung tay toan đánh ả thì người bố đã trả lại cô một cái tát trời giáng. Cô ta chao đảo trước hành vi của bố, bên má sưng tấy đã nóng đỏ và rát. Cô giành cho bố cái nhìn chứa đầy căm hận, ông ta bất ngờ chột dạ khi đôi mắt thừa hưởng của vợ kia, lúc trở nên căm giận lại giống cô nữ sinh năm nào đến thế. Ông ta đành làm dịu tình hình bằng cách mang cô nhân tình trở lại phòng, yếu ớt yêu cầu con gái tự giam mình trong phòng, cấm túc một buổi tối. Vương Vũ Lam từ lúc đó chỉ thấy căm hận bố, tự nhủ sẽ không bao giờ làm người nhà họ Vương, chối bỏ dòng máu bản thủ, vô liêm sỉ của người đàn ông cô ta gọi là bố, khỏi cơ thể mình. Cô ta ngay lập tức bỏ chạy khỏi cái địa ngục ấy, nước mắt lần đầu tiên lăn dài trên má đã đỏ tấy. Cô lao ra ngoài gió rét chỉ với một áo len mỏng manh. Cái lạnh gào thét bên ngoài cửa vào da thịt cũng không khiến cô cảm thấy đau đớn. Cô không có bạn bè, không có người thân, không có một ai, ngoại trừ Hàm Vũ Phong. Cô không biết bằng cách nào mình lại đến nhà hắn, bấm chuông và gục xuống khóc trước ngưỡng cửa một người con trai xa lạ. Hắn ngỡ ngàng khi cô nàng hàng ngày vẫn lả lơi, tản tỉnh mình, giờ lại tàn tạ, run rẩy, tả tơi đến nỗi không thể đứng vững. Hắn không ngại ngần bế thốc Vũ Lam đưa đến nơi ấm cúng trong phòng khách, vặn to máy sưởi, xoay nó hướng về phía cô. Hắn đặt những chiếc gối to vây xung quanh cô, nhanh chóng choàng lên người cô áo khoác của mình rồi chạy vào phòng ngủ mang ra cái chăn dày quấn quanh cơ thể đang run bần bật, tái xanh vì lạnh. Hắn chẳng hề nói một lời, chỉ im lặng liên tục làm không ngừng. Hắn vào bếp, nhanh chóng giã gừng và pha một cốc trà gừng thật nóng. Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Vũ Lam, đặt cốc trà vào hai lòng bàn tay run rẩy. Vũ Lam run lấy bầy, nước mắt vẫn không ngừng tuôn, miêng cứng lại không thể thốt nên lời. Hắn tựa vào ghế, thì thầm nho nhỏ:

“Cô có thể ở lại.”

Vũ Lam đột nhiên vỡ òa, bật khóc nức nở, đặt cốc trà lên bàn rồi lao vào lòng hắn òa khóc. Hắn chưa từng gần gũi cô gái nào đến mức này, cũng chưa hề phải dỗ dành một ai cả. Hắn để yên cho cô khóc, xoa nhẹ, thỉnh thoảng vỗ vỗ vào lưng. Vũ Lam khóc âm lên vì tủi thân, vì bỗng nhiên thấy thương người mẹ tội nghiệp của mình gần hai chục năm phải cắn răng sống bên cạnh một người chồng như vậy. Đêm ấy Vũ Lam ở lại với Hàm Vũ Phong. Hắn để cô ngủ trên giường mình, và lặng lẽ ra phòng khách ngủ. Đêm ấy, hai trái tim tan chảy, hòa làm một. Hàm Vũ Phong đã biết rung động!

London vào đông, mùa đông này không còn lạnh lẽo đối với James Adam. Hắn gọi điện cho người bạn thân Mike, nói rằng muốn cậu ta gặp một người quan trọng. Chàng trai tên Mike với mái tóc đỏ rực, khi ấy đang làm một chiếc bánh chocolate nhân rượu vang đỏ, đã hồ hởi mời bạn mình đến nhà dùng bữa. Tám giờ tối, như đã hẹn, Hàm Vũ Phong chỉnh chu trong chiếc áo khoác dạ lớn, nắm tay Vũ Lam gõ cửa căn hộ của Mike. Cậu chạy lại mở cửa, có một chút bất ngờ với cô gái đang đứng cạnh bạn cậu. Vũ Lam – với cái tên rất “Anh quốc” Emily, ngay lập tức hồ hởi bắt tay chàng tóc đỏ. Cô ta vẫn giữ nguyên thói quen của mình

trước những chàng trai đẹp: “tỏ ra dễ thương và dễ mến”. Mike có chút bất ngờ, lịch sự nở nụ cười đáp lại cái bắt tay có hơi quá phần thân thiện ấy, liếc mắt sang bạn mình. Hấn không tỏ ra lạ lẫm hay ghen tuông, thậm chí còn cười hạnh phúc và không rời mắt khỏi cô gái ấy. Một linh cảm dâng lên trong lòng chàng trai tóc đỏ. Tên đó... yêu rồi sao?

Sau bữa ăn, Vũ Lam nhanh nhẹn dọn mâm, nhưng lại không biết rửa bát. Chàng trai tóc đỏ, Trần Hải Minh, đành để cô ở ngoài phòng khách, cùng một bịch bỏng ngô caramel vừa nổ, trước màn hình 3D rộng lớn, với chiếc kính 3D và một bộ phim hết sảy. Cậu, trong bếp, cùng với Hàm Vũ Phong, dọn bàn, rửa bát! Trong khi hấn yên lặng làm việc, cậu lại liên tục tò mò.

“Hai người quen nhau thế nào?”

“Cùng trường, cùng lớp!”, hấn tỉnh bơ đáp.

“Cùng lớp nào?”

“Tất cả các lớp!”

“Tất cả? Có vẻ trùng hợp...”, Tóc Đỏ hồ nghi hỏi lại. Hấn mỉm cười, lắc đầu.

“Nghĩ kĩ rồi. Nếu là trùng hợp thì đó là số mệnh. Nếu là sắp xếp thì cô ấy quả là tinh ranh, và vô cùng yêu tôi, thì mới chịu hi sinh mất công như vậy!”

“Điên rồi!”, Tóc Đỏ hô lên, “Cậu có đếm được số lượng các cô gái muốn theo đuổi cậu không? Bọn họ sẵn sàng làm những thứ điên rồ hơn nữa để được cậu chú ý đấy!”

“Vậy thì cô ấy đã thành công rồi!”, hấn thản nhiên trả lời, lau tay vào vai áo Trần Hải Minh như một lời đe dọa tinh nghịch, rồi bỏ ra ngoài cùng cô bạn gái. Tóc Đỏ tròn mắt trước phản ứng của hấn ta, bất lực lắc đầu thì thầm:

“Personas ciegas lamentables!” (Một kẻ mù lòa đáng thương!)

61. Chương 61

Thứ đồ Trần Hải Minh mang đến buổi đấu giá là chiếc vé đổi lấy một set bánh cupcake The Golden Phoenix thượng hạng dát vàng 24 carat, trị giá một set bánh là hai nghìn năm trăm đô la, do chính tay Trần Hải Minh làm. Đã có rất nhiều người đấu giá cho chiếc vé ấy, và kết thúc với giá gấp hơn ba lần giá trị thực, tám nghìn đô la, cho một nữ diễn viên trẻ. Vũ Lục Hàn tỏ ra kinh ngạc trước phiên đấu giá đó, tròn mắt hỏi Trần Hải Minh:

“Anh biết làm bánh sao?”

Chàng trai tóc đỏ nhìn cô lạ lẫm, bỗng nhiên xì mặt, lần lượt nhìn hai cậu bạn của mình ở bên cạnh cô, giận hờn trách móc:

“Hai người không kể cho cô ấy bất cứ điều gì về tôi à?”

Hoàng Lâm đột nhiên phá lên cười, còn Hàm Vũ Phong làm vẻ mặt đứng đưng, nở nụ cười khinh miệt chòng ghẹo:

“Việc gì cô ấy phải biết đến cậu?”

“Thật ư? Thật vậy ư? Sau tất cả những gì tôi làm, cô ấy không cần biết đến tôi?”, Tóc Đỏ vờ đau đớn, bề bàng hỏi. Vũ Lục Hàn tưởng thật, vô cùng hoang mang.

“Đừng trẻ con nữa, Mike. Cả thế giới không cần biết đến cậu đâu!”, Hoàng Lâm vừa khúc khích cười, vừa dội cho Tóc Đỏ một gáo nước lạnh. Trần Hải Minh giận dỗi uống cạn ly cocktail.

“Nước Anh biết đến tôi! Giới ẩm thực biết đến tôi! Tôi là Vua!”

“Được rồi!”, Thư Sinh phẩy tay, quay sang Vũ Lục Hàn, “Cậu ấy là người đã giành quán quân cuộc thi Master Chef ở Anh mười năm trước, là quán quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử cuộc thi đấy!”

“Thật sao?”, Vũ Lục Hàn thốt lên, “Anh chính là Mike The Master, tác giả cuốn sách dạy làm bánh ‘We’re all Bakers’?”

“Đấy, cô ấy biết đến tôi!”, Trần Hải Minh rú lên sung sướng, nhào người về phía Vũ Lục Hàn, “Em đã đọc sách của tôi?”

“Em đang học làm bánh, nên đã mua hết cả bộ...” cô đỏ mặt trả lời. Trần Hải Minh trở nên hăng hái, đập mạnh tay lên bàn.

“Tôi nổi tiếng hơn tất cả các cậu!”, cậu tự hào tuyên bố, “Vũ Lục Hàn, từ bây giờ em chính là đệ tử yêu quý nhất của tôi!”

“Đùa vậy được rồi”, Hàm Vũ Phong lạnh lùng ngắt lời. Hắc lườm Tóc Đỏ với đôi mắt sắc lạnh nhất. “Vũ Lục Hàn sẽ không trở thành của ai cả.”

“Nào, đừng thay cô bé quyết định như vậy”, Tóc Đỏ không vừa, đáp lại bằng cái nhìn nghịch ngợm, “Cô ấy cũng đâu phải của cậu!”

Hắn cứng họng, trừng mắt nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống. Rõ ràng tên này ngầm muốn hắn phải tuyên bố rằng hắn đã tỏ tình với Vũ Lục Hàn. Hắn cũng muốn, nhưng có một chút ngập ngừng và có một điều gì đó ngăn chặn suy nghĩ ấy. Vũ Lục Hàn vẫn chưa nói yêu hắn?

“Làm sao cậu có thể tùy tiện nhận cô ấy là đệ tử như thế được!”, Hoàng Lâm cũng tỏ ra không hài lòng, “Thứ tư này Tiểu Hàn sẽ đến công ty của tôi thử việc. Cô bé này khả năng lớn sẽ là nhân viên của tôi!”

“Cả cậu nữa, thằng quý!”, Tóc Đỏ trợn mắt, “Công ty của cậu có hàng nghìn người nộp CV mỗi đợt tuyển người thử việc. Làm sao cậu biết không có ai nổi trội hơn, không phải định lạm quyền thiên vị đấy chứ?”

Hoàng Lâm ầm ức lườm cậu, biết rằng Trần Hải Minh đã nói đúng. Tóc Đỏ làm hai cậu bạn thân á khẩu, hí hửng cười với Vũ Lục Hàn.

“Em không cần bận tâm đến chúng nó đâu! Muốn học làm bánh thì hãy tìm đến tôi. Tôi sẽ hướng dẫn em mọi thứ trong khả năng của mình!”

Vũ Lục Hàn lúng túng gật đầu. Cô không ngờ cả ba chàng trai ngồi đây, mỗi người lại mang đến cho cô một cơ hội mà cô rất cần, rất muốn. Vũ Lục Hàn đam mê thiết kế, Hoàng Lâm ngỏ lời mời cô đến thử việc tại công ty mình. Vũ Lục Hàn yêu nhiếp ảnh, Hàm Vũ Phong lập tức thay đổi chiến lược kinh doanh, trao cho cô một công việc chính thức tại tập đoàn của hắn. Vũ Lục Hàn mong muốn làm bánh để hoàn thiện tay nghề nấu bếp, giờ lại gặp Trần Hải Minh là một chuyên gia ẩm thực, nhận lời giúp đỡ cô nâng cao khả năng của mình. Cô không biết bản thân quá may mắn, hay đang được ưu ái nữa. Mọi cơ hội ngày hôm nay ập đến với cô, đều nhờ có Hàm Vũ Phong.

Chu Bạch Thảo, tuy là con gái của người chủ quỹ Chu Thượng Khiết, vẫn chọn cách mang đến quỹ một vật từ thiện gây quỹ sốt. Đó là ‘Heavenly “70” Fantasy Bra’ của Victoria’s Secret xuất hiện cùng với siêu mẫu Tyra Banks. Chiếc fantasy bra được chế tác trong 275 giờ với 10 carat vàng trắng và 2900 viên kim cương nhỏ, trung tâm là viên kim cương hình quả lê 70 carat. Đây là chiếc fantasy bra duy nhất có người mua, Chu Bạch Thảo đã mua lại từ người đó với giá mười lăm triệu đô. Lúc này, nàng đặt giá gốc của bộ fantasy bra cho buổi đấu giá: mười triệu đô la Mỹ. Tuy vậy, nàng biết chắc rằng bộ váy này sẽ được đưa thẳng vào quỹ. Vậy mà, nó lại lọt vào tay Hoàng Lâm với mức giá không-ai-xâm-phạm: hai mươi triệu đô!

“Anh mang về cho ai vậy?”, Chu Bạch Thảo vờ sưng sốt hỏi với một nụ cười. Hoàng Lâm nhún vai tỏ vẻ mờ ám.

“Cho vợ tương lai của anh.”

“Anh còn chưa tìm được bạn gái mà!”, nàng đắc ý trêu chọc. Hoàng Lâm bật cười, trả lời đầy ẩn ý:

“Anh đã tìm thấy, chỉ là chưa làm cách nào có được thôi!”

Và cậu quay về phía Vũ Lục Hàn. Ánh mắt chàng thư sinh đựng phải cái nhìn sắc lẹm của Hàm Vũ Phong, nhưng cậu thay vào đó bình tĩnh cười đắc thắng. Chu Bạch Thảo mở to mắt bất ngờ. Hoàng Lâm chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn, huống hồ lại còn không tán được. Thế giới mà nàng thường thấy đột nhiên trong chớp mắt đảo lộn. Cứ như thể mọi người không còn là chính mình nữa vậy!

Không khí trên chiếc bàn gần sân khấu trở nên nặng nề, không ai nói với ai câu nào. Ai cũng cố theo dõi buổi đấu giá để không phải gượng gạo, chỉ có cô nàng Dương Dương không hiểu chuyện nên vô cùng bình thản. Trần Hải Minh sau đó đấu giá thành công một chiếc đồng hồ nam nam vàng của một ca sĩ trẻ, và Chu Bạch Thảo dành được một năm tập gym từ ngài giám đốc một trung tâm fitness nổi tiếng đắt đỏ. Từ Thiên đến muộn, không mang từ thiện món đồ mà tình nguyện đấu giá ba tháng khám chữa bệnh riêng bởi chính Từ Thiên, miễn phí, với mức đấu giá khởi đầu vền vẹn hai đô la! Rất nhiều người tranh giành sự phục vụ của vị bác sĩ trẻ chuyên nghiệp, chẳng mấy chốc đã đẩy mức giá lên ba nghìn đô. Rốt cuộc, một lần nữa gây bất ngờ chính là Hàm Vũ Phong, giành lại về tay mình với giá mười nghìn đô. Cô hoang mang nhìn hần kèm một chút lo ngại. Vì sao hần lại muốn có ba tháng khám chữa bệnh miễn phí của Từ Thiên? Hần... mắc bệnh gì sao?

“Món quà từ thiện cuối cùng hấp dẫn tuyệt đối đến từ ông trùm bất động sản, Ngài Hàm Vũ Phong!”

Căn phòng im lặng lắng nghe. Vũ Lục Hàn cũng nhận thấy bản thân hồi hộp vô cớ.

“Chuyến du lịch Anh quốc bảy ngày sáu đêm tài trợ hoàn toàn bởi Tập đoàn ACorp và hãng hàng không Bristish Airway, nghỉ tại khu phòng áp mái hoàng gia, khách sạn năm sao Corinthia, London, giá khởi điểm một trăm năm mươi nghìn bảng Anh!”

“Trời đất, là bao nhiêu vậy?”, Vũ Lục Hàn kinh hãi thốt lên. Đây là con số vô cùng lớn đối với Vũ Lục Hàn.

“Khoảng hai trăm ba mươi nghìn đô”, Trần Hải Minh vẫn bình tĩnh đáp. Ôi, một con số khổng lồ để từ thiện!

Những tiếng hô báo giá lác đác vang lên. Vũ Lục Hàn thấy đầu óc mụ mị. Vẫn có người chịu chi cả trăm triệu đô để mua một chuyến du lịch?

“Em đừng kinh hãi quá như vậy!”, Hoàng Tử thấy biểu hiện của cô, phì cười xoa đầu, “Những người ngồi xung quanh em trong căn phòng này là những người có thể kiếm hàng chục nghìn đô một ngày. Đừng lo họ vung vãi tiền!”

“Họ đang rất không ngoan đấy, cô bé ạ”, Trần Hải Minh tiếp lời, “Bình thường để đi một tour du lịch chừng ấy ngày và ở căn phòng như vậy, chúng tôi phải mất đến gần một tỷ đô! Giá khoảng hạn nhất trên Bristish Airline không hề rẻ. Căn hộ khu hoàng gia của khách sạn Corinthia có thể nói là đắt nhất cả nước, bởi nó nhìn ra sông Thames, tháp Big Ben và London Eye... Thậm chí có dịch vụ spa, có phòng chứa rượu, đồ ăn do Hélène Darroze thể hiện; có những cuốn sách bản giới hạn đắt giá, nội thất sang trọng, rất nhiều nhưng và lựa... Không một ai bỏ ra hai trăm triệu đô mà có thể ở một nơi như vậy!”

“Nhưng họ đang đấu giá, có thể sẽ trở lại giá ban đầu!”, Vũ Lục Hàn bối rối hỏi lại. Cùng lúc đó, “món đồ” Hàm Vũ Phong mang đến đấu giá đã thuộc về một cặp vợ chồng đạo diễn truyền hình nổi tiếng, với giá hai trăm mười nghìn bảng!

“Em thấy chưa, họ sẽ không đẩy mức giá lên cao nữa đâu”, Hoàng Lâm khúc khích cười, “Đến một ngưỡng nào đấy, người ra sẽ buộc phải buông bỏ. Giá gốc là một trăm năm mươi nghìn bảng, giá chốt là hai trăm mười nghìn bảng, vẫn là quá rẻ so với việc bỏ tiền đi thật! Vũ Phong đã bù phần lỗ cho Bristish Airway và bù phần thiếu cho khách sạn rồi. Cậu ta chỉ tính duy nhất tiền phòng sáu đêm để làm giá gốc thôi, phần còn lại thiếu cậu ta chịu tất! Người biết suy nghĩ một chút sẽ lập tức đấu giá thôi...”

Vũ Lục Hàn liếc nhìn hần. Hần chẳng tỏ vẻ gì khi được khen ngợi.

“Phải nói rằng James luôn thắng ở mấy khoản tính toán làm ăn này!”, Trần Hải Minh ngưỡng mộ nói. “Mỗi năm từ thiện cậu ta lại mang đến những thứ khác nhau, góp vào quỹ một khoản khổng lồ. Cậu ta như một cổ đông quan trọng của quỹ này vậy!”

Hàm Vũ Phong, người đầu tiên xây nhà chịu lỗ cho những người thất nghiệp, vô gia cư. Hàm Vũ Phong, người luôn luôn đóng góp nhiều nhất cho những quỹ từ thiện. Vũ Lục Hàn không thể tìm thấy một thiên

thần nào tuyệt vời hơn nữa.

Buổi đầu giá kết thúc, như mọi năm, giờ là màn khiêu vũ cuối cùng. Các cặp đôi cùng nhau trở lại phòng khiêu vũ. Hàm Vũ Phong lập tức quay sang nhìn Hoàng Lâm khi họ đứng dậy.

“Tôi có thể khiêu vũ với Vũ Lục Hàn không?”, hắn hỏi, tuy chỉ để cho lịch sự. Hoàng Lâm có chút phật ý, rất không muốn, nhưng rồi tự nhắc nhở bản thân không được vội vàng, phải dần dần tìm hiểu về Vũ Lục Hàn và Hàm Vũ Phong. Cậu cười nửa miệng:

“Vũ Lục Hàn, em muốn chứ?”

Tất nhiên là có! Thế nhưng cô lại áy náy với Thư Sinh. Cô nhìn cậu, chưa kịp nói gì thì cậu đã ngắt lời:

“Chúng ta đã khiêu vũ cùng nhau rồi. Em cũng nên thực hành những gì tôi đã dạy chứ?”, và Hoàng Lâm nhìn Chu Bạch Thảo, “Anh sẽ khiêu vũ cùng Tiểu Bạch Thảo.”

“Tuyệt! Chẳng ai muốn hỏi ý em sao?”, nàng tức giận nói. Hắn chuyển sự chú ý sang nàng. Thật không lịch sự khi có thể trước mặt bạn nhảy của mình ngó ý khiêu vũ cùng người khác.

“Sao cũng được!”, nàng lau bầu khi thấy ánh mắt của Hàm Vũ Phong. Hắn đã hoàn toàn phá hỏng buổi tối của nàng.

Hàm Vũ Phong, chẳng có một chút vương bận khi làm Chu Bạch Thảo không vui, nắm tay Vũ Lục Hàn bước ra cửa. Cô nhìn theo Hoàng Lâm một chút, chỉ yên tâm khi cậu cười thoải mái vẫy tay chào. Trở lại phòng khiêu vũ, Vũ Lục Hàn đứng ngay Từ Thiên đứng ở gần đó. Anh nhìn thấy cô đi bên cạnh hắn, không còn biểu hiện ngạc nhiên như trước.

“Thật bất ngờ khi người đoạt được sự phục vụ của tôi là cậu”, anh điềm tĩnh cười, nói với hắn. Hắn dường như đang vô cùng căng thẳng, Vũ Lục Hàn nhận ra điều đó khi đột nhiên hắn thả tay cô, đút tay vào túi quần. Tuy khuôn mặt bình thản, khí chất lãnh đạm, nhưng cơ mặt căng cứng, đôi mắt chỉ nhìn thẳng vào Từ Thiên, không có một chút để ý tới cô gái Vũ Lam đi cạnh anh.

“Đó là món quà dành tặng Vũ Lục Hàn”, hắn vô cảm đáp. Từ Thiên tỏ ra bất ngờ, Vũ Lục Hàn cũng vậy.

“Không ngờ”, anh nói với cô, “Có ngày người ta mua sự phục vụ của anh để dành tặng em!”

Vũ Lục Hàn xấu hổ đỏ mặt, chỉ biết cười. Cô không biết phải nói thế nào với hắn, hay với Từ Thiên. Cô còn bận phân tích hành động của Hàm Vũ Phong lúc này. Hắn thật khó đoán. Một giây trước, hắn còn vô cùng xúc động thể hiện tình cảm với cô. Một giây sau, bùm, bỗng dưng lạnh lùng khó tả. Phải chăng hắn không muốn ai biết hắn yêu cô? Suy nghĩ đến đó, Vũ Lục Hàn có đôi chút chạnh lòng.

“À, xin lỗi. Vũ Lục Hàn, em đã gặp Vũ Lam. Hàm Vũ Phong, đây là Vũ Lam. Vũ Lam, đây là Hàm Vũ Phong”, Từ Thiên nhanh chóng giới thiệu. Chỉ lúc này hắn mới chuyển ánh nhìn sang cô gái đẹp này giờ vẫn đứng cạnh chàng bác sĩ. Ánh mắt hắn có một chút thay đổi, tuy gương mặt lạnh tanh. Họ bắt tay nhau, Vũ Lam nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Hân hạnh được gặp anh”, Vũ Lam nở nụ cười nửa miệng, cố dò đoán cảm xúc của Hàm Vũ Phong. Hắn không cười, không nhìn đi chỗ khác.

“Hân hạnh.”

Từ xa, Trần Hải Minh quan sát họ và ngầm đánh giá hắn. Vẫn còn tự chủ. Vũ Lam thực chất đã xuất hiện cùng Từ Thiên ở bữa tiệc khai trương khu resort, chỉ là may mắn hắn không chạm mặt ả. Cậu đã thành công giữ cho ả không thể đến gần hắn hôm ấy, sau đó thậm chí còn cử người theo dõi Vũ Lam một thời gian chỉ để chắc chắn cô ta không tìm cách tiếp cận trở lại với Hàm Vũ Phong. Vậy mà hôm nay... Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến thôi, Tóc Đỏ trầm tư, chỉ là cậu không ngờ Từ Thiên vẫn đi cùng cô ả đó. Cậu không biết vì sao ả quen biết Từ Thiên, chàng bác sĩ này mọi năm thường chỉ đi một mình. Kể cả năm nay anh ta đi cùng Vũ Lục Hàn, cậu cũng không thấy bất ngờ bằng việc này. Vũ Lam quả thực vẫn rất cao tay.

Sau khi Từ Thiên cùng Vũ Lam quay đi, Vũ Lục Hàn mới quay sang hỏi hắn.

“Anh quen cô ấy sao?”

“Không”, hắn đáp ngay lập tức. Hắn cúi xuống nhìn Vũ Lục Hàn, đặt hai tay lên eo cô, nhìn vào mắt cô để trấn an. Cô ấy liệu có để ý quá không? “Tôi trông giống như đã quen cô ấy sao?”, hắn mạo hiểm hỏi lại nhưng biểu hiện vô cùng dửng dưng. Vũ Lục Hàn mặc nhiên bị đánh lừa bởi điều đó.

“Không hẳn...”, cô lơ đãng đáp.

Thế nhưng, trong lòng cô vẫn theo đuổi ý nghĩ Vũ Lam đã quen biết từ trước với hắn. Bởi ánh mắt cô gái đó nhìn cô, trong một khoảnh khắc, thật giống với ánh mắt Chu Bạch Thảo vẫn dành cho Vũ Lục Hàn. Không có cô gái nào mới gặp hắn, không biết hắn mà lại nhìn cô như vậy. Hàm Vũ Phong phủ nhận điều này, cô tuy muốn tin tưởng hắn, nhưng lại không muốn tin một trăm phần trăm. Nếu có cơ hội, cô chắc chắn sẽ hỏi Từ Thiên về cô gái tên Vũ Lam ấy. Trong thâm tâm, Vũ Lục Hàn đã mơ hồ nhớ lại, hắn từng đề cập tới cái tên này khi họ mới gặp nhau. Hoặc chính cô nhắc đến, cô cũng không nhớ nữa...

Dàn nhạc bắt đầu chơi, và các cặp đôi cùng nhau chuẩn bị cho màn khiêu vũ. Đó là bài hát ‘So close’ của Jon McLaughlin. Bài hát Vũ Lục Hàn vô cùng yêu thích. Và họ bắt đầu khiêu vũ cùng với những nốt nhạc.

“You’re in my arms

Em đang ở trong vòng tay của anh

And all the world is calm

Và thế giới thật bình yên

The music playing on for only two

Âm nhạc vang lên dành riêng cho đôi ta

So close together

Chúng ta thật gần

And when I’m with you

Khi anh ở bên em

So close to feeling alive...

Thật gần, anh cảm thấy anh đang thật sự sống...”

Bài hát này như dành cho cô và hắn vậy. Vũ Lục Hàn xúc động nhìn hắn, không ngại ngần quàng tay quanh cổ Hàm Vũ Phong. Hắn chỉ cười nhẹ. Họ không khiêu vũ như những cặp đôi khác mà chậm rãi bước đi theo nhịp điệu của riêng mình.

“A life goes by

Một cuộc đời trôi đi

Romantic dreams must die

Những giấc mơ lãng mạn đều phải héo mòn

So I bid mine goodbye and never knew

Nên anh nói lời tạm biệt và chưa bao giờ từng biết

So close was waiting, waiting here with you

Anh đã ở đây chờ đợi, chờ đợi, cùng với em

And now forever I know

Và bây giờ, anh mãi mãi biết

All that I want is to hold you

Tất cả những gì anh muốn là được ôm em

So close

Thật gần...”

Hàm Vũ Phong nắm lấy tay cô, và họ bắt đầu khiêu vũ. Hấn chưa bao giờ để ánh mắt rời khỏi đôi mắt cô. Vũ Lục Hàn nhìn thấy một sự bất ổn trong đó.

“So close to reaching that famous happy end

Thật gần để chạm tới niềm hạnh phúc hoàn hảo đó

Almost believing this one’s not pretend

Anh gần như tin rằng mọi thứ không phải là sự giả dối

And now you’re beside me and look how far we’ve come

Và bây giờ em đang ở bên anh, hãy nhìn xem chúng ta đã đi được bao xa

So far, we are, so close

Chúng ta thật xa, mà cũng thật gần...”

Hàm Vũ Phong xuất sắc đưa Vũ Lục Hàn di chuyển theo dòng chảy của âm nhạc, một số cặp đôi đã ngừng lại chỉ để hai người họ được thoải mái khiêu vũ giữa ánh sáng của bóng đèn rọi chiếu. Chưa ai từng thấy Hàm Vũ Phong khiêu vũ như vậy, và Vũ Lục Hàn cũng không bao giờ tin mình có thể khiêu vũ một cách tự nhiên dưới sự dẫn dắt tài tình của hấn. Nhạc dạo chơi như để dành riêng cho họ, đúng vậy. Khi âm nhạc lắng xuống, giọng hát của Jon McLaughlin lại vang lên.

“Oh how could I face the faceless days

Ôi, làm sao anh có thể đối mặt những ngày tẻ nhạt

If I should lose you now?

Nếu anh đánh mất em ngay lúc này?

We’re so close

Chúng ta thật gần

To reaching that famous happy end

Để chạm tới cái kết hạnh phúc đáng mong đợi ấy

Almost believing this one’s not pretend

Anh gần như đã tin rằng điều này không phải là giả dối

Let’s go on dreaming for we know we are

Hãy cứ mơ mộng để biết chúng ta là ai...”

Vũ Lục Hàn chợt thấy lòng mình chùng xuống. Bài hát này quá buồn để dành cho họ. Hấn kéo cô vào sát mình, và để mặc cảm xúc trôi theo những khoảng lặng cuối cùng của bài hát. Khuôn mặt hấn đã ở rất gần cô.

” So close...

Chúng ta thật gần...”

Không khí lắng đọng, mọi ánh mắt đều hướng theo cặp đôi đang đứng nổi bật giữa ánh đèn. Tim cô đập rất mạnh, đôi mắt mờ đi, chỉ còn nhìn thấy hấn.

” So close..

Thật gần...”

Vũ Lục Hàn nín thở chờ đợi. Nhưng không có gì xảy ra.

” And still so far..

Và cũng rất xa...”

Những nỗi nhạc cuối cùng day dứt, náo nức, kéo dài và ngừng hẳn. Mọi người rộn ràng vỗ tay trước màn khiêu vũ đầy cảm xúc giữa Hàm Vũ Phong và cô gái họ Vũ. Hấn thở ra, lùi lại, tay vẫn đặt trên eo cô. Cách hấn nhìn cô lúc này hoàn toàn khác khi nãy. Chứa đựng một loại tình cảm mà Vũ Lục Hàn tin là thật, thứ tình cảm khiến hấn phải thốt ra tiếng yêu cô. Nhưng kèm theo đó là một nỗi dằn vặt lớn, dằn vặt với một điều gì đó Vũ Lục Hàn không thể nghĩ được. Cô tin rằng hấn có tình cảm với mình. Nhưng thứ tình cảm đó lớn đến đâu, cô không thể chắc chắn.

Hàm Vũ Phong mâu thuẫn với chính bản thân. Ngay bây giờ, tim hấn đập mạnh vì cô gái trước mặt. Hấn biết hấn yêu Vũ Lục Hàn, không có bộ phận nào trong cơ thể hấn phản đối điều đó cả. Nhưng tại sao hấn không thể tự nhiên với cô, không thể cảm thấy bình thường. Một phần trong tâm trí hấn vẫn hướng về người con gái khác đang ở đâu đó trong căn phòng này. Nếu không có cô gái đó, thì hấn, chắc chắn sẽ trao cho Vũ Lục Hàn một nụ hôn. Bây giờ, bỗng nhiên, hành động của hấn lại trái ngược với suy nghĩ. Thậm chí, ngay cả trong suy nghĩ, hấn vẫn tự mâu thuẫn với chính mình. Có nhanh quá không, để lãng quên mối tình ôm trong lòng suốt tám năm trời, và yêu thương một cô gái mới quen biết một tháng trước? Nếu không vì mãi nhớ thương, đau khổ vì một người suốt tám năm ấy, hấn liệu có chú ý tới Vũ Lục Hàn?

62. Chương 62

Tàn tiệc. Hoàng Lâm đến bên cạnh ngõ ý muốn đưa Vũ Lục Hàn về nhà. Cô nhìn hấn một lúc, không nhận lại được một biểu hiện nào, đành quay lưng theo cậu ra về. Hấn chắc còn muốn nán lại làm một số việc tạ lỗi với Chu Bạch Thảo, cô nghĩ thế, năng không hề vui vẻ một chút nào từ khi bắt đầu bữa tiệc.

Trần Hải Minh cảm thấy bất an khi Từ Thiên và Vũ Lam còn chưa ra về, vậy mà Vũ Lục Hàn đã để Hàm Vũ Phong ở lại, bỏ đi trước; trong khi đó Dương Dương cũng cần phải về nhà sớm. Cậu không thể nán lại nữa, Chu Bạch Thảo có vẻ đang giận hấn, năng thì làm được gì? Cậu tỏ ra sốt ruột đến gần hấn, ghé tai nói nhỏ đủ để mình hấn nghe.

“Hi vọng cậu sẽ về sớm mà không gây ra thêm rắc rối nào!”

“Nghe như một lời đe dọa”, hấn cười khẩy. Tóc Đỏ nhếch mép cười, ôn tồn khoác vai Dương Dương đi dần về phía cửa. Hàm Vũ Phong là người dứt khoát, ít nhất là vô cùng dứt khoát trong công việc. Nhưng còn trong chuyện tình cảm, Trần Hải Minh không thể nói chắc hấn dứt khoát được bao nhiêu.

Chiếc xe đỗ dừng lại chính xác trước con ngõ nhà Vũ Lục Hàn. Cô nhìn Hoàng Lâm với vẻ biết ơn, mỉm cười nhẹ nhàng chào tạm biệt cậu. Hoàng Lâm cũng đáp lại bằng nụ cười quen thuộc, mở cửa xe cho cô kèm theo một câu nói đùa:

“Đêm nay gần như là hoàn hảo bên cạnh em, cô bé của tôi!”

“Em rất tiếc vì đã không khiêu vũ với anh...”, Vũ Lục Hàn lại tưởng đó là thật, bối rối tỏ ra hối lỗi. Thư Sinh bật cười, hồn nhiên đáp:

“Tôi không trách em vì điều đó, bé ạ”, cậu tủm tỉm, “Chỉ tiếc là khi đồng hồ điểm mười hai giờ, công chúa của tôi biến mất...”

“Ồ... hẹn gặp anh vào ngày thứ Tư!”, cô ngúng nguẩy đáp. Hoàng Lâm cười sảng khoái, gạt đầu đồng tình.

“Tôi sẽ luôn ở công ty vào hôm ấy”, cậu đáp. Cô không biết nói gì hơn, chui ra khỏi xe và vẫy tay chào tạm biệt cậu. Sau một cái hôn gió không rõ là thật hay đùa, Hoàng Lâm cho xe lăn bánh. Cô còn đứng nhìn theo một lát rồi rảo bước về nhà. Khi cô đang lục tìm chìa khóa, một giọng nam gât gỏng đột ngột vang lên từ trong bóng đêm của con ngõ khiến Vũ Lục Hàn giật mình sợ hãi.

“Cô làm cái quái gì ở ngoài này?”

Vũ Lục Hàn neho mắt, nhận ra người đứng trước mình là anh chàng hàng xóm cách cô hai ngôi nhà, vừa mới lấy vợ vài tháng trước, chưa có con. Từ hơi thở của anh ta toát lên mùi rượu nồng, cô đã cố không nhìn mặt để giữ vẻ lịch sự, nhã nhặn đáp:

“Anh Trương... em là Vũ Lục Hàn! Anh có nhận ra không? Nhà anh ở phía trên kia mà!”

Anh hàng xóm họ Trương đó nhìn xoáy vào Vũ Lục Hàn, tròn mắt thu lại bằng hạt đậu nhỏ giữa con mắt vốn đã ti hí đó.

“Phải rồi... phải rồi...”, anh ta lè nhè, thở ra hơi cồn. Vũ Lục Hàn thấy buồn nôn. “Cô không phải vợ tôi thì là ai?”

“Không! Vợ anh đang đợi anh trong căn nhà kia kìa! Anh nên về ngay kéo chị ấy mong...”, cô lùi lại một chút, dù biết khi say người ta chẳng phân biệt nổi đúng sai – cô đã trải qua cảm giác đó – và sẽ rất khó để nói lý, nhưng dường như anh ta chỉ không nhận ra được nhà mình mà thôi. Vũ Lục Hàn đã sờ thấy chìa khóa, nhanh chóng thò tay vào tìm ổ khóa để vào nhà một cách nhanh nhất. Bây giờ đã là nửa đêm, con ngõ nhà cô thường yên ắng, sự tĩnh lặng bây giờ cùng với một người đàn ông say rượu khiến cô bất an.

Hàng xóm Trương đột nhiên giật lấy chìa khóa trên tay Vũ Lục Hàn, khiến cô không kịp trở tay. Anh ta đút luôn vào túi quần của mình, cô gái nhỏ chỉ biết dờ dẫm nhìn theo trong tích tắc đó. Cô bắt đầu hoảng hốt khi anh ta nở nụ cười nham nhở mùi rượu.

“Rõ ràng cô là vợ tôi... Cô định lừa tôi để dấn dít với thằng nhân tình của cô phải không?”, người hàng xóm rít lên. Vũ Lục Hàn vô cùng sợ hãi. Cô muốn nhấn chuông để cầu cứu bố mẹ, nhưng lại lo sợ mẹ cô vì lo lắng cho cô mà căng thẳng, lên bệnh. Tốt nhất là nhấn chuông chính căn hộ của anh ta. Vợ anh ta sẽ ra mở cửa và lôi ông chồng say khướt của mình về. Vũ Lục Hàn chậm rãi lùi lại, nhìn thẳng vào mắt anh hàng xóm với hi vọng anh ta tỉnh rượu, nhận ra mình. Cô lùi một bước, anh ta tiến hai bước về phía cô.

“Cô nói đi! Thằng chó đẻ đó là ai?”, người hàng xóm hung dữ gắt gỏng. Dường như gia đình anh ta gặp trục trặc, vì thế anh ta mới đi uống rượu đến nỗi say khướt thế này. Không thể tin mình từng như anh ta bây giờ, Vũ Lục Hàn nhăn nhó cảm thán.

“Anh Trương... là em, Vũ Lục Hàn! Vợ anh đang ở trong nhà!”, cô cố gắng thuyết phục kẻ say rượu này cô không phải vợ hắn, nhưng họ Trương vẫn một mực hung hãn nhìn cô.

“Bao nhiêu lần? Mày ngủ với thằng đó bao nhiêu lần?”, anh hàng xóm gầm lên, lao vào chộp lấy cổ tay Vũ Lục Hàn, ghì mạnh vào bức tường bê tông ngay cạnh đó. Lưng cô đập vào tường, ê ẩm, nhưng cơn đau đó không đủ lấn át nỗi sợ hãi đang dâng lên đầy khóe mắt cô. Bình tĩnh, phải bình tĩnh. Cô tự trấn an bản thân, nhưng trái tim đập dữ dội. Phải cách một đoạn nữa mới đến nhà hàng xóm Trương. Vợ anh ta không đi tìm chồng sao? Anh ta sắp làm loạn cả cái ngõ lên rồi!

“Anh hãy... từ từ nói chuyện nào...”, Vũ Lục Hàn tuy bị giữ tay nhưng vẫn cố nhích thêm vài bước về phía nhà người hàng xóm, nhìn thẳng vào mắt anh ta, “Bây giờ đã muộn lắm rồi... Chúng ta vào nhà giải quyết được không?”

“Mày định đi đâu?”, anh ta gầm lên, kéo giật tay cô lại, “Mày định bỏ trốn cùng thằng nhân tình của mày hả? Tao nói cho mày biết...”

Người hàng xóm gần như điên loạn trong khi Vũ Lục Hàn bất lực nhìn quanh. Cô không muốn làm náo động đến bố mẹ mình, nhưng đã tới nước này, có lẽ phải cầu cứu thôi! Cô đang ở rất gần chuông cửa căn nhà tiếp giáp cạnh nhà mình. Chỉ cần cố một chút là với được rồi! Vũ Lục Hàn nhìn anh ta, chậm chạp đưa tay lên hông bấm chuông cửa. Người hàng xóm say rượu đang hết lời trút giận, bỗng nhiên nhìn thấy cái tay của cô, tóm lấy ấn vào tường. Vũ Lục Hàn nhăn nhó nhìn hắn, không còn sợ hãi mà trở nên mất kiên nhẫn.

“Tôi đã nói là anh nhầm người rồi! Tôi không phải vợ anh!”, cô tức tối hét lên, cầu cho anh ta tỉnh táo đôi chút mà nhìn lại. Thay vào đó, kẻ say rượu đó trợn trừng mắt, hô lên:

“Mày dám lừa tao à? Mày muốn lợi dụng để bỏ tao đi với thằng khốn kia chứ gì? Hôm nay tao phải dạy dỗ mày...”

Và anh ta vùng tay định tát cô. Vũ Lục Hàn lấy cái tay không bị giữ, nhanh chóng che mặt, rụt cổ lại, nhắm tịt mắt. Cô đã chờ đợi cái tát giáng xuống mình, nhưng vài giây qua đi, không có chuyện gì xảy ra. Cô hé mắt nhìn, thầm nghĩ anh ta đã bình tĩnh lại và nhận ra sự nhầm lẫn. Nhưng không, cánh tay thô bạo kia bị giữ lại trên không trung, bởi bàn tay rắn chắc của Hàm Vũ Phong!

“Chắc anh không nghe rõ cô ấy nói. Cô ấy đã nói cô ấy không phải vợ anh”, hần thông thả nói, nhưng ánh mắt sắc lẹm thể hiện một nét hung dữ. Người hàng xóm trong cơn say, vốn không biết phải trái, nhưng lại bị khí chất của hần đàn áp, tự giằng tay lại, gắt gỏng bỏ đi.

“Không phải thì thôi!...”

Anh ta xiêu vẹo đâm vào tường, trượt người xuống. Vũ Lục Hàn vội vàng nhìn hần, chạy đến nhà hàng xóm Trương và nhấn chuông. Sau một lúc, đèn trong nhà bật sáng và cô vợ chạy ra mở cổng.

“Chị Trương, anh Trương uống rượu say quá ngất ở đằng kia rồi!”, cô nói vậy và chỉ cho người vợ hoảng hốt thấy đức ông chồng của mình đang nằm sõng soài giữa đường. Người vợ hoảng loạn chạy đến lay gọi, hần thấy vậy liền xốc anh chàng say rượu lên vai và quay sang nhìn người vợ, nói một câu như ra lệnh:

“Vào nhà mở cửa.”

Người vợ bối rối trước hần, lập bập chạy vào mở sẵn cửa, nhờ hần đặt chồng mình xuống chiếc salon màu xám. Chị Trương rồi rít cúi đầu xin lỗi, đưa Hàm Vũ Phong ra tận cổng và cảm ơn hai người. Con ngõ trở lại vẻ tĩnh lặng. Lúc này, Vũ Lục Hàn mới bối rối khi hần xuất hiện ở đây.

“Anh không về nhà sao?”, cô rụt rè hỏi. Hần điềm tĩnh cười.

“Tôi nói hẹn gặp em ở nhà em mà. Em quên rồi à?”

“Không... em nghĩ giờ đã muộn lắm rồi!”, cô đỏ mặt. Hần chậm rãi đi bên cạnh cô về trước cửa nhà.

“Nếu tôi không ghé qua đây, em định thoát khỏi tên bợm rượu đó thế nào?”, hần hỏi với nụ cười trên môi, nhưng ánh mắt và giọng nói hoàn toàn đáng sợ. Cô cúi đầu như một đứa trẻ đang hối lỗi.

“Em... sẽ bấm chuông nhà bên cạnh... Anh ấy rất tốt, chỉ là say thôi...”

“Em có nhớ em từng bị một tên say rượu ăn hiếp không?”, hần nheo mắt, nhớ lại cảnh tượng khiến hần chú ý đến cô vào ngày đầu họ gặp nhau.

“Anh Trương không ăn hiếp được em đâu!”, cô cười trừ, “Thực tế em gần như đã gọi cửa nhà bên cạnh rồi!”

“Thôi nào”, hần nghiêm túc nói, “Tôi sẽ không để bất cứ ai, ngoại trừ tôi, đưa em về nhà đâu!”, hần tỏ vẻ cáu kỉnh.

“Đây là khu nhà em mà! Chuyện gì có thể xảy ra được chứ!”, Vũ Lục Hàn phì cười trước biểu hiện của hần. Họ đã đứng trước cổng nhà cô.

“Nếu em đã đọc ‘End in tears’ của Ruth Rendell, tôi chắc chắn không muốn em trở thành Amber Marshalson*”, hần nhún mày trước thể hiện thiếu nghiêm túc của cô. Vũ Lục Hàn nhăn nhó, nhưng lại rất thoải mái về một nụ cười.

*Amber Marshalson là nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết trinh thám End in tears của Ruth Rendell. Cô bị một người giết ngay trước cửa nhà mình sau khi rời hộp đêm và đi quá giang xe của bạn. Người bạn của cô đã thả cô trước con dốc đi vào nhà, và Marshalson đã bị giết cách nhà chỉ vài mét. Amber có mẹ kế, cô mang thai rồi sinh con khi chỉ mới mười bảy tuổi.

“Em không có một bà mẹ kế nào, càng không có một đứa con trai vào năm mười bảy tuổi!”, cô trêu ghẹo. Hần chỉ biết nhăn mặt, cùng lúc ấy, Vũ Lục Hàn nhận ra chìa khóa nhà không nằm trong tay mình.

“Ôi, anh Trương đã giật lấy chìa khóa của em và nhét vào túi quần rồi!”, cô thốt lên trước sự ngạc nhiên tột cùng của Hàm Vũ Phong. Có ai lại mãi giúp người khác mà để bản thân bị nhốt ở ngoài không? Trần đời chỉ có mình Vũ Lục Hàn!

“Đừng đánh thức bố mẹ em. Em có muốn... về nhà tôi..?”, hần bỗng nhiên ngập ngừng. Cô tròn mắt nhìn hần, rồi lại nhìn vào nhà. Nếu bây giờ rời đi cùng hần, cô sẽ trở thành một cô nàng dễ dãi. Dẫu vậy, cô yêu

hắn, và một phần cũng chẳng muốn gọi bố mẹ. Cô không biết sẽ nói thế nào khi người cầm chìa khóa của cô lại là anh hàng xóm! Vì thế, Vũ Lục Hàn liếc nhìn hắn, đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào người đối diện.

“Nếu anh không phiền...”

“Tôi luôn chào đón em!”, hắn cười thỏa mãn, đưa tay ra chờ đợi. Hành động quen thuộc này bỗng nhiên thật ngọt ngào. Cô nhẹ nhàng đặt tay mình vào tay hắn, chậm rãi đi theo Hàm Vũ Phong. Cô thực sự cũng đã thấm mệt, vài ly cocktail cũng đủ hạ bệ sức khỏe của cô, kèm theo cơn nhức nhối ê ẩm mang lại bởi đôi giày cao gót này. Vũ Lục Hàn cũng chán cảnh mỗi khi di chuyển lại phải kéo nhẹ gấu váy lên. Đã qua mười hai giờ đêm, nàng Lọ Lem trở lại kiếp ô sin được rồi! Cô tự nhủ sẽ nhắn tin cho bố mẹ sau vậy.

Hàm Vũ Phong đưa cô đến căn penthouse trong khách sạn của mình. Lần thứ hai quay lại đây, Vũ Lục Hàn vẫn không khỏi choáng ngợp trước vẻ đẹp của nó. Màn đêm buông xuống, thành phố lên đèn. Căn penthouse với bốn bề là những tấm kính trong suốt, phản chiếu lại toàn thành phố lộng lẫy bên dưới, cảnh tượng Vũ Lục Hàn chưa từng thấy trong đời. Hắn chỉ mở những bóng đèn sáng nhẹ lơ mờ, cởi áo vest vắt lên thành ghế. Hắn đến gần, đặt hai tay lên vai khiến cô giật mình quay lại.

“Em có mệt không?”

Câu hỏi mang đầy sự quan tâm dịu dàng lần đầu tiên cô được nghe từ hắn khiến lòng cô lâng lâng như có hàng ngàn con bướm bay lượn. Cô quay lại nhìn, lắc đầu.

“Em rất khỏe!”

“Không đâu, chân em đang sưng tấy lên trong đôi giày Louboutin ấy. Người em căng cứng lên trong bộ váy này và đôi mắt em đang vô cùng mệt mỏi rồi...”, hắn thì thầm. Vũ Lục Hàn thở dài. Cô đúng là đang cần nghỉ ngơi.

“Dù vậy, em vẫn rất đẹp...”, hắn tràn ngập cảm xúc, nhìn vào mắt cô. Vũ Lục Hàn đã bị knock-out hoàn toàn!

“Cảm ơn, Ngài Đẹp trai!”, cô buông một câu nói đùa. Hắn phì cười, và hôn nhẹ lên môi cô.

“Em cần đi tắm và đi ngủ. Nào, cho phép tôi dẫn em đi một vòng quanh đây...”, hắn tủm tỉm cười, nắm tay Vũ Lục Hàn, chờ đợi cô rút chân khỏi đôi giày Lọ Lem. Hắn đưa cô đến căn phòng thứ ba, bên cạnh phòng làm việc, theo trí nhớ của Vũ Lục Hàn. Phòng ngủ. Phảng phất một mùi hương mát lạnh, dịu ngọt. Mùi hương của hắn. Hắn vẫn chỉ mở bóng đèn sáng thấp, chỉ cho cô cánh cửa nhà tắm chìm ở trên tường.

“Em có thể mặc đồ của tôi. Nước luôn nóng cho em. Đừng tắm lâu quá nhé!”, hắn ân cần dặn dò. Cảm giác được quan tâm thật tuyệt! Vũ Lục Hàn gật gù đầu, kéo váy nhón chân đi vào nhà tắm. Tìm cô vẫn còn đập rất mạnh sau mỗi sự gần gũi ngọt ngào hắn mang lại. Không gì có thể đánh bại cảm giác được người mình yêu đáp lại tình cảm của mình. Cô chưa bao giờ nghĩ mình và Hàm Vũ Phong sẽ yêu nhau. Có một chút chóng vánh, nhưng sẽ là hợp lý thôi. Có mấy ai ở chung một nhà với nhau, hàng ngày nhìn thấy nhau, mà không nảy sinh tình cảm? Ngay cả trước kia, Vũ Lục Hàn có cảm xúc với Từ Thiên, cũng chỉ qua một lần gặp mặt!

Hơi nóng của nước khiến cô khoan khoái, như gột sạch đi những mệt mỏi buổi tối này. Lốp trang điểm đã trôi hết, cô rửa mặt thật kỹ càng để không bỏ sót chỗ nào. Dù nó khiến cô xinh đẹp hơn, nhưng trên mặt có vài lớp bột khiến làn da cô cảm thấy bí bách. Cô gội qua mái tóc đã có nhiều hóa chất, dù chỉ là uốn xoắn tạm thời, Vũ Lục Hàn cũng không thích mùi thuốc làm xoăn. Xong xuôi, cô lau khô tóc, và mặc vào chiếc áo choàng tắm. Hắn thật kì lạ khi đồng ý cho cô mượn đồ nhưng lại không đưa cho cô khi cô còn trong nhà tắm. Dù sao đi nữa, xuất hiện trước mặt hắn với bộ dạng này cũng khiến Vũ Lục Hàn vô cùng e ngại. Cô kéo vạt áo trước che kín ngực, ngại ngùng thò ra ngoài. Tên ngoại quốc không biết ngại kia đang ngồi ngay bên cạnh bộ quần áo đặt trên giường, chăm chú nhìn vào điện thoại... của cô! Vũ Lục Hàn tức tốc đi ra, lập tức ý kiến:

“Không có ý gì cả nhưng đó là điện thoại của em!”

“Hoàng Lâm vừa nhắn tin cho em”, hắn vô cảm đáp, ngược lên nhìn cô rồi lại cúi đầu xuống, “Em và cậu ta nhắn tin nhiều như vậy sao?”

“Chỉ mới gần đây thôi...”, cô lúng túng giải thích. Chính xác là từ chiều tối ngày hôm qua, khi cô làm ở quán cà phê. Cũng đâu thể gọi là nhiều!

“Cậu ta định làm gì? Tán tỉnh em?”, hấn có vẻ bức tức, vẫn không ngừng nhìn vào điện thoại của cô. Vũ Lục Hàn xì mặt.

“Em không biết, nhưng anh nên ra khỏi phòng một lát bởi em cần mặc đồ!”

“Tôi sẽ không nhìn đâu”, hấn đáp cho có, tỏ ra bức bối với những tin nhắn của Hoàng Lâm. Tên khốn này định âm mưu điều gì vậy?

Vũ Lục Hàn với lấy bộ đồ bên cạnh hấn, đành nhượng bộ chạy vào nhà tắm, nhanh chóng thay ra. Hấn để ý những tin nhắn của người khác làm gì? Cô yêu hấn là quá đủ rồi!

“Ôi... kẹo dẻo! Cậu ta đang gạ hôn em đó, mà em lại nghĩ rằng em sẽ được tặng kẹo sao?”, hấn rên lên và hờn dỗi đặt điện thoại của cô xuống cạnh mình, “Em có thật sự ngại thơ không hay đang muốn giả vờ không biết gì!”

“Em chỉ đùa thôi!”, cô thốt lên, không nghĩ rằng hấn lại phản ứng trẻ con như vậy. Cô đang lọt thỏm trong chiếc áo phông lớn của hấn, và... không mặc quần! Áo của Hàm Vũ Phong, đối với cô, như một chiếc váy vậy! Cô biết hấn cố tình chọn áo to cho cô và không hề có một cái quần tử tế nào. Vũ Lục Hàn lúc này cảm thấy ngại, gạt phăng ngay chủ đề “tin nhắn”.

“Anh... không đưa quần cho em ư?”, cô đỏ mặt nói. Hàm Vũ Phong tròn mắt, thản nhiên nhìn cô.

“Làm gì có! Không phải cái áo này che đến cả đầu gối của em rồi sao?”

“Nhưng em đang ở cùng anh! Em không...”, cô đỏ mặt cãi lại. Bình thường ở nhà, Vũ Lục Hàn cùng lấm là không mặc áo lót, chứ chưa bao giờ không mặc... quần! Cô chỉ mặc váy một số lúc, trước khi ngủ. Và khi chuyển sang ở cùng Hàm Vũ Phong, Vũ Lục Hàn chưa bao giờ mặc quần ngắn trên đầu gối, nữa là không-mặc-váy, cũng không-mặc-quần!

“Tôi cần phải đi tắm. Em nên chấm dứt trò nhắn tin với Hoàng Lâm trước khi tôi nổi điên lên”, Hàm Vũ Phong lạnh lùng cắt ngang, đứng dậy và bỏ vào phòng tắm. Vũ Lục Hàn đứng ngây giữa phòng, hấn có phải bị say rồi không? Cô cúi xuống nhặt điện thoại của mình lên, đọc tin nhắn mới nhất Hoàng Lâm gửi.

“Đã về đến nhà an toàn. Em chuẩn bị ngủ chưa?”

Cô nhần lại ngay. “Em vừa tắm xong, chuẩn bị đi ngủ. Anh cũng nên ngủ sớm, chúc anh ngủ ngon.”

Rồi cô thở dài. Điện thoại của cô chưa từng cho ai đụng vào bao giờ, đừng nói đến việc đọc hết tin nhắn rồi nổi giận vô cớ như tên ngoại lai khó chiều kia. Vũ Lục Hàn xì mặt ngồi xuống giường, cùng lúc Thư Sinh trả lời lại tin nhắn.

“Thành thật mà nói, tôi không thể quên được hình ảnh xinh đẹp của em. Tôi không biết có thể ngủ được không...”

Cô rùng mình khe khẽ. Anh ấy đang đùa hay đang nghiêm túc thế?

“Vâng, Hoàng Tử cũng phải tương tự Lọ Lem mất một ngày rưỡi, cho đến khi tìm được người đi vừa đôi giày...”, cô tủm tỉm cười khi gửi đi tin nhắn đó. Chắc chắn Hoàng Lâm cũng sẽ cười.

“Tôi sẽ phải tương tự em tận hai ngày. Có cách nào để tôi được gặp em trước ngày thứ Tư không?”

Anh ấy có ý gì vậy? Không phải... muốn một cuộc hẹn chứ?

Vũ Lục Hàn chưa kịp suy nghĩ thì đã giật mình hoảng hốt bởi cánh tay rắn chắc choàng lấy từ phía sau. Mùi hương của hấn hòa quyện cùng sữa tắm, xộc lên bao trùm lấy cô. Trong một giây, đầu óc cô tù mù, điên đảo. Cô đánh rơi điện thoại của mình.

“Đi ngủ thôi”, hấn thì thầm vào tai cô. Vũ Lục Hàn lập bập đáp lại.

“Em... em ngủ ở đâu?”

“Ở đây. Căn hộ này chỉ có một phòng ngủ thôi”, hắn mờ ám trả lời, hôn nhẹ lên vành tai cô. Rùng mình, Vũ Lục Hàn khẽ cựa mình để níu lỏng vòng tay của hắn.

“Ở... đây?”

“Chúng ta đã ngủ chung giường một lần rồi, em còn phải e ngại điều gì?”, hắn bật cười. Cô tròn tròn mắt, khi ấy hắn đâu có yêu cô?

“Đi ngủ nào, sáng mai em còn phải đi học”, hắn giục, kéo chiếc chăn to sự ra. Vũ Lục Hàn cuống quýt với lấy điện thoại của mình, nhanh chóng đứng dậy. Cô... vẫn chưa có quần mặc!

“Em... thế này... không tiện!”, cô lúng túng nói, tay kéo thấp vạt áo, khom người. Hắn nhìn cô vô tội, dịch người vào phía trong, nắm lấy tay cô kéo lại.

“Tôi sẽ không nhìn dù chỉ một chút. Thề đấy. Giờ đi ngủ thôi!”

Giọng nói của hắn mang một vẻ hấp dẫn chết tiệt. Vũ Lục Hàn nhanh chóng chui vào chăn, thầm trách mình dễ dãi, nhưng thật ra vì cô yêu hắn nên phần thích thú vẫn nhiều hơn. Ai lại không thích được ngủ bên cạnh người mình yêu?

“Em đã nhắn tin cho bố mẹ chưa?”, hắn ôn tồn hỏi, tắt hết các công tắc đèn. Căn phòng tối om, tĩnh lặng.

“Em... đang...”, Vũ Lục Hàn lúng túng, liền nhắn ngay cho bố tin báo mình đang ở nhà bạn. Cô chỉ nói đã đánh rơi chìa khóa, phòng ngày mai người hàng xóm mang trả lại cho bố mẹ cô. Xong xuôi, cô mở lại tin nhắn của Hoàng Lâm, nhìn chăm chăm hồi lâu, quyết định lời đi. Cô sẽ giả vờ mình đã ngủ.

“Em... và Hoàng Lâm... là thế nào?”, hắn bỗng dừng cất tiếng hỏi. Cô cảm thấy mình như một đứa trẻ mắc lỗi, đang bị hỏi tội.

“Chỉ là mối quan hệ... bình thường!”, cô đáp.

“Cậu ta đang tán tỉnh em”, giọng hắn có phần gay gắt, “Chắc chắn đang tán tỉnh em.”

“Nhưng em đâu có gì...”

“Có”, hắn ngắt lời. Một khoảng lặng thật dài và khi Vũ Lục Hàn toan hỏi, hắn lại tiếp tục, “Em có những thứ... vô cùng quý hiếm...”

Tim cô đập mạnh đến nỗi, Vũ Lục Hàn lo sợ hắn sẽ nghe thấy trong không gian tĩnh mịch này. Đập mạnh hơn cả tiếng kim giây đồng hồ chuyển động.

“Anh... không nhầm chứ?”

“Không.”

“Vậy ý anh là Hoàng Lâm cũng thích những thứ anh thích?”, cô cố tình đổi giọng. Cô cảm thấy hắn vừa quay sang nhìn mình.

“Nói chuyện đủ rồi, đi ngủ!”

Hàm Vũ Phong đột nhiên cắt đứt câu chuyện khiến cô có phần hụt hẫng. Vũ Lục Hàn đã mong hắn sẽ nhắc lại rằng hắn yêu cô, một lần nữa, và rằng cô là người yêu của hắn, Hoàng Lâm không thể tán tỉnh cô. Vậy mà hắn hoàn toàn lảng tránh. Sau giây phút hạnh phúc vền vẹn trong bữa tiệc, Hàm Vũ Phong tuy thể hiện tình cảm với cô, nhưng chẳng thấy một sự mãnh liệt, mới mẻ nào. Trước kia, dù không cần nói yêu cô, hắn vẫn làm những điều tương tự như vậy. Hắn thậm chí không nhắc lại thêm một lần nào nữa, cô biết, có thể hắn ngại, cũng có thể vì cô chưa nói yêu hắn, hắn chẳng thể làm khác hơn. Vũ Lục Hàn quay sang nhìn người con trai đang quay lưng lại mình kia. Cô chỉ có thể nhìn, mà không dám chạm vào hắn. Hắn vẫn có một vẻ xa cách mà cô không biết làm sao để lý giải. Thật giống như... những lời nói yêu cô chỉ là nhất thời lỡ miệng thôi vậy.

63. Chương 63

Đạo này mình bị bí ý tưởng cộng với một đồng bài tập về nhà nên không viết được liên tục, để các bạn đợi lâu. Xin phép được nghỉ nhiều nhất 3 ngày :P cảm ơn vì đã chờ đợi mình

64. Chương 64

Sáu giờ sáng, ông Vũ tỉnh dậy như mọi ngày, chậm chạp vệ sinh cá nhân, rồi xuống nhà giúp con gái chuẩn bị bữa sáng. Ông thấy có đôi chút lạ lẫm khi cô gái nhỏ của ông hôm nay lại thật im ắng; chắc tối qua nó về muộn quá, ông nghĩ, con bé cần được nghỉ ngơi. Ông xuống bếp, không có đồ ăn trên bàn. Đúng là con bé mệt quá rồi, ông thở dài, thả nó đi chơi thì lại lo cho sức khỏe của nó. Thế nhưng con bé cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, vượt ra khỏi tầm kiểm soát của ông rồi, ông không thể cứ giữ con gái ở nhà mãi như vậy. Cũng bởi quá bao bọc cho con mà đến tận lúc này con gái ông mới có bạn bè, có một cuộc sống của thiếu niên đúng nghĩa. Ông lấy trong tủ ra món súp rau củ thập cẩm tối qua, cho lên bếp để đun lại cho nóng. Vẫn còn bánh mì, bánh mì khá lành đối với bệnh tim của vợ nên ông hay mua về để ăn dần mỗi sáng. Bà Vũ luôn phải ăn theo thực đơn ít cholesterol, vì thế những món thực phẩm giúp giảm chất đó thường xuyên được ông mua về nấu. Ông làm nóng món súp rau củ, đẩy nắp vung lại rồi đi lên gõ cửa phòng con gái. Mọi ngày, khoảng giờ này là lúc Vũ Lục Hàn chuẩn bị đi ra bến xe. Gõ cửa đến lần thứ ba mà không có phản hồi, ông đành mở cửa phòng con gái, lo sợ cô con gái nhỏ của mình ngủ quên đi học. Căn phòng trống không, Vũ Lục Hàn không có ở nhà. Không hiểu con bé đi sớm hay cả đêm qua không về? Nỗi lo lắng trào, ông trở về phòng ngủ của mình, nhẹ nhàng với lấy điện thoại, tránh làm kinh động đến vợ, mở lên để gọi con gái. Có một tin nhắn từ Vũ Lục Hàn, lúc mười hai giờ đêm qua.

“Bố ơi, con đã về nhà nhưng lại làm rơi mất chìa khóa. Con không muốn đánh thức bố mẹ nên đi về cùng bạn con rồi. Con sẽ ở đó, sáng mai đi học luôn. Bố mẹ nghỉ ngơi, ăn sáng đầy đủ nhé! Con yêu bố mẹ.”

Ông Vũ thấy lòng nhẹ hẳn. Thật may mắn vì cô con gái nhỏ của ông vẫn bình an. Trước đây, từng có một lần con bé mất tích ở đâu, tận ba, bốn giờ sáng mới về, người trì trệ, mệt mỏi, ông còn ngửi thấy hơi rượu. Khi đó là sau đợt hủy hôn với gia đình Bộ trưởng, ông đoán con bé buồn lòng và thương bố mẹ, không chịu được, đành phải đi giải tỏa tâm trạng. Vợ ông khi đó rất lo cho con, vội vã nấu canh trứng giải rượu, con bé ăn vào lại nôn thốc nôn tháo. Ông đề nghị nó nghỉ học ngày hôm sau để ổn định sức khỏe, thế mà cô gái bướng bỉnh của ông vẫn nhất định đi học. Thật may, những tuần sau đó, con gái ông lại kết thân được với một cô bạn, dù có chuyển đi khỏi nhà, nhưng tinh thần con bé luôn vui vẻ, phần chần. Vợ chồng ông mới đầu còn nhớ con, dần dần làm quen được, ngay lập tức cảm thấy vui cho con gái mình. Vợ ông hay nói Vũ Lục Hàn đến tuổi lấy chồng rồi, nếu cứ giữ ở nhà như giữ cửa, con bé sẽ độc thân cả đời mất. Con gái ông, xinh đẹp, chăm chỉ, thông minh, tháo vát, nhưng lại hướng nội, khép kín, chẳng chịu quan hệ với ai. Vợ chồng ông không chỉ vì muốn chữa khỏi bệnh cho bà Vũ, mà còn muốn Vũ Lục Hàn được gả cho chàng trai tài sắc vẹn toàn như Từ Thiên. Gia đình ông và gia đình Bộ trưởng đều nhận thấy Từ Thiên thực lòng thích con gái ông, mới bỏ qua ý kiến của hai con mà tác thành. Chẳng ngờ cô gái bé nhỏ của ông, không những không thích Từ Thiên, còn phũ phàng chối bỏ hôn ước. Thật nhọc nhằn những tháng ngày ấy, nhưng thấy con gái như bây giờ, gần như đã thay đổi, có lẽ hủy hôn cũng không đến nỗi tồi.

Tiếng chuông cửa vang vọng cắt ngang dòng suy nghĩ mông lung của ông. Ông Vũ lật đật ra mở cửa, nhìn thấy chàng trai trẻ họ Trương, cách nhà mình hai căn, đang loay hoay trước cửa. Nhìn thấy ông, cậu ta cười mừng rỡ chào.

“Có chuyện gì thế?”

“Bác Vũ, con mang trả Vũ Lục Hàn chiếc chìa khóa nhà...”

“Ồ, con tôi bảo bị rơi mất chìa khóa, may quá anh Trương đã nhặt được rồi!”, ông hô lên, “Cảm ơn anh Trương nhé!”, ông nói mà không để ý đến khuôn mặt sừng sốt của anh hàng xóm.

“Vâng... chào bác...”, anh ta lúng túng cúi đầu quay đi. Có vẻ Vũ Lục Hàn đã nói đỡ cho mình, anh ta lắm bầm. Vốn đã định “tự thú” và xin lỗi con bé, thế mà nó đã nhân từ cho qua. Con bé này thật tốt, anh Trương nghĩ thầm, chả bù cho vợ mình. Hồi yêu nhau, cô ta ngọt ngào thế, dịu dàng thế, bây giờ cứ giật dụa như thần kinh vậy! Đạo này cô ta còn lén lút lút lút, đi sớm về muộn, ăn mặc lờ lợt diêm dúa, chẳng trách đêm qua anh nhìn nhầm Vũ Lục Hàn thành vợ mình. Chà, Vũ Lục Hàn còn giúp anh về nhà, cô bé ấy dù bị anh dọa sợ chết vẫn không màng giúp đỡ anh. Anh thở dài khi đẩy cửa vào và nhìn thấy người vợ trẻ đang lúi húi trong bếp. Anh ta nhăn mặt cau có, nhũn mảy.

“Mới sáng ra đã xào nấu cái gì thế, ngấy chết đi được!”

“Anh à”, cô hốt hả lau những chiếc đĩa sứ, “Anh đi đâu sớm vậy? Bữa sáng quan trọng lắm, nếu anh không ăn sẽ không có đủ sức đâu, hôm nay anh phải đi họp nhiều...”

“Lắm chuyện!”, anh ta cần nhần nhưng vẫn ngồi xuống bàn ăn chờ đợi, “Tôi đem trả chìa khóa cho Vũ Lục Hàn!”

“À... anh cũng thật, vậy hai bác bên ấy có biết chuyện đêm qua không? Họ có nói gì anh không?”, cô vợ đảo qua nồi súp bí ngô, thử một thìa, chuẩn bị cho ra đĩa.

“Chẳng biết! Vũ Lục Hàn bao che cho tôi!”

“Thật may. Nhưng anh đừng nên như vậy, làm phiền đến hàng xóm, lại mang tiếng ra!”, người vợ múc đầy một đĩa, vội vàng đặt trước mặt chồng. Cô đã nghiên cứu rất kỹ những món ăn mang lại nhiều năng lượng và bổ, rất chịu khó dậy sớm chế biến, hi vọng chồng cô giữ được sức khỏe say cơn say đêm qua. Anh ta vẫn không bỏ vẻ cau bẳn với vợ, lè nhè đáp.

“Vũ Lục Hàn còn đưa tôi về tận nhà, còn lâu mới đi kể chuyện lung tung về tôi!”

“Nhưng anh cũng phải tránh! Anh có biết đêm qua phải có người con trai khác công anh vào nhà không? Còn gì là đàn ông nữa?”, vợ anh lên giọng, có chút ghen tị khi chồng cứ nhắc đến Vũ Lục Hàn. Anh Trương tròn mắt nhìn vợ.

“Con... con trai? Cô nói Vũ Lục Hàn bấm chuông gọi cô mà?”

“Đúng vậy, nhưng lúc đó có một người nữa lạ hoắc, công anh vào nhà! Vũ Lục Hàn chỉ bấm chuông cửa thôi!”, người vợ cau có ăn phần của mình. Vợ anh ngồi đây mà chỉ khen người khác, trong khi Vũ Lục Hàn chẳng hề dọn đồng nôi của anh, chẳng hề giặt bộ đồ đầy mùi rượu của anh, chẳng hề mất công lau rửa người cho anh, hay giúp anh thay đồ đi ngủ!

Anh Trương nhũn mảy, cố nhớ lại người công mình vào nhà, nhưng chẳng nhớ gì. Khi đó anh ta đã tự ngắt rồi! Tuy vậy, có lẽ mờ đi đôi chút rằng một chàng trai ngăn cản anh dọa nạt Vũ Lục Hàn. Khuôn mặt thì không rõ, nhưng ánh mắt anh ta đáng sợ đến độ anh Trương đã nghĩ là dân... xã hội đen, vội vàng bỏ đi ngay! Không lẽ, tên đó công anh vào nhà?

“Trông anh ta thế nào?”, anh Trương vươn người về phía vợ. Cô vợ giật mình, ngu ngơ nhìn chồng. “Cái thằng công tôi vào nhà, trông thế nào?”, anh ta nhắc lại, cau kỉnh. Người vợ thở ra.

“Chắc chắn không phải người khu này, em chưa thấy bao giờ cả! Anh ta... là người nước ngoài! Em nhớ khuôn mặt tây đặc, thế mà lại nói tiếng mình sôi lắm, làm em ngạc nhiên đứng hình một lúc! Anh ta khỏe nữa, một tay nhắc anh lên công vào nhà! Sau đó hình như anh ta đi cùng Vũ Lục Hàn, em cũng chẳng rõ...”

“Nhớ kỹ nhì!”, anh Trương lườm vợ, đầy vẻ khó chịu. Rồi anh chống tay, ăn rất nhanh đĩa súp của mình, mắt nhìn ra cửa sổ. Một chiếc xe màu đen đang dừng lại gần lối vào ngõ. Ngôi nhà của anh ngay đầu ngõ, nhìn thẳng được ra đường, chưa bao giờ anh nhìn thấy chiếc xe đẹp như thế! Người khu này chẳng ai có đủ tiền mua một cái ô tô! Anh Trương trầm trồ, nhìn chiếc xe với vẻ tiếc nuối. Đến bao giờ anh mới có một chiếc như vậy... Ôi, cánh cửa mở hắt lên trời kia! Như vậy, hẳn phải là một siêu xe! Người sở hữu nó có lẽ gia tài phải hàng tỷ, thật bất công, anh nghĩ, mình đi làm cặm cùi cả ngày mà chẳng được một chiếc bánh xe...

Người bước ra từ trong xe khiến anh Trương bất ngờ: một chàng Tây! Đúng là tây, anh ta chợt nghĩ đến vợ, quay lại kéo tay vợ, chỉ ra cửa sổ.

“Có phải thằng tây kia không?”, anh hỏi. Cô vợ ló đầu nhìn, giật mình sửng sốt.

“Đúng, đúng! Đúng anh tây đó, lúc công anh vào em mở đèn sáng lắm, không thể nhầm được!”

“Tây thì làm gì ở khu mình? Có phải anh ta định mua nhà ở đây không?”, anh Trương lẩm bẩm. Nếu vậy, anh sẽ phải nhìn xem là nhà nào và đi kết thân...

“Em nghĩ là họ hàng của Vũ Lục Hàn!”

“Vì sao?”, anh ta quay sang nhìn vợ. Người vợ chỉ tay, miệng nói:

“Nhìn kia!”

Chàng tây đó đi vòng qua đầu xe, và một bàn tay bé nhỏ từ trong nắm lấy tay chàng tây đó. Cô gái bước ra từ ghế phụ lái chính là Vũ Lục Hàn! Người ngoại quốc nói với cô vài câu, rồi cô đi thẳng vào trong ngõ. Hai vợ chồng anh Trương tròn mắt nhìn theo, chỉ thiếu điều không thể lao ra khỏi khung cửa sổ để nhìn cho rõ! Làm sao ông bà Vũ lại có một người họ hàng giàu có như vậy?

“Nhất định phải hỏi cho kĩ!”, anh Trương lẩm bẩm, nhìn vợ, “Vợ này, từ bây giờ phải chăm để ý Vũ Lục Hàn, nghe chưa! Nói chuyện nhiều vào, kết thân được càng tốt! Nhà họ Vũ đó, hết được kết thông gia với Bộ trưởng, bây giờ lại có người ngoại quốc đi siêu xe chở con gái họ về nhà! Ông bà ấy trông vậy mà thế lực không vừa đâu!”

Cô vợ lập tức gạt đầu đồng tình, nhìn theo chàng tây với vẻ tiếc nuối. Nếu biết trước như vậy, cô sẽ làm thân với Vũ Lục Hàn lâu rồi! Chàng tây đó, thực đẹp trai chết đi được! Tối qua, cô dù thấy có lỗi với chồng, nhưng cả đêm vẫn chỉ tơ tưởng đến anh ngoại quốc đó!

Vì còn khá sớm, hấn đưa cô ghé qua nhà lấy đồ. Mới chỉ có bố cô tỉnh dậy, ông không mấy ngạc nhiên khi thấy cô bởi đã đọc trước tin nhắn. Vũ Lục Hàn giải thích qua loa, rồi nhanh chóng xách cặp đi học. Mới đến phòng khách, bố cô đột nhiên gọi giật lại.

“Cậu Trương bên kia nhất định được chìa khóa của con này!”

“Ồi...”, Vũ Lục Hàn ngẩn ra một lúc, rồi sực nhớ, tỏ ra ngạc nhiên, “Ồ, vâng! Vâng, may quá, con sẽ cảm ơn anh ấy...”

“Cẩn thận hơn nhé! May mà họ tốt bụng mang trả, chứ người xấu bụng người ta đột nhập vào nhà mình... Mà sao anh ta biết đây là khóa của con nhỉ?”

“Con... con khâu tên... vào đây móc khóa...”, cô lắp bắp. Thật may bố cô không nhìn kĩ, nếu không sẽ phát hiện dây móc khóa của cô bằng nhựa!

“Vậy đây, may mà anh Trương tốt bụng đó!”, bố cô gạt gù, “Thôi đi học đi, cất khóa cẩn thận vào nhé!”

“Con chào bố!”, cô lờ đi những áy náy trong lòng, vội vàng khóa cửa và đi nhanh ra khỏi nhà. Những lời dối trá ngày một tăng lên. Bao giờ cô mới có thể bình thường kể sự thật cho bố mẹ?

Hàm Vũ Phong đang đứng tựa vào thành xe, nhìn thấy cô liền nở nụ cười rạng rỡ. Vũ Lục Hàn bị đứng hình mất vài giây, tự trách bản thân luôn để hấn chi phối. Đây, rất có thể hấn ta cũng cười như vậy với tất cả các cô nàng họ Vũ khác... Vậy là cô hít một hơi, đi đến gần hấn với thái độ dừng dừng vừa phải.

“Sao anh không ngồi trong xe đợi em? Nhỡ có ai nhìn thấy chúng ta thì sao?”

“Em lo sợ có người thấy chúng ta?”, hấn bật cười, mở cửa xe đợi cô ngồi vào.

“Chẳng ai ở đây biết anh là ai”, cô thản nhiên đáp. Hấn chỉ biết cười.

Chiếc xe dừng lại ở vị trí quen thuộc trước cổng trường của Vũ Lục Hàn. Hấn quay sang tháo dây an toàn cho cô, đột nhiên vươn người, định hôn vào môi cô gái nhỏ. Vũ Lục Hàn giật mình lùi lại, rụt cổ, trừng mắt với hấn.

“Anh định làm gì thế?”

“Hôn em”, hấn thản nhiên đáp.

“Mọi người thấy đấy!”

“Sao em cứ lo mọi người thấy vậy? Kệ người ta chứ!”, hấn bật cười, lại rướn người định hôn cô. Vũ Lục Hàn la toáng lên, lùi tít lại về phía mà hấn không thể với tới bởi dây an toàn chặn lại. Hấn cười trước sự vô lý của cô, đưa tay vuốt tóc.

“Em sao vậy? Em... ngại điều gì chứ?”

“Chẳng ngại gì cả! Em không muốn vượt quá ranh giới chủ tớ đâu!”

“Em nói cái gì thế?”, hấn tròn mắt vì bất ngờ, “Bỗng dưng hành động và lời nói của em thật khó hiểu. Tôi yêu em, yêu em, yêu em! Điều đó không tác động một chút nào đến suy nghĩ của em?”

Vũ Lục Hàn rung mình, đỏ mặt, cắn môi. Hấn nói yêu thật dễ dàng. Chỉ có điều cô chẳng thấy chút tình cảm nào kèm theo đó. Cứ như hấn nói cho vui vậy! Hoặc nói để vỗ về nỗi lòng hoang mang của cô. Cô không thấy có thể dựa vào lời nói của hấn mà thấy an toàn.

“Em bắt ngờ...”, cô lúng túng đáp, chọn từ ngữ thật cẩn thận, “Chưa có ai nói yêu em trước đây cả. Em chưa quen...”

Sự bất ngờ của hấn tăng gấp đôi. Những tưởng Từ Thiên, hay Hoàng Lâm, cũng phải ít nhất một người thổ lộ với cô rồi chứ? Đặc biệt là Hoàng Lâm, tốc độ tán tỉnh của cậu ta nhanh như gió bão, chỉ mới gặp nhau vài phút mà lời nói yêu của cậu đã đủ chân thành để đánh sập trái tim hàng trăm cô gái rồi, hà cớ gì cậu ta rõ ràng đang cố tán tỉnh Vũ Lục Hàn mà lại không nói yêu? Bỗng dưng hấn cảm thấy mình thật giống một tên khốn tán gái lập thành tích.

“Hẹn gặp em vào buổi trưa”, hấn dịu giọng, thừa cơ hôn nhẹ vào má cô. Vũ Lục Hàn bị bất ngờ, ngơ ngẩn một lúc mới chui ra khỏi xe, nhìn theo hấn phóng đi mất. Làm thế nào để tỏ vẻ lạnh lùng trước một kẻ lạnh lùng như vậy được! Cô thậm chí không thể ngăn cản cơ thể phản ứng lại trước mỗi cử chỉ của hấn!

Vũ Lục Hàn lại đi học. Chỉ sau hai ngày nghỉ, cô bỗng thấy đám sinh viên trường mình thay đổi đến chóng mặt. Bọn họ đi qua cô, thay vì lơ đãng như trước kia, giờ lại hồ hởi thi nhau chào. Một số cố bắt chuyện với cô khi cô ở thư viện, một số lại vờ hết chỗ mà nhích lại gần cô ở các lớp học. Ai cũng cố quen thân với cô hơn một chút; những hành động này bắt đầu kể từ lúc Vũ Lục Hàn lên làm Phó Chủ tịch Hội. Lúc này, Vũ Lục Hàn không thấy sung sướng chút nào mà thấy sợ hãi trước hội chứng kết thân vô tội vạ ấy. Cô không biết có thể tìm được ai “bình thường” trong đám người này không...

“Tiểu Lục!”

Vũ Lục Hàn nhăn mặt, rụt cổ lại khi nghe thấy giọng nói ấy. Cô đã cố trốn tránh cậu ta, kể từ hôm thứ sáu rồi. Vậy mà bằng cách nào đó, cậu ta luôn tìm thấy mình!

“Tiểu Lục, thật may gặp cậu ở đây!”, Triệu Dương hồ hởi tiến đến, kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô. Vũ Lục Hàn cười gượng gạo.

“Tôi vẫn thường xuyên tới thư viện...”

“Gặp cậu khó quá!”, cậu ta cười, để lộ chiếc răng khểnh, “À... tôi xưng hô như vậy... không bất lịch sự chứ? Tôi không quen gọi cậu là chị...”

“Không sao, không sao mà...”, cô phẩy tay qua loa, giả vờ cúi đầu đọc chuyện.

“Đêm qua...”

Vũ Lục Hàn lập tức ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm khi Triệu Dương vừa cất lời. Cậu ta nhìn thấy cô đi chơi?

“Đêm qua, vì cậu không tham gia được cuộc họp thường niên nên chúng tôi đã tạm rời ngày họp rồi!”, Triệu Dương có vẻ không bắt được ánh mắt của cô, vui vẻ nói tiếp. Vũ Lục Hàn chỉ biết im lặng.

“Trưa nay... cậu rảnh chứ? Học xong... chúng ta có thể đi ăn?”

“Ồ, không, không được! Tôi không thể...”, Vũ Lục Hàn hô lên, xua tay. Triệu Dương xị mặt.

“Cậu thấy đấy, hẹn cậu rất khó...”

“Không, tôi không có ý đó!”, Vũ Lục Hàn lúng túng chữa lại. “Ý tôi là... anh trai tôi... thường đưa đón tôi! Tôi không thể... tự ý quyết định được, anh ấy còn công việc...”

“Tôi có thể đưa cậu về, nếu cậu không chê”, Triệu Dương cắt lời, chau mày phụng phịu. Cô nhìn cậu nhóc trước mặt, vô cùng khó xử. Chàng trai này luôn đặt cô vào thế “sự đã rồi”, nếu không khéo léo sẽ rất khó để từ chối.

“Tôi... không thể quyết định... mà chưa hỏi ý kiến anh trai... Thật sự là... anh ấy nóng tính lắm! Anh ấy sẽ giận điên lên mất!”, cô đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Hàm Vũ Phong. Lúc này, có vẻ hẳn ta đang là tấm khiên vụng của cô.

“Không thể gọi điện hỏi anh ấy được à?”, Triệu Dương buồn rầu, “Chỉ là một buổi họp mặt của Hội thôi mà...”

Giọng nói và gương mặt buồn của cậu ta đã chạm đến lòng thương cảm của cô gái nhỏ. Cô bỗng có chút áy náy khi năm lần bảy lượt từ chối Triệu Dương – dù sao cậu ta cũng không phải người xấu... Vũ Lục Hàn cắn môi, nhìn quanh, rồi đành thở dài, lục tìm điện thoại trong cặp.

“Đợi tôi một chút”, cô nói và nhấn tìm số của Hàm Vũ Phong trong danh bạ. Ánh mắt háo hức chờ đợi của Triệu Dương khiến cô liên tưởng đến một đứa trẻ đang chờ mẹ mua quà.

“Chào em yêu”, giọng nói ngọt ngào của hắn từ đầu dây bên kia cũng đủ tạo ra một luồng điện tê tái chạy dọc sống lưng Vũ Lục Hàn. Cô cảm thấy người nóng bừng lên trong chốc lát, vội đứng dậy, bước ra xa khỏi Triệu Dương.

“Trưa nay... anh có bận không?”, cô khum tay lại để hạn chế âm thanh của mình. Chỉ có Vũ Lục Hàn là người luôn tuân theo nội quy thư viện: Giữ trật tự!

“Tôi có một cuộc họp lúc bốn giờ chiều. Em cần gì sao?”, hắn hỏi. Cô có thể nghe thấy âm thanh của những tờ giấy cọ sát vào ngón tay. Hắn dường như vẫn đang làm việc.

“Em... Hội học sinh họp buổi trưa nay, sau giờ học. Bọn họ muốn em đi cùng!”, cô cắn môi ngay sau khi nói xong. Hắn hỏi lại ngay lập tức.

“Có nhất thiết phải đi không?”

“Không, nhưng không thể không đi! Bọn họ đã rời cuộc họp tối qua sang buổi trưa hôm nay chỉ vì muốn em tham gia, em không thể từ chối được!”

“Bao nhiêu người? Tôi có biết ai không?”

Vũ Lục Hàn liếc nhìn Triệu Dương. Cậu ta đang chăm chú đọc một quyển sách.

“Nếu tính cả hội viên thì có mười mấy người... Nhưng nếu tính người lãnh đạo thì chỉ có bốn người... một người em không rõ có vị trí gì... Họ đều biết anh, tất nhiên! Nhưng anh chẳng biết ai... À khoan, có lẽ anh biết một người!”

“Là ai?”

“Anh có nhớ người ghi tên em ở cổng trường không?”, cô đang miêu tả lại cho hắn buổi học ngoại khóa mà hắn gan to vào thẳng trong trường để tham dự tiết sinh hoạt. Hắn có lẽ gặp nhiều nhất là Triệu Dương!

“Con trai?”, Hàm Vũ Phong hỏi lại với vẻ ngờ vực. Hắn đã dừng mọi công việc đang làm.

“Vâng... Cậu ta là em trai Chủ tịch Hội học sinh, gần như là... người đã... thay mặt em ứng cử chính em vào hội! Anh... hình như đã gặp cậu ấy vài lần...”

“Em không đi đâu hết!”, hắn đột nhiên gay gắt, “Tôi vẫn sẽ đón em đúng giờ và đưa em về nhà. Không ai làm phiền em được đâu!”

“Hàm Vũ Phong, em không thể không đi được!”, cô nhăn mặt, vung tay loạn xạ, “Anh có thể không thấy gì, nhưng anh đâu biết em thấy áy náy nhiều thế nào! Bọn họ đều vì em mà hoãn lại, giờ em còn từ chối, làm sao em có thể nhìn mặt họ nữa?”

“Vậy thì đừng. Chẳng ai bắt em nhìn.”

“Nào, đừng vô lý như vậy! Cho em một lí do?”, cô chống tay vào hông. Vũ Lục Hàn nhận ra bản thân mạnh bạo hơn mỗi khi nói chuyện với hắn. Không còn e ấp cúi đầu. Không còn ầm ỨC nghĩ thầm trong bụng như trước nữa. Và cô khá thích cảm giác được thể hiện này. Hắn cần phải lắng nghe nhiều hơn nữa!

“Tôi không tin tưởng cậu ta”, hắn đáp, có phần khấn trương và tức giận. Không phải hắn đang ghen tuông vô lối đấy chứ?

“Lý do ấy không đủ thuyết phục!”, cô cần nài, “Em chỉ muốn hỏi ý kiến anh thôi, nhưng em đã tự quyết định rồi! Em không thể giữ mãi áy náy trong lòng được, em cần dứt điểm một lần rồi thôi. Em sẽ đi dù anh muốn hay không. Nếu làm phiền anh, hãy qua đón em ở nhà em, khi nào anh rảnh. Em hứa ăn xong sẽ về nhà đợi anh! Được chưa?”

“Vũ Lục Hàn, em ăn phải gan hùm rồi hay sao?”, giọng nói lạnh lẽo của hắn cũng đủ khiến cô rùng mình. Bất giác, cô thậm thấy may mắn khi hắn không ở đây. Cô sẽ bị hắn đàn áp mất! Vũ Lục Hàn chỉ giỏi ăn nói khi không phải đối mặt mà!

“Em không có ý...”, cô ngay lập tức rũ bỏ hết mọi sự cứng rắn, hùng hổ ban nãy, trở thành mèo con cúi đầu hối lỗi. Chết thật, một âm điệu của hắn cũng đủ đá phăng mọi dũng khí cô cố gắng tích tụ trong thời gian dài!

“Được, làm theo điều em muốn”, hắn vẫn giữ giọng nói đều đều, băng lãnh, “Vẫn đợi em lúc tan học. Tôi sẽ đi cùng em. Giờ thì học cho tốt và chúng ta sẽ giải quyết chuyện này sau. Chúc một buổi học vui vẻ, cô Lục.”

Những lời cuối của hắn khiến cô rợn tóc gáy. Hàm Vũ Phong rất hợp làm diễn viên phim kinh dị, những người bị hắn dọa chắc chắn không còn dám xem lại phim thêm một lần nào nữa!

65. Chương 65

“Hẹn cậu lúc mười hai giờ, tại cổng trường nhé!”

Vũ Lục Hàn thu dọn sách vở sau tiếng chuông báo hết giờ. Triệu Dương nói sẽ chỉ có năm người quản lý của Hội thôi, bởi đây là một cuộc họp kín. Cậu sẽ đứng đợi cô cùng với họ, cô chỉ cần đến đúng giờ. Vũ Lục Hàn chậm chạp đi xuống cầu thang, từ xa đã nhìn thấy một nhóm năm người đang tụ lại gần cổng trường, nổi bật lên là hai chị em họ Triệu. Bằng những bước chân rất chậm, cô lò dò đi đến chỗ họ, cười nhẹ nhàng chào những người lần đầu tiên tiếp xúc. Triệu Minh, vẫn ra dáng một Chủ tịch đứng đắn, nghiêm túc, mái tóc đen buộc cao và cặp kính gọng tròn chỉnh chu, đưa tay ra trước mặt Vũ Lục Hàn.

“Chắc cậu đã biết tôi. Tôi là Triệu Minh, Chủ tịch Hội.”

“Chào cậu. Chúng ta học chung lớp Cẩm thụ...”

“Vậy hả?”, Triệu Minh ngạc nhiên, nhưng rồi không đáp. Cô gái đứng cạnh cô, là người bạn thân Vương Tuệ Lan, người được mệnh danh “Nữ hoàng sợi mì” chỉ vì những lọn tóc vàng dài mượt xoắn tít.

“Rất vui khi được gặp cậu!”, Vương Tuệ Lan hơn hớn nói. Từ khi tin đồn về người “anh trai” ngoại quốc của Vũ Lục Hàn lan khắp trường, Vương Tuệ Lan cũng muốn một lần được gặp anh chàng ấy, nhưng cô chẳng có dũng khí bắt chuyện với Vũ Lục Hàn. Cô luôn nghĩ Vũ Lục Hàn là người lập dị, lạnh lùng, bí ẩn. Cô đã từng vài lần thấy “anh trai” của cô gái nhỏ kia đến trường đón em, cô vốn thích những người đàn ông phương tây, nên giờ đã say đắm chàng ngoại quốc ấy. Vương Tuệ Lan chỉ ước một lần được đứng gần, nhưng không quen biết gì Vũ Lục Hàn cả. May mắn thay, cơ hội hôm nay đang chuẩn bị mở ra trước mắt rồi!

Hai cô gái còn lại là Kim Liên và Thanh Thanh. Vũ Lục Hàn làm quen một cách xã giao, rồi đi cùng đám người họ. Triệu Dương cố tình đi chậm, tụt lại phía sau cùng để đi cùng cô. Quen một người còn hơn không quen ai, cô thậm nghĩ, nên cũng đáp lại một vài câu bắt chuyện của Triệu Dương.

“Cậu muốn di chuyển bằng phương tiện gì?”, Triệu Minh hỏi cô khi bọn họ đến nhà gửi xe. Thấy khuôn mặt ngơ ngác chậm rãi của cô, Triệu Minh tiếp tục nói, “Tôi và Triệu Dương có ô tô riêng. Tuệ Lan, Thanh Thanh và Kim Liên có xe máy. Cậu muốn đi cùng chị em tôi hay đi cùng họ, một trong số ba người sẽ đèo cậu?”

Vũ Lục Hàn sực nhớ ra Hàm Vũ Phong, ngập ngừng đến gần Triệu Minh, thì thầm hỏi:

“Anh... trai tôi có tính kiểm soát rất cao. Ý tôi là anh ấy muốn... đưa tôi đi... Các cậu có phiền...”

“Ồ, được, không sao!”, Triệu Minh nhìn cô bất ngờ, quay lại nói với cả nhóm: “Các cậu nghĩ sao nếu anh trai của Vũ Lục Hàn đi cùng bọn mình?”

“Tuyệt quá đi chứ!”, Vương Tuệ Lan là người hô to nhất. Cô có đang mơ không? Đi ăn cùng chàng ngoại quốc ấy ư? Cô sẽ coi Vũ Lục Hàn là người bạn thân mới!

“Vì sao?”, Triệu Dương bất ngờ hỏi. Chỉ có mình cậu là không tỏ ra thích thú.

“Vì anh ấy không muốn để em gái đi một mình!”, Triệu Minh nhìn Vũ Lục Hàn, tủm tỉm cười, “Chúng ta chỉ đi ăn thôi mà...”

“Có lẽ vì đây là lần đầu có người rủ tôi... đi ăn..”, Vũ Lục Hàn rón rén tiếp lời, như để phụ họa. Triệu Dương lặng thinh, còn ba cô gái bên cạnh cậu bỗng dưng vô cùng phấn khích, đặc biệt là Vương Tuệ Lan. Triệu Minh đến gần em trai, quay lại nói.

“Vậy chúng tôi đi lấy xe, gặp ở cổng chính. Nếu anh trai cậu đến, tôi rất mong anh ấy có thể đi cùng chúng ta!”

“Này, cậu cho bọn tôi đi cùng xe được chứ?”, Vương Tuệ Lan chạy lên, tóm lấy cánh tay cô. Theo sau họ Vương là Thanh Thanh và Kim Liên với đôi mắt lấp lánh.

“Tôi... tôi có thể thuyết phục anh trai...”, cô lắp bắp. Hi vọng hần không gặp chuyện gì bực mình mà mở rộng cửa đón thêm ba cô gái nữa!

Vũ Lục Hàn đi trước, Vương Tuệ Lan, Thanh Thanh và Kim Liên đi phía sau, ríu rít cười đùa. Khi vòng tới cổng chính, cô thót tim lại khi nhìn thấy chiếc xe rất lạ của Hàm Vũ Phong ở vị trí quen thuộc, đối diện cổng trường; ngay gần đó là Triệu Minh, đứng trước một chiếc Hyundai màu xám. Vũ Lục Hàn tiến đến gần hơn, cảm thấy căng thẳng như những lần đi phỏng vấn xin việc hồi trước. Hàm Vũ Phong canh đứng lúc cô chỉ còn cách ba bước chân, mở cửa ra khỏi xe. Hần đang mặc một bộ suit đen tuyền, và đi đôi Chuck Taylor da lộn all black. Hần đeo kính râm nên cô không thể nào đoán được cảm xúc trên gương mặt hần. Hần có đang buồn giận gì đó, hay đang vui?

“Chào... chào anh”, cô lắp bắp khi đối diện hần. Khóe môi hần khẽ nhếch lên.

“Em muốn thỉnh cầu điều gì sao?”

“Thật ra... có”, cô vờ vẹo bàn tay, nhìn đi chỗ khác, “Ba cô... bạn... kia, của em...”, cô quay lại nhìn ba cô gái sau lưng như để hần nhận diện, “... Muốn xin đi cùng xe. Anh... có phiền không?”

“Tất nhiên là tôi sẽ phục vụ các quý cô rồi”, hần cười nửa miệng, nhìn ba nữ sinh sau lưng Vũ Lục Hàn, vẫy tay chào kèm nụ cười mà Vũ Lục Hàn không thể biết thật hay giả; và hần lùi lại phía sau để mở cửa xe. Vũ Lục Hàn có phần bất ngờ trước chiếc xe mới lạ này.

“Anh mới mua xe?”, cô thì thầm hỏi hần khi hần đang giữ cửa cho ba nàng nữ sinh.

“Không, đây là chiếc xe màu trắng cũ, tôi chỉ phủ sơn đen lên thôi”, hần đáp. Cô lơ mơ nhớ ra chiếc xe màu trắng duy nhất trong góc gara toàn siêu xe của hần. Chiếc Jaguar XJ, chiếc xe “giả dối” và “bình thường” vô cùng so với những Laventador, Zenvo, Bugatti xung quanh. Hần đóng cửa xe, đi sang phía đối diện để mở cửa xe cho cô.

“Vì sao anh lại đi xe này?”

“Vì tôi không thể chở được bạn của em nếu tôi sử dụng những chiếc kia”, hần bật cười, “Hơn nữa, đi ăn cùng một đám sinh viên thì không nên quá nổi bật!”

Hắn đóng cửa xe, vòng trở lại ghế lái. Anh không nổi bật bởi chiếc xe đâu, Vũ Lục Hàn nghĩ thầm trong bụng. Bản thân hắn còn chưa đủ thu hút sao, lại còn sợ đi siêu xe làm chính mình nổi bật?

“Cảm ơn anh đã cho tụi em đi nhờ xe!”, Vương Tuệ Lan nhanh miệng nói ngay khi hắn ngồi vào xe. Hắn nghiêng đầu về phía cô, cười đáp lễ.

“Không có gì”

Ồi, nụ cười này nhìn nghiêng cũng đẹp! Vương Tuệ Lan thầm rên rỉ vì sung sướng trong lòng.

“Bạn Vũ có anh trai thật tuyệt!”

Hàm Vũ Phong khựng lại vài giây. Trong vài giây ấy, tim Vũ Lục Hàn cũng ngừng đập. Ồi, vì sao lại nhắc đến điều ấy trước mặt kẻ kia?

“Cảm ơn”, giọng hắn mang sự lạnh lẽo làm thần kinh Vũ Lục Hàn gai lên từng nốt một. Cô bối rối không dám nhìn vào hắn.

“Đi đâu nào?”

“Đi theo chiếc Hyundai kia kia!”, Thanh Thanh vươn người lên chỉ khi thấy xe của chị em Triệu Minh vượt lên. Hàm Vũ Phong bắt đầu cho xe chạy phía sau, giữ cố định một khoảng cách an toàn.

Trên đường đi, chỉ ba cô nàng ở ghế sau ríu rít chuyện trò, tán gẫu. Ở ghế trước, hai người ngồi cạnh nhau đều im lặng, mỗi người nhìn về một phương.

“Anh trai bạn tên gì vậy, bạn Vũ?”, Vương Tuệ Lan tự nhiên hỏi. Cô quay sang nhìn hắn.

“James Adam, nếu em hỏi tôi”, hắn lạnh lùng cắt ngang.

“Vâng, cái tên thật mạnh mẽ làm sao!”, họ Vương thốt lên, “Anh giỏi ngoại ngữ ghê!”

Lời khen của Vương Tuệ Lan vô hình khiến Vũ Lục Hàn khó chịu. Đâu cần phải khen một cách tẻ nhạt như vậy!

“Tên em?”, câu hỏi này làm cô bất ngờ gấp đôi.

“Em là Vương Tuệ Lan! Đây là Thanh Thanh, còn đây là Kim Liên!”, cô nàng họ Vương tiện thể giới thiệu luôn hai người bạn của mình. Hắn cười như một cỗ máy đã lập trình.

“Em có một cái tên rất đẹp. Mẹ tôi luôn thích hoa lan.”

“Vậy hắn là mẹ anh thích em...”, Tuệ Lan đỏ mặt. Vũ Lục Hàn đã thấy cực kì bức bối!

“Mẹ tôi sẽ thích cô gái như em”, hắn đáp. Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn hắn, có một chút hờn dỗi trách móc.

“Anh còn chưa biết gì về em mà!”, Vương Tuệ Lan tỏ ra ngạc nhiên, nhưng trong lòng lại cực kì thích thú. Hắn nhíu miệng cười.

“Mẹ tôi thích các cô gái tóc dài và năng động.”

Ồ, còn tôi tóc ngắn và ù lì. Vũ Lục Hàn bực dọc khoanh tay.

“Thích quá!”, Vương Tuệ Lan reo lên như một đứa trẻ. Cô ta cứ như một con cáo đội lốt dê vậy, Vũ Lục Hàn giận dữ sôi sục, cô ta đang cố tỏ ra dễ thương trước mặt hắn đấy ư?

Triệu Minh đưa họ đến một quán ăn nhanh tự chọn phổ biến trong thành phố. Hàm Vũ Phong rất lịch sự, mở cửa xe cho ba cô gái trước, nhưng chưa kịp chạy sang thì Vũ Lục Hàn đã ra khỏi xe. Hắn bắt tay Triệu Minh, và cả Triệu Dương, đi cùng Vũ Lục Hàn theo sau nàng Chủ tịch Hội. Thế nhưng cô lại đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ngang hàng với Triệu Dương. Điều này làm hắn điên tiết.

“Em đang chọc tức tôi hả?”, hắn hạ giọng trách móc khi họ ngồi cạnh nhau, đợi đồ ăn.

“Em chẳng làm gì cả”, cô thản nhiên đáp. Hắn không tha bất cứ ai nữa rồi! Dù Vương Tuệ Lan không mang họ Vũ, hắn vẫn quyết phải thu tóm trong bàn tay!

“Em đang giận dữ tôi”, hần nghiêng người ghé sát tai cô thì thầm. Vũ Lục Hàn có một thoáng rung mình, đỏ mặt nhưng vẫn cố để cứng rắn.

“Em không giận. Em chỉ không muốn anh bận tâm đến em.”

“Nhưng bây giờ tôi đang lo lắng cho em. Em chọn cách này chẳng thông minh chút nào”, hần tựa vào ghế, tủm tỉm cười,

“Có quan trọng việc ai thông minh hơn không?”, cô nhún nhó thì thầm. Nhận lại một nụ cười phẩy qua của hần.

“Chúng ta sẽ giải quyết việc này khi về nhà.”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt khi nghe điều đó. Cô tự trách mình tưởng tượng linh tinh.

Triệu Minh cùng Triệu Dương mang về bàn ăn một suất cánh gà nướng lớn, khoai tây chiên và mực chiên xù. Cô gọi riêng cho mỗi người một bát canh rau củ. Cô hỏi qua Hàm Vũ Phong và Vũ Lục Hàn về khẩu vị của họ rồi tiếp tục gọi hamburger.

“Vũ Lục Hàn này, thật tốt khi cô đã vào Hội”, Triệu Minh nói, giữa bữa ăn.

“Cảm ơn, nhưng tôi không thể làm được điều đó nếu không có sự trợ giúp của Triệu Dương...”, Vũ Lục Hàn rụt rè đáp. Triệu Dương lập tức cười rạng rỡ. Những biểu hiện đó đều lọt vào mắt Hàm Vũ Phong.

“Thú thật, tôi không nghĩ sẽ có ngày ngồi đây nói chuyện với cậu”, Triệu Minh nở nụ cười vừa phải, nhìn cô.

“Đúng thế, hẹn cậu đi chơi rất là khó...”, em trai Chủ tịch Hội ngồi bên cạnh thở dài phụng phịu. Hành động của cậu khiến cô rung mình. Hàm Vũ Phong vẫn còn đang ngồi ngay đây...

“Vũ Lục Hàn không được phép đi chơi nhiều”, hần đột nhiên lên tiếng, thu hút sự chú ý vào mình.

“Vì sao lại thế? Tôi thấy cô ấy khá cô đơn ở trường...”, Triệu Minh tỏ ra quan tâm. Hần liếc nhìn cô, nhếch môi cười nhẹ.

“Bạn trai Vũ Lục Hàn là một người khó tính và ghen tuông. Anh ta không muốn Vũ Lục Hàn đi chơi với người khác. Hơn nữa Vũ Lục Hàn gần như là trụ cột chính trong gia đình, thường xuyên phải lo việc nhà, không có thời gian đi chơi.”

Trời ơi, hần đang nói gì vậy? Cô toát mồ hôi hột. Hần rõ ràng đang tự ám chỉ mình!

“Cậu không nói là cậu có bạn trai!”, Triệu Dương bật người dậy, tròn mắt nhìn cô. Vũ Lục Hàn trợn ngược nhìn hần, còn hần tỏ ra dừng dừng.

“Bạn trai cô ấy thì liên quan gì đến anh? Anh thay người ta đưa đón cô ấy à?”, cậu rằng khềnh chuyển hướng công kích sang hần, với thái độ giận dữ khó hiểu. Triệu Minh nhìn em mình ngạc nhiên.

“Em không nên thô lỗ như vậy!”

“Đúng vậy, bạn trai cô ấy không ở đây, nên tôi thay thế anh ta”, hần thách thức nhìn cậu nhóc ngồi đối diện, cười đắc thắng. Triệu Dương xì mặt, không thèm để ý đến hần mà chỉ nhìn Vũ Lục Hàn. Riêng Vũ Lục Hàn, cô đã từ bao giờ hóa đá trên ghế!

“Vậy... anh cũng là công dân nước mình hả?”, Vương Tuệ Lan lên tiếng, chống tay lên bàn, nhìn hần với đôi mắt to tròn dễ thương. Vũ Lục Hàn không ưa cảnh ấy, cúi đầu để che giấu nỗi khó chịu.

“Tôi mang quốc tịch Anh”, hần liếc nhìn nhanh sang cô gái nhỏ cạnh mình, mỉm cười thoải mái, “Mẹ tôi là người Anh.”

“Ồ... vậy làm thế nào anh với Vũ Lục Hàn lại có quan hệ...”

“Anh ấy là... con của bác tôi!”, Vũ Lục Hàn lập tức ngắt lời. Nếu không làm vậy, hần sẽ phá hỏng lời nói dối của cô bấy lâu. Hần im lặng không đáp, chẳng hề dễ chịu.

“À, vậy bác cậu lấy một người Anh, sinh ra anh ấy?”, Vương Tuệ Lan gật gù tỏ ra hiểu chuyện. Cô cũng không đáp bởi nỗi khó chịu trong lòng. Cô vẫn biết nhiều người thích hần, nhưng không nghĩ có ngày hần

công khai mở miệng tán tỉnh lại một người thích mình. Hắn rõ ràng đang muốn gây ấn tượng với Vương Tuệ Lan kia!

“Anh đã ở đây được bao lâu rồi?”, lần này, Triệu Minh tỏ ra vô cùng quan tâm. Ôi không, đừng thế nữa chứ, Vũ Lục Hàn rên rỉ, mình đang có cảm tình với cô ấy mà!

“Đủ lâu để biết Vũ Lục Hàn”, hắn khôn ngoan đáp. Dù sao cô vẫn không thể bỏ qua thói lẳng nhăng của hắn. Nếu hắn định tán tỉnh cả Triệu Minh, cô sẽ bỏ bữa và đi bộ về nhà ngay lập tức!

“Nghe nói anh là Chủ tịch của tập đoàn nhà đất gì đó hả...”, Vương Tuệ Lan một lần nữa chiếm lại sự chú ý của hắn. Cô nâng khoanh tay lên bàn, vươn người nhìn hắn. Hắn bật cười, toan trả lời đã bị Vũ Lục Hàn cướp mất:

“Bất động sản, đó là bất động sản”, cô lè nhè đáp với giọng lạnh lùng. Hắn bỗng thấy giọng nói ấy thật lý thú, nhìn cô mỉm cười.

“Anh thật giỏi quá!”, họ Vương lặp lại những lời khen. Cô ta sắp khen đến từng cọng tóc trên đầu hắn rồi. Vũ Lục Hàn cắn nhả trong bụng.

“Anh ta tiếp quản từ bố đấy”, cô gắt gỏng, đầu cúi gầm, ăn lấy ăn để khoai tây chiên đến phát nghẹn. Thật là tức, đến bao giờ cô ta mới thôi nói bằng thứ giọng nháo nhột kinh khủng ấy nhỉ? Cô không nghĩ rằng Vương Tuệ Lan lại như vậy trước một chàng trai đẹp. Chà, có hơi quá đẹp. Chẳng là gì. Hắn ta chỉ đẹp bởi hắn là con lai mà thôi. Thật mừng thay bởi hắn không phát phì.

“Được rồi, đừng nói chuyện về tôi nữa”, hắn bật cười, rót nước cam từ lon của mình vào cốc của cô, nhanh chóng đưa cho cô uống, “Em đang mắc nghẹn rồi đấy, Quý Cô Tham Ăn”, hắn thì thầm chỉ đủ cho cô nghe thấy.

“Tôi không sao hết”, cô rít lên qua kẽ răng, lườm hắn nhưng vẫn lấy cốc nước một cách thô bạo và uống hết trong một hơi. Cô ấy đang ghen, hắn thích thú. Cô ấy cuối cùng cũng biết ghen!

“Tuyệt, Triệu Dương cũng rất thích bất động sản đấy”, Triệu Minh đột nhiên cười, quay sang nhìn em trai, “Không phải em rất hứng thú với tập đoàn của anh trai Vũ Lục Hàn sao?”

Chỉ đến lúc này, Hàm Vũ Phong mới lần đầu nhìn thẳng vào mắt Triệu Dương. Cậu ta ngồi im vô cảm, còn hắn tự tin mỉm cười.

“Thật mừng khi nghe thấy điều đó.”

“Đừng vội mừng”, Triệu Dương kéo dài giọng với một biểu cảm khó hiểu, “Có ngày tôi sẽ đánh bại anh.”

“Rất sẵn lòng chờ đợi”, hắn sở hữu nụ cười nửa miệng tuyệt đẹp, và lần này hắn không ngại ngần phô diễn nó. Vương Tuệ Lan gần như đã cúi rạp người trước hắn sau khi thấy nụ cười ấy. Vũ Lục Hàn chẳng còn tâm trí bận tâm tới điều gì, chỉ gườm gườm nhìn họ Vương với một nỗi khó chịu khôn tả. Minh sẽ không bao giờ để cô ta gặp hắn nữa, cô tự hứa với lòng mình, Đây sẽ là lần cuối cùng!

“Em sao vậy?”, hắn hỏi trong khi đánh xe vào gara. Dù hắn biết cô đang ghen, đang không-có-tâm-trạng để đùa giỡn, nhưng hắn đơn giản không thể ngừng mỉm cười. Vũ Lục Hàn thậm trí càng thêm bức mình với thái độ ấy của hắn.

“Anh đang giở trò gì thế? Vì sao tự dưng đòi đi cùng? Rồi lại còn...”, cô gần như rít lên, nhăn nhó, cúi kính bỏ đi trước. Hắn cười như một đứa trẻ, sải bước theo sau.

“Tôi không nhớ mình đã làm gì sai...”, hắn băng quơ nói, tỏ ra vô can. Anh ta đang cố chọc tức mình đây mà, cô hậm hực giậm chân thật mạnh khi bước lên những bậc cầu thang dẫn đến phòng khách. Hắn túm lấy cổ tay cô khi họ cách cánh cửa kính mã hóa chỉ vài bước chân.

“Em đang giận tôi sao?”, hắn nhìn vào mắt cô. Nét tinh nghịch và nụ cười xoa dịu của hắn làm cô đỏ mặt. Cô không thèm nhìn hắn, giữ nguyên thái độ giận dỗi của mình.

“Không!”, cô dứt khoát đáp. Hắn cúi đầu cười, đặt hai tay lên vai cô, chẳng có một chút ân hận.

“Nào, em đang ghen phải không?”, hắn cười tinh quái. Không ghen, không việc gì tôi phải ghen! Cô hít một hơi dài.

“Anh đang tự nâng bản thân lên đấy hả?”

“Tôi chỉ muốn trông như một người anh trai chuyên nghiệp thôi...”, hắn nhấn mạnh vào cụm từ “anh trai”. Cô giật thót người.

“Nếu tôi có anh trai, tôi không nghĩ anh trai tôi sẽ đi tán tỉnh bạn cùng trường của tôi!”, cô nhún mắt, ngừng nguẩy đầu. Hắn nhướn mày nhìn, thở ra:

“Đó không phải tán tỉnh!”

“Anh thậm chí còn khen ngợi cô ấy! “Mẹ tôi cũng thích em”...”, cô nhại lại giọng của hắn. Điều đó làm hắn bật ra một tràng cười. Hắn truyền mạch rung của nụ cười sang cho cô, và Vũ Lục Hàn đã rút vai lại, khoanh tay để tỏ ra giận dữ. Có gì đáng cười đâu!

“Mẹ tôi có thể thích... nhưng tôi đâu có thích!”, hắn tự mình kìm nén lại nụ cười, thấy trong người khoan khoái. Hóa ra cô ấy không vui từ lúc đó. Hắn khéo léo vòng tay qua eo cô, kéo cô lại gần mình, dùng ánh mắt dịu dàng nhất, nhìn vào mắt cô.

“Tôi nói yêu em nghĩa là tôi yêu em. Vì sao em còn phải lo sợ?”, hắn hạ giọng, âm điệu của câu nói ấy mới quyến rũ làm sao! Nó dường như đã đánh tan một nửa cơn giận dữ của cô.

“Dù sao thì anh cũng không được nói như vậy! Chẳng ai đủ thông minh để nghĩ rằng anh không có ý tán tỉnh họ!”, cô vẫn kiên quyết cứng giọng, dù bên trong đã hoàn toàn mềm lòng. Hắn thật biết cách vỗ về người khác!

“Còn em... tôi thật sự nghĩ không ai đủ thông minh để nhận ra tôi không phải anh trai của em”, hắn thì thầm, tựa trán vào đỉnh đầu cô. Vũ Lục Hàn rung mình trước sự gần gũi bất ngờ, rút cổ lại.

“Anh... cũng bởi anh cứ xuất hiện hằng ngày... người ta hỏi em, không nói là anh trai thì biết nói thế nào!”

“Lần đầu tiên gặp, dù không biết tôi, em vẫn nhận tôi là bạn trai mà”, hắn rướn người về phía trước, dùng ánh mắt mê hoặc nhìn cô, “Vì sao lần này quen biết nhau lâu vậy, tôi lại thành anh trai của em?”

“Tại... vì... ừm... chúng ta có thể... bỏ qua chuyện này được không?”, cô lắp bắp, nghiêng người về phía sau để lảng tránh sức hút của hắn. Cỗ giận hắn cũng thất bại thảm hại!

“Được, bỏ qua. Tôi nghĩ chúng ta nên có cách giải quyết riêng cho những tranh cãi về sau”, hắn nhún vai, “Nhưng tôi không thể bỏ qua cậu con trai cứ nhìn em cả buổi ấy đâu...”

“Triệu Dương ư? Không, cậu ấy...”

“Cậu ấy thích em”, hắn cười khẩy, rồi bất ngờ hôn cô. Vũ Lục Hàn không kịp trở tay, chỉ kịp kêu một tiếng rồi đành chấp nhận. Hàm Vũ Phong, anh để tôi được giận dữ lâu hơn một chút cũng không được sao!

66. Chương 66

“Này, em đã là bạn gái tôi. Nằm ngủ cùng một chỗ với tôi cũng không được à?”

Hàm Vũ Phong ngồi trên ghế trước bàn làm việc, xoay sang phía Vũ Lục Hàn, tay chống lên bàn; trong khi Vũ Lục Hàn tung chăn của mình ra trên chiếc giường quen thuộc gần cửa sổ. Cô đứng đững như không nghe thấy sự khẩn thiết trong giọng nói của hắn, nhún vai:

“Em đâu có phải bạn gái anh!”

“Ôi Chúa ơi, em vẫn không chấp nhận tôi ư?”, hắn vờ rầu rĩ, “Tôi phải làm gì để có được trái tim sắt đá của em bây giờ...”

Cô phì cười nhưng không nhìn hắn. Anh không cần làm gì đâu, tôi vốn đã đổ lâu rồi! Chỉ là...

“Em không cho tôi cơ hội được ôm em ngủ à?”, hắn than thở đầy vẻ tiếc nuối khi thấy Vũ Lục Hàn ngồi lên giường của cô, đang cởi áo khoác ngoài và vắt lên chiếc bàn thủy tinh trước mặt.

“Anh đã có... ừm... hơn cả ôm rồi!”, cô đỏ mặt khi tưởng tượng lại nụ hôn lúc nãy cùng hắn. Hàm Vũ Phong cắn môi, bất ngờ đứng dậy. Vũ Lục Hàn vừa chui được hai chân vào chăn thì hắn đã đến gần cô. Cô chỉ giương mắt lên nhìn mà không có phản ứng gì.

“Chúng ta đã ngủ chung giường hai lần rồi mà...”, hắn phụng phịu như một đứa trẻ, cúi xuống để nhìn ngang tầm mắt cô, “Tôi không làm gì em, tôi cam đoan sẽ không làm gì em mà!”

“Tôi không sợ Ngài làm gì tôi!”, cô đẩy vai hắn ra để tránh gần gũi, rồi chui người vào trong chăn, “Những lúc ấy là tình thế bất buộc. Bây giờ em có giường của em, nhất định không ngủ với anh!”

“Em thật khó lay chuyển...”, hắn thở dài, ngồi xồm xuống, gương mặt đã ngang với cô, “Vậy một nụ hôn chúc ngủ ngon có được không?”

“Nhanh thôi nhé!”, cô chần chờ một lúc rồi rút rè đề nghị. Tất nhiên rồi, được người mình yêu hôn chúc ngủ ngon là điều ngọt ngào mà bất cứ ai cũng từng mơ đến. Vũ Lục Hàn cũng không ngoại lệ.

Hàm Vũ Phong cười mãn nguyện, cúi xuống, ghé sát môi cô nhưng dừng lại khi chỉ còn cách một chút ít.

“Tôi sẽ chờ đợi để chinh phục em, Vũ Lục Hàn. Tôi yêu em...”

Kèm theo đó là nụ hôn nhẹ chỉ dài vài giây. Vũ Lục Hàn cảm tưởng đã được đắm mình trong bồn nước ấm trải đầy cánh hoa hồng thơm ngát, một cảm giác thư thái, ngọt ngào và thoải mái. Chà, tôi sẽ nhanh chóng quen với điều này thôi, cô thầm nghĩ. Vậy là hắn không biết cô cũng yêu hắn? Biểu hiện của cô rõ ràng quá rồi còn gì? Chỉ là... cô còn vướng bận một vài bí ẩn xung quanh cuộc sống của hắn. Nếu cứ chờ đợi hắn giải bày về bản thân thì sẽ già mất. Vũ Lục Hàn phải tự mình tìm hiểu vậy – coi như một sự chuẩn bị trước cho đến khi hắn hứng thú kể cho cô nghe về mình. Động lực đầu tiên chỉ có thể là cô nàng trong bức ảnh trên bàn làm việc của hắn. Hắn đã rất nhanh chóng cắt đi khung ảnh trên bàn đăng kia; chắc chắn hắn muốn che giấu khỏi cô. Vũ Lục Hàn chỉ cần biết cô gái ấy là ai thôi mà. Cô đâu có ghen tuông đến mức không biết phải trái là gì... Cứ thế, Vũ Lục Hàn rơi vào cơn mê, với nụ cười tỏa nắng của hắn; với cô gái đang bắt tay hắn, đôi mắt đẹp tự tin nhìn hắn không rời; với cô nàng xinh đẹp trong khung tranh được nâng niu ở vị trí trang trọng trên bàn làm việc của người cô yêu...

Sáng hôm sau, Vũ Lục Hàn tỉnh dậy trước Hàm Vũ Phong. Lần đầu tiên khi ngủ dậy, cô thấy hắn còn đang ngủ. Cô liếc nhìn đồng hồ, còn tận hơn một tiếng mới đến giờ báo thức. Cô đã dậy khá sớm, và Vũ Lục Hàn lo ngại bởi gần đây cô không ngủ được nhiều. Cô chậm chạp chui ra khỏi chăn, mặc vào áo khoác của mình, rồi nhẹ nhàng băng qua chỗ hắn để xuống nhà. Đêm qua chắc chắn hắn thức rất muộn, hắn thậm chí còn không hề thu dọn trước khi ngủ. Máy tính cá nhân vẫn đang hoạt động; một sấp giấy tờ và hồ sơ bày trên bàn, trông như những báo cáo tài chính và hợp đồng kinh doanh, được chặn lại bởi chiếc điện thoại đang sạc; gạt tàn đã có vài đầu lọc thuốc lá, trước đó cô không hề thấy, chứng tỏ hắn đã hút thuốc trong lúc làm việc; một lon bia rỗng; và ở bậc thang thấp gần giường hắn là lon bia đã vơi nửa, có vẻ hắn mệt khi đang làm việc nên đã ra giường nghỉ, cuối cùng ngủ quên. Hắn có vẻ mệt mỏi thật sự, ngủ rất say. Vũ Lục Hàn ngồi xồm bên cạnh giường hắn, cười nhẹ nhàng. Cô chưa bao giờ được nhìn hắn ngủ. Hắn thường quay lưng lại với cô, hoặc chính cô quay lưng lại hắn; hơn nữa cô thường xuyên tỉnh dậy khi hắn đã thức dậy rồi, thời điểm như lúc này có thể không diễn ra lần nữa. Vũ Lục Hàn rón rén với lấy lon bia còn một nửa, đi lại gần bàn làm việc và bắt đầu dọn dẹp mọi thứ thừa thãi trên bàn. Hắn đã dặn cô ngày đầu tiên làm việc: không được đụng đến bàn này. Vì thế cô gần như không đụng chạm, lau bàn cũng không. Hắn không mấy khi để bàn làm việc bừa bộn, đây có lẽ là lần duy nhất, chỉ ít là cô mới thấy lần đầu tiên. Để tránh không xáo trộn những thứ quan trọng, cô chỉ dọn duy nhất những lon bia và cái gạt tàn, giấy tờ nào để lơ lửng trên mép bàn thì cô đẩy lại vào trong. Khung hình trên bàn đã mất, hắn chắc chắn đã cắt đi vì không muốn cô nhìn thấy. Vậy một nghìn phần trăm bức hình trên bàn này cũng là ảnh của cùng một cô gái... Cô xì mặt xuống, thở dài, xoay người lấy ngón tay thu lại vài tàn thuốc bị rơi xung quanh gạt tàn, vô tình đá vào ổ điện dưới chân làm điện thoại của hắn xô lệch. Cô vội vàng cúi xuống cầm lại sạc điện thoại thật chắc, ngăn đầu lên dây điện thoại của hắn về chỗ cũ, thì một tin nhắn được hiện đầy đủ ở màn hình điện thoại vô tình đập vào mắt cô.

“Em có thể gặp lại anh không?”. Từ một người tên Emily.

Vũ Lục Hàn thất thần hồi lâu, dù tự an ủi rằng đây chỉ là một người bạn nước ngoài của hắn, nhưng trong thâm tâm đã mừng tượng được ai. Linh cảm của cô đột nhiên mạnh mẽ không ngờ, và người lại hiện về ám ảnh trong suy nghĩ chính là cô gái bắt tay Hàm Vũ Phong tại bữa tiệc. Một ánh mắt của sự dưng dưng, rõ ràng là cô quen biết từ trước, vậy mà hắn trước sau đều phủ nhận. Một người mới gặp hắn, mà đã có thể nhìn cô như đang lộ trần, phán xét. Không, cảm giác của phụ nữ mạnh mẽ lắm. Cô gái ấy còn hơn cả quen biết. Vũ Lục Hàn biết Chu Bạch Thảo yêu đơn phương hắn, mới có thể xấu tính với cô. Nhưng cô Vũ Lam kia không thể bỗng dưng soi mói cô nếu chỉ mới gặp hắn. Cứ cho là hắn có thừa sức hấp dẫn để một cô nàng thích mình ngay từ lần đầu tiếp xúc, hãy cứ nhìn vào Vương Tuệ Lan, nhưng cũng không thể đến mức khiến người ta tỏ ra thù hận với các cô gái khác hắn đi cùng. Nếu thật sự Vũ Lam là nữ chính trong những khung ảnh của hắn, chắc chắn cô phải tìm ra quan hệ của hắn và cô ta. Cô rùng mình khi nghĩ đến việc họ yêu nhau. Cô đã nghĩ hắn có thói quen tán tỉnh các cô nàng họ Vũ – mà cô hiện đang là nạn nhân. Dù có vậy, Vũ Lam chắc chắn phải là người rất đặc biệt để được hắn đóng khung ảnh, ngắm hàng ngày. Điều này thật điên rồ, cô tự mình an ủi, Hàm Vũ Phong có vẻ không phải loại người một lúc yêu nhiều người. Hắn đã có thể cặp kè với Chu Bạch Thảo từ lâu rồi, nhưng hắn không làm thế. Hắn dù từng bị cô bắt gặp đang hôn Chu Bạch Thảo vô cùng thắm thiết trong cái nhà tắm chết tiệt mà cô sẽ không đời nào quay lại, thì hắn cũng bằng cách nào đấy dứt khoát mối quan hệ lãng mạn ấy rồi. Mà cô cũng chẳng biết nữa. Bởi hắn có còn dưng dưng với Chu Bạch Thảo hay không, cô chẳng thể kiểm soát. Cô không hề muốn làm một cô bạn gái lúc nào cũng muốn kiểm tra điện thoại của bạn trai, nhưng giờ đây ý nghĩ sợ hãi trong cô đang ở mức báo động. Cô hoang mang trước những hành động khó hiểu của hắn, trước lối suy nghĩ bí ẩn, khác người và thói kiêu ngạo vô cùng khó chịu ấy. Có thể hắn là người rõ ràng trong công việc, nhưng rõ ràng trong tình cảm thì không dám chắc. Bây giờ, nếu cô hỏi vì sao yêu cô mà hắn còn muốn đi dự tiệc cùng Chu Bạch Thảo, có lẽ hắn sẽ chuyển hướng cuộc nói chuyện sang vấn đề tin tưởng nhau và rồi lặp đi lặp lại câu nói “Tôi yêu em” sáo rỗng. Điều bất cứ ai cũng cần trong tình yêu đó là sự chắc chắn. Và Hàm Vũ Phong thì thiếu sót trầm trọng.

Hắn cự mình khiến cô bực mình. Cô quay lại nhìn, hắn vẫn còn ngủ. Vũ Lục Hàn không thêm bận tâm đến tàn thuốc vương trên mặt bàn nữa, thả luôn lon bia rỗng vào gạt tàn rồi cầm những thứ đồ cần dọn đi nhanh xuống nhà. Cô đang hoang mang, và chắc chắn không tiện đối mặt với hắn. Phải làm cho ra lẽ, cô tự hứa với mình. Đến khi hiểu rõ ngọn ngành, cô thổ lộ tình cảm của mình cho hắn cũng chưa quá muộn. Hắn có lẽ biết cô cũng yêu mình, chỉ là phải chờ đợi lời thú nhận của cô để làm mọi thứ trở nên chính thức mà thôi. Bởi vì hắn không chịu nói, nên cô đành phải tự thân đi tìm. Chuyện tình cảm này chậm trễ, là từ hắn mà ra!

“Em đã dậy rồi hả?”, Hàm Vũ Phong rất đỗi ngạc nhiên khi tỉnh dậy và nhận ra Vũ Lục Hàn đang ở trong bếp. Hắn biết mình ngủ quên, nhưng vẫn nhớ để thức giấc trước Vũ Lục Hàn. Mọi ngày, lúc này cô vẫn còn say ngủ. Phải tới mười lăm phút nữa báo thức của cô mới reo; lúc ấy hắn cũng đã kịp chuẩn bị đồ ăn sáng. Vũ Lục Hàn không đáp lại câu hỏi của hắn, tất nhiên là tôi dậy rồi, tôi đang đứng lù lù đây mà. Cô không biết làm pancake đẹp như hắn, nhưng một bữa sáng đầy đủ thì cô không phải không thể chuẩn bị; bao năm nay bố mẹ cô vẫn luôn thức dậy với bữa sáng đã sẵn sàng. Hàm Vũ Phong bước ra từ phòng tắm, đến ngay chỗ cô, không ngần ngại ôm gọn lấy cô từ sau lưng.

“Nếu em cố ý dậy sớm để làm điều này thì tôi không ủng hộ đâu”, hắn nói kèm một nụ hôn lên má. Vũ Lục Hàn rùng mình khe khẽ, tỏ ra điềm nhiên:

“Có lẽ chỉ là em dậy sớm thôi. Sau này anh có muốn cũng chưa chắc đã có cơ hội như lúc này đâu.”

“Em nói đúng”, hắn bật cười, cúi đầu hít lấy hương thơm nhẹ nhàng trên cổ cô, “Tôi hi vọng sau này chúng ta có thể ôm nhau ngủ trong lúc một người giúp việc được thuê nào đấy chuẩn bị đồ ăn sáng cho chúng ta...”

“Thật ra thì...”, cô hô lên và xoay nửa người lại, chống tay lên ngực hắn để giữ khoảng cách, “Nếu anh có thói quen yêu tất cả những người giúp việc của mình thì anh không nên thuê thêm bất kỳ ai nữa.”

“Này, em vẫn nghĩ em là người giúp việc của tôi sao?”, hắn thốt lên sững sốt, nhìn cô như không tin vào những gì mình vừa nghe, “Tôi không thường xuyên yêu nhân viên của mình đâu!”

“Good for you”, cô trợn mắt với hắn rồi xoay người để thoát khỏi cái ôm, mang đồ ăn sáng đi về phía chiếc bàn kính lục giác. Hàm Vũ Phong đứng sững một lúc, phá lên cười, nhìn cô, khoanh tay lại.

“Có phải đêm qua em nằm mơ thấy tôi đi hẹn hò cùng bạn em không thế? Vì thái độ của em cứ như vẫn đang giận dỗi vậy!”

“Không, nếu Vương Tuệ Lan đủ tốt, em mong anh có thể thử hẹn hò với cô ấy”, Vũ Lục Hàn nhún vai, thản nhiên ngồi ăn mà không chờ đợi hần. Hàm Vũ Phong nheo mắt đánh giá tình hình, lững thững đi về phía Vũ Lục Hàn đang ngồi.

“Em bảo tôi hẹn hò người khác trong khi tôi đã tỏ tình với em? Em có biết tôi sẽ nghĩ đó là một sự từ chối không?”, hần chống một tay lên bàn, nghiêng người về phía cô; tay kia đút túi quần, bộ dạng tuyệt đối khênh khạng, qua loa. Hần làm như đây là một trò đùa hài hước vậy.

“Em không biết... có thể giết thời gian trong lúc chờ đợi một sự đồng ý...”, cô nhún vai, rồi cúi đầu, không thèm nhìn hần. Hàm Vũ Phong lặng đi một lúc lâu, ngồi vào ghế đối diện cô, vừa ăn vừa nhìn cô và phân tích. Chẳng có ai lạ lùng như con bé này, chẳng có ai khuyến khích người mình thích đi hẹn hò người khác. Cô ấy có thích mình thật không, hay mình lại ngộ nhận rồi?

“Thật ra em...”

“Đợi tôi một chút”, đúng lúc Vũ Lục Hàn lên tiếng thì điện thoại của hần reo lên ở trên tầng. Hần mỉm cười với cô rồi chạy lên, có lẽ là một cú điện thoại công việc...

Sau một lúc yên lặng, Hàm Vũ Phong đi xuống, tần ngần nhìn cô, nói:

“Trưa nay... có lẽ tôi không thể đến trường đón em được. Tôi có hẹn đột xuất, nhưng sẽ về như mọi ngày vào lúc ba giờ chiều...”

“À vâng”, Vũ Lục Hàn đáp nhỏ, “Không sao, em...”

“Tôi sẽ cho người đến đón em, đưa về căn hộ của tôi trong khách sạn. Em ở đó đợi tôi, tôi sẽ gọi điện và cho em mã số cửa”, hần vươn người về phía cô, đưa tay vén tóc cô ra phía sau tai để nhìn rõ khuôn mặt đang cúi, “Em phải đi về an toàn đấy.”

“Em có thể về với bố mẹ...”, cô lập bập nói, “Rồi khi xong việc, anh gọi điện cho em...”

“Không, em không được ở bất cứ đâu không nằm dưới sự quản lý của tôi”, hần chau mày, “Tôi tin tưởng bố mẹ em, nhưng tôi không tin tưởng bạn của em.”

“Bạn nào?”

“Những người bạn từ trên trời rơi xuống ấy”, hần cười khẩy, ăn nốt bữa sáng còn lại trên bàn và đứng dậy, “Tôi đi thay đồ. Em cũng nên chuẩn bị nếu không muốn trễ. Hãy nhớ, tôi sẽ gọi điện cho tài xế của mình để chắc chắn em về đúng nơi an toàn. Đừng khiến tôi trông giống một tên biến thái thích kiểm soát.”

Anh đang như vậy đấy, cô gườm gườm nghĩ. Tốt thôi, hần đi việc của hần, cô cũng đi việc của cô. Ngày hôm nay không chỉ có hần bận rộn.

“Tài xế của tôi là một người Thụy Sĩ. Anh ta hiểu tiếng Anh nhưng có lẽ sẽ không thông thạo lắm. Chúng tôi hay trao đổi bằng tiếng Ý”, hần nói khi xe gần đến trường cô, “Tên của anh ta là Juliano. Tuy vậy, anh ta sẽ rất thích khi được gọi là J.”

“Anh nói được bao nhiêu ngôn ngữ vậy?”, Vũ Lục Hàn nheo mắt hỏi. Hần mỉm cười.

“Sáu. Ngoài hai thứ tiếng chính thức, tôi biết tiếng Tây Ban Nha, Pháp, Ý, Đức. Tôi có thể đọc tiếng La tinh nhưng không thể nói thuần thục.”

“Anh có điều gì để chứng minh không?”, Vũ Lục Hàn cười ám muội, dò hỏi. Cô biết hần thừa sức làm được, chỉ là cô muốn một sự thách thức thôi.

“Mucho gusto. Je m'appelle James Adam. Du hast wunderschöne augen. Hai qualcosa in programma per stasera? Possiamo andare a cena?”

(Rất hân hạnh – Spain. Tôi là James Adam – France. Đôi mắt của em thật đẹp – Germany. Em đã có kế hoạch gì cho buổi tối nay chưa? Chúng ta có thể đi ăn tối? – Italy)

Hàm Vũ Phong đã khiến cô đóng băng hoàn toàn. Cô tròn tròn mắt lên nhìn hắn, không thể hiểu mình vừa nghe cái gì.

“Em đúng là đáng yêu!”, hắn phì cười, dừng xe lại. Vũ Lục Hàn ngậy ra, nhìn chăm chăm gương mặt đang giãn ra đầy thỏa mãn kia. Hắn nhếch miệng cười, lướt nhẹ tay lên má cô khiến cô rùng mình bưng tỉnh. Phải rồi, đây là trường học...

“Em sẽ... em phải vào lớp... Hẹn gặp anh...”, cô lắp bắp, vội vàng nhào ra khỏi xe. Cô chỉ còn thấy thấp thoáng nụ cười nửa miệng kiêu ngạo của hắn khuất lấp sau lớp kính xám mờ, lướt đi trước mặt.

67. Chương 67

Vũ Lục Hàn nhìn thấy Triệu Dương từ xa nhưng quyết định lờ đi. Cô vẫn không mấy thoải mái khi nói chuyện cùng cậu ta, bởi cô cảm thấy cậu ta như một kẻ áp đặt vậy. Đến Hàm Vũ Phong còn thoải mái hơn cậu.

Cô tần ngần trước số điện thoại của Từ Thiên trên màn hình điện thoại. Đã lâu lắm rồi cô không liên lạc với anh, lần cuối họ cũng chỉ nói chuyện vài câu xã giao với nhau ở bữa tiệc hôm Chủ nhật. Cô có nên gọi không? Cô sẽ nói gì?

“Chào em”, giọng nói của Từ Thiên vẫn dịu dàng và êm ái như trước. Vũ Lục Hàn đã run lập cập mà không hiểu vì sao.

“Anh... trưa nay... không bận gì chứ?”, cô lắp bắp khiến Từ Thiên bật cười.

“Không, nhưng trưa nay anh vẫn ở bệnh viện. Em muốn gặp anh?”

“Em có chút việc... muốn hỏi anh...”

“Anh rất sẵn lòng”, Từ Thiên nhẹ nhàng đáp, “Nếu em không thể đến bệnh viện, anh có thể gặp em ở đâu đó gần nhà em...”

“Không cần đâu, tan học em sẽ đến bệnh viện. Em sẽ gọi trước! Vâng, chào anh!”, Vũ Lục Hàn thở ra khi tắt máy. Cô không biết liệu mình có đúng hay không. Cô đã rất tò mò, và lo sợ rằng thói tò mò này sẽ phá hỏng mọi thứ. Nhưng Hàm Vũ Phong nhất định giấu cô, cô còn có thể làm gì khác?

“Anh hẳn là Julianó?”, Vũ Lục Hàn rụt rè hỏi bằng tiếng Anh khi nhìn thấy chiếc SUV đen lạ đổ ở đối diện cổng trường; có một người đàn ông ngoại quốc trẻ, cao lớn mặc bộ suit màu xám nhạt, đứng hiên ngang phía trước chiếc SUV. Julianó gật đầu, nhanh nhẹn mở cửa sau chờ đợi Vũ Lục Hàn.

“Xin mời, cô Vũ”, anh ta nói bằng giọng Anh lai Ý. Vũ Lục Hàn đáp lại bằng vốn tiếng Anh loại khá của mình.

“Hãy gọi tôi là Tiểu Hàn.”

“Vâng, xin mời cô Tiểu Hàn.”

Giọng anh ta cũng thật đáng yêu, cô thầm nghĩ. Chưa bao giờ cô tiếp xúc với một người nước ngoài. Trường cô cũng có khoa tiếng Anh và khoa đồ họa được người nước ngoài dạy, tuy nhiên Vũ Lục Hàn lại không học bất cứ môn nào của hai khoa này. Cô ngồi yên trong xe, nhìn Julianó nhanh nhẹn vòng sang ghế lái, thắt dây an toàn. Lúc đó, điện thoại reo vang trong túi và Vũ Lục Hàn đã biết là ai trước khi lấy điện thoại ra. Quả nhiên Hàm Vũ Phong cần giờ để gọi cô, rất chuẩn xác.

“Chào cô bé. Theo tôi suy đoán thì lúc này cô bé đã gặp được Julianó”, Vũ Lục Hàn có thể cảm nhận được nụ cười của hắn sau câu nói. Cô cũng đáp trả bằng một nụ cười.

“Anh ấy đang làm rất tốt. Em đã bị đưa vào xe ngay khi bước ra khỏi trường.”

“Vậy em có ý định bỏ trốn sao?”, Hàm Vũ Phong tặng cô một cái nhướn mày. Vũ Lục Hàn tùm tùm.

“Không, em chỉ định tạo phản thôi.”

“Tốt nhất em nên về nhà ngoan ngoãn đợi tôi”, hấn bật cười thích thú, “Đã có sẵn đồ ăn cho em rồi. Còn nữa, mã khóa cửa là chữ J. Tôi nghĩ em đủ thông minh để hiểu. Tôi có chút việc bây giờ, tự chăm sóc mình thật tốt và đừng nhớ tôi quá mức đấy.”

“Em sẽ không nhớ anh đâu, đồ kiêu ngạo”, hấn nói cứ như thể chuẩn bị đi đâu xa vài ngày vậy. Hàm Vũ Phong nhếch miệng cười trước câu nói ấy của cô. Dù Vũ Lục Hàn không ở đây, hấn vẫn có thể tưởng tượng được khuôn mặt đáng yêu ngày càng trở nên ngang bướng. Đúng là không thể hiểu rõ một người nếu không tiếp xúc lâu với họ. Hàm Vũ Phong ban đầu đã coi thường cô bởi sự nhút nhát, dè dặt, khép kín quá mức; hấn nghĩ cô là đứa trẻ hướng nội gốc gác. Chỉ đến khi đã rơi vào lưới tình, hấn mới biết cô bé này suy nghĩ nhanh nhạy, miệng lưỡi giảo hoạt không kém cạnh Hoàng Lâm. Có vẻ như hấn đã nuông chiều cô quá rồi, đến mức cô không thêm tỏ ra sợ hãi, yếu đuối trước hấn như hồi xưa nữa. Vũ Lục Hàn đã thay đổi hoàn toàn theo chiều hướng đáng kinh ngạc.

“Tôi yêu em.”

Vũ Lục Hàn vẫn còn rung động rất mạnh trước câu nói ấy. Hấn lặp lại nó như một điều hiển nhiên vậy. Dù cô không nghĩ hấn thực sự thật lòng.

“Juliano...”, Vũ Lục Hàn rụt rè hỏi khi tài xế người Thụy Sĩ cho xe đi ra khỏi con phố trường cô. Anh ta liếc nhìn cô qua chiếc gương chiếu hậu, nhưng không đáp. “Anh có thể... cho tôi ghé qua một nơi trước khi về nhà được không?”

“Tôi e là không, thưa cô”, anh ta đáp bằng giọng Anh khá khó nghe, “Ngài Adam muốn tôi đưa cô về tận nhà.”

“Chỉ một lúc thôi!”, Vũ Lục Hàn đáp lời ngay lập tức, “Đây là chuyện rất quan trọng với tôi, và tôi xin hứa sẽ không để Hàm... Ngài James Adam biết chuyện này. J, xin hãy cho tôi nửa tiếng!”, cô tỏ ra thân thiện với anh ta bằng cách gọi anh theo cách mà anh thích nhất. Juliano không đáp, cũng không nhìn cô. Biểu hiện như lơ đi của Juliano khiến Vũ Lục Hàn lo lắng mình nói tiếng Anh không chuẩn nên anh ta không hiểu. Vậy mà sau vài giây im lặng, chàng tài xế người Thụy Sĩ thận trọng hỏi cô:

“Cô muốn đi đâu, thưa cô?”

“Đến Bệnh viện Đa khoa Quốc Gia. Cảm ơn anh rất nhiều!”, Vũ Lục Hàn thở phào, cười với anh ta qua gương chiếu hậu. Juliano vẫn giữ nguyên khuôn mặt thờ ơ nghiêm nghị, vô cảm. Đúng là Hàm Vũ Phong, nhân viên của hấn cũng chẳng khác gì ông chủ là bao!

“Em đang ở cổng chính của bệnh viện...”, cô gọi cho Từ Thiên ngay khi đến nơi, “Anh vẫn không bận gì chứ?”

“Không”, Từ Thiên dịu dàng đáp lời, “Anh đang xuống đón em. Hãy đợi ở đấy.”

“Cô quay lại nhìn chiếc SUV với người tài xế bên trong, thầm mong sẽ không quá lâu. Cô không muốn làm phiền Từ Thiên. Những lúc không có ca mổ hay ca trực nào mà anh vẫn phải ở lại viện, có nghĩa anh đang tham gia nghiên cứu một công trình nào đấy. Vũ Lục Hàn không tiện cắt ngang quá lâu.

“Tiểu Hàn!”, Từ Thiên từ xa tiến lại gần cô, trong trang phục lịch sự: áo sơ mi trắng bên trong áo len dạ màu đen, quần âu đen, khoác ngoài áo blouse trắng. Anh vẫn vô cùng điển trai, mái tóc màu đồng đặc trưng và chiếc kính đen giản dị. Anh toát lên khí chất nhân hậu, hiền lành hiếm thấy, dường như sinh ra đã định sẵn sẽ là một người luôn cứu giúp người khác. Anh cười rạng rỡ khi thấy Vũ Lục Hàn, nụ cười đã lâu rồi cô thôi không còn xốn xang trước nó.

“Từ Thiên”, cô đáp lại bằng nụ cười lịch sự, đi theo anh vào bên trong tiền sảnh, “Em có làm phiền anh không?”

“Không phiền chút nào. Anh đang đợi em!”, Từ Thiên nheo mắt cười, dẫn cô về phía thang máy. “Bác gái vẫn khỏe chứ?”

“Dạ? À, vâng... Mẹ em vẫn khỏe!”, cô lúng búng trong miệng. Anh nhằm tưởng cô đến vì bệnh tình của mẹ!

“Rất vui khi nghe điều đó”, anh cười hiền lành, đưa cô vào thang máy dành cho nhân viên bệnh viện và ấn nút lên tầng của mình, “Vậy... em không phải đến vì món quà của anh ở quỹ từ thiện đấy chứ? Anh không

muốn em gặp chuyện gì...”

“Không... em đến vì chuyện khác...”, cô bỗng đỏ mặt vì ngại. Vũ Lục Hàn muốn gặp anh chỉ vì chuyện tình cảm của mình, và cô bắt đầu thấy có chút trơ trẽn, vô duyên khi làm điều này. Biết đâu Vũ Lam là... bạn gái mới của anh thì sao? Cô sẽ phải bắt đầu như thế nào? Thang máy chỉ có hai người. Vũ Lục Hàn lại càng thêm căng thẳng.

“Chúng ta vào văn phòng của anh nói chuyện nhé?”, Từ Thiên dẫn cô đi khi họ bước ra thang máy. Một hai y tá trẻ cúi chào anh trên đường đi của họ, anh đáp lại bằng nụ cười thân thiện. Văn phòng của anh nằm gần một phòng chăm sóc đặc biệt, với biển tên “Bác sĩ Từ” ở trên cánh cửa. Anh đợi cô bước vào rồi đóng cửa, và mời cô ngồi lên chiếc ghế sofa bọc vải xám.

“Em có muốn uống gì không?”, Từ Thiên hỏi, đi về phía chiếc tủ gỗ nâu đặt kê bên. Văn phòng của anh rất đơn giản và gọn gàng, y như con người anh vậy. Một bộ sofa xám nhạt ở góc phòng, bàn làm việc, một kệ sách lớn, một chiếc tủ gỗ nhỏ đựng đồ, một kệ tủ gỗ lớn có ngăn kéo đựng hồ sơ bệnh án, với cánh cửa sổ to đang mở rèm hết cỡ đón chút nắng ấm buổi trưa. Vũ Lục Hàn lắc đầu.

“Em chỉ phiền anh một lúc thôi, em không uống gì đâu!”

“Có lẽ em tan học xong đến đây luôn?”, anh nhìn cô, quyết định lấy cho cô một cốc nước ấm với hai phần nước nóng và một phần nước lạnh, “Để em ấm bụng và ăn no hơn”, anh đặt cốc nước trước mặt cô rồi ngồi xuống đối diện, với ly trà gừng trên tay.

“Cảm ơn anh”, cô rụt rè nói. Bây giờ mới đến phần khó khăn nhất. Cô nên bắt đầu như thế nào đây?

“VẬY... em có chuyện gì muốn trao đổi với anh?”, Từ Thiên nhìn cô bằng ánh mắt tự nhiên, không tò mò, để tránh gây cho cô cảm giác lúng túng. Anh đã nhận ra Vũ Lục Hàn không đến vì cần tới chuyên môn của mình. Cô đến vì một lí do khác, có lẽ rất khó nói, bởi sự căng thẳng hiện lên rõ trong ánh mắt cô. Vũ Lục Hàn nhìn chằm chằm vào cốc nước còn vương chút khói. Cô không biết nên nói gì.

“Thật ra... em có một số... chuyện riêng tư muốn hỏi anh...”, cô bắt đầu thấy tim đập mạnh, “Em không biết... có vô duyên hay không... nhưng em nghĩ có lẽ anh biết rõ hơn...”

“Nào, được rồi”, Từ Thiên trấn an cô bằng nụ cười, giống như một bác sĩ tâm lý đang động viên bệnh nhân, “Tiểu Hàn, chúng ta không phải người xa lạ. Hãy coi anh như một người bạn mà em có thể tâm sự bất cứ điều gì. Em biết anh sẽ không bao giờ phán xét hay nghĩ xấu về em mà.”

“Em...”, cô lúng túng trước nụ cười của anh, nhưng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, “Em muốn hỏi... về... ừm, về cô gái mà... đi cùng anh... ngày hôm kia...”, cô lắp bắp, tai và hai má đã đỏ bừng. Đến hỏi anh về một cô gái, liệu anh có hiểu nhầm cô không?

“Em tò mò về Vũ Lam?”, Từ Thiên nhướn mày bất ngờ, cúi đầu cười rất tươi, “Cô ấy là hàng xóm của anh, không có quan hệ gì khác đâu!”

“VẬY À”, Vũ Lục Hàn đột nhiên thở phào nhẹ nhõm. Không phải người yêu mới của Từ Thiên thì cô không sợ sẽ bắt kính nữa. Nhưng rồi cô lại chột dạ khi nhận ra hành động vừa rồi của mình sẽ vô tình khiến Từ Thiên hiểu sang hàm ý khác. “Em... chỉ là em...”, cô lập tức thanh minh nhưng lại không tìm được lời. Từ Thiên bật cười, đặt cốc nước trà xuống và nhìn cô.

“Anh không nghĩ gì đâu”, anh nói, “Có chuyện gì giữa em với Vũ Lam à?”

“Em... bởi... cô ấy... chắc là người quen...”, cô lúng búng, nhất thời không nghĩ ra đũa bắt kì lí do nào. Từ Thiên tựa mình vào ghế, tỏ ra đắm chiêu.

“Thật hay, anh cũng đang nghĩ hai người là họ hàng. Em biết đấy, họ Vũ. Lại còn... À, cô gái ấy từ nhỏ sống ở nước ngoài. Cô ấy mới về nước tháng trước, nghe bảo chuyển về sống cùng mẹ. Trước kia, căn hộ cạnh nhà anh chỉ có một phụ nữ đơn thân. Mẹ anh đã từng nói chuyện với bà ấy, biết được rằng bà ấy ly dị chồng, có một con gái đang ở với bố. Bà ấy ngang tuổi mẹ anh, anh nghĩ con gái bà cũng tầm tuổi anh. Bà ấy ở một mình suốt, thỉnh thoảng cũng thấy ăn diện đi chơi, không biết bà ấy làm nghề gì nhưng rất giàu...”, Từ Thiên cười châm biếm, “Đã có nhà riêng ở khu vực ấy thường rất giàu.”

“VẬY... anh cũng không biết gì hơn về Vũ Lam? Về... các mối quan hệ của cô ấy... chẳng hạn?”, Vũ Lục Hàn đánh tiếng, thấy Từ Thiên trầm ngâm hồi lâu. Anh có vẻ không thắc mắc sự tò mò của cô, đưa tay lên chống cằm.

“Vũ Lam không có người thân nào ngoài bố và mẹ. Hình như gia đình cô gái ấy không được hòa thuận ngay từ đầu, cô ấy gần như không quan hệ với ông bà của mình, cũng chẳng có anh chị em... Vậy nên anh mới biết cô ấy không phải họ hàng của em!”, Từ Thiên nhìn cô, nhướn miệng cười, “À, có một lần Vũ Lam nói cô ấy cũng từng hẹn hò rất nhiều, nhưng lần gần nhất chia tay người yêu cô ấy không yêu ai nữa... Cô gái ấy dường như chẳng có bạn bè, nên khi anh hỏi chuyện, cô ta gần như kể ra hết chuyện của mình. Anh thấy cô nàng ấy có vẻ thuộc dạng thích “kiếm của lạ”, em hiểu không? Anh chưa từng gặp ai như vậy...”

“Anh có hỏi Vũ Lam về người cô ta mới chia tay gần nhất ấy không?”, vẻ quan tâm bất chợt của Vũ Lục Hàn khiến Từ Thiên ngạc nhiên. Anh nhìn cô, nhún vai.

“Anh không tiện hỏi. Cô ấy nói đa số người yêu của cô đều là người nước ngoài. Cũng phải thôi... cô ấy sống ở nước ngoài mà!”

“Cô ấy... có phải sống ở... Anh không?”, Vũ Lục Hàn hỏi mà mọi dây thần kinh đều giật rất mạnh. Hãy nói không đi, Từ Thiên, hãy nói không...

“Sao em biết?”, Từ Thiên bật cười, “Không lẽ cô ấy là họ hàng thất lạc của em thật?”

Vũ Lục Hàn không còn hứng thú đáp lại câu nói đùa ấy của Từ Thiên nữa. Anh nhìn biểu hiện thất thần của cô, bỗng dưng bất an trong lòng. Có chuyện gì khiến cô ấy bất thường như vậy?

“Em không sao đấy chứ? Có gì không ổn à?”, anh hỏi. Vũ Lục Hàn bình tĩnh, mắt mở to nhìn anh.

“Em... em phải về bây giờ... Cảm ơn anh vì...”, cô lúng túng uống cốc nước một cách vội vã, đứng dậy trong sự ngỡ ngàng của Từ Thiên, “Anh không cần tiễn đâu, em sẽ tự đi...”

“Em bận rồi hả? Vậy... đi cẩn thận...”, Từ Thiên đứng dậy theo cô, chu đáo đi cùng cô ra đến trước thang máy. “À, phải rồi. Nhìn nghiêm túc thế này, em và Vũ Lam quả là hai bản sao!”

Câu nói ấy của Từ Thiên như tiếng sét đánh xuyên qua bộ não căng thẳng của Vũ Lục Hàn. Anh nói... bản sao?

“VẬY... vậy à...”, cô lắp bắp, sống lưng lạnh toát. Giống nhau?

“Đúng thế, khó tin nhưng đúng vậy đấy!”, Từ Thiên không nhận ra sự thay đổi của cô, vẫn cười đùa vui vẻ, “Lần đầu thấy cô ấy, anh cứ ngỡ là em cho đến khi lại gần! Em và Vũ Lam có vóc dáng tương đương, gương mặt nhìn xa cũng rất giống nữa! Anh đã gặp nhiều bệnh nhân hao hao nhau rồi, nhưng giống như trường hợp của em thì chưa thấy bao giờ!”

“Em... em đi đây. Chào anh”, Vũ Lục Hàn thì thào khi cửa thang máy mở. Cô chui ngay vào, không màng đến nụ cười và cái vẫy tay chào tạm biệt của Từ Thiên. Giống nhau, anh ấy nói cô và Vũ Lam không phải “hao hao”, mà là “rất giống”. Vậy một nghìn phần trăm Vũ Lam chính là cô gái trong bức ảnh của Hàm Vũ Phong. Vũ Lam và Hàm Vũ Phong có quan hệ như thế nào? Hẳn có phải là một trong số những “người yêu cũ” của cô gái kia hay không?

“Cảm ơn J”, cô nói khi Julian mở cửa xe để cô bước ra. Anh tài xế người Thụy Sĩ đã làm rất tốt nhiệm vụ, kiên nhẫn đợi cô xong việc ở bệnh viện, đưa cô về mà không hỏi bất kì một câu hỏi thừa thãi nào dù sắc mặt cô không tốt, đỗ xe tận cửa khách sạn và mở cửa cho cô. Vũ Lục Hàn nhìn theo anh ta đang trở lại chiếc SUV, cùng lúc cô đi vào khách sạn. Nhân viên tiếp tân cúi chào cô, Vũ Lục Hàn cúi chào họ, chẳng buồn đến gần hỏi han mà đi thẳng tới thang máy mà hẳn đã dẫn cô đi những lần trước. Có vẻ hẳn đã dặn dò các nhân viên cẩn thận, chẳng có ai gây khó dễ cho cô. Vũ Lục Hàn nhấn nút và chờ đợi thang máy chạy từ tầng cao nhất xuống. Hàm Vũ Phong là người duy nhất sử dụng thang máy này.

“Xin lỗi quý khách, đây là thang máy dành riêng cho ông chủ của chúng tôi. Mong quý khách sử dụng thang máy ở phía bên kia.”

Một nữ nhân viên mặc đồng phục quản lý đến gần Vũ Lục Hàn, lịch sự nói. Cô có chút lúng túng bởi không nghĩ thang máy này dành riêng cho hẳn. Cô luôn tưởng đây là thang máy dùng chung, tuy lần nào cô cũng

thấy chỉ có mình cô và hần trong thang máy. Vũ Lục Hàn lập bập xin lỗi, lò dò đi được vài bước về phía người quản lý chỉ tay thì Julianano từ ngoài cửa tiến thẳng về phía hai người.

“Thang máy này dành cho cô Vũ”, Julianano nói với người quản lý bằng tiếng anh. Nữ quản lý hình như nhận ra tài xế riêng của Hàm Vũ Phong, lập tức cúi chào và quay sang... chào luôn cả Vũ Lục Hàn. Lần đầu cô mắc vào tình thế buồn cười này, chỉ biết phẩy tay như chưa có chuyện gì xảy ra. Julianano cùng cô đợi thang máy, đưa cô lên tầng cao nhất và dẫn vào tận cửa căn penthouse của hần. Cô cảm ơn anh chàng Thụy Sỹ rồi loay hoay trước bảng mã điện tử bên cạnh cánh cửa. Chữ J, làm quái có chữ J? Cô hậm hực trong lòng, cộng thêm những gì Từ Thiên tiết lộ, cô càng thêm bực mình. Hần ta có phải muốn cô tức điên lên không? Đây là một loại bảng mã hóa đánh số từ 1 đến 9, với hàng cuối có một số 0 lẻ loi nằm bên dưới số 8, bên phải số 0 là một nút màu xanh in, và nút bên phải số 0 có màu đỏ, cô cũng chẳng hiểu gì. Tìm ra được chữ J ở đây, cô có lẽ phải là thiên tài! Vũ Lục Hàn đứng ngẩn ngơ một hồi, không dám đụng tay vào bảng số, đã nghĩ đến chuyện gọi điện thoại hỏi thẳng mã số. Hần ta sợ bị đột nhập sao, mà không dám nói cho cô? Lại còn kích tướng, “em đủ thông minh để hiểu mà”, ôi, không được, nếu cô gọi hần, hần sẽ cười cô chết mất! Hàm Vũ Phong chẳng có thú vui nào khác ngoài cười vào mặt cô. Vậy là Vũ Lục Hàn tần ngần giữa gọi hay không gọi, cảm thấy sốt ruột khi thời gian cứ trôi, mà bụng cô thì lại réo liên hồi...

Chữ J – đột nhiên Vũ Lục Hàn nhìn thấy chữ J hiện ra lù lù trên bảng số. Phải rồi, cũng giống như hệ thống mở khóa điện thoại bằng việc vẽ một đường nối các điểm lại với nhau, hần có lẽ đã biến bảng mã hóa thành các dấu chấm và vẽ một chữ J lên bảng số. Vũ Lục Hàn bắt đầu ấn số, dù tim đập thình thịch. Nếu bấm sai, liệu chuông báo động có kêu và cảnh sát có ập đến? Julianano đang ở ngay đây, cô sẽ xấu hổ đến chết mất!

1-2-3-5-8-0-7. Vũ Lục Hàn hồi hộp nhìn vào những dấu hoa thị trên bảng số, cánh cửa vẫn đóng im lìm. Bực mình quá, không lẽ cô đã sai?

“Hãy ấn vào nút màu xanh, thưa cô Vũ.”

Juliano đột nhiên “nhắc bài” khiến Vũ Lục Hàn đỏ mặt. Quả nhiên cánh cửa mở ra sau khi ấn vào nút màu xanh. Vũ Lục Hàn quay lại nhìn anh tài xế, ngạc nhiên hỏi để che đi nỗi xấu hổ của mình.

“Anh...biết?”

“Vâng, thưa cô Vũ.”

“Cảm... ơn anh!”

Thật ngượng chết đi được! Sao hần không nói toẹt ra anh chàng kia biết mã cho rồi, lại còn thử thách cô một phen ngượng chín mặt nữa chứ! Hàm Vũ Phong đáng tội chết một nghìn lần!

“Nếu cần gì, xin hãy gọi tôi, thưa cô Vũ. Tôi ở ngay bên ngoài.”

“Vâng... Tôi nghĩ anh nên đi ăn chút gì đó. Tôi sẽ ở trong phòng... ừm... đợi ngài James...”

“Chào cô, cô Vũ. Chúc cô một ngày tốt lành.”

Và Julianano khuất khỏi tầm mắt của cô. Vũ Lục Hàn thở hắt, phụng phịu thả chiếc cặp đi học lên ghế, nhìn về phía bếp. Hần nói đồ ăn đã được chuẩn bị sẵn, và cô thấy thứ bánh pizza lạ mắt đang được đặt gọn gàng trên mặt bàn. Cô có chút hụt hẫng, phải thừa nhận Vũ Lục Hàn đã mong đợi hần... nấu một bữa thịnh soạn cho mình. Hay một bữa đơn giản cũng được. Cô thực lòng muốn ăn đồ hần nấu. Cô chưa bao giờ ăn pizza, còn chẳng biết nên ăn thế nào cho đúng. Nhưng dựa vào vài bức ảnh cô từng thấy trên tạp chí, có lẽ cô sẽ ổn thôi. Vũ Lục Hàn ngồi vào bàn ăn, tuy bụng đói nhưng chẳng thể cảm nhận mùi vị của những chiếc bánh pizza thơm ngậy này. Cô vẫn còn quẩn quanh trong đầu những lời Từ Thiên nói về cô gái lạ họ Vũ giống-như-bản-sao của mình. Cô đã đi được một nửa chặng đường tìm kiếm rồi, cô sẽ không bỏ dở giữa chừng cho tới khi tìm ra Vũ Lam là ai, giữa Vũ Lam và hần đã tồn tại thứ quan hệ gì. Hàm Vũ Phong, dù bí mật của anh có giấu giếm kỹ đến ngưỡng nào đi chăng nữa, Vũ Lục Hàn tới cũng sắp chạm tay vào nó rồi.

68. Chương 68

Quán cà phê nhỏ nằm gần tòa nhà ACorp Building là nơi có tầm nhìn thẳng sang cửa chính tòa nhà thương mại của Tập đoàn ACorp. Ngồi khuất phía bên trong, nhưng vẫn nhìn được ra ngoài qua lớp kính trong suốt của quán, Vương Vũ Lam gọi một tách trà hoa nhài và chậm rãi thưởng thức, đôi mắt không ngừng nhìn về phía tòa nhà nằm ngay bên kia đường. Cuối cùng, sau một thời gian dài tìm hiểu và chờ đợi, Vương Vũ Lam cũng gặp lại được tình cũ.

Cô tự tin mỉm cười, Hàm Vũ Phong quả là vẫn chưa hề quên cô. Cách phản ứng mãnh liệt của hắn khi nhìn thấy cô đem Chủ nhật đó khiến cô tin rằng hắn vẫn còn nhớ thương cô suốt tám năm qua. Vương Vũ Lam vốn đã nhận ra hắn từ rất lâu rồi, khi được Từ Thiên mời đi cùng ở buổi tiếp nhận một khu resort của Tập đoàn ACorp, tuy thế hắn lại hoàn toàn không thấy cô. Vương Vũ Lam tự nhủ mình còn nhiều thời gian, cô muốn tìm hiểu về hắn trong khoảng thời gian hai người xa nhau, trước khi quyết định xuất hiện. Vào lần đầu tiên ấy, Vương Vũ Lam nhận thấy Hàm Vũ Phong đi cùng một cô gái khác.

Một cô gái khá mờ nhạt, không mấy xinh xắn, thậm chí còn không thêm trang điểm dù trên người lẩy vấy áo hàng hiệu. Lần thứ hai gặp lại hắn, Vương Vũ Lam chợt dạ khi lại nhìn thấy cô nàng đó đi bên cạnh Hàm Vũ Phong. Dù cô ta đã trang điểm và xinh đẹp hơn trí nhớ của cô, cô vẫn nhận ra, Vương Vũ Lam khá hoang mang bởi đã một tháng trôi qua, Hàm Vũ Phong vẫn xuất hiện bên cùng một người con gái. Nếu hắn đã có tình mới, hắn không thể nào xúc động như vậy khi nhìn thấy cô. Phải, rất xúc động.

Đôi mắt nâu trầm mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt cô, mang theo bao cảm xúc mãnh liệt y như những ngày cô còn yêu hắn. Ánh mắt hắn chưa bao giờ rời khỏi cô. Cái bắt tay của hắn cũng vững chắc, ấm áp và đầy lưu luyến, mà cô biết mình đã truyền cho hắn một luồng điện nhẹ nhàng của nhung nhớ. Hàm Vũ Phong không hề đổi số điện thoại, chẳng phải đó là một lời khẳng định ngầm chờ đợi cô trở về sao? Hắn đồng ý gặp mặt ngay khi cô ngỏ ý xin một cuộc hẹn, đây là một dấu hiệu tốt phải không? Sau tám năm, hắn vẫn phong độ như vậy, điển trai hơn xưa, thần thái lạnh lùng vẫn không hề thay đổi. Hắn vẫn luôn khiến người khác choáng ngợp ngay lần đầu gặp mặt.

Bóng hình cao lớn quen thuộc khiến trái tim Vương Vũ Lam đập nhanh vì thổn thức. Hàm Vũ Phong đã bước ra từ tòa nhà của Tập đoàn, băng qua đường, tiến dần về điểm hẹn. Vũ Lam bất giác nhìn vào điện thoại, chỉnh lại mái tóc dài thơm mùi hương thảo mà hắn hằng yêu thích, chỉnh lại trang phục cho thật sự gọn gàng. Suốt tám năm, cô vẫn chỉ chờ đợi giây phút này. Giây phút người đàn ông của cô kiêu ngạo bước đến nơi hẹn hò, mang theo một bó hoa nhỏ hoặc một món quà cô yêu thích. James Adam tám năm trước chưa bao giờ quên mua hoa tặng cô.

Hàm Vũ Phong đẩy cửa quán cà phê, nhìn quanh, dừng ánh mắt tại nơi Vương Vũ Lam đang chờ đợi. Cô đáp lại cái nhìn của hắn, không thể đoán được cảm xúc giấu sau ánh mắt đó là gì. Hắn lại gần cô, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Vì sao anh phải căng thẳng như vậy? Vũ Lam dịu dàng nhìn hắn. Hàm Vũ Phong không hề cố trốn tránh ánh mắt truyền cảm của cô, luôn nhìn thẳng vào nó với một sự lạnh lùng kiên định.

“Quý khách uống gì ạ?”, người nhân viên phục vụ đang chờ đợi hắn. Trà hoa cúc, anh sẽ gọi thế, Vũ Lam cười mỉm tự nhủ. Anh luôn gọi trà hoa cúc, còn cô sẽ uống trà hoa nhài. Lần nào hẹn hò họ cũng gọi cùng một thứ đồ uống như vậy, không hề thay đổi.

“Đen nóng, không đường. Cảm ơn”, hắn không nhìn người phục vụ, nhìn vào nụ cười vừa tắt trên đôi môi Vương Vũ Lam. Cô cất giọng nhẹ nhàng, vờ nhìn vào ly trà của mình, hỏi:

“Vậy là anh đã thay đổi thói quen...”

“Đây là quán cà phê, cô Vũ”, hắn lạnh lùng đáp. Chà, cô Vũ...

“Anh trở nên khách sáo như vậy từ bao giờ?”, Vũ Lam lịch sự hỏi, không quên dùng đôi mắt mê hoặc của mình nhìn người tình cũ. Hắn luôn chiều chuộng hôn lên mắt cô, và không ngừng nói rằng hắn say mê nó. Tuy vậy, vẻ lạnh lùng của hắn không hề suy chuyển.

“Emily, chúng ta đã chấm dứt rồi”, hắn vô cảm trước mọi nỗ lực tràn đầy tình cảm từ người đối diện. Vũ Lam hoàn toàn trở nên mất phương hướng trước câu khẳng định vô hồn của hắn. Đường như hắn thật sự

muốn cắt đứt, nhưng, không phải tại đây, không phải lúc này!

“James, em xin anh, quãng thời gian qua em đã hối hận và đau khổ rất nhiều...”, Vương Vũ Lam bỗng đứng mắt ngẩn lẹ, “Sau khi anh đi, thế giới như đổ sụp trước mắt em vậy! Michael... hắn chỉ muốn lợi dụng em để hạ bệ anh... Em đã vô cùng dần vật khi để bản thân trôi theo sự sắp đặt của hắn, đánh mất anh, hãy tin em, em chưa bao giờ yêu ai bằng anh!”

“Bây giờ những lời này có ích gì không?”, Hàm Vũ Phong không có một chút lay động, nhưng trong lòng đã sôi sục. Vương Vũ Lam chưa bao giờ khóc vì hắn. Vậy mà lúc này, cô đã chuẩn bị rơi lệ. Người nhân viên phục vụ mang ra tách cà phê đen không đường còn nghi ngút khói, đặt trước mặt hắn. Ngay khi nhân viên rời đi, Vương Vũ Lam cúi đầu nức nở.

“James... em biết đây là lỗi lầm của em. Em đã sống một mình tám năm qua, chưa bao giờ thôi dần vật vì đã để mất anh. Em đã cố liên lạc với anh, nhưng bạn anh luôn ngăn cản em làm điều đó... Em không có cách nào giải thích, hay xin lỗi anh. Em đã thật sự, thật sự tuyệt vọng lắm rồi...”

Hắn nheo mắt, xót xa cho cô gái đang ngồi trước mặt mình. Mỗi tình đầu của hắn. Mỗi tình kéo dài vón vẹn một năm. Người đầu tiên khiến hắn rung động, người khiến hắn bỏ cả những năm tháng tuổi trẻ để điên cuồng yêu, để điên cuồng nhung nhớ, để điên cuồng đau khổ. Nếu là vài tháng trước đây, khi Vũ Lục Hàn chưa xuất hiện, hắn chắc chắn bản thân sẽ rung động một lần nữa vì cô ấy, sẽ mềm lòng mà tha thứ cho cô ấy. Ngay cả lúc này, hắn cũng không chịu được khi cô ấy đau khổ trước mắt mình. Mỗi tình dù đã qua, nhưng suốt tám năm hắn cũng chưa một lần quên lãng. Hắn không thể quên. Cô ấy là hình bóng quá lớn trong trái tim hắn. Bây giờ, hắn đã có Vũ Lục Hàn. Hắn còn Vũ Lục Hàn, hắn không biết tình cảm rõ ràng của Vũ Lục Hàn, nhưng hắn đã quyết định sẽ buông bỏ hình bóng người tình cũ và tiến lên phía trước.

Hắn biết mình yêu Vũ Lục Hàn, hắn nhớ Vũ Lục Hàn; cô gái ấy mang lại cho hắn những cảm xúc khác biệt mà hắn chưa từng được trải nghiệm. Cô gái ấy thông minh theo cách của cô ấy, đáng yêu theo cách của cô ấy; một loại tính cách tương đồng với hắn, mà vô tình thu hút đến lạ. Vũ Lục Hàn là điều mới mẻ trong cuộc sống của hắn. Có lẽ là người duy nhất không hề cố gắng tán tỉnh hay gây sự chú ý với hắn, mà hắn lại vô tình không thể dứt ra. Từ lâu lắm rồi, Hàm Vũ Phong không còn so sánh Vũ Lục Hàn với người tình cũ. Cũng từ lâu lắm rồi, hắn nhận ra ở bên Vũ Lục Hàn, hắn hoàn toàn quên đi mọi thứ. Tất cả thật yên bình, và hắn không thể làm gì nếu không có cô bên cạnh. Vũ Lục Hàn, lúc này cô ấy đang làm gì nhỉ?

“James...”, hắn giật mình khi Vương Vũ Lam lên tiếng. Hắn thậm chí không nhận ra mình vừa mất tập trung vài giây để nghĩ về Vũ Lục Hàn. “James, xin anh... hãy cho em một cơ hội... Em có thể làm bất cứ điều gì...”

“Dừng lại đi, Emily”, Hàm Vũ Phong thở dài, nhìn Vương Vũ Lam bằng sự thương cảm, “Bây giờ đã quá muộn để có thể làm bất cứ điều gì...”

“Không, James, không có gì là quá muộn!”, Vũ Lam thốt lên, vỗ lấy bàn tay hắn và nắm chặt, nhìn hắn bằng ánh mắt tha thiết nhất, “James, em không thể tiếp tục mà không có anh! James, nhìn đi... Em đã từng nghĩ quẩn, nhưng rồi lại phải sống để nhìn thấy anh, để gặp anh, xin lỗi anh, xin anh một cơ hội... James, làm ơn, em thật sự không thể sống mà không có anh...”

Cùng với những lời da diết đó, Vũ Lam vạch ống tay áo bên trái và nâng lên trước mắt Hàm Vũ Phong. Có vô số vết cắt đã thành sẹo, ngang dọc khắp cổ tay trái của Vũ Lam. Hắn mở to mắt bàng hoàng, nhìn chăm chăm vào những vết cắt, rồi lại nhìn Vũ Lam. Cô ấy... không quần trí đến mức tự tử thật chứ?

“Emily, em đâu cần phải làm những thứ này?”, Hàm Vũ Phong khống chế cảm xúc của mình, tựa lưng vào ghế, lảng tránh người đang ngồi trước mặt, “Tôi không đáng để em làm như vậy. Không một ai đáng để em chơi đùa với mạng sống của mình. Em nghĩ tôi sẽ cảm kích điều đó? Em nghĩ tôi sẽ vui lòng quay lại nếu em cho tôi xem những vết cắt của sự bùng bột đó ư?”, hắn tỏ ra vô cùng gay gắt. Với một chút xót xa trong lòng. Hàm Vũ Phong không thể nào dễ dàng triệt tiêu hết mọi cảm xúc với người tình cũ. Nhất là khi chỉ vài tháng trước đây, hắn vẫn còn vô cùng thương nhớ cô, đến điên đảo.

“James... em biết mình sai rồi...”, Vũ Lam bật khóc nức nở. Hắn nhìn cô, đáy mắt hiện lên một tia đau khổ. Vương Vũ Lam hắn từng yêu chưa bao giờ yếu đuối như vậy. Hắn chỉ thấy duy nhất một lần khi cô quá tủi thân trước hoàn cảnh gia đình, chạy đến nhà hắn trong giá rét và gục xuống khóc. Hắn yêu cô vì sự đồng

cảm. Hắn yêu cô vì hắn thương xót một cô gái nhỏ chưa từng được yêu thương. Hắn không hề thấy cô khóc vì đau khổ sau khi yêu hắn, cho đến lúc này.

“Emily, tôi thật sự... mong em... hãy lãng quên tôi... và tiếp tục sống hạnh phúc”, hắn thì thầm, nhìn bóng dáng bé nhỏ mình từng yêu cuồng dại nổi lên giữa những giọt nước mắt. Lần đầu trong đời, hắn nhìn thấy Vũ Lam khóc vì hắn.

“Em không thể, James, em không thể...”, Vương Vũ Lam ngược lên nhìn hắn, đôi mắt đỏ long lanh đầm lệ khiến hắn không thể kìm lòng, “Tám năm rồi em vẫn không thể quên anh, em biết, em biết anh cũng vậy! James, em đã sai rồi... Vì sao anh không thể cho chúng ta thêm một cơ hội nữa? James, nhìn em đi, em không thể yêu ai ngoài anh, James, làm ơn, anh biết em nói thật mà... Có Chúa chứng giám, em yêu anh, ôi...”

Vương Vũ Lam không thể kìm lòng, òa lên khiến hắn khó xử. Một vài người khách quanh đó đã chú ý đến bàn của hắn, và Hàm Vũ Phong hoàn toàn không muốn gây sự chú ý ở đây, ở nơi chỉ cách công ty của hắn một con đường, nơi không còn lạ lẫm đối với hắn và nhân viên của hắn. Hàm Vũ Phong suy nghĩ thật nhanh, đứng dậy, kéo tay cô và đi thẳng vào vệ sinh phía trong. Hắn lùi vào thật sâu, dừng lại ở ranh giới giữa nam và nữ. Hắn để Vũ Lam đứng trước mặt mình, tựa lưng vào bức tường phía sau, vuốt tóc một cách mất kiểm soát. Hắn bối rối khi người tình cũ xuất hiện, một mực đòi quay lại trong khi hắn đã yêu người khác; hắn bối rối vì cảm xúc của chính mình, một thứ cảm xúc hỗn độn, không thể tiến lên cũng không thể lùi lại. Vũ Lam khóc nức lên, luôn lặp lại một câu “Em xin lỗi”. Lúc này, hắn chỉ muốn gọi điện cho Trần Hải Minh và nhảy ngay lên xe cứu giá của cậu.

“Emily, tôi muốn em hiểu điều này. Tất cả những gì chúng ta có... đã qua hết rồi. Bây giờ... tôi đã yêu người khác...”

Lời phân trần của hắn như một loại thần dược, ngừng ngay lập tức tiếng khóc thút thít của Vương Vũ Lam. Cô mở to đôi mắt ngẩn lệ, nhìn hắn sững sờ một lúc.

“Có phải... cô gái... cô gái khiêu vũ cùng anh không?”, Vũ Lam hỏi, giọng lạc đi vì trận khóc. Hắn thở dài không đáp. Vũ Lục Hàn thực chất chưa đồng ý làm bạn gái hắn. Nhưng có hề gì, cô ấy rõ ràng rất thích hắn mà.

“Emily, đừng tốn thời gian cho tôi nữa. Tôi thật sự mong em hãy sống thật tốt, và quên tôi đi. James Adam... không còn của em nữa rồi...”, hắn chậm rãi giải thích, nhìn vào đôi mắt hỗn độn của Vũ Lam. Cô đang bất động. Hắn yên lặng chờ đợi, không có phản ứng. Hắn đã đứng thẳng, toan cất lời từ biệt cuối cùng, thì Vương Vũ Lam nhanh chóng ôm choàng lấy hắn, và hôn lên môi hắn trong nỗi bàng hoàng của Hàm Vũ Phong. Lần đầu trong nhiều năm, adrenaline lại bùng cháy trong từng mạch máu của hắn, giục gã tìm đập nhanh, và cả người hắn nóng bừng. Vương Vũ Lam run rẩy hôn, nụ hôn như một sự cầu xin không lời. Hàm Vũ Phong nhất thời không còn tỉnh táo, không còn tự chủ nữa. Tám năm trôi qua, hắn nhận ra bản thân vẫn thêm khát hương vị quen thuộc này đến điên dại.

Chẳng còn gì có thể ngăn cản hắn hôn cô gái ấy.

Người hiểu rõ về Hàm Vũ Phong nhất chỉ có thể là Trần Hải Minh, khoan, Hoàng Lâm có khi cũng biết đôi chút... Vũ Lục Hàn ngồi một mình giữa căn phòng rộng lớn, cuộn tròn trên sofa êm ái. Bây giờ đã hơn hai giờ, một tiếng nữa Hàm Vũ Phong sẽ trở về. Với Juliano như một người bảo hộ vô hình bên ngoài kia, cô không thể nào lên ra ngoài để đi gặp bất cứ ai nữa. Hay là gọi điện hỏi? Bỗng dưng gọi điện để hỏi về chuyện riêng tư như vậy, có phải là đã vô duyên quá rồi không? Đúng lúc nổi bứt rứt của cô lên đỉnh điểm, tiếng chuông điện thoại lời cô về hiện tại. Vũ Lục Hàn vội lấy điện thoại, thầm mong là Hàm Vũ Phong, nhưng rất cuộc màn hình hiện cái tên “Hoàng Lâm”. Hoàng Lâm, phải rồi, nếu cậu là người chủ động gọi điện, cô sẽ không lo mình thành người vô duyên nữa. Hoàng Lâm chắc chắn sẽ không ngại hé lộ cho cô vài điều đâu...

“Em đây?”

“Chào em”, giọng nói mềm mại của chàng Thư Sinh vang lên, “Tôi chỉ muốn nhắc nhở em về buổi hẹn gặp thử việc chiều mai. Em còn nhớ chứ?”

Hẹn gặp thử việc? Ngày mai đã là thứ tư rồi sao?

“Vâng... vâng, em nhớ”, Vũ Lục Hàn đáp bừa, “Thật ra... em cũng đang định gặp anh... để hỏi một số chuyện...”

“Thật sao? Em muốn gặp tôi?”, Hoàng Lâm tỏ ra ngạc nhiên, sau đó cười một tiếng thích thú, “Tôi luôn rảnh cho em mà. Bây giờ được chứ?”

“Bây... giờ? Không... em nghĩ là không được...”, cô lén lút nhìn ra ngoài cửa, vẫn thấy bóng dáng to lớn của anh tài xế người Thụy Sĩ, “Em rất muốn trao đổi ngay về chuyện này, nhưng... hiện em đang mắc kẹt...”

“Chuyện này có thể nói qua điện thoại không? Hay... tôi có thể đến chỗ em?”, câu hỏi của Hoàng Lâm khiến cô có chút bối rối. Ồ không, tôi đang ở nhà của Hàm Vũ Phong đấy.

“Thật ra... chuyện cũng không mấy quan trọng... nhưng gặp mặt thì sẽ... đỡ... vô duyên...”

“Tôi sẽ không đánh giá em đâu, bé bỏng ạ”, Hoàng Lâm buông lời trêu ghẹo. Cô đỏ mặt không vì lí do gì cả.

“VẬY... một câu hỏi riêng tư thôi... về... về Hàm Vũ Phong...”

Cô gần như thì thầm cái tên Hàm Vũ Phong. Có chút gì đó trong cô cảm thấy rằng thật không tiện khi nhắc đến hẳn trước mặt Hoàng Lâm. Phía bên kia, không khí dường như trùng xuống, truyền sang bên cô một cảm giác lạnh lẽo. Hoàng Lâm hắng giọng, có vẻ cảm nhận một cái nhún vai rất nhẹ dù Hoàng Lâm không có ở đây.

“Em hỏi đi?”

“Anh có biết... những người Hàm Vũ Phong... ừm... từng yêu không?”, cô rụt rè hỏi, bỗng thấy hồi hộp, nín thở chờ đợi. Hoàng Lâm yên lặng một lúc, giọng nói nhàn nhạt trả lời:

“Tôi chỉ được biết cậu ta từng yêu một cô gái khi còn ở Anh. Nhưng là ai thì không rõ, em nên hỏi Mike về cô ta... Ý tôi là Hải Minh. Nếu là chuyện ở Anh thì Hải Minh là người tường tận nhất, cậu ta ở cùng một chỗ với Hàm Vũ Phong, về nước cùng một ngày.”

“Ồ... vậy...”

“Em còn điều gì khác để hỏi không? Bởi tôi thật sự không biết nhiều về quá khứ của cậu ta. Tôi mới chỉ quen cậu ấy tám năm trước, thật sự không thể giải đáp cho em điều gì cả...”

Âm điệu không được vui trong giọng nói của Hoàng Lâm khiến Vũ Lục Hàn vô cùng áy náy. Đúng là rất mất lịch sự khi cứ gặng

hỏi một người về một người khác. Vì thế Vũ Lục Hàn quyết định sẽ ngừng lại ở đây.

“Em xin lỗi”, cô thỏ thẻ, “VẬY... ngày mai em sẽ đến công ty của anh...”

“Ngày mai tôi đón em. Đừng quên, đừng trễ hẹn. Tôi sẽ nhắn tin cho em. Tôi phải đi bây giờ, hẹn gặp lại.”

Lạnh lùng, dứt khoát. Hoàng Lâm chưa bao giờ biểu hiện như vậy trước cô. Vũ Lục Hàn có chút ngỡ ngàng, nhìn chăm chăm vào cái tên Hoàng Lâm trong điện thoại. Cô không biết đã làm gì khiến Thư Sinh khó chịu nữa, có lẽ cô đã làm phiền không đúng lúc rồi. Thật ra, Hoàng Lâm là người chủ động gọi mà, cô chỉ muốn hỏi thôi...

Hàm Vũ Phong đứng ở ngưỡng cửa. Vũ Lục Hàn giật mình ngồi dậy khi cánh cửa mở làm động đến cô, nhận ra bản thân đã ngủ quên trên ghế. Cô ngại ngùng nhìn hẳn, và hẳn đáp lại bằng cái nhìn vô cùng dịu dàng. Hẳn cởi áo vest, thả lên ghế, lại gần cô, âu yếm vuốt tóc cô. Cô cảm thấy một nét thanh thản lạ lùng ở hẳn, cứ như thể hẳn vừa nhận được một tấm vé du lịch châu Âu miễn phí vậy.

“Em có nhớ tôi không vậy?”

“Không. Chúng ta mới chỉ không gặp nhau trong tám tiếng thôi mà”, Vũ Lục Hàn thản nhiên đáp. Hẳn bật cười trước câu nói ấy, đưa người đến gần khiến cô tự động lui lại.

“Em không nhớ tôi dù chỉ một chút sao?”, hẳn dùng ánh mắt quyến rũ nhất, nhìn thẳng vào cô. Hẳn biết cô thường hay đỏ mặt trước hành động này, quả nhiên, hai gò má cô đã đỏ ửng.

“Em có chuyện rất quan trọng... cần nói đây”, cô đẩy hắn ra, quay đầu lảng tránh. Hàm Vũ Phong vẫn tự tin mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô, sẵn tay quàng qua gác nhẹ lên thành ghế, bàn tay buông thong gần vai cô. Hắn thoả mái thả lỏng trên ghế, quay sang cười với Vũ Lục Hàn.

“Em đồng ý yêu tôi rồi hả?”

Vũ Lục Hàn không đáp lại câu hỏi ấy, lườm hắn và tỏ ra trang trọng.

“Ngày mai, em sẽ đi thử việc tại công ty của Hoàng Lâm.”

Một giây im lặng. Hai giây im lặng. Ba giây im lặng. Tưởng chừng chỉ còn tiếng tíc tắc đầy sốt ruột của thời gian vang lên trong căn phòng trống. Hàm Vũ Phong lặng đi sau câu nói ấy, cảm xúc của hắn, nhìn kỹ cũng không thể đoán ra.

“Em... vẫn đồng ý đi thử việc?”, sau khoảng thời gian dường như vô tận, Hàm Vũ Phong lên tiếng. Vũ Lục Hàn càng thêm căng thẳng.

“Em đã nhận lời rồi, em không thể nói mà không làm.”

“Em muốn gây khó dễ cho tôi phải không?”, hắn đột nhiên đứng vụt dậy, “Em đang ở cùng tôi, Vũ Lục Hàn, phải làm sao để em nhớ được rằng em đang ở cùng tôi? Nếu cậu ta biết em ở với tôi, điều gì sẽ xảy ra chứ?”

“Anh thật kì lạ!”, Vũ Lục Hàn nhăn mặt lại, “Cách đây mấy ngày anh nói rằng hai người yêu nhau ở với nhau là bình thường ở đất nước của anh. Bây giờ anh lại sợ có người biết anh ở cùng người khác?”

“Em... em chưa từng đồng ý làm bạn gái tôi, em nhớ không?”, hắn quay phắt người lại, nhìn thẳng vào mắt cô. Vũ Lục Hàn lập tức im bặt.

“Em muốn tôi phải làm gì? Em có thích tôi không? Em có yêu tôi không? Em không cho tôi câu trả lời nhưng em lại muốn được đối xử như một người bạn gái? Nếu em khó xử, tôi cũng khó xử như em vậy!”, hắn đổ người xuống ghế, “Vũ Lục Hàn, có được em khó như hái sao trên trời! Tôi phải làm gì để em đồng ý yêu tôi?”

Vũ Lục Hàn trợn tròn mắt, cứng họng trước những gì hắn nói. Chúa ơi, cô không những vô cùng thích hắn, cô yêu hắn. Cô đã nung nấu cả quãng thời gian dài chỉ để nói cô yêu hắn, nhưng khi cơ hội đến, cô lại chùn bước. Đây là lần đầu tiên cô hiểu được cảm xúc khi yêu một người, cô muốn nó phải thật thiêng liêng và đặc biệt. Hắn luôn nói yêu cô, và như lúc này đây, luôn tỏ ra đau khổ khi cô chưa mở miệng nói đồng ý. Thế mà ở hắn vẫn có những điều không thành thật, không đủ sức thuyết phục. Cô có cảm giác như, hắn đang bị hối thúc để yêu cô vậy.

Tình yêu có thể bất ngờ nảy sinh chỉ trong một tích tắc, cô không hề nghi ngờ điều ấy; nhưng việc liên tục nói yêu cô, liên tục quyến rũ cô chỉ với mười phần trăm thật lòng, Vũ Lục Hàn hoàn toàn không dám mạo hiểm. Cô thà không có người yêu, còn hơn yêu một người không thật lòng yêu mình. Chưa kể, những hiểu biết mờ mờ của cô về một người tình cũ tại Anh của Hàm Vũ Phong khiến cô cảm thấy hắn chỉ muốn yêu để bù lấp những cảm xúc trống trải từ quá khứ. Vũ Lục Hàn sẽ làm rõ điều đó, chắc chắn rồi. Tìm hiểu về người mình sẽ yêu chẳng có gì sai trái. Hắn có quyền chờ đợi đến một khoảng thời gian thích hợp để kể cho cô nghe về quá khứ, thì cô cũng có quyền đi tìm hiểu trước về nó, rồi lắng nghe tường tận một lần nữa từ Hàm Vũ Phong. Cô yêu hắn, nếu hắn có thể chờ đợi cô, thì hắn thật sự ít nhiều cũng có tình cảm với cô rồi. Có điều, khiến hắn phải khổ sở như vậy chỉ để chờ đợi câu trả lời từ cô, e rằng Vũ Lục Hàn không thích điều đó.

“Em... muốn... đợi...”

“Em còn chờ đợi cái gì nữa?”, Hàm Vũ Phong tỏ ra khó chịu, “Có phải em đã thích Hoàng Lâm nên không muốn đồng ý với tôi để tiện qua lại với cậu ta?”

“Cái gì? Không!”, Vũ Lục Hàn mở to mắt, bật dậy, “Nếu tôi thích Hoàng Lâm thì giờ này tôi không ở đây với ngài đâu, ngài James ạ! Trong mắt Ngài, tôi là người tính toán, vụ lợi như vậy sao?”

“Vậy lí do của em là gì, khi để tôi chờ đợi như vậy?”, hắn tựa lưng vào ghế, vuốt tóc một cách mất kiểm soát. Vũ Lục Hàn giãn dần cơ mặt, tự nhủ rằng hắn chỉ đang ghen mà thôi.

“Anh có muốn em nói thẳng không?”

“Làm ơn!”, hắn cúi đầu đáp. Vũ Lục Hàn bặm môi, nhìn vào bức tường sau lưng hắn.

“Em cảm thấy không tin tưởng anh, bởi vì anh không muốn cho em biết bất cứ điều gì về bản thân hết!”

“Cái gì?”, hắn tỏ ra sững sốt, “Em không tin tưởng tôi vì tôi không kể chuyện cho em?”

“Đúng thế.”

“Em bao nhiêu tuổi rồi? Sao còn giữ suy nghĩ trẻ con như vậy?”, hắn bật cười, một lần nữa vuốt tóc, “Vì sao em nghĩ rằng tôi sẽ không kể bất cứ điều gì cho em?”

Bởi vì anh đang che giấu một cô nàng giống-hệt-tôi đấy, đồ láu cá. Anh yêu tôi vì cái gì hả? “Em... không thấy... yên tâm!”

“Không phải bây giờ, Vũ Lục Hàn”, đôi mắt nâu khói nhìn cô phức tạp, “Một ngày, khi tôi sẵn sàng, tôi sẽ nói hết. Nhưng không phải bây giờ.”

Ồ, còn tôi sắp sửa biết hết chỉ trong vài giờ nữa thôi. “Hi vọng ngày anh sẵn sàng không còn xa”, Vũ Lục Hàn nhún vai, đứng dậy, cầm điện thoại chạy thẳng lên lầu. Trần Hải Minh, chỉ cần có số của Trần Hải Minh, cô sẽ không cần đợi hắn phải sẵn sàng nữa. Cô sẽ giải quyết được bài toán có ẩn số khó tìm nhất trên giải ngân hà này. Bài toán với ẩn số được đặt tên Hàm Vũ Phong.

69. Chương 69

UNTITLED PART 69

Làm thế nào để có được số điện thoại của Trần Hải Minh?

“Em ở yên trong nhà và đừng trốn đi đâu đấy”, Hàm Vũ Phong dặn dò vào lúc bốn giờ, đã sẵn sàng thay một bộ đồ đi-chơi rất thoải mái: áo len dài tay, jacket da, jogger biker, và đôi Chuck Taylor all black đồng bộ một màu đen từ trên xuống. Hắn định khoe mình là dân da trắng đây mà, cô thậm chí đánh giá, mới về nhà được chưa đầy một tiếng đã thay đồ đi chơi, vứt cô lại đây như một kiểu thú cưng vậy. “Tôi chỉ đi một lúc thôi. Và chúng ta sẽ đi ăn cùng nhau.”

“Hân hạnh chờ đợi”, Vũ Lục Hàn lẩm bẩm. Hàm Vũ Phong nhếch miệng cười khi nghe được câu nói ấy. Trước kia, Vũ Lục Hàn sẽ nghĩ thầm trong đầu và chỉ thể hiện qua gương mặt bất mãn. Bây giờ, hắn đã được công khai chiêm ngưỡng sự công kích của cô. Cô gái này là một thực thể không vừa, hắn tự nhắc nhở bản thân, rồi nhân lúc cô không chú ý mà hôn lên má cô một cái. Vũ Lục Hàn giật bản mình, nhả mặt tỏ vẻ không thích, nhưng thực chất đang reo vang trong lòng. Hàm Vũ Phong còn chẳng thèm bận tâm đến biểu cảm buồn cười của cô.

Lúc này, lại chỉ có một mình, Vũ Lục Hàn rúc vào cái chăn to sụ trong phòng ngủ, mân mê điện thoại trên tay, mắt nhìn mông lung. Hàm Vũ Phong đi rồi, nếu hỏi hắn, tên đó chắc chắn sẽ gây khó dễ cho cô, có khi khuyên bảo luôn Trần Hải Minh hãy đi đổi số điện thoại; mà lên lấy số cũng không được, cô không thích những trò lén lút. Hoàng Lâm chắc chắn có số của Tóc Đỏ, nhưng cô đã làm phiền cậu rồi và không thể lại vô duyên gọi cho cậu để hỏi về người khác một lần nữa. Từ Thiên cũng là bạn của Trần Hải Minh, anh không thể không biết, nhưng anh có lẽ đang bận rồi, và cô cũng đã một lần làm phiền chàng bác sĩ. Nghĩ đi nghĩ lại, Vũ Lục Hàn cảm thấy tiếc nuối khi ngay từ đầu không xin số của Trần Hải Minh. Bây giờ, thời điểm cần nhất, cô lại không có! Thật trớ trêu...

Tiếng chuông gọi cửa đột ngột vang lên. Vũ Lục Hàn giật mình, chạy ra khỏi phòng ngủ. Hàm Vũ Phong đi vắng, và hắn đương nhiên không cần gọi cửa. Đèn bên dưới chưa tắt, cô không thể làm ngơ tiếng chuông được, đành rón rén đi xuống và thận trọng đánh giá bóng đen đằng sau cánh cửa kính mờ. Có phải người ta đến dọn phòng không? Không, Vũ Lục Hàn là người làm việc đó mà, hắn còn phải cần ai nữa. Có phải một nhân viên nào đó dưới khách sạn lên tìm hắn có việc không? Không, không, thật vô lý, đây được coi như căn hộ riêng của hắn, chẳng ai bỗng dưng lên đây tìm hắn vì công việc cả, họ chắc chắn sẽ có cách liên lạc riêng của mình. Vậy có phải... người thu tiền điện nước không? Nghe có vẻ vô lý nhưng Hàm Vũ Phong

là ông chủ mà, nhân viên thu tiền đến gặp người chủ để thu tiền cả tòa nhà này cũng là hợp lý phải không? Không, Hàm Vũ Phong đâu có kém thông minh đến mức không tự có cho mình một nhân viên tài chính riêng... Mọi khả năng cô có thể nghĩ tới đều không khả thi, vậy người dám đứng trước nơi ở của Hàm Vũ Phong mà gõ cửa có thể là ai được chứ?

Đứng tần ngần một hồi lâu, Vũ Lục Hàn cũng quyết định lại gần cửa. Cô loay hoay với bảng điện tử bên cạnh cánh cửa, vì sao hần lại có thể hứng thú sử dụng những thứ khó hiểu đến mức này! Vũ Lục Hàn ấn đại vào nút màu xanh, bởi cô đã ấn vào nút đó để mở cánh cửa từ bên ngoài. Cánh cửa kính mờ bất ngờ bật mở khiến cô giật nảy mình, và vô cùng ngạc nhiên bởi người đang chờ đợi phía sau cánh cửa, nhìn lại cô bằng đôi mắt mở to sững sờ, là Chu Bạch Thảo. Nàng như đang chuẩn bị cho một cuộc hẹn hò; mái tóc đen dài uốn xoắn nhẹ tét đuôi cá kiểu Pháp, chiếc váy len màu trắng kem trang nhã của Chanel, đôi giày búp bê màu đỏ mận trùng màu với túi xách Gucci xinh xắn đeo hồ trên vai. Chu Bạch Thảo gần như hóa đá trước ngưỡng cửa khi nhìn thấy kẻ chào đón mình là Vũ Lục Hàn. Không hơn gì nàng, Vũ Lục Hàn cũng chỉ biết tròn mắt nhìn và bất động. Người tạm thời xóa tan khoảnh khắc ngưng ngừng ấy là anh tài xế người Thụy Sĩ, Julianio.

“Cô Vũ”, anh ta đứng phía sau Chu Bạch Thảo, nhìn thẳng vào cô, “Ngài Adam nói rằng Ngài không thể liên lạc với cô. Ngài muốn chuyển lời đến cô: “Chu Bạch Thảo đang đến. Tôi đang về, hãy để cô ấy đợi”...”

“Vâng...”, Vũ Lục Hàn sực tỉnh, nhớ ra điện thoại cô còn vứt trên giường, rồi lại lúng túng trước cái nhìn dò xét của nàng tiểu thư xinh đẹp, “Tôi sẽ... gọi lại cho... ừm, Ngài Adam. Cảm ơn, J.”

“Tôi vẫn ở ngoài này, nếu cô cần”, Julianio cúi đầu và đứng nghiêng sang một bên. Chu Bạch Thảo chớp mắt như để khẳng định đây là hiện thực, bật ra một tiếng cười khẩy chua chát.

“Cô đã thành chủ nhân ở nơi này từ bao giờ vậy?”

Vũ Lục Hàn nuốt khan. Cô vẫn chưa thể vượt qua nỗi sợ hãi vô cớ khi nói chuyện với Chu Bạch Thảo. Khí chất của nàng tuyệt đối lấn át cô. Cô đứng lùi sang, chừa lại lối đi vào, lí nhí đáp một câu không khớp:

“Cô... hãy vào nhà... đợi Hàm Vũ Phong...”

Chu Bạch Thảo nhìn chằm chằm vào cô, rồi ngẩng cao đầu bước vào, tiến thẳng về chiếc ghế salon êm ái và ngồi xuống không khách khí. Vũ Lục Hàn lật đật chạy vào bếp, mở tủ lạnh nhìn quanh tìm đồ uống, nhưng lại quay sang hỏi:

“Cô có muốn uống gì không?”

“Nước lọc, cảm ơn.”

Trái với suy nghĩ của cô, nàng không tỏ vẻ hần học và cũng không cố làm khó cô. Vũ Lục Hàn với tay lấy cái cốc thủy tinh đẹp nhất trong tủ, bắt chước Từ Thiên, lấy hai phần nước nóng và một phần nước lạnh. Cô sợ rằng nước sẽ quá nóng khiến nàng khó chịu, lại thêm một chút nước lạnh cho đến khi không còn khói bốc lên. Chu Bạch Thảo quan sát cẩn thận từng hành động của cô, nhìn chằm chằm vào cốc nước trước mặt, nhìn theo cô ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh. Vũ Lục Hàn ngồi vắn vẹo những ngón tay vì không có gì để nói, trong khi Chu Bạch Thảo bất thường im lặng.

“Cô đã ở đây bao lâu rồi?”, Chu Bạch Thảo tự mình phá vỡ sự im lặng ấy, hỏi với giọng lạnh lùng nhất, “Trước hay sau bữa tiệc sinh nhật tôi?”

Vũ Lục Hàn nuốt khan. “Sau.”

“Vậy là... cô coi thường lời tôi nói ư?”, nàng đổi giọng đe dọa một cách khác thường. Vũ Lục Hàn không cúi gằm mặt sợ sệt nữa, nhưng cũng không nhìn nàng.

“Tôi chưa bao giờ coi thường”, cô đáp, “Nhưng... cô không hiểu sự thật đâu...”

“Sự thật là cái quái gì? Tôi đã chịu quá đủ cách đối xử tệ hại của anh ấy với mình, chỉ vì cô! Cô cũng là cái quái gì ở đây chứ?”, Chu Bạch Thảo rít lên đầy hần học. Vũ Lục Hàn bất giác cúi đầu.

“Tôi... tôi là người giúp việc của Hàm Vũ Phong!”

Chỉ khi nói xong, cô mới nhận ra điều mình vừa làm. Hàm Vũ Phong sẽ điên lên mất, Vũ Lục Hàn tim đập rối loạn.

“Cô nói cái gì? Lý do buồn cười nhất tôi từng được nghe”, nàng khoanh tay lại, cười khẩy nhìn cô. Vũ Lục Hàn chỉ lắc đầu.

“Tôi chẳng có lý do gì để ở đây, cùng Hàm Vũ Phong”, Vũ Lục Hàn đáp.

“Có đấy. Cô cũng chỉ muốn quyến rũ anh ấy, và tài sản của anh ấy”, nàng cười lớn, “Người đến quần áo cũng không thể tự mua như cô, ngoài tiền ra còn cần gì nữa!”

“Cô đang hiểu nhầm rồi”, Vũ Lục Hàn nhăn nhó, nhưng không ngẩng đầu lên dù chỉ một chút, “Hàm Vũ Phong... có thể... đã... chú ý tới người khác. Tôi hoàn toàn không ở đây vì tiền hay tình cảm...”

“Chú ý đến người khác?”, Chu Bạch Thảo đột nhiên rướn người về phía Vũ Lục Hàn, “Cô đang nói bậy về thứ điên rồ gì vậy?”

Vũ Lục Hàn cắn môi. Có điều gì đó thúc đẩy cô phải nói về cô gái này. Khi ở trên tàu, Chu Bạch Thảo cũng đã từng đề cập đến cô gái ấy. Nhưng nói ra khi chưa có chút cơ sở nào, liệu có đúng đắn không? Chu Bạch Thảo có sẵn sàng để biết về sự xuất hiện của cô gái ấy? Nàng đã theo đuổi hắn gần mười năm trời, một người trung thành đến kinh ngạc. Nói ra bây giờ cũng giống như hắt vào nàng một gáo nước lạnh. Nhưng nếu không nói, nàng vẫn sẽ tiếp tục mù quáng chạy theo hắn một cách vô ích. Hàm Vũ Phong vốn không hề muốn đáp lại nàng. Vũ Lục Hàn nhớ đến những biểu hiện bỏ rơi của hắn với nàng, ngay trên con tàu của nàng, ngay tại biệt thự của gia đình nàng. Hắn bây giờ không còn sự chú ý nào dành cho nàng nữa. Ngay cả Vũ Lục Hàn, cô cũng không biết liệu hắn có chút nào nghĩ đến cô?

“Chị Bạch Thảo”, Vũ Lục Hàn đột nhiên đổi giọng nói, nhìn thẳng vào nàng khiến nàng có chút bất ngờ, “Chị là người hết lòng yêu thương Hàm Vũ Phong một cách chân thành nhất, những người kiên nhẫn và chung tình như chị rất hiếm có bây giờ. Vì vậy em mong chị dành tình cảm của mình cho người... xứng đáng hơn, đừng mất công theo đuổi Hàm Vũ Phong nữa...”

“Cô đang nói cái quái gì thế?”, Chu Bạch Thảo nhìn cô hần học, “Bây giờ cô đang đe dọa lại tôi à?”

“Không”, Vũ Lục Hàn ngắt lời, mỗi khi nói một câu, tim lại đập rất mạnh, “Chị thật sự đang tốn thời gian của mình đấy...”

“Ý cô là Hàm Vũ Phong sẽ không bao giờ yêu tôi? Và sẽ yêu cô?”, Chu Bạch Thảo cười giễu cợt, với lấy cốc nước và uống một ngụm. Nàng thấy chột dạ khi Vũ Lục Hàn bất ngờ thay đổi như vậy. Lần cuối nàng nói chuyện với Vũ Lục Hàn, cô vẫn còn cúi gằm mặt và im thin thít. Có gì đó đã thay đổi cô gái này, và nàng khá không thích điều đó. Có nghĩa đối thủ của nàng đã khôn ngoan lên một bậc, và đã tỏ ra mình cũng là một kẻ không vừa. Dĩ nhiên rồi, nàng bĩu môi, Vũ Lục Hàn chắc chắn không hề đơn giản khi có thể quyến rũ Hàm Vũ Phong. Cô ta chắc hẳn phải vô cùng mưu mô và đầy toan tính thì mới qua mặt được nàng. Hàm Vũ Phong, anh không ở đây để chứng kiến cái đuôi của con cáo...

“Chị đang hiểu nhầm rồi...”

“Cô... đúng là không tầm thường”, Chu Bạch Thảo lập tức ngắt lời. Điều này làm Vũ Lục Hàn mất bình tĩnh, lo sợ nàng sẽ không lắng nghe mình, “Cô nghĩ cô có thể đấu lại với tôi ư? Cô Vũ, tôi có tất cả, còn cô chẳng có gì! Cô...”

“Hàm Vũ Phong gặp lại người yêu cũ rồi!”

Vũ Lục Hàn nhanh chóng cắt ngang, nói thật nhanh rồi bối rối nhìn ánh mắt sững sờ của Chu Bạch Thảo. Nàng gần như không nói nên lời.

“Thật... thật ra thì cũng chưa rõ... nhưng cô gái ấy... khả năng cao chính là người yêu cũ...”

“Cô gái nào?”, Chu Bạch Thảo vô thức hỏi, giọng lạc đi. Một mình Vũ Lục Hàn đã là vô cùng tệ. Người yêu cũ xuất hiện lại là tệ gấp đôi. Nàng đã từng nghe Trần Hải Minh kể về người con gái Hàm Vũ Phong một thời yêu tha thiết, nàng không phủ nhận đã thâm ghen tị với người ấy. Nàng nhẹ nhõm khi cô ta tự mình phản bội Hàm Vũ Phong; điều đó có nghĩa hắn sẽ không đời nào quay lại với mối tình ấy nữa. Vậy mà sao lúc này, trong lòng nàng như có lửa đốt. Bỗng chốc, Hàm Vũ Phong cứ như đã tuột xa khỏi tầm tay.

“Em... nghĩ rằng... đó là... hàng xóm của anh Từ Thiên. Em chưa... chắc chắn, em muốn hỏi anh Trần Hải Minh...”, Vũ Lục Hàn vừa nói vừa nuốt khan, khó xử trước phản ứng của nàng. Chu Bạch Thảo đột ngột đứng phắt dậy, kéo tay cô đi thẳng ra cửa.

“Đi đến nhà Trần Hải Minh!”, nàng không màng đến quyết định của cô, kéo cô phăm phăm đi ra khỏi căn hộ của hân. Julianο quả nhiên vẫn nghiêm túc đứng ở bên ngoài, nhìn thấy Vũ Lục Hàn bị khách của Hàm Vũ Phong kéo đi như thế, không do dự ngăn lại.

“Ngài Adam sẽ về bây giờ. Mong các cô sẽ ở yên chờ đợi.”

“Chúng tôi không phải tù nhân của các người!”, Chu Bạch Thảo hét lên bằng thứ tiếng Anh hoàn hảo, “Tránh ra trước khi tôi đề nghị Hàm Vũ Phong sa thải anh!”

“J, tôi sẽ gọi cho James”, Vũ Lục Hàn lúng túng nói, hơi xấu hổ bởi ngoại ngữ kém cỏi so với nàng, “Anh không phiền đưa chúng tôi đến một nơi chứ?”

Người Thụy Sĩ nhìn lần lượt hai cô gái, rồi đi thẳng về căn hộ của Hàm Vũ Phong.

“Rất hân hạnh”, Julianο tự tay gõ mã hóa để khóa cánh cửa, và chậm rãi đi phía sau hai cô gái rời khỏi khách sạn của Hàm Vũ Phong.

Trong phòng ngủ, trên giường, điện thoại của Vũ Lục Hàn vang lên lần thứ ba.

Trần Hải Minh sở hữu một căn hộ to vừa phải tại một chung cư đắt tiền thuộc khu đô thị hiện đại của Hoàng Lâm. Cậu luôn thích sự đơn giản, nên mọi thứ trong căn hộ đều được bài trí theo cách đơn giản nhất. Chỉ riêng bếp, Trần Hải Minh không hề thiếu bất cứ loại dụng cụ gì. Lúc này, cậu đang bận bịu làm một chiếc bánh moose dâu tây, bởi Chu Bạch Thảo gọi điện nói sẽ đến cùng Vũ Lục Hàn. Hai người họ dường như không thích nhau, cậu nhận định từ trước, giờ lại rủ nhau đi chơi rồi ghé qua chỗ cậu? Con gái, không bao giờ có thể hiểu nổi họ...

Chuông cửa vang lên, Chu Bạch Thảo và Vũ Lục Hàn hân đã đến. Tóc Đỏ vặn lò nướng, rồi nhanh chóng mở cửa. Trái với sự niềm nở của cậu, Chu Bạch Thảo trông như người mất hồn, và Vũ Lục Hàn cứ như một cô bảo mẫu đi theo trông nom nàng tiểu thư. Sau vài giây kinh ngạc, Trần Hải Minh mời họ vào và nói một vài câu chuyện phiếm. Chỉ có Vũ Lục Hàn đáp lời một cách xã giao, còn nàng tuyệt nhiên im lặng. Tò mò rồi đây, cậu nghĩ, hai người họ đang chơi trò gì vậy? Tóc Đỏ theo thói quen rót hai ly vang trắng, và quay sang nhìn Vũ Lục Hàn.

“Em có uống được không?”, cậu giơ chai rượu lên. Cô vội vã lắc đầu.

“Em chỉ uống nước thôi, cảm ơn anh!”

“Đó là Sauvignon Blanc đấy”, Chu Bạch Thảo nhìn cô, có chút khinh miệt. Vũ Lục Hàn rõ ràng không biết thưởng thức.

“Anh đang làm chút đồ ăn nhẹ, chính xác là bánh. Vì thế uống thứ này có lẽ phù hợp hơn uống nước...”, Trần Hải Minh nhìn cô giải thích, liếc qua đồng hồ. Còn năm phút nữa bánh sẽ hoàn thành. Mùi thơm ngậy đã bắt đầu vương khắp nơi.

“Em cảm ơn, nhưng em chỉ uống nước thôi...”, cô một mực từ chối. Vũ Lục Hàn đã vô cùng sợ uống rượu sau buổi tối ngày hôm ấy. Nếu không bắt buộc, cô sẽ không bao giờ nhấp môi thêm lần thứ hai.

“VẬY... hai cô nhóc cần tôi vào việc gì?”, Tóc Đỏ đặt chai rượu lên bàn, lấy cho Vũ Lục Hàn một cốc nước lọc, “Tôi có thể giúp gì cho hai quý cô?”

“Anh phải kể rõ cho em nghe về người yêu cũ của Hàm Vũ Phong!”, Chu Bạch Thảo không cần kiêng nể, lập tức vào đề, “Lần này là một sự cầu xin. Xin anh đừng giấu điều gì nữa!”

Một vài giây ngỡ ngàng ập đến. Trần Hải Minh ngồi bất động trên ghế, mở to mắt nhìn nàng, rồi nhìn cô gái ngồi bên cạnh. Cậu rõ ràng còn ái ngại Vũ Lục Hàn. Cô bắt được suy nghĩ của cậu, đành lòng lên tiếng.

“Em hình như có một linh cảm rằng Hàm Vũ Phong đã gặp được người yêu trước...”

“Vậy là em biết cả rồi ư?”, giọng của cậu trầm hẳn. Trần Hải Minh vẫn còn bất ngờ trước diễn biến mới mẻ này. Cậu chưa từng nghĩ sẽ có ngày Vũ Lục Hàn phát hiện ra – mà không phải thông qua Hàm Vũ Phong.

“Biết... cái gì?”, Vũ Lục Hàn nghiêng đầu hỏi lại. Trần Hải Minh càng thêm ngạc nhiên.

“Em vẫn chưa biết? Vì sao em nghĩ cậu ta đã gặp được người yêu cũ của mình?”, Tóc Đỏ thốt lên. Cô rụt cổ lại, thở dài.

“Em thực chất đã đi hỏi Từ Thiên. Em nghĩ rằng cô Vũ Lam, người đi cùng anh Từ Thiên hôm chủ nhật, là người yêu cũ của Hàm Vũ Phong...”

“Là cô ả đó?”, Chu Bạch Thảo trợn mắt, rít lên. Chẳng trách cô chưa bao giờ gặp cô ta, nhưng lại thấy vô cùng khó chịu. Trần Hải Minh chỉ nhìn một mình Vũ Lục Hàn, ánh mắt đan xen nhiều cảm xúc hỗn tạp.

“Em đã biết được bao nhiêu rồi?”

“Em biết rằng Vũ Lam vừa trở về từ Anh tháng trước, ở cùng mẹ là hàng xóm cạnh gia đình Từ Thiên, đã có vài mối tình khi còn ở Anh, và...”

Sự ngập ngừng của cô khiến Chu Bạch Thảo sốt ruột.

“Thế cuối cùng cô ả đó có phải người yêu của anh Vũ Phong hay không?”

“Và sao?”, Tóc Đỏ gặng hỏi. Vũ Lục Hàn đảo mắt, nhìn đi nơi khác.

“Em cũng không biết, nhưng anh Từ Thiên nói, em... ừm, em và cô gái ấy... khá giống nhau...”

Trần Hải Minh nghe như một tiếng sấm ngang tai. Hàm Vũ Phong, lần này thì cậu xong thật rồi!

“Vũ Lục Hàn, hai người không giống nhau một tí nào!”, Tóc Đỏ quyết định lấp liếm hộ bạn. Cách ấy có vẻ có tác dụng, khi Vũ Lục Hàn đột nhiên tươi tỉnh hẳn.

“Vậy anh Từ Thiên chỉ nhìn nhầm phải không?”

“Đúng thế. Người với người, hạc hao giống nhau chẳng có gì lạ. Tôi gặp nhiều rồi...”, Trần Hải Minh đầy vẻ trầm tư. Vũ Lục Hàn đương nhiên không nên biết về sự thật. Chính cậu còn không rõ, Hàm Vũ Phong yêu Vũ Lục Hàn hay vẫn còn yêu Vương Vũ Lam. Sẽ thật tốt nếu cậu ta vượt qua được mối tình đầu đáng thương này; nhưng sẽ là cực kì tệ nếu để Vũ Lục Hàn nhận ra. Hàm Vũ Phong tốt nhất đừng nên lấy Vũ Lục Hàn làm tấm bia thay thế cho hình bóng cũ. Nếu không, dù Trần Hải Minh có là vị thánh ba đầu sáu tay, cũng không thể nào cứu giúp hắn khỏi thảm cảnh xảy ra cuộc chiến tranh thế giới. Hàm Vũ Phong ngay từ đầu nên vô cùng dứt khoát mới phải!

Xin lỗi các cậu vì đã trễ quá lâu. Mình đang khá thiếu thời gian vì phải làm bài thi cuối kì, nhưng bây giờ rảnh được một chút rồi. Bù lại, mình sẽ viết phần tiếp dài hơn và đăng ngay buổi tối mai (bây giờ đã sang ngày mới nên nó sẽ là tối nay). Chúc các bạn có một ngày vui vẻ! Cảm ơn rất nhiều

70. Chương 70

Hàm Vũ Phong đứng giữa căn phòng trống không, tay cầm điện thoại của Vũ Lục Hàn. Đi đâu mà không mang theo điện thoại? Chưa kể Chu Bạch Thảo còn gọi điện nói sẽ đến nhà, vậy mà giờ cũng không thấy đâu. Ngay cả Juliano cũng mất tích. Hàm Vũ Phong giận dữ, bọn họ nổi loạn cả rồi sao?

“Juliano”, Hàm Vũ Phong gằn tiếng qua điện thoại, “Vũ Lục Hàn đâu rồi?”

“Cô Vũ muốn ra ngoài. Tôi đang hộ tống cô ấy, thưa ngài”, người Thụy Sĩ vẫn điềm tĩnh. Hàm Vũ Phong càng thêm tức giận.

“Tôi dễ tính với anh quá rồi phải không? Vì sao anh không thông báo lại cho tôi?”

“Thưa ngài, cô Vũ chỉ cần ra ngoài một lát”, Juliano nói theo lời dặn của Vũ Lục Hàn – “Nếu Hàm Vũ Phong hỏi, hãy nói là tôi uy hiếp anh.”

“Cô ta đâu rồi?”, hần kìm nén cơn giận, hạ giọng cực thấp. Dám uy hiếp nhân viên của tôi và bỏ đi, Vũ Lục Hàn, để xem em sẽ giải thích thế nào.

“Cô Vũ muốn tôi đưa đến khu thương mại, cô ấy vào gian hàng bán đồ lót, đến bây giờ vẫn chưa ra, thưa Ngài.”

“Stupido”, hần lẩm bẩm, ngay lập tức hiểu ra vấn đề, “Khu thương mại nào? Hãy nhìn xem Vũ Lục Hàn ở đâu. Nếu không chịu ra ngoài thì đứng yên ở đó chờ tôi đến!”

“Rõ, thưa Ngài.”

Hàm Vũ Phong nhanh chóng chở lại bãi đỗ xe, phóng nhanh đến khu thương mại ở trung tâm thành phố, trong lòng chỉ thấy tức giận xen lẫn một vài tia hoảng hốt khi nghĩ đến việc Vũ Lục Hàn đang chạy trốn khỏi mình. Nếu không yêu tôi, em cũng đâu cần phải làm thế này! Hần siết chặt vô lăng, lái với tốc độ không tưởng. Hần đã hoàn toàn quên mất Chu Bạch Thảo, ngay lúc này chỉ có thể giận dữ với Vũ Lục Hàn.

Hàm Vũ Phong dễ dàng tìm thấy Julianio ở tầng hai. Một người ngoại quốc to lớn như anh chàng Thụy Sỹ, đứng yên trước cửa hàng... đồ lót nữ đã gây không ít sự chú ý, hần chỉ cần hỏi vài người là đã biết. Julianio nghiêng người chào hần, Hàm Vũ Phong không lịch sự đáp lại như mọi ngày, chỉ hướng ánh mắt vào bên trong cửa hàng nội y sau lưng anh chàng tài xế.

“Vũ Lục Hàn vẫn ở trong đó?”, hần sử dụng tiếng Anh thay vì tiếng Ý quen thuộc. Hàm Vũ Phong đang ở dáng vẻ bối rối nhất mà người Thụy Sỹ từng thấy, và anh ta có một chút ngạc nhiên tuy giấu kĩ sau khuôn mặt không biểu cảm.

“Vâng, thưa Ngài. Cô ấy đang ở trong phòng thử đồ.”

Phòng thử đồ à? Hàm Vũ Phong tuy chưa bao giờ trải qua chuyện này, nhưng hần đã biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cô ấy tìm cách trốn khỏi tầm quan sát của Julianio bằng cách giả vờ vào hàng đồ lót, giả vờ thử đồ rồi nhân lúc anh ta không để ý mà trốn đi. Cô không mang theo điện thoại, hần không rõ cô có mang theo ví tiền hay không; nhưng nếu bỏ đi, khả năng lớn nhất của cô chỉ có nhà của chính mình. Hần tuy chưa một lần gặp bố mẹ cô, nhưng nếu không tìm được Vũ Lục Hàn, hần sẽ không ngại đến tận nhà gõ cửa. Hàm Vũ Phong không một chút do dự hay ngại ngùng, đi thẳng một mạch đến khu thử đồ phía bên trong cửa hàng trong sự bối rối của vài nhân viên nữ. Chỉ có một căn phòng duy nhất đang đóng cửa, Hàm Vũ Phong hít một hơi thật sâu để kìm nén cơn giận trong lòng, rít lên một tiếng:

“Vũ Lục Hàn, nếu em có ở đây thì em tốt nhất nên ra mặt. Đừng để tôi phải xông vào!”

Vài giây sau câu nói ấy, cánh cửa phòng thay đồ mở ra. Quả nhiên, Vũ Lục Hàn đang giơ gương mặt sừng sốt nhìn hần. Thế nhưng, chỉ một giây sau, sự ngạc nhiên chuyển sang Hàm Vũ Phong khi Chu Bạch Thảo xuất hiện sau lưng cô, cùng trong phòng thay đồ ấy. Nàng gương mặt lên nhìn hần, lạnh lùng.

“Anh làm gì ở đây vậy? Đây là phòng thay đồ lót của nữ mà?”, nàng không cảm xúc nói với hần đầy thách thức. Hàm Vũ Phong cứng họng, và cũng chưa bao giờ sừng sốt đến mức không nói được lời nào như vậy, lần lượt nhìn nàng, rồi lại nhìn cô.

“Hôm nay như vậy đủ rồi. Tôi về trước, hẹn gặp lại sau nhé, Vũ Lục Hàn.”

Chu Bạch Thảo nhìn hần lần cuối, cái nhìn đầy hận thù và khó chịu, lách người đi thẳng ra ngoài. Nàng không chào Julianio mà quay lưng đi khuất. Vũ Lục Hàn cũng mang một biểu hiện như nàng, quay lại nhìn hần, dè dặt hỏi:

“Vì sao anh lại ở đây?”

Hàm Vũ Phong phải mất vài giây để xử lí câu hỏi đơn giản của Vũ Lục Hàn. Hần tựa vào bức tường phía sau, đưa tay lên vuốt mặt và nhìn đi nơi khác.

“Em đi ra ngoài sao không báo với tôi? Điện thoại cũng không mang theo, trong khi tôi nói em hãy đợi tôi ở nhà. Em muốn tôi tức chết hả?”, nỗ lực kìm nén sự bức bối của hần trở nên vô dụng khi đôi mắt hần bùng lên như lửa đốt. Vũ Lục Hàn chẳng tỏ vẻ sợ hãi, chậm rãi nhún vai.

“Em và chị Chu Bạch Thảo ra ngoài đi chơi, cần gì phải nói với anh? Anh đã tặng Julianio cho em rồi mà?”

“Tặng cho em? Em đang cố tình bóp méo thành ý của tôi phải không?”

“Không, em chẳng bóp méo cái gì cả. Em không xứng đáng được đi chơi với bạn của anh sao?”

“Em? Và Chu Bạch Thảo? Hai người chưa từng nói với nhau một câu tử tế cơ mà?”

“Bây giờ em và chị ấy đã có cùng mục tiêu”, Vũ Lục Hàn điềm nhiên đáp. Có gì đó trong cái nhìn của cô khiến Hàm Vũ Phong thấy bất an. Hắn khoanh tay lại, nhìn cô dò xét.

“Em có giấu tôi điều gì không?”

“Em nên hỏi anh câu ấy mới phải...”

Hắn trợn mắt nhìn cô, lần đầu tiên trong đời cảm thấy mình bất lực. Giận dữ là phản ứng đầu tiên của hắn, và hắn chớp lấy cổ tay của Vũ Lục Hàn, dùng dùng kéo ra khỏi cửa hàng. Hắn dừng lại trước người tài xế Thụy Sỹ, hạ giọng, nói bằng tiếng Ý quen thuộc:

“Tôi cần anh đến gặp Ronnie và thuyết phục cô ấy duy trì buổi họp mà không có tôi. Đi ngay trước khi tôi nổi cáu với anh.”

“Vâng, thưa Ngài.”

Rồi hắn không còn bận tâm đến Julian, kéo cô đi thẳng.

“Em không muốn về với anh!”

Vũ Lục Hàn nói khi nhận thấy hắn đang có ý định đi xuống hầm gửi xe. Cô ấn ngay nút thang máy lên một tầng khác, mà bản thân còn chẳng biết nó dẫn đi đâu. Hàm Vũ Phong vô cùng bức bối trước phản ứng khác thường của cô, giữ lấy vai cô để đôi mắt cô phải đối diện hắn.

“Tôi đã làm gì sai à?”

“Anh không làm gì sai cả.”

“Vậy những phản ứng này là gì? Đây không phải là em!”

“Anh từ trước đến nay, đâu có biết em!”, cô đẩy hắn lùi lại, “Làm sao anh biết bây giờ em có phải là chính mình hay không? Anh thích Vũ Lục Hàn rụt rè kia để tiện bắt nạt chứ gì?”

“Tôi không có ý đó...”

“Anh nói đúng đấy. Đây không phải là em”, cô quay lưng lại với hắn, nhìn vào khuôn mặt mình phản chiếu trên mặt thang máy, “Em chẳng bao giờ thật sự là em... từ khi em có tình cảm với anh...”

“Em vừa nói gì?”, Hàm Vũ Phong đặt tay lên vai cô để kéo lại, nhưng cô đã nghiêng người tránh né, để tay hắn buông thõng trên không.

“Em nói rằng... Em, chưa bao giờ là chính mình, khi mà em yêu anh!”, Vũ Lục Hàn quay lại. Giây phút này tưởng chừng đã ngừng lại. Cô nhìn thấy sự bối rối xen lẫn một niềm vui sừng sờ trong đôi mắt nâu khói đang mở to nhìn mình. Hàm Vũ Phong không nói nên lời.

“Em yêu anh từ rất lâu rồi, Hàm Vũ Phong ạ. Em đã chờ đợi từng giây để bày tỏ với anh, nhưng không thể vì em biết em chẳng quan trọng một chút nào đối với anh hết... Nhưng đến bây giờ thì mọi thứ rõ ràng rồi!”

“Em nói cái gì vậy?”, Hàm Vũ Phong nhắc lại với thái độ khó hiểu. Hắn nắm lấy khuỷu tay cô, và lần này Vũ Lục Hàn để yên như vậy. “Em rất quan trọng đối với tôi! Em nghĩ vì ai tôi có thể bỏ dở công việc để chạy đi tìm chứ? Em có biết cảm giác của tôi khi gọi cho em bao nhiêu lần cũng không được, về tới nơi lại không tìm thấy em? Em nghĩ gì mà lại nói như vậy?”

Tiếng chuông báo hiệu thang máy dừng. Cửa mở, Vũ Lục Hàn nhanh chóng đi ra và theo sau là hắn. Cô cũng không biết mình đã ấn lên chỗ nào. Nơi đây chỉ có một vài văn phòng thuê của các công ty, và có một cầu thang bộ. Vũ Lục Hàn để tránh gây chú ý, đi thẳng về phía thang bộ mà không trả lời bất cứ câu hỏi nào của Hàm Vũ Phong. Điều đó khiến hắn tột cùng khó chịu.

“Em đứng lại ngay!”, hấn chớp lấy tay cô kéo lại nhưng cô không bận tâm đến mà hất ra để đi tiếp. Hàm Vũ Phong xen lẫn một chút hoang mang, bám theo không thiếu một bước. Vũ Lục Hàn nhận ra cô đang đi lên tầng thượng của khu thương mại. Gió đang rít bên ngoài, nhưng Vũ Lục Hàn lại cực kì tận hưởng nó. Hàm Vũ Phong dùng cả hai tay đặt lên vai cô, và xoay cô đối diện với mình.

“Vũ Lục Hàn, anh yêu em”, Hàm Vũ Phong nhìn sâu vào mắt cô để tìm kiếm một chút niềm tin, nói với cô bằng giọng nói chân thành nhất, “Anh vẫn luôn yêu em, dù em có đồng ý hay không đồng ý. Bây giờ, em là tất cả đối với anh. Anh chưa bao giờ có những cảm xúc lạ lùng như thế này, khi ở cạnh em...”

“Chưa bao giờ?”, Vũ Lục Hàn đột nhiên bật ra một tiếng cười, “Anh có chắc anh chưa bao giờ có cảm xúc với ai?”

“Em đang ám chỉ điều gì?”, ánh mắt của hấn thay đổi ngay tức khắc. Vũ Lục Hàn chợt dạ khi đọc được nỗi sợ hãi. Hàm Vũ Phong quả thật chưa từng sợ hãi điều gì, cho đến khi gặp cô.

“Em đang nói đến Emily của anh, hay em nên gọi là Vương Vũ Lam?”

Câu trả lời của cô đã khiến Hàm Vũ Phong hoàn toàn bị đánh bại. Đôi mắt bàng hoàng của hấn bị che phủ hoàn toàn bởi sự kinh hãi, lần đầu tiên Vũ Lục Hàn được thấy trong đời. Cô cảm nhận sự run rẩy của hấn truyền qua cô từ hai bàn tay đang nắm chặt lấy hai bả vai mình. Người đang đứng trước cô bây giờ, một vụn vặt không phải Hàm Vũ Phong lạnh lùng, kiêu ngạo, khí chất mạnh mẽ, đàn áp như mọi ngày nữa. Hàm Vũ Phong này yếu đuối, nhỏ bé biết bao. Sự sợ hãi vô hình toát ra từ mọi dây thần kinh căng thẳng của hấn tạo áp lực lên chính Vũ Lục Hàn. Hàm Vũ Phong đã bị đánh bại. Cô có thể nghe thấy những nhịp đập rồi bởi trong lồng ngực của người đối diện. Và cô tự hỏi, điều gì tác động lên hấn mãnh liệt như vậy. Là vì hấn hoàn toàn muốn che đậy quá khứ, hay vì hấn đã để lộ mối quan hệ lằng nhằng hiện tại của mình với Vương Vũ Lam? Cô vẫn không thể đoán được tâm tư của kẻ đang đứng trước mình.

“Vì sao em biết?”

Hấn đã thay đổi giọng nói, tông giọng lạc đi như một tiếng thì thầm thua cuộc. Vũ Lục Hàn cố không nhìn vào mắt hấn, đành cúi đầu.

“Em đã gặp anh Trần Hải Minh.”

Trần Hải Minh? Chúa ơi, có nằm mơ hấn cũng không nghĩ bí mật của mình sẽ bị bộc lộ từ người hấn tin tưởng nhất.

“Anh đừng nghĩ xấu cho anh ấy”, Vũ Lục Hàn như đọc được suy nghĩ của hấn, lập tức thanh minh, “Anh ấy không hề hé miệng một chút nào. Nhưng nhờ anh ấy, em đã biết rõ về cô gái trong khung ảnh anh luôn đặt trên bàn. Hàm Vũ Phong, vì sao chưa bao giờ anh nói với em, người yêu trước của anh có ngoại hình giống hệt em?”

Hàm Vũ Phong sững sờ nhìn cô. Lần đầu tiên trong 25 năm qua, Hàm Vũ Phong cảm nhận sự thất bại chạy khắp cơ thể mình. Lần đầu tiên trong 25 năm qua, Hàm Vũ Phong cảm thấy sợ hãi. Hấn nghĩ hấn đã trải qua những cảm giác tồi tệ nhất khi chia tay với Vũ Lam rồi. Thế mà lúc này, cơ thể hấn rã rời, run rẩy, hấn không còn sức lực để tỏ ra cứng rắn. Vũ Lục Hàn lúc này, hấn chỉ thấy cô thật lạnh lùng.

“Hàm Vũ Phong, em biết cô ấy là mối tình đầu của anh. Em cũng biết anh đã rất khó khăn để quên đi cô ấy, vì anh là người chung tình. Khi anh nói yêu em, em đã thật sự hạnh phúc, và cảm kích...”

Hấn nhìn vào mắt cô, và tìm thấy nỗi xúc động trong đó là thật. Hấn chỉ muốn ôm cô vào lòng, hấn không thể nói bất cứ lời nào. Hấn không biết phải nói gì.

“Nhưng anh có biết... khi em nhận ra anh yêu em vì điều gì... em đã hoàn toàn tuyệt vọng...”, Vũ Lục Hàn đột nhiên bật khóc. Cô thay đổi nhanh đến mức hấn chỉ biết cứng người nhìn theo. Điều tồi tệ nhất mà hấn luôn sợ hãi, đã đến rồi.

“Hàm Vũ Phong, em không trách anh khi anh yêu em. Bởi em giống người mà anh vẫn... còn... yêu rất nhiều...”, cô đã kìm nén cơn xúc động để nói hết ý của mình, “Nhưng mà... đáng lẽ... anh không nên để em yêu anh... Như vậy... là cực kì độc ác...”

Cô òa lên khóc, đẩy hần ra và bỏ đi. Hàm Vũ Phong như một kẻ mất hết phương hướng, thấy trời đất quay cuồng. Cơ thể hần giật lên liên tục, nóng bừng vì sợ hãi xâm chiếm. Vũ Lục Hàn đang rời xa khỏi mình, hần nhìn cô, chao đảo. Vũ Lục Hàn đang bỏ đi.

Vũ Lục Hàn đã thật sự bỏ đi.

“Anh Hải Minh, em cần biết sự thật!”

Chu Bạch Thảo đã uống cạn ly rượu vang thứ hai. Nàng và cô đã ở đây hơn nửa tiếng, thuyết phục Tóc Đỏ bằng đủ mọi cách, nhưng cậu vẫn không nói một lời. Vũ Lục Hàn cảm giác bất an, để Chu Bạch Thảo một mình cưỡng ép cậu. Tóc Đỏ đứng dậy khỏi ghế, liếc nhìn Vũ Lục Hàn, đi về phía bàn nơi có một khay bánh thơm phức, lấy tiếp bánh vào đĩa và mang đến cho cô.

“VẬY, MỤC ĐÍCH DUY NHẤT CỦA CẢ HAI CHỈ LÀ ĐỂ BIẾT NGƯỜI YÊU CŨ CỦA HÀM VŨ PHONG?”

“Anh Hải Minh, anh biết... anh biết em thật sự có tình cảm với anh ấy!”, Chu Bạch Thảo chớp ngay thời cơ, “Nhưng anh đã thấy anh ấy đối xử với em thế nào chưa? Anh ấy hoàn toàn lừa em đi! Anh ấy còn không bận tâm đến cảm xúc của em nữa! Em không cam tâm, suốt những năm qua em luôn ở bên cạnh chăm sóc, lắng nghe anh ấy, vậy mà tâm tư anh ấy một chút cũng không rời cô ả đã đá mình một cú đau điếng! Thậm chí, em đã tệ hại đến mức một cô gái với quen như Vũ Lục Hàn cũng đánh bại được mình. Anh ấy cơ bản không hề... yêu em mà!”, rồi nàng bật khóc vì tủi thân và buồn bã. Có lẽ rượu phần nào tác động đến cảm xúc của nàng. Trần Hải Minh ngồi xuống cạnh nàng, vòng một tay ôm lấy nàng và xoa nhẹ dọc bắp tay Chu Bạch Thảo. “Mọi thứ sẽ ổn thôi”, Tóc Đỏ nói, “Mọi thứ sẽ ổn thôi.”

“Chị Bạch Thảo...”, Vũ Lục Hàn rụt rè lên tiếng, “Em không hề muốn... tranh giành... một tí nào... Chị đừng hiểu nhầm...”

Nàng không đáp mà chỉ nhìn lướt qua cô bằng đôi mắt long lanh đắm lệt. Trần Hải Minh nhìn cô đắm chiêu.

“Tiểu Hàn, vì sao em phải tò mò điều này? Nếu cũng yêu em, rồi một ngày cậu ta sẽ nói cho em tất cả.”

“Em không nghĩ vậy”, Vũ Lục Hàn thẳng thừng đáp, “Có phải cô ấy tên là Emily không?”

“Vì sao Hàm Vũ Phong không nói, mà em lại biết tất cả những điều này?”, chàng trai với mái tóc quiff hung đỏ vô cùng kinh ngạc trước cô. Cậu cảm thấy may mắn vì đã không dụ dỗ cô uống rượu, nhờ vậy, cậu biết rằng những lời cô nói bây giờ hoàn toàn là tỉnh táo.

“VẬY CÔ ẤY ĐÚNG LÀ EMILY. SÁNG HÔM NAY, EM VÔ TÌNH THẤY EMILY NHẮN TIN HẸN GẶP HÀM VŨ PHONG. VÀ HÔM NAY ANH ẤY CŨNG KHÔNG ĂN TRƯA Ở NHÀ NHƯ MỌI NGÀY, VỀ NHÀ ĐƯỢC KHOẢNG MỘT TIẾNG RỒI LẠI ĐI. EM XIN LỖI, EM BẮT BUỘC PHẢI BIẾT...”

“Chúa ơi... Cậu ta đã đi gặp con bé đó”, Trần Hải Minh cảm thấy sống lưng lạnh toát. Bất chấp sự can thiệp của cậu, Hàm Vũ Phong vẫn phá vỡ tất cả. Biểu hiện của cậu là quá đủ với Vũ Lục Hàn.

“VẬY LÀ EM ĐÃ ĐÚNG? EMILY LÀ VŨ LAM, NGƯỜI YÊU CŨ CỦA HÀM VŨ PHONG, NGƯỜI HÀNG XÓM GIỐNG-EM-NHƯ-ĐỨC CỦA ANH TỪ THIÊN?”

“Khoan đã nào, Tiểu Hàn”, Trần Hải Minh thấp thỏm không yên trên ghế, muốn gọi hần nhưng không thể, “Thật ra cô gái đó không giống em lắm đâu...”

“Không giống?”, Vũ Lục Hàn bỗng dưng gắt gỏng khác thường khiến cậu ngỡ ngàng, “Chính em còn thấy cô ấy giống em, anh đang bảo vệ anh ấy phải không?”

“Cái gì? Em nhìn thấy Vương Vũ Lam rồi ư?”

“Không ạ, ảnh cô gái ấy luôn được Hàm Vũ Phong đặt trên bàn làm việc.”

“Tên khốn này điên rồi”, Tóc Đỏ lăm bầm tức giận. Cậu nhận ra Chu Bạch Thảo đã ngừng khóc, liền nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống ghế và đi đến lấy điện thoại di động của mình.

“Anh làm gì vậy?”, Vũ Lục Hàn hỏi dù cô linh cảm cậu đang muốn liên lạc với Hàm Vũ Phong. Trần Hải Minh ra dấu yên lặng, tuy vậy, điện thoại của Hàm Vũ Phong được chuyển tiếp tự động đến số bàn của

người thư kí Ronnie. Cô thư kí nói rằng Hàm Vũ Phong vừa rời một cuộc họp, đang trên đường về nhà vì chuyện đột xuất.

“Anh ấy không biết em sẽ đi gặp anh”, Vũ Lục Hàn tiếp tục, “Em sẽ không để anh khó xử đâu. Em sẽ đi cùng chị Bạch Thảo.”

“Em định làm gì vậy?”, Trần Hải Minh nghi ngờ nhìn cô. Vũ Lục Hàn lúc này thay đổi đến không ngờ so với chỉ vài ngày trước, cậu chưa bao giờ nghĩ bên trong Vũ Lục Hàn lại cứng rắn đến vậy. Cô thậm chí sở hữu một bộ óc khá logic, thông minh và hiểu chuyện rất nhanh. Cô gái này quả thực rất bản lĩnh, không trách ba người bạn khó tính của cậu lại có thể cùng nảy sinh tình cảm với một người.

“Bọn em sẽ đi mua sắm”, Chu Bạch Thảo đột ngột lên tiếng, “Em cũng không muốn anh Vũ Phong đến đây.”

“Vậy là Hàm Vũ Phong đang đi tìm hai em?”

“Không, em nghĩ anh ấy chỉ đi tìm Vũ Lục Hàn”, Chu Bạch Thảo miễn cưỡng đáp lời với chất giọng buồn man mác. Vũ Lục Hàn đột nhiên không thể kiềm chế cảm giác buồn.

“Bọn em sẽ đi ngay”, cô quay sang cậu, nói đồng thanh, “Nhưng trước tiên... anh có thể mời em một ly rượu được không?”

(Còn tiếp)

71. Chương 71

The Bass đã rất lâu rồi mới đón nhận Hàm Vũ Phong trở lại. Đã gần hai tháng nay hắn chưa hề rẽ qua nó. Lúc này, Hàm Vũ Phong đang ngồi một mình ở vị trí quen thuộc, với ngón ngang rượu trên bàn, vô số tàn thuốc vương vãi xung quanh và một bao thuốc chỉ còn hai điếu. Hắn bắt lực thả mình trên ghế, mắt nhắm nghiền, không thể bẻ rạc hơn được nữa. Đôi khi hắn nhìn về phía chiếc ghế Vũ Lục Hàn đã ngồi hai tháng trước, tưởng tượng ra cô gái nhỏ đang một mình liên tục uống rượu. Hắn không biết Vũ Lục Hàn đã đi đâu. Hắn không dám nghĩ đến việc Vũ Lục Hàn đã đi mất. Mới đầu hắn thừa nhận lưu luyến cô bởi vì cô giống người tình cũ của hắn. Nhưng bây giờ, hắn lưu luyến cô bởi chính cô. Nhờ Vương Vũ Lam, hắn biết đến Vũ Lục Hàn. Nhờ Vương Vũ Lam, hắn không thể nào xa Vũ Lục Hàn nửa bước. Và từ chính điều ấy, hắn yêu Vũ Lục Hàn mà không hề hay biết. Hắn không rõ có nên cảm ơn Vương Vũ Lan hay không; bởi bây giờ, cũng chỉ vì Vương Vũ Lan, Vũ Lục Hàn đã bỏ đi mất rồi.

“Sếp à...”, giọng nữ ẻo ợt vang lên bên cạnh hắn. Một tiếp viên cao cấp của The Bass vội sà vào lòng hắn, nhấn nhó bởi mùi khói thuốc nồng nặc vương vãi quanh đây, “Sao hôm nay sếp đi một mình vậy? Điều gì khiến sếp buồn thế này...”

Hàm Vũ Phong nhìn cô nàng tiếp viên, không phản ứng cũng chẳng buồn lên tiếng. Hắn mặc kệ cô gái đó ngồi trong lòng mình ra sức nịnh nọt, ve vãn; chỉ nhìn lên và thở khói. Hắn chẳng còn cảm thấy gì nữa, rượu làm hắn quên hết mọi cảm xúc hiện tại. Nhưng lại không thể làm hắn quên đi Vũ Lục Hàn.

“Cô gái”, giọng nam quen thuộc vang lên bên cạnh, Hàm Vũ Phong vẫn ngồi im bất động, “Hôm nay chúng tôi không có nhu cầu.”

“Trần tiên sinh...”, cô tiếp viên dài giọng, quay sang lao về phía Trần Hải Minh vừa xuất hiện, “Hôm nay bọn em buồn quá à... Lâu quá chẳng thấy các anh xuất hiện...”

“Bọn tôi còn công việc phải lo”, Tóc Đỏ vuốt tóc cô gái, “Bây giờ đã để chúng tôi yên được chưa?”

“Đúng là...”, nàng tiếp viên xị mặt hờn dỗi, đứng dậy nhưng chẳng bỏ đi nhưng vẫn không quên tỏ ra quyến rũ. Trần Hải Minh ngồi xuống cạnh hắn, nhắc lấy điếu thuốc hút dở trong tay hắn, đưa lên miệng rít một hơi dài.

“Trông cậu còn tệ hơn hồi xưa”, Tóc Đỏ phì cười. Hàm Vũ Phong như kẻ hồn vía đã mất hết, không đáp, chẳng nhìn. Trần Hải Minh dập tắt điếu thuốc, chống tay nhìn bạn.

“Cậu có biết Vũ Lục Hàn đã tường tận mọi thứ từ trước khi đến gặp tôi không? Làm thế nào cô ấy biết?”

“Không biết...”, hắn đáp lại, một tiếng thều thào buồn bã. Hắn lại rút ra một điều thuốc từ trong bao. Trần Hải Minh nhướn mày nhìn hắn châm lửa, lấy nốt điều cuối cùng và ném bao thuốc rỗng xuống đất.

“Vũ Lục Hàn nói cô ấy nhìn thấy ảnh của Emily trên bàn làm việc của cậu.”

“Chết tiệt”, hắn chửi thề, tỏ ra bất lực, “Tôi đã cắt ảnh đi rồi, sao cô ấy nhìn thấy được?”

“Cô ấy đã nhìn thấy tin nhắn của Emily gửi cho cậu”, Tóc Đỏ tiếp tục. Hàm Vũ Phong nghiêng đầu nhìn cậu, cái nhìn đầy mệt mỏi và chán chường.

“Không quan trọng nữa. Cô ấy bỏ đi rồi...”

“Tôi đoán cậu không chạy đi tìm?”, Trần Hải Minh châm điều thuốc của mình, tựa lưng vào ghế, “Rốt cuộc cậu muốn gì vậy, James?”

“Cô ấy sẽ không lắng nghe tôi...”, Hàm Vũ Phong vò đầu, “Cô ấy sẽ không lắng nghe...”

“Vũ Lục Hàn luôn luôn lắng nghe”, chàng trai tóc đỏ không chịu buông tha cho hắn. Cậu đã từng thấy hắn say mềm trong quán bar này, ngay đêm đầu tiên về nước, bởi Vương Vũ Lam. Cậu chưa từng nghĩ sẽ có ngày lại thấy hắn trở về đáng vẻ tột cùng đau khổ như vậy một lần nữa, mà bởi một cô gái khác.

Hàm Vũ Phong đột nhiên bật cười chua chát.

“Đúng vậy, cô ấy luôn lắng nghe... Tôi không thể nói bất cứ điều gì khi đứng trước cô ấy...”

Hắn với lấy chai rượu và uống một hơi dài. Trần Hải Minh nhíu mày, đưa điều thuốc lên miệng nhưng lại không hút.

“Tôi đã sai... Tôi thật sự sai rồi...”

“Cậu biết gì không, James?”, Trần Hải Minh thở ra làn khói thuốc, “Cậu sẽ chẳng có gì phải sợ nếu cậu hoàn toàn trong sạch. Vũ Lục Hàn không phải loại người hay ghen tuông, hay đố kỵ. Nếu cậu nói thẳng cậu đã chấm dứt với Emily, cô gái ấy chắc chắn phải tin cậu...”

“Cậu có biết cô ấy nói gì không?”, Hàm Vũ Phong cười khẩy, neho mắt lại khi mừng rỡ về những lời nói của cô, giọng nói run lên vì đau đớn. “Cô ấy nói tôi cực kì độc ác...”

“Cậu còn hơn cả độc ác, James, cậu rất tàn nhẫn”, Trần Hải Minh không thèm kiêng nể, chau mày không hài lòng, “Nếu ngay từ đầu cậu xác định sẽ yêu Vũ Lục Hàn, cậu còn muốn dây dưa với Emily để làm gì?”

“Tôi không nghĩ rằng tôi sẽ yêu Vũ Lục Hàn!”

“Cậu thật buồn cười...”

“Tôi cứ nghĩ rằng tôi yêu cô ấy chỉ vì cô ấy... thật giống Emily... Có hiểu không?”, Hàm Vũ Phong cười một tràng thật dài. Hắn với lấy chai rượu còn dở, uống cạn, toan ra hiệu cho nhân viên mang ra một chai rượu khác. Trần Hải Minh bật dậy, túm lấy cổ áo của hắn và lắc thật mạnh.

“Tĩnh lại đi nào, cậu điên thật rồi!”, Tóc Đỏ rít lên phần nộ, “Cậu nói như vậy khác gì đang khẳng định cậu vẫn còn yêu Emily? Tại sao đến giờ này vẫn còn chưa tỉnh ra?”

“Không, không còn yêu Emily nữa...”, Hàm Vũ Phong hạ giọng thấp dần, buông lỏng cơ thể, mặc kệ người bạn của mình đang vô cùng hung dữ. “Bây giờ yêu Vũ Lục Hàn... Yêu Vũ Lục Hàn...”

Trần Hải Minh thả tay, đẩy người hắn vào thành ghế, thở hắt ra, đưa tay bóp trán. Cậu không thể tưởng tượng sẽ có ngày cậu bắt gặp Hàm Vũ Phong trong bộ dạng như vậy. Hắn chưa từng say đến mức nói lung tung như bây giờ, cũng chưa bao giờ để cảm xúc bộc phát thất thường như thế. Hàm Vũ Phong đang cực kì bất ổn, và cậu quyết định sẽ đưa hắn về nhà. Trần Hải Minh cảm thấy, nếu cứ ngồi đây cãi nhau với hắn, sẽ chỉ tốn thời gian vô ích. Hàm Vũ Phong đã đến mức không phân biệt được lời nói của chính bản thân mình rồi. Trần Hải Minh không ngần ngại lôi hắn dậy, kéo đi, dù hắn vẫn còn tự đi được. Hàm Vũ Phong chẳng buồn phản kháng, cũng không muốn thắc mắc, dụi tắt điều thuốc trong tay, lảo đảo đi theo Trần Hải Minh lên xe về căn hộ của mình. Tóc Đỏ vừa tức giận, vừa hoang mang, không biết hắn nói Vũ Lục Hàn bỏ đi, là bỏ đi thẳng hay chỉ không muốn gặp hắn. Vũ Lục Hàn biết đến Emily đã là điều không tốt. Vũ Lục Hàn biết hắn yêu cô chỉ vì cô giống Emily, đó là điều cực kì, cực kì không tốt. Cậu đã nhìn thấy ngày

này từ rất lâu, từ khi cậu nhận ra Vũ Lục Hàn đã yêu lại hắn. Đó là điều tồi tệ nhất trên đời, Trần Hải Minh khi đó nghĩ, Không có gì tệ hơn việc Vũ Lục Hàn yêu Hàm Vũ Phong. Cậu đã cố cảnh báo Hàm Vũ Phong, về tình cảm nảy sinh của cô gái nhỏ. Hắn cảnh giác, nhưng rồi lại để lý trí chịu thua cảm xúc. Hắn khiến Vũ Lục Hàn yêu mình, trong khi hắn không hề thật lòng yêu cô. Thứ tồi tệ nhất, chính là Hàm Vũ Phong.

Trần Hải Minh đưa Hàm Vũ Phong lên căn penthouse của khách sạn. Chỉ có nơi này cậu mới biết cách vượt qua đồng cửa điện tử làng nhàng của hắn. Từ ngày thất tình trở về nước sinh sống, Hàm Vũ Phong đột nhiên thích mã hóa toàn bộ các loại cửa ở những căn hộ mình sở hữu. Hắn dường như muốn thu bản thân lại trong vỏ ốc, và không muốn ai vượt qua vỏ ốc đó nếu hắn không cho phép. Tóc Đỏ đã phải vô cùng khó khăn mới biết được mật mã căn hộ này từ hắn – một cách miễn cưỡng. Cậu gặp Julianos ở ngay bên ngoài căn hộ, gật đầu chào. Người Thụy Sĩ đi cùng cậu và hắn, tự tay bấm chuông. Trần Hải Minh đứng sững, có một chút ngạc nhiên khi thấy người tài xế bấm chuông. Cậu đã tưởng anh ta giúp cậu mở cửa.

Một bóng người thấp bé, nhỏ nhắn, rất nhanh nhẹn hiện ra sau cánh cửa kính mờ. Trần Hải Minh mở to mắt, nhìn Vũ Lục Hàn xuất hiện bên trong căn hộ của hắn. Cô cũng vô cùng ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào Tóc Đỏ, bối rối. Nhưng rồi cô nhận ra Hàm Vũ Phong đang trong trạng thái bất-ổn-định bên cạnh cậu, cô lại vội vàng lên tiếng trước khi Trần Hải Minh kịp hỏi thêm điều gì.

“Nhờ anh đưa anh ấy vào nhà!”

Tóc Đỏ, sau vài giây đứng chết trân kinh ngạc, giật mình bừng tỉnh, dìu Hàm Vũ Phong vào và thả hắn lên chiếc ghế sofa rộng lớn. Hàm Vũ Phong say đến mức bất tỉnh, đã ngủ quên không còn biết gì nữa. Vũ Lục Hàn tần ngần nhìn hắn và cậu, bỗng dưng bối rối. Cô đã bị Trần Hải Minh bắt gặp rồi!

“VẬY... anh...”

“À không. Tôi thật ra đang định đi tìm em”, Tóc Đỏ lập tức lên tiếng. Vũ Lục Hàn càng thêm lúng túng, đành quay lưng nói bừa.

“Anh có khát không? Có muốn uống gì...”

“Tiểu Hàn, em không phiền tiếp tôi một lúc chứ?”

Trước thái độ cực kì nghiêm túc của Trần Hải Minh, Vũ Lục Hàn đành quay lại, lò dò đi đến.

“Anh... ngồi tạm...”

“Không cần phải khách sáo. Tôi đã quen thuộc nơi này rồi”, cậu trấn an khi nhận ra biểu hiện của cô. Vũ Lục Hàn rụt rè ngồi xuống mép ghế, cúi đầu không dám nhìn cậu.

“Trước tiên... vì sao em lại ở đây? Không phải James nói em đã bỏ đi rồi sao?”, Tóc Đỏ không ngại nói thẳng vào vấn đề. Vũ Lục Hàn cắn môi, lưỡng lự.

“Thật ra... em...”

“Hãy nói đi. Hàm Vũ Phong không thể làm gì được em nữa rồi”, chàng trai tóc đỏ khẩn trương tiếp lời khi thấy cô lén liếc nhìn hắn. Vũ Lục Hàn bứt rứt giữa việc có hay không tiết lộ ra sự thật. Cô không thể nghĩ được lí do nào phù hợp cho sự xuất hiện của mình ở đây.

“Em... thật ra... nợ tiền. Hàm Vũ Phong. Nên bây giờ... đang làm việc trả nợ...”

“HẢ?”

“Em... em làm giúp việc toàn thời gian để trả nợ... Nên, nên là...”

“Hàm Vũ Phong yêu cầu em ở cùng cậu ta để làm việc trả nợ?”, Trần Hải Minh thốt lên, nhìn kẻ say rượu đang nằm ngủ ngon lành trên ghế mà sinh ra uất ức, “Hắn ta thiếu gì tiền mà lại nghĩ ra trò này? Em nợ bao nhiêu?”

“Ba... ba mươi triệu...”

“Ba mươi triệu? Em cần nhiều tiền đến vậy cho việc gì mà lại hỏi đến cậu ta? Từ... từ bao lâu rồi?”

“Thật ra anh không hiểu..”, Vũ Lục Hàn tỏ ra lóng ngóng, loay hoay trên ghế, “Em... em đi uống rượu... cái ngày từ hôn... Chẳng hiểu thế nào mà Hàm Vũ Phong lại trả tiền rượu cho em... Vậy là em...”

Tóc Đỏ ngỡ ngàng như đã vỡ lẽ, đổ người lên ghế. Quả thật đúng là hôm ấy Hàm Vũ Phong bỗng nhiên cư xử kì lạ, cả buổi chỉ nhìn đắm đuối Vũ Lục Hàn; lại cứu cô khỏi rắc rối, trả tiền rượu cho cô. Hàm Vũ Phong chắc chắn đã để ý bởi cô gái này giống Vương Vũ Lam, liền không ngại ra tay cứu giúp để có cơ ràng buộc cô gái. Cậu bỗng dưng thấy mọi thứ thật đơn giản và hợp lý: Vũ Lục Hàn cũng bởi ở cùng hắn thường xuyên nên nảy sinh tình cảm, Hàm Vũ Phong vì Vũ Lam nên tương tự cô, bây giờ cũng vô tình thích cô mất rồi. Vậy là hắn cũng đã thật sự vượt qua được mối tình đầu dai dẳng. Nhưng vậy thì tại sao vẫn còn mãnh liệt như thế khi nhìn thấy Emily? Tại sao còn bất chấp đi gặp ả khi đã yêu Vũ Lục Hàn? Hắn còn có nguyên nhân gì khác, hay chỉ đơn giản là tình cũ trở về liền muốn quên ngay tình mới?

“Anh... đừng nói cho ai biết nhé?”, Vũ Lục Hàn rụt rè hỏi. Cô vốn đã muốn bỏ ngay về với bố mẹ, càng xa hắn lâu dài, càng dễ tránh khỏi cảm giác gần gũi với hắn. Nhưng rồi lại nhớ đến bản hợp đồng mới tự tay kí gần hai tháng trước; tiền còn chưa có để trả nợ, chưa có để chữa bệnh cho mẹ; chẳng may hắn mời luật sư kiện cô ra tòa vì phá vỡ hợp đồng, nợ nần càng chồng chất. Còn hơn mười tháng nữa, thà cứ cắn răng làm nốt, tiết kiệm toàn bộ lương, đủ tiền phải ngay lập tức trả hắn. Cô đã nhận hai lần lương từ hắn, còn lương ở quán cà phê của Lý Tâm Tâm, rồi ngày mai, biết đâu may mắn được nhận vào công ty của Hoàng Lâm nữa... Nếu chăm tích góp, chỉ trong vòng năm đến sáu tháng thôi, cô hoàn toàn có khả năng trả nợ cho hắn và biến đi mãi mãi! Vũ Lục Hàn lại nuốt nước mắt, hiên ngang ngẩng cao đầu trở lại căn penthouse, tiếp tục làm những công việc hàng ngày quen thuộc. Hàm Vũ Phong đã từng lừa cô cả một tuần, Vũ Lục Hàn cũng có thể lừa hắn vài tháng!

“James không cho em tiết lộ về việc này sao?”, Tóc Đỏ khoanh tay, gườm gườm nhìn hắn.

“Anh ấy không muốn ai biết bọn em ở cùng một nhà thôi”, Vũ Lục Hàn lí nhí. Cô không ngờ lại bị Trần Hải Minh tóm gọn như vậy. Chẳng qua cô không thể tìm được chuyến xe bus nào về đến căn biệt thự kính xa xôi hẻo lánh của hắn, cũng không biết làm thế nào để vào nhà, mới đành phải lên xe bus đi thẳng về đây. Cô cũng từng suýt nữa tiết lộ hết cho Chu Bạch Thảo, thật may nàng không để tâm đến. Trần Hải Minh có vẻ suy tư, lại dò hỏi.

“Em thật sự... yêu cậu ta rồi hả?”

Vũ Lục Hàn bối rối vô cùng, hai má hồng lên thấy rõ. Tim cô đập rất mạnh, và cô lắp bắp từng từ:

“Em... em không biết... Em... Em chỉ...”

“James nói với tôi cậu ấy đã tỏ tình em.”

Vũ Lục Hàn thêm một lần bất ngờ. Trần Hải Minh biết được mọi chuyện!

“Anh ấy... đúng là có... Nhưng mà...”

“Hãy hít thở thật sâu vào, cô gái”, Tóc Đỏ nhẹ nhàng ngắt lời cô, “Mỗi lúc chiều ở nhà tôi, em còn rõ ràng, rành rọt lắm cơ mà. Tôi sẽ không giải quyết được nếu em cứ lắp bắp như vậy!”

Phải rồi, Vũ Lục Hàn vội hít một hơi thật sâu và tự trấn an bản thân. Cô vốn nhờ ly rượu vang ở nhà Trần Hải Minh mới có gan nói thẳng với Hàm Vũ Phong như vậy; một phần cũng bởi cô khá quen với sự có mặt của hắn, đến mức không còn thấy sợ nữa. Với Trần Hải Minh, cô tiếp xúc còn ít hơn với Hoàng Lâm, không đâu lại mất hết dũng khí. Đứng trước cậu, cô cảm thấy mình như đứa học trò đang trò chuyện với thầy cô giáo nghiêm khắc. Cậu không dễ tính, dễ gần như Hoàng Lâm; mang chút khó tính của Hàm Vũ Phong nhưng lại quá thẳng tính nên điều gì cũng đánh ngay vào trọng tâm, không kiêng nể ý tứ, khiến người khác khó xử, trở tay không kịp. Vũ Lục Hàn hiện đã tự trấn an đến lần thứ mười rồi.

“Hàm Vũ Phong có tỏ tình với em, nhưng đó không phải là thật lòng!”, Vũ Lục Hàn nói trong một hơi. Tóc Đỏ không tỏ ra ngạc nhiên, nheo mày hỏi lại:

“Vì sao em nghĩ cậu ta không thật lòng?”

“Vì em giống người yêu cũ của anh ấy”, Vũ Lục Hàn nhìn thẳng vào mắt cậu, “Anh ấy chỉ nhất thời không kìm nén được mà nói yêu thôi. Mỗi khi nhìn em, Hàm Vũ Phong luôn tưởng tượng ra người yêu cũ...”

“Làm sao em biết được cậu ta có thật lòng với em hay không?”

“Em dựa vào... ánh mắt... cử chỉ của anh ấy...”, Vũ Lục Hàn lại cắn môi, “Hàm Vũ Phong... rất hiếm khi dịu dàng...”

“Tiểu Hàn à”, Tóc Đỏ đột nhiên đứng dậy làm cô giật mình, “James là người che giấu cảm xúc rất giỏi. Nhưng hôm nay cậu ấy đã say đến mức... đấy, em thấy chưa, chỉ vì em. Đừng nhìn những biểu hiện bên ngoài của hắn, hãy tự mình cảm nhận thật sự tình cảm bên trong... Vậy thôi, tôi nghĩ mình cần phải đi rồi. Em có cần tôi đưa cậu ta về phòng không?”

Vũ Lục Hàn bắt đầu vịn vịn những ngón tay.

“Vâng, nhờ anh...”

Hai giờ ba mươi phút sáng, Hàm Vũ Phong tựa mình tỉnh dậy, đầu choáng váng, đau nhức. Cứ như một tảng đá đè nặng lên bộ não mệt mỏi của hắn, Hàm Vũ Phong lại bất lực nằm im. Ngay lập tức, những chuyện đã xảy ra với Vũ Lục Hàn ngày hôm nay lại rở về đeo bám hắn. Hắn nhìn quanh: Vũ Lục Hàn không có ở đây.

Hàm Vũ Phong nặng nề ngồi dậy, với lấy điện thoại của mình để trên tủ đầu giường. Có lẽ Trần Hải Minh đã đưa mình về tận đây. Hắn mở điện thoại, nhìn chằm chằm vào màn hình của mình – một cô gái với mái tóc nâu cắt ngắn, một mình giữa cánh đồng hoa vàng. Vũ Lục Hàn, hắn lại nhớ cô da diết. Chưa một lần nhớ cô nà hắn dám thể hiện. Hàm Vũ Phong chỉ có thể tự hành hạ mình với nỗi nhớ trong tâm tưởng, thả mình vào những làn khói đục xám, những lon bìa vơi đầy. Ngay cả lúc này, tuy Vũ Lục Hàn đích thân nói yêu hắn, Hàm Vũ Phong cũng không thể nào liên lạc với cô được nữa. Điện thoại của cô đang nằm ở chỗ của hắn. Hàm Vũ Phong xoay người tìm điện thoại của Vũ Lục Hàn trong túi quần, lúc này mới nhận ra: hắn đang mặc đồ ngủ!

Hàm Vũ Phong sau vài giây bất ngờ xử lý thông tin, bật ra khỏi giường, mở cửa ngó xuống nhà dưới. Đúng vậy, co ro một góc trên ghế chính là Vũ Lục Hàn. Hắn như kẻ cuồng dại, nhanh chóng lao xuống, đi đến gần cô. Mất hắn không rời thân hình bé nhỏ như để xác nhận cô ấy vẫn ở đây. Tay hắn run rẩy đưa ra, chạm nhẹ vào mái tóc mềm mại. Đúng rồi, rất mềm mại. Cô ấy đây. Cô ấy vẫn ở đây!

Vũ Lục Hàn rùng mình một chút, nhưng không tỉnh dậy mà cuộn mình chặt hơn. Hắn run lên xót xa, không chần chừ nhắc nhở cô gái nhỏ, đưa về phòng ngủ của mình. Hắn đặt cô nằm ngay ngắn, kéo chăn quấn quanh giữ ấm cho cô, đôi mắt không rời cô gái nhỏ bé. Hắn quỳ bên cạnh giường, cẩn thận vuốt tóc cô, nhìn cô vừa âu yếm, vừa ân hận.

“Tôi có lỗi với em rất nhiều, Vũ Lục Hàn”, hắn thì thầm bên cô. Giọng Anh quyền rũ chết người đã khàn đi trông thấy, trở thành một tiếng thì thào ngắt quãng.

“Đừng bao giờ quên... Hàm Vũ Phong rất yêu Vũ Lục Hàn.”

Và hắn hôn nhẹ nhàng lên trán cô. Vũ Lục Hàn tựa mình, thở nhẹ nhẹ. Cô cảm nhận được hơi ấm ngọt ngào ngay cả trong mơ, khuôn mặt giãn ra bình thản. Hàm Vũ Phong mỉm cười, đứng dậy, nhìn cô không dứt. “Hàm Vũ Phong rất yêu Vũ Lục Hàn”

Hắn nhắc lại câu nói, quay lưng đi ra khỏi phòng, khép cửa thật nhẹ. Hắn không biết sẽ đối mặt với cô thế nào những tháng ngày tiếp theo. Hắn chỉ ước, ngay lúc này, thế giới này không còn một ai khác. Chỉ có Hàm Vũ Phong và Vũ Lục Hàn. Cô sẽ mãi mãi không bao giờ biết về sự tồn tại của Vương Vũ Lam. Cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh hắn, cho hắn yên bình, thanh thản. Hàm Vũ Phong sẵn sàng đánh đổi cơ ngơi hùng mạnh ngày hôm nay, cho một ước muốn như vậy.

“Vũ Lục Hàn, em thật sự xuất hiện và thay đổi cuộc đời tôi mất rồi...”

(Còn tiếp)

72. Chương 72

Khi tỉnh dậy vào buổi sáng, Vũ Lục Hàn vô cùng ngạc nhiên khi thấy mình đang nằm trên giường. Cô nhớ rõ ràng đêm qua mình ngủ trên ghế; Hàm Vũ Phong say rượu ngủ ở trong phòng, vì sao bây giờ...? Vũ Lục Hàn nhanh chóng vệ sinh cá nhân, chạy ra khỏi phòng nhìn ngó. Căn nhà vắng lặng, chẳng có ai, nhưng bóng đèn vàng nhạt từ chiếc đèn tròn nhỏ trên bếp lại được mở lên. Vũ Lục Hàn đi thẳng vào bếp, đồ ăn sáng đã được chuẩn bị sẵn sàng, che chắn cẩn thận. Món bánh pancake mà Vũ Lục Hàn rất thích. Có một tờ giấy nhớ nhỏ dán vào mặt bàn kính, ngay bên cạnh đĩa bánh, là một dòng chữ viết tay gọn gàng của Hàm Vũ Phong:

“Xin lỗi em rất nhiều.”

Cô đứng ngây người nhìn vào tờ giấy, không thể tin rằng Hàm Vũ Phong lại dậy sớm làm đồ ăn sáng cho cô. Hắn đêm qua đã say đến mức ngủ thiếp đi không biết trời đất, làm sao có thể đã dậy sớm nấu ăn? Vũ Lục Hàn nhét mẫu giấy nhớ vào túi áo, ngồi xuống ăn sáng. Cô mặc dù đã bị hắn làm cho buồn tủi đến phát khóc, cũng không thể nào không nghĩ về hắn.

“James là người che giấu cảm xúc rất giỏi”, Trần Hải Minh đã nói như vậy, “Đừng nhìn những biểu hiện bên ngoài của hắn mà hãy tự mình cảm nhận tình cảm bên trong...”

Hàm Vũ Phong dậy sớm làm đồ ăn sáng cho cô, mặc dù tối qua uống rượu rất say... Như vậy có phải...? Vũ Lục Hàn lại đỏ hồng má và cảm thấy hồi hộp. Ồ không, không! Cô nàng Ác Quỷ trời dậy, đá nàng Thiên Thần một cái. Hàm Vũ Phong làm đồ ăn sáng rồi lại nói xin lỗi, chẳng qua đang cảm thấy có lỗi mới chuộc lỗi thôi. Hắn dù có thích cô thật đi chăng nữa, cũng không thể nào bằng được tình cảm của hắn dành cho Emily. Chu Bạch Thảo đã từng nói về mối tình ấy của hắn ở trên tàu: mối tình đầu sâu đậm nhất hắn từng có, lại bị phá vỡ bởi cô gái kia ngoại tình. Hắn đã đau khổ, tuyệt vọng đến mức đóng băng trái tim mình, không còn muốn yêu ai nữa. Người con gái xinh đẹp, khí chất, tài năng như Chu Bạch Thảo còn không thể lay động được hắn; Vũ Lục Hàn chẳng qua chỉ là giống Vũ Lam mới được hắn đặc biệt quan tâm. Nghĩ đến đây, tự cô lại thấy tủi thân vô cùng.

Juliano là người đưa cô đến trường. Vừa bước xuống khỏi cửa khách sạn, chàng tài xế người Thụy Sĩ đó đã nhanh nhẹn cúi chào, mời cô lên xe. Hàm Vũ Phong chắc đã dặn dò anh ta thay hắn đưa cô đi học. Một động thái xin lỗi nữa, thật tuyệt. Vũ Lục Hàn ngồi im trên ghế, cả quãng đường đến trường chỉ hăm hực nghĩ về Hàm Vũ Phong. Hắn còn không dám đối mặt với cô, hắn thật sự thấy có lỗi đến mức ấy sao?

Vũ Lục Hàn ngồi trong thư viện, trước mặt là một cuốn sách để mở, nhưng đầu óc lại bay bổng tận nơi nào. Cô không hiểu vì sao không gặp được hắn lại thấy khó chịu, day dứt. Cô biết mình vẫn rất thích hắn, rất rất thích hắn. Dù luôn muốn làm tình cảm với hắn bay biến thật nhanh, cũng không thể nào thôi nghĩ đến hắn. Hàm Vũ Phong có phải đang cố tình tránh mặt cô không?

“Chào Tiểu Lục!”

Triệu Minh ngồi vào ghế trống trước mặt cô. Vũ Lục Hàn chẳng còn đủ bận tâm để thấy khó chịu. Cô cười nhẹ nhàng với cậu.

“Đạo này gần như chẳng nói chuyện được với cậu”, Triệu Dương đặt quyển sách trên tay xuống bàn, mở ra, nhưng vẫn tiếp tục nói, “Cậu như người cực kì bận rộn vậy, lúc nào cũng chỉ nhìn lướt qua rồi lại đi mất.”

“Xin lỗi nhé!”, Vũ Lục Hàn có chút áy náy khi nghe Triệu Dương nói vậy, “Tôi là sinh viên sắp ra trường rồi, còn đang lo việc làm sau này... Hôm nay tôi sẽ đi thử việc đấy!”

“Chúc mừng cậu”, Triệu Dương lần đầu tỏ thái độ lạnh lùng, nhìn lướt lên cô rồi lại cúi đầu đọc sách. Vũ Lục Hàn thở dài. Hình như hôm nay là ngày mọi người đều không thích mình.

“VẬY... chị gái cậu... đã có dự định gì chưa?”, cô ngập ngừng hỏi. Dù không thân thiết, biểu hiện quan tâm của Triệu Dương cũng khiến cô khá ăn năn khi liên tục tránh mặt. Cô đang bị người khác tránh mặt nên bỗng dưng vô cùng thấu hiểu.

“Chị ấy đang có ý định xin vào The Fashionista”, cậu rằng khểnh đáp mà không nhìn cô, chỉ chăm chú đọc sách. Vũ Lục Hàn mở to mắt, đó chẳng phải là thương hiệu của Hoàng Lâm sao?

“Thật... thật trùng hợp! Lát nữa tôi cũng đi thử việc ở đó...”, Vũ Lục Hàn thốt lên. Triệu Dương rời mắt khỏi cuốn sách, ngẩng lên nhìn cô, đôi mắt sáng bừng.

“Vậy là chúng ta lại có duyên rồi!”, Triệu Dương toét miệng cười, vẻ lạnh nhạt xa cách khi nãy đã hoàn toàn biến mất, “Tan học cậu đi ăn cùng chúng tôi chứ? Và sau đó cùng đi đến thử việc?”

“V... vâng, thật ra...”, Vũ Lục Hàn lại ngồi vắn vẹo, “Lát nữa... người của công ty... sẽ đến đón tôi...”

“Thế à”, cậu con trai xị mặt, “Vậy hẹn cậu khi khác...”

“Nhưng... nhưng mà tôi có thể thuyết phục anh ấy đưa hai chị em cậu đi cùng! Ý tôi là... dù sao tôi và Triệu Minh cũng sẽ thử việc ở cùng một nơi mà...”

“Được thế thì tốt!”, Triệu Dương nhướn miệng cười, “Nhưng cậu có thể xin cho chị tôi đi cùng thôi. Tôi sẽ đến đón chị ấy sau.”

“Ồ... vậy hả”, Vũ Lục Hàn cười giả lả, “Thế... tôi sẽ... đi gọi điện...”

“Đừng đặt nặng quá, Vũ Lục Hàn”, Triệu Dương gọi đầy đủ họ tên khiến cô có chút lạ lẫm, “Xin được hay không là ở cậu, tôi không muốn ép.”

“À không, không! Tôi... tôi thật sự muốn mà...”, Vũ Lục Hàn ngượng nghịu lấy điện thoại. Triệu Dương hôm nay cũng thật sự khác biệt.

“Cậu biết không. Cậu khiến tôi áy náy bởi có vẻ tôi hay ép buộc cậu...”

Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn cậu, ngỡ ngàng. Hai má cô đỏ ửng lên, và cô cúi đầu xuống mỉm cười.

“Không... không đâu... Tôi chỉ... có quá nhiều việc mà không tiện sắp xếp thôi...”

“Tôi muốn cậu thật thoải mái khi ở bên cạnh tôi... Giống như... tôi là nơi bình yên nhất để cậu tìm đến vậy.”

Ôi trời ơi... Vũ Lục Hàn than dài, sững sốt trước những lời nói của Triệu Dương. Cậu ta chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này. Và cô không thích lắm bởi nó khiến cô day dứt.

“Cậu rất tốt, Triệu Dương ạ”, Vũ Lục Hàn vươn người, nhẹ nhàng đặt tay mình lên bàn tay đang đặt trên quyển sách của Triệu Dương, “Từ nhỏ đến giờ chưa có ai kiên nhẫn và tốt với tôi như cậu. Tôi rất cảm kích. Đừng hiểu nhầm điều gì cả... Tôi xin phép...”

Vũ Lục Hàn đứng dậy, áp điện thoại lên tai khi số của Hoàng Lâm hiện lên. Cô chờ đợi những tiếng tút dài đều đặn, trong khi sau lưng cô, Triệu Dương đang ngẩn ngơ nhìn theo. Cậu đã gặp rất nhiều cô gái muốn theo đuổi cậu, nói với cậu những câu nói ngọt ngào, êm ái; vậy mà chưa có ai khiến cậu ngẩn ngơ như Vũ Lục Hàn. Ngay cả cách nói chuyện của cô cũng lôi cuốn vô cùng, Triệu Dương chẳng hề thấy sự “nhàm chán” như mọi người đồn thổi. Vũ Lục Hàn không chỉ bí ẩn một cách thông thường, mà bí ẩn một cách quyến rũ. Cô khiến người ta phải tò mò về bản thân mình. Đối với Triệu Dương, Vũ Lục Hàn thật sự thành công. Chỉ có cô vẫn không hề biết mình đã hấp dẫn Triệu Dương như thế nào.

“Chào em”, Hoàng Lâm điềm tĩnh nghe máy. Trong vài tích tắc, hình ảnh Hàm Vũ Phong lướt qua đầu Vũ Lục Hàn. Phong thái lúc này của Thư Sinh, chẳng khác gì hần.

“Chào anh...”, cô đột nhiên nói lấp bắp, “Em... em có đang làm phiền anh không?”

“Không đâu”, Thư Sinh dịu giọng, “Em gọi vì cuộc hẹn chiều nay hả?”

“Vâng... đại loại thế...”

“Chúng ta sẽ bắt đầu lúc hai giờ chiều. Em sẽ phải thiết kế một thứ gì đó hay ho đấy, cô bé. Đây là buổi thử việc liên quan đến tương lai của em sau này ở công ty, em nên suy nghĩ thấu đáo.... Có lẽ trưa nay tôi sẽ đưa em đi ăn trước khi đến giờ...”, Hoàng Lâm nói một hồi làm Vũ Lục Hàn choáng váng. Cô không biết phải ngắt lời ở đoạn nào cho phải phép.

“Anh... anh ạ...”, Vũ Lục Hàn rụt rè nói, “Em... em có một thỉnh cầu nhỏ...”

“Nói đi nào. Đừng khách sáo với tôi”, Hoàng Lâm mỉm cười. Sau cú điện thoại ngày hôm qua, cô cảm thấy Thư Sinh đã trầm tĩnh đi hần.

“Bạn... bạn em cũng vừa vặn đi thử việc ngày hôm nay ở công ty của anh. Liệu anh... có thể... cho bạn em đi nhờ xe...”

“Vay thôi à?”, cậu bật cười, “Không vấn đề. Tôi xin mạn phép mời cả hai em bữa trưa...”

“Không cần đâu!”, Vũ Lục Hàn hô lên, “Anh đồng ý như vậy là ổn rồi! Cảm ơn anh, hẹn gặp lại anh! Chào anh!”

Cô dập máy ngay trước khi kịp nghe Hoàng Lâm nói thêm điều gì khác. Triệu Dương vẫn đang nhìn cô, Vũ Lục Hàn mỉm cười lấy lệ với cậu khi bắt gặp ánh nhìn không e dè ấy. Cô ngồi xuống ghế, nói trong nụ cười.

“Cậu có thể gọi Triệu Minh được rồi... Thật may mắn khi biết có người quen đi thi cùng mình...”

“Ồ, vâng”, Triệu Dương sức tỉnh, đôi mắt nheo nheo, cười toe toét, “Tôi sẽ nhắn cho cậu số của chị ấy. Vay... tôi xin số của cậu được chứ? Để đưa số cho chị?”

“À vâng...”, Vũ Lục Hàn nhanh chóng đọc số điện thoại của mình. Triệu Dương tỏ ra phấn khởi khi lưu xong số của cô, đứng dậy, gấp sách.

“Tôi chưa bao giờ bỏ đi trước cậu... Nhưng mà, lần này xin mạn phép! Tôi cần đi gặp chị Triệu Minh!”

“Chào cậu...”, Vũ Lục Hàn vẫy tay kèm nụ cười gượng gạo. Cô nhìn theo dáng vẻ mừng rỡ của cậu, không thể tin chỉ trước đó vài phút, cậu vừa lạnh lùng với cô. Vũ Lục Hàn nhún vai, quay lại chăm chú đọc sách. Khó hiểu, cô nghĩ, bọn con trai đều khó hiểu như nhau!

Tan học, Vũ Lục Hàn gặp Triệu Minh trước cổng trường. Họ Triệu tỏ ra vô cùng hồi hộp, phấn khích khi chuẩn bị đi thử việc. Triệu Minh hôm nay có đôi chút khác lạ, trang điểm nhẹ, không mặc đồng phục chỉnh chu như mọi ngày mà chọn loại trang phục khá nữ tính: chiếc áo trend coat màu xanh dương nhạt có viền lông đen dài đến ngang đùi được cài khuy cẩn thận, thắt đai như mặc váy, kèm đôi boots đen cao đến hơn mắt cá chân, bằng da. Mái tóc đen thường được buộc đuôi ngựa gọn gàng nay để xõa tự nhiên, trông vô cùng dễ mến. Gương mặt nhỏ nhắn kèm cặp kính gọng tròn to bản khiến Vũ Lục Hàn liên tưởng đến những cô nàng thông minh, năng động nhưng không kém phần đáng yêu mà cô thường thấy trong phim truyền hình. Vũ Lục Hàn lắng nghe Triệu Minh nói về đam mê và mơ ước của cô, và đã hơn ba lần cô có ý định nhảy lên vì quá phấn khích. Hoàng Lâm đến với họ sau vài phút, trên chiếc Roll Royce Phantom Extended Wheelbase. Và Triệu Minh ngay lập tức bị choáng ngợp bởi chàng thư sinh lịch lãm bước ra khỏi xe, tiến về phía mình.

“Chào hai quý cô”, Thư Sinh lấy lại sự hài hước của mình, cúi đầu một cách hoa mỹ. Vũ Lục Hàn cười tủm tỉm, quay sang nhìn Triệu Minh.

“Triệu Minh, đây là anh Hoàng Lâm. Anh Hoàng Lâm, đây là bạn em, Triệu Minh, người sẽ cùng em đi thi...”

“Ôi ôi”, Triệu Minh thốt lên ngỡ ngàng, đưa tay che miệng, “Hoàng Lâm... ông chủ của The Fashionista sao? Mình không nhìn nhầm đấy chứ?”

“Tôi rất vinh dự khi được tiểu thư biết đến”, Hoàng Lâm cúi xuống, nắm nhẹ lấy mu bàn tay Triệu Minh và hôn lên đó, “Hi vọng em không làm chúng tôi thất vọng và vượt qua đợt thử việc này.”

“V...vâng...”, Triệu Minh xúc động đáp lời, hai má ửng hồng lên. Vũ Lục Hàn nhận ra cô nàng Chủ tịch nhìn quá lâu vào Hoàng Lâm, chỉ lén tủm tỉm cười.

“Vay... chúng ta đi ăn thứ gì đó để lấy tinh thần đã!”, Vũ Lục Hàn ngoắc tay Triệu Minh và lấy lại được sự chú ý của cô, “Anh Hoàng Lâm sẽ đưa chúng ta đến nơi đúng giờ...”

“Tất nhiên rồi. Mời hai quý cô!”, Hoàng Lâm mỉm cười lịch sự, mở cửa xe và chờ đợi Triệu Minh ngồi lên. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ thấy Triệu Minh như lúc này. Hẳn là cô nàng đã bị Hoàng Lâm hút hồn mất rồi!

“Em muốn ngồi sau cùng bạn chứ? Hay là...”, Hoàng Lâm hỏi khi thấy cô chỉ đứng đó, không di chuyển. Vũ Lục Hàn lúng túng cười, chui vào ngồi cạnh Triệu Minh.

Hoàng Lâm nhanh nhẹn đóng cửa xe và ngồi vào ghế lái.

“Làm sao cậu lại quen anh ấy?”, Triệu Minh ghé tai cô thì thầm, mắt không rời người con trai ngồi trên ghế lái. Hoàng Lâm đang mở một bản ballad nhẹ nhàng, thỉnh thoảng hát theo vài câu. Vũ Lục Hàn lúng túng nhìn Hoàng Lâm, cười lấy lệ.

“Anh ấy là... bạn của anh trai mình...”

“Ồ, phải rồi!”, Triệu Minh gật gù, “Cậu may mắn thật, có anh trai như vậy... Đây, Tiểu Lan rất thích anh trai cậu đấy, cậu ấy định mời cả cậu và anh trai đến bữa tiệc tốt nghiệp ở nhà...”

“Vậy... vậy à...”, Vũ Lục Hàn hạ giọng lí nhí, “Mình e là... anh trai mình bạn...”

“Không sao đâu, còn lâu nữa mà! Chúng ta còn chưa làm đồ án... Mà khoan, nếu cậu quen biết... ừm, chủ tịch của công ty... Vậy cậu... sẽ là đối thủ đáng gờm nhất của mình...”

Triệu Minh đột nhiên lại nói về Hoàng Lâm. Vũ Lục Hàn chỉ lo sợ Thư Sinh nghe thấy, méo mó cười:

“Anh ấy... sẽ không thiên vị ai đâu...”

“Không sao, vì mình tin rằng mình có đủ khả năng!”, Triệu Minh giơ ngón cái lên, cười toe toét, ánh mắt sáng ngời giống hệt em trai mình. Vũ Lục Hàn trước giờ luôn nghĩ Triệu Minh là người nghiêm túc, lạnh lùng, bởi chưa bao giờ thấy cô nàng không mặc đồng phục, và cười một cách thoải mái.

The Fashionista có trụ sở lớn ở trung tâm thành phố. Đó là một tòa nhà phá cách tạo dáng thon dài như một đôi giày lười, với những bức tường thay thế bằng các ô cửa kính vát chéo, hai màu kính xanh trắng xếp xen kẽ. Vũ Lục Hàn đã bị choáng ngợp bởi tòa nhà ấy, và cô biết chắc chắn người thiết kế và xây dựng chính là Hoàng Lâm. Ngay khi nhìn vào, đặc trưng sử dụng kính của cậu đã hiển hiện rõ ràng. Cô không khỏi nhìn cậu với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ. Hoàng Lâm nhìn thấy ánh mắt ấy, cười tủm tỉm vui mừng. Cậu nhìn qua đồng hồ trên tay, quay sang nói với hai cô gái:

“Còn gần hai tiếng nữa, các em muốn ăn gì? Bên trong công ty của tôi có một tầng ẩm thực riêng biệt, nếu muốn, tôi có thể đưa các em đi ăn?”

“Vâng... Rất hân hạnh...”, Triệu Minh không rời mắt khỏi tòa nhà, lấy lại vẻ nghiêm túc thường nhật để che giấu nỗi ngại ngùng, “Nếu được như vậy thì tốt quá...”

“Đi nào”, Hoàng Lâm nói, đi lên trước để Vũ Lục Hàn và Triệu Minh theo sau. Ba người đang băng qua một hàng các bụi cây trồng bên trong luống đất được bọc quanh bởi khoảng đất ốp gạch phía trước cửa trụ sở. Cánh cửa kính tự động mở, hai người bảo vệ cúi đầu chào Hoàng Lâm. Vũ Lục Hàn cúi đầu chào lại họ, lú lú rú rú chạy theo cậu. Tiền sảnh rộng lớn hào nhoáng, đơn giản nhưng vô cùng sang trọng với sàn nhà ốp gạch vàng bóng loáng, có ngay biểu tượng của hãng thời trang The Fashionista rất lớn nằm thẳng cửa vào. Tuy nhiên, trên bức tường ốp đá màu nâu cát mịn đối diện cửa chính lại là hàng chữ đề tên công ty “Tập đoàn Kiến trúc – Mỹ thuật Hoàng Gia”. Ngay bên dưới bức tường ấy là bàn tiếp tân, với ba nhân viên nữ mặc đồng phục chỉnh tề, tóc búi gọn gàng. Hoàng Lâm đến gần họ, gật đầu chào. Cậu dẫn hai cô sinh viên đi về phía thang máy, ở phía dưới hai cầu thang bộ hình xoắn ốc cách điệu dẫn lên tầng trên. Cầu thang, và cả lan can ở đây, tất cả đều dùng kính. Bước vào thang, Hoàng Lâm cho thang máy chạy lên tầng hai mươi. Tòa nhà này có tất cả năm mươi tầng, chia đều cho các lĩnh vực kiến trúc, nội thất, đào tạo kiến trúc, và thời trang. Những người chỉ vài giờ nữa đến dự thi sẽ đi vào bằng cửa B, được nhân viên hướng dẫn gọi tên theo sổ hồ sơ đã nộp, đi vào các căn phòng đã quy định số thứ tự của mình, và sau khi hết thời gian thi, sẽ phải mang sản phẩm của mình lên tầng ba để giám khảo chấm điểm. Vì số lượng đông, cuộc thi sẽ phải chia ra nhiều đợt; càng nộp hồ sơ sớm, càng thi sớm. Hoàng Lâm đã giúp Vũ Lục Hàn thi ngay đợt đầu tiên, cùng với Triệu Minh là một trong số những người nộp hồ sơ rất sớm.

Tầng ẩm thực như một khu ăn uống thu nhỏ trong các khu thương mại. Có những quán cà phê riêng biệt; những tiệm bánh đủ loại; cả những quán ăn vặt, và nhà hàng đúng chuẩn. Để phục vụ lượng nhân viên đông đảo tại đây, Hoàng Lâm đã đặc biệt ký hợp đồng với nhiều thương hiệu ăn uống để mang chi nhánh của họ đặt trong trụ sở của mình; kể cả những cửa hàng là thương hiệu của Trần Hải Minh. Cậu dẫn Vũ Lục Hàn và Triệu Minh đi khắp nơi trong cái sừng sắt của hai cô gái. Quá nhiều để chọn! Vũ Lục Hàn nuốt khan, nhìn sang Triệu Minh cũng hoang mang không kém. Nàng Chủ tịch kéo tay Vũ Lục Hàn đi chậm lại, nói thầm.

“Thật ra mình không định ăn thứ gì đắt đỏ, cao sang quá đâu... Mình thường có thói quen ăn bánh ngọt vào bữa trưa, cậu thế nào?”

Bánh ngọt? Vũ Lục Hàn ngậy ngậy nghĩ, bánh ngọt là thứ cô không thích nhất! Nhưng không sao, bởi cô cũng là kẻ ăn ít. Vũ Lục Hàn đồng ý, liền gọi ngay Hoàng Lâm và đề xuất một cửa hàng bánh ngọt. Cậu đưa cả hai vào tiệm bánh Paris Gâteaux ngay gần đó. Triệu Minh thích thú chạy quanh như một đứa trẻ, trong khi Vũ Lục Hàn lại chậm chạp ngắm nhìn. Mùi bơ sữa béo ngậy tuy hấp dẫn, nhưng không đủ đối với cô. Vũ Lục Hàn chợt khựng lại khi nhìn thấy bên trong ngăn tủ giữ lạnh một chiếc bánh red velvet kết hợp brownie chocolate, nhân kem nutella với hạt vừng đen. Lần đầu tiên đi xem phim cùng Hàm Vũ Phong, hắn đã ép cô ăn hết cái bánh này. Vũ Lục Hàn cười ngớ ngẩn. Hàm Vũ Phong đã ôm chặt cô lúc ấy bởi cô sợ xem phim kinh dị. Một buổi “hẹn hò” có công thức. Rồi nụ cười tắt lịm. Hàm Vũ Phong chắc chắn hôm nay không đến trường đón cô, thì mới không thèm gọi dù đến tận giờ này cô vẫn chưa về. Hắn quả thật không thật sự quan tâm đến cô, mà chỉ đang cố chuộc lỗi khi còn có thể mà thôi. Biết đâu, lúc này, hắn còn đang bận đi ăn với cô bạn gái cũ. Vũ Lục Hàn quay lưng bỏ đi. Chỉ nhìn một cái bánh mà cũng nhớ đến hắn. Cô phải làm gì để không nghĩ về con người độc ác đấy nữa?

“Em chưa chọn được gì sao?”, Hoàng Lâm ngạc nhiên lại gần cô. Trên tay cậu là một khay bánh với vài chiếc bánh nho nhỏ. Triệu Minh đã chọn được kha khá, khay của cô chật ních các loại bánh. Vũ Lục Hàn cố vẽ ra nụ cười, nhún vai.

“Em chưa biết nên ăn gì cho sáng tạo!”

“Em còn chưa đủ sáng tạo ư?”, Thư Sinh cười với cô, quay người sang, với tay lấy hai chiếc bánh donut phủ kem và cốt cầu vòng. Cậu lấy thêm một chiếc bánh kem cầu vòng lòe loẹt, nhìn cô hào hứng:

“Rất nhiều màu cho em. Hãy làm tôi tự hào đi nào!”

Vũ Lục Hàn bật cười, nhìn đi nơi khác. Nếu đủ năng lực để được nhận vào công ty thời trang của Hoàng Lâm, thì tốt quá.

Một giờ ba mươi. Vẫn chẳng có cuộc gọi nào. Vũ Lục Hàn thở dài, nhìn tờ giấy in thông tin của mình trên tay. Hoàng Lâm đã sắp xếp cho cô rất ổn, cô sẽ thi vào lượt thứ hai, bây giờ phải ngồi trong phòng đợi những thí sinh đợt một. Mỗi người sẽ có chín mươi phút để thiết kế, chế tác, thuyết trình với ban giám khảo, không kể thời gian di chuyển từ phòng thi lên tầng để chấm điểm. Mỗi lượt vào cách nhau năm phút, để lượt trước có năm phút chuẩn bị đồ dùng. Vũ Lục Hàn sẽ thi ở phòng số 3, là phòng thứ hai bên tay trái. Một lượt thi là mười lăm thí sinh. Vũ Lục Hàn đứng dậy khi tên mình được gọi, quay lại tìm Triệu Minh trong những người ngồi chờ. Triệu Minh thấy cô, vẫy tay và cười rất tươi để cổ vũ. Vũ Lục Hàn đáp lại nụ cười ấy, hít một hơi sâu và bước vào phòng thi.

Mười lăm người đầu tiên đứng hàng đầu, sau những cái bàn gỗ kê thẳng hàng. Những thí sinh lượt đầu đã bắt đầu làm việc, họ đo trên những thân manơ canh và cắt vải, sử dụng những máy may mini mà công ty hỗ trợ đặt trên bàn. Vũ Lục Hàn nhanh chóng đứng vào vị trí của mình. Sau khi các thí sinh ổn định, người giám thị đọc đề thi.

“Bạn được mời tham gia sự kiện Met Gala với chủ đề “đen và trắng”. Bạn sẽ mặc gì để gây ấn tượng với người tổ chức sự kiện, Tổng biên tập Vogue Anna Wintour?”

Thời gian bắt đầu tính cho lượt thi thứ hai. Vũ Lục Hàn khẩn trương chạy vào kho đồ mở bên phía tay phải để lấy đồ, cùng với các thí sinh thi cùng lượt. Cô thậm chí chưa có ý tưởng nào trong đầu, nhanh chóng lấy tất cả những dụng cụ cơ bản, chạy về đặt đầy đủ lên bàn rồi mới đến nơi đặt vải. Có vô số loại vải xếp ngay ngắn thành các loại, các màu riêng biệt.

Vũ Lục Hàn bắt đầu mừng tượng ra bộ váy. Bà Anna Wintour luôn ưu ái những bộ váy của Chanel trong các năm Met Gala. Đặc điểm của Chanel là đơn giản mà sang trọng. Một chiếc váy đơn giản sẽ gây ấn tượng. Tuy nhiên, Anna Wintour không thích các thiết kế đi theo xu hướng. Bà đã từng thừa nhận không hề bỏ thời gian để theo dõi xu hướng, bởi thể Vogue luôn mới lạ và phá cách đối với người đọc. Bà dường như thích lông vũ – một ít lông vừa đủ để tạo điểm nhấn sẽ phù hợp. Lông vũ tượng trưng cho sự nữ tính, nhẹ nhàng, vì thế loại vải voan mỏng thướt tha sẽ hoàn hảo hơn cả.

Vũ Lục Hàn không ngần ngại lấy ngay vải voan đen và trắng, kèm lông vũ màu đen. Cô chạy về chỗ trong khi vẫn còn hai phút để lấy đồ dùng. Vũ Lục Hàn giật lấy tờ giấy nháp có sẵn trên bàn, và với lấy bút chì trong hộp đựng. Cô bắt đầu căng dây đo và ghi lại số đo của thân ma nơ canh trước mặt. Khi trong đầu dần tưởng tượng ra bộ váy, đôi tay cô không ngừng hoạt động, tính toán, cắt vải cho phù hợp.

Không vẽ thiết kế ra, Vũ Lục Hàn tự nhắc nhở. Để người khác nhìn thấy thiết kế của mình là một sai lầm, vì họ có thể phát triển dự theo thiết kế của cô. Vũ Lục Hàn tung mảnh vải voan trắng, quần ngang ngực ma nơ canh, ghi lại số đo. Vải voan vốn thướt tha, uyển chuyển, chắc chắn bộ váy phải dài và thừa lại đoạn đuôi phía sau để khi di chuyển có thể tung bay nhẹ nhàng. Vũ Lục Hàn có nhớ đến bộ váy dạ hội đặc biệt của Hoàng Lâm, cậu cũng sử dụng vải voan theo cách ấy. Vũ Lục Hàn tỉ mỉ từng chút, rất bình tĩnh làm việc dù các thí sinh tỏ ra khẩn trương.

Lượt thứ ba đã vào phòng, người giám thị lại đọc đề lên, giống đề của cô, nhưng chủ đề của “Met Gala” ấy lại khác. Vũ Lục Hàn vô cùng tập trung, không biết rằng điện thoại ở trong cặp đang rung lên liên hồi.

Ba mươi phút trôi qua, bộ váy của cô đã sắp hoàn thành. Cô luôn chỉ đen vào kim, bắt đầu tự tay khâu từng dải lông vũ lên váy. Công việc này đòi hỏi sự tập trung lớn và kỹ năng khâu tay. Vũ Lục Hàn thậm chí chưa nghĩ ra được bài thuyết trình của mình. Cô tỉ mỉ làm việc, cứ sau mỗi lần thay chỉ lại ngược lên nhìn đồng hồ. Một thí sinh cùng lượt thi với cô đã hoàn thành, đẩy bộ váy của mình ra khỏi phòng thi. Sắp đến nơi rồi, cô tự nhủ, kiên nhẫn đính lên váy trắng tấp, đều đặn.

Chỉ còn mười lăm phút. Vũ Lục Hàn bắt đầu đẩy bộ váy ra khỏi phòng, một tay giữ lấy vạt váy để khỏi quệt đất. Cô đứng đợi ở thang máy với một nhân viên, cẩn thận bước vào, bỗng đứng nôn nao vì hồi hộp. Cô đi theo nhân viên đó vào phòng giám khảo, nuốt khan khi thấy ba vị giám khảo đang chờ đợi cô. Vũ Lục Hàn cúi chào họ, mồ hôi túa ra vì chưa bao giờ cô thuyết trình trước đám đông thế này. Một vị giám khảo bắt chuyện, giúp cô tự tin hơn. Vũ Lục Hàn nắm chặt hai tay mình, bước lên một bước, rồi diễn thuyết.

Bộ váy của Vũ Lục Hàn là một bộ váy dạ hội đuôi cá, cúp ngực. Cô dùng vải voan trắng và đen đặt chéo nhau phần ngực, rồi hòa vào thành tầng tầng lớp lớp đuôi váy. Những chiếc lông vũ xuất hiện rải rác từ một phần ba chiếc váy, dày đặc dần rồi trở thành phần đuôi lá lướt phía sau. Cô giải thích lý do mình làm bộ váy này, đồng thời nêu nguyên nhân sẽ thuyết phục Anna Wintour ấn tượng với cô. Bài thuyết trình của cô chỉ kéo dài mười phút. Giám khảo đặt thêm vài câu hỏi phụ để kiểm tra một số kiến thức cơ bản, nhiếp ảnh chụp lại các góc bộ váy, cho vào cùng một file tài liệu có đề tên cô, đưa cho giám khảo, và đẩy bộ váy của cô vào hàng – nơi có in số thứ tự của cô. Vũ Lục Hàn cúi chào, bước ra khỏi phòng vẫn không ngừng run rẩy. Hoàng Lâm đã chờ đợi cô ngay bên ngoài căn phòng. Vũ Lục Hàn thấy cậu, lo lắng giảm đi một nửa. Thư Sinh chào đón cô bằng nụ cười tỏa nắng, đến gần, xoa nhẹ đầu cô gái nhỏ.

“Em đã làm rất tốt. Chúng ta có lý do để ăn mừng rồi!”

“Đừng nói sớm... Không phải chúng ta nên đợi Triệu Minh sao?”, hai má cô đỏ ửng, và cô tủm tỉm cười để trấn an trái tim mình khỏi sự hồi hộp. Hoàng Lâm dứt tay vào túi quần, nghiêng đầu nhìn cô.

“Dù tôi không phải giám khảo, nhưng tôi cũng có thể đánh giá tác phẩm của em đấy! Và thật sự, tôi dám chắc sau khi chấm điểm xong, tôi sẽ mang ngay bộ váy ấy trưng bày trong cửa hàng của tôi... Nào, chúng ta tìm nơi ngồi đợi bạn em!”

Vũ Lục Hàn bật cười thoải mái trước sự cổ vũ của Hoàng Lâm. Cô đi theo cậu lên tìm một quán cà phê nhỏ ngồi đợi. Vũ Lục Hàn chẳng hề để ý đến chiếc điện thoại ở trong cặp. Đã có năm cuộc gọi nhỡ suốt trong lúc cô dự thi.

Vũ Lục Hàn đã tạm thời quên mất Hàm Vũ Phong.

73. Chương 73

Triệu Minh gặp họ với khuôn mặt rạng rỡ, chắc hẳn cô nàng đã hoàn thành rất tốt. Hoàng Lâm không ngại mời cô một tách cà phê và liên tục tán thưởng. Hai người bọn họ có vẻ nói chuyện rất hợp gu. Vũ Lục Hàn ngồi yên lặng bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng cười tủm tỉm tán thành một câu chuyện nào đó của cả hai, không hề để ý đến thời gian cho đến khi nhận ra điện thoại đang rung lên trong túi. Cô đã tột cùng hoảng

sợ một cách vô cớ khi thấy mười hai cuộc gọi nhỡ, từ Hàm Vũ Phong! Cuộc gọi nhỡ gần nhất cách đây hai phút. Vũ Lục Hàn vô thức liếc nhìn ra bên ngoài qua cửa kính, tim thất lại khi nhận ra chiếc xe Aventador đen bóng vô cùng quen thuộc bên kia đường – dù cô không thể nhìn rõ bất cứ người nào ở cách tòa nhà hai mươi tầng bên dưới. Vũ Lục Hàn tự thôi thúc mình đứng bật dậy, khiến cả Hoàng Lâm và Triệu Minh bất ngờ quay sang nhìn. Cô ngậy người một lúc, lúng túng ngoác miệng cười trừ:

“Em... em đột nhiên nhớ ra có lớp học tăng cường buổi chiều.... em... em phải đi ngay bây giờ...”

“Vậy ư? Bạn Vũ học tăng cường môn gì thế?”, Triệu Minh quan tâm hỏi. Cô ngẩn ngơ một lúc, xuề xòa đáp:

“Học bù một số môn mình đã bỏ qua... Mình cần phải đi bây giờ...”

“Vậy để tôi đưa em về trường!”, Hoàng Lâm bất ngờ nói khiến cô đổ mồ hôi hột. Vũ Lục Hàn nhìn nhanh qua nòng Chủ tịch Hội Học sinh, xua tay:

“Không cần đâu... Triệu Minh chỉ vừa mới uống nước được một lúc... Ừm... em đi bus từ đây sẽ rất tiện, phiền anh chút nữa đưa Triệu Minh về nhà!”

“Ồ, không sao, lát nữa em trai mình sẽ đến đón”, Triệu Minh không những không giúp cô, lại còn ủng hộ Hoàng Lâm đưa cô đi, tuy giọng có chút nuối tiếc, “Mình sẽ ngồi đây uống cà phê, chờ em trai luôn...”

“Không được!”, Vũ Lục Hàn giật mình hét toáng lên khi nhận thấy điện thoại lại rung bần bật. Cô cảm thấy sợ hãi mà không hiểu vì sao, gấp gấp nói: “Anh không thể mời nước người ta mà lại bỏ người ta ngồi một mình ở chỗ không người quen biết này! Anh Hoàng Lâm ít nhất cũng phải ngồi đợi cùng, em tự lo được! Em... em đi đây, hai người tiếp tục nói chuyện đi nhé!”

Và Vũ Lục Hàn không thềm đợi bất cứ phản ứng nào, quay lưng lại đi một mạch về phía thang máy. Hoàng Lâm gọi với theo, nhìn bóng dáng nhỏ bé chạy tốt đi với dáng vẻ khó hiểu. Triệu Minh cũng nhìn theo cô, rồi lại nói ngay với Hoàng Lâm:

“Có lẽ anh nên đi theo đưa cô ấy về trường, cô ấy có vẻ rất vội, sợ là đợi xe bus sẽ bị muộn học!”

Hoàng Lâm đứng yên một lúc không đáp, lại quay người nhìn Triệu Minh. Cậu bỗng mỉm cười, thông thả đút tay vào túi quần.

“Không sao, Tiểu Hàn không để bản thân bị muộn đâu! Cô ấy nói đúng, mời em nước mà lại để em ngồi một mình thì thật không phải. Chúng ta tiếp tục câu chuyện em đang kể, được chứ?”

Triệu Minh có chút ngỡ ngàng nhìn cậu, lại nhìn về thang máy tiếc nuối, rồi cũng gật đầu cười ngồi xuống ghế. Cô phải thú nhận, cô đã cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm khi Hoàng Lâm không chạy theo Vũ Lục Hàn.

Vũ Lục Hàn khẩn trương tìm được ra khỏi sảnh lớn. Cô thấy vô cùng hồi hộp, chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc Aventador màu đen. Trên đời này thiếu gì xe đó, cô tự trấn an, nhưng thẳm sâu bên trong lại bị chính nòng Ác quỷ lè lưỡi phản bác: Ngoài kẻ ấy ra, còn ai trên đất nước này sở hữu chiếc xe tỷ đô như thế! Đây đâu phải loại xe dùng để đi chợ mua đồ mà đâu đâu cũng bắt gặp được! Thực chất, loại xe này, gặp một cái chỉ có thể bật ra một cái tên. Vũ Lục Hàn run bắn người khi tiến gần ra bên ngoài. Nếu là hần, chắc chắn khi cô chỉ còn cách chiếc xe vài bước chân, hần sẽ chui ra, nhìn cô mỉm cười, âu yếm hỏi “Ngày hôm nay của em thế nào”, và mở cửa xe đợi cô yên vị. Thế nhưng Hàm Vũ Phong cả ngày đều tránh mặt cô, hôm qua dọa cô một trận đau lòng bỏ đi mà không thềm đuổi theo giữ lại, thấy cô phát hiện ra mục đích của mình cũng chẳng thềm giải thích. Đương nhiên cô không cần lời giải thích nào hết, vốn mọi thứ đã phơi bày quá rõ ràng. Hần luôn nhấn mạnh với cô, mọi việc hần làm luôn có mục đích. Hàm Vũ Phong đã gợi ý như vậy rồi, chỉ có cô ngu ngốc mãi đến tận bây giờ mới nhìn ra mục đích ấy mà thôi. Nếu cô không giống với Vương Vũ Lam, cả đời này liệu Hàm Vũ Phong có chịu nhìn lướt qua cô lấy một chút?

Vũ Lục Hàn đi thật chậm, rất chậm về phía ấy.

Cô biết rõ rằng tim mình ngày càng đập nhanh khi tiến gần đến chiếc xe.

Điện thoại của cô không còn rung lên trong cặp.

Cô cảm thấy lòng bàn tay mình đang đổ mồ hôi.

Cửa ghế lái mở ra. Vũ Lục Hàn thót tim khi nhìn người bước ra khỏi xe. Người ấy đi vòng qua đầu xe, về phía cô, cúi chào và lịch sự mở cửa. Vũ Lục Hàn thấy hụt hẫng. Julianio nói bằng tiếng Anh một cách chậm rãi và rõ ràng:

“Chào cô Vũ. Mời cô lên xe.”

Vũ Lục Hàn ngần ngừ gật đầu, ngồi vào chỗ mà không thể nói được câu nào. Cô lúng túng tự mình thắt dây an toàn, nhìn theo chàng tài xế người Thụy Sĩ lên xe. Anh ta lặng thinh lái xe đi, không giải thích một câu nào. Vũ Lục Hàn chưa bao giờ nghĩ hẳn sẽ để tài xế của mình lái chiếc siêu xe này.

Khi chiếc Aventador rời đi được một đoạn, một chiếc Jaguar XJ màu đen lẩn bánh theo sau. Người ngồi sau vô lăng đeo kính râm đen, đưa điều thuốc lên miệng hít một hơi thật sâu. Hàm Vũ Phong chỉ nhìn theo chiếc siêu xe quen thuộc của mình, lòng mảy may luôn nhúu lại một mỗi, chưa lúc nào đuổi ra một cách thoải mái. Hắn vẫn mặc nguyên bộ vest công sở, tay áo kéo lên đến khuỷu, gác lên thành cửa kính xe. Hắn không hề quên ngày hôm nay Vũ Lục Hàn đi thử việc ở công ty của Hoàng Lâm. Hắn vốn rất muốn chúc cô một câu thi tốt, kèm theo lời dặn dò Julianio sẽ đưa cô về. Vậy mà điện thoại cũng không thèm nghe. Hắn không thể biết cô thi lúc nào, cứ liên tục gọi, nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng tút đầu tiên lại tắt máy. Hắn cũng không biết vì sao lại không dám chờ đợi cho đến khi nghe thấy giọng nói của cô.

Juliano liếc nhìn vào gương chiếu hậu, biết rằng ông chủ của mình vẫn có thể bám theo phía sau. Vũ Lục Hàn không để ý đến bất cứ việc gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa. Rõ ràng Hàm Vũ Phong đang tránh mặt mình. Cô thở dài phiền muộn. Cô chắc chắn sẽ không thèm nói chuyện với hắn. Nhưng nếu được ngồi cạnh hắn bây giờ, thì vẫn... Dù vậy, cô cũng đâu làm gì đến mức hắn không thèm nhìn mặt. Không lẽ, chỉ vì cô nhận ra Vũ Lam là ai, mà hắn mặc kệ luôn cảm nhận của cô? Hay bởi vì Vũ Lam đã quay trở về bên hắn, mà hắn không cần phải yêu chiều, quan tâm đến kẻ thay thế nữa?

Juliano lại đưa cô trở về khách sạn của hắn. Hàm Vũ Phong dừng xe cách đó không xa, nhìn theo Vũ Lục Hàn bước vào cùng người tài xế Thụy Sĩ của mình. Anh ta dẫn cô đi một mạch lên căn penthouse của hắn, lịch sự mở cửa cho cô. Không có Hàm Vũ Phong ở nhà, cô đã cảm nhận thấy không khí lạnh lẽo, vắng tênh ngay từ khi cánh cửa chưa hề mở. Vũ Lục Hàn đứng tần ngần nhìn vào khoảng không trống rỗng, tối tăm, lại quay qua nhìn Julianio và bắt gặp ở anh ta một sự bối rối rất nhẹ.

“Mời cô vào, cô Vũ”, Julianio lên tiếng vì nghĩ rằng Vũ Lục Hàn không chịu vào do mình. Cô được nhắc nhở, vẫn không khỏi bần thần.

“Ông chủ của anh... ngài Adam...”, cô rụt rè nói, bỗng dưng không nghĩ ra từ ngữ để diễn tả, “Ngài Adam... đang bận ư?”

“Ngài Adam hiện đang có một cuộc họp rất quan trọng, thưa cô Vũ”, Julianio lịch sự trả lời đúng như hắn đã căn dặn. Lại họp à? Vũ Lục Hàn buông ra một tiếng “À” rất nhẹ, rồi cúi chào người Thụy Sĩ và đi vào. Cánh cửa đóng lại sau lưng cô. Một mình tại căn nhà đẹp đẽ không sức sống, nỗi cô đơn bỗng dưng ập đến với Vũ Lục Hàn. Cô thực sự nhận ra, hiện giờ, cô lại là Vũ Lục Hàn của ba tháng trước. Ba tháng trước, khi cô chưa gặp hắn, khi cô chưa mắc nợ hắn. Bởi vì bây giờ hắn đã tìm lại được mối tình đầu của mình, người thay thế đã không còn cần đến nữa. Giờ này Hàm Vũ Phong đang ở đâu? Ở bên cạnh Vũ Lam? Ở căn biệt thự kính tách biệt với thế giới ấy? Hàm Vũ Phong vẫn còn giữ cô ở lại, có phải vì muốn cô trả cho hết món nợ vật chất của mình không?

Hàm Vũ Phong tựa vào thành xe, điềm tĩnh nhìn Julianio bước về phía mình. Người Thụy Sĩ đưa trả hắn chìa khóa chiếc Aventador. Hàm Vũ Phong liếc nhìn tầng cao nhất của khách sạn.

“Cô ấy không thắc mắc gì chứ?”, hắn hỏi bằng tiếng Ý. Julianio đáp lại bằng ngôn ngữ đất nước mình:

“Cô ấy có hỏi về Ngài. Tôi đã nói như Ngài dặn, thưa Ngài.”

Người Thụy Sĩ không thể nhìn thấy bất cứ cảm xúc gì của hắn qua chiếc kính râm kia. Hàm Vũ Phong nói cảm ơn, và Julianio trở về khách sạn. Hắn thả điều thuốc còn một nửa xuống đất, dụi tắt nó. Hắn ngửa cổ lên nhìn căn penthouse một lần nữa, trước khi làm mờ nó bằng làn khói đục ngầu, xám xịt. Vũ Lục Hàn vẫn hỏi về hắn. Hắn đã hi vọng cô không còn muốn để tâm đến mình nữa, sau khi biết sự thật mà hắn luôn cố gắng giấu. Vậy mà kể cả khi đã biết, cô ấy vẫn luôn để tâm trí vào hắn. Đây quả là một bi kịch, bi kịch mà Trần Hải Minh đã cố cảnh báo hắn từ lâu. Vũ Lục Hàn yêu hắn là sai lầm lớn nhất của cô. Hắn yêu

cô lại là bi kịch lớn nhất cuộc đời hân. Hàm Vũ Phong đáng lẽ chỉ nên đau khổ một mình. Đáng lẽ, không bao giờ nên bước vào cuộc sống của Vũ Lục Hàn.

Đã bấy giờ tối. Và Vũ Lục Hàn thấy thật cô đơn.

Cô ngồi cuộn tròn trên chiếc ghế salon to lớn, trước mặt là vô vàn sách vở. Bấy giờ đã là cuối tháng chín, cô chuẩn bị làm đồ án tốt nghiệp đại học. Trong khi các sinh viên năm dưới bắt đầu học kì mới, cô chuẩn bị bắt đầu một cuộc sống mới. Cuộc sống không còn mang hơi thở của trường lớp, giáo viên, bạn bè. Cô đã rất gần đến tuổi ra ngoài cuộc đời và trải nghiệm nó. Cô thở dài, vậy là qua đi khoảng thời gian vô tư, đẹp dễ nhất trong đời, mà cô chẳng có một ấn tượng nào hết. Chỉ đến khi chuẩn bị rời khỏi nó, Vũ Lục Hàn mới cảm thấy hối hận khi không có một người bạn thân thiết, không hoàn toàn cảm nhận hết thời học sinh. Cô chẳng cảm thấy hụt hẫng khi rời cấp ba, vào đại học. Ngày đầu là sinh viên năm nhất, hầu hết đều thấy có chút gì đó nhớ thời học sinh của mình. Khi lên đại học, người ta đã thay đổi đến một mức trưởng thành lớn hơn. Đã phải tự lo mỗi ngày đi học sẽ ăn gì, nghỉ ngơi thế nào. Đã phải tự sắp xếp lịch học của bản thân, không còn thầy cô chủ nhiệm hay nhà trường lo săn như hồi xưa nữa. Đã phải tự mình kết bạn, vì mỗi môn học lại gặp những người bạn khác nhau, không còn một tập thể bốn mươi người ngày nào cũng gặp nhau cười đùa, ngày nào cũng ngồi bên nhau cùng một chỗ. Đã phải tiếp xúc với đa dạng văn hóa vùng miền. Đã phải khéo léo hơn trong ứng xử. Ở đại học, một khi đã quen, cả trường sẽ là một gia đình lớn. Nhưng khi không quen, sẽ luôn luôn cô đơn một mình. Người ta đi qua nhau quá nhanh, chẳng buồn quay lại nhìn lấy một cái. Bạn cùng lớp và bạn cùng bàn cũng thế, chẳng khi nào cố định. Vũ Lục Hàn đã vô cùng cô đơn trong môi trường như vậy. Chỉ vì cô không có bất cứ ai là bạn. Cô chưa từng xem trọng điều này, bởi vì Vũ Lục Hàn chẳng biết gì ngoài học.

Cô lại vùi mình vào sách vở, những từ ngữ trôi qua đầu cô mà chẳng chút nào đọng lại. Chưa bao giờ ở một mình, cô lại cảm thấy buồn và trống vắng. Cô quyết định mở một bài hát nhẹ nhàng, hi vọng tâm trạng sẽ thoải mái hơn. Khi còn ở nhà, Vũ Lục Hàn không hay nghe nhạc khi đang học, bởi nó thường khiến cô mất tập trung vào câu chữ. Vũ Lục Hàn nghe nhạc luôn luôn cảm nhận từng câu từ bài hát; lời bài hát phải ý nghĩa, và nhạc phải hay, thì sẽ luôn lọt vào tầm ngắm của cô. Cô lướt qua danh sách bài hát của mình, đột nhiên dừng lại khi thấy “Soledad”. Bài hát mà cô cho là hay nhất của Westlife. Vũ Lục Hàn không ngần ngại bật nó lên, bất động lắng nghe từng nốt nhạc réo rắt.

Ngày hôm qua, Hàm Vũ Phong vẫn còn nói yêu cô.

“If only you could see the tears

In the world you left behind.

If only you could heal my heart

Just one more time...”

(Giá như anh có thể nhìn thấy những giọt nước mắt

Ở nơi mà anh đã bỏ lại phía sau.

Giá như anh có thể hàn gắn lại trái tim em

Một lần nữa...”

Cô nhớ đến lần đầu tiên gặp hân. Một người ngoại quốc ấn tượng, cao lớn, đẹp trai. Đôi mắt nâu khói u buồn ánh lên trong bóng tối. Đôi mắt chứa đựng nỗi cô đơn khủng khiếp.

“Even when I close my eyes

There’s an image of your face.

And once again I come to realize

You’re the lost I can’t replace...”

(Kể cả khi em nhắm mắt

Em vẫn nhìn thấy bóng dáng của anh.

Và một lần nữa em nhận ra

Anh là thứ em đã đánh mất và không thể thay thế...)

Soledad, trong tiếng Tây Ban Nha, có nghĩa là “đơn độc”. Hàm Vũ Phong cũng biết tiếng Tây Ban Nha. Khi còn học ở Anh, Tây Ban Nha là thứ tiếng trong chương trình học ở trường. Hắn đã từng trêu ghẹo cô với một câu tỏ tình nhanh bằng sáu thứ tiếng. Cô chẳng bao giờ hiểu được lúc ấy hắn đã nói gì. Hàm Vũ Phong không giải thích. Hàm Vũ Phong chẳng bao giờ giải thích.

“Soledad

It’s the keeping for the lonely

Since the day that you were gone

Why did you leave me...”

(Soledad

Em sống trong những tháng ngày đơn độc

Từ khi anh bỏ đi

Tại sao anh lại rời bỏ em...)

Thật buồn cười khi nghĩ rằng hắn đã bỏ rơi cô. Mới ngày hôm qua, hắn vẫn còn nói “Anh yêu em” với dáng vẻ khẩn trương nhất. Thế nhưng khi cô bỏ đi, hắn chẳng buồn giữ lại. Thật trớ trêu, Vũ Lục Hàn quay lại nơi ở của hắn. Vậy mà sau lúc ấy, hắn và cô chẳng thể nhìn nhau. Khi cô tỉnh dậy sáng nay, Hàm Vũ Phong đã không còn bên cạnh. Những tưởng người bỏ đi phải là cô. Vậy mà, người rời đi lại là hắn.

“Soledad

In my heart you were the only

And your memory lives on

Why did you leave me

Soledad...”

(Soledad

Trong trái tim em, anh là duy nhất

Những hồi ức về anh đều sống dậy

Vì sao anh rời bỏ em

Soledad...)

Vũ Lục Hàn đột nhiên vô cùng tủi thân. Tủi thân vì không đâu, cô có gia đình, có bố mẹ, mà bây giờ lại ngồi cô đơn một mình nghĩ về người khác. Tủi thân vì trong trái tim người cô yêu, không thực sự có cô. Tủi thân vì đã quá giống người mà hắn yêu thương nhất, nhưng không bằng được một nửa người ấy. Tủi thân bởi, vì người ấy, hắn để cô lại một mình.

Cô chẳng thể làm cách nào khác, đành chấp nhận để nước mắt một lần nữa tuôn rơi, thấm vào chiếc gối ôm trước ngực.

Dù đã rất căm ghét Hàm Vũ Phong đã vô cớ độc ác với cô, cô vẫn vô cùng muốn được thấy hắn ở đây, ngay bây giờ.

Tám giờ ba mươi phút. Chiếc Jaguar XJ vẫn đỗ ở trước cửa khách sạn. Hắn tựa mình vào lưng ghế, mệt mỏi nhắm nghiền mắt. Trong xe vang lên âm thanh buồn man mác của sự cô đơn, của bài hát “Soledad”. Hắn đã replay bài hát suốt mấy tiếng đồng hồ. Chỉ có bài hát này mới thể hiện được tâm trạng u buồn hiện giờ của hắn.

Hắn muốn biết Vũ Lục Hàn đang làm gì. Cô thì có tốt không? Cô đã ăn gì chưa? Hắn từng giận cô cả tuần, từng chính mắt thấy cô bỏ bữa khi hắn bỏ bữa. Cũng bởi thế, dù không muốn ăn, hắn vẫn ăn vì không muốn cô cùng mình nhịn đói. Hắn vẫn đặt đồ ăn và gửi cho cô thông qua Juliano, nhưng ai biết cô có chịu ăn hay lại đẹp sang một góc? Hắn biết bản thân rất tồi tệ, bất lực. Hắn muốn nói với cô rằng hắn muốn yêu cô, yêu cô vì chính cô. Nhưng hắn lại không đủ tư cách. Trần Hải Minh vẫn bên cạnh, giúp đỡ hắn giải quyết mọi việc, duy chỉ có việc này, không thể nào giải quyết. Hắn chọn cách tránh mặt cô, hắn không thể chịu được ánh mắt đau khổ ấy của cô thêm một lần nào nữa. Vậy mà, khi chỉ có thể nhìn thấy cô từ xa, hắn lại càng không thể chịu được. Hắn tránh xa rượu, vì càng uống rượu, hắn càng nhớ cô. Hàm Vũ Phong vẫn còn nắm chặt điện thoại trong tay. Hắn muốn gọi điện cho cô. Hắn muốn nói chuyện với cô. Nhưng giọng nói thuần khiết, dịu dàng ấy, chỉ cần vang lên cũng đủ khiến hắn kiệt sức. Hắn sẽ không còn chút sức lực nào để mà lãng tránh cô nữa. Hắn sẽ không còn dũng khí nào để ngăn mình không lao đến ôm lấy cô nữa. Nếu như Vũ Lục Hàn đến giờ vẫn không nảy sinh tình cảm với hắn, có phải, chỉ một mình hắn đau khổ rồi không.

Là điện thoại vang lên. Hàm Vũ Phong mở mắt, mệt mỏi nhìn vào màn hình, hụt hẫng vì người gọi không phải Vũ Lục Hàn. Hắn không muốn trả lời điện thoại, nhưng vẫn nhận cuộc gọi, ghim nổi mệt mỏi xuống đáy lòng và trả lời một cách vô tình nhất.

“James...”

Giọng nói của Emily vẫn khiến hắn có chút gì đó rung động. Nhưng không còn mạnh mẽ như trước. Hắn đã quen với sự êm dịu của Vũ Lục Hàn mang lại. Âm thanh giọng nói của cô là thứ duy nhất bây giờ hắn muốn được lắng nghe.

“Có chuyện gì...”

“Em... em chỉ muốn cảm ơn anh...”, Vương Vũ Lam rụt rè nói qua điện thoại. Sau nụ hôn vội vàng cùng hắn ở quán cà phê ngày hôm trước, James của cô trở nên lạnh lùng hơn với cô. Rõ ràng anh cũng đáp lại thật mãnh liệt, cô nghĩ, rõ ràng anh đã đẩy em tựa vào bức tường phía sau, hôn em, siết chặt lấy em, giống như tám năm trước. James của cô đang bối rối, vậy thôi – Vương Vũ Lam mỉm cười nghĩ. Ngày xưa cũng vậy. Mỗi khi bối rối trước điều gì, Hàm Vũ Phong lại làm mặt lạnh để che giấu tâm trạng của mình. Hắn luôn phải xuất hiện thật lạnh lùng, và ẩn tượng. Vũ Lam bật cười khi nghĩ lại bộ dạng lúc này của hắn. Vương Vũ Lam là người mà James Adam yêu nhất. James Adam sẽ không bao giờ cưỡng lại được sức cuốn hút của cô.

“Không cần cảm ơn...”

“Có chứ... James, có chứ”, cô thở thê qua điện thoại. Một căn hộ cao cấp thuộc hạng sang của thành phố, đương nhiên, cô có được nó là nhờ Hàm Vũ Phong. Thực chất, khi bỏ đi khỏi tư gia họ Vương, Vương Vũ Lam đã công khai tuyên bố không còn quan hệ với Vương gia nữa. Cô đã tự mình làm giấy giờ đổi tên, từ bỏ họ Vương khỏi cái tên của mình, trước khi rời khỏi nhà. Tuy nhiên, đó là điều tệ nhất cô từng làm. Bố cô vốn đã không yêu thương cô, nay thấy vì cô mà nhân tình của mình không vui, càng thêm khó chịu. Ông đã bằng mọi cách ép cô chuyển ra ngoài ở, nói rằng cô đã đến tuổi ở riêng, vẫn chu cấp đầy đủ tiền bạc, muốn gì có vậy. Vương Vũ Lam lại là kẻ hiếu chiến. Cô cho rằng ả nhân tình người Anh của bố đang rất hả hê khi loại bỏ được cái gai trong nhà, liền nhất quyết không đồng ý dọn đi. Bố cô và ả người Anh liên tục làm khó, cũng không lay chuyển được tình hình. Vậy là ả người Anh đã tự mình sắp xếp một màn kịch lợi hại, nhân lúc Vũ Lam ở nhà một mình, tự tạo vết thương, tháo tung chiếc dây chuyền nam đá quý đắt tiền mà ông chủ họ Vương âu yếm tặng, canh giờ họ Vương về mà giả vờ ngắt lăm. ả khóc lóc nói chỉ định ghé qua mang đồ tắm bố cho ông, bị con gái ông nhìn thấy, căm ghét xông vào kiểm chuyện, giật lấy sợi dây chuyền của ả phá hoại, còn đánh ả không ra gì. Vương Vũ Lam vì chuyện đó, bị bố không ngại ngần đánh một trận, sỉ nhục trước mặt ả nhân tình. Không còn Hàm Vũ Phong kề bên để chạy đến cứu, Vũ Lam lập tức bỏ đi, đi thẳng ra sân bay, đi khỏi Anh Quốc. Cô tìm kiếm thông tin về mẹ, lập tức bay về bên mẹ. Và cũng vì thế, tài khoản ngân hàng của Vũ Lam đương nhiên chuyển hết về tay ả nhân tình. Vũ Lam tìm đến với mẹ, những tưởng được nhờ mẹ, thì lại gặp chuyện phũ phàng. Mẹ cô quyết định hen hò, tái hôn. Và cô hoàn toàn không đồng ý. Mẹ cô không những không nghĩ đến cô, còn nặng lời nhiếc móc cô không xu dính túi còn tìm đến mẹ. Mẹ cô vốn chỉ được hưởng số tài sản vừa đủ để sống một mình sung sướng, nếu thêm cô, chắc chắn không đủ hai người nương tựa với nhau. Vũ Lam thất vọng, ngay lúc ấy, lại

vô tình nhìn thấy Hàm Vũ Phong trên tivi, là chủ nhân của một đế chế không thể sụp đổ.

Hàm Vũ Phong, người yêu cũ của cô. Người mà cô đã bỏ lại để chạy theo một gã người Anh đều giả nhưng có quyền thế. Người giờ đây thậm chí còn đẹp trai, quyến rũ hơn xưa. Người trong tay quyền lực vô hạn.

Người vẫn còn rất yêu cô.

Mỉm cười, Vương Vũ Lam yên tâm chờ ngày gặp lại hắn.

Bởi cô biết, chỉ cần là cô, thì James Adam sẽ mãi mãi chạy về bên cô.

“Muốn gì, Emily?”, hắn mết mỏi thở dài, nhắm nghiền hai mắt. Hắn luôn thấy có lỗi với Vũ Lục Hàn khi nói chuyện với Vũ Lam. Hắn không hiểu nổi bản thân khi một phút không kiềm chế lại cuốn vào một nụ hôn không nên có với người yêu cũ. Hắn sau đó tự nhắc mình rằng, cắt đứt, phải hoàn toàn cắt đứt. Coi như nụ hôn ấy là điều tốt đẹp cuối cùng hắn có thể dành cho Vũ Lam. Tuy điều tốt đẹp ấy không hề tốt đẹp đối với Trần Hải Minh, và hắn đã nhận một cú đâm đau điếng của cậu. Hắn chấp nhận, bởi hắn đáng bị đánh như thế. Hàm Vũ Phong là một tên khốn. Một tên khốn muốn quá nhiều, cuối cùng lại chẳng có gì cả.

“Anh... có rảnh bây giờ không? Em có thể... mời anh một ly rượu...”

“Xin lỗi, tôi không muốn uống rượu”, hắn nhanh chóng ngắt lời. Rượu làm hắn nghĩ tới Vũ Lục Hàn. Hắn không thể gặp một người giống cô, rồi lại nghĩ về cô được. Hắn sẽ không thể chịu nổi mà chạy về bên cô mất.

“VẬY... không rượu nữa. Một ly soda nhẹ, có thể...”, Vũ Lam vẫn không bỏ cuộc. James của cô chỉ đang bối rối mà thôi, cô lại mỉm cười.

“Chúa ơi, không, Emily, tôi đang rất mệt...”

“Anh đang ở đâu?”, Vũ Lam tắt nụ cười. James của cô hình như... đang từ chối cô.

“Ngủ đi, Emily. Đừng tiếp tục gọi điện nữa. Sẽ không có gì thay đổi đâu...”

Sự cương quyết trong giọng nói của Hàm Vũ Phong khiến Vũ Lam chột dạ. Không bao giờ. James của cô không bao giờ có thể chấm dứt với cô. James Adam yêu Vũ Lam nhất, mãi mãi không bao giờ đổi thay.

“Ngày mai? Ngày mai anh có thể dành thời gian cho em được không?”

“Không, Emily, không thể. Chúc em ngủ ngon.”

Hàm Vũ Phong tắt máy, ngã người về sau vô cùng mệt mỏi. Cảm xúc của hắn thật hỗn loạn. Và hắn đã phải tự nhủ thật nhiều lần, Vũ Lam đã phản bội hắn. Hắn đã từng rất yêu cô, nhưng cô lại không hề trân trọng điều đó. Chỉ khi mất rồi mới nhận ra mình rất cần, khi ấy, thứ mình cần đâu còn ở đó nữa?

Vũ Lục Hàn cũng thế. Bây giờ, khi không thể ở bên cạnh cô, hắn mới cảm thấy thiếu vắng cô, hắn kiệt quệ đến mức nào. Không còn năng lượng. Không còn muốn làm gì hết.

Đây mới chỉ là ngày đầu họ xa nhau.

Vương Vũ Lam nhìn chiếc điện thoại trong tay, ánh mắt hoang mang xen lẫn một cơn tức giận vô hình. James Adam... lần đầu tiên cúp máy trước cô! James Adam... từ chối cô! Cô không tin rằng tám năm qua, James của cô đã hoàn toàn lãng quên cô. Cô không tin lúc này, James của cô không dành cho cô chút cảm xúc nào.

James Adam, anh đã thay đổi rồi!

James Adam, tám năm qua, điều gì đã xảy ra?

(Còn tiếp)

74. Chương 74

Ngày hôm sau, Vũ Lục Hàn tỉnh dậy trên ghế, nhận ra mình đã ngủ quên. Cô uể oải thu dọn sách vở, chuẩn bị đến trường. Bữa sáng đã được dọn ra đầy đủ trên bàn ăn, Vũ Lục Hàn đã trải qua vài giây hồi hộp khi nghĩ rằng Hàm Vũ Phong trở về nhà; nhưng rồi lại thất vọng vì đó là đồ ăn mua sẵn. Có lẽ lại là Juliano đã mua và chuẩn bị sẵn sàng cho cô. Vũ Lục Hàn thở dài. Người thì không ở đây, nhưng vẫn liên tục quan tâm. Càng ngày, cô càng thấy rõ, Hàm Vũ Phong chỉ đang thấy có lỗi và chuộc lỗi mà thôi.

Hàm Vũ Phong ngồi trong xe, nhìn theo người tài xế Thụy Sỹ đưa Vũ Lục Hàn đến trường. Hắn lại đi theo, tận mắt nhìn thấy cô vào trường rồi mới lái xe thẳng về công ty. Tòa nhà ACorp Building tọa lạc gần khu mua sắm lớn nhất thành phố, cao sáu mươi tầng với thiết kế vô cùng đặc biệt: cứ mỗi mười lăm tầng lại là một hình hộp chữ nhật, chia thành bốn hình hộp chữ nhật xếp chồng lộn xộn lên nhau, giống như trò chơi ghép hình mẫu giáo; bốn hướng cửa đều là những tấm kính chữ nhật dài trong suốt. Một thiết kế từ bộ óc siêu việt của Hoàng Lâm. Hàm Vũ Phong đỗ xe ngay trước cửa chính, lại đeo lên chiếc kính râm và cao ngạo bước vào. Hắn phớt lờ mọi lời chào hỏi của nhân viên, tiến thẳng về thang máy, đi lên tầng làm việc của mình. Phòng làm việc của ngài Chủ tịch sâu bên trong tầng năm mươi tám, đi qua một sảnh lớn sáng loáng với người thư kí riêng Ronnie luôn túc trực ở bàn làm việc ngay bên ngoài cửa phòng.

“Chào buổi sáng, ngài Adam”, Veronica, nữ nhân viên người Anh với mái tóc màu nâu đất xoăn nhẹ búi gọn gàng sau gáy, trong trang phục công sở thanh lịch màu xám, mỉm cười chào khi thấy sếp đến gần. Hắn đáp lại bằng một cái gật đầu, đẩy cửa vào phòng. Bên trong, các bóng đèn đã bật sáng. Hắn bỏ kính, nhìn người ngồi trên chiếc ghế Chủ tịch quen thuộc của mình không một tia cảm xúc.

“Đến muộn quá!”, người ngồi trên chiếc ghế da đang tận hưởng không khí bên ngoài, mở toang rèm cửa sổ phía sau bàn làm việc đón ánh nắng, thấy hắn vào liền quay ghế ngược trở lại đối diện với hắn, “Trông có vẻ phờ phạc!”

Trần Hải Minh thản nhiên buông một lời nhận xét khi phát hiện Hàm Vũ Phong vẫn mặc nguyên một bộ đồ từ đêm qua. Hắn đặt chiếc kính râm lên bàn thủy tinh tiếp khách, thả mình lên chiếc ghế bành xám.

“Mệt.”

“Sao vậy? Tối qua hai người vẫn chưa làm hòa sao?”, Tóc Đỏ gác khuỷu tay lên thành ghế, chống tay lên cằm, nhìn hắn chăm chú. Hàm Vũ Phong nhắm mắt.

“Tối qua tôi không về nhà.”

“Sao cơ?”, Tóc Đỏ thốt lên ngạc nhiên, “Đừng nói với tôi cậu vẫn chơi trò tránh mặt ấy nhé! Trẻ con quá rồi!”

“Tôi không biết phải làm gì trước cô ấy cả...”, hắn thở dài. Trần Hải Minh đan hai tay vào nhau, mông lung suy nghĩ.

“Vậy là tối qua cậu lại ngủ khách sạn?”

“Không, trong xe.”

“Hả?”, Trần Hải Minh hô to, phá lên cười đắc ý, “Cậu không đùa chứ? Ông chủ của một tập đoàn bất động sản, có nhà khắp nơi, sở hữu nhiều khu chung cư cao cấp và khách sạn hạng sang... lại ngủ qua đêm trong xe ô tô? Cậu chơi được lắm!”

Hàm Vũ Phong nhăn mặt khó chịu trước tràng cười của bạn. Nếu không phải vì Trần Hải Minh nhận lời xử lý hộ việc công ty cho hắn, hắn đã đá đít cậu ra khỏi đây rồi!

“Chẳng có gì đáng cười!”

“Tôi không thể tin có ngày James Adam lại phải ngủ trong xe ô tô chỉ vì cãi nhau với bạn gái!”, Tóc Đỏ đập bàn, không thềm sợ hãi mà cười ngặt nghẽo. Cảnh tượng cậu liên tưởng ra tự khiến cậu thấy vô cùng hài hước.

“Chúng tôi không cãi nhau!”, hắn bực mình cự cãi. Trần Hải Minh cố cười nốt vài tiếng, vuốt tóc.

“Đúng vậy, vì cậu chẳng nói được gì khi đứng trước Vũ Lục Hàn!”

“Thôi ngay trò mĩa mai ấy đi”, hắn gầm gừ đe dọa. Trong khi hắn đang khổ sở tự đấu tranh thì bạn hắn lại lấy đó làm thứ pha trò. Người bạn này thật không thể tin nổi!

“Nói cho cậu nghe nè, James”, Trần Hải Minh đứng dậy khỏi ghế, đi đến trước mặt hắn, “Nếu cậu thật sự yêu Vũ Lục Hàn, thật sự muốn làm lành với Vũ Lục Hàn, rất đơn giản, chỉ cần làm thế này.”

Và Trần Hải Minh đột nhiên trở nên nghiêm túc, quỳ xuống trước hắn. Hàm Vũ Phong tròn mắt nhìn cậu, nghiêng người về phía sau, giọng khinh bỉ:

“Cậu đang làm trò gì vậy?”

“Nào nào, nghe này. Hãy quỳ xuống trước Vũ Lục Hàn, nhìn sâu vào mắt nàng...”, để minh họa, cậu bỗng đứng nhìn hắn tha thiết. Điều này làm Hàm Vũ Phong sồn tóc gáy, nhăn nhó tỏ vẻ kinh dị.

“Vũ Lục Hàn, tình yêu của anh...”, Trần Hải Minh bắt đầu mơ màng, đưa tay về phía hắn, “Anh biết... anh là một thằng khốn... người đã khiến trái tim em tan nát... Nhưng giờ đây, anh xin thề với Chúa, trong tim anh không có ai ngoài em... Anh có thể để ý tới em bởi vì em giống một người mà anh yêu mến... nhưng bây giờ, sự quyến rũ của em khiến anh không thể nào rời mắt khỏi em... Anh xin lỗi, Vũ Lục Hàn. Em có thể cho anh một cơ hội nữa không?”

Đó là cả một khoảng lặng sau khi Trần Hải Minh kết thúc câu nói. Hàm Vũ Phong bật dậy khỏi ghế, lùi người về phía cửa.

“Tôi đang ghê sợ thật sự đấy, Mike!”

Trần Hải Minh đứng dậy, phủ đầu gối quần, tỏ ra tổn thương, ngồi phịch xuống ghế.

“Cậu chẳng biết tí gì về phụ nữ!”, Tóc Đỏ khoanh tay nhận xét. Hắn vẫn không dám tiến lại gần cậu, rút tay vào túi quần, lớn tiếng để át đi sự bối rối khi bị bắn trúng tim đen.

“Tôi cần gì phải biết về phụ nữ! Hơn nữa, Vũ Lục Hàn không phải loại người sẽ cảm động sau khi nghe mấy câu nói ấy đâu!”

“Sai lầm!”, Tóc Đỏ cắt ngang, “Tôi đã hẹn hò với người còn nhát gan hơn Vũ Lục Hàn. Và tôi khẳng định cô ấy sẽ phải long lanh nước mắt mà tha thứ sau khi cậu nói thế! Quan trọng... là từ tấm lòng, hiểu không?”

“Cậu có vấn đề thật rồi!”, hắn nhăn nhó cần nắn, “Nhưng tôi không thể làm như vậy được! Vũ Lục Hàn chắc chắn sẽ không muốn nhìn thấy tôi!”

“Sao lại không!”, Trần Hải Minh bật dậy khiến hắn giật mình lùi lại, “Vũ Lục Hàn yêu cậu, đừng coi đó là việc gì tồi tệ nữa! Cô ấy nhất định sẽ muốn gặp cậu và lắng nghe cậu. Đây, vì sao cậu luôn sợ hãi xuất hiện trước cô ấy như thế? Có phải... lại làm gì có lỗi...”

“Không!”, hắn hô lên khi thấy ánh mắt nghi hoặc của Tóc Đỏ, “Tôi thật sự chấm dứt rồi! Tôi không hề gặp Emily sau ngày hôm ấy, đến cả việc sắp xếp căn hộ cho cô ấy cũng là Veronica đích thân làm mà!”

“Cậu nên như thế”, Trần Hải Minh lên giọng đe dọa, “Tôi không muốn đánh cậu thêm lần nữa đâu, đau tay lắm. Không thể tin được cậu vẫn còn bị dụ dỗ như vậy!”

“Đừng nói về chuyện ấy nữa”, hắn nghiêm túc ngắt lời. Trần Hải Minh lại ngồi xuống ghế:

“Nếu không làm gì sai, vì sao cậu lại không muốn dứt điểm với Vũ Lục Hàn?”

“Vì cô ấy nghĩ rằng tôi yêu cô ấy bởi cô ấy giống Emily”, hắn buồn rầu nói. Nỗi buồn trong giọng nói của hắn thuyết phục Trần Hải Minh tin vào một tình cảm thật, “Sự thật, tôi đúng là đã chiều chuộng, chăm lo bởi Vũ Lục Hàn quá giống Emily... Tôi cũng không biết từ bao giờ tôi không còn nghĩ đến Emily nữa, mà chỉ nghĩ đến Vũ Lục Hàn. Ý tôi là... quá nhanh!”

“Chẳng có gì là quá nhanh”, Trần Hải Minh lau bàu, “Ở cùng với một người suốt ba tháng, chỉ có khúc gỗ mới không nảy sinh tí tình cảm nào!”

“Nhưng... tôi yêu Emily một năm trời... Chính cậu cũng thấy tám năm qua tôi vẫn không thể quên cô ấy...”, hấn bắt lực tựa vào tường, “Vậy mà... mới ba tháng... tôi đã ngay lập tức yêu một người khác, lại còn giống hệt Emily... Ngộ nhỡ tôi cũng đang ngộ nhận thì sao?”

“Đồ chết tiệt này!”, Trần Hải Minh rít lên, “Sáng ngủ dậy, muốn nhìn thấy ai?”

“Vũ Lục Hàn...”, hấn bắt ngờ bật ra câu trả lời khi cậu bạn thân đột ngột hỏi.

“Cả ngày không thấy ai thì sẽ thấp thỏm không yên?”

“Thì... Vũ Lục Hàn!”

“Ai bỗng dưng biến mất sẽ khiến cậu lo lắng nhất?”

“Vũ Lục Hàn!”, hấn sốt ruột nói. Cậu ta lại định làm gì vậy?

“Tối ngủ hay nghĩ về ai?”

“Cậu làm gì vậy?”, hấn nhăn mặt hỏi lại.

“Trả lời!”

“Vũ Lục Hàn, được chưa?”, Hàm Vũ Phong bực tức hô lên. Trần Hải Minh không màng đến sự thiếu kiên nhẫn của hấn, khoanh tay kết luận ngay lập tức:

“Vậy là không có ngộ nhận gì hết, cậu đã hoàn toàn yêu Vũ Lục Hàn! Nào, vậy đã đủ cơ sở để xuất hiện trước cô ấy chưa?”

“Cậu được lắm...”, hấn lầm bầm tức tối, “Không, tôi không thể!”

“Cậu rắc rối quá rồi! Tại sao vậy?”, lần này là Tóc Đỏ mất kiên nhẫn hét lên. Đầu óc tên này làm từ thứ gì mà có thể cứng đầu đến mức ấy! Chỉ đứng trước mặt người ta mà xin tha thứ cũng khó đến thế sao?

“Tôi... tôi cứ nhìn Vũ Lục Hàn, là lại nghĩ đến khoảnh khắc hôn Emily ở quán cà phê...”, giọng hấn nhỏ dần, “Tôi cảm thấy... tôi không có đủ tư cách để đứng nói chuyện với Vũ Lục Hàn. Tôi phải giải thích thế nào khi nói rằng tôi yêu cô ấy vì cô ấy, mà sau lưng lại còn hôn người yêu cũ? Tôi thấy có lỗi!”

“Cậu đáng ăn đòn một nghìn lần vì việc đó”, Trần Hải Minh giận dữ quắc mắt, “Nếu biết trước cậu sẽ làm như thế, tôi đã chuẩn bị sẵn một vụn tên đầu gấu chặn đường đánh cậu tan tành rồi!”

Hàm Vũ Phong im lặng. Từ sau khoảnh khắc đó, hấn chưa hề ngừng trách móc bản thân không kiềm chế được bằng lí trí. Hấn vì thế tự mình rút ra kết luận: “Listen to your brain. The heart is stupid as shit!” Đừng nghe theo lời trái tim, hãy nghe theo lời của trí óc. Trái tim là thứ ngu ngốc nhất trên đời.

“Được rồi... tôi đã có cách cứu cậu...”, Trần Hải Minh đột ngột hạ giọng, tỏ ra dăm chiêu, “Cuối tuần này Vũ Lục Hàn có rảnh không?”

“Cuối tuần cô ấy về với bố mẹ.”

“Vậy nghe đây. Ngày thứ bảy tôi có một buổi ra mắt sách. Ngay sau đó, tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc tại nhà, coi như đó là bữa tiệc mừng ra mắt sách mới. Cậu phải tìm mọi cách đưa Vũ Lục Hàn đến bữa tiệc, và tôi sẽ tạo điều kiện để cậu và cô ấy ở với nhau một mình... OK không?”

Hàm Vũ Phong bất động vài giây, trợn mắt nhìn Tóc Đỏ.

“Cậu đang trêu ngươi tôi hả?”, hấn bặm môi, “Nếu tôi có thể đưa Vũ Lục Hàn đến bữa tiệc của cậu thì cần gì phải sắp xếp để gặp riêng nhau nữa?”

“Thôi được.... Cậu phải bằng mọi giá có mặt ở bữa tiệc. Tôi sẽ gợi ý để Hoàng Lâm đưa Vũ Lục Hàn đi...”

“Không được!”, hấn hét lên, “Tuyệt đối không được!”

“Gì mà không được?”, Trần Hải Minh nhú mày không hài lòng, “Không phải gần đây Hoàng Lâm với Vũ Lục Hàn khá thân thiết sao? Nhờ cậu ta, phần trăm đồng ý là cao ngất! Có gì mà không được?”

“Hoàng Lâm đang tán tỉnh Vũ Lục Hàn đấy”, hấn gầm gừ. Trần Hải Minh nhún vai, tỉnh bơ.

“Càng thuận lợi, có thêm động lực cho cậu đấy thôi! Đã ghen đến vậy thì cố mà đi nhé!”

“Cậu đang giúp tôi hay đang chế giễu tôi đấy?”, hấn đỏ bừng mặt, lần đầu tiên biểu hiện như một đứa trẻ, “Nếu chuyện này có bất trắc gì, tôi sẽ tính sổ với cậu đấy!”

“Thôi nào, ngài Adam...”, Trần Hải Minh bật cười, đi ra phía cửa. Hàm Vũ Phong thấy cậu đến gần lại lùi hai bước vào bên trong, “Tôi sắp thành ân nhân của cậu đấy, nên tính cách trả ơn thì tốt hơn! Còn nữa...”

Tóc Đỏ đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn Hàm Vũ Phong. Hấn giật mình, toan lùi thêm bước nữa.

“Thôi ngay mấy hành động kì thị này đi nhé!”, Tóc Đỏ giận dữ lườm cậu, “Tôi không có hứng thú với cậu đâu, đừng tự đánh giá cao mình như thế!”

Hấn mở to mắt, giơ nắm đấm lên đe dọa, nhìn Trần Hải Minh thông thả đẩy cửa đi ra.

“Tôi cũng không có hứng thú với cậu đâu!”, hấn cố gào theo bóng người cao dong dỏng đang đắc ý đi về phía thang máy, mặt đỏ bừng. Trần Hải Minh, không đâu lại làm mấy hành động nể da gà ấy, dọa hấn hồn vía lên mây. Nể cậu là bạn, hấn mới không gọi bảo vệ lên lôi đi đấy! Thật chẳng biết điều!

Vũ Lục Hàn đang ở thư viện cùng Triệu Minh thì điện thoại của cô nhận một tin nhắn. Cô đọc được tin nhắn, đột nhiên bật dậy, hét toáng lên. Việc hét âm lên trong thư viện thời bây giờ chẳng còn gì lạ lắm. Nhưng Vũ Lục Hàn hét lên lại là chuyện trong đời không ngờ sẽ xảy ra. Cô bất động nhìn quanh, mọi ánh mắt đang đổ dồn vào mình. Cô bắt gặp cái nhìn không vui của bà thủ thư, lúng túng cười trừ nói xin lỗi và ngồi xuống. Triệu Minh ngạc nhiên cúi thấp đầu hỏi cô:

“Cậu ổn chứ, bạn Vũ?”

“Ổn... mình rất ổn!”, cô xúc động lấp bắp, “Phòng... phòng nhân sự của The Fashionista vừa nhắn tin... Minh... mình vượt qua cuộc thi này rồi! Sáng thứ bảy này đến công ty để nghe hướng dẫn đợt một...”

“Ồ, chúc mừng bạn Vũ!”, Triệu Minh mỉm cười nhẹ nhàng nói, tuy thế trong lòng có chút buồn. Cô không nhận được tin nhắn nào. Không lẽ... là trượt rồi sao?

“Đừng lo, Triệu Minh”, Vũ Lục Hàn ân cần đặt tay lên bàn tay của Triệu Minh, thật lòng an ủi, “Bạn đã làm rất tốt, chắc chắn sẽ trúng tuyển thôi mà!”

“Cảm ơn...”, nàng Chủ tịch vẫn giữ nụ cười vừa phải, nhìn cô. Rồi tiếp tục cúi xuống đọc sách để che giấu sự bất an của bản thân.

“Có thể đến tối nay, tin nhắn sẽ...”, Vũ Lục Hàn chưa nói hết câu, thì điện thoại của Triệu Minh vang lên một tiếng chuông ngắn. Hai cô gái nhìn nhau, rồi Triệu Minh khẩn trương mở điện thoại. Vũ Lục Hàn không đâu thấy hỏi hộp thay cô.

“Ôi chết tiệt!”

Triệu Minh bất ngờ nói bậy khiến Vũ Lục Hàn sững sốt. Không thể đọc ra cảm xúc của cô nàng Chủ tịch Hội học sinh sau khi đọc tin nhắn ấy.

Và rồi Triệu Minh đứng bật dậy, hét lên.

“Xin chào, thiếu gia họ Hoàng phải không?”, Trần Hải Minh cầm lái chiếc Bentley Muisanne màu xanh ngọc bích của mình, tươi cười nói chuyện qua điện thoại, “Tôi có việc cho cậu làm rồi đây!”

“Đừng nói như sếp tôi vậy chứ!”, Hoàng Lâm nhìn vào đám hồ sơ trúng tuyển trên bàn làm việc, thản nhiên cười lớn, “Cậu nghĩ ra trò ăn chơi nào rồi sao?”

“Ngạc nhiên chưa!”, Tóc Đỏ nhếch miệng, “Thứ bảy này, buổi chiều, tiệc ở nhà tôi! Đợt sách này chưa ra mắt đã có hàng nghìn người đặt trước trên mạng rồi đấy!”

“Chúc mừng, bếp trưởng!”, Hoàng Lâm rút ra tập hồ sơ của Triệu Minh, “Hi vọng bữa tiệc không quá sớm. Tôi còn phải đi ăn mừng với một vài nhân viên mới...”

“Ồ, đã có kết quả đợt đầu rồi sao?”, Trần Hải Minh cười to, “Nếu tôi không nhầm thì buổi thử việc mới diễn ra hôm qua mà? Không phải... lại lợi dụng chức quyền để...”

“Ồ không, không! Giám khảo năm nay toàn là các nhà thiết kế gạo cội, tôi không hề nhúng chàm dù chỉ một chút!”, Hoàng Lâm đọc lướt qua hồ sơ của Triệu Minh, “Tôi có chỉ tiêu hẳn hoi, chia ra nhiều đợt chỉ là để không bỏ sót người tài! Đợt một đã tìm đủ năm mươi trên tám trăm người, những người đã trượt đợt một sẽ tiếp tục mang ra so sánh với đợt hai... Chà, tôi cho một người tận hai cơ hội rồi đó!”

“Bạn muốn được vinh danh là ông chủ hào phóng nhất vũ trụ này sao?”, Trần Hải Minh nói đùa, “Nếu trong số năm mươi người đó có Vũ Lạc Hàn, tôi sẽ rất vui nếu cậu có thể đưa thẳng cô ấy đến buổi ra mắt sách của tôi! Vũ Lạc Hàn là học trò cưng của Bếp trưởng này rồi...”

“Tôi rất muốn!”, Hoàng Lâm nói, gấp lại hồ sơ của Triệu Minh và gác hai chân lên mặt bàn một cách vô tổ chức, “Tuy nhiên tôi lại có kế hoạch khác rồi...”

“Sao cơ?”, Tóc Đỏ vụt tắt nụ cười, “Vũ Lạc Hàn không trúng tuyển?”

“Có, có!”, Thư Sinh ngoác miệng cười, “Cả cô bé ấy và bạn của cô ấy. Thực chất, kế hoạch của tôi là bạn của Vũ Lạc Hàn cơ...”

“Bạn định thôn tính nhân viên của mình sao?”, Tóc Đỏ bắt lặt hỏi, “Vậy còn Vũ Lạc Hàn?”

“Chỉ lần này, xin để cho James!”, Thư Sinh nhếch môi, “Tôi sợ ánh mắt hình viên đạn của cậu ta lắm rồi!”

“Bạn đúng là phá hỏng tâm trạng rất giỏi đấy”, Trần Hải Minh chua chát thêm, “Hẹn gặp lại vào thứ bảy!”

“Nhất định rồi!”

Trần Hải Minh thở dài, tựa lưng vào thành ghế. Cậu không ngờ tên Thư Sinh này lại có thể nghĩ ra lắm chiêu trò như vậy, càng không ngờ cậu ta đã lên kế hoạch tán tỉnh người khác. Vậy mà tên ngoại quốc kia luôn miệng nói Hoàng Lâm đang nhắm nhe Vũ Lạc Hàn của mình. Rõ là ghen tuông quá hóa điên cuồng, cái gì cũng suy diễn được! Xem ra lần này lại đích thân cậu phải ra tay rồi!

(Còn tiếp)

75. Chương 75

Vũ Lạc Hàn vừa bước ra khỏi cổng trường đã vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Trần Hải Minh. Cậu trông như một chàng trai mười tám tuổi, đội chiếc mũ beanie màu nâu để lộ chòm tóc quiff hung đỏ vuốt dựng; chiếc áo len dày màu đen cổ cao hợp gu với jeans màu đen rách gối với đôi Dr. Martin đen cao cổ; và áo khoác da màu nâu trùng màu mũ. Tóc Đỏ đang ngồi xổm ngay trước cổng trường Vũ Lạc Hàn, thần nhiên chơi game trên điện thoại. Các cô gái đi qua phải ngoái lại nhìn vài lần rồi cười khúc khích, chỉ có Vũ Lạc Hàn nhận ra cậu, cúi xuống ngó nghiêng để đảm bảo rằng chàng trai với biểu hiện kì dị này là Trần Hải Minh mà cô biết.

“Chào em!”, Tóc Đỏ ngẩng đầu lên, tươi cười chào cô. Cậu đứng dậy, vươn vai, cất điện thoại, cười xuề xòa: “Đứng mãi mỗi chân quá...”

“Anh... đến trường em có việc gì vậy?”, Vũ Lạc Hàn ngơ ngác hỏi lại. Hàm Vũ Phong, rồi Hoàng Lâm, bây giờ đến Trần Hải Minh cũng mò đến tìm cô rồi. Bọn họ đang muốn cô lọt vào danh hiệu “Cô nàng cửa được nhiều trai đẹp nhất” ở trường đây mà!

“Tôi tuân lệnh ngài Adam đến đón em”, cậu tùm tùm cười. Dù mục đích của cậu không phải như vậy, nhưng sự thật cậu cũng phải thuyết phục tên ngoại quốc đó mất năm phút điện thoại chỉ để hần hoan hoan ở công ty làm việc, không mất công phái người đi đón rồi lái xe theo sau nữa. Vũ Lạc Hàn thay đổi sắc mặt ngay khi nghe thấy cái tên Adam, và cậu biết ánh mắt này biểu hiện tâm trạng gì. Cậu thích chí cười, đột nhiên chú ý đến Triệu Minh đang đứng đằng sau Vũ Lạc Hàn. Từ sau buổi đi ăn trưa, nàng Chủ tịch Hội học sinh dành sự quan tâm đến Vũ Lạc Hàn nhiều hơn. Tuy không gọi là thân thiết như Vương Tuệ Lan, Triệu Minh cũng không để Vũ Lạc Hàn một mình. Cô nàng dám tách khỏi đám bạn chỉ để ngồi với Vũ Lạc Hàn. Theo cô, hòa nhập với người mới chính là nhiệm vụ của mình. Dù mấy hôm đầu cô có kha khá áy náy khi suốt bốn năm học ở trường lại không hề để ý tới Vũ Lạc Hàn. Triệu Minh nhìn thấy Trần Hải Minh, tự giác đứng lùi lại. Dù cô nàng đã nhận ra cậu là ai.

“Đây là bạn em, Triệu Minh”, Vũ Lục Hàn thấy ánh mắt tò mò của cậu, nhanh nhẹn giới thiệu. Trần Hải Minh không ngại chìa tay ra trước mặt Triệu Minh, miệng cười tươi rói:

“Chào cô gái tên Minh! Tôi là Trần Hải Minh, sư phụ của Vũ Lục Hàn!”

Sư phụ? Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn cậu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Chào anh! Anh là tác giả cuốn sách dạy làm bánh sắp ra mắt phải không?”, Triệu Minh vươn người bắt tay cậu, tự tin nhìn vào mắt cậu mỉm cười. Vũ Lục Hàn lần này lại nhìn cô sững sốt, còn Trần Hải Minh ngạc nhiên bật cười:

“Em chắc chắn cũng là người thích nấu ăn!”

“Em đã đặt mua trước sách của anh”, Triệu Minh nhún vai. Lúc này Vũ Lục Hàn mới biết, Triệu Minh ngoài thiết kế thời trang còn nấu ăn rất giỏi.

“Tốt thôi... Tôi rất hân hạnh được tặng em bản đầu tiên của cuốn sách sắp tới. Em có thể hủy đơn đặt hàng sách được rồi!”, Tóc Đỏ sung sướng nhếch miệng. Triệu Minh cười rạng rỡ, cảm ơn và nồng nhiệt bắt tay cậu một lần nữa. Có tiếng gọi của Vương Tuệ Lan phía sau, Triệu Minh vui vẻ tạm biệt rồi quay lưng đi cùng cô bạn. Vũ Lục Hàn còn kịp nhìn thấy ánh mắt Vương Tuệ Lan nhìn không rời vào Trần Hải Minh. Cô nàng ấy, không lẽ vừa thích Hàm Vũ Phong, vừa thích cả bạn thân của hắn? Có lẽ cô ấy đã cô đơn quá lâu rồi...

“Nào, Vũ Lục Hàn”, Tóc Đỏ đặt một tay lên vai cô, “Chúng ta về thôi! Tôi còn có chuyện rất quan trọng muốn nói với em đây!”

“Nói với em?”, Vũ Lục Hàn thắc mắc, đi theo Trần Hải Minh sang đường. Cô đã lia mắt khắp đờ để tìm xem Trần Hải Minh đi bằng phương tiện gì tới đây, nhưng rồi lại chẳng thấy chiếc xe nào kì dị. Cậu dẫn cô qua đường, dẫn đến trước chiếc Bentley màu ngọc bích. Vũ Lục Hàn thể hiện rõ một sự ngạc nhiên, và Trần Hải Minh chỉ bật ra một tiếng cười trước biểu hiện đó. Cậu mở cửa xe cho cô, rồi vòng qua ghế lái.

“Nghe nói em đã chính thức trở thành nhân viên của Hoàng Lâm. Chúc mừng em!”, Trần Hải Minh nói trong khi đang lái xe. Vũ Lục Hàn bối rối cười, đỏ mặt.

“Cảm ơn anh. Em sẽ phải cố gắng rất nhiều...”

“Không phải ai cũng trúng tuyển được đâu!”, Tóc Đỏ trả lời ám muội, “Chỉ có khoảng 6.3% thí sinh dự thi có thể trúng tuyển đợt một. Em đã rất giỏi rồi đấy, cô bé!”

Vũ Lục Hàn cúi đầu mỉm cười, hai má ửng đỏ lan cả sang hai tai. Trần Hải Minh nhân cơ hội cô đang vui, lập tức nói:

“Thứ bảy này tôi có một buổi ra mắt sách”, cậu nhìn sang Vũ Lục Hàn, “Tôi hi vọng em có thể đến, và dự bữa tiệc ăn mừng ngay sau đó. Tôi coi em là đệ tử của mình rồi mà...”

Vũ Lục Hàn trở nên lúng túng. Sáng thứ bảy cô phải tham dự buổi gặp mặt nhân viên mới ở công ty của Hoàng Lâm. Vốn đã phải nghỉ học buổi sáng hôm ấy, nếu còn tham dự tiếp cái khác nữa, liệu cô có bỏ lỡ nốt ca làm của mình ở quán cà phê Lý Tâm Tâm không? Cô đã nghỉ tuần trước rồi...

“Nào nào, nó sẽ không ảnh hưởng gì đến buổi gặp mặt của em đâu!”, Trần Hải Minh xoa dịu, “Buổi ra mắt sách của tôi bắt đầu lúc ba giờ chiều, kéo dài đến khoảng năm rưỡi, theo kế hoạch. Bữa tiệc sẽ diễn ra ngay sau đó thôi, em sẽ không về nhà sau tám giờ đâu!”

Tám giờ, trong khi ca làm của cô bắt đầu từ bảy giờ! Vũ Lục Hàn bắt đầu căng thẳng. Trần Hải Minh quá nhiệt tình, cô không nỡ từ chối; nhưng nếu cô lại nghỉ làm, không biết Lý Tâm Tâm sẽ nói gì nữa...

“Sao thế? Em có kế hoạch khác rồi ư?”, Tóc Đỏ biết trước cô sẽ lưỡng lự, giả bộ buồn rầu. Vũ Lục Hàn trúng kế, ngay lập tức xua tay:

“Không phải đâu! Chẳng là... em... có một ca làm vào buổi tối hôm đó, em sợ về không kịp...”

“Ồ, vậy à... Vậy thì tôi đành phải lẻ loi một mình ở buổi ra mắt sách, không có đệ tử yêu quý của mình ở bên rồi...” Tóc Đỏ tiếp tục theo kế hoạch của mình, xì mặt, trề môi thở dài. Cậu tỏ ra cực kì đáng thương.

Trước giờ, các cô gái giận cậu luôn bị đánh bại trước “tuyệt chiêu” này. Vũ Lục Hàn đương nhiên không phải ngoại lệ. Cô lúng túng, sự áy náy lại dâng lên tận não. Vũ Lục Hàn lập tức nói mà không hề suy nghĩ:

“Em... em có thể chuyển ca sang sáng Chủ nhật để tham dự buổi ra mắt của anh!”

Trần Hải Minh bỗng ngoác miệng cười tinh ranh:

“Em rất tuyệt, Tiểu Hàn ạ! Nào, tôi sẽ mời em bữa trưa ngày hôm nay!”

Rồi cậu nhún ga và phóng đi thật nhanh, miệng không ngừng nở nụ cười hí hửng. Vậy mà tên ngoại quốc nhất gái kia cứ một mực nói rằng Vũ Lục Hàn sẽ không bị hạ gục bởi mấy chiêu trò thế này! Hắn thì biết gì chứ, cả thời niên thiếu chỉ biết hẹn hò luẩn quẩn quanh một người, trong khi Trần Hải Minh ta đã chinh chiến nhiều năm, hạ gục biết bao nhiêu cô gái! Những người như Vũ Lục Hàn, quá là dễ để xiêu lòng. Hàm Vũ Phong ơi, về khoản này cậu phải gọi tôi là sư phụ rồi!

Trần Hải Minh đã thành công rực rỡ!

“Thế nào?”, buổi tối hôm đó, Hàm Vũ Phong bước vào The Bass, ngồi lên chiếc ghế cao cạnh quầy bar và order một ly Moet. Trần Hải Minh ngồi bên cạnh, phong trần trở lại khi tháo bỏ chiếc mũ beanie, đặc ý nhâm nhi một ly Remy Martin. Về mặt của cậu đủ giúp hắn biết kết quả.

“Cậu... đúng là không hiểu phụ nữ!”

Trần Hải Minh buông một câu nói lửng lơ, chọc tức hắn. Hàm Vũ Phong hầm hầm tức giận, nhưng không thể phủ nhận Tóc Đỏ có tài quyến rũ phụ nữ không hề thua kém Hoàng Lâm. Khi còn ở Anh, Trần Hải Minh chỉ cần ngồi hết một vòng quay London Eyes cũng có thể xin được số điện thoại của năm cô gái!

“Vậy là Vũ Lục Hàn chấp nhận? Tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ từ chối vì công việc ở quán cà phê”, hắn nhấp một ngụm rượu, mắt nhìn mông lung chỉ nghĩ tới Vũ Lục Hàn.

“Tiểu Hàn nói sẽ thay đổi ca làm việc sang buổi sáng hôm sau”, Tóc Đỏ tự hào nói. “Cậu thật sai lầm khi nói rằng Vũ Lục Hàn không thể bị lay động bởi một vài câu nói mỹ miều... Quan trọng, là xuất phát từ trái tim, hiểu không?”

“Không thể tưởng tượng được!”, hắn lườm cậu, lầm bầm. Như chợt nhớ ra điều gì đó, hắn lại quay đầu sang: “Chẳng phải cậu nói sẽ nhờ Hoàng Lâm ư? Vì sao lại đến lượt cậu thuyết phục cô ấy?”

“Hoàng Lâm còn đang bận tắm tía cô bạn thân của bạn gái cậu rồi!”, Trần Hải Minh đẩy ly rượu về quầy bar. Người phục vụ nhanh chóng rót đầy, “Cậu có thể yên tâm là Hoàng Lâm không tán tỉnh Tiểu Hàn đâu!”

“Bạn thân nào? Vũ Lục Hàn làm gì có bạn thân?”, hắn nhăn trán gặng hỏi. Trần Hải Minh chống cằm, mỉm cười.

“Một cô bạn tên Minh! Chà, cô gái đó cũng là fan của tôi đấy!”

“Minh? Triệu Minh?”, hắn suy nghĩ một lúc, nhớ ra cô chị gái của “tên đáng ghét”. Hoàng Lâm thì có chuyện gì với cô ta mà lại định theo đuổi?

“Triệu Minh, đúng rồi!”, Trần Hải Minh hô to, “Người tên Minh quả thật xinh đẹp, tài giỏi như nhau vậy...”

“Hãy thôi...”

Hàm Vũ Phong bỏ lửng câu nói, nhìn chằm chằm về phía sau lưng Trần Hải Minh. Cậu bắt gặp cái nhìn của hắn, cũng ngạc nhiên quay lại nhìn. Phía sau cậu, trên sàn nhảy, chính là Chu Bạch Thảo! Trên tay nàng nắm chặt một chai rượu, nàng mặc bộ váy da màu đen bó sát lấy cơ thể, mái tóc đen xoăn tít như công chúa Merida dững cằm buông dài, tung bay theo mỗi nhịp điệu lắc lư của thân hình. Chu Bạch Thảo dường như đang say. Nàng cười rất tươi, xoay lưng nhảy một điệu nóng bỏng với chàng trai lạ đứng sau mình. Trần Hải Minh lập tức đi thẳng về phía nàng, kiên quyết nắm lấy tay nàng kéo ra khỏi đám người hỗn loạn trên sàn nhảy. Chu Bạch Thảo chẳng hề ngạc nhiên khi thấy cậu, cười rất lớn, lè nhè hét lên:

“Gì mà lôi đi vậy? Đang rất vui mà!”

Cậu dẫn Chu Bạch Thảo về phía chiếc ghế bành quen thuộc của bọn họ phía sâu bên trong. Hàm Vũ Phong cũng đứng dậy, đi về phía họ. Chu Bạch Thảo quả thật đang say khướt, bị Tóc Đỏ ấn xuống ghế, còn không thể tự đứng dậy. Cô cứ cười lớn mặc kệ Trần Hải Minh mắng mỏ, đột nhiên tắt lịm nụ cười khi nhìn thấy Hàm Vũ Phong.

“Anh ta làm gì ở đây? Anh ta làm gì ở đây?”, nàng chỉ về phía hắn, hét lên. Tóc Đỏ bất ngờ quay lại nhìn, không nghĩ rằng Chu Bạch Thảo đang ám chỉ hắn.

“Tiểu Bạch Thảo, em rất say rồi! Bác gái sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy em thế này?”, Trần Hải Minh vẫn ra sức nói lý. Trong khi đó, nàng chỉ cảm ghét nhìn hắn không rời.

“Phản bội! Cả thế giới này đều là những kẻ phản bội!”, nàng lại hét lên, giãy giụa. Trần Hải Minh tóm lấy hai cổ tay nàng, ấn vào thành ghế.

“Tĩnh lại ngay, nếu không tôi sẽ gọi bố mẹ đến tận đây đưa em về đấy!”

“Anh thì biết gì nào...”, nàng ngây ngô nhìn cậu, “Anh ta cũng nói yêu em đấy...”

Trần Hải Minh quay lại nhìn hắn. Hàm Vũ Phong chỉ đứng lặng thinh.

“Anh ta nói yêu em... rồi lại không yêu em... Rồi lại yêu Vũ Lục Hàn... rồi lại chẳng yêu ai cả... Rồi lại yêu một con ả đã đá mình... Haha! Á đã đá mình!”

Chu Bạch Thảo cười khùng khục. Trần Hải Minh lớn tiếng quát gọi phục vụ mang đến một chai nước suối. Chu Bạch Thảo đột nhiên khóc nức lên, lắc đầu nguầy nguậy.

“Chẳng được gì cả! Em yêu anh ta như vậy mà chẳng được gì cả! Tám năm cũng chẳng là gì cả! Chẳng là gì cả!”

Hàm Vũ Phong không nhúc nhích, nhìn cô gái trước mặt đang khóc nức nở vì thất tình. Hắn vốn đã biết, một khi thân thiết là không thể dễ tình cảm nảy sinh. Vốn tình yêu và tình bạn, không bao giờ có thể đứng chung một đường. Khi đã muốn làm bạn, không được yêu người ta. Khi đã yêu người ta, không thể nào trở về làm bạn. Chu Bạch Thảo gần như tự tách biệt khỏi ba chàng trai mà nàng vẫn yêu quý, chỉ bởi hắn đã làm nàng đau lòng. Nàng bây giờ không thể nào nói muốn trở lại như xưa cùng hắn được nữa. Nếu có vượt qua được nỗi đau khổ hiện giờ, cũng không thể nào thân thiết như hồi ấy. Nàng đang tự dần vặt mình trong cơn thất tình. Nàng chẳng cần ai ở bên cạnh.

“Anh xin lỗi, Bạch Thảo.”

Câu nói ấy của hắn chỉ khiến nàng khóc to hơn. Trần Hải Minh đành phải vỗ về an ủi, vốn không thể ngờ Chu Bạch Thảo đối với hắn lại sâu nặng đến vậy. Cậu đã tưởng nàng chỉ là một giây phút cảm nắng bất chợt. Nàng muốn giữ gìn vóc dáng, chưa bao giờ uống rượu đến mức say xỉn thế này. Chỉ vì không thể có Hàm Vũ Phong, nàng lại không cần tất cả. Chu Bạch Thảo khóc rưng rưng trên vai Trần Hải Minh, rốt cuộc lịm đi vì mệt và kiệt sức. Tóc Đỏ nhìn hắn thở dài, cởi áo khoác của mình quàng qua người nàng, che chắn bờ vai trần đã lạnh cóng.

“Cậu reo rắc nhiều tai họa quá rồi đấy”, cậu nói đùa mà miệng không hề cười. Hắn thở ra, ngồi xuống chiếc ghế bành.

“Tôi có gì tốt đẹp mà bọn họ lại tốn thời gian cho tôi như vậy...”, hắn nhìn về phía đám đông đang nhảy điên cuồng, rút một điều thuốc và châm lửa. Tóc Đỏ cười mỉa mai:

“Cậu chỉ là một đứa con lai có nhan sắc và tiền bạc thôi mà...”

“Vũ Lục Hàn chẳng bao giờ cần tiền của tôi...”, hắn đột nhiên nhắc đến cô, giọng nói trở nên nặng trĩu, “Cô ấy chỉ cần tôi luôn ở bên cạnh. Tôi biết rõ điều đó, vậy mà tôi vẫn để cô ấy cô đơn một mình...”

“Cô bé ấy sắp phá tung mấy cánh cửa kính của cậu và bay đi rồi!”, Tóc Đỏ bật cười. Cậu chưa từng gặp ai lạ lùng như Hàm Vũ Phong. Một kẻ có vô vàn suy nghĩ mâu thuẫn và phức tạp.

Hàm Vũ Phong nhắm mắt lại, nhớ lại hình ảnh cô gái nằm cuộn tròn trên chiếc ghế sofa. Vũ Lục Hàn có về phòng ngủ không? Hay nằm trên ghế sofa đợi hắn? Cô đã ăn gì chưa? Cô có nhớ hắn không? Cô có buồn

và khóc vì cô đơn ở căn nhà xa lạ ấy? Cô ghét hẳn đến mức, không muốn nhắn tin hay gọi điện hỏi thăm dù chỉ một phút sao?

Vũ Lục Hàn rửa xong bát đĩa, đi thẳng về phòng ngủ mà rúc vào giữa chiếc chăn bông to sụ.

Đêm thứ hai Hàm Vũ Phong không về. Cô thở dài, trách mình vẫn còn nghĩ đến hắn. Ngay cả mùi hương của hắn vẫn còn vương đầy ở đây; đặc biệt là khi cô mở cánh tủ quần áo to tướng, tần tần chọn tạm một bộ đồ để thay vì quần áo cô ở đây không có. Trong tủ đồ của hắn, vẫn còn nguyên bộ váy Lọ Lem mà hôm nào ở bữa tiệc, cô thay ra tại đây. Hắn có lẽ đã nhờ người mang giặt ủi, bộ váy thơm tho và sạch sẽ, được treo cẩn thận trong tủ đồ. Vũ Lục Hàn nhỏ bé trong cái áo len dày lớn của hắn, đôi khi băng khuỷu vì mùi hương thanh dịu ủa váy quanh mình. Hàm Vũ Phong hẳn là đang vui vẻ bên người bạn gái đã lâu không hội ngộ. Sau ngày hôm qua gọi nhờ vài cuộc, hẳn chẳng liên lạc nữa. Cô cố tình không phản ứng để mong đợi hắn gọi lại, hẳn chẳng buồn quan tâm. Có vẻ, Vũ Lục Hàn trong hắn đã hoàn toàn vô nghĩa. Phải rồi, cô lại tự giận mình, người thật đã trở về bên hắn rồi. Hắn còn cần gì tới bản sao này nữa? Bởi vì cô còn mắc nợ hắn, nên hắn chiếu cố cho ở lại căn nhà này mà thôi. Vũ Lục Hàn vốn không phải người hẳn định yêu. Cô còn không biết điều mà mơ tưởng đến thứ xa vời gì nữa?

Vũ Lục Hàn sứt sứt, sống mũi cay cay nhưng lại không hề khóc. Cô không được khóc mà phải mạnh mẽ lên. Đối với Hàm Vũ Phong, cô chẳng qua cũng chỉ rung rinh một chút xíu mà thôi.

Có ai được quan tâm, chăm sóc suốt ba tháng trời, mà lại không cảm động đâu.

“Tôi đưa Tiểu Bạch Thảo vào nhà. Ngồi yên đợi!”, Trần Hải Minh tắt máy, vòng ra ghế sau bệ thóc Chu Bạch Thảo đang say ngủ lên, đi về phía tư gia họ Chu. Hắn hạ kính xe xuống và bắt đầu hút thuốc. Đêm nay hắn sẽ ngủ nhờ tại nhà Trần Hải Minh. Xe của hắn không có ghế sau, hắn buộc phải đi cùng Trần Hải Minh để đưa Chu Bạch Thảo về nhà. Tận mắt chứng kiến nàng say như vậy vì mình, hắn lại tự hỏi, ngày đầu tiên hắn gặp cô, cô cũng say như thế, vì người đàn ông khác. Liệu... cô có bao giờ say trở lại một lần nữa... vì hắn không?

Hàm Vũ Phong tự chửi rửa mình, đương nhiên hắn không hề muốn nhìn thấy Vũ Lục Hàn như vậy. Mới say tương đối thôi mà bị hắn lôi đi đã ngoan ngoãn không thềm chống cự. Nếu hôm ấy không phải hắn mà là một người khác tìm thấy cô, thì Vũ Lục Hàn lúc này đang ở trong hoàn cảnh nào?

Vậy mà, gặp hắn, Vũ Lục Hàn cũng chẳng ở trong hoàn cảnh khác hơn.

Điện thoại lại rung lên. Hắn không cần nhìn vào màn hình cũng dễ dàng đoán ra người gọi.

“James...”

Vẫn giọng nói thánh thót ấy, giọng nói từng khiến hắn cảm thấy ấm áp vô cùng. Nhưng hiện giờ, hắn chỉ thấy phiền toái.

“Emily, tôi phải làm gì để em đừng làm những điều này nữa?”

“Không, James, là chuyện khác...”, Vương Vũ Lam nắm chặt lấy điện thoại, mắt long lanh, “Em vướng vào chút rắc rối, hiện đang ở trong đồn cảnh sát. Em... chẳng quen ai ở đây cả... Mẹ em không thềm nghe máy của em. James... xin anh...”

Hàm Vũ Phong nghe thấy cả những tiếng thút thít phía bên kia điện thoại. Hắn vò mái tóc hoe vàng đầy bất lực.

“Tôi xin em... Tôi không thể làm gì cho em được nữa! Tôi đang rất bận, không thể đến bây giờ...”

“James... đừng bỏ em...”, giọng nói của Vũ Lam đã lạc hẳn đi, chỉ còn nghe những tiếng nấc, “Bố mẹ em đều đã ruồng bỏ em... Em chỉ có anh là động lực duy nhất... Xin anh... Đừng quay lưng lại với em lúc này...”

Hàm Vũ Phong cảm thấy tức giận. Tám năm trước, cô ta có nhiều hơn một nguồn động lực cơ mà! Cô ta đã ở đâu khi hắn rơi vào tận cùng đau khổ? Cô ta đã nghĩ gì khi ngang nhiên cặp kè với người khác sau lưng hắn? Đến thời khắc khó khăn này, vì sao không tìm đến gã Michelle Smith kia mà lại tìm đến hắn?

Vì sao bỏ rơi hắn, rồi lại nói yêu hắn như vậy? Lúc này, mọi thứ còn có thể cứu vãn được ư?

“Xin lỗi em, tôi đang rất bận. Cảnh sát sẽ chỉ giữ em qua đêm mà thôi. Tạm biệt em.”

Và hắn cúp máy trước khi kịp nghe thêm bất cứ tiếng khóc nào. Hắn giận giữ đập mạnh tay vào vô lăng, miệng không ngừng rít lên vì bất lực và tức giận.

Trần Hải Minh nói đỡ vài câu với bố mẹ Chu Bạch Thảo, vội vàng cúi chào họ và trở ra xe.

“Bác trai thật đáng sợ! Ông ấy nghĩ chúng ta dụ dỗ Tiểu Bạch Thảo đấy! Thật không thể tin...”

Trần Hải Minh khựng lại khi lên xe mà Hàm Vũ Phong đã biến mất. Cậu nhìn quanh, gọi hắn, chẳng thấy đâu. Cậu nhanh chóng mở điện thoại lên, từ bao giờ đã thấy một tin nhắn:

“Công ty có việc đột xuất, đi bây giờ. Đêm nay tôi ngủ lại phòng làm việc. Đừng chờ.”

“Khốn nạn thật!”, Tóc Đỏ lăm bầm, “Tôi đang định mời cậu chai Martell L’Or mới cứng đấy!”

Và rồi, không một chút thắc mắc, Trần Hải Minh chậm rãi phóng xe đi.

76. Chương 76

“James!”

Vương Vũ Lam thổ thổ nói khi bước đi bên cạnh Hàm Vũ Phong. Hắn quả thật tuy miệng nói không nhưng lại lập tức chạy đến giúp đỡ cô thoát khỏi rắc rối với cảnh sát. Hắn vẫn lặng thinh không đáp lời.

“Em xin hứa sẽ không bao giờ đến gần quán rượu ấy nữa... Không thể ngờ chỉ ngăn người ta đánh nhau mà cũng bị gọi về đồn cảnh sát...”

“Không cần giải thích với tôi”, hắn cắt ngang một cách lạnh lùng. Vũ Lam có vẻ bất ngờ, nhưng lại không phản ứng:

“Anh biết không...”, cô hạ giọng, “Em chỉ vì nhớ anh mà tìm đến rượu...”

“Đừng như vậy nữa”, Hàm Vũ Phong đột nhiên đứng lại, nhìn thẳng vào mắt Vũ Lam, “Đã tám năm rồi. Em không thể cứ tiếp tục sống như thế này, trông đợi vào một điều sẽ chẳng bao giờ xảy ra.”

“Em vẫn muốn có một cơ hội nữa, James”, cô lớn tiếng, đáy mắt lại long lanh, “Chúng ta đã yêu nhau thế nào, anh biết mà! Chúng ta không thể kết thúc như thế này được! Em không thể quên anh được!”

“Vì sao chúng ta phải kết thúc? Em còn nhớ không?”, hắn phớt bầy gương mặt vô cảm, tặng cho cô một cái nhếch miệng lạnh lùng. Hàm Vũ Phong chắc chắn vẫn còn rất yêu cô, nếu như cô xuất hiện sớm hơn, nếu như cô nhanh chóng đi tìm hắn và cầu mong cho tình yêu của họ một cơ hội nữa. Nhưng đã tám năm rồi, tám năm sau cô mới chịu xuất hiện để cứu vãn tình yêu. Trong tám năm qua, Vũ Lam đã làm gì? Đã nghĩ gì? Không phải đã hưởng thụ hết tình cảm của gã người Anh kia rồi mới đi tìm hắn hay sao? Vì sao đến giờ hắn mới nhận ra điều đó?

“Em xin lỗi, James... Em không hề... Em đã bị lợi dụng, em...”

“Thôi nào, chẳng ai lợi dụng được em nếu như em không để cho họ lợi dụng”, Hàm Vũ Phong giả vờ cười tỉnh bơ, ngược lên nhìn bóng đêm và thở dài, “Em yêu tôi một năm, nhưng trong mười hai tháng ấy, có bao nhiêu tháng em phản bội tôi?”

“Xin đừng nhắc đến nữa! Xin anh...”, Vũ Lam lắc đầu khóc lóc, đưa hai tay lên ôm lấy đầu, “Em chỉ là nạn nhân thôi mà... Em thật sự chỉ là nạn nhân...”

“Thế vì sao lại không đi tìm tôi?”, hắn chợt quát lên một cách hung dữ, “Tôi đã chờ đợi hàng năm trời để được nhìn thấy em, để tha thứ cho em... Nhưng em đã ở đâu? Vì sao bây giờ em lại xuất hiện? Tôi đã yêu người khác rồi, bây giờ em cầu xin tôi liệu còn có thể thay đổi được điều gì nữa!”

“Không, James... Em đã cố gọi điện... nhắn tin... nhưng các bạn của anh... cái người tên Mike ấy... lúc nào cũng ngăn cản em...”, Vũ Lam bàng hoàng khóc nức lên, bám chặt lấy cánh tay của hắn. Cô chưa bao giờ khóc vì hắn, nhưng cô biết James của cô luôn luôn đau lòng khi thấy cô phải khóc. Vũ Lam trưng ra khuôn mặt đáng thương nhất, nhưng vẫn không thể lay chuyển sự lạnh lùng đáng e ngại trong đôi mắt nâu khói của hắn.

“Nếu em thật lòng muốn gặp tôi, không một ai ngăn cản được hết”, hấn giằng cánh tay của mình ra, quay người vẫy một chiếc taxi, “Về nhà ngủ đi. Tôi hi vọng em đừng tự tiện liên lạc cho tôi nữa. Muốn gặp tôi, tốt nhất hãy thông qua thư kí riêng của tôi. Tôi không muốn bạn gái của mình phải bận tâm về em...”

“Không được!”, Vũ Lam gào lên, “Chúng ta chưa hề chia tay, em chưa hề đồng ý chia tay mà! Tại sao anh lại yêu người khác? Tại sao anh phải làm như thế với em? Anh vẫn còn yêu em mà!”

“Đủ rồi, đừng khiến tôi nghĩ về em như một người cũ phiền phức!”, hấn rít lên, bước về phía chiếc taxi vừa đỗ lại và mở cửa, “Bước lên xe và về nhà nghỉ ngơi đi!”

“Em không muốn! Anh không thể đối xử với em như thế này! Anh vẫn còn là của em! Anh đã hôn em...”

“Cả nụ hôn đó... và việc tôi làm tối hôm nay”, hấn ngắt lời, “Là điều tốt đẹp cuối cùng tôi làm cho cô. Tôi và cô hoàn toàn chấm dứt. Nếu cô còn đứng ở đó ăn vạ, tôi sẽ lên xe và mặc kệ cô đấy.”

Vương Vũ Lam mở to đôi mắt đăm đăm lệ, nhìn vào thái độ vô tình đến lạnh lẽo của hấn mà không thể tin vào mắt mình. James của cô... người này không phải James của cô. James của cô luôn yêu cô, luôn cưng nựng và chiều chuộng cô. Hấn ta dám cự tuyệt với cô, vậy là tình cảm của cô đối với hấn chẳng là gì cả!

“Anh... được lắm...”, Vũ Lam bẽ bàng thì thầm, “Được thôi... Chúng ta... sẽ bắt đầu lại từ đầu...”

Hàm Vũ Phong không thay đổi thái độ, lạnh nhạt nhìn người yêu cũ đi từng bước run rẩy, ngồi vào trong xe. Hấn nhìn theo chiếc xe phóng đi, mọi cảm xúc lập tức trào ra đầy đôi mắt. Phải chấm dứt với người hấn từng yêu rất nhiều là quyết định không mấy dễ dàng. Nhưng Vũ Lục Hàn mới là hiện tại. Hấn không thể cứ nhìn lại quá khứ và gây đau khổ cho cô. Ngay bây giờ, nếu như hấn có thể chạy về bên cô, và ôm cô vào lòng, thì hấn chẳng còn sợ hãi điều gì nữa. Ở bên Vũ Lục Hàn, Hàm Vũ Phong luôn cảm thấy bình yên.

Vũ Lục Hàn lại nhìn mông lung vào màn hình điện thoại. Chẳng có chút động tĩnh nào từ Hàm Vũ Phong. Đã hai ngày rồi, hấn chẳng hề xuất hiện. Đến giờ tan học thì cho người đón cô. Đến giờ ăn thì người ta tự động mang đồ ăn đến. Cô vẫn mong ngóng nhận được một tin nhắn từ hấn, ngắn thôi cũng được, vô tình cũng được, nhưng chẳng có. Điều cuối cùng hấn nói với cô, chỉ là ba từ “Xin lỗi em” viết trên mẩu giấy nhó. Bỗng dưng, cô thấy thèm khát được nghe giọng nói lạnh lùng của hấn, được nhìn thấy gương mặt vô cảm che giấu kĩ càng cảm xúc bên trong. Hàm Vũ Phong đã chán cô đến mức nào rồi mà ngay cả nhìn thôi cũng không muốn. Cô ở đây vốn cũng không đụng chạm gì đến hấn, vì sao hấn phải tránh mặt cô? Thà hấn mang cô người yêu về đây tình tứ trước mặt cô, còn khá hơn việc cứ phải nghĩ đến cảnh hấn đang ở một xó nào đó với người yêu cũ. Vũ Lục Hàn lại thấy giận dữ vô cớ, lấy chân úp lên điện thoại. Tên khốn Hàm Vũ Phong, vì sao nhất định giữ khoảng cách với cô, lại còn bắt cô phải sống ở nơi nhìn đâu cũng thấy hình ảnh của hấn? Cô đã chán ngấy việc ở một mình rồi! Phải rồi, chẳng qua hấn đang ở cùng người hấn yêu, nếu không, cô sẽ gọi điện, nhắn tin,... sỉ nhục hấn một trận cho bõ tức. Vũ Lục Hàn giống như một con tin bị kiểm soát vậy!

Buổi giới thiệu sách của Trần Hải Minh diễn ra hai ngày nữa, liệu hôm ấy Hàm Vũ Phong có đến không?

Vũ Lục Hàn thở dài rồi chìm vào giấc ngủ. Không có hấn, cô ngủ muện hấn và bỏ qua cả giấc ngủ trưa.

Hai giờ mười lăm phút sáng. Hàm Vũ Phong lặng lẽ bước vào phòng ngủ của mình. Hấn nhìn Vũ Lục Hàn cuộn tròn trong chiếc chăn bông to sụ, một mình nép ra sát mép giường như muốn chừa lại chỗ bên cạnh cho hấn, mọi thứ khiến hấn xót xa. Vũ Lục Hàn có lẽ vẫn còn nhớ đến hấn. Hấn đã kiểm tra bếp đầu tiên, nhận ra chỗ thức ăn hấn đặt về cho cô, dù chỉ là suất ăn một người, cô cũng ăn đúng một nửa, một nửa còn lại gói gọn gàng cất trong tủ lạnh. Quần áo cô không có, nên ngang nhiên mặc luôn đồ của hấn ở trong tủ. Hấn rất đổi ngạc nhiên và buồn cười khi mở tủ quần áo lại thấy vài mớ áo để trống. Vũ Lục Hàn hô hấp đều đặn, hơi thở rất nhẹ, trông thanh thản nhưng gương mặt nhẵn nhẵn buồn rầu. Có lẽ cô rất cô đơn. Khi hấn và Vũ Lam lần đầu giận nhau, một người bạn của Vũ Lam đã nói với hấn: người đàn ông tốt dù có giận bạn gái cũng không được để cô ấy một mình, cô ấy sẽ buồn bã, nghĩ ngợi. Hấn là một kẻ tồi tệ. Hấn không những không giận cô, còn làm cô buồn lòng. Vậy mà hấn nỡ để cô một mình.

Vũ Lục Hàn vươn người, trở mình, xoay vào trong, rồi lại cong người như con tôm, dụi vào chăn ngủ. Không có hấn, Vũ Lục Hàn thấy lạnh. Hấn nhẹ nhàng đến gần cô, cởi áo vest, nhẹ nhàng ngồi xuống vị trí của mình, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô gái nhỏ. Cái lạnh từ những ngón tay của hấn làm cô khẽ rùng mình. Hấn ngã xuống nằm, vòng tay ôm lấy Vũ Lục Hàn nhỏ bé vào lòng. Vũ Lục Hàn vẫn ngủ ngon lành. Cô

cảm nhận được hơi ấm bất ngờ từ cơ thể hắn, an tâm rúc đầu vào ngực hắn sưởi ấm. Hai ngày không đến gần cô, đối với Hàm Vũ Phong tưởng chừng đã hai tuần. Hắn mỉm cười mãn nguyện, cúi đầu dụi vào mái tóc mềm mại của Vũ Lạc Hàn. Không cần phải thơm mùi hương thảo, hắn bỗng dưng mê mẩn mái tóc ngắn chỉ vương mùi dầu gội thảo dược. Những thứ giản dị nhất của cô, thứ nào hắn cũng yêu thích.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Vũ Lạc Hàn cảm thấy khác lạ. Cô ngồi vươn vai, tinh thần bỗng phấn chấn và sảng khoái hơn mọi ngày. Đêm qua cô có một giấc mơ rất lạ. Cô nằm mơ thấy Hàm Vũ Phong trở về nhà giữa đêm khuya, nằm ôm cô ngủ. Giấc mơ thật đến mức cô đã cảm thấy vô cùng êm ái, ấm áp. Chỉ đến khi tỉnh dậy và thấy bên cạnh trống trơn, cô mới tự nhủ mình đã nằm mơ. Vũ Lạc Hàn đã nhớ hắn đến mức mơ linh tinh rồi!

Vũ Lạc Hàn chuẩn bị sẵn sàng đi học, mặc dù chưa đến lúc phải đi, cô vẫn muốn đi học sớm. Cô đã chán ngấy những món đồ ăn sáng Julianio đem đến rồi. Bây giờ đòi đi học, có lẽ anh ta sẽ không kịp trở tay, cô sẽ không phải ăn sáng nữa... Thế mà, vừa bước chân xuống nhà, mùi thơm ngậy quen thuộc lan tỏa khiến cô dừng bước. Mùi bơ Pháp nhạt, mùi trứng và sữa tươi. Vũ Lạc Hàn tò mò đi vào bếp, ngày hôm nay Julianio mang đến thứ gì vậy? Cô lật cái khay kim loại lên để nhìn vào thứ đồ ăn sáng bên dưới. Thật không thể tin được! Vũ Lạc Hàn sững sốt, đây chẳng phải là món bánh pancake mà cô thích nhất sao!

Mặt ong vàng óng ở trong lọ thủy tinh có tay cầm. Dầu tây chín mọng cắt đôi đặt xen kẽ với quả việt quất. Một miếng bơ nhạt béo ngậy ở trên đỉnh tháp bánh. Và cốc sữa tươi tách kem vẫn còn hơi ấm đặt ở bên. Những thứ này, có phải... do Hàm Vũ Phong tự tay làm?

Vũ Lạc Hàn hồi hộp vô cơ. Nếu đúng là hắn, vậy giấc mơ đêm qua của cô là thật ư?

Cảm hứng ăn sáng đã trở lại. Vũ Lạc Hàn ăn hết sạch đồ ăn trên bàn, vui vẻ thu dọn, rửa sạch sẽ, rồi mới đi học. Tâm trạng hôm nay của cô, rõ ràng vui vẻ hơn ngày hôm qua rất nhiều!

Vương Vũ Lam ngồi trong phòng chờ của bệnh viện. Cô nói rằng mình bị đau dạ dày, muốn đích thân gặp bác sĩ Từ Thiên. Bác sĩ Từ đang trong một ca cấp cứu, y tá nói vậy, cô phải ngồi đợi anh ở phòng chờ. Anh ta làm gì mà lâu vậy? Vũ Lam sốt ruột nhìn vào đồng hồ đeo tay. Nếu không vì có việc bắt buộc phải gặp anh, cô đã chẳng tốn công đến đây thế này. Từ Thiên tuy tư gia cạnh nhà mẹ cô, nhưng cô không còn ở với mẹ nữa rồi. Bỗng dưng đến nhà anh ta gõ cửa đòi gặp, chẳng biết phải ăn nói thế nào nữa!

Không lâu sau, Từ Thiên bước đến chỗ cô. Anh vừa đi vừa nói chuyện với một cô y tá, rồi rào bước nhanh hơn khi thấy Vũ Lam.

“Chào anh!”, Vũ Lam đứng dậy, “Không làm phiền đến anh chứ?”

“Chào em”, Từ Thiên tỏ ra bất ngờ, “Không, không phiền gì cả. Em tìm tôi có việc gì?”

“À, em nói với họ em bị đau dạ dày”, Vũ Lam hất cằm về phía vài nữ y tá, “Nhưng tất nhiên em sẽ không tìm đến một bác sĩ đa khoa hàng đầu chỉ vì đau dạ dày. Chúng ta có thể nói chuyện riêng được không?”

“Em có thể đến văn phòng của tôi”, anh cười dịu dàng, dẫn Vũ Lam về phía thang máy lên tầng của mình. Vương Vũ Lam vẫn còn thắc mắc về sự bất ngờ của anh, tuy không nói ra. Ngay khi vào phòng anh, cô đổ người xuống chiếc ghế bành tiếp khách.

“Anh có thứ nước uống nào mạnh mẽ chút không? Có ga cũng được? Em khát quá!”, cô kêu lên khi thấy Từ Thiên đi về phía tủ nước. Anh bật cười lắc đầu.

“Bệnh viện chỉ có trà, nước trái cây và nước lọc. Em muốn uống nước trái cây không?”

“Chán chết! Đổ một ít cồn vào nước lọc cho em cũng được, cảm ơn!”, cô lắc lắc đầu, “Cho em trà lạnh nhé!”

“Có ngay”, anh chỉ cười trước những câu nói của cô, đổ nước nóng vào cốc thủy tinh khiến nó mờ đi vì hơi, “Dạo này em ở đâu? Tôi không thấy em ở cùng bác gái nữa!”

“Em... chuyển ra ngoài ở”, Vũ Lam qua loa, “Để mẹ có chút không khí...”

“Tôi cứ nghĩ mẹ và con gái phải thân thiết hơn chứ”, Từ Thiên cho đường vào cốc trà theo tỉ lệ vừa phải. Vũ Lam cười khẩy mà không đáp.

“Của em”, anh để cốc trà trước mặt cô, ngồi xuống với ly nước lọc, “Em có chuyện gì...”

“Cái cô hôn phu cũ của anh ấy”, Vũ Lam nói thẳng vào vấn đề, “Cô gái ấy quen biết J... à, chủ tịch của Tập đoàn gì ấy hả?”

“Ồ, đúng vậy”, Từ Thiên khá ngạc nhiên trước câu hỏi ấy, “Ý em là Hàm Vũ Phong? Cậu nhóc ấy đang hẹn hò với Vũ Lục Hàn.”

“Vũ Lục Hàn...”, Vũ Lam lẩm bẩm, “VẬY... họ hẹn hò nhau được bao lâu rồi? Một năm à?”

“Anh không biết!”, Từ Thiên cười ngây ngô, “Anh chỉ biết Vũ Lục Hàn hủy hôn với anh cũng bởi vì cô ấy đã có bạn trai...”

“VẬY là... họ yêu nhau thật?”, Vũ Lam tròn mắt hỏi lại, “Anh chắc chứ?”

“Em có thể tự mình hỏi”, Từ Thiên bật cười nghi hoặc, “VÌ sao bỗng dưng em quan tâm đến Vũ Lục Hàn như vậy?”

“Em...”, Vũ Lam giật mình, nhất thời không biết nói gì. Từ Thiên tựa vào ghế, xoa cằm.

“Nói mới để ý, mấy hôm trước Vũ Lục Hàn đến tìm tôi để hỏi về em. Ngày hôm nay em lại tìm tôi để hỏi về cô ấy...”

“Cái gì? Cô ta... hỏi về em?”, Vũ Lam chồm dậy, thái độ của cô làm Từ Thiên buồn cười.

“Đúng, hỏi về em... Thật ra, nếu tôi gặp một người nữa giống hệt mình, tôi cũng sẽ tò mò thôi...”

Vũ Lam nhú mào không hiểu. Những lời bác sĩ Từ nói chẳng lọt tai cô một chút nào.

“VÌ sao khi gặp em anh lại ngạc nhiên như vậy?”, Vũ Lam nhấp một ngụm trà. Trà làm cô nghĩ đến hân.

“Anh đã tưởng em là Vũ Lục Hàn!”

Từ Thiên cười thoải mái, “Không ngờ hai người giống nhau như thế! Dù đã thân quen với em, tôi không thể không nhìn nhầm!”

Vũ Lam sững người, nhìn chằm chằm vào cốc trà trước mặt. Lần đầu tiên gặp cô, Từ Thiên đã gọi cô là Vũ Lục Hàn. Nhờ đó, họ mới quen nhau, và cô mới được biết Vũ Lục Hàn là hôn phu của anh. Hai lần gặp Vũ Lục Hàn, Vũ Lam không có ấn tượng với cô nên không thấy cô giống mình. Vương Vũ Lam bật dậy, chẳng nói câu nào, bỏ ra khỏi văn phòng bác sĩ Từ. Từ Thiên chỉ biết gọi với theo, khó hiểu. Vũ Lam đi thẳng ra khỏi bệnh viện, khẩn trương bắt taxi.

“Cho tôi đến trụ sở công ty Tập đoàn ACorp.”

77. Chương 77

Trần Hải Minh thay mặt Hàm Vũ Phong ngồi trên ghế Chủ tịch. Buổi sáng nay Vũ Lục Hàn có một bài kiểm tra Thể dục. Hân vốn đã can thiệp để cô không phải học thể dục nữa, nhưng rốt cuộc không thể “cứu” cô qua được môn mà không phải thi! Hân đã chứng kiến cảnh cô bị ném bóng vào đầu, bị ngã lên xuống trên sân tập,... Bởi vậy, hôm nay, khi nghe tin cô phải thi, hân vội vã gọi điện cho Trần Hải Minh và phóng thẳng đến trường Vũ Lục Hàn. Cậu ta định làm gì nhỉ, Tóc Đỏ nghĩ, trèo cổng vào núp trong lùm cây?

Trần Hải Minh đang bận rộn đọc đi đọc lại một tài liệu phê duyệt của hân thì điện thoại bàn reo lên. Cậu kẹp điện thoại vào giữa tai và vai mình, tay lật liên hồi một cuốn sách về Kinh tế.

“Có một cô gái muốn gặp Ngài, thưa Ngài”, Veronica, người thư kí được hân thân mật gọi là Ronnie, nói qua điện thoại. Tên này hẹn cô gái nào ở đây? Trần Hải Minh nhún vai:

“Nói Chủ tịch đang bận nhé...”

Tuy nhiên, cậu chưa kịp đặt ống nghe xuống thì cửa đã mở tung. Một cô gái xồng xộc bước vào, theo sau là Ronnie đang oai oái ngăn lại bằng tiếng Anh.

“Sao... sao lại là anh?”, Vương Vũ Lam bất ngờ khi nhìn thấy Trần Hải Minh, đứng sững lại. Tóc Đỏ cũng ngạc nhiên không kém, tuy giấu được sự ngạc nhiên và phô ra gương mặt vô cảm. Cậu đặt tài liệu xuống

bàn, dùng tay ra hiệu cho người thư kí quay ra, đóng cửa lại. Vương Vũ Lam trợn mắt nhìn cậu, tỏ ra khó chịu; trong khi Trần Hải Minh điềm nhiên tựa lưng vào ghế, chẳng buồn đứng lên.

“Ngồi đi chứ”, cậu hất cằm về phía chiếc ghế bành. Vương Vũ Lam nhìn cậu trân trân.

“Tại sao lại là anh?”

“VẬY là cô lại đến đeo bám bạn tôi rồi...”, Trần Hải Minh nhếch miệng cười, đan hai tay vào nhau, nhìn bộ mặt tím tái vì tức giận của cô nàng xinh đẹp, “Tôi thấy bạn tôi khá là dứt khoát rồi... Còn điều gì cô không hiểu nữa?”

“Có đấy!”, Vương Vũ Lam cười khẩy, “Tôi biết thừa! Tôi biết James chỉ vì anh nên mới cự tuyệt tôi!”

“Không ai ép buộc được Hàm Vũ Phong cả...”, Tóc Đỏ nhún vai, dùng chân đẩy ghế xoay một vòng, “Cô hiểu cậu ta hơn ai hết mà...”

“VẬY thì tại sao anh ấy lại yêu một người giống hệt tôi?”, Vũ Lam giương giọng, ngẩng cao đầu, nhìn cậu đắc thắng, “Nếu đã hết yêu tôi, tại sao anh ấy phải tìm người giống tôi để yêu?”

Trần Hải Minh tắt nụ cười. Cô ta đã nhìn thấy điều đó. Cậu im lặng một lúc, đứng dậy, chậm rãi đi vòng ra phía trước bàn làm việc, tựa người vào cạnh bàn, nhét hai tay vào túi quần một cách điệu nghệ.

“VẬY thì tại sao khi cô trở về, Hàm Vũ Phong vẫn yêu người khác, mà không yêu cô?”

“Anh ấy vẫn yêu tôi! Anh ấy đã hôn tôi!”, Vũ Lam rít lên, bị chọc tức bởi sự lãnh đạm của kẻ đối diện, “Đêm qua khi tôi gặp rắc rối, anh ấy đã đến giúp tôi! Anh ấy rõ ràng chỉ không muốn làm tổn thương cô gái kia, muốn che mắt anh mà thôi!”

Trần Hải Minh rùng mình, trợn mắt nhìn cô nàng đang bốc hỏa phía trước. Hàm Vũ Phong nói với cậu hẳn ngủ ở công ty. Cậu đương nhiên chẳng nghi ngờ gì khi sáng nay đến đây đã thấy hần, vẫn mặc một bộ đồ, không có xe bởi đêm qua hẳn phải đi nhờ xe của cậu. Trần Hải Minh đương nhiên bị hần sắp xếp một vố rồi. Bây giờ, người tức giận lại là cậu. Tuy thế, cậu vẫn điềm tĩnh mỉm cười.

“Điều đó chẳng chứng minh điều gì. Nếu bây giờ một người yêu cũ của tôi gặp chuyện cầu cứu tôi, tôi sẵn sàng chạy đến giúp. Có đang lắm tưởng giữa lòng tốt với tình yêu đấy...”

“Anh...”

Vương Vũ Lam không biết nói gì, giận dữ quay phắt người lại, toan bỏ đi. Trần Hải Minh không chậm trễ, để thêm một câu nói gây đau lòng nữa:

“Từ giờ, mong cô gọi Chủ tịch của chúng tôi là Hàm Vũ Phong. Không có ai là James Adam của cô nữa rồi...”

Vũ Lam đứng sững người giữ văn phòng của hần, thở gấp, tai và mũi đỏ bừng lên vì tức tối. Cô không đáp một lời, xô cửa đi thẳng. Trần Hải Minh yên lặng nhìn theo, nheo mắt, nhớ lại buổi tối qua khi hần đột nhiên biến mất. Nếu hần không ngủ ở đây, liệu hần có đại đột ngủ ở chỗ của cô ả kia không? Hàm Vũ Phong, cậu có thể che giấu mọi thứ với Vũ Lạc Hàn, nhưng đừng hòng che giấu tôi!

Tóc Đỏ quay lại, không ngại đá một phát vào bàn làm việc. Miệng lầm bầm đầy hờn dỗi:

“Thằng khốn... uống công mình ngồi cả ngày tìm hiểu về Tài chính Kinh tế, tốt bụng giúp đỡ... Để rồi tên khốn đó chạy đi tìm người yêu cũ như thế đấy! Cứ về đây, tôi sẽ cho cậu sống không bằng chết!”

Hàm Vũ Phong lo lắng đi qua đi lại trong sân trường của Vũ Lạc Hàn. Hần đã kịp chạy đi mua một cái áo gió cỡ lớn, có mũ trùm, để Vũ Lạc Hàn không bắt gặp. Bộ dạng như tên trộm. Lớp của Vũ Lạc Hàn đã xếp thành hàng, và hần nhìn thấy cô nhỏ bé, gần cuối hàng kia, trong bộ đồng phục thể dục to hơn cỡ người. Lớp của cô sẽ phải chia thành từng nhóm để cùng nhau chơi bóng chuyền, Vũ Lạc Hàn xui xẻo rơi vào nhóm đầu vì tên của cô ở nửa trên trong bảng chữ cái. Cô lại còn ở cùng nhóm với lớp trưởng – cái người mà hần chưa hề quên đã ném quả bóng vào đầu cô. Hàm Vũ Phong sà vào chiếc ghế đá phía sau thân cây to, nhìn chằm chằm vào Vũ Lạc Hàn. Nhờ hần, cô chưa học tiết học bóng chuyền nào, bị đồng đội cho đứng hỗ trợ bên dưới. Giáo viên sẽ dựa vào kĩ thuật và độ nhạy bén của từng người để đưa ra số điểm tương đối. Vũ Lạc Hàn không học môn này, khả năng điểm kém vô cùng cao!

Lượt phát bóng đầu tiên, Vũ Lục Hàn chỉ lóng ngóng chạy đi chạy lại ở phía sau. Cô lo lắng nhìn quả bóng, sự căng thẳng hiện lên rõ ràng. Khi quả bóng bay đến chỗ cô, cô đã quá bối rối mà đánh trượt, lực không mạnh, quả bóng lăn ra ngoài còn tay cô đổ rớt. Cô nhận thấy đồng đội nhìn mình không mấy khả quan, chỉ biết cúi đầu xin lỗi. Hàm Vũ Phong hoảng sợ không kém, nhăn nhó nhìn cô vừa ra sức thổi, vừa ra sức vẩy vẩy để dịu đi cái bóng rớt ở tay. Xót xa quá! Hẳn chỉ biết thở hắt ra sốt ruột. Có nơi nào lại tổ chức cái cuộc thi dở hơi như thế này không?

Lượt giao bóng thứ hai, Vũ Lục Hàn là người phát bóng. Cô chỉ biết tung quả bóng lên trời một cách vô tổ chức, và người bạn đứng cạnh phải ngay lập tức đập mạnh cho quả bóng nảy đi trước khi rơi xuống đất. Thái độ của các bạn chơi cùng đội khiến Vũ Lục Hàn xấu hổ. Cô rõ ràng đã quá kém cỏi, làm ảnh hưởng đến cả nhóm. Hàm Vũ Phong đập ghế, đập cây, bức xúc khi Vũ Lục Hàn bị “bắt nạt”! Mấy cái thái độ kia rõ ràng đang bắt nạt người khác! Cô cứ phải chịu ầm ức như thế làm gì mà không vùng lên!

“Này bạn kia!”, giọng nói lãnh lút của một nữ sinh vang lên sau lưng hẳn, “Bạn làm gì mà lại ngồi xồm trên ghế đá, lại còn đập phá lung tung vậy?”

Không may cho hẳn, đó chính là Vương Tuệ Lan, cô nàng giữ chức vụ quản lý trật tự trong Hội học sinh. Hẳn vô tình gây chú ý với điệu bộ khó hiểu: ngồi quay người vào lưng ghế, ngồi xồm trên ghế, đầu trùm mũ, áo khoác gió có vẻ rẻ tiền, bôi nhếch, chẳng ăn nhập với đôi giày da bóng lộn. Hẳn lúng túng kéo mũ áo che kín mặt, lại còn cẩn thận buộc hai dây áo thành chiếc nơ dưới cằm, quay lại lắc đầu tỏ ý vô tội. Vương Tuệ Lan nhử mày nhìn hẳn hoài nghi, lại ghé cổ nhìn về phía sau thân cây to lớn. Cô nhận ra lớp thể dục của Vũ Lục Hàn đang thi, và tên này có vẻ như đang định “tăm tia” em nào đấy. Vương Tuệ Lan không cần biết ngọn ngành, lớn tiếng quát mắng hẳn vô liên si ngay lập tức. Lớp của Vũ Lục Hàn đông con gái, tên này có ý đồ gì khi núp ở đây nhìn họ? Vương Tuệ Lan làm huyên náo cả một vùng sân trường, vô tình gây chú ý cho Vũ Lục Hàn cũng như mấy nữ sinh lớp cô đang chơi thể dục. Họ bắt đầu bàn tán về tên “nam sinh” bệnh hoạn kia. Hàm Vũ Phong nhất thời không biết làm sao, quay lại nhìn nhanh về phía Vũ Lục Hàn và phóng người chạy mất dạng. Trong một giây phút, Vũ Lục Hàn giật mình khi người đó khiến cô liên tưởng đến... một người khác. Hẳn, nếu biết cô nhầm hẳn với một nam sinh bệnh hoạn, chắc chắn sẽ không vui, chưa kể rất dễ giận dữ. Tự nhiên cô muốn kể mọi thứ cho hẳn nghe, tất cả. Hẳn biến mất cứ như làn khói vậy, không nhìn thấy, mà cứ mãi vẫn vương.

Hàm Vũ Phong chạy ra khỏi trường, núp sau xe của mình. Hẳn nhìn quanh, thấy không có ai đuổi theo, mới chậm rãi mở cửa xe và cởi bỏ áo gió. Dù sao Vũ Lục Hàn cũng thi xong rồi. Biểu hiện của cô không tệ: tóc buộc gọn gàng, mặt mày tươi tắn, bộ đồng phục tuy hơi to nhưng không ai có thể một ngày đến gặp hẳn và đòi mang cô đi chỉ vì cô hình thể quyến rũ. Hẳn sốt ruột nhìn ngang, ngó dọc, không ngừng liếc về phía trường học của Vũ Lục Hàn. Một bài thi thôi mà sao lâu thế! Vũ Lục Hàn có qua môn được không?

Trần Hải Minh đi đi lại lại trong văn phòng của hẳn. Cậu đôi lúc dừng lại, quay mặt nhìn điện thoại trên bàn, băn khoăn giữa việc gọi hay không gọi. Ý của hẳn là gì khi hôm nay bỗng chốc chỉ đơn giản vì Vũ Lục Hàn thi, mà đêm qua lại tức tốc không nói một lời chạy đi giúp đỡ Vương Vũ Lam. Cô ả đó chắc chắn không nói dối. Tuy nhiên không thể đợi để tìm ra lý do vì sao hẳn lại làm vậy. Vì hẳn thật sự thương người? Thương hại? Vì hẳn thật sự áy náy với Vũ Lục Hàn nên giả vờ yêu cô dù trong lòng yêu Vũ Lam? Hay vì hẳn e ngại những chiêu phá đám của cậu mà âm thầm giấu nhem? Tóc Đỏ vốn dĩ biết, không gì có thể ép buộc Hàm Vũ Phong. Khi lý trí của hẳn muốn, hẳn sẽ không màng đến kết quả mà nhanh chóng tự quyết. Không phải hẳn nói hẳn đã cự tuyệt rồi ư? Rốt cuộc, tên đó gặp cô ta đã bao nhiêu lần rồi?

Tần ngần một lúc, Trần Hải Minh quyết định vẫn sẽ cho hẳn cơ hội. Hôm nay đã là thứ sáu. Cậu cần phải chuẩn bị cẩn thận mọi thứ cho ngày mai. Ngày mai, Hàm Vũ Phong sẽ chính thức tỏ tình với Vũ Lục Hàn, qua một tay cậu sắp đặt. Có thành công hay không, đều phụ thuộc tất cả vào sự chân thành của hẳn.

Vũ Lục Hàn vui vẻ chào Juliano. Môn học thể dục vừa xong, cô đã phải học lại. Vậy mà không hiểu vì lý do gì, Vũ Lục Hàn vẫn rất tươi vui.

“Ông chủ Adam...”

“Đi công tác rồi, thưa cô!”, Juliano không cảm xúc nói ra điều anh cần nói. Vũ Lục Hàn buồn thiu. Ra là đi công tác. Chẳng trách, Hàm Vũ Phong không về suốt hai hôm. Vậy là hẳn cũng đâu có ghét cô!

Cô vẫn còn có cơ sở để hi vọng.

(Còn tiếp)

78. Chương 78

Ngày hôm nay, Vũ Lục Hàn phải tham dự buổi ra mắt nhân sự của The Fashionista.

Triệu Minh rất khác, mái tóc đen dài được uốn xoắn nhẹ, tết nửa đầu, mặc bộ vest xám theo kiểu men-wear với đôi sneaker trắng tiếp màu áo sơ mi trắng bên trong. Triệu Minh trông như một quý cô trưởng thành, trong khi đó, Vũ Lục Hàn mặc áo thun, quần jeans, áo khoác bình thường, không có dáng vẻ hiện đại nào chứng tỏ rằng cô là người có mắt thẩm mỹ. Trong khi chiều nay tiếp tục diễn ra buổi thử việc tiếp theo, thì năm mươi người vượt qua đợt đầu đã tề tựu đông đủ trong phòng họp rất lớn của trụ sở The Fashionista thuộc Tập đoàn Kiến trúc – Mỹ thuật Hoàng Gia. Vũ Lục Hàn ngồi gần cuối bàn họp lớn, trong khi Triệu Minh ngồi gần phía các quản lý. Năm người trong những bộ đồ chỉnh tề bước vào. Trong đó, có một quản lý nhân sự, một quản lý phòng ban, một người là Phó giám đốc mảng thiết kế thời trang, một người là Giám đốc. Họ ngồi vào bốn chiếc ghế, để thừa ra một chiếc ghế đầu bàn. Đó là vị trí của Chủ tịch tập đoàn, chàng trai trẻ Hoàng Lâm.

“Xin chúc mừng các bạn đã vượt qua buổi thử việc đầu tiên của chúng tôi”, Hoàng Lâm điềm tĩnh lên tiếng. So với các ứng viên ở đây, Hoàng Lâm chỉ năm vừa vặn tầm tuổi họ. Có những nhân viên mới còn lớn tuổi hơn cậu. Các nhân viên mới không hề giấu nổi vẻ ngạc nhiên, ngưỡng mộ và thích thú khi thấy ngài Chủ tịch trẻ như vậy. Các cô gái lại có thêm động lực để đi làm!

“Các bạn là những người đầu tiên đạt tiêu chuẩn để bước vào hàng ngũ thiết kế viên của The Fashionista. Từ giờ, các bạn sẽ hoạt động dưới sự quản lý của giám đốc Kỹ. Đừng làm chúng tôi thất vọng.”

Hoàng Lâm kết thúc với việc giới thiệu giám đốc thiết kế thời trang họ Kỹ, ngồi yên lặng tiếp tục lắng nghe. Các nhân viên mới sẽ được chia vào các nhóm thiết kế riêng biệt với một trưởng nhóm có chức vụ tương đương trưởng phòng. Vũ Lục Hàn cùng Triệu Minh ở cùng một nhóm, làm việc trong căn phòng ở gần với xưởng thiết kế kiến trúc – có lẽ đây là sự can thiệp của Hoàng Lâm. Thỉnh thoảng, Vũ Lục Hàn bắt gặp Hoàng Lâm đang nhìn mình; và mỗi lần cậu bị cô bắt gặp, cậu lại nhanh chóng lia ánh mắt đi chỗ khác. Vũ Lục Hàn sẽ bắt đầu làm việc ngay từ chiều thứ hai, khi các xưởng thiết kế thời trang bắt đầu lên kế hoạch cho bộ sưu tập mùa đông mới. Cô sẽ phải có một chiếc laptop riêng, tuy nhiên cô có một máy tính trong biên chế của mình ở bàn làm việc của mình – và cô nghĩ cô sẽ thêm laptop vào danh sách mua đồ sau khi trả hết nợ cho Hàm Vũ Phong. Vũ Lục Hàn ghi cẩn thận những lời dặn dò vào quyển sổ tay nhỏ, trong khi chẳng ai làm vậy. Khi buổi gặp mặt kết thúc, Vũ Lục Hàn có ý nán lại chờ đợi Triệu Minh, nhưng lại thấy Hoàng Lâm đang nói chuyện cùng cô, liền ý tứ đi ra ngoài đợi. Vũ Lục Hàn rất kiên nhẫn đứng ở cạnh một đùm cây bên ngoài tòa nhà, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa ra vào nhưng vẫn không thấy Triệu Minh. Gió thổi làm cô rung mình đôi chút. Khoảng mười lăm phút chờ đợi, cuối cùng Hoàng Lâm và Triệu Minh cùng nhau bước ra. Cô nàng Chủ tịch rất bất ngờ khi thấy cô, nhanh chóng chạy đến:

“Cậu vẫn đợi mình sao? Vì sao không về trước?”

“Mình có thời gian mà...”, cô nói, “Cậu đi cùng về chứ?”

“Ồ... thật ra mọi ngày em trai mình sẽ đón mình... Nhưng lúc này Tiểu Dương vẫn còn ở trường... Và... ừm, anh Hoàng Lâm cũng vừa mời mình ăn trưa... Ồ, này, sao chúng ta không đi ăn trưa cùng nhau nhỉ?”, Triệu Minh thốt lên, quay lại nhìn Hoàng Lâm, “Cả ba chúng ta, đi ăn mừng lúc này sẽ rất vui đấy!”

“Không”, Vũ Lục Hàn và Hoàng Lâm đồng thanh. Cô bối rối nhìn cậu, và ánh mắt của cậu thật phức tạp. Hoàng Lâm nheo mắt nhìn cô, nói với Triệu Minh:

“Chiều nay Vũ Lục Hàn tham dự một buổi ra mắt sách. E là đi ăn sẽ nhờ việc của cô ấy...”

“Anh... không đi ư?”, Vũ Lục Hàn lúng túng hỏi cậu. Hoàng Lâm chỉ nhún vai mà không đáp. Cô có cảm giác Hoàng Lâm bỗng nhiên rất xa cách với cô. Giống như hồi họ mới quen biết, cậu chỉ nhìn cô một vài lần, và nói với cô một vài câu. Tuy nhiên, hồi đó Hoàng Lâm vẫn cười với cô nhiều hơn. Từ sáng tới giờ cậu đã không hề cười.

“Ừm... Mình cũng đã... có kế hoạch riêng rồi... Nên là...”, Vũ Lục Hàn đành giả bộ từ chối. Cô bỗng e ngại biểu hiện của Hoàng Lâm, “Chúc hai người vui về!”

“Ồ...”, Triệu Minh nuối tiếc vẫy tay tạm biệt cô. Vũ Lục Hàn chậm chạp đi ra bến xe bus, cúi đầu đếm từng ô gạch như cái cách cô thường đi. Hoàng Lâm nhìn theo Vũ Lục Hàn cho đến khi cô đi khuất qua đầu phố. Cậu bỗng nhiên mỉm cười. Một nụ cười rất mãn nguyện. Hoàng Lâm liền lịch sự mời Triệu Minh đi về phía ô tô của mình. Cậu đang bước gần đến với thành công.

Juliano đến đón Vũ Lục Hàn ở trạm xe bus. Anh đã ngồi trong xe đợi cô từ lúc đưa cô đến, vậy mà cô không nhận ra chiếc SUV đen của anh. Anh lại đưa cô về căn penthouse, và nhắc lại một lần về buổi ra mắt sách lúc ba giờ chiều. Vậy là anh ta cũng biết. Vậy còn Hàm Vũ Phong, liệu hắn có biết? Cô lại phủ nhận. Hắn đương nhiên là biết. Chỉ có điều, nếu biết cô cũng đi, liệu hắn có đi?

Hoàng Lâm đưa Triệu Minh đến một nhà hàng Ý sang trọng. Cô tỏ ra rất chuyên nghiệp từ cách gọi món, đến cách thưởng thức đồ ăn. Hoàng Lâm không mấy ngạc nhiên. Trong số các cô gái cậu đã hẹn hò, phải có hai phần ba số họ thuần thực khoản này. Chỉ có Vũ Lục Hàn, một chút cũng không biết. Hoàng Lâm lại gạt đi, Vũ Lục Hàn đã bao giờ hẹn hò với cậu đâu. Triệu Minh bắt đầu nói về thời trang, về những nhà thiết kế mà cô ngưỡng mộ. Hoàng Lâm tỏ ra quan tâm vừa đủ, nhưng lại mường tượng đến Vũ Lục Hàn. Nếu cô đồng ý hẹn hò với cậu, buổi hẹn hò sẽ như thế nào nhỉ? Cô muốn dùng bữa ở một nhà hàng Pháp đúng chuẩn Âu, hay ở một cửa hàng bình dân với món thịt nướng được tẩm ướp ngon tuyệt? Cô muốn một ly vang Pháp hay một lon coke trong bữa ăn? Cô muốn tráng miệng bằng thứ bánh croissant nổi tiếng của Pháp hay tráng miệng bằng một miếng dưa hấu ngọt thanh, mát lịm? Sau đó, cô có muốn cậu đưa về bằng ô tô, và trao một nụ hôn cho cậu trước khi xuống xe, hay sẽ cùng cậu đi bộ về nhà, để cậu nắm tay và ôm cô khi cô thấy lạnh? Cô sẽ cho cậu một buổi hẹn thứ hai chứ? Một buổi hẹn tại nhà cậu, với nến, hoa hồng, âm nhạc, và một bộ phim ngọt ngào...

“Anh... có được không anh?”

Triệu Minh đột nhiên hỏi một câu khiến Hoàng Lâm bừng tỉnh. Nãy giờ cậu đã nghĩ gì vậy? Cậu chẳng hề để tâm đến bữa ăn một chút nào!

“Xin lỗi, tôi mãi nghĩ tới chủ đề cho bộ sưu tập mùa đông... Em vừa nói gì?”

“Haha, em đã nói quá nhiều về thời trang rồi, em xin lỗi!”, Triệu Minh mỉm cười, “Em muốn hỏi là... Em cũng muốn tham gia buổi ra mắt sách của bạn anh, liệu anh có thể đưa em đi cùng được không?”

“À, được...”, Hoàng Lâm lơ đãng trong vài giây, “Nhưng vì sao em biết buổi ra mắt sách chiều nay của bạn tôi?”

“Vũ Lục Hàn đã kể với em rồi!”, nàng Chủ tịch cười khúc khích, “Hơn nữa, tác giả cuốn sách còn hứa tặng em một cuốn mà!”

“Tên đó cũng nhanh tay nhỉ!”, Hoàng Lâm bật cười. Trần Hải Minh đột nhiên nghĩ ra bữa tiệc ấy, chắc chắn định giở trò gì rồi. Hai lần trước ra mắt sách, cậu ta đâu có đòi tiệc tùng gì. Cậu ta luôn biến mất mỗi khi kết thúc màn tặng sách – cùng với một cô em xinh đẹp nào đấy mê sách của cậu. Không hiểu là mê sách, hay mê người viết sách nữa. Dù sao thì, bữa tiệc lần này ẩn chứa một âm mưu nham hiểm. Vì thế Hoàng Lâm nhất định phải đi. Cậu chưa bao giờ đứng ngoài mọi cuộc chơi.

Hai giờ ba mươi, Vũ Lục Hàn đã chỉnh chu tham gia buổi ra mắt sách. Cô vốn không định quá diêm dúa, bởi quần áo của cô ở căn hộ này không có nhiều, nhưng Trần Hải Minh lại nói cô phải mặc đẹp vì cậu sẽ nhắc đến cô, nên cô buộc phải chỉnh tề một chút. Vũ Lục Hàn mặc áo sơ mi trắng trong cùng, mặc ra ngoài một cái áo len khá to màu đen, với quần jeans đen không thèm thay ra sau buổi gặp mặt sáng nay, và mặc tiếp áo khoác đen đã mặc vào buổi sáng nay nữa. Cô ưu ái đi vào đôi converse thấp cổ màu đen mua-ở-chợ, ngẩng ngửa lên xuống, rồi lại sách ba lô đi học lên và đi. Juliano đã sẵn sàng cho cô. Những ngày cô ở căn penthouse của hắn, các nhân viên trong khách sạn không một ai là không biết mặt cô. Vũ Lục Hàn vẫn thường xuyên chào hỏi họ, thậm chí đôi khi còn mang đồ ăn xuống mời những nhân viên bảo vệ và mời những người lao công quét dọn. Đó là phần lớn đồ ăn Hàm Vũ Phong đặt mua cho cô. Cô nhận thấy mình ăn sẽ rất phí phạm vì cô không đời nào ăn hết, quyết định mang đi biếu các nhân viên lớn tuổi khi đồ ăn vẫn còn nóng, trong khi cô ngày nào cũng ăn bánh mì. Bọn họ làm cô nhớ đến bố mẹ, và ông bà mình, khi

họ còn sống. Các nhân viên lớn tuổi rất yêu quý cô vì sự lễ phép, các nhân viên trẻ tuổi thì tôn trọng cô, đơn giản vì cô sống trong căn hộ của Hàm Vũ Phong. Không một nhân viên nào biết Vũ Lục Hàn là ai. Họ chỉ biết, đây là cô gái đầu tiên ngài Chủ tịch của họ đưa về sống chung với mình, lại còn được tài xế của Chủ tịch bảo hộ, đưa đi đón về thường xuyên như cô chủ nhỏ. Vũ Lục Hàn dù được cưng chiều, bất cứ ai thấy cô cũng phải ao ước ngưỡng mộ, nhưng cô lại không hề kiêu ngạo, hay coi thường bất kì ai. Về lương thiện, giản dị có phần nhút nhát của cô gây thiện cảm với tất cả mọi người.

Hàm Vũ Phong lái xe ra khỏi căn biệt thự kính ở ngoại ô. Vì Vũ Lục Hàn, hắn phải trở về căn nhà này để tắm rửa, làm việc, nhưng phần lớn thời gian vẫn phải ở lại văn phòng. Hắn lái chiếc Aventador quen thuộc, mái tóc hoe vàng vuốt sáp cá tính, mặc bộ suit đen vừa vặn, trên tay đeo đồng hồ G-shock, chiếc kính râm Gucci đã tọa lạc ở vị trí quen thuộc. Hắn nhún ga, phóng thẳng đến buổi ra mắt sách mới của Trần Hải Minh. Vũ Lục Hàn có lẽ đang trên đường đến đó. Hắn bỗng dừng hồi hộp. Hắn... ngày hôm nay sẽ phải có lại Vũ Lục Hàn. Hắn không thể ngủ thêm một đêm ở ngoài nữa. Đêm hôm qua, chỉ vì cô quá êm ái, suýt chút nữa hắn ngủ quên quá giờ ăn sáng và bị cô phát hiện ra một phen xấu hổ. Bằng mọi giá, đêm nay thôi, hắn sẽ được công khai ôm cô, mà không lo lắng phải tỉnh dậy sớm và rời đi trong yên lặng. Vũ Lục Hàn, anh đang đến đây!

Vương Vũ Lam mặc áo sơ mi trắng với chân váy da chỉ dài đến nửa đùi, khoác vào áo khoác dạ đất tiền màu kem, vuốt mái tóc đen qua một bên tai, để lộ chiếc khuyên tai ngọc trai sáng loáng. Đôi khuyên tai này Hàm Vũ Phong mua từ nghệ nhân Mikimoto, với giá cả chục triệu đô, để tặng Vũ Lam nhân dịp sinh nhật. Cô đi vào chân đôi giày cao gót màu trắng, đôi môi tô son đỏ bóng nhếch lên một nụ cười quyến rũ. Vương Vũ Lam điệu đà ngồi tên taxi, tựa lưng vào ghế, đọc địa chỉ của nơi triển lãm sách.

Trần Hải Minh, người có cuốn sách mới ra mắt, người là bạn rất thân của Hàm Vũ Phong. Không đời nào lại không có hắn trong buổi ra mắt đó. Vương Vũ Lam, nếu cô có bất ngờ xuất hiện, thì Hàm Vũ Phong cũng sẽ nhường bộ người bạn của mình mà ngồi yên cùng cô. Cô đã nói với James Adam, cô và hắn sẽ bắt đầu lại từ đầu. Từ khi cô theo đuổi James Adam. Trần Hải Minh không muốn cô gọi hắn là James nữa, chẳng còn James nào của cô nữa. Được thôi, Vương Vũ Lam sẽ theo đuổi ngài Chủ tịch Hàm Vũ Phong. Đến cuối cùng, sẽ lại có James của cô mà thôi...

Rất nhiều nhà báo vây quanh hội trường của buổi ra mắt sách. Trần Hải Minh vốn hoạt động rất mạnh trong lĩnh vực ẩm thực. Sau khi đăng quang Master Chef ở nước ngoài khi chỉ mới mười lăm tuổi, cậu đã được báo chí khắp nơi gọi là “Marco Pierre White junior”, vì đã đạt được vinh quang khi còn rất trẻ. Trong buổi phỏng vấn sau đó, Trần Hải Minh thừa nhận rằng thần tượng của cậu chính là huyền thoại đầu bếp người Anh Marco Pierre White, và cậu cũng đang cố gắng đạt được thành tích của ông – đạt ba sao Michelin khi tròn ba mươi ba tuổi. Ngoài ra, cảm hứng nấu ăn của Trần Hải Minh đến từ đầu bếp người Scotland Gordon James Ramsay, và đầu bếp người Anh Heston Marc Blumenthal. Cậu rời nước Anh khi mới tròn mười bảy, nhưng đã kịp để lại một cửa hàng bán đồ ăn nhanh nhỏ, nay đã phát triển thành một thương hiệu. Cậu sở hữu một chuỗi nhà hàng có mặt ở nhiều quốc gia phát triển trên thế giới, trong đó có hai nơi đạt top 50 nhà hàng tốt nhất, và năm ngôi. Vào năm hai mươi tuổi, Trần Hải Minh trở thành đầu bếp kiếm tiền nhiều thứ hai thế giới, chỉ sau Wolfgang Puck – một đầu bếp người Áo. Việc cậu trở thành học trò của Paul Bocuse, đại sứ ẩm thực Pháp, khiến danh tiếng của cậu lan rộng hơn nữa trong giới ẩm thực, đặc biệt ở nước Pháp. Mỗi mùa hè, Trần Hải Minh thường đến Pháp để học tập thêm từ người thầy của mình. Paul Bocuse có rất nhiều học trò là đầu bếp nổi tiếng, nhờ thế, Trần Hải Minh càng có lợi khi được tiếp xúc nhiều đầu bếp danh tiếng trên thế giới. Tay nghề của cậu tăng cao, và cuốn sách của cậu càng thêm hấp dẫn. Dù chỉ mới ra cuốn sách thứ ba, nhưng thành công từ hai cuốn sách đầu tiên khiến Trần Hải Minh thu về một mẻ lớn lợi nhuận và cảm tình từ những người làm bếp. Sự kiện ra mắt sách lần này của cậu còn đi kèm với một bữa tiệc, chắc chắn không thể nào không hấp dẫn. Trần Hải Minh không ngại ngần mở rộng cửa đón phóng viên vào tác nghiệp. Ngày hôm nay, không hẳn là ngày của cậu. Ngày hôm nay, chính xác, là ngày rất quan trọng với Hàm Vũ Phong.

“Em đến rồi, đệ tử của ta!”, Tóc Đỏ hóm hỉnh cười khi nhìn thấy Vũ Lục Hàn. Cậu ưu ái dành cho cô chỗ ngồi ở hàng đầu tiên. Đoán trước sẽ có rất nhiều phóng viên, Vũ Lục Hàn khôn khéo đội một cái mũ len kéo xuống tận lông mày, và quàng thêm cái khăn len to sụ trên cổ, che đến tận mũi. Chỉ hở ra đôi mắt, sẽ chẳng có ai nhận ra cô. Dù bây giờ cô đang phát khiếp vì nóng – lò sưởi trong căn phòng này để nhiệt độ quá cao – nhưng cô vẫn nhất quyết giữ vững phong độ “khác người”. Trong khi ai cũng phải cởi bớt áo

khaoác, chỉ có Vũ Lục Hàn co rúm lại như thể đang ở giữa Nam bán cầu vậy!

Kim đồng hồ nhích dần đến ba giờ. Người vào hội trường ngày càng đông. Hội trường huyền não hẫng lên, mọi chỗ ngồi quanh cô đều đã lấp đầy – duy nhất chỉ trống ghế bên cạnh. Vũ Lục Hàn không dám quay ngang ngửa, lo sợ mình gây chú ý, dù rằng biểu hiện của cô đã khiến ai bước vào cũng phải bàn tán một vài câu. Trần Hải Minh với mái tóc quiff hung đỏ được vuốt sấp ngược về phía sau, rất năng động với áo phông đen, quần jeans đen, đôi Nike Jordan đen đỏ, và áo khoác màu đỏ với họa tiết ngọn lửa đen lạ mắt. Cậu luôn luôn giữ cho mình mỉm cười trên khán đài, nói chuyện qua lại với một số người phụ trách. Sách của cậu được đặt ngay ngắn trên một kệ thủy tinh với phần đế trải khăn nhung đỏ. Đây có lẽ là sự kiện ra mắt sách độc nhất, và quý mô nhất mà cô từng biết.

Ba giờ, đèn trong hội trường đã được điều chỉnh để tối dần, chỉ còn một mình Hoàng Lâm tỏa sáng phía trên sân khấu. Cậu mở màn một cách sôi động, chẳng ai nghĩ rằng họ đang ngồi trong một buổi ra mắt sách. một người mới đến muộn, ngồi vào ghế trống bên cạnh cô. Vũ Lục Hàn vẫn ngồi im thín thút, tay đút vào túi áo, chỉ hở ra hai con mắt luôn nhìn thẳng vào Trần Hải Minh. Tóc Đỏ bắt đầu nói về ước mơ của mình. Về lý do vì sao cậu chọn đi theo nghề nấu ăn. Ngoài việc được khơi gợi cảm hứng từ Marco Pierre, Tóc Đỏ còn muốn khám phá khả năng của mình, so với phụ nữ, là bao nhiêu. Có một sự thật là, đa số nội trợ bây giờ đều là nữ; cứ nhắc đến nấu ăn, người ta nghĩ đến phụ nữ. Nhưng trong lịch sử, chỉ có một người phụ nữ duy nhất là Julia Child được vinh danh là đầu bếp nổi tiếng thế giới. Ngoài bà ấy, có không thiếu nữ đầu bếp giỏi giang, về nhất trong các cuộc thi Master Chef. Nhưng, suy cho cùng, ngay cả cuộc thi Master Chef cũng được sinh ra từ một đầu bếp nam. Trần Hải Minh nói đùa: Đàn ông cần phải áp đảo phụ nữ khoản vào bếp, để khi vợ của họ mang thai, họ có thể tự tin nấu đồ ăn bổ dưỡng cho vợ mà không phải nửa đêm đạp xe đi tìm cửa hàng bán chân giò luộc! Vũ Lục Hàn chăm chú lắng nghe, bỗng dưng trỗi dậy ham muốn được vào bếp. Những gì Trần Hải Minh nói hoàn toàn tạo nên cảm hứng cho mọi người. Điều bất ngờ nhất, chính là khi Tóc Đỏ nói mỗi người hãy chạm tay xuống phía dưới ghế ngồi của mình: một cuốn sách mới của cậu, bọc kĩ càng trong tờ giấy gói quà rất đẹp, kèm theo chữ ký, tặng miễn phí! Ngồi gần trên cùng của hội trường, Triệu Minh sung sướng ôm quyển sách vào lòng. Quả thật, một cuốn sách tặng miễn phí! Bên cạnh cô, Hoàng Lâm tủm tỉm cười nhìn cậu bạn của mình hăng say trong thành công mới. Cậu cũng cần phải học nấu ăn dần. Về sau, vợ cậu nhất định sẽ được chính tay cậu chăm sóc cẩn thận. Bất giác, đôi mắt cậu lại rảo quanh tìm kiếm Vũ Lục Hàn. Từ vị trí này, cậu không thể nhìn thấy Vũ Lục Hàn đang rúm ró trên ghế, ở hàng đầu.

Trần Hải Minh bỗng dưng nhắc đến tên Vũ Lục Hàn. Tóc Đỏ nói rằng cô là học trò cưng của cậu, dù cô chưa hề học hỏi được từ cậu bất cứ cái gì. Trần Hải Minh nhìn về phía cô, và ánh đèn chậm rãi khiến Vũ Lục Hàn tỏa sáng. Cô chết dí trên ghế, cảm nhận từng ống kính máy ảnh đang hướng về phía mình. Nếu cô bị lên hình, cô sẽ toi. Vũ Lục Hàn méo mó cười, giơ tay lên vẫy vẫy và nhất định giấu nhem gương mặt sau mũ và khăn. Ánh đèn chỉ chiếu vài giây rồi tắt. Cô tuy thở dài, nhưng biết rằng sẽ chẳng được yên ổn như trước nữa. Bây giờ, ai cũng biết cô là ai rồi!

79. Chương 79

Bữa tiệc ở căn hộ của Trần Hải Minh không cho phép phóng viên tác nghiệp. Cậu vui vẻ cười, tuy mắt vẫn liếc nhìn Vũ Lục Hàn. Cô đang ở bên cạnh Triệu Minh, khép nép một góc gần với thác chocolate và khay dâu tây căng mọng. Hàm Vũ Phong nói cô rất thích món này, vậy là cậu đặc biệt chuẩn bị rất nhiều. Hàm Vũ Phong ở đâu, mà sao bây giờ lại không thấy mặt?

Một bóng nữ nhân lướt qua khiến Trần Hải Minh phát hoảng. Lại là cô ả ấy, lại là Vương Vũ Lam. Cậu không nhớ đã mời cô ta. Ngay lập tức, cậu rời khỏi nhóm người đang nói chuyện cùng mình, nhanh chóng lách đến bên Vương Vũ Lam. Cô ả đó đang nhìn ngó khắp nơi, không cần hỏi cũng đủ hiểu cô ta đang tìm ai.

“Tôi không nhớ rằng tôi có tên cô trong số khách mời...”, Trần Hải Minh bất ngờ nói, và Vũ Lam giật nảy mình quay lại. Cô nhìn cậu với một chút hoang mang, nhưng rồi ánh mắt cũng đành lại:

“Có vẻ tôi và cô gái Vũ Lục Hàn ấy rất giống nhau. Đám người của anh thậm chí mời tôi vào đấy!”

“Và họ sẽ mời cô ra khi tôi nói với họ cô thật sự là ai”, cậu nhếch miệng cười. Lọt vào đây với danh phận của Vũ Lạc Hàn, cô gái này cũng giỏi nịnh nọt.

“Anh định làm gì? Đuổi tôi?”, Vương Vũ Lam lạnh lùng khoanh tay, thái độ bất cần nhếch cằm lên nhìn cậu. Trần Hải Minh nhăn mặt lại, đột nhiên tròn tròn mắt nhìn về phía sau lưng Vũ Lam. Cô nàng thấy vậy, ngay lập tức quay lại. Sau lưng cô, là Hàm Vũ Phong.

“Em...”, Hàm Vũ Phong khấn trương đến gần cô, nhìn cô với ánh mắt xúc động và bối rối, “Bất ngờ quá, tôi...”

“Ôi...”, Vương Vũ Lam hô lên, đột nhiên ôm chầm lấy hắn. Hàm Vũ Phong giật mình, bỗng nhận ra cô gái này có mái tóc đen dài, đeo khuyên ngọc trai của Mikomoto, kèm theo thái độ của Trần Hải Minh, hắn lập tức đẩy Vương Vũ Lam lùi ra xa một cách khấn trương. Nhìn thấy cô gái giống Vũ Lạc Hàn đang nói chuyện cùng Trần Hải Minh, trong một vài giây bất ngờ, hắn bất chợt không nhận ra ngay người này là Vương Vũ Lam. Hắn vốn nghĩ rằng hắn sẽ xuất hiện sau khi Trần Hải Minh sắp xếp cho mình một bài hát, để xin lỗi Vũ Lạc Hàn. Bởi thế, khi định gặp Trần Hải Minh theo kế hoạch, đã thấy cậu đứng với người-giống-Vũ-Lạc-Hàn, hắn hoàn toàn bất ngờ và bối rối. Điều này không hề nằm trong kế hoạch. Không thể ngờ được rằng Vương Vũ Lam lại xuất hiện ở nơi vốn không dành cho cô.

“Hàm Vũ Phong...?”

Giọng nói êm ái ấy, hắn từ bao giờ đã nhớ như in trong đầu như một bản ballad đắm thắm. Thế nhưng lúc này, bản ballad ấy lại được mở không đúng lúc.

“Vũ Lạc Hàn...”

Hắn quay người lại đối diện cô. Sự bối rối, bàng hoàng trong mắt cô phản chiếu rõ rệt trong đôi mắt nâu khói của hắn. Ôi không, Vũ Lạc Hàn đã nhìn thấy Vũ Lam ôm hắn! Hắn đột nhiên lại thấy sợ hãi. Trái tim hắn đập rất mạnh. Chưa từng có giây phút nào trong đời, đối diện một người, con-gái, lại khiến Hàm Vũ Phong căng thẳng đến mức này. Chỉ cần một hành động, lời nói sai sót thôi, hắn sẽ mất cô ngay lập tức – một lần nữa.

Vũ Lạc Hàn thở gấp. Ôi, cô gái kia... chắc chắn là Vương Vũ Lam. Người có ngoại hình giống hệt cô. Người đứng cạnh hắn còn nổi bật hơn cô, người mà hắn vẫn còn yêu tha thiết. Bấy lâu nay, suy nghĩ quanh quẩn của cô cuối cùng cũng chính xác. Hàm Vũ Phong đã hoàn toàn không cần đến “bản sao” là cô, ngày hôm nay không chỉ đưa cô ấy đến bữa tiệc của Trần Hải Minh, mà trước mọi người còn công khai tình cảm như vậy rồi. Cô thấy tủi thân và tổn thương sâu sắc. Mang một người giống cô, nhưng xinh đẹp hơn cô, nổi bật hơn cô, đến một nơi toàn bạn bè của hắn, có phải muốn làm cô bề mặt không? Vũ Lạc Hàn không biết phải làm gì bây giờ. Khóc và chạy đi như trong phim? Không được, người ta sẽ chỉ trở vào cô, bàn tán về cô, dù cô là kẻ vô danh đối với họ. Triệu Minh là bạn học của cô vẫn còn ở đây, cô bỏ đi như vậy, ngày mai biết phải giải thích thế nào nếu cô gái ấy thắc mắc? Chi bằng, cách tốt nhất, hãy tỏ ra không quen biết đi! Vũ Lạc Hàn hít một hơi, khấn trương quay lưng đi ngay lập tức. Phải trở lại và nói rằng cô phải về sớm đi làm, dù cô đã xin chuyển ca sang ngày mai. Vậy mà, chưa kịp đi bước nào, một người đã túm lấy vai cô xoay lại. Đối mặt ngay với Hàm Vũ Phong, trái tim cô đã dừng lại một nhịp.

“Vũ Lạc Hàn... Em không được đi. Anh có rất nhiều điều muốn nói với em!”

Một số người bắt đầu để ý tới hai cô gái giống nhau như đúc đang đứng bên cạnh chủ nhà. Hoàng Lâm cũng nhận ra cô gái lạ giống Vũ Lạc Hàn vừa mới ôm chầm lấy Hàm Vũ Phong, không chân chừ đến gần Tóc Đỏ. Triệu Minh thấy anh trai của Vũ Lạc Hàn, đi cùng một cô gái giống bạn Vũ y hệt, tò mò chạy đến cùng Hoàng Lâm, muốn thắc mắc nhưng không biết hỏi ai. Bỗng dưng, vì hai cô gái giống nhau như hai giọt nước, người dự tiệc bỗng chốc cùng đổ dồn sự chú ý cho họ. Vũ Lạc Hàn bối rối định lùi hai bước, cũng không được vì Hàm Vũ Phong nhất quyết giữ lại rồi.

“Hãy nghe anh, một chút thôi. Nếu bây giờ không nói được cho em nghe, anh sẽ hối hận cả đời...”, hắn nhìn thẳng vào đôi mắt hoảng sợ của cô, cố gắng không nói to, nhưng ai cũng nghe thấy. Họ xôn xao. Hàm Vũ Phong, giữa hai cô gái như hai bản sao của nhau vậy. Màn kịch này rốt cuộc là gì?

Trần Hải Minh nhăn mày vì sự kiện không nằm trong tính toán này. Cậu vốn định cử người đưa Vương Vũ Lam rời đi, nhưng hắn lại bỗng dưng xuất hiện. Để xem phen này, kẻ không dứt khoát kia sẽ làm gì.

Vương Vũ Lam hiên ngang nhìn thẳng vào Vũ Lục Hàn. Một người khá giống cô, cô thừa nhận. Nhưng bề ngoài so với cô hết sức bình thường, gu thời trang cũng không có vẻ gì đẳng cấp. Đứng bên cạnh hẳn lùn một mẫu, chắc chắn không hợp.

Vũ Lục Hàn hồi hộp nhìn hẳn, thở gấp. Đã ba ngày không được nhìn thấy Hàm Vũ Phong. Mùi thanh mát ngọt ngào của hẳn lan tỏa xung quanh cô, bất giác khiến má cô đỏ ửng. Hẳn vì sao cứ nhìn cô như vậy?

“Làm bạn gái anh nhé, Vũ Lục Hàn”

Hàm Vũ Phong vẫn nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ một câu nói khiến những người có mặt ở bữa tiệc ồ lên bất ngờ. Lần đầu tiên họ thấy Hàm Vũ Phong tỏ tình một cô gái.

Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn hẳn, ngây ngô không nói nên lời. Sự im lặng của cô khiến hẳn vô tình nghĩ rằng cô sẽ từ chối. Hẳn ngay lập tức ôm chặt cô vào lòng trong sự ngỡ ngàng của những người chứng kiến, không thêm để ý đến những người đang đứng xem, cứ thế tuôn ra một tràng thật dài:

“Anh biết anh đã sai khi không thành thật với em. Anh biết anh sai khi giấu em mọi thứ. Anh sợ em biết sự thật sẽ xa lánh, căm ghét anh. Anh sợ em không yêu anh. Anh xin lỗi... Anh xin lỗi vì nói yêu em nhưng lại bỏ rơi em. Xin em cho anh một cơ hội nữa...”

Vũ Lục Hàn tai ù ù, chỉ nghe thấy lòng bùng “anh xin lỗi” mà chẳng biết hẳn đã nói gì nữa. Điều này thật ngọt ngào, mà cũng thật... kì dị. Thấy Vũ Lục Hàn không phản ứng, hẳn lại đẩy nhẹ cô ra để được nhìn vào mắt cô. Hẳn chẳng thấy tí cảm động nào trong đó. Trần Hải Minh thấy vậy, vuốt mặt, khum tay lại, vươn người về phía hẳn “nhắc bài”:

“Quỳ xuống... quỳ xuống đi...”

Hàm Vũ Phong nghe thấy, nhìn cậu nhăn nhó. Một cái ôm không lẽ lại không bằng quỳ xuống? Hoàng Lâm nhìn chằm chằm vào người bạn thân và Vũ Lục Hàn. Bọn họ thật sự đã đi đến mức này rồi ư? Trong khi đó, Triệu Minh ngẩn ngơ không chớp mắt. Cô vẫn nghĩ rằng Hàm Vũ Phong là anh trai Vũ Lục Hàn!

Vương Vũ Lam chết sững tại chỗ. Cô không bao giờ nghĩ người yêu cũ của cô lại có thể nói những điều như vậy với một cô gái khác. Hàm Vũ Phong chưa bao giờ công khai xin lỗi cô điều gì. Hẳn luôn chọn cách giải quyết nhanh chóng, không ảnh hưởng đến ai, không rùm beng rắc rối.

Khi Hàm Vũ Phong định quỳ xuống thật, Vũ Lục Hàn vội vã túm lấy hai cánh tay hẳn. Cô không muốn nhìn thấy Hàm Vũ Phong quỳ gối trước mình. Và cô biết dù hẳn có làm thế vì cô, hẳn cũng sẽ bị ảnh hưởng đến lòng tự trọng của một người đàn ông, ảnh hưởng đến hình ảnh của một Chủ tịch lớn. Cô lúng túng nhìn hẳn, biết rằng hẳn đang chờ đợi mình, bối rối lùi lại vài bước, cúi đầu không nhìn hẳn.

“Em không phải người anh cần đâu...”, cô lí nhí đáp, cô biết Vũ Lam đang nhìn mình. Dù không hiểu thực hư chuyện gì đang xảy ra, cô bỗng nhiên thấy tự ti trước một cô gái giống mình, nhưng xinh đẹp hơn vài phần. Hàm Vũ Phong hiểu ngay suy nghĩ của cô, không ngần ngại đặt hai tay lên má cô và đẩy gương mặt cô ngược lên nhìn mình.

“Em là người ngay bây giờ anh rất cần. Anh có thể rơi xuống từ trên trời (fall from the sky), anh có thể rơi xuống từ trên cây (fall from a tree), nhưng cú rơi tuyệt vời nhất chính là rơi vào lưới tình của em (fall in love)...”

“Câu này tôi bày cho cậu ta đấy”, Trần Hải Minh thì thầm vào tai Hoàng Lâm, mặc dù cậu không hề phản ứng. Hoàng Lâm không tin nổi vào mắt và tai mình. Hẳn thật sự đang nghiêm túc ư?

“Ý anh là bây giờ anh chọn em?”, cô lúng búng hỏi lại, hai má đỏ ửng, cô thấy hẳn mỉm cười vô cùng điển trai. Hẳn dịu dàng nhìn cô, hạ giọng xuống để cô cảm thấy chân thành nhất:

“Ngay từ đầu em đã không phải một sự lựa chọn. Em là ưu tiên của anh. Em đương nhiên là hiện tại của anh và anh đương nhiên sống vì hiện tại. Vậy em có đồng ý trở thành tương lai của anh không?”

Ồ, đám đông vỗ tay rất hào hứng. Chẳng ai ngờ ngài Hàm Vũ Phong nổi tiếng lạnh lùng với phái đẹp lại có thể lãng mạn đến vậy. Vũ Lục Hàn vì thế càng thêm xấu hổ, tim đập thành thịch, cả người nóng bừng.

“Hình như định cầu hôn luôn thì phải”, Trần Hải Minh lẩm bẩm, nhún vai, quay sang dùng khuỷu tay huých vào người Vương Vũ Lam còn chết trân bên cạnh, nháy mắt: “Cảm động quá, phải không?”

Vương Vũ Lam vốn đã vô cùng tức giận, lại thêm bị chọc ghẹo bởi Trần Hải Minh, uất hận rít lên một tiếng và mọi người dừng hết lại, đổ dồn ánh mắt vào cô. Vũ Lam hai mắt đỏ hoe, nhìn Hàm Vũ Phong uất hận, lại nhìn thẳng vào Vũ Lục Hàn. Cô ngây ngốc nhìn lại, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Hãy đợi... Đợi xem tôi có thể làm gì! Các người sẽ thấy... James là của tôi, luôn luôn là của tôi!”

Và Vương Vũ Lam quay lưng, thô bạo xô vào đám đông bỏ đi. Vũ Lục Hàn rùng mình. Cứ như cô vừa chứng kiến chính mình tức giận vậy. Cô gái ấy... có phải đang đe dọa cô?

“Đừng để tâm, đừng để tâm!”, Trần Hải Minh vỗ hai tay để kéo lại sự chú ý, “Cô gái đó chỉ quá mù quáng vì theo đuổi ngài Chủ tịch đẹp trai đây nhưng thất bại thôi”, Tóc Đỏ sán đến gần hẳn, vỗ lên vai Hàm Vũ Phong, “Tôi biết, chẳng có mấy ai chịu chi tiền phẫu thuật thẩm mỹ cho giống hệt bạn gái của cậu, chỉ để quyến rũ cậu! Chúng ta nên cặn lỵ cho sự liêu lĩnh và sáng tạo của cô gái vừa rồi!”

Những người khách lại rộ lên một tràng cười trước câu nói đùa của Hoàng Lâm. Những người phục vụ của cậu hiểu ý, mang những khay bạc đựng rượu vang lên mời từng người khách. Âm nhạc lại vang lên, bỗng nhiên người ta không còn quá để ý đến màn tỏ tình của Hàm Vũ Phong nữa.

“Hai người có thấy nhạc trong đây ồn quá không? Đi vào bên trong kia, rẽ trái, có một cánh cửa mở ra ban công đấy...”, Tóc Đỏ ghé sát vào Vũ Lục Hàn, thì thầm gợi ý. Cô vẫn còn rất xấu hổ, cúi đầu gật gật, Hàm Vũ Phong lại dịu dàng khoác vai cô, đi theo chỉ dẫn của Trần Hải Minh, với một nụ cười nửa miệng thỏa mãn.

Hoàng Lâm nhìn theo hai người vừa đi khuất với một biểu hiện phức tạp. Cậu không nghĩ giữa hai người ấy có thể nảy sinh tình yêu. Dù cậu thấy may mắn vì đã không mạo hiểm tán tỉnh Vũ Lục Hàn, nhưng một phần trong cậu vẫn thấy thật khó chịu. Không thể nào thấy vui được. Và cậu buộc phải sử dụng cách khác thôi.

Triệu Minh tròn mắt nhìn biểu hiện nâng niu của Hàm Vũ Phong dành cho Vũ Lục Hàn, túm lấy cánh tay Trần Hải Minh vừa đi ngang qua:

“Không phải... anh người nước ngoài đó là anh trai bạn Vũ sao?”, cô ngạc nhiên hỏi. Tóc Đỏ trợn mắt nhìn cô:

“Anh trai? Cô không thấy bọn họ vừa tỏ tình với nhau à? Đó là người yêu của Vũ Lục Hàn, bọn họ chỉ cãi nhau và làm lành thôi mà!”

Triệu Minh kinh ngạc trước thông tin vừa được nghe, nhất thời không nói nên lời. Tóc Đỏ nhìn cô phì cười, khoanh tay, nheo mắt lại vô cùng nham hiểm:

“Này cô bé, không phải cô định tán tỉnh người ngoại quốc ấy đấy chứ?”

“Cái gì?”, nàng Chủ tịch họ Triệu trợn mắt lườm cậu, “Vì Vũ Lục Hàn nói anh ta là anh trai cậu ấy, nên tôi thắc mắc thôi! Tôi đâu phải người thấy ai cũng muốn tán!”

Trần Hải Minh nhún vai, đáp lại câu nói bằng nụ cười nghi hoặc. Cô nhìn cậu, thái độ lập tức thay đổi.

“Này, anh trai, không phải khi mới gặp tôi, anh dịu dàng, ga lăng lắm, còn gọi tôi là “em” ngọt sớt. Sao bây giờ đã thay đổi nhanh vậy?”

Trần Hải Minh nhướn mày, bật cười giòn tan:

“Tôi đang ở nhà của mình. Không sống thoải mái thì còn giả vờ cho ai xem nữa?”

Triệu Minh lườm nguýt rất to. Cô quay đi, không thèm đáp lời cậu. Chàng trai này mới đầu khiến cô rất ấn tượng vì vẻ ngoài và khả năng làm bếp vô địch, thế nhưng tính cách cứ như ngược lại với bề ngoài vậy. Dù sao thì vẫn phải thừa nhận, những món bánh Trần Hải Minh làm trong bữa tiệc này, ngon đến không tưởng. Được thưởng thức tài nghệ của cậu là một điều may mắn của cô. Cô vẫn sẽ giữ sự hâm mộ của mình với Trần Hải Minh, tuy không còn nồng nhiệt như trước.

Hàm Vũ Phong đưa Vũ Lục Hàn ra ngoài ban công căn hộ, khép cánh cửa bằng kính lại sau lưng. Cô bỗng thấy vô cùng lúng túng. Vũ Lục Hàn đã ở riêng với hắn bao lâu nay rồi, đột nhiên lúc này lại thấy... không quen. Hắn đến đứng cạnh cô, chống khuỷu tay lên lan can bằng kim loại.

“Em vẫn chưa trả lời anh”, hắn cười dịu dàng nhìn cô. Vũ Lục Hàn không dám ngược lên nhìn, hướng tầm mắt về phía thành phố.

“Em tưởng anh chỉ nói cho vui...”, cô lí nhí, rụt cổ vào sâu trong chiếc khăn len. Hàm Vũ Phong bật cười, vòng tay sang ôm lấy vai cô.

“Anh vẫn đang cực kì nghiêm túc đấy”, hắn làm vẻ mặt nghiêm túc, “Nhìn lên xem anh có nghiêm túc không?”

Cô lắc đầu, hai má đỏ ửng. Hắn biết thừa, sung sướng cười và ôm cô. Hắn dụi vào mái tóc ngắn của cô, thoải mái tận hưởng hương thơm từ mái tóc.

“Anh rất nhớ em.”

“Anh chẳng thành thật chút nào”, Vũ Lục Hàn nhăn mặt nói. Chẳng ai bắt hắn phải tránh mặt cô cả. Nhà của hắn, có gì hắn không về, lại còn bắt cô ở đây!

“Em không nhận ra bị theo đuôi ở mọi nơi sao?”, hắn cười khúc khích, “Em thật kì lạ. Nếu như anh là một kẻ bắt cóc chuyên nghiệp, em đã “đi đời” từ lâu rồi, cô bé ạ. Anh nắm trong tay lịch sinh hoạt của em, bạn bè em, anh theo đuôi em cả ngày, mà em lại chẳng nghi ngờ gì cả. Ôi...”

Kèm theo tiếng thở dài, hắn hôn nhẹ lên tóc cô. Vũ Lục Hàn rùng mình, tim đập nhanh hơn gia tốc rơi tự do. Cô lén cười trước những cử chỉ ngọt ngào của hắn.

“Sao anh lại không về nhà?”, Vũ Lục Hàn tỏ ý trách móc. Hắn xoa nhẹ lưng cô.

“Anh nghĩ rằng anh đã chọc em giận. Anh khiến em buồn. Anh đã làm việc có lỗi với em. Anh không thể đối mặt với em...”

“Em đâu có giận anh...”, Vũ Lục Hàn hờn dỗi nói. Cô ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên ngóc đầu lên nhìn hắn:

“Anh làm việc có lỗi với em?”

“Không... anh sẽ kể cho em khi về nhà!”, hắn nuông chiều hôn lên trán cô nịnh nọt, “Em không chịu làm bạn gái của anh, e rằng lúc này em không có nghĩa vụ để nghe anh kể chuyện...”

“Anh đang đe dọa đấy à?”, cô nhướn mày nhìn hắn, thốt lên: “Anh đang uy hiếp em!”

“Em có yêu anh không?”, hắn nhìn sâu vào mắt cô, ân cần hỏi với một nụ cười rạng rỡ. Ôi, thật hoàn hảo... Vũ Lục Hàn đỏ mặt ngay lập tức.

“Em yêu anh”, cô nói thật nhỏ, biết rằng hắn thừa sức nghe thấy. Nhưng tất nhiên, các chàng trai luôn muốn nghe thấy điều đó to hơn.

“Anh chẳng nghe thấy em vừa nói gì cả...”

“Em... em yêu anh...”, cô lắp bắp, vòng tay ôm cứng lấy hắn, áp má vào ngực hắn, làm bộ như không di chuyển được. Hàm Vũ Phong phì cười, cúi đầu xuống thêm một chút nữa, cố tình hỏi lại:

“Em vừa nói gì thế hả?”

“Anh đừng bắt chước phim nữa!”, Vũ Lục Hàn đỏ bừng mặt nhảy dựng lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, đột nhiên ôm chặt lấy cổ hắn và đặt lên môi hắn một nụ hôn. Hàm Vũ Phong bất ngờ, siết chặt tay ôm eo Vũ Lục Hàn, vẫn còn nhếch miệng cười dù đáp lại nụ hôn ấy.

“Anh sẽ coi đây là một sự đồng ý”, hắn ngừng lại, thì thào trên môi cô. Vũ Lục Hàn rùng mình, hơi thở ngọt ngào của hắn lan tỏa khắp cơ thể, ôm trọn lấy trái tim bé bỏng tội nghiệp đang đập không ngừng của cô.

“Tất nhiên là em đồng ý rồi!”

Buổi tối hôm ấy, trời se lạnh. Tuy nhiên, có hai trái tim ở bên cạnh nhau, mùa đông năm nay dường như sẽ vô cùng ấm áp.

80. Chương 80

“Ngày hôm nay em muốn đi đâu?”

Đó là câu hỏi đầu tiên Vũ Lục Hàn nhận được khi tỉnh dậy vào lúc sáng sớm. Cô và hấn lại trở về căn biệt thự ở ngoại ô thành phố, nơi đã phải một tuần cô chưa đặt chân về. Vũ Lục Hàn gọi điện cho bố mẹ, nói sáng mai phải đi làm sớm, quyết định ngủ lại nhà bạn vì tiện đường xe đi. Cuối cùng, Vũ Lục Hàn cũng chịu nằm ngủ trên chiếc giường êm ái của hấn. Hàm Vũ Phong vì thế tuyên bố “đẹp hấn” giường của Vũ Lục Hàn, trả lại vị trí ban đầu nguyên vẹn là ghế đọc sách của hấn. Vũ Lục Hàn tiếc nuối chiếc giường quen thuộc của mình, không ngại ngần ngăn cản:

“Để yên cho giường của em! Khi nào chúng ta cãi nhau, anh sẽ không phải ngủ ở sofa đâu vì em sẽ nằm ngủ ở đó!”

“Chúng ta sẽ không phải ngủ tách biệt mỗi khi cãi nhau đâu”, Hàm Vũ Phong nhìn cô ám muội, “Anh nghĩ rằng anh có cách giải quyết rất nhanh chóng những khi chúng ta bất đồng quan điểm, và bọn mình sẽ không thể giận nhau quá nửa tiếng được. Chỉ có điều em sẽ hơi mệt một chút thôi...”

Rồi hấn hôn nhẹ lên môi cô. Vũ Lục Hàn rùng mình, đỏ mặt.

“Anh là sinh vật đáng sợ!”

“Anh không nghĩ dọn nhà lại là công việc đáng sợ như thế”, Hàm Vũ Phong tỏ ra ngây thơ, “Nghiên cứu nói rằng khi chúng ta bất đồng quan điểm, dọn nhà sẽ giúp giảm stress và làm vơi đi cơn giận... Không lẽ em phải dọn nhiều quá nên căm giận anh...”

Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn khuôn mặt gian xảo tỏ vẻ ngây ngô của hấn, giận không thể lao đến mà cắn chết đi!

Sáng nay, lần đầu tỉnh dậy có Hàm Vũ Phong bên cạnh, Vũ Lục Hàn thấy thật khác biệt.

“Này, điều gì khiến anh vẫn còn nằm trên giường thế?”, cô mỉm cười hỏi. Hàm Vũ Phong chống một tay lên đỡ lấy đầu của mình, nghiêng người nhìn cô.

“Thật ra anh đã dậy một lần, ngắm em ngủ rồi lại ngủ tiếp đây...”

Và hấn nhe răng cười rất tươi, chứng minh rằng hấn thật sự đã dậy trước và rất tỉnh táo. Vũ Lục Hàn làu bàu.

“Anh chẳng bao giờ cho em dậy trước cả. Có mỗi một lần...”

“Một lần em dám xem trộm điện thoại của anh”, hấn cúi xuống, cắn nhẹ lên má cô, “Và khiến anh lao đao, có nhà không dám về...”

“Anh thật kì dị”, cô bật cười, “Tự anh thấy có lỗi và tự anh không thèm về nhà! Nếu có giận anh, em đã bỏ đi lâu rồi...”

“Chứ không phải vì em sợ phá vỡ hợp đồng sẽ bị bù tiền à?”, hấn thản nhiên hỏi lại. Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ vài giây, đẩy hấn ra và bật dậy ngay lập tức.

“Em đói quá! Đợi em chuẩn bị xong, chúng ta ăn sáng nào!”

Rồi cô chạy thẳng xuống phòng tắm, không quay đầu lại. Hàm Vũ Phong bật cười, ngồi dậy, vươn vai.

Một ngày đẹp trời!

“Em muốn ăn gì?”, Hàm Vũ Phong bày một đồng hồ ăn lên bếp, hỏi ngay khi thấy Vũ Lục Hàn bước ra từ phòng tắm.

“Ăn bánh kếp của anh”, cô tươi cười đáp. Hàm Vũ Phong dừng lại, nhìn cô khó hiểu.

“Vì sao em vẫn chưa thấy ngấy vậy?”

“Vì đó là món bánh rất ngon”, cô đề thêm, “Và em rất muốn học lõm cách làm bánh...”

“Em định ăn cấp công thức của anh?”, Hàm Vũ Phong tóm lấy eo Vũ Lục Hàn, nhìn cô đầy mê hoặc, “Em không thể bắt chước anh được đâu... Vì trong bánh có cả gia vị tình yêu đấy.”

“Không ngờ anh lại là con người thế này!”, Vũ Lục Hàn hô lên, với lấy túi bột mì trên bếp, giơ lên chắn giữa cô và hắn, “Không phải anh cũng đang chuẩn bị làm món bánh ấy sao?”

“Anh đọc được suy nghĩ của em đấy.”

Hàm Vũ Phong rất nghiêm túc làm bánh. Hắn điều luyện cho bột mì, trứng, bơ nhạt, sữa tươi, vanilla và một ít chanh vào tô lớn rồi đánh đều, bằng tay. Vũ Lục Hàn chỉ có nhiệm vụ đứng xem, tuy nhiên cô lại không chịu ngồi yên mà bốc rất nhiều dâu tây từ trong túi thực phẩm của siêu thị ra, rửa sạch. Biết Vũ Lục Hàn thích ăn dâu tây, Hàm Vũ Phong không ngần ngại lái xe đi mua rất nhiều, chất đầy trong tủ. Để ngày nào Vũ Lục Hàn cũng được ăn dâu tây. Hắn rán hỗn hợp bột sánh thơm phức ấy trên một chiếc chảo tròn có đường kính chỉ vào khoảng mười xentimet, rán không dầu, được những chiếc bánh tròn trịa, vàng giòn, thơm ngậy. Vũ Lục Hàn sung sướng nhìn Hàm Vũ Phong đi lại trong bếp, thấy rất hạnh phúc vì có một người con trai chịu vào bếp nấu ăn vì mình. Cô xếp sẵn dâu tây rất đẹp và hai đĩa, ngồi đợi hắn trên bàn ăn. Thỉnh thoảng, cô lại nhón tay ăn vụng một miếng dâu tây được thái lát. Hàm Vũ Phong ưu ái dành cho cô mẻ bánh đầu tiên, thuần thực cất bơ đặt lên top, đặt chai mật ong trước mặt cô một cách hoa mỹ, phục vụ cô như một người phục vụ bàn chuyên nghiệp.

“Sau bữa sáng đầy dinh dưỡng này, quý cô sẽ tips cho tôi chứ?”, Hàm Vũ Phong bắt chước điệu bộ của một người phục vụ bàn, kính cẩn hỏi Vũ Lục Hàn. Cô cười khúc khích, cúi đầu đáp lễ, vờ như mình là một tiểu thư hoàng tộc.

“Đương nhiên rồi, thưa Ngài.”

Và Vũ Lục Hàn hôn nhẹ lên má Hàm Vũ Phong. Bữa sáng hoàn hảo.

“Em muốn xem phim gì?”, Hàm Vũ Phong nắm tay Vũ Lục Hàn, đứng gần lịch chiếu phim.

“Phim 6D là cái gì thế?”, Vũ Lục Hàn tò mò hỏi và chỉ vào phần giới thiệu phim 6D. Hàm Vũ Phong ôn tồn giải thích:

“Đó là loại phim mà em sẽ được ngồi trên một chiếc ghế đặc biệt, bao gồm rất nhiều thiết bị truyền tín hiệu, và đeo kính 3D. Em sẽ được xem một đoạn phim ngắn, không chỉ thấy hình ảnh thật ba chiều như phim 3D, mà còn cảm nhận được tất cả những cảm giác của nhân vật trong phim, kiểu như... gió thổi, nước rơi, rần rết bò qua chân cũng cảm nhận được luôn đấy...”

Âm điệu dọa dẫm của Hàm Vũ Phong khiến cô co rúm người, rùng mình tưởng tượng ra cảnh một con rắn trườn qua bàn chân mình.

“Em... em muốn xem thử...”, dù vậy, cô vẫn rụt rè đề nghị.

“Khẩu vị của em đáng yêu thật”, Hàm Vũ Phong cười lớn, nắm tay cô dẫn đi mua vé xem phim 6D. Hắn đã tưởng tượng ra cảnh Vũ Lục Hàn quá sợ vì cảm giác thật ma mị của những đoạn phim, phải lao vào lòng hắn hét lên sợ hãi. Hàm Vũ Phong khi được yêu cầu chọn phim, đã chắc mẫm sẽ chọn đoạn phim nào có quang cảnh trong rừng, để Vũ Lục Hàn thêm... sợ hãi. Vậy mà, khi nhân viên đọc tên hai đoạn phim, Hàm Vũ Phong rùng mình, sống lưng lạnh toát.

“Lâu đài ma quái”, nghe tên đã không muốn dây vào. Cả hắn và cô đều rất... sợ mỗi khi xem phim kinh dị. Dù chỉ là một đoạn phim ngắn, hắn cũng không muốn làm nhân vật chính xui xẻo bị oan hồn đuổi theo! Chọn phim này e là hắn sẽ mất điểm trước cô mất! Vậy là chỉ còn lựa chọn còn lại: “Tham quan kim tự tháp”. Sẽ có các loại xác ướp, hắn nghĩ, không sao, xác ướp còn tốt hơn mấy con ma kì dị. Những người sợ ma chỉ sợ những thứ có hình thù kì quái, không giống người, không bình thường mà thôi. Xác ướp ít ra vẫn còn giống người, sẽ không mất một nơi, miệng một chỗ! Khi nhận vé về, Hàm Vũ Phong vẫn còn thấy tim mình đập rất mạnh!

“Anh mua vé rồi... em mua bỏng ngô nhé?”, Vũ Lục Hàn ngây ngô nhìn hấn. Với cô, công bằng vẫn là trên hết. Lần đầu tiên đi xem phim với hấn, cô cũng mua bỏng ngô. Lần ấy cô tự ý chạy đi mua mà không hỏi hấn, bị hấn mắng cho một trận vì tưởng cô bị lạc mất. Lần này, vì thế, phải hỏi ý hấn trước khi đi. Cô đã rất hí hửng, cho đến khi Hàm Vũ Phong gạt phăng tất cả:

“Đoạn phim chỉ mất mười lăm phút thôi. Và em sẽ bị nghiêng, bị giật, bị lắc liên tục, không cho kịp miếng bỏng ngô vào miệng đâu...”

“Nghe có vẻ rất thú vị!”, cô hào hứng cùng hấn ngồi đợi bên ngoài phòng chiếu, “Em rất mong đợi được rủ bố mẹ đến đây để trải nghiệm...”

“Đừng, Vũ Lục Hàn”, hấn thì thầm với cô, cùng lúc cánh cửa phòng chiếu mở ra và nhân viên mời họ vào. Cùng với cô và hấn còn một tốp người nữa. Vũ Lục Hàn nghĩ nó cũng giống như các phòng chiếu bình thường khác, nhưng phòng chiếu này thật đặc biệt: một màn hình chiếu rất lớn, choán hết bức tường căn phòng, đang chiếu sáng chuẩn bị vào phim; một dãy ghế rất gọn gàng ở giữa phòng, thẳng chính giữa màn chiếu, chỉ có tầm hai mươi ghế ngồi cố định trên một cái bục chữ nhật cao hơn mặt sàn, phải leo lên hàng ghế bằng hai bậc thang; các nhân viên ngồi ở ngay cạnh hàng ghế, nơi đặt một dàn máy tính trên một chiếc bàn rộng vừa đủ. Ngay khi cô ngồi vào ghế của mình, nhân viên phát cho mỗi người một chiếc kính 3D. Ghế ngồi đã cố định, không phải loại lật xuống để ngồi như các phòng chiếu thường, tay cầm ghế cũng cố định, với chỗ để bấm chặt vào. Cô và hấn bị ngăn cách bởi hai tay ghế, nhưng họ vẫn đang nắm tay nhau. Căn phòng tối đi, màn hình vẫn sáng như đang chuẩn bị, và nhân viên đã rời căn phòng.

“Nếu muốn, em vẫn có thể trèo sang chỗ anh”, Hàm Vũ Phong ghé tai cô thì thầm. Trèo sang? Vũ Lục Hàn sẽ không bao giờ làm việc xấu hổ ấy đâu!

Đoạn phim bắt đầu. Cô và những người cùng xem vào vai một đoàn khách ngồi trên một chiếc xe, chạy trên con đường sắt như tàu lượn trong công viên. Họ xuất phát từ giữa một khu rừng, Vũ Lục Hàn thật sự đã cảm thấy gió tạt nhẹ qua tai khi cô lướt đi.

“Thật kì diệu...”, cô lẩm bẩm với Hàm Vũ Phong.

“Đừng hồi hận”, hấn trả lời một cách khó hiểu như vậy. Đoàn tàu của họ di chuyển xuyên qua rừng, cây cỏ và lá cọ vào chân cô. Họ tạo ra những thiết bị kích ứng thật tuyệt vời, Vũ Lục Hàn nhìn xuống chân để xem, nhưng thật sự không có lá cây nào, chỉ là thiết bị tạo cảm giác được lấp đặt trong chiếc ghế đặc biệt này mà thôi.

“Ngồi yên nào”, hấn nắm chặt tay cô khi một kim tự tháp nhỏ hiện ra giữa khu rừng, trước mặt họ.

“Vì sao trong rừng lại có kim tự tháp?”, Vũ Lục Hàn tò mò hỏi. Đây là loại phim viễn tưởng gì chẳng?

“Anh muốn em khắc ghi trong lòng: Khi có thứ gì bất thường đột nhiên xuất hiện, đừng bao giờ đến gần nó!”

Hàm Vũ Phong có vẻ căng thẳng thật. Cô bật cười, lắc đầu an ủi:

“Chỉ là phim thôi mà!”

Vũ Lục Hàn di chuyển theo đường ray, đi vào trong kim tự tháp. Bên trong tối om. Cô lại thấy gió tạt vào người, nghe thấy tiếng thở, tiếng lửa tí tách, tiếng vang vọng từ bên trong... Đột nhiên, xe tăng tốc, Vũ Lục Hàn lao rất nhanh về phía trước, điên cuồng rẽ trái, rẽ phải. Ghế ngồi của cô nghiêng hẳn sang trái, rồi lại sang phải, y như cô đang thật sự ngồi trên một khoang tàu lượn vậy! Vũ Lục Hàn còn chưa kịp nói gì, đèn bật sáng, một xác ướp lao thẳng đến cô! Vũ Lục Hàn hét lên, cũng như đa số người cùng “đi” trên “chuyến tàu” này với cô. Xe của họ giật lùi, dù vậy, cô vẫn thấy tên xác ướp bám theo không rời. Hơi thở của hấn còn phả lên mặt cô, rất thật. Hàm Vũ Phong nói đúng, cô sợ hãi nắm chặt cứng lấy tay hấn.

“Em đã muốn trèo sang chỗ anh chưa?”, hấn thở hổn hển, dính chặt người vào ghế, vẫn lấy giọng cứng cỏi để trêu chọc cô. Vũ Lục Hàn căng thẳng đáp:

“Anh có muốn đưa tay ra đỡ em không? Em lo rằng nếu em di chuyển, tên xác ướp sẽ bắt em mất!”

“Em ngồi yên cho anh..”, hấn đáp lại, “Anh sẽ không đời nào để ai lấy mất em đâu!”

Thật ngọt ngào! Vũ Lục Hàn cười sung sướng. Dù chỉ là xem phim, nhưng hắn thật giống như đang bảo vệ tính mạng của cô ở nơi kì quái đáng sợ này vậy! Hắn là người hùng của cô!

“Em sẽ không bao giờ để bố mẹ đến đây”, Vũ Lục Hàn quả quyết khi họ bước ra từ phòng chiếu phim, “Mẹ em sẽ...”

“Mẹ em sẽ làm sao?”, hắn ngắt lời. Hắn vốn luôn thắc mắc mà chưa có lần nào hỏi vì không muốn cô thấy ngại, “Có phải mẹ em không được khỏe?”

Vũ Lục Hàn tần ngần không dám nói. Bây giờ, họ đã chính thức là một cặp đôi. Cô còn phải ngại gì nữa?

“Mẹ em bị bệnh tim.”

“Đúng là vậy rồi”, hắn không tỏ ra ngạc nhiên. Thực chất, hắn đã lờ mờ đoán ra dựa vào thực đơn nấu ăn mà gia đình cô đã viết thành note dính lên tủ lạnh. Những món ăn đó ít cholesterol, phần lớn tốt cho tim mạch. Cộng với việc Vũ Lục Hàn đang để dành tiền cho mẹ, hắn nghĩ rằng mẹ cô đang chữa trị bệnh tim. Hắn cố ý đầu giá về suất chữa bệnh miễn phí của Từ Thiên để dành tặng cô, cũng là có ý đó. Gia đình cô không ai biết đến hắn, vì thế, hắn cũng rất cần phải quan tâm vừa đủ mà không lộ liễu.

“Anh... anh biết à?”, cô hoang mang nhìn hắn. Hàm Vũ Phong ân cần xoa đầu cô:

“Anh biết. Bệnh của mẹ em có nặng lắm không?”

“Hiện giờ vẫn chưa có gì nguy hiểm...”, cô lí nhí, “Nhưng nếu có gì xảy ra, Từ Thiên sẽ giúp gia đình em. Anh ấy đã hứa...”

“Có phải em lấy anh ta chỉ vì bệnh tình của mẹ em?”, hắn vòng tay ôm vai cô, đưa cô đi dọc trung tâm thương mại. Vũ Lục Hàn lắc đầu.

“Em không muốn lấy anh ấy vì bệnh tình của mẹ em... Bố mẹ em muốn dựa vào anh ấy để chữa bệnh cho mẹ, nên mới hứa hôn cho em. Nhưng em không muốn lợi dụng anh ấy như thế...”

“Và em hủy hôn”, Hàm Vũ Phong mỉm cười. “Kết hôn với Từ Thiên là một cơ hội lớn, không phải cô gái nào cũng có được. Nếu Từ Thiên đồng ý thì đó cũng không phải sự lợi dụng. Vì sao em không muốn?”

“Vì...vì lúc đấy em... thích anh ấy”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt nói rất nhỏ, “Em sợ... anh ấy phát hiện ra sẽ nghĩ em... lợi dụng anh ấy để kết hôn... Anh ấy sẽ ghét gia đình em, ghét em...”

“Nhờ thế, em mới gặp anh”, Hàm Vũ Phong sung sướng cười và hôn lên tóc cô, “Nếu em đã kết hôn, e là anh lại phạm tội tán tỉnh vợ người khác!”

Nhưng anh thích em, cũng bởi em giống Vũ Lam mà. Vũ Lục Hàn nghĩ vậy nhưng không nói ra. Có thể bây giờ hắn yêu cô thật, nhưng ban đầu rõ ràng chỉ là một sự nhầm lẫn. Và lúc đó, cô với hắn, chẳng có ai tỉnh táo cả...

“Em muốn ăn gì?”, hắn cúi xuống hỏi cô khi họ đi đến tầng ăn uống. Mùi thức ăn từ các cửa hàng tỏa ra, hòa quện với nhau, khiến Vũ Lục Hàn đói bụng.

“Em chẳng biết ăn gì cả”, cô thành thật thú nhận. Hàm Vũ Phong suy nghĩ một lúc, nhìn quanh:

“Em muốn ăn đồ ăn của nước ngoài hay muốn vào một quán ăn nhanh?”

“Cả hai em đều chưa được thử”, Vũ Lục Hàn xấu hổ cúi đầu, nhưng đồ ăn nhanh sẽ rẻ hơn, cô nghĩ, “Quán ăn nhanh nhé?”

Hàm Vũ Phong nhìn cô hoài nghi, “Đi nào, Vũ Lục Hàn.”

Hắn dẫn cô đến cửa hàng ăn nhanh nổi tiếng của Mỹ. Vào tầm giờ này vẫn chưa quá đông.

“Đi tìm ghế ngồi đi nào. Anh sẽ trở về với em ngay”, hắn xoa đầu cô và đứng lại quầy để gọi đồ. Vũ Lục Hàn chọn bàn ở phía bên trong, gần trong góc một chút, không quá nổi bật. Cô vẫn nhìn thấy Hàm Vũ Phong dù ngồi tít sâu trong này. Hàm Vũ Phong thật hấp dẫn. Hắn khéo léo chọn một áo phông màu xám nhạt, để khoe hình thể lực lưỡng nhờ đi tập thể hình. Kèm theo đó là áo khoác da màu đen, tuy có logo công ty in chìm ở bên ngực trái; quần biker bằng da màu đen và đôi Nike classic màu xám, cao cổ. Trong

khi đó, Vũ Lục Hàn chỉ nổi bật nhờ áo len xám dày của hắn, người nhất quyết bắt cô mặc để tiếp màu với áo phong xám mà mình đang mặc kia. “Chúng ta nhất định phải mua đồ đôi”, Hàm Vũ Phong quả quyết khi ngắm nghía tủ quần áo của mình, “Em sắc sỡ lắm còn anh chẳng có cái áo khác màu trung tính nào.”

“Anh rất phù hợp với những màu này”, Vũ Lục Hàn nhận xét.

“Anh muốn mình phù hợp với em.”

Hàm Vũ Phong quay lại cùng đồ ăn. Hắn nhìn cô cười rạng rỡ, ngồi xuống ghế đối diện. Hắn hướng dẫn cô và nhìn cô ăn ngon lành, khanh tay lại trên bàn, nhướn mày hỏi:

“Anh đã từng đặt thứ đồ ăn này cho em rồi. Không lẽ em không ăn đến?”

Vũ Lục Hàn giật mình đỏ mặt. Cô nuốt chửng luôn, uống một ngụm nước to.

“Em... em cho nhân viên khách sạn của anh...”, cô lắp bắp, cúi gầm xuống, len lén nhìn hắn. Hàm Vũ Phong lắc đầu, thở dài:

“Vậy mấy ngày hôm nay em ăn gì?”

“Em... vẫn... rất bình thường mà!”, cô cười trừ. Hàm Vũ Phong vươn người về phía trước.

“Em chẳng bình thường tí nào, cô Vũ ạ. Em quá gầy!”

“Em... vẫn... rất... ổn...”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt lí nhí. Hàm Vũ Phong chẳng bao giờ hài lòng với khả năng ăn uống của cô.

“Ăn hết đi”, hắn đẩy đồ ăn đến trước mặt cô bất chấp ánh mắt vô cùng phản đối đầy tội nghiệp, “Quên mất là anh phải ăn kiêng. Ăn nhiều đồ thế này, anh sẽ phải tập nhiều gấp đôi”, Hàm Vũ Phong nhún vai, “Nhanh lên nào, chúng ta không có cả ngày để ngồi ăn đâu!”

“Đồ hách dịch...”

“Đồ hách dịch sẽ đi cùng em cả ngày đấy”, Hàm Vũ Phong nhìn cô ám muội. Cơ thể cô luôn miễn cảm đối với mỗi cái nhìn của hắn. Điển hình như lúc này, tim bắt đầu đập mạnh, và má lại đỏ lên rồi!

Chỉ khổn khổ cho chàng đầu bếp Trần Hải Minh, mất cả ngày chủ nhật trong văn phòng của hắn.

“Chẳng phải cậu muốn giúp chúng tôi ở bên nhau sao, bạn tốt?”, Hàm Vũ Phong khoác vai Trần Hải Minh với bộ mặt xám xịt, “Chúng tôi sẽ luôn biết ơn cậu.”

“Khua mắt tôi đi, đồ láu cá!”, Tóc Đỏ lăm lăm liếc nhìn đồng hồ sơ trên bàn, “Đến khi tôi có bạn gái, cậu sẽ phải vào bếp nấu ăn cho chúng tôi đấy.”

“Cậu thật khéo đùa”, hắn phá lên cười, đẩy cửa quay đi.

“Tôi nghiêm túc đấy, đồ khốn!”

Hàm Vũ Phong huyết sáo, sừng sững đi lấy xe.

Hàm Vũ Phong đưa Vũ Lục Hàn đi mua đồ đôi thật. Dù không phải phong cách của hắn, hắn quyết định cả hai mặc luôn cả bộ đồ đôi.

“Phải lưu giữ lại khoảnh khắc này”, hắn khoác vai cô, “Nhìn anh đi nào”, hắn nói, “Nhìn lên ấy.”

Rồi hắn chụp ảnh.

“Em hôn trộm anh phải không, đáng yêu?”, Hàm Vũ Phong tím tím cười, cho Vũ Lục Hàn xem bức ảnh, “Để trừng phạt sự lén lút của em, đây sẽ là màn hình điện thoại mới của anh.”

“Anh thật đáng ghê!”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt thốt lên, “Vậy màn hình điện thoại cũ của anh là gì?”

“Em nhìn thấy rồi đó”, hắn cọ mũi vào trán cô, “Cô nàng đáng yêu nào đó đứng giữa cánh đồng hoa...”

“Em chưa hề đụng đến máy ảnh sau lần đó”, Vũ Lục Hàn quay đi, tai đỏ bừng, đánh trống lảng.

“Em sắp được đụng đến rồi”, Hàm Vũ Phong âu yếm hôn cô, “Em là người sẽ thiết kế trang phục cho thương hiệu riêng của anh, đến lúc đó, chính em cũng là người chụp ảnh cho người mẫu. Em sắp sửa rất bận rộn rồi, cô Vũ ạ.”

“Em làm việc cho Hoàng Lâm đấy”, cô kiêu hãnh nhìn hắn.

“Hoàng Lâm là đối tác của anh”, Hàm Vũ Phong đính chính lại, “Vì thế, cô Vũ, anh chọn em là thiết kế viên cho công ty của anh.”

“Điều đó hợp pháp à?”, Vũ Lục Hàn ngẩn người hỏi lại.

“Rất hợp pháp, bạn gái ạ.”

Ngay sau đó, Hàm Vũ Phong thậm chí còn mua thêm một cặp giày thể thao, và một cặp đồng hồ đeo tay thật đẹp.

“Em đã bị đánh dấu khắp nơi rồi”, hắn bật cười, lúi lại ngắm nhìn cô, rất thỏa mãn. “Đừng hòng có ai mang em đi được nữa!”

“Anh cũng vậy, ngài Adam”, Vũ Lục Hàn khúc khích cười, “Ngài đã hối hận chưa, khi không được tự do quyến rũ người khác nữa?”

“Tôi không bao giờ hối hận, như quý cô.”

Ngày Chủ nhật, nắng lên rất đẹp. Một ngày vô cùng phù hợp để bên nhau cả ngày!

Vương Vũ Lam vứt thẻ tín dụng lên giường, thả người xuống ghế. Cứ thế này, cô sẽ hết tiền trước khi mùa đông đến. Đi làm ư? Không thể nào, Vương Vũ Lam chẳng có bất kì kĩ năng nào để làm việc. Hơn nữa, làm việc? Hai từ đó không dành cho người như Vương Vũ Lam.

Cô ném điện thoại xuống giường khi điện thoại báo bận. Khốn thật, ông ta không những đóng băng tài khoản của cô, mà còn hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Ông ta mở tài khoản cho cô, một ở Anh, một ở đất nước này. Vương Vũ Lam thật may đã nhanh chóng rút hết tài khoản ở đây đổi thành tiền mặt, ngay khi phát hiện ra lão già đó chuyển hết tiền từ tài khoản ở Anh của cô sang cho ả nhân tình. Tuy nhiên, lão đã kịp đóng băng tài khoản, cô không thể nhận thêm hay rút thêm bất cứ khoản nào từ tài khoản của bố, thậm chí không thể dùng danh nghĩa của mình để giao dịch. Lão Vương đó cắt đứt mọi mối liên hệ với con gái rồi. Vương Vũ Lam giận dữ chửi thề. Chung quy cũng bởi cô đã nông nổi tự mình tuyệt giao với họ Vương. Nếu cứ ngoan ngoãn theo sắp xếp của bố, chuyển ra ngoài ở, cô có bỏ về nước cũng không lo không có tiền. Vương Vũ Lam run rẩy cắn tay. Phải làm thế nào bây giờ? Căn hộ này do Hàm Vũ Phong chuẩn bị cho cô miễn phí, tuy không cần lo đến chỗ ở, cô vẫn phải ăn, phải mặc, phải xinh đẹp để dành lại người yêu. Bây giờ không ắt được cô bạn gái kia, làm thế nào để hắn lại chú ý?

Vũ Lam nghĩ đến Vũ Lục Hàn. Tình cờ lại có một người giống mình như vậy, khi trang điểm lên, Vũ Lục Hàn trông vô cùng xinh đẹp. Cô không được thua kém dù chỉ một chút. Cô gái họ Vũ đó, vốn chẳng hơn gì cô. Cô ta bình thường hơn cô, không có khí chất như cô. Nhưng cô ta lại có cái cô muốn, có người yêu cô, có người giàu nhất nhì đất nước này. Khi còn yêu Hàm Vũ Phong, Vương Vũ Lam không phải lo toan gì về cuộc sống. Gia đình cô cũng thuộc dạng có tiền, nhưng mọi cuộc chơi, mọi chuyến du lịch, Hàm Vũ Phong là người lo tất. Khi ấy, Vũ Lam không hề biết vì sao người yêu mình lại giàu như vậy. Mẹ hắn là kiến trúc sư, tuy thu nhập khá cao, nhưng so với những gì hắn bỏ ra mỗi lần hẹn hò với cô thì không thể sánh được. Hàm Vũ Phong khi đó đi làm ở một quán ăn nhanh nhỏ, lương chỉ bằng một phần ít của mẹ hắn. Chỉ với số thu nhập của mẹ hắn, hai mẹ con họ có thể sống an nhàn. Nhưng họ lại quá an nhàn. Chỉ đến khi cô biết về người chồng đã li hôn của bà Adam, cô mới biết hàng tháng ông ta vẫn chu cấp cho họ một khoản tiền khổng lồ. Bởi vì Hàm Vũ Phong là người sẽ kế vị cơ đồ của bố. Thế nên, tài khoản ngân hàng của hai mẹ con họ chưa bao giờ ít hơn bốn số không ở đuôi.

Hàm Vũ Phong, nếu bây giờ cô có lại Hàm Vũ Phong, cô sẽ có lại cuộc sống thần tiên dạo trước. Không chỉ sống trong căn hộ này, mà còn gấp mười lần thế này. Tuần trăng mật của họ sẽ kéo dài một tuần ở Hawaii, hắn đã nói như thế, và khi mang thai, Vũ Lam sẽ được thưởng thức những món ăn hàng đầu từ chính tay các đầu bếp nổi tiếng chế biến. Con của họ sẽ theo học ở Harvard, ở Oxford, ở Cambridge, và hơn thế nữa. Bọn chúng sẽ đẹp trai như Hàm Vũ Phong, và xinh đẹp như mẹ của chúng.

Vương Vũ Lam đứng dậy, nhặt thẻ tín dụng trên giường, cầm túi xách lên, đi vào chân đôi giày cao gót.

“Vũ Lục Hàn, ai bảo cô giống tôi làm gì...”

Vương Vũ Lam lên taxi, đi thẳng đến tiệm salon gần nhất.

“Tôi muốn mái tóc lob dài đến ngang vai. Phải rồi, màu nâu, có lẽ là màu nâu hạt dẻ. Không, đừng uốn, đừng tạo kiểu gì hết.”

Buổi chiều hôm ấy, Vương Vũ Lam trở về, ngắm mình trong gương, với nụ cười nửa miệng hài lòng.

(Còn tiếp)

81. Chương 81

Một ngày dài ở The Bass. Hoàng Lâm ngồi ở vị trí quen thuộc, một mình, chậm rãi thưởng thức một chai Rémy hạng nhất. Vũ Lục Hàn thành một đôi với Hàm Vũ Phong, ai cũng biết điều đó. Trần Hải Minh còn giúp họ ở bên nhau. Chỉ có một mình cậu, lần đầu tiên thấy thật sự thích một cô gái, trở trêu thay, cô ấy lại là bạn gái của bạn thân cậu. Thật may mắn vì cậu chưa làm gì quá mức – cũng chẳng hiểu vì sao cậu không cảm thấy muốn làm gì quá giới hạn. Hoàng Lâm có một sự tôn trọng nhất định dành cho Vũ Lục Hàn. Ở cô có một điều gì đó, vừa kích thích, lại vừa bí ẩn. Tuy vậy, muốn một người nhưng lại không thể đoạt lấy là loại cảm giác lần đầu Hoàng Lâm phải trải qua. Và nó không dễ chịu chút nào.

Một giọng nữ rất quen hô lên át tiếng ồn của đám đông trên sàn nhảy. Hoàng Lâm neho mắt nhìn về phía đó, sững sờ nhận ra Chu Bạch Thảo. Từ khi quen biết nàng, cậu chưa bao giờ thấy nàng uống quá một ly rượu và đứng nhảy trên sàn. Nàng vốn tuân thủ chế độ chăm sóc cơ thể rất hợp lý để múa ballet, không thể nào lại đứng ở kia, liên tục uống rượu và ăn mặc hở hang như vậy được. Có lẽ nào cũng giống như trường hợp của Vũ Lục Hàn, có một cô gái giống hệt Chu Bạch Thảo đang nhảy trên vũ trường sao?

Hoàng Lâm không nghĩ ngợi nhiều, đứng dậy tự mình kiểm chứng để chắc chắn rằng mình không say. Cậu chậm rãi tiến đến gần cô gái giống Chu Bạch Thảo, đứng yên nhìn cô nàng điên cuồng nhảy nhót. Đúng lúc cô gái đưa chai rượu lên miệng, Hoàng Lâm không e ngại đoạt lấy. Cô nàng ấy hô ầm lên, quay lại nhìn thẳng vào cậu.

“Lại là anh à? Mấy người bị làm sao thế nhỉ?”

Đúng là Chu Bạch Thảo. Nàng đã say đến nỗi hai mắt đỏ hoe, mặt và tai cũng đỏ không kém.

“Đây không phải là em!”, Hoàng Lâm tròn mắt bàng hoàng, chớp lấy cổ tay cô kéo ra khỏi đám đông.

“Các người thì biết cái quái gì về tôi!”, Chu Bạch Thảo hô ầm lên, giãy giụa khi bị Hoàng Lâm kéo về phía ghế ngồi bên trong.

“Chuyện gì xảy ra với em thế này?”, Hoàng Lâm lăm bằm ấn nàng ngồi xuống ghế. Chu Bạch Thảo đứng phắt dậy, lại bị cậu lập tức đẩy ngồi xuống.

“Các anh đều là một lũ khó chịu”, Chu Bạch Thảo lăm bằm. Hoàng Lâm chống hai tay lên ghế, nhót nàng ở giữa.

“Nghĩa là hai người kia cũng bắt gặp em thế này rồi? Em có chuyện gì vậy?”

Chu Bạch Thảo đột nhiên rơi nước mắt, nhìn đi nơi khác.

“Em không tranh giành được, anh ạ”, nàng nói trong nước mắt, “Em không thể tranh giành được...”

“Tranh giành cái gì? Em mất vai Thiên nga Trắng rồi ư?”, Hoàng Lâm nhìn vào mắt nàng, cố hỏi. Chu Bạch Thảo chỉ lắc đầu.

“Em ghét cô ta...”, nàng đưa tay lau nước mắt, “Nhưng em lại không ghét cô ta...”

“Anh chẳng nắm bắt được gì hết”, Hoàng Lâm cần nhằn, “Anh muốn biết vì sao em uống say thế này. Em chưa bao giờ say!”

“Anh à...”, Chu Bạch Thảo đặt hai tay lên vai cậu, “Anh đã bao giờ yêu ai... mà người ta không yêu anh chưa?”

Chàng thư sinh tròn mắt nhìn nàng. Không lẽ... là vì Hàm Vũ Phong?

“Em yêu cậu ta thật ư?”

“Anh nghĩ em chỉ ngẫu hứng à?”, nàng đau khổ túm lấy ngực áo cậu, “Hoàng Lâm, em nghiêm túc, em nghiêm túc đấy! Em phải làm sao bây giờ...”

Hoàng Lâm lặng người đi vài giây, nhìn cô gái chưa-bao-giờ-khóc giờ đang khóc nức nở trước mặt mình. Chu Bạch Thảo đau khổ khi Hàm Vũ Phong yêu Vũ Lục Hàn. Nhưng nàng không tranh giành, không thể hiện, nàng chỉ gặm nhấm nỗi đau một mình. Giống như cậu. Cậu không thoải mái khi mất Vũ Lục Hàn vào tay Hàm Vũ Phong. Giờ cậu đang ngồi uống rượu, một mình. Uống rượu thì giải quyết được gì cơ chứ?

“Hay là chúng ta... giành lại đi?”, Hoàng Lâm nhìn nàng, nói ra một điều chính cậu cũng không tưởng tượng được. Chu Bạch Thảo tròn mắt nhìn cậu, nước mắt ngưng lại trên má.

“Không thể...”, nàng nhìn cậu lầm bầm, “Mất đấy... Em sẽ mất anh ấy đấy...”

“Em sẽ không mất ai cả”, Hoàng Lâm nhìn thẳng vào mắt nàng, quả quyết, “Anh cũng vậy. Chỉ cần chúng ta hợp tác với nhau...”

“Không... chuyện này không đúng...”, Chu Bạch Thảo lắc đầu, “Hai người là bạn... Em cũng là bạn... Chúng ta đều là bạn...”

“Anh không thể chấp nhận thế này được!”, Hoàng Lâm rít lên, “Anh chưa từng thất bại, chưa bao giờ! Và em nữa, trong đời em đã ngã trên sân khấu bao nhiêu lần mà vẫn đứng dậy được. Vì sao bây giờ lại không được?”

Chu Bạch Thảo mở to mắt nhìn Hoàng Lâm. Nàng quen biết cậu đã vài năm nay, chưa bao giờ nàng thấy cậu mang một vẻ quyết liệt như vậy. Hoàng Lâm luôn tỏ ra lơ đãng, phóng khoáng, với một chút lãng tử của một người làm nghệ thuật. Bừa bãi và vô lo là những gì nàng nghĩ về cậu. Có phải do nàng đã say nên mới nhìn cậu khác lạ như vậy không?

“Em không làm được”, nàng lắc đầu, “Em muốn chúng ta là bạn... Em muốn tất cả là bạn...”

“Anh cũng không làm được!”, Hoàng Lâm bám vào vai nàng, “Anh không chấp nhận được cảm giác này. Anh đã thất bại! Hoàng Lâm đã thất bại đấy!”

“Anh chẳng bao giờ thành công cả vì anh đâu có bắt đầu đúng cách”, Chu Bạch Thảo phì cười, lảo đảo vì choáng, “Anh cứ nghĩ rằng ai cũng thích anh... Nhưng không phải thế đâu...”

Hoàng Lâm ngơ ngàng nhìn nàng.

“Nếu ép được... người ta thích mình”, nàng lẩm bầm, “Thì anh Vũ Phong... sẽ yêu em lâu rồi...”

Hoàng Lâm đổ người xuống ngồi cạnh nàng. Cậu tựa đầu lên thành ghế, nhìn lên trần nhà.

“Lần đầu thích người ta lại bị từ chối gián tiếp như vậy... Anh sẽ cô đơn cả đời...”, cậu thì thầm.

“Anh thích Vũ Lục Hàn thật à...”, nàng cười chua xót. Cô gái ấy chỉ xuất hiện vài tháng, đã khiến hai người lao đao vì mình.

“Anh không biết...”, Hoàng Lâm thở dài, “Anh chỉ... không thể ngừng nghĩ đến... Có phải cái gì người ta không có, người ta càng muốn có không?”

“Chính xác”, Chu Bạch Thảo cười, khua tay, “Nhưng rất tiếc, trò tán tỉnh miệng lưỡi của anh chẳng ăn thua gì đâu! Anh Vũ Phong và cô ấy ở cùng nhau cơ mà...”

“Ở cùng nhau?”, Hoàng Lâm bật dậy. Chu Bạch Thảo chẳng phản ứng gì, cười khúc khích như thể cậu là kẻ lố thời.

“Ở cùng nhau...”, Chu Bạch Thảo cười như đang nghĩ về một câu chuyện cười, “Anh ấy chưa bao giờ cho em vào nhà... Nhưng lại sống chung với cô gái ấy...”

Hoàng Lâm vớ lấy chai rượu uống dở của Chu Bạch Thảo, uống một ngụm. Cay xè.

“Không thể tin bọn họ lại gần gũi như vậy...”

“Đúng đấy, đúng đấy...”, nàng vớ chai rượu trên tay cậu nhưng không thành, “Họ giấu tất, giấu tất... Chỉ có anh Hải Minh... Kể đáng ghét chẳng nói với ai...”

“Chẳng trách...”, Hoàng Lâm thả lỏng người, phì cười, “Ngay từ đầu, anh đã chậm chân rồi...”

“Hết khó chịu rồi nhé”, Chu Bạch Thảo đắm nhẹ vào tay cậu, cười lớn, “Chỉ có em... Nhanh chân hơn mà lại để tuột mất cho người đến sau...”

Một giọt nước mắt lặng lẽ lăn trên má nàng. Cô gái này đầy tự trọng, Hoàng Lâm uống cạn chai rượu, một cô gái luôn âm ức vì bị bỏ rơi, nhưng lại không muốn giành giật. Cô gái này chỉ âm thầm chịu đựng một mình. Trong vài giây, Hoàng Lâm buộc mình phải nghĩ lại về Chu Bạch Thảo.

“Đi về thôi”, cậu đặt vỏ chai rượu rỗng lên bàn, “Ngồi đây chẳng giúp ích gì hết.”

“Không... anh về đi...”, Chu Bạch Thảo cúi đầu, phẩy tay, “Cứ về đi, em có tài xế đến đón rồi...”

“Nhà em cách đây ba con phố”, Hoàng Lâm ra vẻ không quan tâm, “Em có muốn đi bộ về không?”

Chu Bạch Thảo ngồi im trên ghế, cúi đầu. Nàng nhìn chai Rémy của cậu ở trên bàn, rượu vẫn còn hơn một nửa.

Chu Bạch Thảo chỉ mặc áo crop top và váy da ngắn ngủi, rùng mình trong cơn gió buổi tối. Hoàng Lâm khoác lên vai cô áo khoác của cậu, lịch sự đi bên cạnh, nhét hai tay vào trong túi quần.

“Lâu quá rồi...”, nàng sục sục mũi, “Chúng ta không tụ tập... Đã lâu quá rồi...”

“Em không đến bữa tiệc của Mike”, Thư Sinh nhìn nàng. Chu Bạch Thảo vòng hai tay tự ôm lấy mình bên trong chiếc áo khoác của cậu, nhìn về phía trước.

“Em biết chuyện gì sẽ xảy ra từ khi xem hộp báo ra mắt trên mạng...”, Chu Bạch Thảo hạ giọng, “Và nó đã xảy ra...”

“Em đã quyết định chấp nhận, sẽ không tranh giành”, Hoàng Lâm nói băng quơ, “Vì sao còn phải tự hành hạ bản thân để làm gì?”

“Em muốn quên thật nhanh”, nàng méo mào, “Em làm sao dám đối mặt với họ khi mà chưa thể quên được anh ấy?”

“Hãy làm như anh, yêu một ai đấy đi”, Hoàng Lâm phì cười, “Chẳng ích gì đâu, nhưng sẽ giúp quên đi tạm thời trong một vài thời điểm.”

“Em không giống anh”, Chu Bạch Thảo ngược lên nhìn cậu, “Em chỉ muốn yêu người em tin tưởng mà thôi!”

“Em đã tin tưởng những ai?”

Nàng yên lặng, cứ thế bước đi mà không thềm hồi đáp. Hoàng Lâm không hối thúc, nhún vai lẳng lặng theo sau. Nàng đi rất nhanh. Hoàng Lâm bị bỏ lại phía sau, nhưng cũng không cố đuổi kịp. Cậu cứ thông thả đi đằng sau nàng, vì dù nàng có đi nhanh đến mấy, cậu chỉ cần vài bước chân cũng đuổi kịp rồi.

“Đến nhà em rồi!”, Chu Bạch Thảo quay lại nhìn khi đứng trước cánh cổng xa hoa của căn biệt thự mình sinh sống, “Anh có thể về.”

“Em sẽ không trả lời câu hỏi của anh sao?”, Hoàng Lâm nhướn miệng cười hỏi. Có thể vì đang say, nàng bỗng thấy nụ cười kia thật cuốn hút...

“Em sẽ không trả lời, cũng sẽ không đứng đây đòi co với anh”, Chu Bạch Thảo dù bắt đầu sa sẩm mặt mày, vẫn quyết ngẩng cao đầu kiêu hãnh, “Anh về đi!”

“Ít nhất anh cũng phải thấy em vào nhà”, cậu nhún vai, “Chúng ta quen biết nhau lâu vậy rồi, anh là bạn em. Anh sẽ không để em ở đây và đi. Nhất là khi, hai chúng ta chỉ có anh là người tỉnh táo.”

“Đây là nhà em rồi, chuyện gì có thể xảy ra!”, nàng ngang bướng cãi lại. Nàng ấn chuông cửa, lè nhè ra lệnh người trong nhà mở cổng cho nàng. Cánh cổng chậm rãi mở ra, Hoàng Lâm vẫn đứng yên nhìn nàng dứt khoát đi qua cánh cổng.

“Em vào nhà rồi. Anh về nhanh lên!”

“Em ở một mình được chứ?”, cậu lại cười một lần nữa. Chu Bạch Thảo nhìn cậu chăm chăm, cúi đầu cười ha hả.

“Nhà em không thiếu người làm! Em chẳng bao giờ ở một mình cả!”

Hoàng Lâm bật cười trước câu nói ấy, nhún vai, không đáp mà quay lưng đi. Chu Bạch Thảo nhìn cánh cổng đang chậm chậm đóng lại, nhìn theo bóng lưng của Hoàng Lâm.

“Khoan đã!”

Chu Bạch Thảo chạy lại gần cổng, ấn một tổ hợp nút, và cánh cổng lại mở ra. Hoàng Lâm đã đi được một đoạn, dừng lại, nghiêng người chờ đợi.

“Áo của anh...”

Cậu nhếch môi cười, quay lại. Cánh cổng biệt thự họ Chu đã mở ra. Chu Bạch Thảo đứng một mình giữa khuôn viên rộng lớn. Nhỏ bé, cô đơn.

Vương Vũ Lam không thể liên lạc với Hàm Vũ Phong được nữa. Hắn đã chuyển tự động mọi cuộc gọi từ số của nàng sang máy bàn của người thư ký Ronnie.

“Tôi có thể giúp gì cho chị?”, Veronica, cô thư ký người Anh vẫn chăm chỉ nhận cuộc gọi – được chuyển từ máy bàn nội bộ sang máy bàn của riêng cô ở nhà để tiện bàn công việc những lúc hắn liên lạc – dù bây giờ đã khá muộn. Vũ Lam cắn môi. Vô vọng, đã ba lần gọi đều nghe thấy giọng cô thư ký này.

“Tôi muốn gặp riêng ngài Chủ tịch”, Vũ Lam liều lĩnh nói, “Liệu tôi có thể... nói chuyện trực tiếp với...”

“Xin lỗi chị”, Ronnie cắt ngang, “Ngài Chủ tịch của chúng tôi hiện không thể nhận cuộc gọi nào. Chị có muốn hẹn gặp ngài không?”

“Tôi...”, Vũ Lam suy nghĩ nhanh, “Vâng, nếu ngay sáng mai thì tuyệt quá!”

Veronica buộc lòng phải kiểm tra lịch làm việc của Hàm Vũ Phong. Công việc luôn theo cô kể cả vào những lúc cần nghỉ ngơi này.

“Xin lỗi chị, tôi rất tiếc. Tháng này ngài Chủ tịch đã kín lịch hẹn. Chị có thể gặp ngài vào ngày mười bảy tháng sau, buổi chiều tối...”

“Lâu như vậy thì làm được gì!”, Vương Vũ Lam giận giữ gắt lên qua điện thoại, “Tôi muốn gặp anh ấy ngay bây giờ!”

“Rất tiếc, thưa chị”, người thư ký vẫn vô cùng kiên nhẫn, “Đã qua giờ hành chính. Ngài Chủ tịch không nhận bất cứ cuộc gọi nào, hay bất cứ cuộc hẹn nào. E là...”

“Quý tha ma bắt các người đi!”, Vũ Lam rít lên, “Anh ta cố tình chuyển cuộc gọi của tôi sang đây! Cô tưởng tôi muốn nói chuyện với cô à?”

“Thưa chị”, Ronnie hít một hơi để trấn an tinh thần. Là thư ký của Hàm Vũ Phong, đã một vài lần cô phải tiếp nhận những ca “đòi gặp” hắn như thế này. Phải nói rằng sức hút của ngài Chủ tịch khá lớn. Không chỉ khách hàng nữ, các đối tác nữ cũng luôn muốn đặt lịch hẹn không-phải-vì-công-việc. Đối với Ronnie, cô gái đang giận dữ này cũng là một trong số những đối tác đã bị hắn từ chối hẹn gặp. “Nếu đã như vậy nghĩa là Chủ tịch của chúng tôi không muốn liên lạc, hay tiếp nhận cuộc hẹn nào từ chị nữa. Tôi rất tiếc phải nói rằng tôi không thể làm được gì hơn...”

“Phải rồi, phải rồi”, Vũ Lam bưng bưng lửa giận khi bị thư ký của hắn chọc vào đúng nỗi uất ức của mình, “Cô thư ký này, cô không biết tôi là ai đâu! Cô tưởng rằng tôi cần cô hẹn hộ tôi à? Có ngày tôi sẽ khiến cô mất việc đấy, con quỷ cái!”

Ronnie không thể ngắt máy trước, nhưng không hề nghe nữa mà đặt ống nghe xuống bàn. Cô thở dài, làm thư ký của Hàm Vũ Phong chẳng dễ thở chút nào. Để mặc cho Vũ Lam liên tục mắng nhiếc, Veronica đứng lên, đến tủ lạnh tự tặng mình một ly vang đỏ, và thông thả ngâm mình trong bồn tắm. Ngày mai, công việc của cô sẽ lại chất chồng như núi đây!

Chu Bạch Thảo thở gấp, ôm chặt lấy Hoàng Lâm. Cậu không ngừng hôn lên môi nàng, lên vai, hôn dọc xương quai xanh của nàng. Nàng luôn tay vào mái tóc của cậu, giật nhẹ mỗi khi cậu cắn vào da thịt nàng. Không thể tin mình lại làm điều này, nàng nhắm mắt, thở ra, cảm nhận bàn tay của cậu mang hơi ấm đi khắp cơ thể mình. Hoàng Lâm chạm đến đầu, nơi ấy lại nóng bừng lên, run rẩy.

“Bố em... sẽ giết anh mất...”, Hoàng Lâm thở hổn hển, nhoẻn cười, hôn lên môi nàng. Chu Bạch Thảo lắc đầu, hôn nhẹ vành tai cậu.

“Anh có biết... mẹ em... sẽ ủng hộ lắm không?”, cơ thể nàng thả lỏng, nhạy cảm trước mọi cử động của Hoàng Lâm. Cậu phì cười, gục đầu vào hõm cổ nàng.

“Anh biết bác gái nghĩ gì”, cậu hôn rất nhẹ dọc xuống ngực nàng, “Nhưng bố em vẫn sẽ đánh anh một trận...”

“Anh... nói nhiều thật”, nàng vò tóc cậu, căng người lên phản ứng lại khi Hoàng Lâm hôn bầu ngực của nàng. Hai má nàng đỏ ửng. Chẳng biết liệu nàng có còn đang say hay không.

“Chúng ta... chỉ một lần thôi...”, Chu Bạch Thảo lẩm bẩm, rên lên khe khẽ khi Hoàng Lâm bỗng nhiên cắn nàng, “Em không biết... thế này là đúng hay sai...”

“Em nói nhiều thật”, Hoàng Lâm đẩy cơ thể mình tiến lên, đối mặt với nàng, “Chỉ một lần thôi...”

Cậu lại âu yếm hôn môi nàng. Chu Bạch Thảo nhiệt tình đáp lại.

Nếu như có thể tạm quên đi Hàm Vũ Phong trong một vài khoảnh khắc, nàng nhất định sẽ làm. Không sợ mạo hiểm. Không hối hận.

Vũ Lục Hàn thoải mái nằm trong lòng Hàm Vũ Phong. Hẳn dù vậy vẫn không quên mang theo công việc về nhà, đặt laptop trên bụng, để Vũ Lục Hàn nằm gọn trên ngực mình, vòng tay qua người cô, vẫn liên tục lướt tay trên bàn phím.

“Đi ngủ sớm đi nhé”, cô lẩm bẩm, nhắm mắt lại ngủ. Hàm Vũ Phong âu yếm cười, hôn lên tóc cô, vuốt ve:

“Anh sẽ không để em bị thức dậy vì công việc của anh đâu”, rồi hắt đóng tất cả chương trình đang chạy, đặt máy sang một bên, nằm hắt xuống ôm Vũ Lục Hàn.

“Anh định cho em đi ngủ xong dậy làm phải không?”, cô rúc vào ngực hắt, miệng nói nhưng mắt vẫn nhắm tịt. Cô vốn định thức cùng hắt, nhưng rốt cuộc ấm quá lại muốn thiếp đi.

“Anh không muốn dậy nữa”, hắt thành thật, kéo cao chăn lên và ôm cô rất chặt. Vũ Lục Hàn túm lấy hắt, ngáp dài.

“Anh không sợ mất việc à?”

“Anh là người tạo ra công việc mà”, hắt mỉm cười, chạm tay lên má cô, nhìn vào gương mặt đang buồn ngủ, “Công việc bây giờ của anh là ở bên cạnh em.”

“Thôi nào...”, Vũ Lục Hàn lẩm bẩm, má hồng lên, “Đi ngủ nào...”

Hàm Vũ Phong phát điên trước biểu hiện đáng yêu của cô, bật cười, hôn môi cô rất lâu. Vũ Lục Hàn cắn vào môi hắt.

“Ngủ ngon nhé...”, cô líu ríu, rúc hắt đầu vào cổ hắt để hắt không giở trò được nữa. Hàm Vũ Phong cười hạnh phúc, thả lỏng người, đi vào giấc ngủ rất nhanh.

“Chúc ngủ ngon, Tiểu Hàn của anh.”

Điện thoại của Hoàng Lâm reo lên. Là tin nhắn thứ ba.

“Anh không xem à?”, Chu Bạch Thảo nằm bên cạnh cậu, nhắc nhở. Cậu liếc nhanh vào màn hình điện thoại, rồi lại đặt máy lên mặt tủ đầu giường.

“Không quan trọng đâu”, rồi cậu quay sang nhìn nàng, “Em nên ngủ đi. Em vẫn còn say lắm.”

“Lạ nhỉ”, nàng tỏ vẻ ngây thơ, “Em nhớ là số điện thoại này của anh không dùng trong công việc. Chỉ có bọn em và mấy cô nhân tình biết. Không quan trọng... nghĩa là không phải anh Vũ Phong, anh Hải Minh, hay Vũ Lục Hàn.... Vậy thì ai...?”

“Em tò mò như vậy từ lúc nào thế?”, Hoàng Lâm nhăn nhó, nhếch miệng cười, quay sang cắn nhẹ vào môi dưới của nàng. “Em đang cố tỏ ra tỉnh táo phải không?”

“Không, em tò mò thật!”, Chu Bạch Thảo cười khúc khích, “Anh đang tìm người mới để quên đi sao?”

“Không phải người mới”, Hoàng Lâm lăn xuống bên cạnh nàng, dùng hai tay gối đầu, “Cô gái này là nhân viên mới của anh.”

“Nhân viên? Anh tán tỉnh nhân viên của mình á?”, Chu Bạch Thảo nhồm dậy sừng sốt.

“Không phải, anh không nghĩ rằng cô ấy lại trúng tuyển”, Hoàng Lâm cười trừ, “Thực chất, cô ấy là người duy nhất Vũ Lục Hàn gọi là bạn. Khá xinh, còn độc thân. Quan trọng là anh nhận ra cô gái đó ngay từ khi nhìn thấy anh, đã xui luôn rồi. Có vẻ cô ta rất ngưỡng mộ anh. Vì thế, anh quyết định...”

“Tán tỉnh bạn của Vũ Lục Hàn để quên Vũ Lục Hàn? Chà, thông minh quá đi!”, Chu Bạch Thảo cười mỉa mai. Nàng nằm quay người về phía cậu, chống một tay lên đỡ lấy đầu, “Thành công rồi chứ?”

“Tất nhiên là thành công”, Hoàng Lâm át đi vẻ mỉa mai của nàng bằng ánh mắt nghiêm túc, “Nhưng thật ra anh tán cô gái đó không phải để quên Vũ Lục Hàn.”

“Thế để làm gì?”

“Để Vũ Lục Hàn thấy anh là người bạn trai tốt như thế nào.”

Chu Bạch Thảo ngẩn ngơ trong giây lát.

“Chẳng hiểu gì...”

“Bạn của Vũ Lục Hàn, đương nhiên sẽ luôn ở bên cạnh Vũ Lục Hàn”, Hoàng Lâm nhoẻn miệng cười, “Khi anh ở bên cạnh bạn của Vũ Lục Hàn, anh sẽ làm nhiệm vụ của một người bạn trai tốt. Vũ Lục Hàn sẽ thấy điều đó, có thể ghen tỵ, có thể sẽ thích anh...”

“Thật xảo quyệt!”, nàng thốt lên, “Nhưng không thông minh. Người như Vũ Lục Hàn không bao giờ yêu người yêu của bạn mình đâu!”

“Tất nhiên là anh biết”, Hoàng Lâm nhún vai, “Anh chỉ cần đợi đến khi Vũ Lục Hàn thích mình, lại nhờ Mike tán tỉnh cô gái kia. Cô ấy chia tay, anh đau khổ, anh về với Vũ Lục Hàn. Mike muốn làm gì thì làm. Problem solved!”

“Vậy cô gái kia chẳng phải là nạn nhân à?”, Chu Bạch Thảo nhú mào, “Để tán tỉnh một người, anh phải tổn công hi sinh người khác như vậy ư?”

“Thực chất anh chưa làm gì nhiều”, Hoàng Lâm thở dài, “Bởi như vậy thì tàn nhẫn quá. Anh mới đưa cô gái ấy đi ăn vài lần, thỉnh thoảng đưa đi chơi, buổi tối hứng lên thì gọi điện hoặc nhắn tin... Cô ấy chẳng qua thích anh sẵn rồi nên nhanh chóng thôi, chứ chừng ấy thực chất chưa là gì...”

“Anh làm người ta thích anh mất rồi, Vũ Lục Hàn lại yêu người khác. Giờ anh tính sao?”, Chu Bạch Thảo nhìn cậu. Hoàng Lâm nhìn lướt qua nàng, lại thở dài, phóng ánh mắt lên trần nhà.

“Anh chẳng biết phải làm gì”, cậu thú nhận, “Anh sẽ lạnh nhạt dần với cô ấy. Ít ra để khỏi cảm thấy tội lỗi...”

“Ôi, Hoàng Lâm”, nàng thả người xuống đệm, kéo chăn lên tận cổ, kéo dài giọng, “Em phải nghĩ lại về anh thôi... Chẳng thể tin đây là Hoàng Lâm em từng biết...”

“Nghệ thuật là ánh trăng lừa dối”, cậu quay sang nhìn nàng, đáp trả ngay lập tức, “Vì thế, đừng tin tưởng những người làm nghệ thuật.”

“Vậy giờ em phải làm sao?”, nàng cũng nhìn cậu, vờ đưa mắt xuống dưới cơ thể mình. Ánh mắt Hoàng Lâm nheo lại, mờ đục.

“Cho đến lúc này, nghệ thuật vẫn là cảm nhận cái đẹp”

Cậu tặng nàng một nụ cười, rồi rất nhanh chóng vươn lên nằm trên cơ thể nàng, chống tay lên giường, cúi đầu nhìn Chu Bạch Thảo.

“Anh đang chờ đợi một người phê bình nghệ thuật ư?”, Chu Bạch Thảo nhướn miệng đùa giỡn. Hoàng Lâm tặc lưỡi.

“Anh chờ đợi một kẻ dâng hiến bản thân mình cho nghệ thuật.”

“Tình cờ là em tìm thấy người ấy rồi...”, nàng vươn người lên, thì thào.

Sau hai mươi ba năm, lần đầu tiên căn phòng của Chu Bạch Thảo lại nóng lên như thế.

(Còn tiếp)

82. Chương 82

Ngày đầu tiên chính thức đi làm, ngay từ buổi sáng, Vũ Lục Hàn đã vô cùng hồi hộp.

“Em có vẻ rất vui khi rời xa khỏi anh”, Hàm Vũ Phong băng quơ bên bàn ăn sáng. Vũ Lục Hàn khúc khích cười.

“Vì hôm nay em sẽ đi làm!”

“Cô cũng là nhân viên của tôi đấy, cô Vũ”, hắc de dọa. Hàm Vũ Phong đã thay đổi cách gọi tên đối với cô. Cô Vũ nghe mới thật sự dễ chịu làm sao!

“Em chỉ là nhân viên bán thời gian của anh”, Vũ Lục Hàn tỏ ra dễ thương, “Ở nước anh, từ đó gọi là gì nhỉ?”

“Part-time job. Em cứ đợi cho đến khi bộ sưu tập mùa đông ra mắt. Khi ấy, muốn xin anh cho nghỉ, anh cũng không cho đâu”, hắc tỉnh bơ nói, nhâm nhi tách cà phê của mình. Khi ở cùng Vũ Lục Hàn, hắc đặc biệt thích uống cà phê và ngắm nhìn cô. Vũ Lục Hàn cười hì hì, cúi đầu.

“Anh làm em thấy có lỗi với chị Lý Tâm Tâm quá... Bỗng dưng xin nghỉ làm, không biết chị ấy sẽ xoay sở thế nào...”

“Anh nghĩ cô gái ấy rất vui thì đúng hơn”, hắc bật cười, “Chẳng phải em nói cô ấy đang khủng hoảng tiền thuê nhà sao? Bớt một người sẽ bớt một phần lương.”

“Nhưng ngày đầu em đã hứa sẽ giúp chị ấy đến cùng, vì chị ấy là hàng xóm tốt”, cô lí nhí, “Vậy mà chưa gì đã vội bỏ, chỉ vì anh...”

“Nào, hôm qua là em tự nguyện đi chơi với anh đấy!”, Hàm Vũ Phong véo mũi cô, “Hơn nữa, anh để em về nhà hai ngày liền bù lại còn gì! Em không nhớ anh sao?”

“Chưa nhớ”, cô nhe răng cười, uống cạn cốc sữa tươi.

“Em sẽ thường xuyên gọi điện cho anh! Anh có thể đến thăm em mà!”

“Em đang mĩa mai anh đấy à”, Hàm Vũ Phong trừng mắt, “Em đã nói với bố mẹ là chúng ta hẹn hò đâu!”

“Đúng vậy...”, cô vỗ trán, giả vờ đãng trí, “Nói ra chắc bố em sẽ ngắt mắt! Và khi tỉnh dậy, ông sẽ thuê ngay một cái xe hộ tống chúng ta lên thẳng phường để ký giấy đăng kí kết hôn!”

“Anh sẽ đón em và đến chào bố mẹ em ngay chiều nay, quyết định như vậy nhé!”, Hàm Vũ Phong đứng thẳng người, thản nhiên đến gần hôn vào má cô, trong khi cô đã sùng sờ hóa đá!

“Hi vọng đó chỉ là một trò đùa của anh...”

“Không đâu. Hẹn gặp em chiều nay. Còn bây giờ, thứ lỗi, anh phải đi chọn một bộ complet thật đẹp để ra mắt bố mẹ vợ tương lai.”

Hàm Vũ Phong làm điệu bộ chào kiểu viễn tây, đi giật lùi và biến mất trong “tủ quần áo” khổng lồ. Vũ Lục Hàn chôn chân giữa nhà. Cô còn chưa chuẩn bị tinh thần mà!

“Bố ạ?”, Vũ Lục Hàn tranh thủ giờ giải lao, ngồi trên thư viện gọi điện cho bố, “Chiều nay bố mẹ có bận gì không?”

“Sao vậy Tiểu Hàn? Hôm nay bố mẹ ở nhà, như mọi khi thôi. Hôm qua con bận ôn thi không về được, mẹ con buồn lắm!”

“Vâng, bố ạ, con đang định thông báo đây... Hai ngày tới con rảnh rồi, con sẽ về nhà...”

“Ồ, nghĩa là chiều nay con về chứ gì!”, bố cô có vẻ rất vui, “Con nhớ về đấy nhé! Bố đang ở công xưởng, mẹ chắc đang ở nhà bác Lương. Bố sẽ gọi về ngay cho mẹ!”

“À khoan đã, bố!”, Vũ Lục Hàn cắn môi, suy nghĩ một lúc rồi nói thật chậm, “Chiều nay... phải tầm bảy giờ con mới về được...”

“Học tăng cường buổi chiều hả?”, ông Vũ đồng ý rất nhanh, “Được rồi, bố gọi cho mẹ...”

“Bố ơi, chưa xong!”, cô vội vàng thốt lên. Một vài người trong thư viện quay lại nhìn. Vũ Lục Hàn xấu hổ, cúi đầu xin lỗi liên tục, “Con... con đi làm!”

“Con đi làm? Làm cái gì? Thế còn chỗ con bé hàng xóm thì sao? Đổi giờ làm à?”, bố cô có vẻ sững sốt. Vũ Lục Hàn lấy một hơi thật dài:

“Con... con được nhận vào một công ty thời trang lớn rồi bố ạ!”

Phải mất năm giây đồng hồ, bên đầu dây kia vỡ òa vì sung sướng.

“Con nói thật chứ? Bao giờ? Ôi trời ơi! Con tôi làm ở công ty nổi tiếng! Các anh nghe thấy chưa? Con gái tôi...”

Ông Vũ hô ầm lên với bạn bè cùng công xưởng, Vũ Lục Hàn còn nghe thấy những tiếng đàn ông cười và cả một vài câu chúc mừng. Cô lúng túng gọi bố, nhưng dường như bố cô quá đổi sung sướng để có thể nghe thấy.

“Bố nói cho mẹ ngay, nói ngay! Ôi, mẹ con sẽ khóc ầm lên vì vui mất! Bố mẹ đợi con về!”

Và bố cô ngất máy trước khi cô kịp hô lên một tiếng nữa. Ông hẳn đã gọi ngay cho vợ rồi. Vũ Lục Hàn mặt dài như cái bị, dù trong lòng rất vui khi cảm nhận được nỗi xúc động của bố. Nhưng mà... cô biết Hàm Vũ Phong rất nghiêm túc, sáng nay hẳn thật sự đã chọn một bộ suit rất đẹp, rất sang trọng, và cô sẽ phải đưa hần vào nhà mình giới thiệu ngay chiều nay. Ôi, có ai mang người yêu giỏi giang, thành đạt, lại đẹp trai đến mức ấy về nhà mà sợ hãi như cô không chứ! Bố mẹ cô đương nhiên không đời nào từ chối hẳn rồi! Có điều, đưa hần về đồng nghĩa với thú nhận toàn bộ sự thật. Vũ Lục Hàn lo lắng, không biết liệu mẹ cô có chịu đựng nổi những lời dối trá bấy lâu nay của con gái mình không. Tất cả chỉ tại cô, không đâu lỡ miệng trêu đùa đám cưới. Biết Hàm Vũ Phong là dạng không nên động vào rồi, vậy mà vẫn cứ thích chọc ngoáy. Đúng là ngu ngốc nhất thế giới này rồi!

“Tiểu Lục!”

Giọng nói cương quyết khác thường ấy của Triệu Dương khiến cô giật mình. Cậu hôm nay trông rất đổi giận dữ, đến nỗi chỉ một hành động kéo chiếc ghế trước mặt cô và ngồi xuống thôi cũng vô cùng thô bạo.

“Hoàng Lâm là bạn của cậu phải không?”

“Ồ... phải”, Vũ Lục Hàn hoang mang đáp. Có chuyện gì giữa Triệu Dương với Hoàng Lâm vậy?

“Cậu gọi ngay tên bạn đó đến đây!”, Triệu Dương lộ rõ vẻ tức tối, “Chiều nay cậu và chị tôi phải đi cùng tôi! Không được để tên đó đưa đón nữa!”

“Cái gì vậy?”, Vũ Lục Hàn nhăn mặt, “Ý cậu là gì? Tôi chẳng hiểu gì cả!”

“Cậu có biết...”, Triệu Dương dừng lại một lúc như để kìm nén một sự bùng nổ, “Tên đó tán tỉnh chị tôi, làm chị tôi ngày đêm miệng lúc nào cũng Hoàng Lâm Hoàng Lâm. Cuối cùng trở mặt lạnh nhạt. Cả ngày hôm qua chị tôi gọi, anh ta chỉ nói đúng một câu rồi dập máy, sau không thèm nghe nữa! Chị tôi nhắn tin cũng không thèm trả lời! Chị tôi đã buồn bã, dằn vặt cả ngày hôm qua, không hiểu mình đã làm gì sai! Trên đời này có thằng đàn ông nào đều cáng như tên khốn đó không chứ?”

Vũ Lục Hàn nghe xong, xương sống lạnh toát. Chẳng trách từ sáng đến giờ, Triệu Minh tránh mặt cô luôn. Cô không nghĩ Hoàng Lâm lại đối xử như vậy với một người đáng tôn trọng như Triệu Minh. Cô vốn biết Hoàng Lâm là người không mấy trân trọng tình yêu, đã tán tỉnh vô số người, nhưng cô chẳng thể tin cậu lại giả trò chơi tình ái ấy với người mà cô quý mến. Vũ Lục Hàn bối rối nhìn vẻ mặt giận dữ của Triệu Dương, yếu ớt thanh minh:

“Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy... Chắc hẳn phải có một sự hiểu nhầm...”

“Tôi thì không thấy hiểu nhầm!”, Triệu Dương gay gắt, “Anh ta rõ ràng theo đuổi chị tôi trước! Tôi bắt gặp nhiều lần anh ta đến đón chị tôi đi chơi, nhưng chẳng bao

giờ chịu vào nhà! Tôi vốn đã linh cảm anh ta không thật lòng rồi, đã cảnh cáo chị Minh rồi, nhưng chị ấy đầu có nghe! Giờ thì đau khổ, vì một thằng khốn!”

“Có thể... có thể vì chúng tôi giờ là nhân viên của anh ấy, anh ấy không muốn làm khó Triệu Minh...”, Vũ Lục Hàn cố nghĩ ra một lý do, vừa để giải thích với Triệu Dương, vừa như giải thích với chính mình, “Phải rồi, nếu người trong công ty biết anh ấy và Triệu Minh hẹn hò với nhau, họ sẽ cho rằng Triệu Minh lợi dụng quan hệ để vào làm, họ sẽ tẩy chay hoặc làm khó cô ấy...”

Triệu Dương vẫn nhăn nhó giận dữ, nhưng hình như đã nguôi đi một chút. Sự im lặng của cậu mách bảo Vũ Lục Hàn như vậy. Chính cô cũng bị thuyết phục bởi lý do này. Nếu không phải vì nghĩ cho Triệu Minh, thì Hoàng Lâm có lý gì lại tán tỉnh rồi gạt bỏ nhanh như vậy! Theo cô biết từ Hàm Vũ Phong, cuộc tình ngắn nhất của Hoàng Lâm cũng phải kéo dài hơn một tháng! Hoàng Lâm và Triệu Minh mới chỉ quen biết mấy ngày, đúng hôm cô và nàng Chủ tịch đi thử việc. Chẳng có lý nào cậu tán Triệu Minh rồi lại bỏ rơi cả.

“Cậu nghĩ thế?”, Triệu Dương nghi ngờ hỏi lại. Vũ Lục Hàn nhún vai, cố thành thật nhất có thể.

“Cậu nghĩ xem! Triệu Minh yêu công việc thiết kế này hơn tất cả mọi thứ trên đời! Nếu cô ấy vì hẹn hò với Hoàng Lâm đúng thời điểm đi thi rồi bị hiểu nhầm, bị đánh giá thấp, cô ấy sẽ mất cơ hội làm việc này mãi mãi! Bọn họ sẽ không tin tưởng cô ấy, cũng coi thường tài năng thực của cô ấy. Lúc đó, Hoàng Lâm làm sao kiểm soát được nữa! Anh ấy cũng sẽ mất uy tín, sẽ chẳng có ai tôn trọng anh ấy, hay chị gái cậu! Hãy nghĩ kỹ đi, tôi tin anh ấy đột nhiên thay đổi thái độ cũng có lý do cả thôi! Mọi việc mỗi người làm trên thế giới này đều có lý do cả!”

“Cậu cứ như đang bênh vực anh ta vậy!”, Triệu Dương nhăn nhó nhìn cô, nhưng đã thay đổi cách gọi đối với Hoàng Lâm. Điều đó có nghĩa cậu đã bị cô thuyết phục rồi!

“Tôi xin thề, tôi không bênh ai cả! Tôi chỉ nhìn khách quan như một người bạn chung và một người sẽ làm việc cùng Triệu Minh mà thôi!”, Vũ Lục Hàn lúc này đã biết tranh luận không chớp mắt, “Cậu biết là công ty này có phần trăm vào rất khắc nghiệt mà! Nếu tôi vào bằng thực lực mà biết có người nhờ quan hệ để vào, tôi sẽ khó chịu lắm; huống hồ Triệu Minh có tài thực sự mà bị hiểu nhầm! Chúng ta phải đi làm cho cô ấy hiểu ra, nếu không cô ấy sẽ mất phong độ ngay buổi làm việc đầu tiên này mất!”

Vũ Lục Hàn đã vô cùng thành công trong việc thuyết phục. Triệu Dương như trút được gánh nặng, bật dậy sột sắng:

“Đi thôi, tôi và cậu sẽ đi giải thích cho chị Minh! Chị ấy phải đi chứng tỏ cho lũ người kia biết chị ấy giỏi thật!”

“Đúng thế”, cô đề thêm vào, “Đến khi Triệu Minh đã chứng tỏ xong, có khi lúc ấy Hoàng Lâm sẽ tự hào công khai hẹn hò với cô ấy trở lại...”

“Bạn Vũ, nhờ có bạn, nếu không tôi đã làm chị ấy bẽ mặt với sếp lớn rồi!”, Triệu Dương đỏ mặt, gãi đầu. Vũ Lục Hàn méo mó cười, bước nhanh đi tìm Triệu Minh. Cô cũng không biết vì sao cô lại nghĩ ra những điều đó, có thể chính cô cũng mong đợi những điều mình nói là sự thật. Hoàng Lâm không thể tột tể đến mức kia được! Đợi đến khi có cơ hội, cô nhất định sẽ hỏi cậu cho ra nhẽ. Cho tới lúc đó, có vẻ như Triệu Minh sẽ phải chịu khổ rồi!

Vợ chồng họ Trương được một ngày nghỉ ở nhà với nhau, vẫn không ngừng cãi nhau. Trong khi người vợ ẩm ướt nấu cơm trong bếp, ông chồng đã nằm dài ra ghế, cầm tai nghe vào điện thoại, mở báo mạng lên xem để lờ đi cơn giận của vợ. Toàn tin nhảm nhí không đâu, anh Trương lằm bằm, nhưng giờ mà lại ngấm cô em xinh tươi nào đấy thì bà vợ lại ghen lồng lộn lên mất. Anh Trương uể oải lướt qua từng tin một, cho đến khi đập vào mắt một cái tít rất kêu:

“Chủ tịch tập đoàn lớn mạnh nhất đất nước tỏ tình với con dâu huyệt của Bộ trưởng Y tế”

“Con dâu huyệt của Bộ trưởng Y tế... chẳng phải là con gái ông bà Vũ à”, anh Trương tự nói với mình, đột nhiên nhảy dựng lên gọi vợ.

“Xem cái này đi!”, anh ta dí điện thoại vào mặt vợ, mở ngay bài báo đọc.

Bức ảnh chụp rõ ràng Vũ Lục Hàn, đang bị ôm bởi Hàm Vũ Phong, trong nhà Trần Hải Minh, tại bữa tiệc hậu ra mắt sách. Tóc Đỏ không cho phép phóng viên ảnh tác nghiệp, nhưng lại không thể cấm được chính khách mời tác nghiệp. Một cô gái trong bữa tiệc ẩn tượng với Hàm Vũ Phong đã chụp lại đúng cảnh tượng tỏ tình của hân, trình trọng đưa lên facebook cá nhân kèm theo một câu chuyện mùi mẫn (chỉ có vài phần trăm sự thật). Người ta chẳng biết Hàm Vũ Phong là ai, nhưng một anh chàng lai tây đi tỏ tình với một cô gái châu Á, lại có địa vị lớn, thật giống như quang cảnh trong một câu chuyện cổ tích vậy! Lượng chia sẻ khá lớn khiến bài viết của cô nàng lên báo mạng ngay lập tức, dù không biết cô gái đó có thật hay không. Trang báo mạng còn “cẩn thận” đến mức trích ngang đầy đủ lí lịch của Hàm Vũ Phong: họ tên thật, quốc tịch, gia đình, học vấn, sự nghiệp, cuộc sống. Ngay cả biệt danh bạn bè đặt cho hân, “kẻ quay lưng với phái đẹp”, cũng trang trọng nằm hiên ngang trong đoạn lí lịch ấy. Còn Vũ Lục Hàn, cô không những được nhắc lại là “hôn phu cũ” của Từ Thiên, mà bao nhiêu ảnh phóng viên chụp cô ngày đính hôn cũng được lôi ra đăng lại lên báo. Vợ chồng họ Trương đọc xong, bốn mắt nhìn nhau không thể tin nổi.

“Tên ngoại quốc này là cái người lần trước chúng mình thấy phải không?”, anh Trương hỏi vợ. Chị vợ gật đầu lia lịa như để nhắc lại khoảnh khắc vợ chồng họ thấy Hàm Vũ Phong đưa Vũ Lục Hàn về nhà trên chiếc siêu xe đắt tiền.

“Em đã làm thân với nhà họ chưa vậy?”, anh Trương lập tức nhấn nhó với vợ. Chị Trương trợn mắt:

“Anh thấy em có thời gian gặp họ không? Nhà họ thường đóng cửa, con bé Vũ Lục Hàn kia chẳng thấy mặt bao giờ, ru rú trong nhà, chả có lẽ bấm chuông rủ đi xem phim à!”

“Trời ơi, nhà đó ăn ở thế nào lại may mắn thế! Hết Bộ trưởng, giờ lại vợ phải ông con ngoại quốc giám đốc chủ tịch gì đấy... Ôi trời ơi...”, người chồng lằm bằm thở dài, đột nhiên đứng bật dậy, “Em ở nhà, anh phải đi làm thân với họ đây! Đợi tin chiến thắng!”

Nói rồi anh Trương cầm điện thoại vẫn còn nguyên tin tức chạy thẳng về phía nhà Vũ Lục Hàn. “Lần này trúng lớn rồi!”, anh ta cười thầm nghĩ bụng, “Mình là người đầu tiên đến chúc mừng họ, không chừng họ giữ mình lại ăn mừng cùng ấy!”

Anh Trương hí hửng bấm chuông cửa. “Bây giờ nhà họ Vũ sung sướng nhất khu này. Không nhanh lại mấy ông bà già cuối ngõ kia mò đến xí phần mất!”

Chỉ có mẹ của Vũ Lục Hàn ở nhà giờ này,

bố cô còn nữa tiếng nữa mới về đến nhà. Bà Vũ nghe chuông cửa liền chạy ra mở, rất ngạc nhiên khi thấy cậu thanh niên hàng xóm đứng trước cửa nhà mình.

“Cậu Trương sang có chuyện gì vậy?”

“Bác cháu mình vào nhà nói chuyện đi!”, anh Trương nhanh nhẩu, tỏ ra thân thiện, lễ phép, “Đợi bác trai về luôn ạ. Cháu có tin này muốn chia vui với hai bác, chắc hai bác đã nghe rồi!”

“Tin gì? Chồng tôi đang về, cậu vào nhà đi”, bà Vũ mở cửa đón khách, không khóa cửa để đợi chồng về. Anh Trương rất nhanh nhẹn đỡ lấy bà Vũ bước lên thềm nhà, cứ như thể bà đã già lắm vậy.

“Cảm ơn cậu”, bà nói cho đủ phép lịch sự, mời anh hàng xóm ngồi rồi đi vào bên trong pha nước. Anh Trương bắt đầu trò chuyện để lấy thêm cảm tình, khen lấy khen để ngôi nhà bốn mươi mét vuông của gia đình Vũ Lục Hàn. Thời cơ sắp có rồi, anh ta nghĩ, đợi đến khi vợ chồng họ đầy đủ ở nhà, ta sẽ là người đầu tiên chia vui với họ. Ta đã bỏ lỡ cơ hội cái ngày nhà ông Bộ trưởng đi Mercedes đến đón Vũ Lục Hàn rồi, ta nhất định không thể bỏ lỡ thêm lần này nữa!

Hàm Vũ Phong đã đứng đợi cô trước cổng trường. Hình ảnh quen thuộc vô cùng đáng yêu này khiến ngày đầu tuần của cô thêm vài phần hạnh phúc.

“Chào bé con của anh”, Hàm Vũ Phong nhìn cô, cười rạng rỡ. Hắn đã đứng đợi sẵn sàng trước cổng, và đã cười ngay khi thấy cô bước xuống cầu thang.

“Chào anh, anh-trai!”, Vũ Lục Hàn nheo mắt trêu chọc. Hắn nhếch miệng cười trước danh xưng ấy.

“Thật vui vì em đã coi anh như một người trong gia đình”, hắn không vừa đáp lại. Cô chỉ biết bụm miệng cười trước lời đáp trả ấy.

“Hôm nay anh vào tận nơi đón em cơ đấy!”, cô hãnh diện nói, “Có phải vì bộ vest này rất đẹp nên anh muốn khoe không?”

“Cô đánh giá lòng tốt của tôi thấp quá, cô Vũ”, hắn âu yếm hôn lên trán cô, trong khi không ngại ngần, giữa hàng ngàn ánh mắt vòng tay qua ôm cô vào lòng, đưa cô tiến về phía chiếc xe quen thuộc, “Hôm nay anh sẽ gặp bố mẹ em. Anh muốn khoe cho cả thế giới biết!”

“Thật khoa trương!”, cô bật cười, ngồi vào xe. Hắn đóng cửa xe cho cô rồi đi vòng về phía tay lái.

“Em cũng nên chuẩn bị từ bây giờ, cô bé ạ”, hắn khởi động xe kèm theo một cái nháy mắt, “Em sẽ phải bay một chặng đường dài đến London để ra mắt mẹ của anh đấy!”

“E rằng anh sẽ phải đợi cho đến khi tóc em dài ra, và em không còn tính ù lì này nữa”, cô lẩm bẩm. Hắn thích thú thả lỏng người trên ghế.

“Mẹ anh không thích các cô gái tóc dài đâu”, hắn đáp, “Anh chỉ muốn làm em ghen nên mới nói vậy thôi!”

“Anh thật đáng sợ!”, cô làm vẻ mặt rất bàng hoàng, nhìn hắn như thể đang nhìn một kẻ vừa phạm tội. Hàm Vũ Phong véo má cô, nhún ga.

“Đi ăn nào, cô gái. Em không muốn đến muộn ngay ngày đầu đi làm đâu!”

“Cậu... cậu xem cái này là thật hay giả?”, ông Vũ ngơ ngẩn hỏi lại anh Trương. Hai vợ chồng ông sau khi nghe anh Trương đọc xong bài báo mạng, cho xem ảnh, liền nhất thời bất động. Hàng xóm Trương còn lo sợ bà Vũ sẽ lên cơn đau tim mà ngất xỉu!

“Là thật, thật toàn bộ đó bác, người ta chụp cả ảnh đây mà!”, anh ta giải thích lại lần thứ hai, “Hai bác thật sự không biết gì à?”

“Làm... làm sao con gái tôi lại quen được mấy người như thế!”, ông Vũ lắp bắp. Ông nghĩ, con gái ông có vận may được đính hôn với Từ Thiên cũng bởi ông và ông Bộ trưởng quen biết nhau từ thời đi học. Chứ còn quen biết đến cả người nước ngoài, lại còn là Chủ tịch của ACorp, cả dòng tộc ông chẳng ai có cơ may đến mức ấy! Không lẽ... con gái ông vì quen được bạn con bé – người có anh trai quen với nhân viên tập đoàn ấy – người xin cho Vũ Lục Hàn vào làm – mà con gái ông đã gây ấn tượng được với ngài Chủ tịch đến mức làm người ta si mê? Con gái ông không những thế lại vừa vẫn được làm việc trong công ty thời trang lớn, có phải cũng là nhờ thế lực của ông Chủ tịch ngoại quốc kia không? Vì sao Vũ Lục Hàn không nói gì với vợ chồng ông? Nó làm gì mà lại để ảnh ôm ấp con trai lên báo khắp nơi thế này, làm sao mà chấp nhận được!

“Anh đọc lại cho tôi về cái cậu con trai được không?”, bà Vũ lên tiếng, không cảm xúc, nhưng cũng không có vẻ gì sẽ lên cơn đau tim. Anh Trương yên tâm lướt lại phần lý lịch báo giới thiệu về hắn, đọc rất đồng dục, rất to:

“Hàm Vũ Phong, 25 tuổi, người kế thừa Tập đoàn Bất động sản ACorp, hiện là một trong những người trẻ tuổi nhất nắm giữ cương vị Chủ tịch Tập đoàn, là người trẻ dưới ba mươi tuổi kiếm được nhiều tiền nhất – top Forbes Under 30 – theo bình chọn của tạp chí Forbes, tạp chí này nổi tiếng bên nước ngoài lắm đó hai bác. Hàm Vũ Phong tên khai sinh là James Adam, quốc tịch Anh, mẹ là kiến trúc sư người Anh, Libby Adam, bố là Chủ tịch cũ của Tập đoàn ACorp, ông Hàm Kiệt Luân. Từng theo học và tốt nghiệp Học viện Kinh tế Chính trị London khi tròn mười lăm tuổi. Về nước năm mười bảy tuổi, học tiếp Học viện Kinh tế Tài chính Quốc gia, từng có giải thưởng vinh danh về Toán học, Vật lý, Khoa học và cả Tâm lý học. Từng đạt hai giải thưởng vinh danh Cầu thủ trẻ của năm. Đã có hai huy chương vàng và cúp vàng trong môn bóng đá cùng với đội bóng ở Anh. Ngoài ra có một đai đen Karate và một đai nâu của bộ môn Nhu thuật Brazil, từng đạt giải nhất ở cấp thi đấu Đẳng cấp Pena. Anh chàng này cũng là một người từng đạt giải thưởng nhỏ khi thi đấu trượt tuyết, bơi lội và cờ vua...”

Anh Trương vừa đọc, vừa trợn mắt khi tưởng tượng những gì Hàm Vũ Phong đã đạt được 25 năm qua. Anh Trương vốn không đọc kỹ đoạn này, chủ yếu xem ảnh và đọc tin chính, lúc này đây đang cảm thấy toát mồ hôi hột khi đọc xong tiểu sử của Hàm Vũ Phong. Cậu con trai này kém anh tận tám tuổi, mà cậu ta đã là một người kiếm tiền xuất sắc, một người ngang ngửa các vận động viên thể thao, một người có bộ óc thần đồng. Thật chẳng trách hẳn ta sở hữu chiếc xe đẹp thế! Gia đình họ Vũ này còn có thể may mắn hơn được không?

“Ông ơi...”, bà Vũ quay sang chồng, xúc động, “Con gái của tôi quen được một người như thế đấy...”

“Bà à”, ông Vũ đặt tay lên bàn tay run run của vợ, “Con gái chúng ta được các cụ phù hộ! Gia đình ta đã được quý nhân phù trợ! Bệnh của bà có hi vọng rồi! Tương lai con gái chúng ta cũng có hi vọng rồi!”

Anh Trương bắt được khoảnh khắc ấy, cũng xông lên cười hớn hở:

“Chúc mừng hai bác, chúc mừng hai bác! Em Tiểu Hàn rất ngoan, rất xinh, rất hiền, bây giờ có người yêu mến rồi, có chỗ dựa dẫm rồi! Xin chia vui với gia đình hai bác!”

“Cám ơn cậu”, bà Vũ cười sung sướng, lại quay sang với chồng, “Chúng ta có nên bảo con bé đưa anh chàng kia về nhà gặp gỡ không?”

“Có, nhất định!”, ông Vũ quay ngang ngửa tìm điện thoại, “Ngay tối nay, ngay bây giờ cũng được! Tôi phải kiểm duyệt xem anh tây kia có thật lòng với con gái tôi không, hay chỉ thấy nó hiền mà trêu nó! Chúng ta được phù hộ rồi... Ôi, điện thoại của tôi đâu?”

“Đây, bác cứ dùng của cháu đây!”, hàng xóm Trương nhanh nhẹn rút điện thoại, đưa bố Vũ Lục Hàn bằng cả hai tay. Ông Vũ xua tay, vừa vịn sờ thấy điện thoại trong túi áo.

“Phải mở tiệc! Chúng ta phải mở đại tiệc!”

(Còn tiếp)

83. Chương 83

“Đây là hai nữ nhân viên mới của chúng ta, Vũ Lục Hàn và Triệu Minh. Mọi người hết sức giúp đỡ người mới nhé!”

Đó là lời giới thiệu của Trưởng nhóm số ba, một cô gái trẻ với mái tóc tomboy màu nâu đỏ, với cái tên rất kêu Dương Ánh Nguyệt, nói với năm nhân viên đang ngồi trong căn phòng rộng chừng mười lăm mét vuông.

“Em là Triệu Minh, rất vui được làm việc cùng mọi người!”, Triệu Minh điềm tĩnh như vẻ ngoài thường thấy của một Chủ tịch Hội học sinh ở trường đại học, cúi đầu chào và nở nụ cười mỉm vừa đủ lịch sự. Vũ Lục Hàn rúm ró bên cạnh cô, đầu hơi cúi, chỉ có ánh mắt đang bối rối nhìn khắp năm gương mặt đang nhìn mình.

Thấy Vũ Lục Hàn quá lâu không lên tiếng, Triệu Minh ngay lập tức đỡ lời.

“Cô ấy là Vũ Lục Hàn, tình cờ là bạn của em. Cô ấy hơi nhút nhát, mong mọi người giúp đỡ cô ấy và cởi mở hơn!”

“Mạnh dạn lên chứ cô bé!”, một nam thanh niên trông có vẻ lớn tuổi nhất trong năm người, ngồi ở chiếc bàn thứ hai bên tay trái, nhìn Vũ Lục Hàn và Triệu Minh rồi mỉm cười: “Xin chào, tôi là Trịnh Thành Nam. Các em hãy gọi tôi là Nam thần...”

“Thôi nào, anh Nam”, chàng trai trẻ hơn với mái tóc húi cua và cặp kính đen ngồi bên cạnh hô lên, “Các em đừng dại dúng vào anh Nam. Không làm xong việc là anh ấy dìm chết đấy! Anh là Viên Khắc Hải, rất vui được chào đón hai em!”

“Xin chào, tôi là Lục Hiểu Kha!”, một cô gái với mái tóc tém tẩy trắng toát, còn ngắn hơn tóc của trưởng phòng Dương Ánh Nguyệt, nhanh nhẹn chạy lên bắt tay hai cô gái. Lục Hiểu Kha mặc áo len lông khá to, cứ như chiếc áo nuốt chửng người vậy, trong khi lại mặc quần bó và đi đôi giày thể thao đế dẹt; trông rất dễ thương. Cô gái tóc tém quay lại nhìn một cô bạn tóc dài, đang cầm cúi với máy tính, dường như sự việc vừa diễn ra chỉ đáng để cô gái kia liếc mắt nhìn một lúc.

“Kìa, Thanh Thanh, không chào người mới à?”

“Kiểu gì chả biết nhau...”, Mạc Thanh Thanh chống một tay lên cằm, uể oải đáp lại, chẳng hề quay đầu nhìn thêm lần nữa.

“Kìa, em chẳng nhiệt tình gì!”, chàng trai ngồi đối diện cô đứng lên, chạm hai tay vào vai cô lay nhẹ nhưng cô gái ấy chỉ lạnh lùng gạt tay anh ra. Chàng trai bối rối, lại quay qua nhìn Vũ Lục Hàn và Triệu Minh.

“Thanh Thanh thường như vậy đấy, nhưng không có ý gì đâu...”, anh vội thanh minh, “Tôi là Âu Minh Hoàng, hân hạnh!”

“Vậy là các bạn đã biết nhau!”, Dương Ánh Nguyệt nhìn Mạc Thanh Thanh với một thái độ mà Vũ Lục Hàn không đọc ra được, vỗ tay: “Còn bốn bàn phía dưới kia trống, hai em có thể tùy chọn! Vậy là đội chúng ta còn thiếu hai người nữa, có lẽ phải đợi mấy đợt sau...”

“Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta làm việc đấy”, Triệu Minh chọn chiếc bàn bên cạnh Vũ Lục Hàn, còn cô chọn chiếc bàn bên cạnh cửa sổ. Nàng chủ tịch ngồi thoải mái trên chiếc ghế xoay bọc da, nghiêng người nhìn Vũ Lục Hàn, “Không thể tin sẽ có ngày mình được ngồi ở đây...”

“Chúng ta đều rất may mắn”, cô tủm tỉm cười đáp. Triệu Minh nhanh chóng gạt đầu, khởi động máy tính của mình. Vũ Lục Hàn hít vào một hơi để thư giãn, nhấn nút khởi động máy tính. Minh có một cái máy tính của mình, có một chiếc bàn làm việc của riêng mình, có một nơi của riêng mình, trong công ty thiết kế thời trang lớn nhất đất nước. Còn điều gì có thể tuyệt hơn!

“Nào các bạn, hãy tập trung lên đây!”, Dương Ánh Nguyệt sở hữu một bàn làm việc riêng biệt, sâu vào phía bên tay trái, và ngăn cách giữa những người nhân viên trong nhóm của mình bằng một chậu cây cảnh lớn màu xanh. “Chúng ta chỉ có hai tuần để lên ý tưởng cho bộ sưu tập mùa đông, sếp tổng đã hối thúc lắm rồi! Anh Nam, anh có gì rồi?”

Trịnh Thành Nam, người lớn tuổi nhất, cao tầm mét sáu ba, thân hình có chút đầy đặn. Ngày hôm nay, “Nam thần” mặc áo len màu đen cổ lọ để che giấu bụng to, tận dụng luôn quần jogger đồng màu để che giấu nốt bắp đùi vĩ đại, đội mũ beanie màu xám nhạt bởi ngày hôm nay anh quá lười biếng để vuốt sáp cho mái tóc xoăn trên đầu mình không xù lên một cách vô tổ chức. Anh xoay ghế lại về phía cô trưởng phòng nhỏ nhắn, chống một tay lên bàn:

“Chúng ta nên để màu chủ đạo là màu be hoặc đồ đen. Những màu đó sẽ trung hòa được với các loại phụ kiện đi kèm, ngoài ra dùng gam màu ấm giữa trời lạnh là quá đẹp!”

“Không được!”, cô nàng tóc tém Lục Hiểu Kha lập tức phản bác, “Những màu như vậy chẳng ăn nhập gì với thời tiết! Anh có cập nhật xu hướng không thế? Năm nay màu đen và trắng lên ngôi nhé!”

“Khắc Hải, anh có ý gì mới lạ hơn không?”, câu hỏi ấy chứng tỏ nàng trưởng nhóm không thấy mới lạ với ý kiến của Lục Hiểu Kha. Viên Khắc Hải, người dường như có nhan sắc khá nhất trong phòng, dáng cao dong dỏng, dường như có đi tập thể hình bởi bắp tay anh ta phồng lên dưới chiếc áo sơ mi màu xanh dương. Chẳng ăn thua gì với Hàm Vũ Phong, Vũ Lục Hàn thâm nghĩ ngợi khi nhìn người đồng nghiệp cùng phòng.

“Tôi nghĩ màu be cũng sáng sửa đấy chứ...”, anh ta rụt rè lên tiếng, đưa tay lên gãi tai và mái tóc húi cua, đẩy gọng kính nằm gọn gàng trên sống mũi, có vẻ trong đầu anh ta chưa có bất cứ ý tưởng gì. Trong khi Trịnh Thành Nam khoái chí nhìn nàng tóc tém Lục Hiểu Kha, trưởng phòng Dương Ánh Nguyệt thở dài, đưa mắt về phía chàng trai ngồi ngay cạnh bàn của Triệu Minh.

“Anh thì sao? Anh Hoàng?”

Bị xướng tên, Âu Minh Hoàng lật đật xoay ghế ra nhìn trưởng phòng, tụt người xuống nửa ghế. Anh ta nhăn nhó xoay đầu, bộ dạng còn thắm hơn thanh niên đeo kính. Mái tóc undercut làm lộ vầng trán nhăn sâu khi anh ta nhướn mày, cộng thêm bộ đồ đang mặc: áo len màu trắng bên ngoài sơ mi màu xanh ngọc bích, quần bò kèm đôi giày lười, Âu Minh Hoàng trông như một học sinh cấp ba, chỉ biết ăn chơi, không đủ nam tính để tin cậy. Tuy những người ở đây có mắt thẩm mỹ rất đặc biệt về thời trang, nhưng có vẻ nó hơi... quá đặc biệt, đến nỗi dị biệt. Người “gần như bình thường” có lẽ là trưởng phòng Dương Ánh Nguyệt: áo sơ mi trắng cách điệu, quần kaki rách gối màu trắng, đi đôi giày cao gót màu đen kiểu xỏ quai và mặc áo khoác da màu đen bóng loáng. Theo như Vũ Lục Hàn nhìn thấy, chỉ có trưởng phòng là người khoe được tối đa vóc dáng cao ráo, cơ thể tiêu chuẩn, mà không bị chìm ngấm, đơn điệu như “Nam thần”. Khi ấy, cô gái khó tính ngồi ở chiếc bàn phía sau lưng Âu Minh Hoàng liền xoay ghế đứng dậy, điệu đà cầm một tập giấy phác thảo lên đưa tận tay trưởng phòng. Trong lúc chờ đợi Dương Ánh Nguyệt xem xét nó, cô gái ấy chậm rãi hất mái tóc dài uốn lộn cầu kì của mình. Vũ Lục Hàn chưa nhìn rõ gương mặt cô gái ấy, nhưng cô lại không thể rời mắt bởi gu thẩm mỹ giản đơn nhưng nổi bật của cô ta. Mạc Thanh Thanh, cô nàng kiêu kì có mái tóc ombre màu nâu đồng và đuôi tóc hồng lên rực rỡ, mặc áo len ôm sát màu đen khoe bờ vai nhỏ nhắn và vòng eo nhỏ bé, chiếc váy xòe bằng da màu đỏ chỉ dài đến ngang đùi, và đôi bốt cao gót bằng da màu đen, cao đến dưới đầu gối. Phong thái của Mạc Thanh Thanh gợi cho Vũ Lục Hàn nhớ đến Chu Bạch Thảo.

“Mạc Thanh Thanh đã lên phác thảo”, trưởng phòng họ Dương có vẻ hơi miễn cưỡng, đưa lại tập bản thảo cho cô gái họ Mạc, “Chị hãy đưa những phác thảo này lên máy tính đi, chị Thanh. Còn mọi người, hi vọng mọi người khẩn trương lên, bây giờ đã là tháng mười một rồi!”

“Chị trông hỏi thử xem ý tưởng của hai nhân viên mới ra sao ư?”, cô gái tóc tém Lục Hiểu Kha sôi động nhìn Triệu Minh và Vũ Lục Hàn, “Bọn họ đã là người của chúng ta rồi mà!”

“Chị muốn chờ đợi cho đến khi chúng ta có đủ người lấp đầy những bàn làm việc còn trống kia”, Dương Ánh Nguyệt hất đầu về phía bàn trống sau lưng hai cô gái, “Những nếu hai em có thể nảy sinh ra ý tưởng gì, các em có thể trình bày...”

“Em chưa có...”, Triệu Minh thành thật thú nhận, hai má hơi ửng đỏ. Những ánh mắt lại dồn về phía Vũ Lục Hàn, và cô thấy bối rối.

“Em... em nghĩ là xanh pastel và màu trắng...”, cô lảm bảm, không dám nhìn thẳng vào bất cứ ai. Cô thậm chí không hiểu họ muốn hỏi cái gì, chỉ biết, từ nãy đến giờ họ vẫn đang tìm màu sắc chủ đạo cho bộ sưu tập, vì thế cô đã nói ngay những thứ hiện ra trong đầu mình.

Dương Ánh Nguyệt biểu hiện một sự ngạc nhiên rõ ràng khiến tất thấy tò mò. Trong khi đó, Mạc Thanh Thanh xám xịt gương mặt.

“Thật trùng hợp! Em và Mạc Thanh Thanh suy nghĩ thật giống nhau! Hai người có thể tạo thành một nhóm làm việc rất tốt đấy!”

Mọi người cười ồ lên, vỗ tay. Vũ Lục Hàn hoang mang nhìn lên cô gái tóc hồng, chỉ nhận được một cái nhìn không mấy thiện cảm.

“Tôi làm việc một mình!”

Cô gái đó nói như vậy, cầm bản thảo của mình đi ra khỏi căn phòng.

“Thanh Thanh!”, Âu Minh Hoàng, chàng trai ẻo lả với mái tóc undercut lập tức bật dậy khỏi ghế, chạy theo Mạc Thanh Thanh. Vũ Lục Hàn cảm nhận họ chính là một cặp.

“Đừng để tâm!”, trưởng phòng nhìn hai cô gái, nhưng thực chất nhìn lâu hơn về Vũ Lục Hàn, “Mạc Thanh Thanh là người có tính cách khó chịu. Cô ấy vì thua chị, không leo lên được chức trưởng nhóm này nên

ngày càng cầu bản!”

“Chị ấy ghét tất cả mọi người”, Lục Hiểu Kha nhún vai, “Bởi chúng tôi bầu chọn chị Nguyệt làm trưởng nhóm mà không chọn chị ấy. Chị ấy nghĩ rằng thực lực chị ấy hơn chị Ánh Nguyệt mà lại không được lên chức, nên luôn tỏ thái độ như vậy đó!”

“Chúng ta làm sao làm việc được với cô gái đó!”, chàng trai đeo kính Viên Khắc Hải lên tiếng, “Cô ta quát lên với tất cả mọi người! Tôi chưa từng thấy cô ta cười!”

“Chúng ta mặc kệ họ thôi!”, Trịnh Thành Nam nghiêm túc nói, “Đừng để công việc bị phân tán!”

Triệu Minh và Vũ Lục Hàn nhìn nhau, không dám nói bất cứ câu nào. Đứng ngoài cuộc vẫn là thượng sách!

“Ngày đầu làm việc của em thế nào?”, Hàm Vũ Phong nhắn tin cho cô. Vũ Lục Hàn tủm tỉm cười, nhanh nhẹn hồi đáp.

“Như đang sống trong một bộ phim vậy! Còn anh?”

Sau vài giây, điện thoại cô lại reo lên.

“Một bộ phim tài liệu chán ngắt, hay một bộ phim hài tình cảm? Anh không thích em xem phim tình cảm một mình đâu. Và cảm ơn, anh vẫn còn rất rảnh để chờ đợi tin nhắn của em.”

Hàm Vũ Phong đang ám chỉ điều gì chứ? Không lẽ hắn định ghen từ xa!

“Đây là một bộ phim hài – bi kịch chốn công sở. Và không, không có một chút “tình cảm” nào. Nghĩa đen đấy!”

“Anh sẽ bù đắp phần “tình cảm” cho em nhanh thôi...”

“Em chưa báo với bố mẹ chiều nay sẽ đưa anh về...”

Vũ Lục Hàn cắn môi, lo lắng khi gửi đi tin nhắn ấy. Cô chưa sẵn sàng cho bất cứ điều gì cả!

“Không sao, mọi việc hãy để cho anh. LÀM VIỆC cho tốt nhé, bé yêu. Anh sẽ có mặt ở đó đúng giờ em tan làm.”

“Hi vọng anh nhớ rằng mẹ em bị bệnh tim.”, cô gửi đi một lời nhắc nhở khéo léo. Nếu hắn mang cả xe limosine đến nhà cô để thông báo về sự có mặt của mình cùng con gái của hai-người-nào-đấy, cô cũng sẽ bị bệnh tim mất!

“Anh luôn đảm bảo cho sức khỏe của gia đình em. Anh yêu em.”

Dù hắn không có ở đây, nhưng hắn vẫn khiến tim cô đập liên hồi.

“Gì vậy? Anh-traí của bạn à?”, Triệu Minh nghiêng người nhìn cô, đưa hai tay lên làm dấu ngoặc kép trên không trung khi nhắc đến hai từ “anh trai”. Vũ Lục Hàn cười khổ sở.

“Thôi mà...”, cô giả giọng nài nỉ, “Bạn Triệu tốt bụng hãy giữ kín điều này giúp mình nhé!”

“Mình vẫn sẽ giữ rất kín, nếu như anh-traí bạn không ôm ấp bạn lung tung và tùy tiện hôn bạn khi đến đón bạn!”, TRIỆU MINH nói đùa, “Thật may cho bạn là chẳng có ai nghĩ anh ấy là bạn trai của bạn...”

“Người ta không tin là phải rồi”, Vũ Lục Hàn rất tự nhiên nói, “Mình chưa bao giờ có bạn trai cả, người như mình làm sao khiến người khác tin sẽ được một người kiệt xuất như anh ấy để ý...”

“Mình không có ý như vậy...”, họ Triệu đặt tay lên tay cô, “Bạn phải tự tin lên. Bạn có rất nhiều cái mà các cô gái khác không có, bạn rất hiền lành, giỏi giang và tốt bụng. Đừng đánh giá thấp mình như thế!”

“Cảm ơn”, Vũ Lục HÀN đỏ mặt cười. Triệu Minh là cô gái đầu tiên nói những điều này với Vũ Lục Hàn. Cô cảm thấy những ai có TRIỆU MINH làm bạn đều vô cùng may mắn.

“Mà bạn sẽ không ghen hả? Tiểu Lan thích anh ấy lắm đó!”

Triệu Minh chống tay lên cằm, nhìn Vũ Lục Hàn xa xăm. Vương Tuệ Lan đã đạt đến ngưỡng “hâm mộ” rồi!

“Hi vọng cô ấy không để chuyện này làm bản thân buồn rầu”, cô thành thật nói. Chẳng biết phải nói gì hơn!

Xin lỗi các bạn vì phần truyện này hơi ngắn. Mấy hôm nay sức khỏe mình không được tốt lắm, hiện giờ khả quan hơn. Mình sẽ viết phần sau dài hơn để bù đắp lại :3 Cảm ơn các bạn vì đã luôn theo dõi và ủng hộ :*

(Còn tiếp)

84. Chương 84

“Chúc buổi tối vui vẻ!”, Triệu Minh nói với Vũ Lạc Hàn khi họ đã hết giờ làm việc, văn phòng vắng dần người. Quy định chung của công ty là sáu rưỡi tan làm, tuy nhiên, chỉ đến khi người đầu tiên – Trịnh Thành Nam – ôm cặp ra về, vào lúc bốn giờ, Vũ Lạc Hàn mới biết riêng bộ phận thiết kế thời trang và thiết kế kiến trúc được tự do giờ làm – tất nhiên, không được làm việc ít hơn ba tiếng đồng hồ. Nghĩa là, dù đến sớm hay muộn, phải làm đủ ba tiếng đồng hồ mới được đứng dậy đi về; trước khi ra về phải quẹt thẻ nhân viên của mình vào chiếc máy tự động gắn trên cửa ra vào phòng, tương tự như lúc đến làm việc. Chiếc thẻ nhân viên ấy là thứ sẽ tích lũy thời gian làm việc của một nhân viên, đưa vào dữ liệu máy tính thành tích làm việc của nhân viên ấy.

Cuối tháng, nhân viên làm việc chăm chỉ, hiệu suất tốt, đúng nội quy không bỏ về sớm, sẽ được danh hiệu “Nhân viên của tháng” và được tăng 5% lương – nghĩa là rất nhiều. Người lớn tuổi nhất phòng, Trịnh Thành Nam nói, mẹo chính là ăn trưa ở công ty và xuống làm việc trong khoảng mười hai rưỡi đến một giờ trưa. Như thế, khoảng bốn giờ chiều đã có thể về nhà, tránh tắc đường, thuận tiện đi chợ nấu cơm, vào mùa đông trời lại còn sáng sủa, không thấy buồn! Vào tháng mười một này, khoảng hơn năm giờ chiều trời đã bắt đầu xám xịt. Nhiều khi năm giờ về, bước ra đường cứ như bảy, tám giờ, chán nản như thể chớp mắt một cái đã hết luôn một ngày vậy! Người chăm chỉ nhất, Dương Ánh Nguyệt, thường xuyên làm việc lúc một giờ và kết thúc lúc sáu rưỡi.

“Để cho hết hần tắc đường luôn”, cô trưởng nhóm nói như vậy. Vì bản tính chăm chỉ ấy mà cô luôn bị mọi người trêu “sẽ ế tới già vì chỉ yêu công việc”! Vũ Lạc Hàn và Triệu Minh đều đến làm việc theo giờ quy định của công ty – một giờ rưỡi – nên về lý chỉ cần làm việc đến bốn rưỡi là được ra về. Triệu Minh sau khi biết mình có quyền ra về sớm, rất hớn hờ cất đồ ra về. Nguyên nhân không phải do cô lười, mà do người được chỉ định trợ giúp, kèm cặp cô hết tháng đầu tiên làm việc – Âu Minh Hoàng – đã áy náy gãi đầu gãi tai xin Triệu Minh “kiều” cho về nhà, bởi cô bạn Mạc Thanh Thanh đã xong việc đứng dậy. Mạc Thanh Thanh dù không tỏ ra tôn trọng chàng trai luôn cun cút chạy theo cô, vẫn có vẻ không thoải mái khi trưởng phòng chỉ định anh ta giúp đỡ Triệu Minh. Vũ Lạc Hàn được Viên Khắc Hải hỗ trợ tháng đầu này, và anh ta cũng vừa mới ra về với lý do “đi tìm bạn gái”.

Cô vốn có thể về ngay, nhưng ngày đầu đi làm lại không muốn thể hiện sự lười biếng, nhắn tin cho hần báo lại giờ về và tiếp tục nghiên cứu những gì đàn anh Viên Khắc Hải vừa hướng dẫn. Nếu được về sớm thế này, cô có thể về nấu ăn một bữa để xuôi lòng bố mẹ... Phải rồi, Vũ Lạc Hàn nhìn chằm chằm vào máy tính nhưng đầu óc lại không ngừng tưởng tượng cảnh mình nấu nướng trong căn bếp gia đình sau một thời gian khá lâu không nấu ăn như vậy. Cô bỗng không dám gọi điện cho bố mẹ, đành nhắn tin báo rằng cô sẽ về sớm hơn dự kiến và nấu cơm tối. Rồi mang theo một chàng trai nữa, cô nghĩ, rùng mình khi tưởng tượng đến cảnh Hàm Vũ Phong gặp bố mẹ mình, và cô thì bắt đầu nói rằng “vâng, con đi uống rượu nợ tiền của anh ấy”...

Vũ Lạc Hàn về sau Triệu Minh nửa tiếng. Khi cô về, chỉ còn Dương Ánh Nguyệt còn đang làm việc. Cô nàng Lạc Hiểu Kha đã tốt đi từ lúc nào rồi.

Khi xuống đến sảnh chính, Vũ Lạc Hàn nghe thấy tiếng cãi nhau vọng lại.

“Đồ bất tài! Vì sao anh không thể nhớ ra việc bơm xăng trước khi ra khỏi nhà chứ?”

Giọng nói ở nốt cao ồn ào ấy chính là Mạc Thanh Thanh. Cô gái đó đang đứng khoanh tay bên cạnh Âu Minh Hoàng, người ngồi trên chiếc xe máy kiểu cổ đã hết xăng.

“Anh đã nói xe này gần hết xăng rồi! Sáng nay em còn muốn đi ra tận ngoại thành mua sắm rồi về đây, anh còn dẫu thời gian mà bơm xăng!”

“Anh không để ý trước khi đưa tôi đi à?”

Mạc Thanh Thanh đánh đá quát âm ỹ. Âu Minh Hoàng chỉ biết đỏ mặt, trông rất nóng nực, cổ thanh minh.

“Anh mới đổ xăng hôm qua mà! Em có biết đi từ đây ra ngoại thành xa thế nào không? Cửa hàng đó ở đây cũng có, sao cứ phải ra tận ngoại thành mà mua!”

“Anh đang đổ lỗi cho tôi đấy à!”, Mạc Thanh Thanh giận dữ rút lên, quay phắt người lại, đùng ngay Vũ Lục Hàn đi ra cửa.

“Cô hay nhỉ, người ta cãi nhau mà cũng đứng hóng chuyện. Tính làm bà tám để được chú ý đấy hả?”, đang trong cơn tức giận, Mạc Thanh Thanh lại thấy Vũ Lục Hàn, không ngần ngại xả tức. Mạc Thanh Thanh vốn đã không thích khi Vũ Lục Hàn đùng ý tưởng với mình. Con bé này chỉ mới vào làm ngày hôm nay, trong khi mình đã ngồi ở đây hai năm trời rồi! Khác gì cố ý so sánh bộ óc của mình không hơn nổi một con bé mới vào làm!

“Em... em xin lỗi, em chỉ vô tình đi ra...”, Vũ Lục Hàn lắp bắp thanh minh. Trước kia, cô e sợ Chu Bạch Thảo một, thì bây giờ cô sợ cô gái này mười. Cô ta không có điểm gì dễ chịu như Chu Bạch Thảo, bởi Chu Bạch Thảo không tùy tiện nói những điều khó nghe như vậy. Mạc Thanh Thanh có nhan sắc ưa nhìn, khuôn mặt trắng trẻo, thanh tú, gu thời trang ổn định và có phong thái của một tiểu thư. Có điều tiểu thư này ngàn lần không sánh được với tiểu thư nhà họ Chu.

“Tôi lạ gì mấy đứa thích hóng hớt như cô!”, Mạc Thanh Thanh không ngần ngại thể hiện mặt xấu, “Lại còn ra vẻ cừu non! Cô tưởng cô làm được ở đây đã là giỏi à? Cả cô lẫn con bạn của cô đều may mắn mà thôi!”

Vũ Lục Hàn tuy trong lòng vô cùng uất ức, nhưng ngày đầu đi làm lại không muốn gặp rắc rối. Việc cãi lại một người mới quen cũng không phải tính cách của cô. Vũ Lục Hàn vì thế chỉ biết cúi đầu im lặng, bộ dạng như đang lắng nghe thầy cô trách mắng.

“Thanh Thanh, đừng có ăn nói tùy tiện như vậy!”, Âu Minh Hoàng kéo tay bạn gái, ngoác miệng cười với Vũ Lục Hàn, một nụ cười méo mó: “Em đừng để bụng, cô ấy thường không suy nghĩ gì khi đang giận...”

“Ý anh nói là tôi không có đầu óc à!”, Mạc Thanh Thanh quay lại, giật tay mình ra, gào lên uất ức. Kèm với hành động đó, cô ta lia ngay chiếc mũ bảo hiểm cho Âu Minh Hoàng và giận dữ bỏ đi. “Tự dất cái xe cà tàng của anh về nhà đi! Tôi cóc cần!”

Rồi Mạc Thanh Thanh bỏ đi một mạch. Vũ Lục Hàn sợ hãi, chạy thật nhanh. Cô cũng chẳng muốn liên quan gì đến hai người này. Đã đi được một đoạn, bỗng nhiên Mạc Thanh Thanh quay phắt lại, khiến Vũ Lục Hàn giật mình. Cô chỉ đứng cách sau lưng cô ta có vài bước chân.

“Tôi nói cho anh biết, từ mai tôi không cần anh đến đón nữa! Còn cô...”, Mạc Thanh Thanh thấy Vũ Lục Hàn, không hiểu sao vẫn chẳng chịu buông tha, “Tôi chán ghét cái mặt cô lắm rồi! Tôi nói luôn cho cả cô nữa, ngày mai cô mà dám hé nửa lời bàn tán về chuyện này, tôi sẽ cho cô không ngóc nổi đầu dậy! Cô nên biết tôi đã làm gì với mấy con mụ hóng chuyện trong công ty rồi đấy! Cứ chõ mũi vào chuyện của người khác mà tưởng hay à? Cô thì tốt đẹp lắm ấy, đợi đấy xem từ giờ về sau cô có làm gì trong sạch được không mà...”

“Này cô gái”

Một giọng trầm trầm tĩnh và lạnh đạm chầm rãi ngắt lời Mạc Thanh Thanh. Vũ Lục Hàn suýt nữa phát khóc khi nghe thấy giọng nói ấy, còn Mạc Thanh Thanh cứng họng, nhìn chằm chằm.

“Chào... chào ngài Chủ tịch...”, Mạc Thanh Thanh lắp bắp cúi chào. Vũ Lục Hàn tròn mắt ngạc nhiên. Trước mặt hai cô gái là Hàm Vũ Phong, với bộ suit màu xám nhạt là phẳng phiu từ buổi sáng, và mái tóc vàng hoe vuốt keo cẩn thận. Từ bao giờ Hàm Vũ Phong lại là chủ tịch của Mạc Thanh Thanh? Không phải chức vụ đó thuộc về Hoàng Lâm sao?

“Tôi không nghĩ rằng một người theo đuổi nghệ thuật lại thiếu phóng khoáng và dễ nổi nóng như vậy”, Hàm Vũ Phong không thể hiện ra nhiều cảm xúc, cũng chẳng tỏ ra lạnh lùng. Thế mà những lời nói của hần lại mang một sức nặng đáng e ngại.

“Xin lỗi Chủ tịch, tôi...”, Mạc Thanh Thanh đột nhiên như một con mèo nhỏ, giống như Vũ Lục Hàn ban nãy, chỉ biết cúi đầu e sợ. Cô ta bỗng để ý thấy Vũ Lục Hàn không thèm cúi đầu mà cứ giương mắt lên nhìn, cần nắn trong bụng rằng cô là loại người không biết phép tắc, liền trừng mắt lên và gằn giọng xuống:

“Còn nhìn gì nữa mà không chào? Đây là Chủ tịch của cô đấy!”

Vũ Lục Hàn ngây ngô nhìn Mạc Thanh Thanh, cũng bối rối cúi đầu xuống. Hàm Vũ Phong đột nhiên phì cười, gây cho Mạc Thanh Thanh một phen bất ngờ cực lớn. Lần đầu tiên cô ta thấy Hàm Vũ Phong cười, và nụ cười của một người con lai đẹp tựa như một tác phẩm nghệ thuật. Mạc Thanh Thanh chợt ngỡ rằng hẳn cười vì cho rằng tính nghiêm túc của mình... đáng yêu, không đâu cười thâm, đồ mặt. Hàm Vũ Phong nhìn cô nàng tóc hồng thêm một lần, nghiêm mặt nói:

“Nếu tôi còn bắt gặp cô đối xử không tốt với đồng nghiệp của mình, tôi buộc lòng phải xem xét lại. Dù năng lực có tốt đến mấy mà không hòa nhập được với môi trường làm việc, chúng tôi không thể làm gì hơn ngoài việc thay đổi để tránh ảnh hưởng đến những người khác...”

“Tôi xin lỗi Chủ tịch, tôi sẽ tự sửa sai!”, Mạc Thanh Thanh cúi gập người một lần nữa, len lén nhìn Hàm Vũ Phong. Trong thâm tâm, cô nghĩ rằng hẳn “có một chút ấn tượng” với mình. Tuy nhiên, ánh mắt của hắn lại đang hướng về phía Vũ Lục Hàn. Điều này làm cô có phần ganh tị.

“Em không cần phải cúi chào tôi nữa đâu”, hắn nhướn miệng cười, dịu dàng nói với Vũ Lục Hàn. Thái độ quay ngoắt của ngài Chủ tịch làm Mạc Thanh Thanh suýt nữa ngất xỉu vì sửng sốt. “Chúng ta cần phải đi ngay bây giờ để kịp về nấu cơm, bé yêu ạ”, hắn ngang nhiên nói những câu “tê nhị” trước mặt người không hiểu chuyện như Mạc Thanh Thanh, lại còn nắm lấy tay Vũ Lục Hàn.

Vũ Lục Hàn len lén nhìn cô nàng tóc đỏ, nhận ra cô ta đã quá đổi bất ngờ không nói nên lời, cô lại càng bối rối cúi đầu chạy theo hắn. Hàm Vũ Phong ôm lấy vai cô, đưa cô đi sang đường, về phía chiếc Aventador của mình. Chứng kiến cảnh tượng ấy, Mạc Thanh Thanh không nói nên lời, chỉ biết trợn tròn mắt nhìn theo với sự bàng hoàng tột cùng. Chủ tịch Hàm Vũ Phong... gọi con nhỏ kia là... bé yêu?

“Thanh Thanh, em lại gây tội với Chủ tịch rồi. Em đừng nên trẻ con nữa, đừng có chấp nết nữa, rồi lại mang họa vào thân... Này, em có nghe anh nói gì không vậy?”, Âu Minh Hoàng thấy ngài sếp đang nhiech mắng hai nữ nhân viên từ xa, bối rối không biết nên làm gì, đành ngồi nhìn cho đến khi ngài sếp đi hẳn. Anh nhận ra vẻ mặt của Mạc Thanh Thanh, dừng ngay lại và lắc vai cô. Mạc Thanh Thanh tóm lấy tay anh giật mạnh:

“Anh có thấy gì không?”, cô hỏi những câu đối với Âu Minh Hoàng là vô nghĩa. Anh ta lắc đầu.

“Anh không thấy gì hả? Chủ tịch gọi cô ta là bé yêu! Bé yêu đấy!”

“Anh ta trông vậy mà cũng sến ghê gớm nhỉ?”, Âu Minh Hoàng lầm bầm. Chợt như nhận ra điều gì, anh giật nảy mình: “Chủ tịch... với Vũ Lục Hàn... có phải là... là yêu nhau à?”

Mạc Thanh Thanh không đáp, nuối tiếc nhìn chiếc Aventador phóng đi mất hút. Cứ tưởng chủ tịch để ý mình cơ đấy, Mạc Thanh Thanh thở dài. Hóa ra cũng chỉ là tưởng bỏ. Nhưng mà, thật bất công thay khi Mạc Thanh Thanh so với Vũ Lục Hàn xinh đẹp hơn hẳn, vượt trội hơn hẳn. Vậy mà ngài Chủ tịch không thèm nhìn mắt lấy một giây! Một nỗi đố kị dần hiện hữu trong lòng Mạc Thanh Thanh, khi cô nhìn sang người bạn trai Âu Minh Hoàng bên cạnh, với chiếc xe máy cũ không còn một giọt xăng. Còn Vũ Lục Hàn thì ngồi trên chiếc siêu xe đắt tiền, cùng người bạn trai ngoại quốc đẹp trai, giàu có ngất ngưỡng. Cuộc đời này vốn chẳng có công bằng!

“Tưởng gì, hóa ra cũng nhờ quen biết mới vào được công ty này!”, Mạc Thanh Thanh bĩu môi nhìn, “Anh làm gì vậy? Sao còn chưa cho tôi về nhà?”, cô ta đột nhiên quay phắt sang trách móc Âu Minh Hoàng. Anh ta lúng túng nhìn cô, nhăn nhó:

“Xe của anh hết xăng rồi mà!”

“Vậy tạm biệt, đi chào cho cái của quý này đi!”, cô nàng tóc hồng bĩu môi, bắt ngay một chiếc taxi và trèo lên xe. Âu Minh Hoàng khổ sở gọi với theo không được, xe thì nặng, chỉ biết đứng ôm chiếc xe mà gào lên thảm thiết!

“Em vẫn chưa hiểu vì sao anh lại là sếp của em à?”, Hàm Vũ Phong hài hước hỏi trên đường lái xe đến siêu thị. Vũ Lục Hàn xì mặt lắc đầu.

“A Fashionista là nhãn hiệu con của The Fashionista. Năm nào bên anh cũng yêu cầu một đơn thiết kế sau khi bên Hoàng Lâm hoàn thành gần xong một bộ sưu tập. Chẳng hạn: thiết kế viên của Hoàng Lâm đang làm một bộ sưu tập sẽ ra mắt vào Giáng sinh năm nay với chủ đề Giáng sinh. Khi mọi thứ đã gần hoàn thiện, bên anh sẽ yêu cầu một bộ sưu tập mùa đông, với điều kiện không được sử dụng trùng lặp thiết kế. Năm trước thiết kế đầu tiên thuộc về công ty của anh, chỉ nhận yêu cầu từ anh. Mười trước thiết kế sau là của Hoàng Lâm, cậu ấy sẽ gián tiếp giám sát thông qua giám đốc chuyên ngành. Không phải sáng nay anh đã bảo em, em đang làm việc cho anh còn gì?”, hắc bật cười trước biểu cảm của cô.

“Em tưởng anh nhắc đến vụ nhiếp ảnh?”, Vũ Lục Hàn trợn mắt trách móc. Hàm Vũ Phong vừa cười vừa lắc đầu.

“Em sẽ phải một mình đóng hai vai đấy bé yêu ạ”, hắc dụ dàng cười với cô, “Thiết kế, và chụp lại thiết kế. Tuy nhiên, nếu em giỏi giang và có đam mê ở một mức vừa đủ, có thể chính em sẽ là người đưa các thiết kế của em lên mặt báo. Đến lúc ấy, em sẽ được trải nghiệm thứ cảm xúc tuyệt vời nhất trên đời!”

“Nghĩa là... khi bộ sưu tập ra mắt, em sẽ được đi chụp ảnh cùng người mẫu?”, Vũ Lục Hàn phấn khích, hai má hồng hào. Hắc chỉ cười và gật đầu, cho xe đỗ lại trước một siêu thị... thuộc chuỗi siêu thị của mình. Hắc nhanh nhẹn xuống xe mở cửa cho cô, nhận thấy cô vẫn còn rất vui sướng. Vũ Lục Hàn bởi đang đắm chìm trong những viễn cảnh tươi sáng ở thì tương lai, không để ý rằng toàn bộ nhân viên im thít và nghiêm túc hắc khi thấy Hàm Vũ Phong bước vào.

“Em đã nói với bố mẹ chưa?”, hắc hỏi cô khi đi đến quầy hoa quả. Chỉ lúc này Vũ Lục Hàn mới sực tỉnh.

“Chết rồi, em vẫn chưa báo sẽ có anh đến!”, cô nhất thời quên mất, vô tư rú lên và nhìn vào hắc. Cô nhận thấy ánh mắt của hắc, lập tức cúi đầu, tự trách móc mình đã quá thành thật!

“Anh biết em sẽ như vậy mà...”, hắc thở dài, nhưng vẫn không ngừng ngắm nghía, chọn lựa thực phẩm. Vũ Lục Hàn đã quên mất mình đi mua đồ để làm gì, chỉ lú lú đi theo hắc với cảm giác tội lỗi.

“Em... em xin lỗi! Em...”

“Không cần phải xin lỗi anh vì điều đó”, hắc ngược lại, vẫn rất thoải mái, vui vẻ. Hắc thậm chí còn giơ hai bông cải lên để Vũ Lục Hàn chọn một. “Rau cải tốt cho bệnh tim của mẹ em”, hắc nhận xét.

“Anh... không giận em à?”, cô rụt rè hỏi. Có ai mang bạn trai về ra mắt bố mẹ, lại không báo nửa lời với bố mẹ không! Hàm Vũ Phong vẫn thản nhiên quay đi chọn đồ.

“Anh không có gì để giận em”, hắc nhìn cô cười, “Anh cũng đâu có giới thiệu em một cách tử tế với bố anh!”

“Này, em không cố ý trả thù...”, Vũ Lục Hàn bỗng nhiên lúng túng, ôm lấy cánh tay hắc. Hàm Vũ Phong quay lại vuốt nhẹ tóc cô:

“Không ai nghĩ như vậy đâu!”

Tuy hắc đã hết sức thoải mái như bao người con trai bình thường đang đi mua đồ ăn khác, Vũ Lục Hàn vẫn thấy day dứt trong lòng. Cô không để tâm đến những gì hắc đã mua, điều này mới khiến hắc phiền lòng.

“Em hay anh mới là người nấu cơm đây?”, Hàm Vũ Phong nhìn cô chọc ghẹo. Vũ Lục Hàn đỏ mặt, liếc nhìn vào giỏ hàng, nhận ra cô chẳng biết nấu món ăn gì với những thứ đang nằm trong đó.

“Em... em không biết...”

“Nếu anh làm bữa tối hôm nay, ngay bây giờ em sẽ vui hơn chứ?”, hắc càng dỗ dành, Vũ Lục Hàn càng xấu hổ. Cô không đáp, gật đầu, tiếp tục lú lú đi theo hắc. Vũ Lục Hàn vô cùng ngạc nhiên trước kiến thức của hắc về việc chọn đồ ăn. Cứ như thể hàng ngày hắc thường tự đi siêu thị, mua đồ về nấu vậy.

“Anh phân biệt được các loại cá ư?”, cô tròn mắt hỏi khi Hàm Vũ Phong mua nguyên bốn khoang bụng cá hồi tươi nguyên được chế biến tại chỗ ở siêu thị.

“Bạn của anh là người đạt giải Master Chef khi mới mười lăm tuổi, Vũ Lục Hàn ạ”, hần hài hước nhắc lại cho cô về thành tích của Trần Hải Minh; và cô không biết làm gì hơn ngoài đỏ mặt gật đầu, thừa nhận rằng Trần Hải Minh là bạn của hần đến nay đã mười năm rồi. Mười năm ở bên cạnh Master Chef mà không biết gì về nấu nướng, chỉ có thể là loại học trò vô cùng “tối dạ và không có tố chất” thôi!

“Anh nghiêm túc về việc nấu ăn chứ?”, cô cũng vô cùng nghiêm túc hỏi lại. Hàm Vũ Phong mua toàn những nguyên liệu lạ lẫm đối với cô, có muốn cô cũng không thể nhúng tay vào giúp được! Trái với sự lo lắng quá mức của cô, Hàm Vũ Phong chỉ tự tin cười mà không đáp lại một lời.

Sáu giờ, chiếc Aventador hiện ngang dừng lại ngay trước cổng nhà Vũ Lục Hàn. Chưa bao giờ chiếc xe này vòng vào ngõ. Và cũng chưa bao giờ, từ sau lần đính hôn của Vũ Lục Hàn, khu này lại có một chiếc xe sang lạ như vậy xuất hiện. Đúng giờ đi làm, Lý Tâm Tâm đứng sững mình nhìn chiếc Aventador và Vũ Lục Hàn. Chị Lý sung sướng chạy đến nhìn Vũ Lục Hàn, bày tỏ một niềm phấn khích thật lòng:

“Chúc mừng! Không ngờ em đã làm được đến thế này, chị đã bảo em bỏ ngay trò bưng bê cà phê rồi mà!”, chị Lý liếc nhìn Hàm Vũ Phong, người đang bận rộn lấy các loại túi sách ra từ trong xe, hai má chị hồng lên một tí: “Đẹp trai quá, ga lăng quá! Ôi, giá như chồng chị có một tí thôi...”

“Chị, anh Lý Thành cũng rất đẹp trai, và rất tốt bụng mà! Năm nào anh ấy cũng làm ông già Noel đi khắp các nhà tặng quà, làm gì còn ai yêu trẻ con hơn anh ấy nữa!”

“Nào, không thể sánh với người kia của em được...”, Hàm Vũ Phong đang kiên nhẫn chờ đợi, thấy ánh mắt Lý Tâm Tâm lên nhìn mình, cười tí mắt tỏ ý chào hỏi nhưng lại làm chị Lý ngại ngùng đỏ mặt, “Này, như thế có dễ mất không?”

“Chị đừng lo, lúc này anh ấy mới dễ tính. Chị không muốn biết lúc em mới gặp, anh ấy là người thế nào đâu...”, Vũ Lục Hàn thì thầm, rùng mình tưởng tượng lại những lần mới gặp hần. Cô chỉ thấy sợ hãi, lúng túng trước một kẻ to lớn, xa lạ và rất đáng sợ.

“Thôi, hi vọng một ngày nào đây chị em mình nói chuyện được nhiều hơn, chị không làm phiền đâu...”, Lý Tâm Tâm liếc đồng hồ đeo tay, len lén cười trước hần rồi chào.

“Em hỏi thăm mọi người nhé!”, Vũ Lục Hàn gọi với theo, chị Lý gật đầu rồi leo thẳng lên xe của đức ông chồng đang đợi sẵn ở đầu ngõ.

“Anh nghĩ là cô gái đó rất vui khi em không làm việc cho cô ấy”, Hàm Vũ Phong đùa giỡn, dù tay xách rất nhiều túi vẫn rất hăng hái đỡ cho Vũ Lục Hàn để cô tìm chìa khóa mở cửa. Thế nhưng điều làm Vũ Lục Hàn bất ngờ chính là việc cửa không hề khóa! Hần bố mẹ đã chờ đợi sẵn rồi, cô lẩm bẩm, nuốt khan, tự nhiên thấy tim đập mạnh hơn một chút. Mang một người xuất chúng như Hàm Vũ Phong về nhà, cô còn phải lo lắng cái gì?

Chẳng phải lần đầu tiên đưa bạn trai về ra mắt bố mẹ, ai cũng lúng túng sao?

“Bố mẹ ơi...”, Vũ Lục Hàn ngáp ngừng một lúc mới lấy hết can đảm gọi khi cửa không khóa mà chẳng ai lên tiếng. Thậm chí đèn trong nhà cô cũng không mở.

“Bố mẹ em có thường xuyên để cửa mở không?”, hần quan tâm hỏi, tuy lại không có phản ứng lo lắng như cô.

“Đây là lần đầu tiên”, cô thành thật thú nhận. Vũ Lục Hàn đi vào, khóa ngay cửa bên ngoài và đi thẳng vào cửa chính ở trong. Cánh cửa này cũng không khóa. Trong khi Vũ Lục Hàn đang lo lắng, đèn đột nhiên mở và bố mẹ Vũ Lục Hàn lao ra cùng với rất nhiều hoa.

“Chúc mừng con, chúc mừng con!”, bố mẹ cô đã sung sướng ôm lấy cô và hô lên như thế. Họ muốn chúc mừng cô đã có một công việc mơ ước, ổn định, không thể tuyệt hơn được nữa!

“A surprise party!”, Hàm Vũ Phong cười cùng lúc chứng kiến ba người trong gia đình họ Vũ thể hiện sự gắn kết với nhau. Hai ông bà Vũ ngay lập tức nhìn hần, bối rối kèm theo một sự... hãnh diện mà Vũ Lục Hàn không hiểu nổi.

“John... John Amy?”, ông Vũ lúng búng nhìn hần hỏi, chỉ nhớ mang máng tên hần. Cả gia đình có lẽ chỉ Vũ Lục Hàn am hiểu tiếng Anh nhất; nhờ hỏi Vũ Lục Hàn mà vốn tiếng Anh của ông cũng có, nhưng rất

ít. Hàm Vũ Phong lắc đầu cười, tỏ ra gần gũi để trấn an sự ngượng ngùng của vợ chồng họ Vũ.

“James Adam. Bác không cần phải nói tiếng Anh, cháu rất hiểu bác”, hân hoan tỉnh nói. Ông bà Vũ thở ra, nhìn nhau gật đầu.

“Chào... chào cậu... Tôi là bố của... Vũ Lục Hàn”, bố cô lập tức thể hiện sự uy nghiêm của một người chủ gia đình, nghiêm túc bắt tay Hàm Vũ Phong. Hân đang xách một đồng hồ, cười tươi trước tiên, kể đến loay hoay đặt đồ xuống để bắt tay bố của bạn gái. Bà Vũ thấy vậy, vội vàng chạy đến định giúp đỡ. Thế nhưng thanh niên Hàm Vũ Phong khỏe mạnh đã dồn hết các loại túi sang bên tay còn lại, để một tay bắt tay ông Vũ.

“Tôi... là mẹ của Tiểu Hàn...”, bà Vũ rụt rè bắt tay hân, và thấy rất vừa lòng khi hân thoải mái đáp lại một cách vui vẻ. Vũ Lục Hàn là kẻ bối rối nhất, chẳng biết phải nói gì. Và rồi cô nhận ra, trong nhà mình không chỉ có bốn người!

“A, xin chào...”, người này giờ vẫn ngồi trên chiếc ghế sofa lúc này lên tiếng, kèm theo hành động đứng dậy và đến gần hân.

“Chào anh, tôi là... ờ, hàng xóm của Vũ Lục Hàn...”, anh Trương, kẻ vẫn còn ngồi ở nhà cô từ đầu giờ chiều đến giờ, kẻ vất óc nghĩ đủ chuyện kể để lấy lòng ông bà Vũ từ chiều đến giờ, đứng lên bắt tay hân. “Có thể cậu không nhớ tôi đâu, nhưng tôi...”

“Tôi vẫn nhận ra anh”, hân nhìn thẳng vào mắt họ Trương, làm anh ta có một chút bất ngờ kèm theo... bị uy hiếp. Anh ta vẫn còn rợn tóc gáy trước cái nhìn của hân vào buổi tối lần trước. Chẳng hiểu vì sao một đứa con trai trẻ hơn anh vài năm tuổi lại có ánh mắt rợn rợn như thế. Anh vẫn thường tự trấn an mình rằng lúc đó vì say nên mới trông gà hóa quýt, nhưng lúc này thì tên đó vẫn thật sự khiến anh... chột dạ vì sợ!

“Sao anh... ở đây?”, Vũ Lục Hàn ngạc nhiên thốt lên. Ông bà Vũ nhìn nhau một hồi rồi quay sang nhìn anh chàng hàng xóm.

“Tôi... sang... chia vui...”, anh Trương nói ra một số từ nghe chẳng liên quan, rồi xin phép cáo về. Dù trong bụng rất mong được ở lại, nhưng đến khi bà Vũ tự tay khóa cổng lại kèm theo nụ cười tạm biệt tươi rói, anh Trương đành phải ủ rũ đi về. Mất cả buổi chiều lấy lòng họ, anh ta nghĩ, vậy mà đến lúc quan trọng nhất lại phải đi về! Đúng là phí phạm quá!

“Hai bác hãy để cháu”, Hàm Vũ Phong nói ngay khi thấy bà Vũ và ông Vũ định nhảy vào bếp. Ngay cả Vũ Lục Hàn cũng không có phần làm. Hân khéo léo gợi ý để cô “kể cho bố mẹ nghe về ngày đầu làm việc”, thỉnh thoảng hân lại nói một vài câu khi được hỏi. Ông bà Vũ quá mức sung sướng, liếc nhìn anh chàng ngoại quốc đứng trong bếp của mình một cách xuýt xoa và ngưỡng mộ.

Vũ Lục Hàn sợ hãi, lảng tránh hết mọi câu hỏi dạng “con gặp cậu đó như thế nào”, “cậu đó có yêu con thật không”, “con có thích cậu đó không”, “đã kéo dài bao lâu rồi”, “abcxyz”,... Cô chỉ nói rằng sẽ chia sẻ vào lúc không có hân, nghĩa là ngày mai. Cô không thể nói trước mặt bố mẹ rằng kẻ kia là kẻ cô đang... thiếu tiền. Bố mẹ cô sẽ hiểu nhầm rằng hân đến với cô vì... sợ mất tiền, dù rằng mới đầu, hân đến với cô vì sợ mất tiền!

Vũ Lục Hàn đã dành xong bố mẹ, lên vào bếp với hân. Hàm Vũ Phong khiến cô hơi nhìn đã muốn chết tim. Hân đã cởi áo vest, vắt cẩn thận lên một chiếc ghế. Tay áo sơ mi xắn lên tận khuỷu, để mở cổ áo; bộ dạng tập trung và bàn tay điệu nghệ của hân khiến cô không thể rời mắt. Cứ như đang được chứng kiến một vị bếp trưởng người Anh đang chế biến trong căn bếp hạng sang của một nhà hàng sang trọng vậy. Hân làm sạch sẽ các miếng cá hồi, thuần thực xắt nhỏ bằng con dao không còn sắc mà cô hay sử dụng để thái thịt. Cô thậm chí không biết Hàm Vũ Phong mua hân một con vịt – chính xác chỉ là một lườn vịt. Trong khi hân đang chế biến cá hồi và thịt vịt, trên bếp đã có thứ gì đó đang được nấu rất thơm. Hàm Vũ Phong nhận ra Vũ Lục Hàn ngây ngốc nhìn mình ở cửa bếp, ngay lập tức mỉm cười.

“Em có muốn làm phụ bếp không, bé yêu?”

“Ồi... đừng gọi...”, cô lí nhí nhìn hân, đỏ mặt, chỉ sợ bố mẹ nghe được sẽ xấu hổ. Hân vẫy tay, Vũ Lục Hàn lại lon ton chạy đến.

“Em muốn làm món gì đó...”

“Em chỉ cần làm món đơn giản nhất thôi”, hần cười, rửa tay và mang ra bột mì, sữa tươi kèm một quả trứng. “Đây là những nguyên liệu làm bánh bông lan. Trứng không ảnh hưởng đến bệnh tim của mẹ em, tuy nhiên người có cholesterol cao nên ăn trứng điều độ hơn. Các loại bơ hoặc pho mát cũng không nên dùng bởi chứa nhiều cholestero, kể cả sữa tươi cũng là loại không kem, ít đường. Các loại hạt sẽ cải thiện bệnh tim của mẹ em, hãy nhớ, anh sẽ làm bánh bông lan hạt óc chó để tráng miệng. Trong tủ lạnh đã có hạt điều, hạt óc chó, hạt lanh, mẹ em nên ăn những loại ấy, có thể nấu thành súp hoặc làm bánh. Nhớ nhé, ngày mai em có thể làm lại món bánh bông lan này, phần cốt làm đúng như em đang làm đây, thay hạt óc chó bằng các loại hạt còn lại mà em cảm thấy mẹ sẽ thích. Và nữa...”

Vũ Lục Hàn còn đang choáng váng trước những thông tin đáng sửng sốt hần cung cấp, hần đã lại xoay người, mở tủ lạnh, chỉ cho cô một đồng hộp nhựa loại tốt đựng đồ ăn, xếp ngay ngắn trong tủ.

“Em nhớ nhé, kia là bột yến mạch. Mỗi sáng em hoặc bố pha cho mẹ một cốc bột yến mạch. Ở Anh người ta hay uống bột yến mạch để giữ cân nặng cơ thể ở mức khỏe mạnh, và rất tốt cho bệnh tim. Kia là cá hồi, lát nữa anh sẽ làm món cá hồi ăn sống, nếu mẹ em ăn được, hãy chế biến thành gỏi cá hồi cho mẹ; còn không em có thể làm chín lên cùng nhiều cách chế biến như các loại cá bình thường khác. Đó là quả bơ. Một cốc sinh tố bơ không đường không sữa, hoặc chỉ cần xắt nhỏ cho mẹ ăn sau bữa chính. Bên cạnh bơ là quả việt quất, em đã ăn rất nhiều rồi, loại quả này sẽ giảm cholesterol đọng ở thành mạch máu, rất hợp để cải thiện bệnh tim của mẹ em. Một ngày mẹ em chỉ cần ăn một cốc việt quất là đủ. Kia là đậu đen, nấu chè đậu đen cho mẹ ăn sáng, có thể xen kẽ với bột yến mạch để đỡ bị ngấy. Quả hạnh đào khô, em thấy chưa, ở ngay bên cạnh hạt óc chó, hạt điều, hạt lanh. Để mẹ em không quá ngấy, em có thể mua sữa chua không đường về cho mẹ và thả vài quả hạnh đào khô vào, có thể mua chocolate hạnh đào cũng được, tuy nhiên mẹ em không nên ăn ngọt nhiều. Kia là rau, rất nhiều loại rau. Em nên sử dụng nhiều loại rau có màu xanh đậm, tẹo nữa anh sẽ sử dụng rau cải. Cho mẹ ăn rau xanh mỗi ngày, mẹ em sẽ cải thiện được bệnh rõ rệt. Nào, nhớ hết đồ ăn trong tủ chưa?”

“Ghi lại rồi...”, Vũ Lục Hàn hết hồn nhìn hần, hoàn toàn choáng váng trước những gì hần vừa nói. Cô vốn đã nghiên cứu rất nhiều loại sách vở về bệnh của mẹ, rốt cuộc không thể nào vượt qua được Hàm Vũ Phong. Hần ngay cả nghiên cứu về bệnh tim cũng đã giỏi hơn cô rồi!

“Anh... biết những cái này... từ đâu thế?”, Vũ Lục Hàn rụt rè hỏi khi đứng bên cạnh hần trộn bột làm bánh. Hàm Vũ Phong đang điều luyện trộn gia vị ướp món vịt quay, khẽ nhếch miệng:

“Một nửa từ Trần Hải Minh, một nửa từ những quyển sách ở nhà”, hần ngừng vài giây, quay sang nhìn Vũ Lục Hàn bằng đôi mắt nâu sâu hút, “Ông ngoại anh mất vì bệnh tim.”

“Ồ, em xin lỗi”, cô bối rối cúi đầu, cảm cúi trộn bột để tự xoa đi cảm giác xấu hổ của mình. Hàm Vũ Phong phì cười nhưng cũng chẳng lên tiếng. Trước hần, cô vẫn thấy mình thật nông cạn và trẻ con.

“Một mình cháu làm hết những món này sao?”, bà Vũ ngạc nhiên thốt lên khi thấy trên bàn toàn là những món “hạng sang” so với gia đình họ: cá hồi trộn nước sốt cải cay, chia thành bốn suất với bốn đĩa; lườn vịt quay; súp củ atiso nghiền mịn; tráng miệng bằng bánh bông lan quả óc chó. Hàm Vũ Phong không quên mang theo một chai rượu hảo hạng Châteauneuf, để mời riêng bố của Vũ Lục Hàn. Hần dành cho cô một cốc dâu tây xay nhuyễn với whipping cream, còn cho mẹ cô là một ly sữa đậu nành nguyên chất.

“Cháu ở riêng từ năm mười ba tuổi”, Hàm Vũ Phong thành thật thú nhận, “Ồ Anh, bọn cháu có quyền thi bằng lái xe và ra ở riêng khi đủ tuổi vị thành niên.”

“Vậy là cháu tự mình chăm sóc từ năm mười ba tuổi đến giờ?”, bố Vũ Lục Hàn cũng không giấu được sự bất ngờ lẫn thán phục, nhìn sang Vũ Lục Hàn bằng cái nhìn hãnh diện nhất.

“Không ạ, trước đó cháu rất qua loa, vì cháu nghĩ cháu còn trẻ”, hần cười, rót rượu vào cho ông Vũ, “Chỉ đến khi gặp được một người bạn thích nấu ăn, cậu ấy mới chỉ dẫn cho cháu làm những cái này!”

Một bữa gặp mặt có vẻ sẽ rất hoàn hảo, Vũ Lục Hàn nghĩ bụng. Sẽ phải giải thích thế nào cho mấy câu hỏi ngày mai đây...

“Hai cháu gặp nhau như thế nào vậy? Con bé kia nhất định không chịu nói...”, bà Vũ cũng nhất định không chịu bỏ qua. Vũ Lục Hàn lo lắng nhìn hần, cúi đầu không dám nhìn ai nữa.

“Bọn cháu gặp nhau ở bữa tiệc từ thiện trong trường Vũ Lục Hàn”, Hàm Vũ Phong nói một câu trôi chảy đến nỗi chính cô cũng tin là thật, “Cháu đi cùng em gái cháu đến trường, và cháu đã rất ấn tượng với Vũ Lục Hàn.”

“Ồ, cháu có phải là đứa anh trai của con bé ở với nó không? Ôi nó hay nhắc đến cháu lắm!”, bà Vũ cũng chẳng thêm ý tứ mà hô lên, Hàm Vũ Phong cũng gật đầu đồng tình như thể đó là điều hiển nhiên vậy. Bố cô sung sướng nháy mắt với vợ, chỉ có Vũ Lục Hàn là cúi gầm mặt xuống vì biết không-có-lời-nào-là-thật! Rốt cuộc cô, cùng với sự tiếp tay của hần, vẫn cứ che giấu sự thật “động trời” ấy!

“Thế em gái cháu đâu, sao hôm nay không đưa đến đây?”, bố cô tiếp lời, nhăn trán suy nghĩ, “Con bé tên gì nhỉ? Vũ Lam à?”

Không khí đông cứng lại trong vài giây, Vũ Lục Hàn liếc sang hần, nụ cười của hần cũng đóng băng lạnh trên gương mặt đẹp đẽ kia rồi!

“Em gái cháu... về Anh quốc rồi”, hần đáp rất nhanh. Đường như bộ óc kia chỉ dùng để tính toán.

“Ồ, thế em gái cháu cũng là người con lai như cháu à?”, bà Vũ quan tâm hỏi. Hần bật cười, có vẻ đã thoát khỏi trạng thái “bị đóng băng”:

“Chỉ là em họ của cháu thôi. Em cháu không phải người lai.”

Vũ Lục Hàn cả bữa ăn không nói được câu gì, bố mẹ cô cũng chỉ thích nói chuyện với tên con lai đang tỏ ra duyên dáng và lịch sự kia. Tuy nhiên, mỗi khi cô liếc nhìn hần, cô lại bắt gặp ánh mắt hần hướng về mình với thông điệp “lát nữa chúng ta cần nói chuyện”. Thông điệp đó chẳng tốt một tí nào!

“Thế hai đứa định... lúc nào?”

Câu hỏi lửng lơ của bố Vũ Lục Hàn khiến con gái ông giật mình hoảng hốt. Không phải bố lại say rồi đấy chứ?

“Người Anh thường nói, cặp đôi nào kết hôn vào tháng sáu sẽ hạnh phúc đến suốt đời”, hần đáp như vậy và quay sang cười giả ngốc với cô gái ngồi cạnh. Vũ Lục Hàn không chỉ cứng họng mà còn thấy ghét lây khuôn mặt tự kiêu kia.

“Ở London thời tiết luôn thất thường, rất khó chịu”, hần lại nhìn ông bà Vũ, “Tuy nhiên tháng sáu là tháng thời tiết thuận lợi, đẹp trời nhất ở Anh. Cháu sẽ rất hân hạnh nếu một ngày nào đó gần đây được mời hai bác đến Anh quốc, đi chơi thật thoải mái, và gặp mẹ cháu, Libby Adam...”

Khỏi cần hần phải nói hết câu, ông bà Vũ đã thấy sướng râm ran trong người!

“Vì sao cháu lại thích con gái bác?”

“Cháu đang yêu Vũ Lục Hàn. Vì cô ấy là người duy nhất luôn yên lặng trước mọi chuyện. Cháu thích cảm giác yên lặng mà cô ấy mang lại, cháu thấy bình yên.”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt mỗi khi nghĩ lại câu nói ấy của hần. Hần yêu cô vì cô là người yên lặng nhất. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu có người yên lặng hơn?

“Cháu có được phép...”

“Được, được, cháu cứ tự nhiên!”

Hàm Vũ Phong, sau khi nhất quyết đòi dọn dẹp và rửa bát, quay đi quay lại đã thấy Vũ Lục Hàn đang ở trên phòng của cô. Chính xác hơn, Vũ Lục Hàn nói với hần cô muốn đi tắm. Hàm Vũ Phong biết thừa cô sẽ không tắm, ngồi nói chuyện một lúc với ông bà Vũ, sau đó xin phép đi lên để gặp Vũ Lục Hàn. Bình thường, ở nơi hần sinh sống, các chàng trai sẽ vô tư đến gặp bạn gái, không cần phải câu nệ điều gì. Nhưng hần biết châu Á rất khác châu Âu, đồng nghĩa với việc phải có sự đồng ý của bố mẹ, hần mới được tự tiện qua lại.

Hần lịch sự gõ ba lần lên cánh cửa, vài giây sau, Vũ Lục Hàn mở cửa phòng ngay lập tức. Cô quả thật toát ra mùi hương rất dễ chịu, quàng một cái khăn bông quanh cổ và lau mái tóc ngắn còn ướt.

“Vậy là nửa tiếng sau em mới đi tắm”, hần kết luận và chứng kiến má cô đỏ hồng lên.

“Em phải tiêu hết đồ ăn mới đi tắm được...”

Hàm Vũ Phong ngồi vào bàn học của Vũ Lạc Hàn, ngắm nhìn bức ảnh của cô hồi còn nhỏ, đạt giải môn cờ vua giữa các trường tiểu học. Vũ Lạc Hàn xinh xắn trong bộ váy bò màu xanh lục đậm, nở nụ cười đáng yêu, một tay ôm gấu bông là giải thưởng, tay kia nâng chiếc cúp nhỏ bé bằng thủy tinh trong suốt có hình quân Vua trắng. Cô bé Vũ Lạc Hàn rất tự hào nở nụ cười xinh đẹp, ánh mắt long lanh vui sướng kèm sự hãnh diện trước giải thưởng đầu tiên của mình.

“Em có vẻ chơi cờ vui rất giỏi”, Hàm Vũ Phong nhếch miệng cười, không quay lại nhìn. Vũ Lạc Hàn đỏ mặt đứng nép trong nhà tắm... thay nốt đồ, nói vọng ra:

“Em chỉ chơi ở hạng xoàng thôi. Bây giờ cho em đi thi quốc tế, em sẽ rút đài chỉ sau ba nước bị chiếu tướng...”

Vũ Lạc Hàn cũng vừa đạt giải thành phố môn cờ vua giữa các trường đại học. Một thành tích mà hãnh cho là tốt.

“Em có muốn đấu với anh không?”

“Đấu cờ vua? Với anh?”, Vũ Lạc Hàn thò ra nhìn hấn, vẫn chưa hết đỏ mặt. Hàm Vũ Phong cũng biết chơi cờ vua?

“Anh chưa từng bỏ qua bất cứ môn thể thao nào”, hấn kiêu ngạo ngồi thẳng dậy, tựa hông vào bàn học của cô và khoanh tay, nhìn thẳng vào Vũ Lạc Hàn, “Chỉ là anh có muốn giỏi môn này hay không thôi. Em có đủ liều lĩnh để thi đấu với một người Anh không?”

Vũ Lạc Hàn ngẩn ngơ nghĩ, tên này quả là kiêu căng thật! Cô hiên ngang bước ra ngoài, hất cằm lên nhìn hấn thách thức:

“Em có thể có Elo không cao, nhưng anh nhất định phải thán phục em đấy!”

“Điều đó phụ thuộc vào khả năng thuyết phục của cô thôi, cô Vũ”, hấn lại nhìn cô bằng cái kiêu-lôi-cuốn-chết-người. Vũ Lạc Hàn thật sự đã bất tỉnh trong vài giây!

“Anh không được làm như vậy trong lúc đang thi đấu! Em sẽ coi như anh làm em bị phân tán và anh sẽ thua cuộc!”, cô rất cứng rắn ngẩng cao đầu, chạy vụt qua hấn tìm bộ cờ vua, tay run lấy bầy bởi tim đã đập vượt quá mức quy định. Có đối thủ đánh cờ nào lại nguy hiểm như người này không!

Hàm Vũ Phong và Vũ Lạc Hàn ngồi về hai phía mép giường, với bàn cờ vua ở giữa. Vũ Lạc Hàn nhận quân trắng, Hàm Vũ Phong nhận cờ đen.

“Lady first.”

Không nhìn, không nhìn! Vũ Lạc Hàn đã tự chủ không được nhìn hấn sau mỗi một câu hấn nói, vì ngay cả không dùng tiếng mẹ đẻ, thứ tiếng Anh giọng Mỹ của hấn vẫn đủ sức làm cô bị hạ gục. Có người Anh nào nói giọng Mỹ quyến rũ như thế không? Không biết hấn nói tiếng Anh sẽ như thế nào nhỉ... Ôi không, cô mất tập trung rồi! Vũ Lạc Hàn Ác Quỷ nhảy ra, ôm đồm ba xiên một phát vào mấy ngón tay của cô. Nào, nghĩ ra nước cờ làm hấn khốn đốn đi!

Vũ Lạc Hàn đi quân trắng lên hai ô. Hàm Vũ Phong mỉm cười, ngay lập tức cũng đẩy quân đen của mình lên hai ô như thế.

“Em có điều gì vương bận sao, bé yêu?”, hấn bắt đầu chọc ghẹo. Vũ Lạc Hàn nguây nguây lắc đầu.

“Đừng hòng quyến rũ em!”

“Quyến rũ em à?”, hấn phá lên cười, liếc nhìn bàn cờ và đáp trả nước đi của cô. Hấn thậm chí không hề suy nghĩ. Vũ Lạc Hàn bối rối trong vài giây.

“Anh sắp bị kết tội gây mất trật tự an ninh đấy!”

“Em đáng yêu quá...”, hấn đưa quân mã lên trước quân hậu. Vũ Lạc Hàn lại mất vài giây suy nghĩ.

“Anh có chắc không?”, Vũ Lục Hàn hồi hộp xen lẫn phần khích hắt văng hai quân tốt của Hàm Vũ Phong, đặt quân mã trắng của mình chêm chệ giữa một hàng quân màu đen. Hắn liếc nhìn qua bàn cờ, rồi lại thông thả nhìn cô.

“Hấp tấp là một điểm yếu của cô đấy, quý cô đáng yêu ạ. Chiêu tướng.”

Vũ Lục Hàn trợn mắt nhìn vài giây, không thể tin rằng chính mình vừa dùng quân mã trắng... dọn đường cho hắn mang quân hậu sang chiếu vua. Toát mồ hôi. Vũ Lục Hàn không chịu thua, đẩy ngay quân tượng lên che chắn. Quả nhiên Hàm Vũ Phong phải lùi hậu về.

“Kiêu ngạo cũng là một điểm yếu của ngài đấy, ngài Adam!”, Vũ Lục Hàn di chuyển xong nước đi, nhìn thẳng vào mắt hắn. Trong đôi mắt nâu khói ấy là cả một câu chuyện kiêu ngạo nhưng khô khan.

“Tự tin vào bản thân không thể coi là sự kiêu ngạo”, hắn không rời mắt khỏi cô, dùng chính quân lính đen uy hiếp vị tướng đầu ngựa của Vũ Lục Hàn. Thật là một sơ suất! Cô bối rối nghĩ. Cô đã có thể chiếu tướng ngay bước tiếp theo này nếu như cô không bị uy hiếp quân mã! Cô đã nghĩ hắn sẽ nhìn ra nước đi sắp bị chiếu để làm dày hàng thủ lên. Vậy mà hắn lại bất ngờ tấn công, không thêm phòng thủ! Một kẻ quá mức kiêu ngạo!

“Anh có biết bảy tội ác trong Kinh thánh không? Anh là một kẻ có quá nhiều kiêu ngạo!”, cô lườm hắn, đành phải di chuyển quân xe mà không thể chiếu tướng. Hàm Vũ Phong cười khúc khích, liếc nhìn nước đi của cô, lại chống khuỷu tay lên đầu gối, tựa bàn tay lên cằm và nhìn cô ám muội.

“Cô gái ạ, nếu có một tội ác thứ tám là Đáng yêu, thì cô có quá nhiều đáng yêu!”

Hàm Vũ Phong một lần nữa mang quân hậu ra trận. Vậy là Vũ Lục Hàn mất một quân tượng trắng. Cô thót tim nhìn quân tượng của mình đang bị mân mê trong lòng bàn tay hắn. Có thật Hàm Vũ Phong không buông tha cho bất cứ môn thể thao nào không? Đến cả môn thể thao về trí tuệ hắn cũng đã chinh phục, còn môn nào cô có thể vượt qua hắn đây!

“Em cần suy nghĩ lâu thế sao?”, Hàm Vũ Phong không chịu ngừng trêu chọc cô. Vũ Lục Hàn liếc mắt lườm hắn, chống cả hai tay vào má, chăm chú tìm hướng lật ngược thế cờ. Tất cả các nước hiện giờ đều không chiếu tướng được, cô hậm hực nghĩ. Hắn như đọc ra suy nghĩ của cô, nửa đùa nửa thật nói:

“Nếu em chỉ khẳng khái chiếu tướng thì em sẽ phò ra rất nhiều lỗ hổng. Chẳng hạn quân xe của em ở đây, nhìn có vẻ như em sẽ ăn được quân mã của anh, nhưng em lại đang bị quân hậu đe dọa, thấy không? Quân mã của em, đi về phía này sẽ bị lính hạ, đi về phía kia sẽ bị hậu chiếu vua, đi ra đây em sẽ mất quân xe này. Nếu em không tìm cách giải quyết quân hậu và quân mã của anh, em sẽ thua ván cờ này chỉ trong ba lần di chuyển nữa.”

Giọng nói của Hàm Vũ Phong đều đều, như một loại thần dược khiến cô một bước nhìn thấy toàn bộ thất bại của mình. Đúng là cô quá hấp tấp, chỉ mong chiếu tướng để hắn bẽ mặt, mà không nhận ra bản thân sắp thua cuộc. Hàm Vũ Phong chỉ nhìn liếc vào bàn cờ trước mỗi lần ra quân, vậy mà hắn cũng đọc được hết các nước cờ của đối thủ. Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn hắn, không biết nên xấu hổ hay thán phục.

“Đừng bỏ cuộc nhé. Nếu em tìm ra nước đi đúng, anh cũng sẽ thua chỉ trong ba nước”, Hàm Vũ Phong tủm tỉm cười nhìn cô. Đối thủ này không biết là dễ chịu hay khó nhằn nữa!

“Anh phải để em nghĩ đã!”, cô làu bàu để che đi cái “ngượng”. Cô dồn hết sự tập trung vào ván cờ, trong đầu hiện lên các thế giải cờ khó mà cô đã được học để đi thi thành phố. Hàm Vũ Phong vì sao nhìn thoáng qua cũng thấy mà cô nhìn mãi lại không thấy? Đúng là bực mình mà! Bị người yêu trêu chọc và hạ đo ván ngay chỉ sau vài bước đi, còn đâu danh hiệu quán quân giải cờ vua thành phố!

“Em có muốn cá cược không?”, hắn cười ám muội hỏi. Vũ Lục Hàn trợn mắt nhìn hắn, hai má đỏ hồng lên vì ngại ngùng và tập trung khiến hắn buồn cười.

“Cá cược cái gì?”

“Nếu em tìm thấy nước đi chiến thắng của em, chỉ cần tìm ra thôi và chúng ta kết thúc ván cờ, em muốn làm gì anh cũng được. Còn nếu em tìm thấy nước đi chiến thắng của anh...”, Hàm Vũ Phong dừng lại bất ngờ, tim cô như cũng dừng lại theo, “Thắng sáu này chúng ta kết hôn nhé?”

85. Chương 85

Vũ Lục Hàn di chuyển quân tượng. Trong khi hắn vẫn thông thạo sử dụng quân tốt của mình. Hắn vẫn còn trong tay năm tốt, hai xe, một tượng, một mã, vua và hoàng hậu. Trong khi Vũ Lục Hàn đã mất sạch lính, mất hai quân mã, một quân tượng và một quân xe. Thế cờ rõ ràng đã bị Hàm Vũ Phong áp đảo.

Cô chịu thua, tháng sáu này, cô sẽ kết hôn với Hàm Vũ Phong!

Cô gặp hắn rất tình cờ, được quyết định bằng 24 li rượu. Cô kết hôn với hắn, cũng rất tình cờ, được quyết định bằng 24 nước cờ.

“Em có muốn chơi thêm một lần nữa không?”, Hàm Vũ Phong tự tin cười hỏi. Cô đỏ mặt, lắc đầu và tỏ ra bất lực.

“Đã năm ván em thua sạch rồi. Anh còn muốn em thua đến mức nào nữa!”

“Em không thua đâu, em vừa chiến thắng đấy, bà Adam”, hắn đã ngay lập tức đổi cách xưng hô khi thắng Vũ Lục Hàn ván cờ đầu tiên. Từ lúc ấy, hắn chỉ trêu chọc cô là bà Adam, không còn là cô Vũ nữa.

“Nghe từ đó thật già!”, cô nhăn nhó nhận xét. Hắn véo má cô.

“Người ta chỉ dùng Miss, cho một người chưa có chồng. Mrs là phu nhân của một người, là em đấy!”

“Em đã có chồng đâu!”, cô gào lên nhưng mặt cứ thế ửng đỏ. Tháng sáu này, vừa vặn thời gian cô tốt nghiệp đại học.

“Chúng ta có thể đăng kí kết hôn trước và tổ chức đám cưới sau...”, hắn nhún vai, mặt ngây ngô như đang nói về một điều hiển nhiên, “Tuy vậy sẽ hơi lằng nhằng chút, vì anh sống ở đây nhưng anh mang quốc tịch nước ngoài. Chúng ta sẽ phải làm phiên đại sứ Anh để chứng nhận kết hôn; còn nếu em muốn một đám cưới lãng mạn ngay bên dưới tượng Sherlock Holmes trên phố Baker thì anh sẽ làm ngay hộ chiếu cho em, và liên lạc luôn với ngài đại sứ nước mình ở London...”

“Nào nào...”, Vũ Lục Hàn lao tới, dùng cả hai tay che miệng hắn, “Đừng nghĩ nữa! Chúng ta còn tận bảy tháng để tính toán mà! Em còn phải làm đồ án tốt nghiệp, em còn phải gặp bố mẹ anh, em còn phải sắp xếp công việc, em phải...”

“Em chỉ cần ngoan ngoãn tốt nghiệp thôi”, hắn dịu dàng nhìn cô nói, hôn lên mu bàn tay của cô, “Em đã là của anh rồi. Em không cần phải làm gì nữa.”

Sự vỗ về của hắn khiến cô đỏ mặt vì rung động. Hàm Vũ Phong gạt ngay bàn cờ sang một bên, kéo Vũ Lục Hàn vào lòng và ôm rất chặt.

“Không thể tin rằng em đã là của anh”, hắn thở ra, cười khúc khích thỏa mãn. Vũ Lục Hàn đỏ mặt dúi vào ngực áo hắn.

“Không thể nghĩ rằng anh lại có tính chiếm hữu cao như thế.”

“Nghe hơi thực dụng nhưng đây là loại tính cách cần thiết để duy trì kinh doanh”, hắn thì thầm, “Cũng là tính cách cần thiết để độc chiếm một mình em cho bản thân mình.”

“Anh cũng chẳng phóng khoáng tí nào...”, cô lí nhí đáp. Hắn cười thoải mái, ôm cô nằm thẳng xuống gối, giữa những quần cờ.

“Anh không nghĩ rằng...”, sau một quãng thời gian rất dài, Hàm Vũ Phong mới lên tiếng, “Em lại rộng lượng như vậy.”

“Em rộng lượng?”

“Lần đầu gặp, anh rất hay bắt nạt em vì muốn làm khó em”, hắn thành thật thú nhận, “Nhưng em chẳng bao giờ oán trách anh cả.”

“Bởi vì em nợ anh mà...”, cô đỏ mặt đáp. Hắn hôn nhẹ lên trán cô.

“Ở trường em bị bắt nạt, em cũng mặc kệ. Ở nơi làm việc mới em cũng bị bắt nạt, em chẳng nói gì cả... Anh cứ nghĩ khi gặp anh, em sẽ phải ầm Ức, phải òa lên khóc, phải... xả hết nỗi giận dữ ra. Nhưng em chẳng làm gì cả, thậm chí em còn quên ngay tức khắc...”

“Em... em thấy không cần thiết...”, cô nói nhỏ, xấu hổ ôm chặt lấy hán. Hàm Vũ Phong thích thú trước hành động ấy, xoay người để cô được thoải mái nhất.

“Kể cả... phát hiện ra anh giấu em rất nhiều chuyện, em cũng không giận anh”, hán gần như thì thầm, “Anh chưa thấy ai như em, dùng tên người cũ của bạn trai để bịa ra một người bạn!”

Vũ Lục Hàn đột nhiên khúc khích cười. Bởi vì lần đó hán nhắc đến cái tên Vũ Lam trước. Cô không biết cô gái ấy là ai, khi bố mẹ bất ngờ hỏi, nhất thời không nghĩ được tên nào ngoài cái tên Vũ Lam ấy. Chẳng ngờ Vũ Lam xuất hiện thật, lại vô cùng giống cô.

“Em khiến anh ngưỡng mộ, bé yêu ạ.”

Vũ Lục Hàn ngược lên nhìn hán, hai má hồng lên sung sướng.

“Em cũng rất ngưỡng mộ ngài, ngài James.”

“Anh không thể mong đợi điều gì hơn ngoài việc chờ đợi tháng sáu nhanh tới”, hán âu yếm hôn cô, sau đó ôm cô rất chặt. “Em sẽ rất thích mẹ anh, bà Adam ạ. Mẹ anh là một người phụ nữ ngọt ngào, y như em vậy.”

“Em chắc chắn sẽ rất thích mẹ anh”, Vũ Lục Hàn nói giọng chắc nịch.

Bây giờ là tháng mười một. Mùa đông đang đến rất gần.

Triệu Dương chọn đôi giày êm chân nhất, gắn tai nghe vào, mở một giai điệu với đoạn beat thông thả, cập nhật chế độ trên chiếc Adroid Wear. Tối nào cũng tầm giờ này, cậu chạy bộ dọc theo con đường dẫn đến công viên thành phố và quay về. Công viên thành phố nằm ngay gần tòa nhà trụ sở của tập đoàn ACorp, đó cũng là nơi Triệu Dương thường đứng lại ngắm nghía hồi lâu mỗi khi từ công viên đi ngược về nhà.

Có một bóng con gái tóc ngắn rất quen thuộc đang ngồi trên chiếc ghế gỗ đặt gần toà nhà ACorp Building. Triệu Dương đã nhìn đến hai lần mới quyết định dừng bước, đi bộ đến gần cô gái ấy.

“Tiểu Lục!”, cậu hớn hở gọi tên. Nhưng cô gái ấy không phản ứng.

“Này, Vũ Lục Hàn!”, Triệu Dương chạm tay lên vai cô, khiến cô giật mình quay đầu lại. Cô ngơ ngác nhìn cậu một lát, rồi phì cười.

“Chào cậu.”

“Sao giờ này còn ngồi đây? Cậu không về nhà hả?”, Triệu Dương quan tâm hỏi thăm. Cô gái nhìn về phía tòa nhà của tập đoàn ACorp, vu vơ nói một câu:

“Tôi đợi ngài Chủ tịch.”

“À, đang đợi anh trai”, Triệu Dương gật gù, ngồi xuống cạnh cô. Vì Triệu Minh vẫn còn giữ bí mật, kể cả Triệu Dương cũng không biết Hàm Vũ Phong và Vũ Lục Hàn đã là một đôi.

“Anh trai cậu... nói là cậu đã có bạn trai?”, chàng trai răng khểnh rụt rè hỏi lại. Cô gái ngồi yên lặng không đáp, điệu bộ ngập ngừng của cô làm Triệu Dương nghi ngờ.

“Cậu vẫn ổn chứ, Tiểu Lục? Trông cậu hơi lạ!”

“Không sao”, cô gái mỉm cười đáp. Triệu Dương nhìn cô một lúc, không lên tiếng. Trời đã tối, ánh đèn hắt ra từ đèn đường và các cửa hàng quanh đó khiến gương mặt của Vũ Lục Hàn trở nên khác lạ. Sự kì lạ ấy khiến Triệu Dương hoài nghi.

Chiếc Lamborghini Aventador màu đen chậm rãi tiến vào gần cửa chính trụ sở ACorp Building. Triệu Dương giật mình khi cô gái ngồi cạnh mình bất ngờ đứng dậy. Một nhân viên từ trong tòa nhà đi ra mở cửa, Hàm Vũ Phong bước ra chậm rãi, đi vòng sang bên cạnh, mở cửa cho một cô gái. Từ khoảng cách này Triệu Dương không thể nhìn rõ cô gái đi cùng Hàm Vũ Phong là ai, nhưng rõ ràng cô gái ấy khiến Vũ Lục Hàn bị

sốc. Cô dường như từ bỏ hẳn ý định đến gần Hàm Vũ Phong, quay lưng toan bỏ đi thì Triệu Dương túm được tay giữ lại.

“Cậu không định chờ anh trai mình nữa sao?”

“Không, tôi có chút việc bận...”, cô gái lúng túng định giật tay lại, cùng lúc để lộ một hình xăm nhỏ ở gần ngay cổ tay.

“Tôi không biết cậu có một hình xăm, Tiểu Lục ạ”, Triệu Dương vẫn giữ khư khư cánh tay, còn chăm chú nhìn vào hình xăm ngôi sao đó. “Thú thật, tôi nghĩ cậu quá ngoan để nổi loạn ngầm thế này. Hoặc là tôi vẫn đánh giá nhầm mọi người. Hình xăm này có ý nghĩa gì vậy?”

“Tham vọng”, cô gái nói vậy và rút lại tay mình, “Tôi cần phải đi.”

“Cậu chẳng giống mọi ngày tí nào”, Triệu Dương nhăn nhó nhìn. Cậu vừa vặn nhận ra đôi khuyên tai ngọc tai vừa lóe lên bởi ánh đèn đường phản xạ.

“Khoan đã, cô không phải Vũ Lục Hàn.”

Cô gái tròn mắt nhìn cậu, lùi lại vài bước và khoanh tay. Có một chút bối rối ban đầu, nhưng rồi cô cũng tự lấy lại kiêu hãnh.

“Đúng thế, là cậu tự nhận nhầm người mà thôi.”

“Cô là ai? Sao cô lại... giống Vũ Lục Hàn như thế...”, Triệu Dương sững sốt nhìn chăm chăm, quả thật rất khó để nhận ra sự khác nhau, khi cô gái này cũng để một kiểu tóc tương tự như Vũ Lục Hàn. Thứ để phân biệt họ có lẽ là đôi mắt; Vũ Lục Hàn có đôi mắt buồn bã, hiền lành hơn cặp mắt sáng ngời, sắc sảo kia. Nếu không nhờ hình xăm và đôi khuyên tai, Triệu Dương sẽ cho rằng Vũ Lục Hàn đang tránh mặt mình.

“Sao cậu không hỏi vì sao cô ta giống tôi?”, Vương Vũ Lam, người đang tiếp chuyện Triệu Dương, nhếch miệng cười khinh khỉnh, “Con bé đó rõ ràng là loại sinh sau đẻ muộn mà!”

“Tôi không quan tâm! Cô cũng biết Vũ Lục Hàn ư?”, Triệu Dương vẫn chưa thể tin cậu đang nói chuyện với một người giống Vũ Lục Hàn như thế, bất chấp bị coi là bất lịch sự vẫn cứ nhìn đối phương không rời.

“Con bé đó cướp người yêu của tôi!”, thông điệp được nói ra một cách hằn học. Triệu Dương tròn mắt, sự ngạc nhiên đã tăng lên mấy lần.

“Cô ấy không đời nào lại đi cướp người yêu của người khác!”, Triệu Dương lớn tiếng thanh minh. Dù cậu không thân thiết nhiều với cô, cậu cũng đủ thấy loại người như cô đến một miếng bánh còn không muốn tranh giành. Cô gái này là ai mà lại nói vậy? Cậu đắm chiêu đứng nhìn, chợt nhớ ra một bài báo về tập đoàn ACorp đã đọc trên mạng mấy ngày trước: Chủ tịch tập đoàn ACorp tổ tình một nữ nhân, rồi một nữ nhân khác “phẫu thuật thẩm mỹ thành bạn gái ngài chủ tịch” với hi vọng được ngài để tâm. Lúc này đây, bỗng dưng cậu thấy mọi thứ thật rõ ràng. Có lẽ nào Vũ Lục Hàn là người mà tên Chủ tịch ACorp ấy tổ tình, còn cô gái này là kẻ mù quáng đi thẩm mỹ vì tình yêu? Cậu bất giác rung mình, nhìn Vũ Lam với biểu cảm méo mó.

“Cậu có ý gì vậy?”, Vũ Lam không vừa, đáp lại hành động bất lịch sự của chàng trai lạ này. Cô định bỏ đi, Triệu Dương lại gọi với:

“Người yêu cô là ai?”

“Là chủ tịch tập đoàn ACorp!”

Triệu Dương đang thư giãn với một bài tập yoga thì em trai cô gõ cửa phòng.

“Chị, em có vài chuyện muốn hỏi cho rõ ràng”, cậu vẫn còn mặc bộ đồ lúc chạy bộ, tựa vào cửa phòng chị gái, nhìn chị mình đang ngồi thiền trên giường.

“Hỏi đi.”

“Chị hiện giờ là bạn thân nhất của Vũ Lục Hàn rồi...”

“Chị không phải! Chúng ta đã thống nhất sẽ không nói về chủ đề này nữa mà?”

Bởi vì từ khi Vũ Lục Hàn và Triệu Dương nhận ra có cùng đam mê, lại có cùng nhiều ý tưởng, nhiều suy nghĩ trùng lặp mỗi khi họp Hội, hai cô gái cứ tự nhiên dính lấy nhau như hai thỏi nam châm. Triệu Minh dành nhiều thời gian ở thư viện hơn, cũng hay đi theo Vũ Lục Hàn, ngay cả đăng kí lớp học cũng đăng kí theo cô. Những người còn lại của Hội, đặc biệt là Vương Tuệ Lan, bạn vốn rất thân của Triệu Minh, cảm thấy không hài lòng khi nàng Chủ tịch dành “quá nhiều thời gian” bên người chỉ mới quen thân như Vũ Lục Hàn. Những buổi tụ họp cả Hội vào tối Chủ nhật hàng tuần đã bị hủy bỏ khi Vương Tuệ Lan mang chuyện ra nói đi nói lại, dẫn đến cãi nhau. Triệu Dương tuy đã hoàn thành mục tiêu: đưa Vũ Lục Hàn vào Hội học sinh để có nhiều cơ hội tiếp xúc, rốt cuộc cũng không thể tiếp xúc được vì chị gái mình quá mức quán quít Vũ Lục Hàn. Cậu không thể có thời gian riêng nào với cô, vì chị cậu dường như không nhận ra cậu đang dành cho cô một sự quan tâm đặc biệt.

“Em chỉ muốn hỏi một số thắc mắc về Vũ Lục Hàn mà thôi”, cậu dứt tay vào túi quần, chỉnh sửa lại câu nói của mình, “Em nghĩ điều em sắp hỏi, chị chắc chắn biết.”

“Nói đi”, Triệu Minh không nhìn em trai, tiếp tục tư thế thiền của mình. Triệu Dương cắn môi, cuối cùng quyết định hỏi thẳng.

“Vũ Lục Hàn không có anh trai, phải không?”

Một sử im lặng kéo dài. Triệu Minh không trả lời câu hỏi ấy.

“Người mà cô ấy vẫn nói là anh trai ấy... thực chất là người yêu cô ấy, phải không?”

“Em nghe ở đâu ra?”, lần này, Triệu Minh ngồi hằn dầy, nhìn thẳng vào em trai mình, “Đừng nói linh tinh một cách tùy tiện như thế!”

“Như vậy đó là sự thật?”

“Không, nó không phải là sự thật”, Triệu Minh khẳng định một lần nữa rồi đến gần em trai, “Chị rất cần sự yên tĩnh để tập thiền, em có phiền...”

“Chị đang đuổi em đi đấy à?”, Triệu Dương cười khẩy, không thềm nhúc nhích, “Chị hãy trả lời em đi, chị vẫn được coi là người trung trực nhất trường cơ mà!”

“Chị đã hứa rồi, Dương Dương. Chị phải giữ lời hứa!”

“OK, đủ rồi, nghe được chị nói vậy là quá đủ rồi”, Triệu Dương quay người, vặn tay nắm cửa.

“Vì sao em lại phải quan tâm đến những điều ấy?”, người chị gái giữ cánh tay cậu. Triệu Dương quay lại, nhìn vào cô chị thấp hơn mình nửa cái đầu, nhướn miệng cười điềm đạm:

“Vì em thích Vũ Lục Hàn.”

“Em đã nói không phải là thích theo kiểu kia!”, Triệu Minh trợn mắt lên như vừa nghe thấy một tin khủng bố. Trái lại, Triệu Dương nhún vai.

“Em từng nghĩ em không thích theo kiểu kia, chỉ thích thôi. Nhưng em lại nhầm, em nghĩ rằng em không chỉ thích cô ấy theo kiểu này nữa...”

“Em có mất trí không? Không chỉ hơn em một tuổi, mà Vũ Lục Hàn còn có người yêu rồi! Làm sao em có thể thích cô ấy được? Chẳng lẽ chỉ vài lần nói chuyện mà cũng thích được ư?”, Triệu Minh không ngần ngại quát mắng em trai mình, cô thậm chí còn túm lấy áo cậu và làm nát một vùng ngực áo.

“Nhiều khi chỉ cần một cái nhìn thôi, Minh Minh ạ”, cậu giữ lấy tay chị để cô không day dứt chiếc áo hoodie yêu thích của mình, “Tuổi tác chẳng có gì quan trọng. Em không tìm được cô gái nào như cô ấy.”

“Rồi em sẽ tìm thấy! Em không thể thích cô gái ấy được đâu!” Triệu Minh nghiêm khắc quát lên. Triệu Dương nhìn cô lạ lẫm, con chó German Shepherd vẫy đuôi chạy lại bên cạnh cậu, hớn hỏ đặt hai chân trước lên đùi cậu chủ của mình.

Triệu Dương quỳ xuống ôm lấy con chó, để nó phần khích liếm khắp nơi.

“Không có cô gái nào lại đam mê đọc sách nhiều như cô ấy”, cậu vừa vuốt lông con chó, vừa mỉm cười, “Nói chuyện với cô ấy vô cùng thoải mái, vì cô ấy hiểu được những gì em nói, kể cả những điều khó hiểu. Em

cũng chẳng cần phải tỏ ra mình là một công tử nào đấy, bởi vì cô ấy rất thoải mái lắng nghe những câu chuyện tầm phào về nghệ thuật của em...”

“Trên đời này thiếu gì những cô gái như thế!”, Triệu Minh đến gần cậu, “Em còn chưa học xong năm thứ ba, em cần gì vội vàng để tìm một cô gái lắng nghe mình?”

“Em không vội vàng, em chỉ muốn nắm bắt mà thôi. Nếu chị không ủng hộ em thì chị cũng nên biết một điều...”

Triệu Dương đứng dậy phải quần, xoa đầu con chó.

“Có người nói với em Vũ Lục Hàn cướp người yêu của cô ta. Vì thế, em cũng có thể cướp lại Vũ Lục Hàn, để trả lại công bằng cho cô gái kia. Phải chứ?”

Nói rồi Triệu Dương quay đi, không quay đầu lại nhìn chị gái mình.

“Trả cho chị không gian yên tĩnh. Yoga vui về!”

“Này, tên khốn, dạo này cậu tránh mặt tôi nhiều quá rồi đấy!”

Trần Hải Minh đu người lên chiếc ghế cao của quầy bar, yêu cầu một ly Richard Hennessy Cognac. Bên cạnh cậu, Hoàng Lâm cười khẩy, vừa nốc cạn ly Absolut Vodka chỉ trong một hơi.

“Cậu không nghĩ tôi có nhiều công việc hơn một tên chỉ nằm nhà viết sách như cậu ư?”

“Tôi đâu chỉ có nằm nhà viết sách!”, Tóc Đỏ thở ra, “Tuần vừa rồi tôi phát ốm lên với tên ngoại quốc chết tiệt kia. Cậu có tin được một kẻ không có một điểm D nào môn kinh tế lại phải đi giải quyết công việc không-liên-quan-đến-đồ-ăn không? Cứ như thế đang ở thời đại học vậy, tôi phải học lại toàn bộ từ đầu môn kinh tế mà tôi vô cùng căm ghét!”

“James nhờ cậu giải quyết hộ công việc cơ à? Đã bao giờ cậu ta bận đến mức không tự sắp xếp được công việc đâu?”, Hoàng Lâm điềm đạm nhấp từng ly rượu mới rót. Cậu không nhìn Tóc Đỏ một chút nào.

“Lần này là tôi, tự tôi rước họa vào thân...”, Tóc Đỏ thờ dãi, ra vẻ nào nê, “Tôi đã xúi giục bọn họ đến với nhau, bây giờ hần ta muốn có thêm nhiều thời gian với Tiểu Hàn, ngày nào cũng nhờ tôi làm việc đến tận mười giờ mới chịu mò đến! Có tin nổi không? Cậu ta đưa Tiểu Hàn đi học xong lại còn vào siêu thị đi chợ! Cậu ta đã đến muộn còn về rõ sớm, để nấu cơm cho Vũ Lục Hàn! Thật không thể tin nổi, có ngày cậu ta chỉ ghé qua văn phòng của-mình, để hỏi-tôi về công-thức-nấu-ăn rồi biến-thăng! Tại sao tôi lại ngu ngốc thế cơ chứ...”

Hoàng Lâm cười khẩy trước vẻ rầu rĩ của người bạn. Tóc Đỏ nhận ra phản ứng khác lạ ấy, không ngừng thắc mắc.

“Cậu mà không chế nhạo tôi nghĩa là vừa bị bạn gái đá rồi”, Tóc Đỏ dí sát người vào, nhìn Thư Sinh bằng ánh mắt nghi hoặc nhất, “Nào, khai đi, trong lúc tôi đang khốn đốn vượt cạn, cô gái nào lại vừa đá cậu?”

“Không có cô gái nào cả”, Thư Sinh lạnh lùng đáp. Chà, hoàn toàn không phải Hoàng Lâm mọi ngày. Trần Hải Minh huých nhẹ vào tay cậu, cười hỏi:

“Tôi biết cậu gần chục năm rồi. Còn cái gì ở cậu mà tôi chưa biết nữa! Nào, cô gái nào thế?”

Hoàng Lâm đẩy lại ly rượu rỗng, và người bartender rót thêm một ít Vodka.

“Cô gái mà tôi không được quyền nảy sinh tình cảm. Nhưng tôi lại không kìm nén được.”

Một vài giây im lặng trôi qua, Trần Hải Minh đột nhiên thấy rất rõ chuyện gì đang diễn ra trước mắt.

“Mọi thứ vẫn còn thay đổi được”, Tóc Đỏ không còn vẻ giễu cợt lúc trước, cũng nhìn về xa xăm mà uống hết ly rượu, “Đôi khi chúng ta gặp những người tưởng là dành cho mình, rồi cuộc lại không thể chạm đến...”

“Dù sao tôi cũng đã biết thế nào là thất tình!”, Thư Sinh khúc khích cười, “Tôi chưa bao giờ ném mùi thất bại cả. Thật đáng thương cho những cô gái đã từng thích tôi một cách mù quáng...”

“Anh hùng nào cũng phải thất bại trên chiến trường ít nhất một lần!”, Tóc Đỏ nhún vai, tự cạn ly rượu của mình vào ly rượu của cậu, “Chúc mừng, đồ thất tình!”

“Đồ khó ưa!”, Hoàng Lâm phì cười, đưa ly rượu lên uống cạn. Cùng lúc đó, điện thoại của cậu reo vang.

“Cậu không định nghe à? Một cô nàng theo đuôi khác?”, Trần Hải Minh tò mò hỏi. Hoàng Lâm luôn luôn nghe điện thoại. Một khi cậu lơ đi chỉ có thể là người cậu không muốn nói chuyện hoặc những cô nàng tán tỉnh bám đuôi.

“Không phải. Là Chu Bạch Thảo đấy.”

“Tiểu Bạch Thảo gọi sao lại không nghe máy?”, Tóc Đỏ ngạc nhiên, không ngại chỗ đông người thò ngay tay mình vào túi quần Thư Sinh lục lọi, rút ra chiếc điện thoại.

“Đưa đây, thằng biến thái này!”, Thư Sinh nhìn quanh, đứng lên giật lại điện thoại nhưng không được. Trần Hải Minh đã kịp ấn nút nghe và nghe máy ngay lập tức.

“Anh đang ở chỗ nào?”, quả nhiên là Chu Bạch Thảo, với ngữ điệu sốt ruột, lo lắng. Cậu ta sẽ không khai ra đâu!

“Anh đang ở The Bass!”, Tóc Đỏ hô lên, dùng một tay đỡ lại hết mọi chiêu đòi điện thoại của anh bạn, “Không, không, anh đâu có tránh mặt em! Ủ, đến đây!”

“Cậu rất khó chịu đấy!”, Hoàng Lâm nhận lại điện thoại, chẳng thèm kiểm tra mà uống hết ngay ly rượu vừa được rót đầy.

“Sao thế? Không lẽ cậu tránh mặt con bé thật?”

“Đúng vậy!”, Hoàng Lâm đập tay xuống bàn, toan nói điều gì đó rồi lại lắc đầu bỏ qua. “Tôi về trước đây. Cậu gọi cô ấy đến, cậu ngồi đây mà tiếp!”

“Nào, dừng lại đã, anh bạn!”, Tóc Đỏ tóm lấy cánh tay cậu bạn, nhất định làm cho ra nhẽ, “Chu Bạch Thảo đã làm gì mà cậu lại có biểu hiện ấy? Hai người không phải đang cãi nhau đấy chứ?”

“Không, cậu... không thể tin tưởng cái miệng của cậu được!”, Hoàng Lâm nhăn nhó ngồi lại lên ghế.

“Có gì mà không thể kể? Cậu không coi tôi là bạn sao?”, Trần Hải Minh tỏ ra uất ức, đập bàn bôm bốp. “Nếu cậu không kể cho tôi, từ mai khỏi bạn bè gì hết!”

Hoàng Lâm lưỡng lự giây lát, đứng dậy bỏ vào bên trong.

“Đi vào đã, rồi kể!”, Hoàng Lâm thấy Tóc Đỏ gần như giận dữ, vội vàng đính chính và ra hiệu cho cậu đi vào cùng mình. Trần Hải Minh, kẻ đang cười thầm sung sướng dưới vẻ mặt tội lỗi, lăm lè đi vào chỗ ngồi quen thuộc.

“Thật ra tôi và Chu Bạch Thảo...”

“Nào đừng ngập ngừng nữa, nói một lần rồi xong thôi mà!”

“Bọn tôi lên giường với nhau rồi.”

Thời gian cứ như đã ngừng lại ngay lúc đó. Trần Hải Minh không làm gì ngoài việc trợn mắt nhìn

Hoàng Lâm như nhìn con vật lạ ngoài vũ trụ.

“Ông đùa tôi à?”, Tóc Đỏ phũ phàng hô lên, không thấy chai rượu nào trong tầm tay, liền hô ầm lên đòi một chai rượu.

“Tôi không có thời gian mang Chu Bạch Thảo ra đùa với cậu đâu...”, Hoàng Lâm tỏ ra cực kì nghiêm túc khiến Trần Hải Minh nhìn sự việc bằng thái độ cực kì nghiêm trọng. Bọn họ đúng là đã ngủ với nhau rồi!

“Bác Chu sẽ giết cậu!”

“Tôi biết, và tôi chuẩn bị tinh thần rồi.”

“Từ... bao giờ? Mấy lần rồi?”

“Cách đây mấy hôm. Mới một lần đấy thôi. Tôi nghĩ rằng cả tôi và Tiểu Bạch Thảo đều say, bởi tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm chuyện đó với cô ấy...”

“Ý cậu là cô ấy tự nguyện?”

“Cậu đã thấy tôi ép buộc cô gái nào lên giường với mình chưa?”

“Nhưng... đó có phải... lần đầu tiên của...”

Gật đầu. Trần Hải Minh thả người xuống ghế, thở gấp như thể vừa trở về sau một cuộc thi chạy marathon.

“Cậu khá thật, đồ khốn!”, Trần Hải Minh lầm bầm, “Vây là bây giờ cậu tránh mặt cô ấy?”

“Không hẳn. Tôi cảm thấy... khác lạ!”

“Cái gì khác lạ?”, Trần Hải Minh với lấy chai rượu nhân viên vừa mang ra, ngay lập tức tu một ngụm rất lớn.

“Tôi, tôi khác lạ. Sau hôm đó chúng tôi đều thống nhất sẽ không để diễn ra lần sau nữa, và cả hai vẫn sẽ tiếp tục là bạn bình thường. Nhưng cô ấy lại bắt đầu quan tâm đến tôi, như kiểu hay rủ đi ăn và hay giục đi ngủ sớm vậy! Tôi cảm thấy... khác lạ!”

“Lạ là lạ kiểu gì chứ?”, Tóc Đỏ đột nhiên ngồi co chân lại trên ghế, quay sang nhìn cậu với thái độ nghiêm túc nhất, “Lạ kiểu... lằng lằng, bay bổng, rung động; hay lạ kiểu... sợ hãi, muốn tránh xa?”

“Kiểu... rung động...”

“Thôi xong rồi, vậy là xong rồi...”, Triệu Minh ỉu xìu trượt xuống ghế, uống thêm một ngụm, thở dài ảo não.

“Nhưng sẽ không có điều gì thay đổi cả! Chúng tôi đã thống nhất sẽ là bạn bè bình thường rồi!”

“Không phải, đồ khốn này!”, Trần Hải Minh ủ rũ thở ra, “Có nghĩa là rốt cuộc chỉ mình tôi là chưa tìm thấy đối tượng để yêu...”

“Tôi đã nói rồi, tôi không yêu Chu Bạch Thảo!”

Ngay khi Hoàng Lâm hoàn thành câu nói, Chu Bạch Thảo bắt ngờ xuất hiện ngay trước mặt cả hai.

“Chào hai anh”, nàng từ tốn chào, dường như không nghe thấy hai chàng trai vừa nói gì. Nàng quả là đã trở lại phong thái của mình ngày trước: kín đáo nhưng vẫn vô cùng quyến rũ: áo len dài tay cổ cao ôm sát từng đường cong cơ thể, váy len xòe ngắn, và áo choàng dài khoác hờ bên ngoài.

“Tôi... Có việc...”, Trần Hải Minh uể oải ngồi dậy, “Tôi đi đây...”

“Này!”, Hoàng Lâm nhồm dậy nhìn bạn, nhưng lại không nỡ bỏ đi khi Chu Bạch Thảo còn đang ngồi ngay cạnh bên. Cậu cũng không thể trốn tránh nàng mãi được, như vậy thì đâu còn là bạn nữa!

“Anh đúng là đang lảng tránh em”, Chu Bạch Thảo buồn rầu nói. Hoàng Lâm bỗng nhiên thấy lúng túng, không đâu chỉ muốn thanh minh.

“Anh.. sợ rằng anh làm em khó xử...”

“Chẳng bao giờ khó xử!”, nàng tỏ ra giận dỗi, “Em không nghĩ chúng ta lại khó làm bạn bình thường đến thế!”

“Không, ý anh không phải vậy...”, Hoàng Lâm vội vàng nhìn vào mắt nàng, cầu mong nàng nhìn thấy vẻ thành thật nhất mình đang có, “Anh không cố tình tránh mặt em, anh chỉ...”

“Anh có thể nói ra nếu anh không thích em”, Chu Bạch Thảo giận dữ đứng phắt dậy, “Anh không cần phải tránh mặt, cũng không cần phải thanh minh với em hay giải thích với ai cả! Em đâu có đòi anh chịu trách nhiệm hay làm khó anh điều gì! Em chỉ muốn chúng ta không... không trở nên giống như chính lúc này này...”

“Anh xin lỗi, anh...”

“Thôi quên đi! Em đã thành loại người khác trong mắt anh rồi...”, nàng buồn rầu quay người lại với cậu, “Em đúng là cũng có quan tâm đến anh. Em cũng không hiểu tại sao nữa. Nhưng em sẽ cố gắng để chúng ta có thể trở lại như xưa. Hi vọng anh cũng hợp tác...”

Nói rồi nàng bỏ đi thẳng. Hoàng Lâm bối rối nhìn theo nàng len vào giữa đám người đang nhảy nhót, đột nhiên thấy trong lòng trống rỗng hẳn. Rõ ràng ý cậu không phải vậy! Cậu nhìn quanh, rút tiền đặt trên bàn rồi chạy thẳng vào đám đông để tìm cô nàng với mái tóc xoăn óng ả. Nàng đã ra khỏi vũ trường này rồi. Hoàng Lâm không ngần ngại chạy thẳng ra ngoài, cuối cùng chỉ biết nhìn theo chiếc xe của nàng chạy thẳng đi trên con phố vắng tanh.

(Còn tiếp)

86. Chương 86

“Triệu Minh, nhìn xem màu này có được không?”

Vũ Lục Hàn túm tay cô bạn, chỉ vào màn hình máy tính của mình. Đã sang ngày làm việc tiếp theo, Vũ Lục Hàn rất háng hái lên ý tưởng cho bộ sưu tập. Tất nhiên rồi, cô rất muốn được nhìn thấy người mẫu mặc những gì cô thiết kế ra, rồi chụp lại và đưa lên bìa tạp chí!

“Màu xanh rêu và màu be ư?”, Triệu Minh gật gù, tuy nhiên đã lên nhìn cô bạn thân vài lần rồi.

“Có người nói với em Vũ Lục Hàn cướp người yêu của cô ấy. Em cướp lại Vũ Lục Hàn cũng là công bằng thôi.”

Triệu Minh từ khi nghe em trai mình nói vậy, bỗng nhiên thấy vô cùng khó xử. Cô biết chắc chắn Vũ Lục Hàn không phải loại người có thể giành giật người yêu của người khác; ngay cả chức vụ trong Hội học sinh cũng là em cô tranh cử hộ cơ mà! Tiếp xúc lâu với Vũ Lục Hàn, cô biết được tính cách của cô gái nhỏ, đây là loại người có thể sẵn sàng lùi xuống cuối hàng khi đang xếp hàng mua đồ ăn, bất chấp việc có thể không kịp mua vì hết giờ. Nói một cách rõ ràng, Vũ Lục Hàn không thích tranh giành. Cô rất muốn hỏi em trai mình xem cậu ấy nghe tin kia từ đâu, bởi có thể em trai cậu đang sa đà vào những kẻ không thích Vũ Lục Hàn. Chỉ có những người không thích cô mới nói ra những điều bịa đặt như vậy. Và nếu Triệu Dương thật sự đang bị hút vào những kẻ như thế, cô sẽ rất khó xử khi em trai mình đối với bạn thân mình lại nảy sinh những suy nghĩ không đúng đắn.

“Cậu... đã gây gỗ với ai bao giờ chưa?”, Triệu Minh đánh liều dò hỏi. Vũ Lục Hàn ngẩng ra nhìn, bật cười.

“Cậu nghĩ mình dám gây gỗ với ai!”

“Cũng phải, cậu chẳng gây gỗ với ai bao giờ...”

“Cậu đang gặp rắc rối gì à?”, Vũ Lục Hàn ngập ngừng hỏi. Triệu Minh nhận ra sự lo lắng trong mắt cô, bắt ngờ khua tay.

“Không có gì đâu!”, nàng Chủ tịch cười xuề xòa, “Chẳng là... em trai mình... ừm, hình như... nó... à, mình nghe một vài điều xấu về nó. Nhưng mình biết Dương Dương không phải người như vậy, nên mình...”

“À, chuyện nói xấu...”, Vũ Lục Hàn nhún vai, “Thật ra cậu không cần bận tâm lắm đâu. Nếu Triệu Dương không phải người như vậy thì cậu ấy đúng là không phải như vậy. Những chuyện xấu có thể do người không thích cậu ấy nói ra... Cậu biết đấy, có những người rất tốt nhưng lúc nào cũng bị nói xấu, nhưng không quan trọng vì vẫn còn rất nhiều người tin tưởng và ủng hộ, vậy là người ta thật sự tốt. Còn có những người xấu thật, bị nói xấu, tất cả đều tin vào lời nói xấu và không ai ủng hộ... Lúc ấy thì những lời nói xấu lại là nói thật.... Chà, hơi khó diễn tả, nhưng cậu biết ý mình rồi đấy... Ý mình là Triệu Dương rất tốt, cậu có thể quên mấy lời cậu nghe được về em trai mình đi vì theo mình đó chỉ là những kẻ ganh ghét đặt điều thôi...”

“Mình hiểu rồi...”, Triệu Minh cười hiền lành, chờ đợi Vũ Lục Hàn quay lại tập trung làm việc liền lời ngay điện thoại ra. Vũ Lục Hàn vốn không có kẻ thù, ít ra là trong trường học. Chẳng có ai trong trường biết Hàm Vũ Phong là người yêu Vũ Lục Hàn, trừ Triệu Minh. Nghĩa là không phải người trong trường đặt điều nói Vũ Lục Hàn cướp người yêu của họ. Nếu không phải nghe từ sinh viên trong trường thì Triệu Dương nghe điều đó từ ai?

“Em nghe một điều không tốt về Vũ Lục Hàn. Em muốn gặp anh. Nếu anh không tiện gặp trong công ty thì chúng ta có thể gặp nhau ở bên ngoài, em sẽ không để ai biết.”

Tin nhắn ấy cô gửi cho Hoàng Lâm.

Triệu Minh hồi hộp nắm chặt điện thoại. Từ lúc Triệu Dương và Vũ Lục Hàn trấn an cô về Hoàng Lâm, cô cũng ý tứ không làm phiền nữa. Có vẻ như Hoàng Lâm muốn tốt cho cô thật, không tỏ ra đặc biệt quan tâm trong công ty, như vậy cũng sẽ chẳng ai nghi ngờ năng lực thật sự của cô. Nhưng Hoàng Lâm dường như... quá mức muốn tốt, đến nỗi tối về nhà một tin nhắn cũng chẳng thèm gửi. Cô chẳng biết có phải do cậu không thích mình, hay do mình đã quá quan trọng hóa mọi việc. Cô đã cố gắng để không quan tâm đến điện thoại, nhưng cuối cùng vẫn phải liếc mắt nhìn vài lần.

“Thư ký của tôi sẽ xuống gặp em.”

Đó là tin nhắn cậu đã gửi lại. Triệu Minh bỗng thấy hồi hộp không đầu. Quả thật, Vũ Lục Hàn là bạn chung của họ, chuyện không thể nói được cho Vũ Lục Hàn đành lòng phải nói cho Hoàng Lâm. Chỉ một lúc sau, một cô gái gõ cửa phòng xưởng của họ. Cô gái đó duyên dáng bước vào, nói qua lại với trưởng nhóm Dương Ánh Nguyệt vài câu rồi nhìn quanh, đồng dục:

“Chủ tịch cần gặp cô Triệu Minh để giải quyết một số vấn đề về hồ sơ...”

“Tôi là Triệu Minh...”

Triệu Minh vội vã đứng dậy, đi theo cô thư ký của Hoàng Lâm. Những người trong phòng, kể cả Vũ Lục Hàn cũng ngơ ngác nhìn theo. Sau khi Triệu Minh khuất đi, Lục Hiểu Kha gõ cộc cộc chiếc bút chì lên bàn, tò mò hỏi:

“Hồ sơ thì phải do phòng nhân sự chứ, liên quan gì đến tận Chủ tịch nhỉ?”

“Các người không biết là phải”, Mạc Thanh Thanh đột nhiên lên tiếng, khuôn mặt vô cùng nham hiểm, “Cô ta và chủ tịch làm gì có quan hệ bình thường!”

Vũ Lục Hàn hốt hoảng nhìn sang, Âu Minh Hoàng lo lắng liếc qua cô, bật dậy ngăn cản trước khi người yêu định nói liều nhưng vô ích.

“Các người không biết con nhỏ này và chủ tịch của các người là một đôi à?”, Mạc Thanh Thanh chỉ thẳng vào Vũ Lục Hàn, “Cô ta và bạn cô ta cũng chỉ vào được chỗ này nhờ quan hệ mà thôi, ai mà biết đó là kiểu quan hệ gì!”

“Thật không?”, Trịnh Thành Nam ngạc nhiên nhìn cô, Vũ Lục Hàn lắc đầu nguầy nguậy:

“Chúng tôi thi vào đây công bằng như mọi người...”

“Công bằng? Gì chứ, chọc cười tôi à?”, Mạc Thanh Thanh phá lên cười, “Hắn cô đã cười vào cái mặt tôi khi tôi bị chủ tịch mắng vốn đúng không? Ồ, quên mất. Từ giờ mọi người phải đối xử tốt với Vũ Lục Hàn, nếu không ngài chủ tịch “xem xét thay đổi vị trí” đó nha! Ồi, xin lỗi chị Vũ, xin lỗi, xin lỗi...”

Không khí trong phòng thay đổi hẳn. Trong khi Mạc Thanh Thanh thoải mái vuốt người trên ghế da của mình, thưởng thức cốc cappuccino còn nóng, thì Âu Minh Hoàng lúng túng nhìn Vũ Lục Hàn rồi lại xoay ghế vào cấm đầu làm việc. Trịnh Thành Nam nhún vai, nhìn cô rồi cũng quay đi. Viên Khắc Hải bối rối, giả bộ đang suy nghĩ. Lục Hiểu Kha cũng len lén nhìn Vũ Lục Hàn, rồi cầm cúi tô vẽ. Vũ Lục Hàn không biết làm gì, nhìn quanh thấy mọi người đều đang lơ mình đi, quay qua nhìn vào trưởng nhóm Dương Ánh Nguyệt. Cô gái với cái đầu tomboy cũng nhìn lại cô, nhưng rồi cụp mắt xuống tiếp tục làm việc. Bỗng dưng trong phòng yên ắng, nặng nề hẳn. Những người đồng nghiệp của cô đột nhiên không còn thoải mái trò chuyện như lúc nãy nữa, cứ như đang sợ nếu không nghiêm túc, Vũ Lục Hàn sẽ đi về “mách lẻo” vậy. Họ rõ ràng không sợ cô không có năng lực, mà sợ cô mách lẻo thái độ làm việc của mình cho sếp trên. Vũ Lục Hàn buồn bã cúi đầu, bỗng nhiên thấy thật là ngột ngạt. Dù có ở trường hay ở chỗ làm, cô vẫn chẳng được ai yêu mến.

“Ngài chủ tịch, cô Triệu đến gặp ngài.”

“Cảm ơn”, Hoàng Lâm đang tựa vào chiếc bàn kính giữa phòng, liền nghiêm túc đứng thẳng dậy. Triệu Minh hiện ra sau cánh cửa, người thư ký liền lách mình ra ngoài. Triệu Minh hồi hộp nhìn cậu, thầm thở phào vì hôm nay đã ăn mặc rất tươi tắn. Hoàng Lâm, người con trai chỉ hơn cô ba tuổi, một mình đứng giữa căn phòng Chủ tịch, trông chẳng giống một chủ tịch lớn chút nào. Cậu mặc bộ suit màu xanh tím than rất phù

hợp vóc dáng, tuy nhiên thay vì áo sơ mi, cậu mặc áo phông trắng tinh để khoe cơ bắp chắc nịch; và cậu đi đôi Dr. Martin cao cổ chất lừ màu đen bóng kia để bỏ đi chất cũ kĩ của những đôi giày da lể phục nhàm chán. Đi ngoài đường, không một ai nghĩ rằng chàng trai trẻ ấy đã sở hữu cả một cơ ngơi khổng lồ đến mức khó tin vô cùng. Triệu Minh thoáng rung động khi Hoàng Lâm lướt qua mình, mời cô ngồi xuống chiếc ghế da tiếp khách.

“Em có muốn uống gì không?”

“Không, em chỉ muốn nói về Vũ Lục Hàn thôi!”, Triệu Minh từ chối ngay lập tức. Đã lâu lắm rồi họ không đi chơi, và cô cũng lâu lắm rồi không được nghe thấy giọng của Hoàng Lâm.

“Em nói có người nói xấu Vũ Lục Hàn ư?”, Hoàng Lâm ngồi xuống ghế đối diện cô. Triệu Minh đã kể lại toàn bộ cuộc đối thoại ngày hôm qua giữa cô và em trai Triệu Dương cho Hoàng Lâm. Tất cả, kể cả tuyên bố sẽ giành lấy Vũ Lục Hàn một cách ngông cuồng của em trai mình.

Hoàng Lâm chăm chú nghe, lông mày giãn ra theo từng chi tiết của câu chuyện.

“Cậu Triệu Dương ấy... cậu ta thích Vũ Lục Hàn thật sự à?”, Hoàng Lâm chỉ hỏi một câu như vậy khi câu chuyện kết thúc.

“Em không nghĩ vậy... Nhưng chưa bao giờ nó lại nghiêm túc như thế khi nói về một cô gái”, Triệu Minh lo lắng nói, “Từ bé nó cũng quen biết nhiều cô gái, nhưng nó chẳng nhắc đến cô nào bao giờ. Chỉ có Vũ Lục Hàn, hầu như cuộc nói chuyện nào với mọi người trong Hội cũng được nó nhắc đến. Em cũng không hiểu vì sao Dương Dương lại thích Vũ Lục Hàn như vậy...”

“Cậu ta có cho biết ai nói vậy cho mình không?”, Hoàng Lâm vẫn bình tĩnh tiếp tục hỏi. Triệu Minh lắc đầu.

“Nếu em biết là ai, em đã không kể với anh. Ở trường ngoài em ra mọi người đều nghĩ anh ấy là anh trai Vũ Lục Hàn. Em không nghĩ là sinh viên trường nói, nếu là người trong trường em đã không lo. Em lo rằng có người ngoài nào đó nói vậy với Triệu Dương, nhưng lại không đoán ra được là người nào...”

“Em trai em có hay quan hệ với nhiều người ngoài trường không?”, Hoàng Lâm chống tay lên cằm, đôi mắt sắc lại như một thám tử đang điều tra vụ án. Triệu Minh suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu.

“Bạn bè của Dương Dương em đều biết hết. Nó cũng khá hướng nội nên không thân thiết quá nhiều. Hơn nữa, em không nghĩ bạn bè của Triệu Dương lại quen biết Vũ Lục Hàn. Vả lại em nghĩ rằng chúng ta nên hỏi anh ấy mới phải...”

“Ý em là hỏi Hàm Vũ Phong?”

“Vâng, có thể người nói cho Triệu Dương là những người anh ấy từng yêu, vô tình lại quen biết em trai em...”

“Theo em điều này ảnh hưởng thế nào đến Vũ Lục Hàn?”, Hoàng Lâm ngắt lời, “Nếu cô ấy biết có người nói mình cướp người yêu của họ, điều gì sẽ xảy ra?”

“Em không rõ có phải em cả nghĩ quá không, nhưng mà...”, Triệu Minh ngập ngừng một lát, nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Lâm lại quyết định nói ra, “Người nói vậy rất có thể sẽ giành lại người mà cô ấy cho là bị cướp mất. Nghĩa là cô ấy sẽ giành lấy người yêu của Vũ Lục Hàn. Em không muốn thấy điều ấy xảy ra...”

“Em chỉ không muốn thấy Vũ Lục Hàn buồn thôi, phải không?”, Hoàng Lâm phì cười.

“Không, ngoài ra còn vì Dương Dương...”

“Em trai em?”, chàng trai này có vẻ gây sự chú ý đến Hoàng Lâm. Cậu ngồi thẳng lưng, chống hai khuỷu tay về phía trước.

“Vâng... Dương Dương nói... cũng muốn giành lại Vũ Lục Hàn... Em sợ... nếu em ấy gặp lại người kia... có thể em trai em sẽ... Nhưng chắc không đâu, có vẻ em đã lo xa quá...”

“Nghe này, chuyện giành giật này nằm ngoài khả năng của chúng ta...”, Hoàng Lâm sau một hồi suy nghĩ, nhìn thẳng vào mắt Triệu Minh, “Quan niệm của anh là chuyện ai người nấy lo, nhất là chuyện tình cảm, nếu giúp được thì giúp, chứ không can thiệp nhiều...”

“Em hiểu, nhưng em chỉ...”

“Tôi biết, em muốn tốt cho bạn nên em mới nói chuyện này với tôi”, Hoàng Lâm thở ra, tựa người vào ghế, “Tôi cũng rất muốn tìm ra người đã đặt điều về Vũ Lục Hàn, để xem đó là ai. Để xem vì sao họ làm vậy...”

“Em nghĩ rằng người đó có vẻ thật sự có ác ý...”

“Tôi cũng biết điều đó”, Hoàng Lâm một lần nữa ngắt lời, “Nhưng có tìm ra đi nữa, liệu có thay đổi được điều gì không?”

“Dạ?”, Triệu Minh ngẩn ngơ trước câu hỏi bất ngờ của ngài Chủ tịch. Không để cô trả lời, cậu tiếp tục nói:

“Chúng ta sẽ chẳng thay đổi được điều gì đâu, cô bé ạ”, cậu đứng dậy, đi về phía cửa sổ lớn trong phòng, “Cứ cho là chúng ta tìm ra người đặt điều ấy. Giả dụ, người đó là người yêu cũ của Hàm Vũ Phong, đang ghen tị với hạnh phúc hiện tại của Vũ Lục Hàn. Vô tình người đó gặp người quen của Vũ Lục Hàn, trong trường hợp này là em trai cô, liền nhin không nổi mà bật ra một câu nói hằn học... Rồi sao? Người ấy chắc gì đã làm gì? Có thể trong lúc ghen ghét thì nói một câu như vậy rồi thôi. Chúng ta có tìm ra người đã nói thì cũng để làm gì? Không lẽ theo dõi để chắc chắn là người đó không làm gì?”

“Ý em không phải vậy... Em chỉ...”

“Rồi, tôi hiểu em muốn gì. Em không muốn Vũ Lục Hàn bận tâm nên mới tìm tôi kể chuyện, phải không? Tôi cũng biết em lo sợ điều gì, nhưng này, hãy nhớ rằng người yêu của Vũ Lục Hàn không phải một kẻ dễ bắt nạt. Nếu dễ bắt nạt, Hàm Vũ Phong đã không có được vị thế như ngày hôm nay...”

“Em đã hiểu ra vấn đề chưa?”, Hoàng Lâm quay người lại khi thấy Triệu Minh không phản ứng gì. Cậu dứt hai tay vào túi quần, lặng lẽ nói, “Tôi nghĩ em vừa kể chuyện cho nhầm người. Đây nên là việc Hàm Vũ Phong phải lo lắng. Em có nói cho tôi cũng chẳng thể thay đổi được điều gì cả...”

“Em... vì em nghĩ hai người thân nhau...”, Triệu Minh lắp bắp, bất ngờ trước phản ứng của Hoàng Lâm. Cả đêm qua cô đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện có nên nói cho Vũ Lục Hàn hay không, rốt cuộc quyết định sẽ nói cho Hoàng Lâm biết. Cô cứ nghĩ, với tư cách là bạn, ít ra cậu cũng sẽ làm gì đó, cho người tìm hiểu chẳng hạn, để xem đối tượng nói xấu Vũ Lục Hàn là ai; nếu thấy đối tượng đó làm việc xấu, sẽ ngay lập tức cùng nhau chặn lại. Chuyện này không những giúp cho Vũ Lục Hàn tránh được một phen uất ức, tránh được phiền muộn từ kẻ thứ ba; lại còn có thể gắn kết hơn mối quan hệ nhập nhằng giữa cô và Hoàng Lâm nữa. Cô thực lòng rất muốn tốt cho Vũ Lục Hàn, bởi nhờ có Vũ Lục Hàn, cô mới quen được Hoàng Lâm. Vậy mà... lúc này, phản ứng của cậu có phần làm cô hụt hẫng và thất vọng. Không những không tỏ ra quan tâm, cậu còn nói rằng cậu không thể làm được gì cho Vũ Lục Hàn. Đúng là không nên can thiệp sâu vào chuyện của người khác thật, nhưng đây là một sự can thiệp tốt, ít nhất cậu cũng không thể tìm ra người đã đặt điều xấu cho Vũ Lục Hàn ư? Triệu Minh sẵn sàng giúp đỡ cơ mà, có lí nào cậu không thể tìm được?

“Triệu Minh ạ, tôi hi vọng rằng em không cố tình làm nghiêm trọng chuyện này chỉ để tìm gặp tôi.”

Câu nói bất ngờ của Hoàng Lâm khiến Triệu Minh như đông cứng lại trên ghế. Cô mở tròn mắt, không tin được vào điều vừa nghe.

“Anh nghĩ là em làm to chuyện để gặp anh?”, cô sững sốt thốt lên, ngữ điệu ấy khiến chính Hoàng Lâm chột dạ. Tuy vậy, cậu vẫn lạnh lùng đứng yên, nhìn vào Triệu Minh bằng điệu bộ chán chường nhất.

“Tôi thấy chuyện này chẳng liên quan gì đến em, hay đến tôi. Nó chỉ như việc em nghe thấy một người khác nói xấu bạn mình, và nó chẳng hề nghiêm trọng như em nghĩ. Phụ nữ chỉ luôn muốn thổi bùng mọi chuyện, để gây chú ý chẳng hạn. Tôi nghĩ rằng em thông minh và trưởng thành hơn những điều này...”

“Xin lỗi nếu những gì em nói đã làm phiền anh”, Triệu Minh lập tức đứng dậy, ngắt lời ngài Chủ tịch trẻ tuổi, “Lần tới nếu như anh đang bận, vui lòng từ chối đề nghị gặp mặt của em. Và xin lấy lòng tự trọng của em ra đảm bảo, em thật lòng coi Vũ Lục Hàn là một người bạn, không phải thứ để gây chú ý với bất kì ai khác!”

Phản ứng dữ dội của Triệu Minh cũng là điều khiến Hoàng Lâm ngạc nhiên. Chưa có cô gái nào trước đây phản ứng như vậy trước những lời phan phui thẳng thừng của cậu. Cậu đồng ý gặp Triệu Minh, vì tò mò một, nhưng vì muốn chấm dứt mối. Cậu không muốn kéo dài dai dẳng những theo đuổi ngược của cô gái

này. Hơn nữa, nếu không kết thúc mà cứ để cô ấy ảo tưởng về tình cảm với cậu, cậu sẽ cảm thấy vô cùng có lỗi. Hoàng Lâm đối với Triệu Minh không hề có tình cảm, chỉ là một chút tính toán mà thôi. Bây giờ, Vũ Lục Hàn là người của bạn thân cậu, cậu không còn với đến được nữa, vậy nên không cần phải kéo dài với Triệu Minh thêm nữa. Kế hoạch chưa thành đã đổ vỡ luôn rồi.

Triệu Minh cúi chào cậu như một nhân viên cúi chào sếp của mình, rồi quay lưng đi thẳng ra cửa. Cô có giật mình khi Trần Hải Minh đứng lù lù ngay trước cửa, nhưng rồi cũng nén ngạc nhiên và xin phép rời đi. Trần Hải Minh nhìn cô, chỉ kịp hô lên một tiếng, cô đã đi khuất mắt. Cậu nhìn theo mãi bóng dáng của Triệu Minh rồi mới chịu đi vào phòng.

“Cậu nói buổi chiều mới đến mà, sao bây giờ đã xuất hiện vậy?”, Hoàng Lâm đang ngồi tựa vào bàn, nhìn thấy Tóc Đỏ liền vuốt tóc chọc ghẹo.

“Bây giờ theo quy định của tôi là buổi chiều rồi”, Tóc Đỏ nhún vai, thoải mái đờ người xuống ghế. “Cô gái vừa rồi lên gặp cậu có chuyện gì vậy?”

“Xem ra cậu biết cô ấy là ai rồi”, Hoàng Lâm nhếch miệng cười, đi lại gần chiếc ghế tiếp khách và thông thả ngồi xuống, “Tôi từng tán tỉnh cô gái ấy. Nhưng vì cô ấy trúng tuyển, thành nhân viên của tôi, tôi lại không tán nữa. Chẳng hay ho gì khi tán tỉnh nhân viên của mình. Mấy đứa con gái đó rất hay dựa dẫm vào bạn trai quyền lực để lên mặt với nhau. Tôi mà hẹn hò nhân viên của mình thì cái chốn này chẳng còn ra thể thống gì nữa.”

“Chà, cậu không cần phải giải thích nhiều đâu”, Trần Hải Minh cười phá lên, “Để gì để tôi quên mặt cô gái cậu đã mang đến tận bữa tiệc của tôi! Nhanh thật, mới vậy mà đã bị đá rồi... Mối tình này chắc là mối tình ngắn nhất của cậu...”

“Không, nhầm rồi, tôi không có tình cảm gì với cô ấy cả”, Hoàng Lâm ngả đầu ra phía sau, “Có lẽ là chưa kịp có tình cảm. Nhưng hình như cô ấy thì có rồi...”

“Đúng là thảm kịch. Cậu nên kết thúc kiểu yêu đương này sớm đi, nghiêm túc đấy.”

“Tôi cũng mong mình kết thúc được. Nhưng không thể. Người tôi hi vọng sẽ là người cuối cùng của mình, rốt cuộc lại chẳng thích tôi...”

“Nào, cậu nên kiên nhẫn ngồi im chờ đợi hơn là thấy ai cũng nhảy vào”, Trần Hải Minh biết bạn mình nhắc đến ai, nghiêm túc ngồi thẳng dậy, “Tôi khuyên thật lòng đấy!”

“Cậu thì sao hả thằng khốn”, Hoàng Lâm đập lại, “Đã biết tử tế với cô em nào chưa?”

Trần Hải Minh đỏ mặt vì bị nói kháy, nới lỏng chiếc cravat trên cổ, liếc mắt nhìn đi nơi khác.

“Tôi đã dừng tán tỉnh cả tháng nay rồi!”

“Ồ, đúng là một khoảng thời gian dài so với cậu. Theo tôi nhớ thì cậu không cặp kè với cô Dương Dương nào đó cả tháng rồi...”

“Nào, cậu biết tôi vẫn có một “quăng nghĩ” trước khi tiếp tục đến với người khác mà...”

“Vậy mà làm như đã từ bỏ được thói quen ấy...”, Hoàng Lâm bật cười, gác hai chân lên chiếc bàn kính tiếp khách trước mặt. Trần Hải Minh đáp trả lại bằng nụ cười nhẹ nhàng, trong đầu không đâu nghĩ đến cô nàng vừa đi ra khỏi văn phòng ngài Chủ tịch.

Buổi chiều, khi Vũ Lục Hàn tan làm thì Hàm Vũ Phong đang trong một cuộc họp. Tuy thế, hắn rất cẩn thận báo lại cho cô và điều Juliano đến đợi sẵn ở cửa công ty. Vũ Lục Hàn nhận thấy Triệu Minh cứ buồn rầu suốt từ lúc gặp Hoàng Lâm trở về, thỉnh thoảng còn thở dài và ngồi ngây người ra rất lâu. Cô đã cố hỏi mà Triệu Minh chẳng nói gì. Vì thế, Vũ Lục Hàn quyết định ra về cùng Triệu Minh để làm cô nàng vui lên bằng được.

Bước ra đến cửa, hai cô gái có một chút bất ngờ khi nhìn thấy Trần Hải Minh đang đợi sẵn. Ngày hôm nay Tóc Đỏ trông chẳng khác gì Hàm Vũ Phong, với bộ suit vừa vặn và chiếc cravat nghiêm túc trên cổ. Hồi trước Vũ Lục Hàn không dám bình luận gì về Hàm Vũ Phong mỗi khi hắn đóng bộ complet nghiêm túc đi làm, bởi cô mang máng biết công việc của hắn khá nghiêm túc – phù hợp tính cách cứng nhắc của hắn. Bây

giờ, thỉnh thoảng cô nhìn hần cười tủm tỉm, nói rằng hần chẳng khác gì một “ông chú” của cô, và sẽ chẳng ai tin nếu cô nói hần chỉ hơn cô ba tuổi – dù khuôn mặt hần không già dặn như tuổi thật, nhưng chỉ cần bộ râu nam tính xuất hiện lún phún, hần thật sự đã như “ông chú”. Hàm Vũ Phong vì thế mỗi khi đi chơi với cô tuyệt nhiên không đụng đến vest-suit-giày da. Mỗi khi đi làm mà không phải gặp đối tác quan trọng, hần cũng tuyệt nhiên không đeo cravat. Mái tóc vàng hoe vì thế hiếm khi được vuốt lên như một “doanh nhân thành đạt” nữa, mà để rối bời đúng nghĩa một “chàng trai đôi mươi” thứ thiệt. Có vẻ vì sợ hãi làm “ông chú” của Vũ Lục Hàn nên hần đã tự động “trẻ ra vài tuổi”, chính các nhân viên trong cùng công ty cũng nhận xét như vậy. Người thư kí Ronnie thậm chí còn ngạc nhiên khi biết hần mới bước sang tuổi 25. Trong thâm tâm, trước giờ cô cứ ngỡ ông chủ của mình phải chạm mức ba mươi rồi! Thật sự cũng rất hiếm có một chàng trai hai mươi tuổi với suy nghĩ và hành động già hơn chục tuổi như hần. Ronnie đã ngưỡng mộ Hàm Vũ Phong bởi hần trẻ lâu mà vẫn chưa lập gia đình. Bây giờ, khi biết hần còn kém mình hai tuổi, Ronnie chuyển từ ngưỡng mộ khuôn mặt trẻ lâu sang ngưỡng mộ bộ óc siêu việt.

“Anh tới gặp anh Hoàng Lâm hả?”, Vũ Lục Hàn hỏi ngay khi Tóc Đỏ hơn hử chào. Cậu nhìn lướt qua Triệu Minh và chống tay vào chiếc cột bên cạnh Vũ Lục Hàn.

“Anh đúng là đến gặp cậu ta, nhưng xong việc rồi. Nghe nói hôm nay James bận họp, không thể đón em?”

“Sao anh biết?”, Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ nhìn cậu. Tóc Đỏ hất cằm về phía chiếc SUV của Julianano, cười ngây ngô:

“Tôi đã ngồi trên chiếc xe kia còn nhiều hơn em đấy. Bảo tên Thụy Sỹ đó đi về báo cáo lại là Trần Hải Minh đích thân đưa em về nhé?”

“Có... có được không?”, Vũ Lục Hàn lập bập hỏi lại, nhìn sang Triệu Minh, “Cho cậu ấy đi nhờ về nữa nhé?”

“Không cần đâu, mình...”

“Được, cho em ba giây chạy ra thông báo. Tôi và tiểu thư đây đợi em trong xe!”, Trần Hải Minh vui vẻ ngắt lời trước khi Triệu Minh định từ chối. Nàng Chủ tịch cuối cùng phải chịu đi theo cậu, còn Vũ Lục Hàn rất nhanh chóng hơn hử chạy ra phía Julianano cáo lui.

“Tôi sẽ báo cho ngài Adam!”, cô trấn an người tài xế Thụy Sỹ như thế rồi vô tư nhảy lên chiếc Bentley Mulsanne của Tóc Đỏ.

“Đây là chiếc xe bình thường nhất trong số xe em từng thấy”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt thú nhận. Trần Hải Minh phì cười:

“Tôi thích kiểu cổ điển hơn là kiểu quái lạ như Hoàng Lâm, hay kiểu thể thao của James.”

“Em cũng... thích”, Vũ Lục Hàn gật gù, nghĩ lại phen ngồi-đăng-trước-xe-motor mà Hàm Vũ Phong từng “ban ơn” cho mình cảm nhận, “Hàm Vũ Phong đi rất nhanh!”

“Ồ, chiếc xe này nhanh không kém đâu cô gái ạ”, Tóc Đỏ hiểu nhầm rằng Vũ Lục Hàn đang nhắc đến tính ưu việt của những chiếc xe, liền kiêu hãnh giới thiệu, “Cô bé danh giá này là dòng xe quý tộc hạng sang của Anh, động cơ V8 6.76 lít có tăng áp turbin kép, công suất 512 mã lực, tăng tốc từ 0 đến 100km/h sau chỉ 5.1 giây. Đối với hãng Bentley thì Mulsanne là chiếc xe cừ khôi nhất trong dòng Grand Tourer – trích nguyên văn đấy...”

“V... vâng”, Vũ Lục Hàn bối rối đáp, “Em chỉ muốn nói là Hàm Vũ Phong thường đi rất nhanh, chứ không có ý gì... Khách quan mà nói, em thích chiếc xe này của anh hơn nhiều...”

“Giá như tên kiêu ngạo đó ngồi ở đây và nghe em nói được câu này”, Tóc Đỏ sung sướng cười nói, “Cậu ta coi thường cô bé này của tôi bởi tôi chỉ mất ba trăm nghìn đô để mua. Xe của cậu ta chiếc nào cũng ở giá triệu đô, vì thế cậu ta rất tự hào và thường xuyên gạ tôi đưa xe đấy...”

“Gạ đưa xe à...”

Vũ Lục Hàn rung mình không chỉ bởi thú tiêu tiền khủng khiếp của người mình yêu, mà bởi vì cả máu liều của một kẻ đam mê tốc độ. Đương nhiên rồi, một người dám cho một cô gái chấn giữa mặt mình trên cái motor chật hẹp rồi phóng như thể đường phố là của riêng mình – đủ để thấy độ điên rồ của James Adam.

Châu Á không phải nơi phố xá rộng thênh thang, năm xe con chen vừa như ở châu Âu. Hấn đòi đưa xe ở một nơi ba xe máy chen cũng chật ních. Chẳng hiểu ngài Adam còn có thể ngông cuồng đến mức nào!

“Sao cô gái ở ghế sau im lặng thế?”, Trần Hải Minh liếc nhìn gương chiếu hậu, đột nhiên lên tiếng hỏi thăm Triệu Minh. Cô nàng Chủ tịch Hội chỉ thoáng mỉm cười mà chẳng đáp. Vũ Lục Hàn ghé tai Tóc Đỏ, vừa nói vừa sợ Triệu Minh nghe thấy:

“Hình như cãi nhau với anh Hoàng Lâm hay sao ấy. Cậu ấy cứ như thế từ lúc đi gặp anh Hoàng Lâm về. Em đang nghĩ xem nên làm gì để cậu ấy vui lên nhưng chẳng thấy cười gì cả. Chỉ mong không phải chuyện gì to quá...”

Trần Hải Minh nhìn Vũ Lục Hàn một hồi, hiểu rằng cô không biết chuyện vừa xảy ra giữa Hoàng Lâm và Triệu Minh. Cậu nghĩ ngợi một hồi, chợt cửa hàng bánh Pháp Paris Gâteaux lướt qua khoe mắt cậu. Tóc Đỏ lập tức quay xe, hớn hờ tuyên bố với hai cô gái:

“Nếu không chê, chiều nay tôi mời các em một bữa ăn nhé!”

Hàm Vũ Phong kết thúc cuộc họp, nhận được ngay tin từ cô thư ký: Julianio đang chờ đợi ngài Adam ở bên ngoài trụ sở. Hàm Vũ Phong sốt ruột mở điện thoại, đọc tin nhắn qua loa của Vũ Lục Hàn:

“Em về với anh Hải Minh và Triệu Minh. Trả lại anh Julianio nhé!”

Chẳng thèm hỏi thăm mình mà đã tự động đi về, hấn cần nhằn và dặn người thư ký lo nốt chuyện ở văn phòng.

“Nếu có chuyện quan trọng thì chuyển số điện thoại sang máy của tôi, còn lại cô tự mình giải quyết và báo cáo lại vào sáng mai nhé!”

Veronica than thầm trong lòng, tiếc nuối khi ngài sếp của mình dứt áo ra về. Có thể nói, trong tất cả đám chị em của công ty này, chỉ có một mình thư ký Veronica không bị ngài Chủ tịch “quạt đổ”. Một phần vì Hàm Vũ Phong vô cùng tin tưởng cô, đã làm việc cùng cô từ lúc hấn mới nắm chức Chủ tịch cho đến giờ; một phần vì cô là loại phụ nữ hết mình vì công việc, tuy ngưỡng mộ hấn nhưng lại rất công tư phân minh và thực tế, không hề tơ tưởng xa vời. Bởi vì thế, Hàm Vũ Phong chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thay đổi người thư lý khác. Veronica luôn biết nhiệm vụ của mình, và luôn cư xử đúng mực. Còn lại, tất cả nhân viên nữ làm việc cho hấn, dù có còn độc thân hay không, cũng sẵn sàng lao thẳng vào nếu một ngày ngài Chủ tịch dang rộng vòng tay trước mặt họ. Chẳng có người phụ nữ nào kìm được lòng mình trước một chàng trai ngoại quốc điển trai, thân hình cuộn cuộn cơ bắp, đôi mắt sâu hút như biển và nụ cười sáng bừng như ánh nắng.

Hàm Vũ Phong đi thẳng xuống chỗ người tài xế riêng kiêm vệ sĩ, gật nhẹ đầu mỗi khi có một nhân viên chào mình. Hấn cũng như mở lòng hơn từ khi dành tình cảm cho cô gái nhỏ. Hấn không còn phớt lờ nhân viên một cách vô tình và lạnh lùng nữa.

“Vũ Lục Hàn đâu?”, hấn vẫn hỏi dù đã biết câu trả lời. Julianio đáp lại bằng tiếng Ý, kính cẩn mở cửa cho hấn:

“Cô ấy dặn tôi đưa ngài về nhà trước, thưa ngài.”

“Anh trở thành người của cô ấy rồi hả?”, Hàm Vũ Phong nhếch miệng cười, ngồi vào xe. Hấn tự thú nhận có một chút căng thẳng vì công việc, không muốn tự lái xe đi khắp nơi nữa. Julianio không đáp lời nào, chăm chú lái xe về căn penthouse của hấn.

Hàm Vũ Phong mở điện thoại, gọi ngay cho cô gái vừa tự tiện làm loạn.

“Em đã về nhà chưa?”, hấn cố gắng lấy giọng dịu dàng hỏi, nhìn qua đồng hồ. Bảy giờ, và hấn nghe thấy tiếng cười của con trai ở đâu đây bên kia.

“Em xin lỗi, có lẽ em chưa về được!”, Vũ Lục Hàn cười hớn hờ nói. Hàm Vũ Phong bốc hỏa trong xe, lạnh lùng hạ giọng:

“Em đang ở đâu?”

“Em ở nhà của anh Hải Minh... Ôi chết, nóng quá!”

Vũ Lạc Hàn la oai oái khiến hắn càng thêm sốt ruột. Có một sự thật là, hắn không phải lần đầu muốn đâm thẳng vào khuôn mặt cười nhe nhớn của thằng bạn thân mình.

“Em đang làm gì cũng được. Chuẩn bị ra mở cửa cho anh.”

Hắn lầm lì nói một câu, dù Vũ Lạc Hàn vẫn còn kêu ầm ĩ bên kia ống nghe. Hắn thẳng tay đập máy, ra lệnh cho người tài xế Thụy Sỹ chuyển hướng sang căn hộ hạng sang của tên bạn thân mình, nằm trong dãy căn hộ cao cấp của hắn.

Hàm Vũ Phong đỏ bừng mặt, cởi ngay áo vest vứt thẳng xuống bên cạnh ghế.

Trần Hải Minh, hôm nay không đâm cậu, tôi không phải là Hàm Vũ Phong!

(Còn tiếp)

87. Chương 87

Hai tiếng trước, trở về căn hộ của Trần Hải Minh. Cậu đưa hai cô gái đi một vòng quanh siêu thị ở tầng một của chuỗi căn hộ, cũng chính là siêu thị thuộc hệ thống bất động sản của Tập đoàn ACorp. Trần Hải Minh chỉ cho hai cô gái từng loại bột tốt, từng loại bơ ngon, mềm, chính hãng, và liên tục chọn các loại thực phẩm tươi sống. Triệu Minh là người chăm chú nhất, dường như việc lắng nghe và ghi nhớ những mẹo đi chợ của Trần Hải Minh khiến cô tạm thời quên đi chuyện buồn với Thư Sinh hồi nãy. Vũ Lạc Hàn dù chẳng nhớ được mấy những lời Trần Hải Minh đã nói, cũng cảm thấy rất vui và mãn nguyện.

Chàng trai tóc đỏ khệ nệ bê các loại túi, mở cửa ra vào bằng chân dù vẫn phải nhờ vả Triệu Minh quẹt thẻ vào khe cửa. Vũ Lạc Hàn giúp cậu đỡ đồ ra bàn, rồi cùng Triệu Minh bàn tán về những gì Tóc Đỏ sẽ làm với những nguyên liệu này.

“Chắc chắn sẽ có bánh! Moose chanh leo ư? Chừng này chanh leo có đủ không? Mình đã từng làm rồi nhưng mà...”

“Vậy ư? Mình tưởng anh ấy sẽ pha nước chanh leo”, Vũ Lạc Hàn ngó nghiêng quả chanh leo trên tay, méo mồm cười. Cô là kẻ duy nhất trong căn bếp này chỉ biết làm bánh bằng nồi cơm điện!

“Nè, chocolate chips, thứ này có thể đun chảy ra làm bánh chocolate...”

“Mình nghĩ là bánh quy...”, Vũ Lạc Hàn một lần nữa đỏ mặt, còn Triệu Minh thích thú bật cười.

Trần Hải Minh quay trở ra, khiến hai cô gái có một tia choáng ngợp. Vũ Lạc Hàn ngừng lại vài giây, nhớ lại hình ảnh của Hàm Vũ Phong trong căn bếp nhà mình ngày hôm qua, cũng áo sơ mi bữa bãi xắn tay áo lên khuỷu, nói lỏng mấy khuy áo trên ngực. Những đứa con trai tập thể hình, mặc sơ mi thể này... đẹp trai thật!

Triệu Minh cảm thấy má mình đỏ ửng lên khi Trần Hải Minh nhìn lướt qua cô bằng đôi mắt mập mờ, cuốn hút ấy. Cô hình như thấy tim mình rộn lên một chút. Thật là một cô gái dễ rung động, Triệu Minh tự trách mình. Cuối cùng, cô chỉ biết cúi gằm xuống khi Tóc Đỏ đến gần, đôi mắt cậu sáng lên trước những nguyên vật liệu bày đầy trên bàn bếp.

“Các em muốn ăn nhiều đồ ngọt, hay ăn nhiều đồ mặn?”, cậu hăng hái hỏi và chống hai tay lên bàn. Vũ Lạc Hàn ậm ừ không quyết định được, Triệu Minh lí nhí một câu “Em thích ăn cả đồ mặn và ngọt.”

Vậy là cậu quyết định làm một bữa tối kiểu Âu hoành tráng kèm tráng miệng đồ ngọt.

Vũ Lạc Hàn theo hướng dẫn của Tóc Đỏ, cẩn thận rửa thịt gà. Trong khi đó, Triệu Minh bắt đầu ngâm nấm và nộm nộm món súp. Trong lúc miệng còn bận rộn hướng dẫn với món súp gà nộm, tay Tóc Đỏ đã liên tục lóc cẩn thận từng miếng cá hồi ngon lành và trộn salad cá hồi. Khi đang đợi sốt ngấm vào salad, Trần Hải Minh đã thoăn thoắt làm tôm tươi, nhanh tay trưng qua nồi nước từ lúc nào đã sôi lục bục trên bếp.

“Nước cốt dừa, Triệu Minh, một phần hai cup”, Trần Hải Minh ngửi lướt qua mùi hương món súp trên bếp, không cần thử mà vẫn biết nó thiếu nguyên liệu gì. Triệu Minh làm theo răm rắp, cẩn thận rót từng tí một.

Vũ Lục Hàn được giao nhiệm vụ xắt nhỏ hành tỏi để ướp gia vị cho những miếng sườn cừu. Trần Hải Minh ngay khi trúng xong tôm qua nước sôi, rất nhanh chóng hạ nồi nước vẫn còn sôi sùng sục xuống và đặt chiếc chảo sâu lòng lên trên bếp còn nóng rực.

“Thiếu ớt”, Tóc Đỏ nói, khi mùi hương của món súp bay lượn qua chiếc mũi thính của cậu. Triệu Minh vội vàng chạy đi tìm ớt, trong khi Vũ Lục Hàn xỏ tay vào chiếc găng tay nilon để trộn đều sườn cừu với gia vị tẩm ướp thơm lừng, chuẩn bị chính xác theo hướng dẫn của ngài Bếp trưởng.

“Đun chảy chocolate và lọc chanh dây đi, Triệu Minh”, Trần Hải Minh nói, sau đó thả một loạt đồ đã xắt hạt lựu vào chảo khiến nó bùng lên mùi thơm ngậy tho. Vũ Lục Hàn chỉ biết tròn mắt nhìn, không hiểu cậu đã xắt nhỏ những thứ gì trong chiếc chảo kia. Không chỉ thơm, mà thứ đang được đảo nóng kia trông vô cùng bắt mắt. Dù đang làm món khác, Tóc Đỏ vẫn chỉ dẫn chính xác những việc hai cô gái cần làm. Lúc này, Triệu Minh đang chuẩn bị cho món bánh tráng miệng, còn Vũ Lục Hàn đặt nóng lò nướng sườn cừu.

Điện thoại reo, Vũ Lục Hàn vội vàng rút tay ra khỏi găng tay nilon nhưng vẫn không thể với được điện thoại. Trần Hải Minh không ngần ngại xoay người, từ phía sau luồn tay vào túi áo cô lấy ra chiếc điện thoại đang kêu ầm ĩ. Vũ Lục Hàn quá ngại để nói cảm ơn một cách tử tế. Chàng trai tóc đỏ giúp cô nhận cuộc gọi, và cô dùng vai để kẹp chiếc điện thoại vào tai.

“Anh à? Vâng, em ở nhà anh Hải Minh...”

“Cứ như đang dự thi Master Chef vậy”, Triệu Minh quay sang nói với Bếp trưởng khi cậu giúp cô đánh bông lòng trắng trứng. Trần Hải Minh bật cười, quả thật tác phong của cậu giống như một bếp trưởng nhà hàng đang thể hiện tài năng nhờ vào sự giúp đỡ của hai phụ bếp. Vũ Lục Hàn có một giây lơ đãng, liếc nhìn hai người bạn, hí hửng cười. Cô vô tình vụng về quá nóng, đến nỗi hơi nóng phả cả vào mặt, giật mình hô lên:

“Ôi chết, nóng quá!”

Triệu Minh nghe thấy, vội vàng chạy lại xem xét, bị một phen hết hồn, tưởng cô bị bỏng. Vũ Lục Hàn đỏ mặt lùi lại, thấy Triệu Minh chính là quá tay, bị rối lên nói lung tung hết cả. Rốt cuộc, lại đến Bếp trưởng phải ra tay, chỉnh lò nướng vừa vặn, một tay nhét sườn nướng vào bếp thuần thực. Đến lúc này, Vũ Lục Hàn alo vài tiếng, mới nhận ra Hàm Vũ Phong đã tắt máy từ đời nào!

“Anh ấy nói gì nhỉ, em quên mất rồi!”, cô gái nhỏ thành thật thú nhận, hai má hồng lên. Trần Hải Minh vừa cười, vừa đổ chocolate vào hỗn hợp làm bánh, tỏ ra bình thản:

“Cứ làm tiếp đi. Khi cậu ta đến đây, đồ ăn sẵn sàng là vừa!”

“Anh ấy cũng sẽ đến hả?”, Vũ Lục Hàn ngạc nhiên hỏi lại, ngây ngô thở phào. Cô đã nghĩ đến chuyện học lỏm bí quyết làm bánh, và làm ngay rồi mang bánh về cho Hàm Vũ Phong. Cô không biết bao giờ hẩn xong công việc, hẩn chỉ nói nếu không về kịp, hẩn sẽ nhờ Julianano chuẩn bị cho cô một bữa đồ ăn Pháp thịnh soạn. Nghĩ đến chuyện hẩn đã xong việc, đang trên đường tới đây, Vũ Lục Hàn ngâm nga một bài hát trẻ con và vui vẻ thử súp.

Chỉ có Trần Hải Minh nén tiếng thở dài, lắc đầu nguây nguây. Hàm Vũ Phong còn lâu mới để yên khi Vũ Lục Hàn vẫn đang ở nhà cậu. Dù có ăn hay không, việc hẩn mang cái xác to bự của mình đến là việc hiển nhiên rồi. Lần này cậu tự tiện đưa hai cô gái về nhà mở tiệc mà không thèm báo một tiếng cho bạn trai của người nào đấy. Phen này, xem ra lãnh đủ rồi!

Chuông cửa vang lên thật dữ dội. Vũ Lục Hàn biết là Hàm Vũ Phong đã đến, hưng phấn hô lên “Để em mở cửa”. Cô rất ngạc nhiên khi Tóc Đỏ ử rử đi ra, nói một câu làm cô chột dạ:

“Em lùi lại nhé. Khi nào tôi mở cửa thì cứ lao ra ôm lấy người bấm chuông cửa. Tính mạng của tôi phụ thuộc vào độ nhanh của em đấy...”

Vũ Lục Hàn vừa hồi hộp, vừa tò mò không hiểu vì sao Trần Hải Minh lại nói như vậy. Cô nhón chân ngó qua vai chàng Bếp trưởng, còn thấy hình như... cậu hít một hơi can đảm trước khi mở cánh cửa kia!

Cửa vừa mở, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Vũ Lục Hàn đã thấy Trần Hải Minh ngồi sụp xuống. Hàm Vũ Phong hiện ra trước cửa, mặt đỏ bừng, đầm hột một cú trên không khi tên bạn thân đột ngột ngồi xuống. Vũ Lục Hàn quên hẩn lời Tóc Đỏ dặn dò, toe toét cười chạy ra nhìn hẩn:

“Anh đến đúng lúc quá! Bọn em chỉ đợi anh để ăn tối thôi đấy!”

“Thế à”, hần lạnh lùng đáp lại, neho mắt nhìn cô, rồi đưa mắt tìm ngay tên bạn vừa vội vàng trốn sau lưng... Vũ Lục Hàn.

“A surprise dinner!”, Trần Hải Minh méo mó cười, hô lên như thể đây là việc đã có chủ định. Hàm Vũ Phong nhếch miệng cười, khuôn mặt đáng sợ hầm hầm lao về phía Tóc Đỏ.

“Last dinner for an asshole”, hần đáp lại như vậy, hung hăng giơ nắm đấm lên. Vũ Lục Hàn không kịp nắm bắt câu chuyện bởi cuộc hội thoại bằng tiếng Anh diễn ra quá nhanh, rất ngậy thơ túm lấy ngực áo của hần, cười tươi như thể thế giới này không có chiến tranh:

“Anh Hải Minh dạy em nướng thịt, nấu súp đấy. Nếu lần này thành công, ngày nào em cũng sẽ nấu cho anh!”

“Dạy... cơ à?”, hần liếc mắt nhìn sang cậu bạn thân – kẻ đã kịp đứng cách xa vài chục bước chân. Tóc Đỏ còn đang luống cuống chưa kịp thanh minh, thì từ trong nhà, vị cứu tinh Triệu Minh xuất hiện. Chờ lâu không thấy mọi người quay lại bếp, nàng Chủ tịch đã luống cuống với món hạt dẻ cười. Nhìn thấy Hàm Vũ Phong, Triệu Minh hạ giọng cười, tỏ ra điềm tĩnh như vẻ ngoài vốn có của mình:

“Chào anh! Hi vọng anh vẫn nhớ, em là Triệu Minh...”

“Chào cô”, Hàm Vũ Phong đáp lại bằng giọng nói lạnh lẽo, liếc xéo qua chàng Bếp trưởng với khuôn mặt méo xẹo đứng giữa nhà. Thật may là có Triệu Minh, bởi nhìn thấy một cô gái nữa ở cùng Vũ Lục Hàn trong căn hộ này, cơn thịnh nộ vì ghen tuông của hần giảm xuống chỉ còn một nửa. Nếu chỉ có Vũ Lục Hàn và Trần Hải Minh trong căn hộ này, không hiểu tên tóc đỏ phải chạy đi đâu mới thoát được đây!

Bữa tối với sự giúp đỡ của hai cô gái, hoàn thành trong vòng hơn một tiếng với đủ các món khai vị, món chính, đến tráng miệng. Mở đầu là salad, với sự kết hợp của xà lách, xoài, rau thơm, cá hồi, trộn đều với sốt nước mắm. Dưới bàn tay điêu luyện của ngài Master Chef, món salad có đầy đủ vị chua của xoài, vị thơm bùi của rau, vị ngọt thanh béo ngậy của cá hồi, không hề tanh, với nước mắm là chất xúc tác đẩy mạnh cảm nhận mùi vị. Ngay sau đó, mỗi người thưởng thức một bát súp gà kiểu Thái. Nước gà thơm ngậy kèm mùi hương đặc trưng của nấm, chanh, và vị cay tê nhẹ nhẹ đầu lưỡi kèm mùi thơm của nước cốt dừa, món súp không thể hoàn hảo hơn được nữa. Có hai món chính đều dùng đến sốt wasabi được đích thân Trần Hải Minh làm, là món sườn cừu nướng sốt wasiba, ăn kèm hạt dẻ cười với nước sốt miso. Món còn lại là tôm tươi trung nước sôi, đảo qua với bơ, rắc sốt wasabi kèm chanh tươi. Khi kết thúc bữa chính, họ có thể tráng miệng với bánh pudding chanh dây chocolate. Trần Hải Minh không ngần ngại mang ra một chai Barcadi Breczer để pha chế thành loại rượu cocktail “pina colada” nổi tiếng.

“Em uống ít thôi”, Hàm Vũ Phong nhắc nhở Vũ Lục Hàn. Barcadi là rượu mạnh. Tuy Vũ Lục Hàn gật đầu đồng tình, nhưng cô lại uống tận ba ly rượu. Khi chưa thấy Triệu Minh vui, cô vẫn còn đòi uống tiếp. Không hiểu ai đã nhồi nhét vào đầu cô cái suy nghĩ “bạn bè cùng uống rượu với nhau mới thấy hết buồn”. Cô cũng từng rất buồn, cho đến khi uống rượu vào, hai tư ly rượu, chẳng còn biết buồn bã là gì nữa. Hàm Vũ Phong nghiêm túc giành lấy vài ly từ tay cô, nhưng chỉ uống đỡ cô được đúng một ly rượu. Vũ Lục Hàn nóng người, mặt đỏ, to gan chẳng cần biết Hàm Vũ Phong là ai nữa! Hần giành của cô một ly, cô chộp lấy ly của hần và uống bù lại một ly. Trần Hải Minh dù cũng có ý ngăn cản hai cô gái trẻ đang bá cổ nhau uống rượu, rốt cuộc lại bị Triệu Minh lôi kéo.

“Để các cô gái tự nhiên đi”, Tóc Đỏ kéo tay ngài Adam ra một góc. Đôi mắt ngài cứ dính lấy Vũ Lục Hàn với vẻ mặt ăn tươi nuốt sống, “Tôi mang họ về đây cũng vì muốn làm họ vui lên thôi! Có một số chuyện buồn đã xảy ra rồi...”

Hai chàng trai, mỗi người một ly cocktail, tựa mình trên lan can của khu căn hộ cao cấp. Hàm Vũ Phong không hiểu chuyện, chỉ hướng tầm mắt vào trong nhà, nơi hần vẫn nhìn thấy Vũ Lục Hàn.

“Chuyện buồn đã xảy ra? Vì sao Vũ Lục Hàn không nói với tôi?”

“Không, chẳng liên quan đến cô ấy đâu”, Trần Hải Minh bật cười, “Tiểu Hàn chỉ muốn cô bạn thân của mình vui lên thôi. Chuyện buồn xảy ra với cô nàng kia kia.”

Cậu nhìn về phía Triệu Minh. Hai cô gái đang ngồi cười đùa, dưới sàn nhà, tựa lưng vào chiếc ghế salon mềm mại, với chai rượu đặt ở giữa họ. Hấn quay người đi, phì cười khó hiểu:

“Cô gái đó đâu phải bạn thân của Vũ Lục Hàn!”

“Nhưng rõ ràng đã khiến Tiểu Hàn phải lo lắng rồi đấy thôi!”, Tóc Đỏ vặc lại. Hấn im lặng, cuối cùng cũng chịu bật ra một câu hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi nghĩ là Hoàng Lâm đã chia tay với cô gái ấy”, Tóc Đỏ nhấp một ngụm rượu nhỏ, “Chiều nay ở chỗ hấn ta, tôi bắt gặp cô gái này đi ra khỏi văn phòng hấn, khuôn mặt cứ như bị khiển trách trừ lương. Hỏi một hồi hấn mới khai, đang tán tỉnh cô gái ấy thì phát hiện cô ấy trúng tuyển làm nhân viên của mình. Cậu ta chỉ đơn giản không thích tán tỉnh người làm việc cho mình, nên đá ngay lập tức. Chỉ tiếc là, hình như cô gái ấy đã kịp thích cậu ta rồi...”

“Chỉ vậy thôi à...”, Hàm Vũ Phong chống hai tay lên thanh lan can kim loại, phóng tầm mắt về phía xa, “Yêu đương kiểu cậu ta biết đến bao giờ mới lấy được vợ...”

“Này, cậu có biết chuyện cậu ta quan hệ với Tiểu Bạch Thảo không?”

Phụt. Hàm Vũ Phong ho sặc sụa, bỗng nhiên thấy rượu cay nồng. Hấn cúi đầu hít vài hơi thật dài, ho thêm vài tiếng, trừng mắt nhìn kẻ vừa thốt ra như thể kẻ đó vừa động chạm đến gia đình hấn.

“Cậu nghiêm túc đấy à?”

“Chu Bạch Thảo chưa thừa nhận, tôi chẳng dám hỏi. Nhưng Hoàng Lâm đã thú nhận rồi...”, Tóc Đỏ không ngạc nhiên trước phản ứng của Hàm Vũ Phong. Lần đầu nghe chính miệng Hoàng Lâm nói ra điều đó, nếu cậu đang uống rượu, cậu cũng đã phun hết ra bàn rồi.

“Từ bao giờ?”, hấn che giấu giọng nói bàng hoàng nhưng trông mắt lại giãn ra hết cỡ. Tóc Đỏ đột nhiên không nhớ ra nổi mình gặp mặt hai người ấy trong quán bar vào thời điểm nào, nhún vai “Cách đây vài ngày.”

“Bọn họ quan hệ cách đây vài ngày?”

“Không, tôi nghe điều đó cách đây vài ngày. Chuyện quan hệ có lẽ đã xảy ra được khoảng một tuần rồi. Không biết có còn tiếp diễn không...”

“Chúa ơi, bọn họ điên rồi!”, Hàm Vũ Phong lầm bầm. Trước giờ, hấn có chết cũng không tin nổi Chu Bạch Thảo sẽ lên giường với Hoàng Lâm. Chẳng ai tin nổi Hoàng Lâm sẽ lên giường với Chu Bạch Thảo. Nàng là người tôn thờ chủ nghĩa hoàn hảo, trừ Hàm Vũ Phong ra, một nửa của một nửa con mắt cũng chưa hề liếc nhìn một tên con trai nào. Hoàng Lâm là kẻ tôn thờ chủ nghĩa phóng khoáng, đối với mọi cô gái đều tán tỉnh, lả lơi, chỉ riêng mình nàng tiểu thư họ Chu với cậu không hề có sức hấp dẫn. Điều đó khiến họ làm bạn tám năm trời. Vậy mà, bùm, bọn họ đột nhiên vượt lên trên rào cản bạn bè, dọa Trần Hải Minh và Hàm Vũ Phong một phen đau tim phát khiếp!

“Lâu lắm không tụ tập, không thể tin hai đứa nó đã dám to gan như thế!”, Tóc Đỏ nhún mày, uống hết cạn ly cocktail.

“Tôi cũng vậy, gặp riêng Hoàng Lâm cũng lâu lắm rồi!”, Hàm Vũ Phong uống đề một ngụm rượu to để át đi cái cay xè nơi cổ họng, “Lần cuối gặp cậu ta có lẽ là ở buổi ra mắt sách. Không thể tin nổi...”

“Cốc cốc cốc!”, Vũ Lục Hàn đập vào cửa kính ban công, rú lên rất to bắt chước xe cứu hỏa, “Có ai ở nhà không? Tôi cần đến bệnh viện đây...”

“Cô ấy say rồi”, Hàm Vũ Phong liếc xéo cậu bạn thân, quay lại mở cửa trước khi cô gái nhỏ “phi thân” vào cánh cửa kính. “Em thật sự không biết nghe lời một chút nào!”

“Anh có biết bọn em uống hết rồi không?”, Vũ Lục Hàn cười phá lên, hào hứng vớ lấy chai rượu. Quả thật là hết sạch!

“Này, có chuyện gì vậy?”, Trần Hải Minh giật mình khi nhìn thấy Triệu Minh nằm sõng soài dưới sàn nhà, mặt đỏ ửng lên. Vũ Lục Hàn chạy đến chỗ cậu, rất tự nhiên khoác vai cậu, khúc khích cười:

“Công chúa cần có giường để ngủ. Phiên anh... đêm nay ngủ trong bếp đi nhé!”

“Chúa ơi, em lại đây!”, Hàm Vũ Phong bực mình kéo Vũ Lục Hàn lại khi thấy cô quá say, hấn ôm cô trong lòng và nói với Tóc Đỏ:

“Tôi đưa cô ấy về. Cậu nếu đánh thức được “nàng công chúa” kia thì đưa người ta về nhé. Vũ Lục Hàn sẽ rất lo lắng nếu tỉnh lại đây.”

“Biết rồi, tôi đưa đến đây, tôi sẽ đưa về! Đi cẩn thận, mặt cậu cũng đang đỏ lên đấy!”

“Cậu cũng chẳng khá hơn đâu”, hấn nhoẻn miệng cười, một tay bế thốc Vũ Lục Hàn lên vai. Hấn dùng tay còn lại thu dọn đồ đạc của cô, quay lại chào cậu bạn thân theo kiểu cao bồi Mỹ và mở cửa ra về. Dù cửa đã đóng lại, Trần Hải Minh vẫn còn nghe tiếng Vũ Lục Hàn la oai oái vọng vào từ hành lang.

“Đúng là sai lầm khi mời lũ này một chai rượu mạnh”, Tóc Đỏ lầm bầm, ngồi xổm bên cạnh cô nàng đang say khướt nằm bẹp dưới sàn nhà mình. Triệu Minh có vẻ đã ngủ, ngủ rất ngon. Cậu lay vai cô, gọi mấy tiếng, cô chỉ đáp lại bằng vài từ chẳng rõ chữ, rồi lại ngủ. Trần Hải Minh bật cười, đành bế cô đặt lên ghế, cởi ngay áo khoác của mình đắp lên người cô, rồi thu dọn những ly rượu. Ôi, rửa bát... Chàng bếp trưởng ngán ngẩm nhìn vào trong bếp. Lúc tàn tiệc, phần dọn dẹp là phần muôn đời chẳng ai muốn làm!

“Nếu em không chịu im đi, anh sẽ bị bắt về đồn vì tưởng là bắt cóc em đấy!”, Hàm Vũ Phong đe dọa Vũ Lục Hàn. Hấn gọi điện yêu cầu Juliano lấy chiếc xe của mình trong hầm xe ở công ty đến đây, hấn muốn đích thân lái xe đưa cô về. Hấn có ý định đưa cô tới căn nhà ở ngoại ô, vì cô say xỉn như vậy mang về khách sạn sẽ không được hay cho lắm. Hàm Vũ Phong để Vũ Lục Hàn ngồi trên ghế gỗ trong lúc chờ đợi người tài xế mang xe đến đây. Dù thế, Vũ Lục Hàn vẫn là kẻ không biết điều, liên tục đứng dậy bám vào vai hấn và nói những thứ không thể tưởng tượng nổi:

“Anh có biết đêm nay sẽ có tuyết không? Em nghe nói mấy cửa hàng bán hoa quả đang thừa thùng xộp...”

“Sao anh không nhuộm tóc đen nhỉ? Như vậy mới đúng đắn chứ? Ồi chà, người ta mất bao nhiêu tiền đi nhuộm tóc vàng đấy...”

“Nhìn này, áo vest của anh dính bụi rồi. Để em lau đi cho... xem nào, anh thích lau bằng lá ngắt trên cây hay lá nhặt dưới đất...?”

“Em phiên phức quá!”, Hàm Vũ Phong túm lấy hai tay cô khi cô đang mân mê vạt áo vest của mình. Có một chút phấn khích khi Vũ Lục Hàn cứ đụng chạm như vậy, vì thế, hấn không ngần ngại ấn cô vào bức tường phía sau và hôn ngẫu nhiên. Vũ Lục Hàn định kêu ầm lên, nhưng rồi thấy... thích, nhào đến ôm lấy cổ hấn và đáp trả mãnh liệt. Không ổn rồi, Hàm Vũ Phong tự tát mình vài chục phát trong tâm tưởng, ở nơi công cộng thế này mà cô dám mãnh liệt như thế, hấn biết phải làm sao bây giờ!

Tiếng động cơ xe đột ngột cắt ngang nụ hôn của hấn. Hấn nhận ra Juliano đã mang chiếc Aventador đến cho mình, lập tức dùng hai tay bám chặt lấy vai cô và cương quyết đẩy ra. Vũ Lục Hàn cũng bất ngờ không kém, nhưng vẫn chẳng chịu tỉnh rượu, khúc khích cười. Mối cô bị hôn cho sững mòng lên, bỗng nhiên quá đổi hấp dẫn. Hấn đã nhìn cô không rời mắt, người nóng bừng, đầu chỉ muốn nổ tung vì quá nóng! Hấn nắm lấy tay cô kéo về phía chiếc xe, mở cửa và để cô vào xe rồi đóng ngay lập tức. Juliano chào hấn, với một sự ngưỡng nùng được che giấu khá vụng về. Hàm Vũ Phong chống hai tay lên cửa kính xe, thờ dốt mắt một lúc. Mãi cho đến khi Vũ Lục Hàn nghịch ngợm gõ lên kính xe từ bên trong, hấn mới bừng tỉnh và lên tiếng chào người tài xế Thụy Sĩ bằng giọng Anh khàn khàn.

“Cảm ơn”, hấn nói khi ngồi vào xe, “Anh tìm cách về được chứ?”

“Đừng lo cho tôi, thưa ngài”, Juliano hắng giọng, “Chúc ngài một buổi tối tốt lành.”

Thật may vì anh ta không thêm Vũ Lục Hàn vào trong câu nói vừa rồi. Nóng thật! Hàm Vũ Phong lại cởi áo khoác, mở bung hai cúc áo sơ mi, vừa lái xe vừa kéo tay áo lên tận ngang bắp.

“Nóng quá rồi đấy!”, Vũ Lục Hàn cũng hô lên, kéo phéc mơ tuya áo khoác. Hấn giật mình bất ngờ, đưa tay sang chặn lại, bàn tay chạm vào tay cô bị giật điện tê nhẹ nhẹ.

“Em. Ngồi im! Sự an toàn của chúng ta... tùy thuộc vào em đấy”, hắn cũng không hiểu mình vừa nói gì nữa, không dám quay sang nhìn vào mắt Vũ Lạc Hàn. Cô gật đầu ngậy ngô cười, nằm tẹt người xuống dưới ghế như lúc đi xem phim ma ở rạp chiếu phim. Chín giờ hơn, đường phố vắng dần. Hắn phóng xe như điên về căn biệt thự toàn kính. Lâu lắm rồi họ không ở đây, cánh cửa vẫn nhiệt liệt chào đón họ. Hắn cho xe đi thẳng vào gara, dừng lại ở vị trí quen thuộc và hít một hơi trước khi mở cửa cho Vũ Lạc Hàn. Cô chậm chạp chui ra khỏi xe, ngó nghiêng xung quanh rồi ngúng nguẩy bước đi xiêu vẹo:

“Về nhà rồi!”, cô hô lên rất to trước những chiếc xe trong gara. Vũ Lạc Hàn mơ hồ nhận ra căn nhà ngoại ô, cảm thấy phấn khích, chạy ngay về phía cánh cửa kính dẫn lên phòng khách, suýt nữa đâm sầm vào tường nếu Hàm Vũ Phong không kéo lại.

“Em mỗi khi say thật vô cùng khó chịu!”, hắn không ngần ngại mắng cô, “Đi tắm rồi ngủ ngay lập tức, nhớ đấy!”

“Tắm à... Được rồi, chúng ta đi tắm!”, Vũ Lạc Hàn hào hứng đồng tình, bám lấy hắn đi uốn éo lên căn nhà chính. Hàm Vũ Phong dù đã ôm lấy cô dìu lên, cũng không thể nào đỡ được cô gái nhỏ đang trong cơn say rượu.

“Thà em cứ ngủ đi còn hơn”, hắn đau khổ cần nhân.

“Người ta chẳng buồn ngủ!”, cô vênh mặt đáp lại. Cô đẩy hắn ra và lao thẳng vào phòng tắm. Trước khi hắn định làm gì, cô đã cởi sạch đồ và mở vòi hoa sen. Hàm Vũ Phong đỏ mặt, vừa ngại vừa tức, chỉ biết đứng bên ngoài liên tục nhắc cô dùng nước nóng!

“Quần áo!”, Vũ Lạc Hàn ra lệnh như một bà hoàng, gõ liên tục vào cửa nhà tắm. Hắn đang loay quanh ngay bên ngoài, giật mình không biết cô để đồ ở đâu, liền lao thẳng vào tủ quần áo của mình và rút bừa một cái áo.

“Đồ lót của em đâu?”, cô rú ầm lên khi chỉ nhận được một cái áo, của hắn. Hàm Vũ Phong lại đỏ mặt, lần đầu tiên bị con gái chọc cho lúng túng như thế, lớn tiếng để át đi ngại ngùng:

“Đó là tội của em không chịu chuẩn bị đồ trước khi tắm! Mặc vào rồi tự đi lên tìm!”

“Anh chẳng hữu dụng gì cả...”, Vũ Lạc Hàn lầm bầm, chẳng thấy ngại ngùng gì hết, mặc độc chiếc áo len to tướng của hắn, mở cửa đứng nhìn hắn có vẻ giận dữ. Áo len của hắn chỉ vừa đủ che hết “vài chỗ cần thiết”, trong khi hắn đang vô cùng ngại ngùng, mặt đỏ không chỉ vì say rượu, người nóng bừng lên, thì cô lại tung tăng nhảy chân sáo lên tầng. Hàm Vũ Phong dán mắt vào thân hình bé nhỏ của cô, chỉ đến khi không thể thấy cô trong tầm mắt được nữa mới bừng tỉnh, lao thẳng vào nhà tắm. Chúa ơi, Hàm Vũ Phong, mà có đi lễ một nghìn lần ở nhà thờ cũng không rửa hết tội được mất!

Vũ Lạc Hàn chỉ đến khi tắm xong mới bắt đầu ngấm cơn say. Cô nằm lăn ra giữa giường một cách ngang ngược, cuộn người ôm lấy chăn, mắt nhắm nghiền. Hàm Vũ Phong tắm xong, mặc áo choàng tắm đi thẳng lên gác. Hắn đứng sững lại khi thấy Vũ Lạc Hàn mất trật tự như vậy, người lại nóng lên ngay lập tức. Vũ Lạc Hàn đột nhiên xoay người, mắt nhắm mắt mở nhìn hắn, hai má cứ hồng lên rất đáng yêu, vì rượu.

“Tắt đèn cho em đi!”, cô không nhéo cần nhân. Đúng là ngang ngược, đã yêu sách và ra lệnh cho hắn suốt từ lúc về nhà đến giờ. Không hiểu vì sao bộ dạng của cô khiến cơ thể hắn tê rần như bị giật điện.

“Em... không mặc... đồ lót à?”, Hàm Vũ Phong cảm thấy mình vừa lên cơn đau tim trong giây lát khi Vũ Lạc Hàn xoay người, để lộ nguyên... vòng ba của mình sau chiếc áo to của hắn. Vũ Lạc Hàn vùi đầu vào chăn, uể oải trả lời:

“Sao lại phải mặc nhỉ? Anh còn chẳng mặc thứ gì tử tế trên người cơ mà! Đây là nhà em!”

Lại chằm chọc. Hắn nuốt khan, tự thấy mình phải vô cùng rộng lượng và yêu cô thì mới không nổi điên lên bởi mấy câu chằm chọc ấy.

“Em đang ở một mình, với anh đấy.”, hắn điềm tĩnh nhắc lại, tắt đèn đi đúng với yêu cầu của cô. Vũ Lạc Hàn tặc lưỡi:

“Thì sao?”

“Em không thấy rằng em đang ở cùng một người khác giới à? Dù có là người yêu em thì em cũng nên cảnh giác chứ?”, hắn khẽ nhếch môi cười, như tự nói với bản thân nhiều hơn. Hắn mang trong mình bản năng của một chàng trai phương Tây. Và nếu như hắn đang ở đất nước của mình, với người hắn yêu khiêu gợi chạy lông nhông trước mặt, hắn đã sớm... kết thúc rồi! Phải rồi, vì sao lại cứ phải nhin thế này nhỉ...

“Này Vũ Lục Hàn, khi em còn chưa tỉnh rượu, em đừng nên nói điều gì khiến bản thân phải hối hận nữa...”

Hàm Vũ Phong nhìn cô trong bóng tối. Cô nằm nghiêng người, ngửa cổ lên nhìn hắn với đôi mắt ướt mở to phảng phất hơi rượu nồng.

“Ồ với anh thì sao? Có khác gì ở với Triệu Minh đâu?”

Hàm Vũ Phong sững sờ, mọi mạch máu tê rần, từng giọt adrenaline lăn chậm chậm lên tới đỉnh đầu. Hắn điềm tỉnh nhếch môi cười, chậm rãi đi về phía cô. Cô vẫn giương mắt lên nhìn hắn, dù không có ý gì, vẫn cứ như một sự thách thức vậy.

Hàm Vũ Phong nằm xuống, chống tay xuống giường, ghé sát miệng vào môi cô. Hắn vẫn còn giữ được nụ cười, trước khi lao vào chính thức chiếm lĩnh cái miệng khó chịu của cô gái nhỏ:

“Nếu sáng mai tỉnh dậy em có hối hận, đó không còn là việc tôi cần phải lo nữa...”

Vũ Lục Hàn bất ngờ bị hắn đè xuống giường, nửa tỉnh nửa mơ, ban đầu còn chống tay lên ngực hắn để giữ khoảng cách. Hắn kéo dài nụ hôn lên tai cô, và cơ thể cô đột nhiên nóng bừng, khó chịu. Cảm giác râm ran xuất hiện, cảm giác lần đầu tiên ập đến với cô. Hắn hôn xuống cổ, bất ngờ cắn mạnh vào cổ cô. Vũ Lục Hàn giật nảy mình, rên lên một tiếng. Hắn không ngừng hôn lên cổ, vùi mình vào xương quai xanh của cô, thỏa mãn nhếch miệng cười.

“Hai thẻ vàng dẫn đến một thẻ đỏ đấy, cô gái...”, hắn thì thầm vào tai cô, bàn tay của hắn vuốt nhẹ nhàng dọc đường cong từ eo xuống hông Vũ Lục Hàn.

Cảm giác thật khó tả, cô đã gồng mình lên trước hành động lạ lẫm ấy. Hắn khiến cô thở gấp. Cô đã từ bao giờ ôm chặt lấy hắn, mọi nơi hắn chạm vào đều như có lửa đốt.

“Em... khó chịu...”, cô lẩm bẩm vào tai hắn. Hắn nở nụ cười mãn nguyện, liên tục hôn lên vành tai, hôn lên cổ, cắn nhẹ vào môi dưới của cô.

“Anh xin lỗi...”, hắn thì thầm. Vũ Lục Hàn chẳng thèm để tâm đến nữa, luồn tay vào tóc hắn, vươn người lên để được hôn lên đôi môi kiêu ngạo của Hàm Vũ Phong.

Hắn như con thú đang khát mồi, lại gặp được một kẻ tự mình dâng hiến, máu trong người cuộn cuộn chảy. Hắn muốn tan chảy vào với cô. Cứ như dù cô có ôm hắn chặt đến mấy, hắn cũng thấy không đủ.

Vũ Lục Hàn tự mình cởi bỏ chiếc áo choàng tắm của hắn. Cô run run chạm vào những bắp cơ trên ngực, trên bụng, trên tay người mình yêu. Vẫn là cảm giác râm ran chạy dài khắp cơ thể, Vũ Lục Hàn chỉ cảm thấy thoải mái khi bàn tay ấm nóng của hắn chạm vào, lướt qua. Áo len của hắn đã kéo lên đến ngang bụng cô. Cô quẩn lầy hắn như cành cây leo tìm thấy giàn gỗ. Cô liên tục hôn lên môi hắn, bắt chước hắn phủ thật nhiều nụ hôn lên cổ, và quyết định cắn mạnh vào đúng nơi mà hắn đã cắn trên cổ mình. Hắn hít vào một hơi, khẽ kêu lên một tiếng, môi nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng. Thật quyến rũ đến chết mất! Vũ Lục Hàn ngấu nghiến hôn môi hắn, tự mình tan chảy trước nụ cười bộc phát đầy nam tính của hắn. Hàm Vũ Phong đáp lại cô, từng động chạm của hắn rung động mọi dây thần kinh của Vũ Lục Hàn. Hai mươi hai năm, Vũ Lục Hàn để một chàng trai tung hoành khám phá cơ thể mình. Và cô thỏa mãn vì điều đó.

“Anh xin lỗi...”, Hàm Vũ Phong đột nhiên dừng lại khi thấy cô thở dồn dập. Vũ Lục Hàn lắc đầu, không thể nói được gì bây giờ.

“Em say rồi”, hắn cười nhẹ, hôn lên trán cô. Đôi mắt nâu khói nhìn cô say đắm. Hắn không làm gì cả.

“Em không say...”, cô lẩm bẩm, ôm lấy khuôn mặt hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn bằng cái nhìn tỉnh táo nhất.

“Em không biết em đang làm gì đâu”, hắn thì thầm. Màu nâu khói trong mắt dường như thắm hơn. Vũ Lục Hàn nhắm mắt. Hắn đang nghĩ gì vậy? Cô đã sẵn sàng rồi.

“Em biết em muốn gì mà...”, Vũ Lục Hàn gần như nài nỉ. Hấn nhìn cô không đáp, và cô dứt khoát hôn hấn thật sâu.

“Khi tỉnh dậy vào sáng mai...”, hấn nói trong khi vẫn hôn cô, “Em sẽ không hối hận chứ?”

“Em không bao giờ hối hận”, cô kiên quyết nhìn hấn. Lúc này, cô bỗng thấy gương mặt này thật thân thương. Chưa bao giờ, nhìn vào mắt một người, cô lại thấy nhiều yêu thương dành cho mình đến vậy.

“Em yêu anh.”

Trái tim của Hàm Vũ Phong rung lên thổn thức, và sau đó tan chảy thành thứ chất lỏng đẹp đẽ, hòa tan vào cơ thể Vũ Lục Hàn.

“Anh yêu em, Vũ Lục Hàn.”

Cô nhoẽn miệng cười. Và cô tiếp tục hôn hấn.

Có thể nửa tiếng trước, cô vẫn còn say.

Nhưng ngay lúc này, cô hoàn toàn rất tỉnh.

Thứ duy nhất khiến cô say mềm,

chính là

tình yêu của Hàm Vũ Phong.

(Còn tiếp)

88. Chương 88

Triệu Minh vẫn không chịu tỉnh dậy. Bây giờ đã là quá nửa đêm. Điện thoại của cô rung lên lần thứ ba, và lần này Trần Hải Minh quyết định nhận cuộc gọi.

“Chị đang ở đâu mà bây giờ vẫn chưa về?”, cậu chưa kịp nói gì thì bên kia đã xối xả như vậy. Là Triệu Dương. Cô gái này sống với em trai mình ư? Tóc Đỏ hắng giọng, lúng túng trả lời.

“Chào cậu. Triệu Minh đang ở cùng tôi. Cô ấy hơi say...”

“Anh là ai?”, giọng nam kia đột nhiên gay gắt hơn, “Chị tôi đang ở đâu? Anh đã làm gì chị tôi?”

“Bình tĩnh nào... Chị của cậu vẫn ổn...”

“Đưa đây!”

Triệu Minh đột ngột giật lấy điện thoại khiến Trần Hải Minh sững sờ vì bất ngờ. Cô có vẻ vẫn còn rất say, mặt đỏ ửng, vẫn nằm vạ vật trên ghế khi giật điện thoại từ tay cậu. Giọng nói lè nhè của cô đủ để khẳng định cô chưa hề tỉnh rượu tí nào!

“Gi thế? Sao chưa ngủ?”, cô cần nhằn em trai mình. Rồi sau đó lại phẩy tay như thể em cô sẽ nhìn thấy vậy, “Không về đâu! Ngủ đi, phiền quá!”

“Chị đang ở với thằng khốn nào vậy? Có phải thằng giám đốc gì đấy...”

Triệu Minh bĩu môi, nói át lên cả cơn tức giận của em trai.

“Tôi khỏe... Ngủ đi nhé, cẩn thận ma trong tủ! Chúc mừng!”

Và cô thả tay tắt máy. Cô lia điện thoại xuống đất, Tóc Đỏ giật mình vươn người bắt lấy chiếc điện thoại. Thay vì ngoan ngoãn ngủ tiếp, cô lại ngồi bật dậy, nhưng đôi mắt vẫn mờ đục và má vẫn đỏ lên vì rượu. Hai cô gái đã chia nhau uống hết chai rượu của cậu mà!

“Cô... có muốn về nhà không?”, Trần Hải Minh bối rối hỏi cô nàng say rượu đang ngồi trên ghế của mình. Cô nghiêng đầu nhìn cậu, đứng bật dậy, lảo đảo suýt thì ngã.

“Anh về đi! Tôi cần đi ngủ!”

Trần Hải Minh tròn mắt sững sờ. Cô có còn nhớ đây là nhà của cậu không vậy?

“Phòng ngủ phía trong...”, Trần Hải Minh đành nhượng bộ, chỉ tay vào đường rẽ dẫn đến phòng ngủ. Tuy nhiên, khi Triệu Minh lão đảo xoay tận hai vòng tại chỗ, cậu lại thở dài khoác vai cô dẫn đến tận nơi.

Triệu Minh tỉnh dậy, xung quanh tối và lạ lẫm. Đầu cô nhức buốt, để ngồi dậy thôi cũng rất khó khăn. Căn phòng này hoàn toàn không phải phòng cô, bởi chăn và đệm ở đây êm ái và phảng phất một loại mùi rất dễ chịu mà cô không hề nhớ. Triệu Minh nhắm mắt lại, mừng tượng cả buổi tối của mình dù đầu vẫn còn đau nhức và choáng váng. Phải rồi, cô cùng Vũ Lục Hàn tan ca, gặp Trần Hải Minh, đi theo cậu về nhà nấu bữa tối, và cô đã uống rất nhiều rượu. Cô nhớ đến cả cú điện thoại của em trai mình, vội vàng xoay người tìm điện thoại nhưng không thấy. Triệu Minh hoảng hốt nhào ra cửa, choáng nhẹ, nhưng rồi vẫn mở được cửa và chậm chạp ngó ra ngoài. Có một tia sáng rất nhẹ từ bên ngoài, từ phòng khách. Triệu Minh men theo hành lang, nghiêng đầu nhìn về phía tia sáng ấy.

Đó là Trần Hải Minh, đang ngồi trên ghế, quay lưng với cô. Ánh sáng duy nhất phát ra là ánh sáng xanh của màn hình laptop đang đặt trên bàn kính. Bên cạnh chiếc laptop là một cốc cà phê còn bốc khói. Hương cà phê phần nào khiến cô cảm thấy tỉnh táo.

“Xin... xin lỗi...”, Triệu Minh lập cập lên tiếng. Chàng trai đang ngồi làm việc trên ghế liền quay đầu lại, nụ cười in rõ lên trong bóng tối nhập nhằng.

“Cô không ngủ được à?”, cậu ân cần hỏi, giọng điệu ấy khiến Triệu Minh nửa ngại ngùng, nửa áy náy.

“Anh... anh không đi ngủ à? Có phải vì em... chiếm mất...”

“Không phải, tôi quen làm việc khuya”, Trần Hải Minh bật cười nói ngay khi thấy cô gái tỏ vẻ hối lỗi. Cậu xoay hẳn người lại, rồi đứng dậy nhìn cô.

“Sao không về ngủ tiếp đi? Đừng ngại, nếu cô sợ tôi làm gì thì có thể khóa cửa...”

“Không, không phải thế!”, Triệu Minh xua tay, “Em... em bị tỉnh... Em đang ở nhà anh mà...”

Mấy từ cuối bị nói nhỏ đến mức gần như không nghe thấy. Trần Hải Minh phì cười, đi lại bật công tắc điện. Những bóng đèn vàng ấm áp làm sáng cả phòng khách. Cậu xoay người đi vào bếp, hỏi với lại:

“Em có bị khó chịu trong người không? Uống trà gừng nhé, giải rượu và dễ ngủ...”

“Vâng, em...”, Triệu Minh ngáp ngừng, định từ chối nhưng lại thôi khi thấy cậu đã cho nước nóng vào một cốc thủy tinh. Cô lại gần ghế phòng khách, rụt rè ngồi xuống, ngồi cách xa nơi Trần Hải Minh vừa ngồi.

“Anh làm việc gì mà muộn như vậy?”

“Tôi viết cuốn sách thứ tư”, Trần Hải Minh nhếch miệng cười, “Bình thường để hoàn thiện một cuốn sách, tôi mất khoảng sáu tháng. Nếu còn chỉnh sửa hoặc vấn đề xuất bản thì khoảng tám tháng mới hoàn thành một quyển. Cứ sau mỗi quyển sách ra mắt, tôi viết luôn cuốn tiếp theo.”

“Công phu quá...”, Triệu Minh lẩm bẩm, “Nhưng mà... anh cũng đâu cần thức khuya để viết?”

“Có đấy”, Tóc Đỏ lấy mặt ong ra khỏi hũ và cho vào cốc, “Đôi khi cảm hứng không đến vào buổi sáng. Ban đêm, khi mọi thứ chìm xuống cho một giấc ngủ lấy sức, cái yên lặng và vẻ đẹp lúc này mới đủ sức mang đến cảm hứng cho tôi. Thỉnh thoảng cần phải thử nghiệm bằng đồ ăn thì tôi sẽ viết vào tầm buổi trưa. Chỉ có hai cuốn sách đầu tiên mới viết về các món ăn. Đến cuốn sách thứ ba này đã không còn về đồ ăn nữa rồi.”

“Em... chưa đọc...”, Triệu Minh đỏ mặt thú nhận. Mới được tặng cuốn sách mấy ngày trước, cô chỉ mang về nhà trưng lên giá sách chứ chưa có thời gian để đọc. Trần Hải Minh trở ra với cốc trà gừng mặt ong đặt trước mặt cô, cậu mỉm cười và ngồi xuống ghế.

“Sách của tôi cũng chẳng có gì đặc biệt đâu, chỉ về ẩm thực mà thôi”, cậu nhẹ nhàng nói, “Nếu tôi đủ hiểu biết để thành một nhà văn thì tôi sẽ viết truyện trinh thám.”

“Em không có ý đó...”, Triệu Minh xua tay, “Em rất thích văn phong của anh, dù chỉ hướng dẫn nấu ăn thôi đọc cũng rất cuốn hút...”

“Cảm ơn”, cậu gác tay lên thành ghế, nhìn cô cười, “Tôi có thể coi như đang gặp mặt fan của mình không?”

“Có... có thể”, Triệu Minh cúi đầu lí nhí. Không rõ do cô còn đang say, hay vì lí do gì mà trước mặt cậu trở nên vô cùng ngượng ngịu. Có vẻ bởi cô đang vô duyên ở lại nhà một chàng trai lạ, nên vừa ngại ngùng, vừa xấu hổ. Triệu Minh nổi tiếng nghiêm túc, nếu có ngày người ta phát hiện ra cô say rượu ở nhà người lạ, chắc cô phải đội “túi xấu hổ” lên đầu mất!

“Được rồi, uống hết cốc này và quay lại giường ngủ đi. Hãy nhớ cô vẫn còn là một sinh viên, không nên thức quá khuya thế này”, Trần Hải Minh đẩy cốc trà gừng về phía cô, rồi uống cà phê của mình, “Trà gừng có thể giải rượu rất tốt. Ít nhất nó hữu hiệu với tôi. Mỗi khi say tôi thường tự pha một cốc để uống, cảm thấy dễ chịu và dễ ngủ hơn...”

“Em... em cũng không mấy khi say...”, chưa bao giờ say thì đúng hơn! Triệu Minh lúng túng uống một ngụm trà nhỏ, rất nóng. Nhưng cảm thấy ấm người và nhẹ đầu hơn hẳn.

“Anh thường tự chăm sóc mình như thế à?”, cô gạn hỏi khi thấy cậu không quá chú tâm vào công việc. Tóc Đỏ liếc nhìn cô rồi cười.

“Tôi đã sống một mình khi còn học ở nước ngoài. Bố mẹ tôi đều là người làm kinh doanh, rất ít khi ở nhà mà thường đi khắp nơi vì công việc. Hồi nhỏ có một người quản gia chuyên chăm lo cho tôi, và tôi ra ở riêng khi bắt đầu lên cấp ba. Tôi chủ yếu nhờ người quản gia ấy mới biết tự chăm sóc mình...”

“Bố mẹ anh... hiện giờ cũng không ở đây à?”, Triệu Minh đột nhiên tò mò. Trần Hải Minh là người đầu tiên viết sách mà cô chịu đi sưu tầm đủ hết. Cô chưa từng nghĩ có ngày mình lại được ngồi nói chuyện cùng tác giả những cuốn sách ấy như lúc này.

“Bố mẹ tôi đang ở Tây Ban Nha”, Trần Hải Minh đáp ngay, “Tôi cũng chẳng quan tâm lắm. Bây giờ tôi có thể tự nuôi sống bản thân rồi, theo rất nhiều nghĩa. Tôi chưa từng phụ thuộc vào bố mẹ hay tiền của bố mẹ.”

“Anh thật giỏi!”, Triệu Minh tỏ rõ sự ngưỡng mộ. Tóc Đỏ lắc đầu cười, nhìn cô một hồi lâu.

“Còn cô, tôi thấy em trai cô khá quan tâm đến cô đấy!”, cậu nheo mắt, “Cậu ta đã gọi cho cô suốt từ lúc chín giờ tối!”

“À vâng...”, Triệu Minh nhả nhận cười, nhìn vào cốc trà gừng trên tay mình, “Hai chị em em ở một mình với nhau từ khi em trai em mười lăm tuổi. Vì thế em trai em có lẽ đã tự giác coi mình là người quản lý của em, haha...”

“Ở một mình với em trai? Cô cũng không ở cùng gia đình?”, Trần Hải Minh có vẻ sững sốt. Triệu Minh ngẩng lên nhìn cậu, mặt đỏ ửng, cười gượng gạo để che giấu sự ngại ngùng của mình:

“Bố mẹ em ly hôn từ khi bọn em học tiểu học! Trước hai bọn em đều ở với bố, nhưng bố lấy người khác. Triệu Dương nhất định không ở cùng mẹ kế, nên bố dành cho bọn em ở riêng, ở trong ngôi nhà đối diện với bố và dì. Hiện tại bọn em chuyển sang ở trong khu nhà gần trường rồi...”

“Một mình cô và em trai cô?”, Tóc Đỏ ngửa người ra sau vì ngạc nhiên, “Làm sao một cô gái như cô có thể tự chăm sóc bản thân và em trai mình khi mới mười mấy tuổi như vậy?”

“Không, hồi trước dù chuyển ra ở riêng, bố và dì vẫn chu cấp cho bọn em đầy đủ, bởi nhà ở gần nhau. Em và Dương Dương mới chỉ chuyển đi vào đầu năm ngoái thôi... Triệu Dương đi làm thêm, em cũng thế, nên bọn em chuyển đi...”

“Em là một cô gái bản lĩnh”, Trần Hải Minh mỉm cười khen ngợi cô. Triệu Minh thấy cậu bất ngờ thay đổi cách xưng hô, tự dưng thấy trong lòng rạo rức.

“Anh cũng vậy!”, Triệu Minh chỉ nói được như thế. Cô thấy nôn nao, tay cầm cốc trà gừng cũng phải ngọ nguậy. Bỗng nhiên, sự ngại ngùng tràn ngập không khí xung quanh họ.

“Em nên uống nhanh và đi ngủ đi”, Trần Hải Minh phá vỡ sự ngập ngừng ấy bằng một nụ cười nửa miệng, “Ngày mai em trai em sẽ giết tôi mất...”

“Em trai em hiền lắm!”, Triệu Minh cười xuề xòa, “Đôi khi hơi bốc đồng nhưng thật ra rất tâm lý... Dương Dương chỉ kém em một tuổi mà thôi...”

“Vậy à? Dù sao tôi cũng là người ở cùng chị gái cậu ta suốt cả đêm...”, Tóc Đỏ không nhìn nàng chủ tịch, ánh sáng xanh từ chiếc laptop hắt lên gương mặt cậu khiến nụ cười của cậu trở nên mờ ảo hơn. Triệu Minh đỏ mặt trước cách dùng từ ấy, uống một ngụm trà lớn để tự trấn tĩnh trái tim đang đập nhanh của mình.

“Thật ra...”

Cô ngáp ngừng. Nhắc về Triệu Dương làm cô nhớ lại câu chuyện mà cậu đã nói với mình. Cậu định theo đuổi Vũ Lục Hàn, một cách nghiêm túc. Trong khi Vũ Lục Hàn đã có bạn trai. Hoàng Lâm chẳng hề quan tâm đến điều đó. Nhưng nếu nói chuyện này với Trần Hải Minh, liệu chàng trai này có quan tâm?

“Thật ra cái gì?”, Tóc Đỏ đã lướt tay trên bàn phím, liếc mắt nhìn cô. Triệu Minh ngẩn ngơ ngồi nhìn cậu, bỗng dưng chẳng biết phải nói gì.

“Không có gì đâu...”, cô bỗng nhiên cười lấy lệ, lắc đầu liên tục và quay đi chỗ khác. Trần Hải Minh nhún mày nhưng lại nhún vai.

“Ba rưỡi sáng rồi đấy nhé...”, Trần Hải Minh nhắc nhở. Cô gật đầu, uống một hơi hết cốc trà và đứng dậy.

Hoàng Lâm nói phải. Dù cô có muốn can thiệp, với ý định tốt, thì cô cũng không thể thay đổi được điều gì. Vả lại, Hàm Vũ Phong không phải kẻ dễ dàng để người yêu mình rơi vào tay người khác. Nếu muốn theo đuổi, e là chỉ có em trai cô chịu nhiều thiệt thòi. Cô sẽ về khuyên bảo em trai mình, còn hơn cứ mang chuyện này kể đi kể lại cho người khác.

“Cứ để cốc ở đấy và đi ngủ đi”, Tóc Đỏ nhắc nhở khi Triệu Minh đi vào bếp. Cô vẫn rửa cốc cho thật sáng rồi mới quyết định đi ngủ.

“Anh cũng nên đi ngủ sớm”, cô tần ngần đứng sau lưng cậu, thấy e ngại khi bản thân là khách, lại ngủ trên giường đệm ấm của cậu. Trong khi cậu ở ngoài phòng khách, với công việc và một cốc cà phê đã nguội tanh.

“Tôi biết thời gian biểu của mình”, Trần Hải Minh không quay lại nhưng Triệu Minh vẫn biết cậu vừa mỉm cười. “Chúc em ngủ ngon.”

“Cảm ơn anh, chúc anh ngủ ngon!”

Triệu Minh trở về phòng ngủ của cậu, đóng cửa lại. Bàn tay cô vẫn còn đặt trên khóa cửa, cô đứng lặng yên một lúc lâu.

Triệu Minh đã lên giường đi ngủ mà không khóa cửa phòng.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, Vũ Lục Hàn tỉnh dậy khi chuông báo thức chưa kêu.

Khi mở mắt ra, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là bộ ngực trần vạm vỡ của hấn. Mũi của cô chạm thẳng vào ngực hấn, và cô suýt ngất khi phát hiện ra mình đang ôm cứng lấy hấn, và cũng để-ngực-trần!

Hơi thở nhẹ nhàng của hấn phả lên tóc cô, ấm áp. Cô mừng tượng lại cảnh tượng tối qua, thấy đỏ mặt, xấu hổ không biết chui vào đâu, rúc mặt vào ngực hấn.

“Em không hối hận chứ?”, Hàm Vũ Phong siết chặt vòng tay của mình, nhẹ nhàng mỉm cười, dụi vào tóc cô. Đúng là hấn biết cô tỉnh dậy. Nghĩ đến trạng thái bây giờ, mặt cô lại đỏ lựng.

“Em không hối hận!”, cô lí nhí đáp, vẫn cố tỏ ra cứng cỏi. Hàm Vũ Phong nhếch môi, hôn nhẹ vào tóc cô.

“Em có muốn bỏ chạy luôn không?”

“Vì sao em lại phải bỏ chạy?”, Vũ Lục Hàn ngạc nhiên hỏi lại. Hấn không đáp, áp tay vào má cô và để cô nhìn thẳng vào mắt mình.

“Em đã thấy rồi đấy, anh là một bạo chúa...”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt. Trên cổ, trên vai, trên ngực, trên cánh tay cô. Hấn “đánh dấu” như một lời thách thức tới tất cả những tên con trai khác có ý định nhắm nhe Vũ Lục Hàn.

“Em thấy rất rõ, nhưng em thích như vậy!”, cô nhả mặt, nói xong thấy ngượng, đánh trống lảng bằng cách hôn một phát lên môi hấn. Hấn chỉ nhoẻn miệng cười, liếc mắt nhìn lên đồng hồ báo thức.

“Dạo này em hay tỉnh dậy sớm”, hần nhận xét, “Em có muốn ngủ tiếp không?”

“Còn anh sẽ dậy làm đồ ăn sáng à? Không, em không ngủ nữa đâu!”, Vũ Lục Hàn thoả mãn ôm hần, một lần nữa rúc vào ngực hần, giấu mặt trong chăn, “Lần thứ hai dậy trước anh!”

“Không, anh dậy trước em từ lâu rồi”, hần xoa lưng cô, “Bởi vì em rất ấm nên anh không muốn rời xa em...”

“Thật chẳng công bằng tí nào...”, Vũ Lục Hàn lẩm bẩm, “Vì sao anh cứ phải dậy trước như thế?”

“Em biết vì sao anh không để em dậy trước không?”

“Vì sao?”, Vũ Lục Hàn ngẩng lên nhìn hần, nhíu mày suy tư. Hần bật cười trước biểu cảm của cô, đưa tay véo má cô.

“Vì khi ngủ anh không mặc gì cả.”

“Cái gì?”

Hàm Vũ Phong bật ra tràng cười sung sướng khi thấy Vũ Lục Hàn trợn mắt nhìn mình như đang nhìn một kẻ rơi từ trên xuống.

“Anh bịa ra phải không?”, cô nhăn nhó hỏi khi phát hiện hần chọc ghẹo mình. Mặt cô cứ thế đỏ ửng bất chấp cố gắng tỏ ra nghiêm túc của cô.

“Không, một phần...”, hần cố cười nốt, người rung lên vô tình làm Vũ Lục Hàn nôn nao. Dù sao nụ cười của hần vẫn đẹp đến nỗi cả căn phòng này đã sáng bừng lên trước nụ cười ấy. “Anh không mặc áo. Thỉnh thoảng chẳng mặc quần luôn...”

“Anh đừng nói đùa nữa...”

“Không, bé yêu, anh thề có Chúa”, Hàm Vũ Phong dừng hần nụ cười, gương mặt nghiêm túc hần, “Lần này anh nói thật.”

“Anh... anh khóa thân đi ngủ thật hả?”, Vũ Lục Hàn trợn mắt lần thứ hai, rú lên với sự kinh ngạc lên tới đỉnh điểm, “Anh muốn em nghĩ anh như một tên biến thái à?”

“Thứ nhất, anh không khóa thân, đồ ngốc!”, hần véo má cô lần nữa, “Anh bán khóa thân, và đó là điều thứ hai, rất bình thường ở đất nước anh...”

“Nhưng em đã bao giờ ở nước ngoài đâu!”, Vũ Lục Hàn rú lên, “Hôm nào anh cũng mặc quần áo đầy đủ mà!”

“Tối ngủ anh sẽ cởi áo ra...”

“Anh không sợ lạnh à?”

“Ồ Anh còn lạnh hơn rất nhiều ở đây”, hần phì cười.

“Anh đúng là quái vật!”

“Đúng vậy. Belle của anh... em có muốn hóa giải lời nguyền cho anh không?”

Vũ Lục Hàn rùng mình, ánh mắt kia thật đúng là giết người! Hần chẳng cần đợi cô trả lời, sung sướng đóng chiếm môi cô. Vũ Lục Hàn chẳng thể làm gì hơn ngoài việc đầu hàng!

“Cảm ơn anh đã đưa em đến trường”, Triệu Minh ngượng ngịu quay sang nói với Trần Hải Minh. Cậu mỉm cười đáp lại, gật đầu.

“Tôi làm em say rượu cả đêm không về được nhà. Đây là một hành động chuộc lỗi.”

“Em xin lỗi, em vô duyên quá...”, nàng Chủ tịch gượng gạo cười, nhanh chóng tháo dây an toàn và chạm tay lên nắm cửa. “Chào anh...”

“Khoan đã!”

“Có chuyện gì thế?”, Triệu Minh quay lại nhìn khi Tóc Đỏ đột nhiên gọi giật lại. Có một chút bối rối thoáng qua gương mặt cậu, nhưng cô nghĩ mình đã nhìn nhầm.

“Tan học... tôi có thể mời em đi ăn được không?”

“Đi ăn?”, nàng Chủ tịch tròn xoe mắt nhìn, “Nhân dịp gì?”

“Chẳng nhân dịp gì cả”, Trần Hải Minh thở hắt ra, cười tươi nhất có thể. Cậu đang... mời cô đi chơi?

“Em cũng không biết nữa, em trai em...”

“Nếu cậu ta không cho em đi, tôi muốn mời cả em trai em”, Trần Hải Minh vẫn còn rất kiên nhẫn. Như thể cậu muốn đi với cô bằng được.

“Vậy thì... em...”

“Tôi sẽ đưa em đến tận chỗ làm việc”, Tóc Đỏ thật thà mỉm cười, “Tôi đã gặp được một người thích nấu ăn, tôi rất muốn chúng ta thân thiết hơn.”

Triệu Minh đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào Trần Hải Minh.

“Vậy... vậy em đợi...”, cô nói lắp bắp, chưa bao giờ nghĩ rằng có thể trước một chàng trai chẳng có tí uy quyền nào thế này. Triệu Minh đã đàn áp hàng chục tên con trai ngỗ ngược trong trường, với ai cũng vô cùng cứng rắn và kiên quyết. Vậy mà, cô cảm thấy mỗi khi nói chuyện với Trần Hải Minh, phần “cứng rắn và kiên quyết” của cô không đâu lặn mất tích.

Triệu Minh nhanh chóng xuống xe trước khi tự làm bản thân tệ hại hơn nữa. Cô còn nhìn thấy Trần Hải Minh trước khi phóng đi, đã nhìn cô cười rất rạng rỡ.

Hình như vẫn còn say rượu rồi!

“Không thể hôn tạm biệt anh sao? Anh sẽ nhớ em lắm...”, Hàm Vũ Phong nói ngay khi dừng xe trước cổng trường của Vũ Lục Hàn. Cô đỏ mặt, lườm hắn, đưa mắt nhìn xung quanh.

“Đây là trường học của em đấy!”

“Tốt thôi”, hắn nhún vai, rất nhanh chóng tháo dây an toàn của mình và quay sang hôn phớt lên môi cô, “Nếu có ai nhìn thấy thì đó là tội của anh.”

“Đồ biến thái!”, Vũ Lục Hàn trừng mắt và lao ngay ra khỏi xe, mặt mũi vẫn còn đỏ bừng. Hàm Vũ Phong hí hửng cười, vẫy tay chào cô qua cửa kính xe. Hắn đợi cô vào hẻm trong trường rồi mới phóng xe đi.

Vũ Lục Hàn hít thở thật nhiều để tự điều hòa nhịp thở. Mặt đỏ, tai đỏ, tim đập nhanh, người ta sẽ tưởng cô gặp vấn đề gì mất. Tuy vậy, Vũ Lục Hàn vẫn còn tơ tưởng đến hơi thở nam tính mạnh mẽ của hắn vương vấn xung quanh mình...

Bóng dáng quen thuộc lướt đi trước mặt cô khiến cô bừng tỉnh. Vũ Lục Hàn gọi to tên Triệu Minh, và nàng Chủ tịch quay lại đợi cô.

“Xin lỗi, đêm qua mình say quá, tỉnh lại đã thấy đang ở nhà rồi!”, Vũ Lục Hàn nói ngay khi đến gần Triệu Minh, “Mình chẳng biết chuyện gì xảy ra với cậu nữa. Mình xin lỗi...”

“Đừng lo!”, Triệu Minh cười trấn an, “Anh Minh đã cho mình uống trà gừng và nhường phòng ngủ cho mình. Thú thật mình cũng say lắm, gần sáng mới tỉnh dậy...”

“Cậu đã ngủ ở nhà anh Hải Minh á?”, Vũ Lục Hàn trợn mắt ngơ ngàng. Triệu Minh lúng túng nhìn quanh, khoác tay cô kéo lại gần mình.

“Đúng, nhưng không có gì xảy ra đâu!”, Triệu Minh nói nhỏ, “Trước đây mình say lắm, chẳng nhớ gì... Nhưng chắc chắn là anh ấy đã rất tử tế...”

“À không, mình tin là anh ấy không làm gì đâu...”, Vũ Lục Hàn gượng gạo nặn ra nụ cười, “Mình chỉ ngạc nhiên thôi, vì cậu...”

“Đúng, đúng thế đấy! Nên đừng nói cho em trai mình biết...”

“Nói gì?”

Giọng nói có phần lạnh tanh của Triệu Dương khiến cả hai cô gái giật mình. Triệu Minh quay phắt lại, nhìn em trai cười méo mó:

“Chị... chị xin lỗi vì đêm qua không về...”

“Chị đã ở đâu? Vì sao lại có con trai nghe máy?”, Triệu Dương nghiêm túc hỏi thẳng. Vũ Lục Hàn nhìn cô bạn mình với ánh mắt sững sốt. Không lẽ tối qua Triệu Dương đã gọi điện, và Trần Hải Minh nghe máy?

“Chị... chị ở...”

“Ở nhà tôi!”, Vũ Lục Hàn cắt ngang, kéo Triệu Minh lại gần mình, “Xin lỗi nhé, người nghe máy là anh trai tôi... Tôi rủ cô ấy uống rượu nên cả hai đều say...”

“Rủ uống rượu?”, Triệu Dương nheo mắt, chuyển cái nhìn nghi ngờ sang Vũ Lục Hàn, “Cậu biết uống rượu? Cậu rủ chị tôi uống rượu? Vì sao lại phải uống rượu?”

“Em tò mò quá đấy!”, Triệu Minh đột nhiên lên tiếng, “Đây là chuyện riêng của bọn chị. Chuyện con gái. Em là con trai đừng nên chen vào!”

“Chuyện con gái à?”, Triệu Dương nhếch miệng cười, Vũ Lục Hàn như nhìn thấy Hàm Vũ Phong trong đó, “Từ bao giờ chị lại giấu em chuyện của mình thế? Còn nữa, Vũ Lục Hàn...”

Vũ Lục Hàn bị gọi cả họ và tên, giật mình ngơ ngác nhìn.

“Tôi biết cậu không có anh trai, đừng mở miệng anh trai này, anh trai kia nữa. Cậu rủ chị tôi uống say đã đành, lại để chị tôi ở cùng chỗ với một tên con trai?”

“Tôi...”, Vũ Lục Hàn rùng mình, sống lưng lạnh toát. Vì sao cậu ta biết cô không có anh trai? Không phải mọi người đều tin rằng Hàm Vũ Phong là anh trai cô sao? Chẳng lẽ Triệu Minh... kể hết cho em trai mình?

“Thôi đi!”, Triệu Minh trở nên gay gắt, “Vũ Lục Hàn chẳng rủ rê gì hết, chị tự mình uống rượu, được chưa? Từ bao giờ đến lượt em kết tội người khác như thế? Vũ Lục Hàn là bạn chị, không liên quan gì đến anh trai cô ấy hay em. Và chị vẫn rất bình an, này, chị đã nuôi em đấy, em còn nghĩ chị không thể tự bảo vệ bản thân ư? Thôi ngay trò tra khảo này và đi học đi!”

“Chị, trước đây chị đâu có như thế này”, Triệu Dương nhú mày nhìn chị gái, “Em không muốn đổ tội cho ai cả. Em chỉ không muốn buổi tối, chị gái không về, gọi điện cả chục lần không được, đến lúc nghe máy lại nghe thấy giọng con trai lạ. Chị thử là em đi, xem lúc ấy em cảm thấy thế nào? Chị có coi em là em trai không, vì sao có chuyện buồn lại không kể cho em?”

“Bởi vì em đang hành động như một thằng nhóc mới lớn đấy!”, Triệu Minh chống tay vào hông, cương nghị nhìn thẳng vào mắt em trai mình, “Chính thái độ này khiến chị chẳng muốn nói gì cả. Em lúc nào cũng không chịu suy nghĩ trước khi quyết định nói hay làm gì, em nghĩ như vậy là tốt à? Nếu em không nghiêm túc suy nghĩ những việc mình đã làm, sẽ làm, ảnh hưởng đến những ai, ảnh hưởng đến đâu... Thì chị sẽ chẳng bao giờ kể chuyện gì cho em hết!”

“Chị đang nói gì thế? Ý chị là em không biết nghĩ cho chị ư? Đùa à?”, Triệu Dương tức giận quay đi. Hai chị em họ đang cãi nhau! Vũ Lục Hàn lúng túng đứng ở giữa hai chị em họ, không biết phải ngăn cản ai. Việc hai chị em họ Triệu xích mích làm một vài sinh viên chú ý. Ba người họ đang đứng ngay ở chân cầu thang.

“Xin lỗi hai người! Làm ơn đừng cãi nhau nữa, tôi sẽ không...”, Vũ Lục Hàn van nài, nhìn quanh, “Chúng ta lên lớp thôi, không thì...”

“Chị nghe đây, tất cả những việc em làm từ trước đến nay, đều vì chị. Tối qua em lo lắng cho chị, em không ngủ được vì chị, cuối cùng lại bị trách móc! Em có cư xử quá không? Không! Chị sẽ làm gì nếu chẳng hạn em đi qua đêm không về, mà chị biết em đang ở cùng một đứa con gái?”

“Chị đã hai mươi hai tuổi rồi, Dương Dương!”, Triệu Minh cũng như Triệu Dương, chẳng màng đến Vũ Lục Hàn, “Chị biết chị đang làm gì! Chị cũng biết em rất lo lắng cho chị, nhưng... làm ơn, chị không cần ai quản thêm nữa! Chị không thích em cứ xen vào chuyện của chị, và phán xét bạn bè chị! Đây là quyền riêng tư của chị, chị cần được tôn trọng!”

“Xen vào? Phán xét? Em đã phán xét Vũ Lục Hàn ư? Ôi trời ơi. Vũ Lục Hàn, tôi xin lỗi!”, Triệu Dương gất lên, quay sang nhìn Vũ Lục Hàn. Trong tức tặc, cô thấy ánh mắt cậu thật đáng sợ.

“Hai người, làm ơn!”, Vũ Lục Hàn nhảy thẳng vào giữa, “Chúng ta có thể nói chuyện này sau được không? Muộn giờ học?”

Triệu Minh nhìn em trai, mang theo một nỗi tức giận không đầu mà có. Nàng Chủ tịch kéo tay Vũ Lục Hàn đi thẳng lên cầu thang, không hề quay lại nhìn. Vũ Lục Hàn bất ngờ, ngoài đầu lại cố nói thêm với Triệu Dương:

“Cậu học đi, gặp lại ở thư viện!”

Khi đi khuất, Vũ Lục Hàn vẫn còn thấy Triệu Dương ở dưới chân cầu thang. Cô không biết liệu cậu có chịu đến thư viện không, để cô có cơ hội giải thích ngọn ngành toàn bộ câu chuyện. Đi cùng Trần Hải Minh, ăn cơm, uống rượu, đều là ý tưởng của Vũ Lục Hàn. Cô còn thiếu trách nhiệm đến mức bạn cô say rồi ra sao cũng chẳng biết. Bây giờ chị em họ cãi nhau chỉ vì chuỗi hành động sai lầm của cô, cô không đành nhìn họ mâu thuẫn như vậy. Nhất định phải làm chị em họ làm lành trở lại, Vũ Lục Hàn quyết tâm. Cậu Triệu Dương đó, nếu không nghe lời chị gái, hi vọng cậu sẽ nghe lời cô!

Thật rắc rối. Đôi khi, suy nghĩ quá đơn giản cũng không thể làm mọi chuyện khá hơn.

(Còn tiếp)

89. Chương 89

Vũ Lục Hàn tần ngần ngó nghiêng, cầm quyển sách nhưng lại chẳng để tâm đến. Giờ giải lao, cô rất nhanh chóng chạy đến thư viện. Triệu Minh đã đi cùng mấy người bạn ở trong Hội Học sinh. Họ nghe nói nàng Chủ tịch của họ và em trai cãi nhau nên muốn “hàn gắn” hai chị em họ Triệu. Vũ Lục Hàn nhìn quanh, hi vọng Triệu Dương không quá bức tức mà bỏ đi biệt tích. Cô biết cậu con trai ấy không thêm đi cùng Hội bắt chấp ý tốt của bọn họ. Cậu có vẻ không muốn nhìn thấy chị gái mình lúc này.

“Cậu thật sự đang tìm kiếm tôi à?”, giọng nói của Triệu Dương bất ngờ vang lên phía sau lưng Vũ Lục Hàn, cô giật bắn người, “Hàn hạnh quá!”

Triệu Dương đi vòng lên ngồi vào chiếc ghế đối diện cô. Ánh mắt của cậu rất phức tạp, vừa cứng nhắc, lạnh lùng, lại vừa ảo não, yếu đuối.

“Tôi... tôi cần phải giải thích với cậu...”

“Đừng, tôi chẳng muốn quan tâm nữa đâu!”, Triệu Dương xua tay, quay đầu nhìn đi chỗ khác. Vũ Lục Hàn bối rối nhíu mày, cứ thế này cô sẽ thành tội đồ vì chia rẽ chị em họ mất!

“Này, đây là lỗi của tôi...”, Vũ Lục Hàn lúng túng giải thích dù cậu không muốn nghe, “Hôm qua Triệu Minh rất buồn, nên tôi muốn làm cô ấy vui lên... Tôi cũng say quá nên để cô ấy với anh mình, nhưng tôi đảm bảo không có chuyện gì xảy ra...”

“Này, được rồi!”, Triệu Dương ngắt lời, nhìn cô khó chịu, “Tôi hiểu chuyện rồi! Tôi cũng biết đêm qua chẳng có gì xảy ra với chị tôi cả, chỉ là tôi không đủ tin tưởng. Tôi không muốn khi có chuyện xảy ra rồi mới hối hận!”

“Tôi... tôi xin lỗi...”, Vũ Lục Hàn cúi đầu nói. “Tôi sẽ không...”

“Không phải tôi không tin tưởng cậu”, Triệu Dương hạ giọng và ngắt lời cô, “Tôi nói tôi không đủ tin tưởng đối với Triệu Minh. Chị ấy không muốn cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, chị ấy cũng không muốn chia sẻ với tôi nữa. Nếu còn lần tới, nếu có điều gì xảy ra... chắc tôi sẽ phạm tội mất!”

Triệu Dương vuốt mặt, chống tay lên bàn và gục đầu trong lòng bàn tay. Vũ Lục Hàn nhìn cậu, vừa ăn năn lại vừa áy náy, chẳng biết phải nói gì cho phải. Cuối cùng, cô ngập ngừng vươn người chạm vào vai cậu, xoa xoa như để an ủi.

“Triệu Minh rất thương cậu, cô ấy chỉ không muốn cậu lo lắng thôi. Là lỗi của tôi vì mang cô ấy đi mà không báo lại cho cậu, tôi xin lỗi, nhất định nếu có lần sau, tôi sẽ gọi điện cho cậu đầu tiên. Tôi xin hứa...”

Triệu Dương ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào Vũ Lạc Hàn. Sự bối rối của cô hiện rõ trên mặt, và cô rút tay lại vì nghĩ rằng cậu không muốn. Triệu Dương đột nhiên chụp lấy cổ tay cô, Vũ Lạc Hàn giật nảy mình nhưng không rút tay lại.

“Tôi có một điều muốn hỏi cô thôi. Cô không có anh trai, vì sao lại nói có?”

Vũ Lạc Hàn mở to mắt nhìn Triệu Dương, các dây thần kinh trên người căng cứng. Cô phải nói gì đây? Triệu Minh đã lỡ lời nói ra rồi ư?

“Tôi... tôi không cố ý”, Vũ Lạc Hàn mấp máy môi, “Tôi không muốn mọi người chú ý đến mình.”

“Mọi người có thể không bận tâm, nhưng tôi thì có!”, Triệu Dương nhú mày, không chịu thả tay cô, “Cô có biết khi tôi nhận ra anh ta là người yêu cô, tôi đã thất vọng thế nào không?”

“Triệu Dương...”, Vũ Lạc Hàn bỗng nhiên sợ hãi. Giọng nói của cậu ta thật gay gắt, và ánh mắt đàn áp ấy thật đáng sợ. Cô lập tức giật tay lại, không dám nhìn thẳng vào Triệu Dương.

“Vũ Lạc Hàn, cô có biết... tôi rất thích cô không?”

Giọng điệu của Triệu Dương trở nên tha thiết, nhưng ánh mắt lại vô cùng hung dữ. Giống như một sự trách móc vậy.

“Đừng, tôi...”

“Mỗi khi nhìn thấy cô ở trường, tôi chỉ muốn đến gần cô, nói chuyện với cô, ở bên cạnh cô... Nhưng cô thì luôn tránh mặt tôi, luôn luôn vậy!”, Triệu Dương gần như bùng nổ, giọng nói vô cùng thống khổ nhưng lại rất dữ dằn, “Cô không biết tôi mong đợi các buổi họp Hội đến mức nào đâu, đó là khoảng thời gian duy nhất tôi gặp được cô, nói chuyện được với cô. Mỗi khi cô đi cùng Triệu Minh, dù chỉ đi đằng sau cô và lắng nghe cô nói chuyện với chị ấy, tôi cũng rất hạnh phúc, cô có hiểu không?”

Vũ Lạc Hàn ngỡ ngàng, cứng họng không nói được lời nào. Triệu Dương cũng nhìn cô, ánh mắt ấy không hề giống với hần dù chỉ một chút. Nỗi đau khổ của hần không dữ dội như thế. Hần cũng không hề trách móc cô dù chỉ một lời. Cô chưa bao giờ nghĩ Triệu Dương thích mình, chưa bao giờ tưởng tượng được. Lúc này, những lời Triệu Dương nói cứ như những nhát búa giáng thẳng vào đầu cô, để cô phải từ từ thấm cơn đau trong nỗi day dứt và hối lỗi.

Triệu Dương đột nhiên bật cười, quay đi, lắc đầu liên tục.

“Xin lỗi nếu tôi khiến cậu bị sốc”, Triệu Dương lại đổi cách xưng hô, dịu giọng nhưng vẫn có gì đó không ổn, “Đúng như Triệu Minh nói, tôi rất nóng tính, và chẳng nghĩ đến ai trước khi nói...”

“Tôi... tôi...”, Vũ Lạc Hàn lắp bắp, mồ hôi lạnh toát ra làm người hần hấp nóng. Quả thật, những lời vừa rồi của cậu ta khiến cô bị choáng. Chưa bao giờ tim cô lại đập nhanh đến vậy, khi không đứng trước Hàm Vũ Phong. Không thể thoát ra được lời nào, đó là cảm giác bây giờ của Vũ Lạc Hàn.

“Sao nào, cậu không tin tôi à?”, Triệu Dương toét miệng cười, lộ ra chiếc răng khểnh mà cô từng thấy duyên, “Tôi xin lỗi vì đã thô lỗ, nhưng tôi đang rất thật lòng đây...”

Vũ Lạc Hàn thấy đầu óc rất tỉnh táo nhưng cùng lúc lại u mê. Cô chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa. Triệu Dương biết cô đã có bạn trai rồi, cậu còn nói những điều này ra để làm gì?

“Có lẽ tôi vẫn sẽ đọc thoại...”, cậu chống tay lên bàn đỡ lấy cằm, nhìn cô, sự hung dữ trong ánh mắt đã vơi đi một nửa, “Hôm nay có vẻ như là một ngày tồi tệ với tôi. Nhưng cậu biết đấy, chỉ là một ngày tồi tệ thôi, không phải một cuộc sống tồi tệ. Tôi biết cậu đã có người khác, cậu sẽ chẳng màng đến tôi đâu, nhưng mà...”

Mỗi khi cậu ta ngừng lại, cô cảm thấy tim mình cũng ngừng theo. Cô đã nín thở để chờ đợi xem cậu ta sẽ nói gì, và sự hồi hộp này thật giống như một đứa học sinh chuẩn bị bước vào phòng thi vậy.

“Vũ Lục Hàn ạ, tôi thích cậu mất rồi. Tôi đành phải làm bạn trai của cậu thôi. Nếu tôi thích mà lại không theo đuổi, sau này, khi lớn lên và nhìn lại khoảnh khắc lúc bây giờ đây, tôi sẽ hối hận và nghĩ rằng tôi đã có cơ hội, đã có thể có cậu trong tay, mà tôi lại chẳng làm gì hết...”

“Cậu... đang nói gì vậy...”, Vũ Lục Hàn lúng búng nói ra, không thể nghĩ được từ ngữ nào để miêu tả. Triệu Dương thông thả nhìn cô, khoe chiếc răng khểnh qua nụ cười giảo hoạt.

“Tôi chính thức thách thức người yêu của cậu. Tôi tin rằng mọi thứ tôi muốn, tôi đều giành được về tay mình. Và cậu, Vũ Lục Hàn, từ giây phút này trở đi, tôi sẽ theo đuổi cậu đến cùng, cho tới khi cậu không còn nghĩ đến ai ngoài tôi nữa...”

Bầu trời trong xanh ngày hôm nay hình như vừa vang lên một tiếng sấm. Vũ Lục Hàn bàng hoàng nhìn cậu con trai kém mình một tuổi, trong đầu tưởng tượng ra cảnh Hàm Vũ Phong cầm súng bắn thẳng vào đầu cậu ta còn Triệu Minh khóc lóc hận thù cô cho đến tận lúc chết. Cô đứng dậy, bất ngờ đến nỗi chiếc ghế của cô đổ rầm ra phía sau, tạo tiếng động vang vọng khắp cái thư viện vài chục mét vuông.

“Tôi hi vọng cậu đừng bao giờ đùa như vậy trước Triệu Minh, hay trước bất kì... cô gái có người yêu nào”, Vũ Lục Hàn nghĩ mãi mới nói được một câu, lúng túng ôm quyển sách và đeo cặp lên vai, “Tôi sẽ không để bụng đâu... chỉ cần cậu... đừng làm gì giống như bây giờ... Tôi xin lỗi, đến giờ học rồi...”

Vũ Lục Hàn vụng về dựng ghế lên, quay lưng chưa kịp bỏ đi thì Triệu Dương đã với theo một câu nói:

“Tôi không đùa đâu! Hãy chờ nhé, Vũ Lục Hàn!”

Cô đã rất sáng suốt khi không quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa. Thật điên rồ, cậu ta thật điên rồ! Cô lúc này chỉ nghĩ đến hấn, giả như có Hàm Vũ Phong ở đây, cô sẽ chẳng bao giờ gặp phải tình huống quái gở này và những người quái dị như cậu. Triệu Minh liệu có biết em trai mình thích bạn thân mình không? Triệu Minh liệu có ngăn cản nếu em trai theo đuổi cô không? Theo đuổi một người đã có người yêu? Ngay lúc này đây, đến Triệu Minh cô cũng chẳng muốn nhìn thấy. Hai chị em họ, có cần thiết trong cùng một ngày đều phát điên lên như vậy không? Hay là, người đang phát điên lại chính là cô...?

Buổi chiều, Vũ Lục Hàn không đi cùng Triệu Minh đến nơi làm việc. Cô phát hiện chiếc Bentley màu xanh ngọc bích đậu ngay phía sau chiếc Aventador của Hàm Vũ Phong, và cô cũng phát hiện Triệu Minh bước lên chiếc Bentley đó cùng một chàng trai tóc đỏ. Vũ Lục Hàn chẳng thắc mắc gì, vẫy tay lại khi Triệu Minh vẫy tay với cô. Cô lên xe của Hàm Vũ Phong, quay sang nhìn gương mặt vui tươi của hấn, bỗng dưng lại chẳng muốn nói chuyện đã xảy ra.

“Hôm nay ở trường thế nào?”, hấn hỏi, với nụ cười nửa miệng mà cô yêu thích. Vũ Lục Hàn quyết định giấu nhẹm hết, cười tươi tần đáp lại “Không có gì.”

“Ở trường em chán thế sao?”, hấn phì cười. Ngày nào hấn hỏi, cô cũng nói ‘Không có gì’.

“Bởi vì không có anh ở trường”, cô thành thật trả lời, nhưng hấn lại nghĩ đó là một câu nói đùa.

“Anh có nên bỏ việc và đi học lại đại học không?”, hấn lái xe, đưa mắt liếc nhìn cô vài giây, tỏ ra hài hước. Vũ Lục Hàn tuy miệng cười, quay đi, ánh mắt lại có một chút đổi thay.

“Nghiêm túc đấy. Em luôn ước được học đại học cùng anh, thế thì tốt quá...”, cô chững lại một lúc khi thấy mình quá nghiêm trọng, lại cố gắng đùa một câu để hấn không để ý, “Bởi vì anh học rất giỏi, anh có thể dạy em...”

Hàm Vũ Phong nhếch môi, không đáp lại nhưng cười thầm trong bụng. Đồ ngốc, người làm kinh doanh bắt động sản đâu có học trường nghệ thuật!

Vũ Lục Hàn lần thứ hai nhận ra chiếc Aventador này đang bám đuôi chiếc Bentley xanh ngọc bích ấy. Cô biết ngay hai tên con trai đã thỏa thuận cùng nhau đến cùng một nơi. Quả đúng không sai, khi chiếc Bentley nhấp nháy xi nhan và đậu về phía bên trái đường, trước một nhà hàng Anh quốc, chiếc Aventador cũng xi nhan trái, dừng lại cách chiếc Bentley đúng khoảng cách tiêu chuẩn. Trần Hải Minh và Hàm Vũ Phong bước ra khỏi xe gần như cùng một lúc, mở cửa ghế phụ lái, rồi Vũ Lục Hàn bước ra, không bất ngờ khi thấy Triệu Minh.

“Bọn anh nghĩ rằng em và bạn em sẽ thích ăn một vài món ăn mà hồi bé anh hay được ăn ở nhà...”, hần vụng về giải thích, Vũ Lục Hàn thấy điều đó rất đáng yêu. Tuy nhiên cô vẫn còn để bụng chuyện của Triệu Dương, nên tạm thời không tự nhiên khi đi ăn cùng chị gái cậu ta.

“Anh đã đưa em đi ăn đồ Anh một lần rồi...”, Vũ Lục Hàn vui vẻ hưởng ứng. Hần nheo mắt lại, ngưng nguẩy lắc đầu.

“Nhà hàng đó của người Anh. Nơi này chỉ làm món ăn Anh thôi. Hai nơi khác nhau, nhưng Mike thích chỗ này. Bọn anh đi ăn ở đây thường xuyên hơn, vì nó ở gần trung tâm thành phố. Nhà hàng kia Mike cũng không biết đâu, chỉ em và anh biết thôi...”

Hần ghé sát tai cô thì thầm nói câu cuối, Vũ Lục Hàn dù cố gắng vẫn bị đỏ mặt. Trần Hải Minh cùng Triệu Minh đứng ở cửa nhà hàng đợi cô, có lẽ họ đã thân thiết hơn sau ngày hôm qua? Vũ Lục Hàn tự hỏi, không hiểu vừa rồi cùng nhau ngồi

trên xe, hai người ấy đã nói với nhau những chuyện gì?

“Đi ăn cùng cậu thích quá!”, Triệu Minh khoác tay Vũ Lục Hàn ngay khi cô đi đến, dù cô đang nắm tay hần ở tay còn lại. Hàm Vũ Phong quay sang nhếch miệng cười, còn Vũ Lục Hàn tuy môi cười, nhưng không thoải mái như mọi ngày.

Cô có nên nói với Triệu Minh không? Liệu Triệu Minh có biết Triệu Dương đã làm gì không? Triệu Minh sẽ ủng hộ em trai của mình? Cô hi vọng điều gì ở việc nàng Chủ tịch thân thiết với người bạn thân của hần, hi vọng Triệu Minh sẽ về phe của cô?

Bữa ăn được dọn ra với pho mát trắng; bánh Cottage – loại bánh gồm thịt bò băm, trộn với rau, nước sốt thịt và vỏ khoai tây nghiền; xúc xích Cumberland và khoai nghiền kèm mù tạt; chả nướng Cornish – nhân thịt bò, khoai tây thái hạt lựu, cải Thụy Điển, hành tây, muối và tiêu bọc trong vỏ bánh hình chữ D; cá tuyết và khoai tây rán gói trong giấy báo, ăn kèm đậu nghiền, sốt cà chua và một lát chanh; và một đĩa khoai tây chiên với sốt cà ri đậm đà, thơm cay. Hai chàng trai ngồi đối diện nhau, Vũ Lục Hàn ngồi trước mặt cô bạn thân của mình. Cô chỉ lẳng lẳng nghe mọi người trò chuyện, thỉnh thoảng lén nhìn Triệu Minh, nổi bật tâm trong lòng mãi không hề dứt.

“Em thấy thế nào?”, Hàm Vũ Phong đột nhiên quay sang hỏi. Cô ngơ ngác nhìn hần, bọn họ vừa nói gì, cô đâu có để ý! Triệu Minh cũng hào hứng nhìn cô, đẩy người sát về phía cô, vươn tay như muốn chạm vào cô nhưng tay Vũ Lục Hàn ở quá tầm với.

“Đồng ý đi, sẽ tuyệt lắm! Trường mình cho nghỉ hần một tuần cơ mà, đợt thi năm nào cũng vậy! Mình năm cuối rồi, có thể còn được nghỉ nhiều hơn bởi năm nhất thi cách ngày... Ôi, nghĩ đến thôi cũng thích rồi...”, Triệu Minh nói ra những điều Vũ Lục Hàn chẳng hiểu. Tiếp lời cô, Trần Hải Minh hỏi một câu không hiểu khác:

“Em nghĩ sao, Tiểu Hàn? Tôi thấy đây là một kế hoạch khá hay cho kì nghỉ đấy chứ...”

Vũ Lục Hàn không cười nổi, đỏ mặt, ghé sát tai Hàm Vũ Phong thì thầm thật khẽ:

“Thú thật là em vừa không tập trung... Mọi người đang nói gì vậy?”

Hàm Vũ Phong ngạc nhiên, bật cười, nhìn cô rồi lại nhìn hai người còn lại. Bây giờ đến lượt họ không hiểu, Vũ Lục Hàn lúc này mới vịn ra được nụ cười méo xẹo.

“Em đã sẵn sàng gặp mẹ anh chưa? Nếu cùng bọn anh tới Anh quốc vào kì nghỉ sắp tới của em, có lẽ anh sẽ đưa em đến gặp mẹ...”

Hàm Vũ Phong khéo léo nói, đưa cô về đúng chủ đề mọi người đang bàn bạc. Thế nhưng Vũ Lục Hàn đã quá đổi bất ngờ khi nghe đến đoạn “cùng tới Anh”, miệng há hốc nhìn hần, tai ù ù, lời hần nói như gió thổi qua tai.

“Em... em đi cùng? Nhưng còn... còn... còn phải ôn thi...”, Vũ Lục Hàn chỉ nghĩ đến ôn thi! Thực chất, cô không nghĩ rằng mình sẽ đi ra nước ngoài đợt ngọt và sớm như vậy. Kì nghỉ trước thi của cô chỉ kéo dài một tuần, đi Anh trong vòng bảy ngày liệu có vội vàng quá không?

“Em có thể cân nhắc”, hần dịu dàng cười với cô, “Chúng ta vẫn còn rất nhiều cơ hội mà...”

“Em... em phải suy nghĩ...”, Vũ Lục Hàn lấp bắp, nhìn vào ánh mắt kì vọng của Triệu Minh và đáp lại ánh nhìn chờ đợi của Tóc Đỏ. Triệu Minh cũng được mời, và cô đã đồng ý?

“Nghĩ kĩ nhé, Tiểu Hàn”, Trần Hải Minh nháy mắt với cô, “Thay vì ngồi ở nhà nhưng nhớ chờ đợi cả tuần, cùng nhau đi có phải tốt hơn không!”

Anh ấy đang nói gì vậy? Vũ Lục Hàn hoang mang nghĩ, lo lắng nhìn Hàm Vũ Phong, chột dạ với một suy nghĩ vừa bất ngờ ập đến. Hàm Vũ Phong sẽ phải đi đâu đó trong tuần ấy sao? Sẽ không ở bên cạnh cô? Sẽ đi một mình?

Hần liếc nhìn cô, mỉm cười, nụ cười vẫn dịu dàng dỗ dành tâm trạng đầy bất ổn của cô gái nhỏ.

Triệu Dương đã nói, hôm nay là một ngày tồi tệ.

It's just a bad day, not a bad life.

“Lâu lắm rồi chúng ta mới cùng uống cà phê!”

Triệu Minh hớn hờ lắc lư cốc cappuchino. Vũ Lục Hàn và nàng chủ tịch đang thưởng thức cà phê nhân giờ giải lao ở tầng 20 của trụ sở công ty Tập đoàn Kiến trúc – Mỹ thuật Hoàng Gia. Vũ Lục Hàn với một ly espresso, lặng lẽ cười để không làm hỏng tâm trạng của bạn. Sáng nay Triệu Minh cãi nhau với em trai, nhưng dường như đối với cô nàng, hôm nay vẫn là một ngày đẹp trời.

“Này, cậu nghĩ thế nào về việc ban này?”, Triệu Minh nhắc lại cuộc trò chuyện trong bữa ăn. Vũ Lục Hàn nhìn ra ngoài, đưa mắt mông lung, chẳng biết phải quyết định thế nào nữa.

“Mình không biết...”

“Cậu sao thế? Có chuyện gì à?”, Triệu Minh quan tâm hỏi, “Hôm nay cậu trông buồn lắm. Cậu cứ như vậy suốt từ lúc ăn trưa rồi...”

“Mình cứ như thế nào?”

“Cứ... nhìn mông lung... buồn... kể cả cười cũng vẫn thấy buồn”, Triệu Minh nhìn vào mắt Vũ Lục Hàn. Cô nhận ra sự lo lắng trong đôi mắt mở to dưới cặp kính gọng tròn của cô bạn, tự dưng thấy mình có lỗi vì đã làm người khác thấy muộn phiền.

“Mình không sao mà...”, cô lại cười. Nhưng dù đã cố tự nhiên nhất có thể, Triệu Minh vẫn nhận ra sự bất ổn bên trong.

“Cậu có muốn nói cho mình biết không?”, nàng chủ tịch tha thiết hỏi, ngay cả giọng nói cũng đã lo âu nhiều lắm rồi. Vũ Lục Hàn nhìn bạn, sống mũi cay cay. Đây là cô gái đầu tiên quan tâm đến cảm nhận của cô, và cô rất muốn, nhưng chuyện này liên quan đến người thân của cô gái ấy. Triệu Dương vốn đã làm Vũ Lục Hàn buồn phiền, lại thêm cả suy nghĩ Hàm Vũ Phong sắp sửa đi đâu đó cả tuần dài đằng đẳng, cô càng thêm nặng trĩu trong lòng. Không trút ra được gánh nặng này, cô sẽ gục ngã vì quá buồn mất.

“Cậu... có phiền không... nếu mình... nói về Triệu Dương...”

Triệu Minh khựng lại đôi chút. Vũ Lục Hàn ngạc nhiên khi nàng chủ tịch không bất ngờ như cô nghĩ. Dường như cô gái ấy đã biết cô định nói gì.

“Mình không phiền chút nào đâu! Mình muốn biết em trai mình đã làm gì sai với cậu...”

Cô gái nhỏ thấy nôn nao, với tay uống một ngụm espresso lớn. Tội phạm, khi bị hỏi cung, chỉ cần uống nước là lời khai trôi đi mất hút.

“Nghe này...”, Vũ Lục Hàn hít một hơi can đảm trong không khí vào bụng, cố đè nén cảm xúc để Triệu Minh không bị áp lực, “Hôm nay, Triệu Dương đã tỏ tình với mình...”

Đồng tử trong mắt Triệu Minh giãn to ra, như mắt những con mèo khi chúng quan sát những thứ lạ lẫm vậy. Cô chủ tịch run lên vì giận, Vũ Lục Hàn có thể nhìn ra điều đó.

“Mình rất xin lỗi, Vũ Lục Hàn...”, Triệu Minh đột nhiên nắm lấy tay cô, “Mình không ngờ Dương Dương lại dám làm như thế... Mình đã cố ngăn cản nó mấy hôm nay, thậm chí mắng mỗ, dọa nạt, vậy mà nó vẫn...”

“Khoan đã... vậy là cậu biết?”

“Mình biết...”, Triệu Minh vỡ òa, “Nó đã nói với mình ngày hôm kia... Là nó rất thích cậu... Không hiểu nó nghe ai nói mà bỗng dưng về nhà hỏi mình, hỏi có phải anh Vũ Phong là người yêu của cậu không. Mình gắng hỏi nhưng nó không nói ra người đã cho nó biết, lại còn giận dữ ngược với mình vì mình đã giấu... Rồi sau đó... sau đó... Dương Dương chỉ nghĩ đến việc sẽ theo đuổi cậu...”

“Khoan... cậu bảo là... Triệu Dương nghe người khác nói à?”, Vũ Lục Hàn đột nhiên chồm tới, đồng tử giãn nở hơn cả mắt Triệu Minh. “Không phải cậu nói cho Triệu Dương sao?”

“Không! Tất nhiên là không, mình hứa với cậu rồi mà!”, Triệu Minh lắc đầu liên tục và cố gắng thể hiện sự thành thật, “Mình đã cố hỏi nhưng nó không chịu nói là ai... Mình đã... mình đã kể cho anh Hoàng Lâm, hi vọng anh ấy sẽ can thiệp, nhưng mà, nhưng mà...”

Triệu Minh bất ngờ chứng lại, nét buồn phẳng phất trên đôi mắt cô khiến Vũ Lục Hàn hiểu ra tất cả.

“Vậy là hôm qua cậu đến gặp anh Hoàng Lâm vì việc ấy? Rồi anh ấy từ chối giúp đỡ? Nèn cậu buồn ư? Sao cậu không nói với mình?”

Vũ Lục Hàn chưa bao giờ thấy mình mạnh dạn như thế. Cô chạy tới ngồi bên cạnh Triệu Minh, quàng tay ôm lấy vai cô bạn.

“Nếu có việc gì liên quan đến mình, cứ nói cho mình. Cậu không cần phải lo một mình như vậy đâu. Đừng ôm đồm hết mọi việc vào người, nhé!”

“Mình chỉ sợ cậu buồn thôi, sợ làm phiền cậu và anh Vũ Phong nữa”, Triệu Minh nhìn cô, “Mình chỉ muốn biết Triệu Dương đã ngao du với ai mà lại đặt điều cho cậu như vậy, lại còn khiến Dương Dương có suy nghĩ lệch lạc như thế...”

“Đặt điều? Mình tưởng... vậy Triệu Dương đã nghe thấy những gì?”, Vũ Lục Hàn ngạc nhiên, bối rối hỏi lại. Vậy ra đây là nguyên nhân khiến Triệu Dương đột nhiên đòi theo đuổi cô?

“Ừm... Nghe sẽ không dễ chịu đâu...”

“Mình muốn nghe. Nói đi, Triệu Minh.”

“Họ nói... ừm, người đó nói... cậu cướp người yêu của người ta...”

Vũ Lục Hàn trợn mắt lên, rùng mình trong giây lát. Cô? Cướp Hàm Vũ Phong? Cô làm sao có gan đi cướp người yêu cơ chứ? Rốt cuộc là ai đã nói với Triệu Dương như vậy?

Hình ảnh của Chu Bạch Thảo hiện lên đầu tiên trong đầu Vũ Lục Hàn. Tuy nhiên cô lại không muốn tin vào điều đó. Lần gần nhất gặp Chu Bạch Thảo, nàng đã ôm cô và khóc cả nửa tiếng đồng hồ trong phòng thay đồ ở trung tâm thương mại. Nàng nói nàng từng rất ghen tị với cô, nàng chỉ cảm thấy tuyệt vọng vì nàng theo đuổi hắn đã tám năm mà không được đáp lại. Nàng từng muốn bắt nạt cô, đe dọa cô, chỉ vì không muốn chấp nhận thất bại của mình, không hơn nổi một cô gái chỉ mới xuất hiện vài tháng. Nhưng nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng khi người thứ ba xuất hiện, lại còn là người Hàm Vũ Phong từng vô cùng yêu thương. Nàng nói, ngay lúc ấy, bầu trời đã sụp đổ trước mắt nàng. Ngay cả một tia hi vọng cũng không còn nữa. Nàng không muốn gặp hắn, không muốn nghe thấy giọng nói của hắn, không muốn nghe thấy tên hắn. Nàng đã xin lỗi cô và bật khóc nức nở. Vũ Lục Hàn biết những giọt nước mắt đau khổ ấy không thể nào là diễn. Vũ Lục Hàn khi ấy cũng cảm nhận chung một nỗi tuyệt vọng không thể diễn tả thành lời. Chỉ có điều, nàng là người hắn thậm chí chưa bao giờ coi vượt quá ranh giới một người em gái, còn Vũ Lục Hàn ít ra đã được hắn quan tâm dù chỉ trong khoảng thời gian không dài. Cô cảm thấy mình đã được an ủi, còn Chu Bạch Thảo mới là người thật sự đáng thương. Sau đó, ngay cả khi đi tìm, hắn cũng chỉ gọi tên cô, cũng chỉ lo lắng cho cô. Chu Bạch Thảo bị hoàn toàn lãng quên. Vũ Lục Hàn không thể tin nếu Chu Bạch Thảo bỗng nhiên nói cô cướp đi Hàm Vũ Phong như vậy. Việc hẹn hò giữa nàng và hắn, hắn đã nói rõ chỉ là một thỏa thuận vào ngày sinh nhật nàng, để nàng cảm thấy trọn vẹn, bọn họ thực chất chưa từng là một

đôi. Chẳng có lí do gì để Chu Bạch Thảo quy kết cho Vũ Lục Hàn như vậy. Và Triệu Dương, không lẽ cậu cũng quen biết nàng?

Khoan đã, người thứ hai hiện lên trong đầu Vũ Lục Hàn, là cô gái giống mình như đúc. Cô gái là mối tình đã qua của Hàm Vũ Phong. Cô gái đã xuất hiện ở bữa tiệc của Trần Hải Minh vài ngày trước. Cô gái ấy rất giống cô, chính cô cũng phải ngạc nhiên khi nhìn thấy ngoài đời thực. Cô dường như là phiên bản không-trang-diểm của cô ta. Liệu có khi nào, Vương Vũ Lam cho rằng Vũ Lục Hàn cướp người yêu của cô ấy?

“Cậu... cậu chỉ mới nói cho Hoàng Lâm thôi phải không?”, Vũ Lục Hàn chớp lấy vai Triệu Minh.

“Đúng rồi”, Triệu Minh bất ngờ gật đầu.

“Mình nhờ cậu một chuyện... Đừng kể chuyện này với bất kì ai nhé!”, Vũ Lục Hàn tỏ ra khẩn trương. Ngay khi Triệu Minh đồng ý, cô vội vàng cáo bận và bỏ đi.

Còn một mình Triệu Minh nhìn theo cô với vô vàn thắc mắc. Vũ Lục Hàn phản ứng khác hẳn với tưởng tượng của cô. Nghĩa là cô gái nhỏ biết những thứ mà cô không biết.

Dù có biết rồi, thì cậu cũng sẽ thay đổi được gì, Vũ Lục Hàn?

(Còn tiếp)

90. Chương 90

Vũ Lục Hàn chạy thẳng xuống phòng làm việc của mình. Ngay khi bước vào phòng, cô vô cùng ngạc nhiên vì mọi ánh mắt của mọi người dồn cả vào cô.

“Có chuyện gì thế?”, Vũ Lục Hàn ngơ ngác nhìn quanh, thấy cô gái tóc tím Lục Hiểu Kha bụm miệng cười.

“Cậu có người hâm mộ kìa!”, cô gái ấy nói vậy. Vũ Lục Hàn hoang mang đi vào, các chàng trai chỉ nhoe nhoe miệng cười lịch sự, còn nàng Mạc Thanh Thanh đã kịp thêm một câu chua chát:

“Bồ của Chủ tịch thì ai dám hâm mộ!”

Rõ ràng là cố tình xúc phạm mà, Vũ Lục Hàn nhẩn mặt nghĩ thầm nhưng không buồn hồi đáp. Cô đi về đến bàn làm việc của mình, giật mình trước lẵng hoa hồng đỏ thắm to chính ỳnh đặt giữa bàn.

Hàm Vũ Phong? Từ bao giờ hần thích mua hoa tặng cô vậy?

Trong lẵng hoa có một cái thiệp màu hồng, toát lên mùi hương thơm dịu. Linh cảm của cô nói rằng thứ này không phải của hần, bởi hần dù có lẵng mạn đến đâu, cũng không phải loại người thích phô diễn. Hần có thể chào đón cô bằng căn nhà trải đầy cánh hoa hồng từ cổng cho đến tận cửa nhà, nhưng hần sẽ không gửi hoa đến nơi làm việc của cô.

Vũ Lục Hàn mở tấm thiệp ra, bên trong chỉ có vền vện một dòng chữ và không-phải-nét-chữ-của-hần:

“Chúc một ngày vui vẻ. Te amo.”

Rùng mình, Vũ Lục Hàn rùng mình làm rơi cả tấm thiệp. Dù không kí tên, cô vẫn biết chắc người gửi lẵng hoa này là ai. Nếu Triệu Minh nhìn thấy, chị em họ sẽ cãi nhau to mất!

Thường thì người ta sợ cái gì, người ta sẽ phải đối mặt với cái ấy. Triệu Minh đẩy cửa bước vào phòng, tìm cô lệch đi một nhịp, hồi hộp hơn cả khi chờ đợi Hàm Vũ Phong tỏ tình. Trước khi Triệu Minh kịp đến gần Vũ Lục Hàn, cô đã nhanh chóng kẹp ngay tấm thiệp quái gở vào quyển sổ của mình trên bàn.

“Hoa đẹp quá! Của anh Vũ Phong phải không?”, Triệu Minh thốt lên ngay khi nhìn thấy lẵng hoa hồng đỏ chói lọi. Vũ Lục Hàn bất ngờ không biết nói gì, gật đầu liên tục.

“Ôi, mình không biết người như anh ấy mà cũng lẵng mạn đến vậy!”, Triệu Minh vô tư cúi xuống hít vào hương hoa còn tươi mát, “Đúng là trai tây, tư duy thật tây!”

Ôi, hần sẽ nổi đóa lên và đi giết Triệu Dương ngay lập tức... Vũ Lục Hàn chỉ nghĩ được vậy, trong đầu đã chạy hàng loạt đoạn phim hành động kinh dị mình từng xem.

“Tây à? Tôi tưởng người yêu cô là Chủ tịch Hoàng Lâm?”, Trịnh Thành Nam, người lớn tuổi nhất phòng, xoay ghế lại thắc mắc. Vũ Lục Hàn mới xua tay, Triệu Minh đã thay cô trả lời.

“Anh nghe ai nói vậy? Tiểu Hàn có bạn trai rồi, bạn trai cô ấy không phải Chủ tịch của công ty này đâu!”

“Thật ra, có đấy!”, Mạc Thanh Thanh như thể con nhím xù lông, liếc xéo hai cô gái rất ngọt, “Ai chẳng biết phòng chúng ta nằm dưới quyền quản lý của chủ tịch Adam!”

“Chủ tịch? Tôi tưởng anh ta làm cái gì không liên quan đến thời trang cơ mà?”, Triệu Minh trợn mắt lên hỏi lại. Đường như chỉ có Vũ Lục Hàn hiền lành không dám phản bác lại ai.

“Vậy ra... Chủ tịch người nước ngoài ấy... là bạn trai Vũ Lục Hàn à?”, Lục Hiểu Kha đập bàn đứng dậy, phần khích nhiều hơn hiềm khích. Cô nàng không màng đến mấy lời có gai của Mạc Thanh Thanh, lon ton chạy từ chỗ mình sang phía Vũ Lục Hàn và nhào vào lẳng hoa nổi bật.

“Ôi, cậu sướng nhé! Thịnh thoảng sếp tây đến công ty mình, cả công ty đứa nào cũng nhìn theo chảy dãi! Nhưng cứ tưởng sếp không biết gì tiếng, tại vì thấy lầm lì lạnh lùng lắm, gớm chết! Với cả lần nào đến cũng đi cùng chị nào tây tây nốt, mọi người nhìn thấy sếp thôi cũng sợ rồi, chỉ dám liếc nhìn chứ không dám làm gì cả! Không ngờ sếp lại yêu ngay người trong công ty... Này, tớ hỏi, sếp có hiểu cậu nói gì không?”

“À... có...”, Vũ Lục Hàn bị sốc trước màn thân thiện bất ngờ của cô gái tóc tém này, chỉ bật ra được mấy từ như phản xạ. Triệu Minh thấy người mới cứ xán lại gần Vũ Lục Hàn, bỗng dưng khó chịu kéo tay cô gái nhỏ về phía mình.

“Thật ra... anh ta là người lai, và hoàn toàn hiểu tiếng mẹ đẻ của mình”, Triệu Minh thay cô giải thích, “Ngoài ra cũng rất hài hước và lẳng mạn, không giống như vẻ bề ngoài đâu... Lúc đi cùng Vũ Lục Hàn, anh ấy cười phải trên cả chục lần...”

“Ôi... sếp tây cười á?”, Lục Hiểu Kha chuyển đối tượng sang Triệu Minh, nhào tới ôm lấy tay cô nàng, “Thế sếp cười có đẹp trai không? Chị em cứ nhìn nhau bảo sếp này chẳng bao giờ cười, lại còn kêu có khi bị bệnh nên cơ mặt không giãn ra được! Chà... không hiểu khi cười thì sếp như thế nào...”

“Mơ màng ít thôi cô nương”, trưởng phòng Dương Ánh Nguyệt, hôm nay diện cả cây đen, lần đầu lên tiếng với nụ cười tủm tỉm, “Người ta cũng có chủ rồi, em không thấy ngại à?”

“Ồ, hi hi”, cô gái pixie-hair nhìn Vũ Lục Hàn, “Tớ không có ý gì đâu! Tại vì nhìn người nước ngoài nó cứ thích thích thế nào ấy...”

“Điên cả lũ rồi...”, Mạc Thanh Thanh lạnh giọng rít lên, bật dậy bỏ ra ngoài. Âu Minh Hoàng cứ như thể đã quá quen với việc ấy, gọi tên một cái rồi cũng bất lực ngồi xuống, mặt ỉu xiu.

“Kệ đi, chị ta như bà cô sâu đời ấy!”, Lục Hiểu Kha lè lưỡi với biểu cảm hài hước, “Xin lỗi Hoàng ca, nhưng mà em không nhịn được!”

“Phen này cậu lại khổ rồi...”, Viên Khắc Hải nãy giờ chăm chú làm dự án, bây giờ nhìn cậu bạn ngồi cạnh, rón rén cười. Âu Minh Hoàng chẳng đáp lời ai, thở dài một tiếng ảo não.

“Cậu sướng quá!”, Lục Hiểu Kha thò tay vuốt nhẹ một cánh hoa hồng, “Mình hai mấy năm nay chưa có ai tặng cho bông hoa nào cả! Bọn con trai kì thị đứa con gái tóc ngắn này rồi...”

“Nếu... nếu cậu thích, mình tặng cậu đấy!”, Vũ Lục Hàn không thể nghĩ ra lý do nào tuyệt hơn. Cô không ngại ngần bê lẵng hoa hồng giơ lên trước mặt cô nàng ỉu rù, “Đây là hoa mình tặng cậu. Vậy là cậu đã có người tặng hoa rồi!”

Đôi mắt to của cô nàng tóc tém sáng hẳn lên, cô cười rạng rỡ ôm ngay lấy lẵng hoa và hít hà mùi hương của nó.

“Thích quá! Không phải con trai... nhưng không sao, Vũ Lục Hàn, từ giờ cậu là chàng trai của tớ! Cảm ơn nhé!”

Lục Hiểu Kha nhón chân hôn phớt lên má Vũ Lục Hàn, nhảy chân sáo ôm lẳng hoa về chỗ. Triệu Minh tròn mắt nhìn theo loạt hành động ấy, miệng vô thức há ra vì bất ngờ.

“Mình... mình còn chưa hôn cậu!”, nàng Chủ tịch giận dỗi đưa tay phui phui bên má vừa bị cưỡng hôn của Vũ Lục Hàn. Cô cười khúc khích, tựa đầu lên vai Triệu Minh nịnh nọt.

“Mình để dành cho cậu mà!”

Triệu Minh bĩu môi nhưng lại thấy thỏa mãn vì điều đó. Vũ Lục Hàn đứng thẳng dậy, nắm tay Triệu Minh, nói một hơi rất gọn gàng:

“Vậy... mình có việc gấp phải đi bây giờ, hôm nay đành làm nhân viên lười biếng vậy! Mình nhờ cả vào cậu, anh Minh Hoàng dạy cái gì, về truyền đạt cho mình nhé! Mình xin chị trưởng phòng rồi, mình phải đi ngay...”

“Ồ kìa, thật hả?”, Triệu Minh lúng túng nhìn Vũ Lục Hàn quàng khăn, đội mũ, đeo cặp, “Cậu còn một tiếng nữa là đủ quy định mà, cố gắng đi!”

“Mình vội lắm rồi!”, Vũ Lục Hàn cười xuề xòa, “Nhờ cậu nhé! Cảm ơn chị Nguyệt, em đi đây!”

“Ngày mai nhớ làm bù đấy”, trưởng phòng nghiêm giọng nói nhưng cơ mặt giãn ra thoải mái. Vậy là Vũ Lục Hàn cứ thế mà đi.

Triệu Minh nuối tiếc nhìn theo, bỗng dưng hụt hẫng. Cô thở dài, xoay người lại và thả mình xuống ghế. Chiếc ghế xoay tròn một vòng. Bỗng nhiên, quyển sổ ghi chép của Vũ Lục Hàn đập ngay vào mắt cô. Hẳn là Vũ Lục Hàn đã vội vàng nên quên mất. Cả cây bút chì kim cô đã dùng để viết cũng nằm mất trật tự trên bàn. Triệu Minh với tay lấy quyển sổ, cô đã nhớ rồi thì mình phải làm thôi. Chưa kịp mở ra, một góc hồng hồng của tờ giấy thò ra từ giữa quyển sổ. Một tờ note? Triệu Minh lật trang sổ ra nhìn tờ giấy hồng, nhú mào, đây là một tấm thiệp. Có lẽ tấm thiệp đi kèm lẵng hoa, nàng Chủ tịch tủm tỉm cười, mùi thơm thế này chắc chắn là tấm thiệp của lẵng hoa rồi! Hàm Vũ Phong quả là quá đối lẳng mạn, phong cách rất đặc tây! Dù không cố ý tò mò, Triệu Minh vẫn len lén hé mắt nhìn bên trong tấm thiệp qua khe hở bé tí mà cô đã lật lên. Có vẻ tấm thiệp này phải tình cảm lắm, thì Vũ Lục Hàn mới giấu ngay như vậy...

“Chúc một ngày vui vẻ. Te amo.”

Triệu Minh sững sờ đến mức làm rơi quyển sổ xuống đất. Te amo, Tôi yêu bạn. Thông điệp vô cùng rõ ràng. Quan trọng là, nét chữ ấy, Triệu Minh đã nhìn hàng nghìn lần trong hai mươi hai năm của đời mình. Không thể nào nhầm lẫn được, không bao giờ!

“Em làm rơi này”, Âu Minh Hoàng ngồi cạnh cô, cúi xuống nhặt quyển sổ đưa cho Triệu Minh. Cô nhận lấy cuốn sổ với gương mặt thất thần, không nghĩ ra được lời cảm ơn tử tế. Cô rút ngay điện thoại và ấn số của em trai. Máy bận. Triệu Minh nhìn chằm chằm vào tấm thiệp, bỗng nhiên hiểu ra thái độ của Vũ Lục Hàn. Đúng vậy, Vũ Lục Hàn không đời nào dễ dàng cho đi lẵng hoa mà người yêu gửi tặng. Cô gái ấy rõ ràng không muốn cô biết nên mới nhận là hoa của Hàm Vũ Phong, lại còn giấu ngay tấm thiệp. Triệu Dương đang giở trò gì vậy? Trong lòng cô vô cùng nôn nóng. Vũ Lục Hàn đi đâu?

Triệu Minh rơi vào nốt cùng hoang mang và rối loạn, chuyện của Vũ Lục Hàn, cô không nên xen vào. Nhưng Triệu Dương một phần làm loạn, cô không thể đứng nhìn em trai mình cứng đầu làm những thứ trái đạo đức. Điện thoại của em trai lần thứ hai báo bận. Phải làm gì bây giờ?

“Em cảm ơn cô!”, Vũ Lục Hàn nói và tắt máy. Là người của Hội học sinh, Vũ Lục Hàn dễ dàng xin được sổ của Triệu Dương từ phòng Quản lý Công tác sinh viên của trường. Cậu ta là một kẻ ngông cuồng mất trí! Vũ Lục Hàn không ngần ngại gọi đến số điện thoại kia khi bước lên xe bus.

“Cậu làm thế nào lại có sổ của tôi vậy?”, Triệu Dương dường như đã chờ đợi cuộc gọi này, thậm chí biết được Vũ Lục Hàn gọi đến dù cô chưa kịp nói gì.

“Gặp nhau ở quán cà phê gần trường!”, Vũ Lục Hàn cố gắng không tỏ ra sốt ruột, định tắt máy.

“Có thật là cậu đang hẹn tôi đi chơi không? Hân hạnh quá!”

Giọng điệu của Triệu Dương khiến Vũ Lục Hàn cảm thấy không thoải mái. Cô không muốn tỏ ra bất lịch sự, nhưng rốt cuộc vẫn ngất máy mà không nói thêm một lời nào. Cô chẳng biết liệu cậu ta đã về nhà hay vẫn còn ở trường. Khi xe bus dừng tại bến xe gần trường, cô hướng ngay tầm mắt về phía quán cà phê ở chéo cổng chính, nhanh chóng qua đường.

Triệu Dương chưa đến. Đi bus từ chỗ làm về trường cô mất hai mươi phút. Từ lúc cô gọi, mà cậu đi ngay, cũng chỉ mất mười phút. Căn hộ của hai chị em họ Triệu cách trường mười phút đi xe, hai mươi phút đi bộ. Nếu cậu ta chọn cách đi bộ, thì sẽ xuất hiện ngay bây giờ đây.

Quả nhiên khi Vũ Lục Hàn vừa ngồi xuống chiếc bàn trong góc, Triệu Dương đẩy cửa vào. Cậu ta mặc một bộ đồ thể thao, với áo khoác có mũ, trùm kín đầu. Triệu Dương không khó khăn gì để nhận ra Vũ Lục Hàn. Cậu nhếch miệng cười, tiến thẳng về phía cô.

“Đen đá”, cậu nói vậy với cô nhân viên vừa lò dò đi tới. Vũ Lục Hàn đã liên tưởng đến hắc trong một giây. Đen nóng là loại cà phê hắc thường gọi. Đôi khi hắc dùng thêm với một phần hai thìa đường.

“Sao thế, tôi nghĩ cậu vẫn chưa hết giờ làm việc”, Triệu Dương cởi mũ áo, kéo thấp phéc mơ tuya để lộ phần xương quai xanh. Vũ Lục Hàn cố nhìn thẳng, và cứng rắn.

“Tôi nghĩ chúng ta cần phải nghiêm túc một số chuyện!”, Vũ Lục Hàn nuốt khan để lấy thêm dũng khí, “Thứ nhất, xin cậu đừng tùy tiện gửi hoa đến chỗ tôi làm! Hãy nhớ tôi làm việc cùng chị gái cậu...”

“Ồ, hoa đến rồi cơ à? Cậu có thấy bó hoa ấy đẹp không?”, Triệu Dương ngây ngô cười sung sướng. Cậu dường như chẳng bận tâm đến thái độ của cô.

“Không, cậu nghiêm túc đi! Tôi không muốn chuyện như thế xảy ra lần nữa...”

“Tôi phải lựa chọn mãi đây”, Triệu Dương nhún vai, nói về chuyện chẳng liên quan, “Người bán hoa cứ khẳng định rằng hoa màu hồng mới đẹp. Tôi nghĩ chẳng có gì đậm thắm bằng hoa hồng đỏ, nên tôi quyết định mua lẵng hoa đỏ to nhất của họ...”

“Này, cậu nên tôn trọng tôi một chút!”, Vũ Lục Hàn nhăn nhó, đập bàn. Đúng lúc ấy, nhân viên mang đến cốc cà phê với phin pha sẵn bên trên. Triệu Dương cười tươi cảm ơn nhân viên, đột nhiên quay sang nhìn Vũ Lục Hàn.

“Cậu không uống gì hả?”

“Không, tôi chỉ cần nói chuyện...”

“Cho cô ấy sinh tố dưa hấu nhé!”, cậu ta ngoan cố quay sang nói với nhân viên. Vũ Lục Hàn cảm thấy giận sôi sục trong lòng. Chàng trai này đang cố tình chọc tức cô.

Bình tĩnh nào, Vũ Lục Hàn. Hãy bình tĩnh như Hàm Vũ Phong. Mọi chuyện sẽ đều được giải quyết ổn thỏa, chỉ cần hãy bình tĩnh. Thật may vì cô đã khá quen với việc bị châm chọc, từ bé đến giờ, nên Triệu Dương không đủ để Vũ Lục Hàn dùng dùng nổi giận. Chỉ là, nếu cậu ta không chịu lắng nghe cô, cô sẽ không thể nào thể hiện được điều muốn nói.

“Cậu xong chưa?”, Vũ Lục Hàn khoanh tay, lạnh lùng hỏi lại. Triệu Dương khựng lại vài giây khi nghe thấy câu hỏi ấy, nhún vai gật đầu.

“Cậu đã sẵn sàng nghe tôi nói chưa?”

“Sẵn sàng hả...”

“Tôi không vội đâu, cậu có thể làm nốt những gì cậu muốn làm, tôi đợi được.”

Thái độ dừng đứng bất ngờ của cô lay chuyển sự cọt nhả của Triệu Dương. Cậu ta ngay lập tức dập tắt nụ cười, chống tay lên bàn.

“Nói đi, tôi lắng nghe đây.”

“Cậu đã rõ điều đầu tiên tôi nói chưa? Tôi không muốn cậu theo đuổi tôi nữa. Tôi lớn tuổi hơn cậu, và tôi biết chị cậu không muốn nhìn thấy điều đó. Tôi muốn khẳng định, tôi đã có người yêu rồi...”

“Có vậy thôi à?”, Triệu Dương cười khẩy, quay đầu đi nơi khác. Vũ Lục Hàn linh cảm chàng trai này sẽ không để vào đầu những gì cô vừa nói ra.

“Điều thứ hai, là một câu hỏi, và tôi cần một câu trả lời chính xác...”

Triệu Dương lại nhìn cô. Cái nhìn đã thay đổi, phức tạp.

“Người nào đã nói với cậu tôi cướp người yêu của cô ấy?”

Triệu Dương khá bất ngờ, im lặng. Những giọt cà phê chảy ra từ phin cà phê, thật sốt ruột. Cà phê cứ mãi không đầy.

“Tôi không biết...”

“Hi vọng cậu đừng giấu tôi. Chuyện này liên quan đến danh dự và chuyện tình cảm của tôi, tôi cần phải biết!”

Vũ Lục Hàn đã cố gắng nhìn cậu với sự thành khẩn lớn nhất. Người nhân viên mang cốc sinh tố đặt trước mặt cô. Cô không hề rời mắt khỏi cậu.

“Tôi rất muốn nói, Vũ Lục Hàn”, Triệu Dương nhắc phin cà phê ra, uống một ngụm cà phê đen đặc. Cậu hơi nhăn mặt. Rõ ràng đây là loại cà phê khó uống. “Tôi thật sự không thể nói. Tôi không biết!”

“Vậy tôi hỏi cậu một câu, cậu chỉ cần nói đúng hay sai thôi, được không?”

Triệu Dương nhướn mày chờ đợi.

“Có phải... người ấy... trông rất giống tôi không?”

Lần này, cơ mặt cậu giãn ra, và cô biết cậu hoàn toàn sincere.

“Đúng. Người ấy giống cậu đến từng milimet!”

Hàm Vũ Phong nhìn đồng hồ, nửa tiếng nữa cô gái của hắn hết giờ làm việc. Hắn gấp chiếc laptop trên bàn lại, đứng dậy và khoác áo vest chỉnh tề. Nhét điện thoại vào túi quần, hắn thông thả đi ra khỏi phòng làm việc.

“Nghỉ sớm nhé, Ronnie”, hắn đi qua thư lý Veronica, gật đầu nói một câu đầy vẻ quan tâm. Người thư ký mỉm cười cảm ơn, tiếp tục làm việc. Hắn đi về phía thang máy, đi xuống thẳng hầm gửi xe. Nghĩ xem, tối nay cô gái nhỏ của hắn muốn ăn gì? Đưa cô ấy đi ăn món gì mới lạ, hay gọi luôn một chiếc pizza lớn về nhà, rồi thoải mái ôm cô trên chiếc sofa rộng lớn, cùng nhau xem một bộ phim tình cảm? Buổi trưa nay đã đi ăn món Anh rồi, chiều nay cũng ăn nữa, e rằng bội thực mất! Hay là... đưa cô về nhà ăn cơm cùng bố mẹ? Cô hẳn sẽ rất thích. Bố mẹ cô đồng ý để cô “tiếp tục ở cùng bạn thân”, hắn cũng đồng ý thỉnh thoảng đưa cô về nhà thăm bố mẹ. Hắn biết mình đã để lại ấn tượng không nhỏ với bố mẹ cô; một chàng trai thành đạt như hắn vốn đã rất có triển vọng đối với mọi phụ huynh. Hắn giờ đã có thể công khai đưa đón cô, công khai đưa cô về tận cửa nhà mà không cần phải nhìn theo bóng dáng bé nhỏ ấy một mình đi giữa con ngõ rộng lớn. Làm bạn trai của cô thật tuyệt. Hắn nhận ra mình vô cùng tận hưởng cảm giác này, giống như bây giờ hắn đã có trong tay cả thế giới.

Chiếc Aventador lăn bánh, đi thẳng về phía công ty của Hoàng Lâm. Chà, Hoàng Lâm, rồi sẽ phải hẹn cậu ta với một chai rượu lâu năm của Pháp. Hắn vốn bị ám ảnh chuyện Hoàng Lâm tán tỉnh Vũ Lục Hàn, cứ nhìn thấy lại muốn đâm một cái. Nhưng khi biết cậu ta và Vũ Lục Hàn không có gì với nhau, hắn yên tâm hẳn, bởi cậu là bạn thân của hắn. Hắn thật tình không hề muốn vì một cô gái mà phải chia rẽ nhau. Chuyện của Hoàng Lâm với Chu Bạch Thảo, hắn thậm chí chưa được kiểm chứng. Đúng vậy, cả Chu Bạch Thảo nữa. Hắn đôi khi biết bản thân quá khắc nghiệt với nàng, nhưng nếu không làm vậy, nàng sẽ không thể có đủ ý chí, có thể là cả cảm hận, để từ bỏ hắn. Nàng không từ bỏ hắn, bốn người bọn họ sẽ không thể nào trở về như xưa được nữa. Nàng cũng sẽ gây bất hòa với Vũ Lục Hàn. Cô gái của hắn không bao giờ bày tỏ sự uất ức với ai cả, hắn thật tình không biết có ai dám bắt nạt cô không. Nếu được phép cho người đi theo Vũ Lục Hàn làm vệ sĩ, hắn buộc lòng phải làm phiền Juliano ngày này qua ngày khác thôi...

Điện thoại của hắn rung lên. Hắn liếc qua màn hình điện thoại, khẽ mỉm cười khi người gọi hiện tên lên màn hình. Cô gái của hắn đã xong việc rồi sao? Chỉ còn một đoạn nữa là đến chỗ làm của cô rồi. Vậy là

hôm nay hẳn để cô phải chờ.

“Em đã xong việc rồi ư?”, hẳn dùng giọng nói ngọt ngào nhất. Nếu cô gái nhỏ của hẳn có thể nhìn thấy, hẳn đảm bảo nụ cười của hẳn luôn luôn tươi rói.

“Anh à, anh không phải đón em đâu... Em... em đang ở nhà rồi...”

“Sao cơ? Em về nhà rồi?”, Hàm Vũ Phong hỏi lại, đồng thời gạt cần số và giảm tốc, “Vì sao em đã ở nhà rồi? Ở nhà em?”

“Không... em ở chỗ anh. Hôm nay em về sớm...”

Hàm Vũ Phong liếc nhìn gương chiếu hậu, cho xe đi lùi lại để quay đầu.

“Đồ ngốc này, vì sao em không gọi cho anh? Em đi gì về nhà?”

“Em... em đi bus! Chỉ mất một chuyến thôi mà, nên em...”

Dù đang lúng túng, cô vẫn rất dễ thương.

“Lần sau hãy gọi anh. Đừng tự đi về như thế, anh giận đấy.”

“Em lớn rồi!”

Hàm Vũ Phong nhoẻn miệng cười. Cô gái của hẳn luôn luôn vô cùng đáng yêu.

“Đợi anh về nhé, bé yêu!”

Hắn tăng tốc, hướng về phía khách sạn của mình. Từ bây giờ, đó là căn hộ mà hắn yêu thích nhất. Bởi vì căn hộ ấy tràn đầy hương thơm của Vũ Lục Hàn.

“Em sẽ phải nghe ông chú này cẩn thận nhiều đấy!”, hắn ôm eo cô từ phía sau, hôn nhẹ lên vành tai cô, “Anh rất khó tính, cô bé ạ.”

“Và độc đoán nữa!”

“Anh không độc đoán đâu”, hắn thích thú đặt một nụ hôn lên phần quai hàm của cô, “Anh chỉ không muốn có ai bắt cóc em trên đường về nhà. Nếu có thể, em nên ở bên cạnh anh thường xuyên.”

“Em không phải kiểu cô gái của gia đình đâu”, Vũ Lục Hàn rụt cổ lại vì nhột, “Em đã tự đi tự về hơn hai mươi năm nay rồi, khó tính ạ!”

“Nhưng lúc đó không có anh. Bây giờ có anh rồi, có thêm một người sẽ vô cùng lo lắng nếu không nhìn thấy em, ngoài bố mẹ em...”

“Anh thật ngang ngược!”

Cô gái của hẳn khi cười khúc khích cũng thật đáng yêu. Hắn không kiềm chế, hôn ngay lên môi cô đầy dịu dàng.

“Anh nói thật đấy, không nhìn thấy em, anh sẽ không yên tâm được. Em không biết anh nhớ em thế nào đâu...”

“Em cũng nhớ anh mà, đừng cho rằng chỉ có mình anh mới như vậy...”

Hàm Vũ Phong sung sướng hôn cô lần nữa. Cô gái này luôn nói những điều ngọt ngào.

“Vậy... em sẽ đi Anh với anh chứ?”

Hắn bỗng nhiên nhắc tới điều đó để làm gì?

“Anh... anh bắt buộc phải đi sao?”, Vũ Lục Hàn hỏi lại. Hắn tựa cằm vào vai cô, thì thầm nho nhỏ như đang dỗ dành.

“Chi nhánh của anh ở Anh quốc đang gặp một số việc khó giải quyết. Anh đã cho người đi giải quyết trước rồi, nhưng họ phản hồi không khả quan cho lắm. Anh cần phải đích thân về nước để xem xét tình hình. Anh chưa chọn được ngày bởi anh chưa thu xếp được công việc ở đây, tháng này anh bận nhiều lắm. Và

nói thẳng ra, còn có em nữa. Anh không yên tâm để em ở lại một mình. Bạn em nói sang đầu tháng sau trường em thi học kì, sinh viên năm cuối thường được nghỉ một tuần lễ. Còn nửa tháng nữa, anh nghĩ anh sẽ cố gắng hoãn mọi việc để tranh thủ về nước vào thời điểm ấy. Em lại được nghỉ, em có thể đi cùng anh. Như vậy là phù hợp nhất rồi...”

“Em...”, Vũ Lục Hàn cúi vào người hắn, không biết phải hỏi đáp thế nào. Sau kì nghỉ ấy, cô cũng bắt đầu thi học kì và nhận đồ án tốt nghiệp. Cô rất muốn đi, nhưng lại lẩn tránh giữa việc bố mẹ có cho phép hay không, và việc chi phí đi lại. Cô không thể dựa vào hắn như vậy. Cô muốn, ít nhất cũng phải chịu một nửa chi phí đi lại. Cô không muốn trở thành người tiêu tiền của người khác; riêng việc hắn cho cô ở miễn phí tại căn hộ xinh đẹp này, và cả những bộ váy đắt tiền trong quá khứ hắn tặng cô chưa biết phải đền đáp ra sao, những việc đó đối với cô là quá mức ưu ái. Hắn yêu cô nên hắn không nề hà gì việc ấy. Nhưng cũng bởi cô yêu hắn, cô mới cần lo lắng vì không muốn một mình hắn phải trao cho cô quá nhiều. Vũ Lục Hàn cũng cần phải cho đi, không thể nào chỉ nhận lại.

“Anh không giục già đâu..”, hắn nhận ra sự im lặng của cô, liền siết chặt cánh tay, vùi đầu vào cổ cô gái nhỏ, thả mình trong hương thơm dịu dàng toát ra từ cơ thể người mình yêu, “Em cứ suy nghĩ và đưa ra quyết định của em. Anh sẽ chấp nhận và ủng hộ, bất kể điều gì...”

“Kể cả khi anh không thích quyết định ấy?”

“Anh yêu em. Không điều gì có thể thay đổi việc đó cả”, và hắn hôn nhẹ lên “dấu vết đặc trưng” chính bản thân để lại trên cổ cô. Vũ Lục Hàn đỏ mặt, sung sướng khi nghe thấy điều đó, nhưng đồng thời lại vô cùng âu lo.

Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu cô không đi Anh cùng hắn? Một tuần không có hắn, cô sẽ phải vượt qua như thế nào?

Cô chỉ biết rằng, ba ngày thôi, chỉ ba ngày không được nhìn thấy hắn thôi, cô đã vô cùng buồn bã.

Bảy ngày là số nhiều. Với cô, bảy ngày không Hàm Vũ Phong là cả một cực hình.

Hay là cứ đồng ý đi cho rồi.

Đồng ý rồi, thì mọi chuyện sẽ không còn gì nằm ngoài tính toán được nữa.

Bởi, Vũ Lục Hàn, Hàm Vũ Phong, cùng nhau, ở Anh.

Còn bức tranh nào có thể đẹp hơn thế?

(Còn tiếp)

91. Chương 91

Hôm sau đến trường với Vũ Lục Hàn là cả một cực hình.

Triệu Minh và Triệu Dương đã cãi nhau cả đêm hôm trước, bởi vì lãng hoa mà cậu ta bắt chấp gửi cho Vũ Lục Hàn. Sáng nay hai chị em họ không muốn đến trường cùng nhau, Triệu Minh cố tình đi trước, đi bộ đến trường để xe cho em trai. Triệu Dương rất cuộc cũng đi bộ, không buồn đi xe nữa. Chị em họ tránh mặt nhau. Bởi vì biết em trai tránh mặt mình, Triệu Minh luôn kè kè bên cạnh Vũ Lục Hàn, đưa mắt lờm lờm cảnh cáo khi thấy bóng dáng em trai luẩn quẩn xung quanh. Vũ Lục Hàn chỉ cần thấy Triệu Minh đưa mắt nhìn quẫn sở bỏ quên hôm qua, đã tự động hiểu ra hết mọi việc. Hắn là nàng Chủ tịch đã phát hiện ra tấm thiệp của em trai mình. Cô vô cùng thống khổ và day dứt vì sự bất cẩn của mình khiến hai chị em họ Triệu vốn đã bất hòa, giờ không thêm nhìn nhau nữa. Cô muốn nói chuyện với Triệu Minh, nhưng chỉ cần mon men nhắc đến thôi, cô nàng gạt phăng đi ngay lập tức. Vũ Lục Hàn chỉ có một tiết học cùng Triệu Minh, vậy mà cứ hết một tiết, bước ra khỏi lớp, cô đã thấy Triệu Minh đứng đợi mình. Cô gái ấy nhất định không cho em trai mình đến gần cô. Có vẻ Triệu Minh thật sự không ủng hộ sự ngông cuồng của chàng trai rằng khềnh. “Cậu sinh ra là để dành cho Hàm Vũ Phong rồi”, Triệu Minh khẳng định. Hơn nữa, không đời nào chủ tịch họ Triệu chấp nhận để em trai mình là kẻ thứ ba, phá vỡ hạnh phúc của người khác – của bạn thân mình. Đó là một tội ác!

Về phần em trai Triệu Dương, cậu cũng tỏ ra là kẻ không vừa trước ngón đòn của chị gái. Cậu nhét những bức thư tỏ tình vào ngăn tủ của Vũ Lạc Hàn. Cậu nhờ bạn bè trong lớp Vũ Lạc Hàn chuyển những bông hồng nho nhỏ cho cô. Cậu mua kẹo và sinh tố bơ rồi đặt ở nơi cô hay ngồi trong thư viện. Chưa cần ai phải đoán già đoán non, rất đông sinh viên trong trường đã biết Triệu Dương đang theo đuổi Vũ Lạc Hàn. Triệu Minh vì thế vô cùng bức tức, không nghĩ rằng em trai mình lại khôn lỏi như vậy. Triệu Minh thu lại hết thư tỏ tình của em trai và thả tất cả vào thùng giấy vụn, không cho Vũ Lạc Hàn mở ra đọc. Triệu Minh mỗi khi thấy Vũ Lạc Hàn ra khỏi lớp với một bông hoa hồng, lại cầm hoa chạy vào đặt lên bàn giáo viên. Kẹo và nước của em trai, cô gồng mình lên uống cho bằng hết, và ngấy luôn cả sinh tố bơ. Vũ Lạc Hàn lúng túng không biết phải ngăn cản hai chị em họ thế nào, cũng không biết cầu cứu ai. Triệu Minh và Triệu Dương cứ như thể đang ở trong một cuộc chiến, ở trên hai chiến tuyến, đánh nhau một trận xem ai dành được Vũ Lạc Hàn. Giá như có Hàm Vũ Phong ở đây, cô nghĩ, giá như có Hàm Vũ Phong. Chỉ cần một ánh nhìn của hấn, cuộc chiến chị em này muốn nhăm nhe xảy ra cũng không có cơ hội!

Vũ Lạc Hàn không coi Triệu Dương là điều đáng bận tâm. Dù cậu công khai đòi theo đuổi cô, cô vẫn cảm nhận cậu chỉ là trẻ con nhất thời. Hơn nữa, cô vô cùng yên tâm khi đã có Hàm Vũ Phong. Chưa cần đến hấn ra tay, Triệu Minh đã thay hấn ngăn cản cậu con trai ấy rồi. Điều duy nhất khiến cô lặn tẩn trong lòng, đó là việc Triệu Dương, bằng một cách nào đó, đã gặp Vương Vũ Lam. Cô gái đó đã nói linh tinh với cậu, rõ ràng gây ảnh hưởng đến cậu, thì Triệu Dương mới đột nhiên đòi “giành giật” cô như thế. Ngay cả người chị mà Triệu Dương luôn tôn trọng, cậu cũng sẵn sàng đối đầu để đạt được mục đích, không hiểu cô gái kia bằng cách nào lại khiến Triệu Dương trở nên như vậy. Cô không muốn Hàm Vũ Phong biết, một phần vì cô hiểu hấn, hấn sẽ ngay lập tức gặp mặt Vũ Lam để giải quyết. Cô không muốn hai người ấy gặp nhau. Nhưng một mình cô, bảo đơn phương gặp mặt, cũng không biết nói gì. Cô vốn không giỏi trong việc đối đầu, nói chuyện riêng với người yêu cũ của người yêu lại càng không. Cô cứ ngỡ cô gái ấy phải hoàn toàn từ bỏ hấn rồi, thật không ngờ bỗng dưng lại vẫn còn yêu hấn như thế.

Vũ Lam là người quen của Từ Thiên. Cô có thể thông qua anh để... khuyên bảo cô gái ấy không?

Suy nghĩ điên rồ ấy vừa lướt qua trí óc cô, lập tức bị bản thân vùi dập. Không thể nào hé miệng ra được. Chuyện của cô mà cô không giải quyết được, phải nhờ người ngoài, người ta sẽ nghĩ Hàm Vũ Phong không đủ năng lực giải quyết. Liệu cô có cần lo lắng không? Thường người ta nói, yêu nhau chỉ cần tin tưởng nhau là được. Hàm Vũ Phong rất yêu cô. Chỉ cần tin rằng hấn yêu cô, hấn sẽ không để cho người yêu cũ xen vào chứ?

Ôi, không. Người yêu ấy hấn vẫn cứ yêu dù đã chia tay gần mười năm trời. Người yêu ấy bởi hấn vẫn cứ yêu nên hấn mới để ý đến cô. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hấn biết người yêu ấy vẫn còn yêu mình? Liệu hấn có rời bỏ cô để trở về với cô gái kia? Đột nhiên, Vũ Lạc Hàn rung mình sợ hãi. Ý nghĩ cô gái mà hấn đã yêu gần mười năm kia vẫn còn yêu hấn khiến cô bỗng thấy tình cảm của cô và hấn thật chông chênh. Có thể nào hấn yêu một người hấn mới gặp chỉ vài tháng, hơn một người hấn đã yêu hấn chín năm? Cô phải làm gì, phải làm gì, phải làm gì?

“Này, Tiểu Hàn, còn nghe mình nói không đấy?”, Triệu Minh lay vai cô, nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng bệch, “Cậu bị làm sao vậy?”

“À... không... Mình chỉ... chỉ lo cho kì thi sắp tới...”

“Ôi trời ơi, bây giờ đừng nghĩ tới kì thi nữa! Cậu nên nghĩ tới chuyến đi cùng Hàm Vũ Phong thì hơn! Mình bảo này...”

Và Triệu Minh lại tiếp tục nói về đề tài mà cô không hiểu. Có vẻ như sắp tới đây, Trần Hải Minh cũng sẽ cùng hấn trở về Anh quốc, không phải để làm việc, mà để trở lại nơi mình đã lớn lên. Tóc Đỏ đề nghị đưa Triệu Minh đi cùng, cô nàng cũng háo hức nhưng bị ngạt nghèo về tài chính. Dù vậy, Triệu Minh vẫn muốn Vũ Lạc Hàn đồng ý. Cô gật đầu trước mọi câu hỏi, mông lung nghĩ về lời đề nghị của Hàm Vũ Phong. Cô cũng không có đủ tiền, thực chất không muốn đi mà phải núp bóng của hấn. Thế nhưng, trong hoàn cảnh này, có vẻ chuyến đi tới Anh quốc sẽ là giải pháp tốt nhất cho chuyện tình cảm của cô và hấn. Hấn sẽ đưa cô về gặp mẹ của mình. Cô nghĩ hấn phải thật sự nghiêm túc mới nghĩ đến chuyện ấy. Hấn đã về gặp gia đình cô, và hấn chủ động đề nghị cô về gặp gia đình mình. Như vậy là một dấu hiệu tốt. Nếu lần này cô không đi, có phải cô đã bỏ qua cơ hội thuận lợi này không? Nếu cô yêu cầu hấn cho mình trả dần tiền cho chuyến đi bằng lương của mình tại ACorp, có thể nào hấn chấp nhận không? Tuy đồng ý ở bên cạnh hấn,

nhưng cô vẫn nhất định... đòi duy trì hợp đồng trả nợ, mặc kệ hần có nhận hay không, cô vẫn cứ tiếp tục trả. Coi như đây là món nợ thứ hai, ít ra, chừng nào hần và cô còn tồn tại một món nợ như một thứ gì đó để bám vào, cô lại tự cho mình thêm lí do để... không từ bỏ hần. Một người tự trọng là phải vậy, cô lẩm bẩm tự nhắc mình. Vậy thì cô phải đồng ý thôi...

Hàm Vũ Phong bước ra từ cửa chính tòa nhà ACorp, cùng người thư kí Veronica. Hẹn gặp đối tác tại quán cà phê là điều hần hầu như không làm, tuy nhiên, lần này hần lại đồng ý bỏ qua một buổi họp mặt tại trụ sở. Đối tác là một phụ nữ, cô ta muốn trao đổi công việc trong một không gian thoải mái. Công việc này không mấy hệ trọng, hần nghĩ, nên hần ưu tiên phụ nữ. Julianio được gọi đến. Trong lúc chờ đợi người tài xế riêng, điện thoại của hần liên tục reo vang.

“Gi vậy?”, hần nói với Trần Hải Minh. Chàng trai tóc đỏ đang thoải mái nằm ườn ở nhà, với chiếc laptop và cuốn sách viết dở.

“Tôi muốn hỏi lại cậu về thời gian chính xác của chuyến đi thôi. Tôi muốn báo trước cho bố mẹ để họ về Anh trong khoảng thời gian ấy.”

“À, chuyến đi Anh sắp tới hả...”, hần thông thả dứt tay vào túi quần, “Tôi sẽ đi vào ngày đầu tiên trong kì nghỉ cuối kì của trường Vũ Lục Hàn. Chính xác là thứ ba của hai tuần nữa. Cô ấy chưa trả lời, hi vọng cô ấy sẽ đồng ý. Nếu cô ấy không đồng ý, tôi sẽ sắp xếp để giải quyết công việc trong vòng ba ngày rồi trở về...”

“Nếu Tiểu Hàn không đi, liệu bạn của con bé có đi không?”, Tóc Đỏ chỉ thắc mắc điều ấy. Hần nhếch miệng cười khẩy.

“Cậu định ý đồ gì với con gái người khác vậy?”

“Chẳng có ý đồ gì cả! Tôi chỉ không muốn hai thằng đực rựa đi chơi với nhau...”

“Tôi không về Anh để chơi, mà vì công việc!”, hần đính chính, “Vì thế tôi mong cậu đi cùng để đưa Vũ Lục Hàn cùng bạn cô ấy đi chơi trong lúc tôi còn bận...”

“Thật hân hạnh thay khi ngài Adam cho phép tôi đi chơi cùng bạn gái ngài!”, Tóc Đỏ giễu cợt, “Liệu tôi có được đưa cô ấy đi xem phim, hay ăn tối không?”

“Đó là việc của tôi”, hần sa sầm mặt mày, “Cậu hãy cẩn thận cái miệng, nếu không tôi cho người giám sát cậu đấy. Vậy nhé, tôi bận công việc bây giờ.”

Chiếc SUV Maselanti Levante bóng loáng của Julianio đã thấp thoáng phía xa, hần tắt máy, chờ đợi người tài xế cho xe dừng lại và xuống xe mở cửa. Veronica theo gót hần ngồi vào ghế sau. Chiếc SUV khuất bóng về phía một quán cà phê kiểu Âu trong thành phố. Khi chiếc xe đi khuất, một bóng người từ sau bồn cây ốp đá trước cổng ACorp Building đứng thẳng dậy, bước ra, nhìn theo bóng chiếc xe. Thứ ba của hai tuần nữa, người ấy lẩm bẩm trong miệng. Một nụ cười vẽ ra trên gương mặt thanh thoát.

Thứ ba của hai tuần nữa.

Vũ Lục Hàn đột nhiên có linh cảm không hay. Cô không tập trung được chút nào vào công việc.

“Cậu có ổn không? Minh mua cho cậu một cốc cà phê nhé?”, Triệu Minh lo lắng hỏi, nhận ra vẻ thất thần của Vũ Lục Hàn. Cô nhìn sang bạn, chỉ biết cố gắng cười để trấn an.

“Minh không sao đâu, chỉ là...”

Điện thoại của Vũ Lục Hàn đột nhiên reo vang khắp phòng. Cô vội vã xin lỗi mọi người, cầm lấy điện thoại chạy ra ngoài. Là Từ Thiên.

“Em đây, anh gọi em có vấn đề gì vậy?”, Vũ Lục Hàn nhận ngay cuộc gọi. Đã lâu lắm rồi cô không liên lạc với anh. Buổi sáng này vừa nghĩ đến anh, vậy mà đến chiều anh đã gọi.

“Tiểu Hàn à, bây giờ em có thể hoãn mọi việc lại được không? Em đến ngay Bệnh viện Đa khoa và gọi cho anh...”

“Sao vậy?”, cô hoang mang vô cùng, nắm chặt lấy điện thoại như thể đó là cánh tay của Từ Thiên vậy, “Có chuyện gì xảy ra? Có phải bố mẹ em...”

“Bình tĩnh nào, không có gì nghiêm trọng, nhưng em vẫn cần đến. Cứ từ từ thôi, anh đợi ở bệnh viện. Đến nơi rồi chúng ta nói chuyện...”

Vũ Lục Hàn lấp bắp vài câu, chạy vào nói câu được câu mất với Dương Anh Nguyệt, bối rối đến mức chính cô cũng không hiểu mình đã nói gì. Trưởng phòng họ Dương vốn đã nhận ra vẻ thất thần của cô từ lúc bắt đầu làm việc, bây giờ lại thấy cô lấp bắp “bệnh viện, bệnh viện”, không ngần ngại cho phép cô về ngay lập tức. Triệu Minh cũng lo lắng nhìn theo, không hiểu hai hôm nay cô bạn của mình gặp phải chuyện gì mà luôn về sớm một cách vội vã. Ngày hôm qua, Vũ Lục Hàn ra về là vì em trai cô. Vậy ngày hôm nay, chuyện gì đã xảy ra?

Vũ Lục Hàn gần như phát khóc khi đặt chân đến cổng bệnh viện. Cô đã rơm rớm nước mắt khi gọi điện cho Từ Thiên. Bất kể là chuyện gì xảy ra, một cú điện thoại bất chợt từ bệnh viện không bao giờ là điềm lành.

“Anh, có chuyện gì vậy? Có phải bố mẹ em bị làm sao rồi không?”, Vũ Lục Hàn túm lấy tay anh, mắt đã long lanh vì nước. Từ Thiên liên tục trấn an, xoa nhẹ lưng cô và dẫn về một phía của bệnh viện. Anh chỉ giải thích khi cô đã bình tĩnh.

“Bác trai vừa gọi điện cho anh. Trưa nay mẹ em ở nhà một mình, không cẩn thận bị giật điện. Cường độ điện không mạnh, nhưng vì có bệnh nên sau đó bác gái đột ngột lên cơn đau tim. Cũng ngay có hàng xóm nhà em sớm phát hiện ra, gọi điện cho bố em về, nên tình hình không quá bất ổn. Anh đã kiểm tra tổng quát cho bác gái rồi, lúc này mẹ em đã đỡ hơn nhưng tim vẫn rất yếu. Có thể sẽ phải nằm viện khá lâu. Anh muốn em giữ bình tĩnh, không được quá xúc động, tránh cho mẹ em bị sốc. Tránh để mẹ vận động mạnh, hay tránh để mẹ bị tăng huyết áp hoặc bị xúc động quá mức. Mẹ em đang rất gần với nguy cơ bị nhồi máu cơ tim, tuyệt đối không được làm mẹ lo lắng!”

Vũ Lục Hàn vừa nghe vừa gật, nước mắt đã đầm đìa trên mặt. Từ Thiên rút trong túi ra chiếc khăn tay màu xám, đưa cho cô. Anh vẫn chu đáo như hồi xưa, Vũ Lục Hàn ngại ngần nhận lấy khăn và lau hết nước mắt. Tuy vậy, mắt cô vẫn còn ướt và đỏ au.

“Cảm ơn anh. Em sẽ gửi viện phí ngay khi nhận lương...”

“Ồ không, em được miễn phí hoàn toàn”, Từ Thiên xoa đầu cô, “Em không nhớ em đã dành được xuất khám bệnh miễn phí của anh rồi sao?”

Vũ Lục Hàn ngẩn ngơ một lúc mới nhớ ra vụ đấu giá ở nhà Chu Bạch Thảo tháng trước.

“Nhưng... chỉ là ba tháng...”

“Không, anh đã nhận làm bác sĩ của gia đình em rồi. Anh làm việc này không phải vì tiền, Tiểu Hàn ạ.”

Và Từ Thiên đưa tay lên, như muốn vuốt ve má cô giống như ngày xưa anh từng làm. Cuối cùng, anh chọn dứt ngay hai bàn tay vào túi áo blouse trắng. Vũ Lục Hàn nhận ra điều đó, nhưng không biểu lộ tình cảm để tránh thô lỗ. Từ Thiên hắng giọng, chỉ đường cho cô và đi cùng cô đến phòng bệnh của mẹ.

Bố cô đang ngồi bên cửa sổ phòng bệnh, đọc một tờ báo mới ra buổi sáng. Có vẻ Từ Thiên đã sắp xếp được phòng bệnh riêng cho mẹ cô, xung quanh yên tĩnh, và căn phòng này rất ấm áp. Nhìn thấy cô, ông Vũ nhồm dậy. Mẹ cô đã ngủ. Trên ngón tay bà còn vết thâm nhỏ do giật điện.

“Tầm hai, ba tiếng nữa cháu sẽ quay lại kiểm tra lần nữa”, Từ Thiên kẹp bệnh án vào cuối giường, nói với ông Vũ, “Bác và em nghỉ ngơi đi ạ, bác gái tạm thời đã ổn định rồi!”

“Cảm ơn cháu”, bố cô tỏ ra xúc động, nắm lấy tay bác sĩ Từ, “Không có cháu, không biết giờ này bà nhà tôi ra sao...”

“Đây là nghĩa vụ của cháu”, Từ Thiên cười hiền hậu, “Bố cháu vẫn nhắc đến bác. Hi vọng một ngày nào đây được mời hai bác đến nhà cháu chơi.”

“Tốt quá, tốt quá...”, ông Vũ lẩm bẩm. Từ Thiên để lại một nụ cười lễ phép, cúi đầu ra khỏi phòng. Vũ Lục Hàn sà ngay đến bên mẹ. Cô không ngờ có ngày mẹ lại gặp tai nạn nguy hiểm như thế.

“Mẹ con... chiều nay không sang nhà bà Lý nữa...”, bố cô lúc này mới kể lại sự tình, “Bà ấy ở nhà, đun trà để mời bác An sang chơi. Bình thường bố con mình hay dùng ấm điện nên quen rồi, mẹ không biết, để đây

điện dính nước, cắm vào ổ liền bị tóa lửa, bị giật. Mẹ con bảo mới đầu chỉ tê tê tay, rồi tự nhiên lên cơn đau thắt ngực. Bà ấy nghĩ đã đi luôn lúc ấy rồi, thuốc thì để tít tận trong phòng...”

Giọng bố cô run run. Vũ Lục Hàn bất giác bật khóc. Nếu không nhờ bác hàng xóm có hẹn chạy sang chơi, thì giờ này, mẹ cô đã...

“Con xin lỗi...”, Vũ Lục Hàn sụt sịt, nói không nên lời, “Đáng lẽ con không nên đi suốt ngày...”

“Không phải lỗi tại con”, bố cô gạt phăng đi, nhưng cô vẫn cảm thấy có tội, “Con cũng bận đi học, bận đi làm mà. Bố cũng ham công tiếc việc quá... Từ giờ không thể để mẹ con ở nhà một mình nữa rồi...”

“Bố, bố đừng đi làm nữa”, Vũ Lục Hàn nói trong nước mắt, “Con đi làm rồi, con có nhiều tiền hơn rồi. Con sẽ gửi cho bố mẹ tiền thường xuyên... Con nuôi cả nhà, nuôi bố mẹ. Bố ở nhà với mẹ, đừng để mẹ cô đơn nữa...”

Ông Vũ chỉ nhìn xa xăm, không đáp lại con, nhưng trong tâm biết là con gái đã đúng. Cũng đến lúc ông cần nghỉ ngơi, ông đã gần sáu mươi tuổi rồi. Độ tuổi cần được nghỉ. Con gái ông tài giỏi đã có công việc mơ ước, ông còn mong đợi gì hơn. Thành công của cha mẹ là con cái họ tiến được xa đến đâu trên đường đời. Vũ Lục Hàn ngày hôm nay đã tiến một bước đáng kể như vậy, vợ chồng ông đã quá thành công rồi. Đã đến lúc, ông Vũ và vợ cùng nhau hưởng thụ tuổi già. Con gái ông cũng gần đến tuổi lấy chồng rồi. Chẳng mấy chốc, vợ chồng ông sẽ lên chức ông ngoại, bà ngoại. Nếu không giữ sức khỏe, e là bị mấy đứa cháu ngồi lên đầu mắt! Những suy nghĩ tích cực về tương lai làm ông cởi mở hơn. Vũ Lục Hàn chỉ biết ngồi lau nước mắt, xoa nhẹ lên vết thâm trên ngón tay mẹ. Cô sẽ không để chuyện này diễn ra thêm lần nữa. Cô đã thề rồi.

Vũ Lục Hàn giật mình tỉnh dậy khi điện thoại rung bần bật trong người. Cô nhận ra mình đã ngủ quên. Bố cô không có trong phòng, mẹ cô vẫn đang ngủ. Có một chiếc áo khoác màu xám đang khoác trên vai cô. Hình như bố cô đã đắp cho cô tránh lạnh, dù phòng rất ấm. Vũ Lục Hàn mơ màng nhìn ta cửa sổ, phát hiện trời đã tối sầm. Cô vội vàng móc điện thoại ra, quả nhiên, người gọi cô chính là Hàm Vũ Phong. Bây giờ là bảy giờ hơn. Suốt một tiếng qua hấn đã gọi nhờ sáu cuộc gọi.

“Em ở đâu vậy?”, giọng hấn trong điện thoại, giận dữ kìm nén, có một chút rối loạn, và một tia le lói sợ hãi. Vũ Lục Hàn vừa áy náy lại vừa sợ sệt.

“Em... em ở trong bệnh viện...”

“Anh biết rồi, anh đã nghe bạn em nói”, hấn cứ như đang nhịn thở vậy, “Em đang ở đâu?”

“Bệnh viện Đa khoa...”, cô lắp bắp, chỉ nghĩ đến thảm cảnh hấn sẽ bị... tai nạn giao thông vì phóng đi quá nhanh. Hấn nghe vậy, có vẻ đã phóng ngay đi, không hồi đáp nhưng cũng không tắt máy. Vũ Lục Hàn còn nghe thấy tiếng động cơ gầm rú trong điện thoại. Sau vài câu alo vô dụng, Vũ Lục Hàn đành tắt máy chờ đợi.

Quả nhiên, nửa tiếng sau, Hàm Vũ Phong xuất hiện ở cửa phòng bệnh của mẹ cô. Không khó để hấn tìm hiểu hết ngọn ngành của câu chuyện. Ngay khi đến bệnh viện, hỏi tên bệnh nhân Vũ Lục Hàn không có, hấn hỏi ngay tên mẹ cô. Cô y tá thậm chí còn đưa hấn đến tận cửa phòng.

“Anh... em...”, Vũ Lục Hàn bất ngờ khi thấy hấn, bật dậy khỏi ghế. Hấn đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu im lặng, đưa mắt về phía mẹ cô. Vũ Lục Hàn hiểu chuyện, bối rối nhìn theo hấn lặng lẽ đóng cửa phòng. Hấn đã mua thứ gì đó cho mẹ cô, trong chiếc túi rất đẹp, và hấn đặt nó lên chiếc tủ gần giường bệnh. Hấn không rời mắt khỏi cô, rất nhẹ nhàng tiến đến gần Vũ Lục Hàn. Không để cô kịp nói gì, cũng không nói một lời, hấn ngay lập tức ôm cô, rất chặt. Hấn thậm chí đã hít vào một hơi rất sâu như để kiềm chế một sự bộc phát cảm xúc. Vũ Lục Hàn ngỡ ngàng trước cái ôm bất ngờ, chậm chạp vòng tay ôm hấn. Thật vụng về.

“Anh xin lỗi...”, hấn thì thầm bên tai cô, “Anh cứ nghĩ đã có chuyện gì xảy ra với em...”

“Em không sao mà...”, Vũ Lục Hàn lí nhí. Giờ cô đã hiểu, hấn khó hiểu như vậy là vì lo lắng cho cô.

“Em không nói gì với anh... Anh rất lo...”

Vũ Lục Hàn nôn nao trong lòng. Có rất nhiều chuyện cô chưa hề nói với hấn. Cô không biết có thể giữ chuyện này trong lòng được bao lâu. Nếu hấn biết, hấn sẽ làm gì?

“Em đã ăn gì chưa?”, hấn hỏi. Cho đến tận lúc đó, cô mới biết mình đang rất đói bụng.

“Anh... anh ăn chưa?”, cô hỏi hấn để che giấu nỗi xấu hổ. Hấn nhìn cô, dịu dàng mỉm cười.

“Anh đợi em. Lo cho mẹ xong, chúng ta sẽ đi loanh quanh đây tìm thứ gì ăn...”

Vừa lúc ấy, có người gõ cửa. Vũ Lục Hàn nhanh chóng chạy ra mở cửa, và người sau cánh cửa là bác sĩ Từ Thiên. Nụ cười của anh bớt tươi đi một chút, khi nhìn thấy Hàm Vũ Phong ở bên trong phòng. Tuy thế, anh vẫn thoải mái đi vào phòng, chào hấn, nhìn qua điện tâm đồ và nhắc hồ sơ bệnh án lên.

“Mẹ em đã dậy lúc nào chưa?”, anh hỏi. Vũ Lục Hàn đỏ mặt.

“Em... em ngủ quên... nên em...”

“Anh biết rồi”, Từ Thiên liếc nhìn cô cười, “Em ngồi co ro ở đó, anh xin lỗi vì trong phòng không có sẵn chăn, đành phải lấy tạm áo để em khỏi lạnh...”

Vũ Lục Hàn ngớ người, nhìn ngay chiếc áo khoác vẫn còn đang khoác trên vai. Cô cứ nghĩ là áo của bố, không nghĩ rằng chính Từ Thiên lại quan tâm đến mình như vậy. Hàm Vũ Phong đang bốc hỏa sau lưng cô, không ngờ chỉ rời mắt vài phút thôi đã có kẻ lợi dụng luôn rồi!

“Bác gái hiện vẫn có nhịp tim ổn định, nhưng vẫn rất dễ trở nên loạn nhịp tim nếu bị kích động. Mẹ em đang rất nhạy cảm đấy...”

“Vâng...”, Vũ Lục Hàn nhỏ nhẹ đáp. Hàm Vũ Phong như muốn thiêu đốt luôn tên bác sĩ đang lơ tịt sự có mặt của hấn mà cười “nũng nịu” với bạn gái hấn ở kia. Có cần thiết phải vài phút vào kiểm tra một lần như vậy không? Không hiểu vào kiểm tra mẹ, hay vào tán tỉnh con gái mẹ nữa...

“Nói chung không có gì thay đổi?”, hấn lạnh lùng lên tiếng, cắt đứt ngay không khí giữa hai con người từng đính hôn với nhau ở đằng kia. Hấn đi đến gần Vũ Lục Hàn, giương mắt lên nhìn bác sĩ Từ như một kiểu thách thức, “Nếu không có gì mới, chúng tôi có thể đi mua thứ gì cho mẹ ăn được chứ? Ai cũng cần phải nạp năng lượng mà?”

Chúng tôi. Mẹ. Cách dùng từ quá ư tâm đắc. Từ Thiên nhoen miệng cười trước phản ứng của chàng con lai to cao ngang ngửa mình, nhún vai, gật đầu.

“Nhớ là đồ ăn ít cholesterol, và...”

“Đừng lo, tôi đã từng làm cơm cho mẹ ăn rồi. Tôi biết khẩu vị và yêu cầu hấp thụ của mẹ. Cảm ơn bác sĩ đã quan tâm.”

Hàm Vũ Phong tự tin dùng từ “mẹ”, ánh mắt như muốn nói “anh có thể đi được rồi”. Từ Thiên bất lực, tuy miệng cười nhưng ánh mắt không còn cười được nữa.

“Nếu có vấn đề gì, nhớ gọi anh.”

Anh chỉ dặn dò vắn vắn như vậy và đi ra khỏi phòng. Hàm Vũ Phong tận hưởng cảm giác của một người chiến thắng, đợi cửa đóng lại, ngay lập tức vòng tay qua eo cô.

“Đi mua thứ gì cho mẹ thôi”, hấn cố ý cúi xuống thì thầm, tiện thể hôn lên vành tai cô. Vũ Lục Hàn rùng mình bất ngờ, liếc nhìn mẹ, rụt cổ lại trốn tránh.

“Đừng làm gì linh tinh nhé...”, cô lẩm bẩm. Hấn sung sướng cười, vừa mới đặt môi lên má cô thì cửa lại mở. Vũ Lục Hàn vội vàng đẩy hấn ra, mặt còn đỏ ửng. Người vừa mở cửa là bố cô, với chiếc cặp lồng trên tay.

“Cháu chào bác!”, Hàm Vũ Phong nhanh miệng chào ông Vũ. Bố cô có chút bất ngờ khi thấy hấn, cười cười và gật đầu chào.

“Cậu mới đến hả?”

“Vâng, cháu nghe tin về bác gái, xong việc đến đây luôn...”, hấn nhanh nhẹn cầm chiếc túi đẹp đẹp mình đã xách theo vào lúc đến đây, “Cháu có thứ này cho bác gái, cháu không biết bác gái đã ăn gì chưa, nên...”

“Cảm ơn cậu, bây giờ tôi mới đi mua cháo về cho bà nhà tôi đây...”, bố cô vui vẻ đáp lời Hàm Vũ Phong. Cô đứng ngây ngơ giữa nhà, xấu hổ không nói được lời nào. Hấn là một kẻ mồm miệng khéo léo, không thua

kém gì Hoàng Lâm hay Trần Hải Minh. Có điều, hắn không ăn nói bừa bãi, và rất chừng mực, hắn cũng đã chọn lựa câu từ rất kĩ trước khi nói ra. Bố cô và hắn cùng nhau tung hứng, cô không ngờ bố mình với bạn trai mình lại nói chuyện hợp nhau như vậy. Bố cô chậm chạp mở cặp lồng cháo, khói còn bay nghi ngút.

“Gọi mẹ con dậy đi”, bố nói với cô, “Lúc này tỉnh lại bà ấy thấy con, vui lắm đấy!”

“Vâng...”, Vũ Lục Hàn lúng túng, lúc này mới chạy lại lay gọi mẹ. Sau vài tiếng gọi, bà Vũ tỉnh dậy, Hàm Vũ Phong một lần nữa nhanh miệng cất tiếng chào ngay khi bà Vũ nhìn mình.

“Để cháu”, hắn đỡ mẹ cô ngồi dậy, xoay gối để mẹ cô có chỗ tựa thoải mái và êm nhất. Bà Vũ cười khi chứng kiến bạn trai của con gái tận tâm với mình, trong lòng rất thanh thản.

“Con gái bác thật may mắn khi có cháu...”, bà Vũ thông thả nói. Hàm Vũ Phong cười rất tươi. Vũ Lục Hàn không biết làm gì hơn ngoài đỏ mặt.

“Bác đừng nói vậy”, vẻ điềm đạm đã trở lại với ngài Adam, “Cháu mới là người may mắn khi gặp Vũ Lục Hàn. Hai bác cũng như gia đình của cháu vậy, cháu rất vui lòng khi được giúp đỡ hai bác, đó là một phần trách nhiệm của cháu...”

Đúng là Hàm Vũ Phong. Sẽ không có đối tác nào cưỡng lại được khả năng thuyết phục của hắn. Một kẻ biết nói ra những điều người khác muốn nghe.

“Vậy là nếu có phải ra đi thì bác cũng yên tâm rồi...”

Câu nói ấy của mẹ khiến không khí bất ngờ lặng đi. Vũ Lục Hàn bắt đầu lo sợ, còn ông Vũ tuy không nói lời nào nhưng ánh mắt đượm buồn. Ông múc từng thìa cháo cho vợ, vốn không nghĩ sẽ có ngày vợ ông tính đến những điểm dở như vậy.

“Bác sẽ khỏe lại nhanh thôi, và sẽ sống rất lâu cho đến khi bọn cháu có con...”

Trái lại, câu nói của Hàm Vũ Phong làm không khí ngưng đọng. Gia đình họ Vũ tất thảy tròn mắt nhìn hắn, trong khi hắn lại đáp trả bằng một nụ cười.

“Cháu rất muốn được xin phép hai bác... cho phép cháu gắn bó lâu dài hơn với Vũ Lục Hàn...”

Vũ Lục Hàn thấy tim đập thình thịch. Nếu nhịp tim của cô cũng hiện lên điện tâm đồ, chắc chắn nó sẽ tạo thành bản nhạc hỗn loạn toàn nốt Si cao vút.

“Ý... ý cháu là thế nào?”, bố cô mở lời hỏi. Ông chỉ hiểu được một phần hàm ý của chàng con lai, không dám tự mơ tưởng cho con gái mình. Vốn ông không hề nghĩ có ngày một chàng trai thành đạt toàn vẹn thế này sẽ xuất hiện, và...

“Cháu chưa nói điều này với Vũ Lục Hàn, nhưng mà...”, hắn nhìn cô cười dịu dàng, “Cháu rất muốn... được kết hôn với con gái hai bác... Cháu muốn được ở bên cạnh chăm sóc cho Vũ Lục Hàn, chăm sóc cho hai bác với tư cách là một người con rể của gia đình bác...”

Nhịp tim của mẹ cô đột ngột tăng nhanh. Vũ Lục Hàn nhảy dựng lên, sợ hãi toan chạy đi gọi Từ Thiên thì hắn lại giữ tay cô và ra hiệu cho cô ngồi xuống.

“Anh Từ Thiên bảo không được làm mẹ xúc động!”, Vũ Lục Hàn meo máo nhìn hắn. Tên đáng chết này vừa làm mẹ xúc động quá rồi! Sao lại có thể xin cưới người ta trong bệnh viện, với một người đang bị bệnh tim chứ?

“Mẹ ồ, mẹ ồ!”, bà Vũ lớ ngớ cười, cổ với tay ra để nắm lấy tay cô, “Mẹ vui... mẹ vui quá...”

Ông Vũ từ bao giờ đã lặng người đi. Quả nhiên, đúng là có một chàng trai thành đạt toàn vẹn, đi bên cạnh con gái ông, đến trước vợ chồng ông và hỏi xin cưới con gái ông bà làm vợ. Con gái ông đã thành công rồi. Tương lai sau này của nó đã được định đoạt, và như vợ ông nói, hai vợ chồng ông không còn phải nuôi tiếc điều gì nữa.

Đêm ấy, cả Vũ Lục Hàn và Hàm Vũ Phong đều ở lại trong phòng bệnh.

(Còn tiếp)

92. Chương 92

Triệu Minh nghe thấy tiếng cửa mở từ trong phòng. Cô và em trai mình vẫn còn căng thẳng. Hai chị em họ không nói chuyện với nhau mấy ngày nay, có lẽ đã đến lúc phải chấm dứt điều đó.

Cô đi ra khỏi phòng, nhìn em trai đang uống cạn chai nước lạnh. Triệu Dương vừa đi chạy bộ về, tai nghe và điện thoại vứt trên bàn, bộ quần áo thể thao vẫn còn đọng mồ hôi.

“Chị nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

Triệu Dương liếc mắt nhìn cô. Cậu không hồi đáp ngay, ngồi xuống chiếc ghế gần bàn ăn.

“Em biết chị sẽ nói gì.”

“Còn chị biết em đã làm những gì, và chị cần em hiểu rằng em đang khiến chị khó xử, Dương Dương ạ.”

Triệu Minh đến gần, kéo chiếc ghế cạnh cậu và ngồi xuống.

“Vũ Lục Hàn là bạn thân chị. Cô ấy đang rất hạnh phúc. Còn em là em trai chị. Chị cũng muốn em hạnh phúc, nhưng không muốn thấy em phá vỡ hạnh phúc của người khác. Chị không hề dạy em như thế!”

“Em biết... Em biết em đang làm gì”, Triệu Dương không dám nhìn thẳng vào mắt cô, nắm chặt chai nước trong tay, “Em chỉ không hiểu... Vì sao em không có quyền theo đuổi Vũ Lục Hàn? Trong khi cô ấy đã theo đuổi bạn trai của người khác?”

“Em đừng nói vớ vẩn nữa, Vũ Lục Hàn không hề theo đuổi bạn trai của ai hết! Em lại còn không biết tính cách của cô ấy à? Em đã nghe ai nói những điều phi lý như vậy chứ, sao em không dám cho chị biết?”

Triệu Minh bưng bưng tức giận. Hai mươi năm qua cô gắn bó cùng em trai, cô tin tưởng rằng em trai dù không được mẹ dạy dỗ, cũng đã có cô thay mẹ dạy em những điều đúng đắn rồi. Tại sao em cô chỉ mới nghe một kẻ khác thêu dệt những điều vô căn cứ đã vội tin và coi thường lời nói của cô? Kẻ kia là ai mà lại tác động đến em trai cô như vậy?

“Em đã nói với chị nhiều lần rồi, em không biết! Em thật sự không biết! Ngay cả Vũ Lục Hàn cũng không bắt em nói ra, vì sao chị lại muốn biết bằng được như vậy?”

“Bởi vì chị không thể chấp nhận việc có một người tiếm nhiệm cho em cái suy nghĩ có thể xen vào giữa hạnh phúc của người khác!”

Triệu Minh đập bàn. Con chó German Shepherd giật mình, ngóc đầu dậy.

“Chẳng có ai tiếm nhiệm được cái gì vào đầu em cả!”, Triệu Dương bướng bỉnh cãi lại, “Hơn nữa, em thật lòng không biết người đó là ai, em thề! Em chỉ có thể nói rằng đó là một người con gái giống Vũ Lục Hàn y hệt! Em nói chuyện với cô ta cũng chỉ vì em tưởng đó là Tiểu Lục thôi!”

“Hả? Em nhắc lại câu cuối...”

“Người em gặp rất giống Vũ Lục Hàn. Em nhầm cô ta thành Vũ Lục Hàn nên mới bắt chuyện. Cô ta đã nói với em rằng Vũ Lục Hàn cướp người yêu của mình, được chưa! Em xin thề, em chẳng biết đó là ai hết!”

Triệu Minh sững sờ nhìn em trai, đột nhiên kí ức về cái ngày được cùng Hoàng Lâm đến buổi ra mắt sách của Trần Hải Minh hiện ra rõ ràng như mới hôm qua vậy. Trong bữa tiệc hôm ấy, có một cô gái y chang Vũ Lục Hàn xuất hiện. Tóc Đỏ nói rằng đó chỉ là một người theo đuổi hắn, phẫu thuật thẩm mỹ cho giống bạn gái hắn là Vũ Lục Hàn chỉ để quyến rũ hắn. Có lẽ nào, người mà Triệu Dương gặp lại chính là cô ta? Nếu người ấy giống Vũ Lục Hàn đến mức Triệu Dương còn nhầm lẫn, liệu Vũ Lục Hàn có biết điều đó không?

“Em... em đã nói...”

“Tiểu Lục biết hết rồi”, Triệu Dương quay đi, vuốt ve con chó German Shepherd, “Hôm qua cô ấy đã hẹn gặp để nói chuyện với em. Có vẻ như cô ấy đã biết từ trước khi em nói...”

“Biết cái gì?”

“Biết em đã gặp ai. Chị có biết Vũ Lục Hàn đã hỏi em cái gì không?”

Triệu Minh lắc đầu. Cô bỗng cảm thấy bất an.

“Vũ Lục Hàn yêu cầu em chỉ trả lời đúng hoặc sai. Và rồi cô ấy hỏi một câu: Có phải người đó rất giống tôi không? Em nói đúng, và Vũ Lục Hàn liền cứ thế bỏ về...”

Triệu Minh bất giác rung mình. Vũ Lục Hàn biết về cô gái đó. Một người phẫu thuật giống y hệt mình và quanh quẩn bên cạnh những người mình quen biết. Chỉ cần tưởng tượng đến vậy thôi, Triệu Minh không thể ngăn cản bản thân khỏi cảm giác ghê rợn.

“Vì sao anh không nói với bố mẹ em chuyện đi Anh?”

Hàm Vũ Phong đang trên đường đưa cô đến trường vào sáng hôm sau. Hắn nhìn cô cười mỉm.

“Vì em chưa quyết định. Anh không muốn gây áp lực cho em khi cứ nhắc mãi về chuyện ấy, nhất là nhắc trước mặt bố mẹ em.”

“Em... đâu có áp lực!”

Vũ Lục Hàn lí nhí. Thực chất, cô đang hoang mang giữa việc đi hay ở. Khi cô đã quyết định sẽ đi, mẹ cô lại bất ngờ bị bệnh. Bây giờ mẹ đang nằm viện, nhà chỉ có hai bố con mà cô lại còn đi mãi tận nửa kia của thế giới, liệu có phải phép không?

“Anh biết em đang lo lắng điều gì mà, bé yêu”, hắn nhẹ nhàng xoa dịu, “Chuyện gì anh cũng có thể sắp xếp được. Vậy nên dù là trước ngày nghỉ một ngày hay một đêm, em đưa ra quyết định, anh cũng sẽ lắng nghe hết.”

“Vậy... vậy bay sang Anh mất bao lâu?”

“Nếu bay thẳng thì mất khoảng hơn nửa ngày”, hắn lại nhìn cô, “Bay trực tiếp đến London Heathrow bằng boeing của British Airways.”

Vũ Lục Hàn không hỏi thêm gì nữa. Cô cần phải suy nghĩ thật kĩ và quyết định nhanh chóng để hắn tiện thu xếp mọi thứ. Một chuyến bay mất hơn nửa ngày, nghĩa là nếu cô lưỡng lự thêm một giờ, hắn sẽ bị chậm trễ cả một buổi.

Triệu Minh và Triệu Dương dần trở lại bình thường. Tuy nhiên, Răng Khế vẫn không hề nghe lời chị gái mà chỉ thể hiện sự theo đuổi của mình một cách kín đáo hơn. Triệu Minh tuy biết em trai mình làm vậy, cũng chỉ thủ thủ xin Vũ Lục Hàn lời đi và đừng đánh giá em trai qua những động thái ngông cuồng ấy. Vũ Lục Hàn đương nhiên hiểu chuyện, dỗ dành cô bạn gái của mình đồng thời tế nhị che giấu đi mấy hộp quà của Triệu Dương. Cô không hiểu cậu ta lấy tiền ở đâu mà có thể mua quà liên tục như vậy. Những thứ mọi đứa con gái đều thích, Triệu Dương mua tất, đựng trong những chiếc hộp nhỏ gắn nơ rất đẹp, để ở những nơi Vũ Lục Hàn thường xuyên đến gần. Cô không biết nên hoàn trả lại cậu ta thế nào để Triệu Minh không biết, đành đi tìm tủ đồ của cậu ta và xếp ngay ngắn các gói quà thành một chồng ngay dưới chân tủ nhân những lúc Triệu Minh bận rộn - mà không được đụng mặt Triệu Dương. Vũ Lục Hàn thấy rằng cô như đang tham gia một trò chơi vậy - một trò chơi trí tuệ phải vận dụng tối đa khả năng tư duy của não bộ!

Triệu Dương trốn một tiết học, mang máy tính cá nhân ngồi lì trên thư viện. Cậu dù sao vẫn nhất quyết không chịu thua, và bởi cả Vũ Lục Hàn lẫn chị gái Triệu Minh đều tỏ ra quen biết người mà cậu đã gặp, Triệu Dương bỗng nhiên cũng muốn biết cô gái y hệt Vũ Lục Hàn đó là ai. Người đang tán tỉnh Hàm Vũ Phong, rất có thể, vì nếu không cô ta sẽ không dám nói Vũ Lục Hàn cướp người yêu của mình. Như vậy, để tìm ra cô ta, chỉ có một cách duy nhất: điều tra Hàm Vũ Phong. Hắn được biết đến nhiều hơn với cái tên James Adam, bởi hắn là một đứa con lai đặc sệt về phương tây, cộng với việc hắn nắm trong tay một đội ngũ có phần lớn là người nước ngoài. Tập đoàn ACorp dưới thời của hắn được coi là doanh nghiệp tư nhân có người nước ngoài lớn mạnh nhất cả nước. Cái tên Hàm Vũ Phong không mang lại kết quả gì nhiều, vì báo chí trong nước chỉ sử dụng tên ấy trong những bài báo về lĩnh vực kinh tế. Ngược lại, James Adam lại thường xuyên được sử dụng trong các bài báo tập trung vào đời tư, đơn giản vì như thế danh phận đặc biệt là một người có nửa dòng máu Anh sẽ được nhấn mạnh hơn, đương nhiên bài báo sẽ nổi bật hơn. Triệu Dương đã đọc qua nhiều bài báo lá cải ngắn ngủn về đời tư của hắn, tuy nhiên nó lại thường nhắm đến gia đình hắn gồm bà mẹ kiến trúc sư người Anh và ông bố giàu có, nổi tiếng Hàm Kiệt Luân, đồng thời là vị Chủ tịch cũ của ACorp. Các thành tích từ nhỏ tới giờ của hắn cũng được xào lại rất nhiều, nhưng chuyện

tình cảm lại bất vô âm tín. Đường như Hàm Vũ Phong là một kẻ sống lặng lẽ, khép kín, không hở ra nhiều khoảng trống để người ngoài có thể nhìn vào được bên trong cuộc sống của mình. Một kẻ có phép tắc, biết xây dựng một bức tường thành nửa kiên cố, nửa phóng túng. Hắn chính xác là một lỗ đen vũ trụ - tưởng như có thể nhìn thấu vào bên trong, nhưng không bao giờ biết bên trong có gì.

Thu hoạch lớn nhất của Triệu Dương là bài báo nhỏ viết về bữa tiệc ra mắt sách của Trần Hải Minh vài tuần trước. Bài báo không có thông tin gì nhiều, chỉ kể lại vụ việc một cô gái, đồng thời là khách dự tiệc của Trần Hải Minh, đã chụp ảnh và đăng tải một câu chuyện lãng mạn về ngài Chủ tịch ngoại quốc James Adam với bạn gái trên trang mạng xã hội cá nhân, vô tình thu hút nhiều lượt chia sẻ bởi chàng con lai điển trai và câu chuyện lãng mạn (có chín mươi phần hư cấu). Tuy không có thông tin gì khác, nhưng bức ảnh của Trần Hải Minh được đăng kèm chú thích giúp Triệu Dương nhận ra người gần đây thường đi chơi cùng chị gái mình, đồng thời, trong một bức ảnh minh họa khác, dù không rõ, nhưng cậu vẫn có thể thấy một cô nàng bị khuất nửa người ở phía sau Hàm Vũ Phong, có gương mặt y hệt Vũ Lạc Hàn. Cô gái trong ảnh tuy mái tóc dài hơn, màu tóc không nâu như thế, nhưng cậu dám chắc đó là người mình đã gặp vào buổi tối chạy bộ ấy. Cô gái giống Vũ Lạc Hàn không được đề cập đến, có vẻ không có ai quan tâm đến cô ta. Thật là một phát hiện thú vị! Triệu Dương cũng không ngờ mình có thể tìm ra được sâu đến vậy. Hiện tượng Doppelganger - người song trùng. Không cùng huyết thống vẫn giống nhau y hệt. Cậu đã xem một vài bộ phim về hiện tượng này, tuy nhiên lại không bao giờ nghĩ có thể tận mắt bắt gặp trường hợp ấy trong đời thực. Lần vô tình đụng mặt cô nàng giống y hệt Vũ Lạc Hàn ấy, nếu không nhờ hình xăm cô ta vô tình để lộ ra, kèm đôi hoa tai sáng lấp lánh, thì cậu cũng khó lòng phát hiện mình đang nói chuyện với người khác. Nhưng... tìm ra là một chuyện. Làm thế nào để cậu gặp lại cô ta? Triệu Dương tựa người vào ghế, đầu lông mày nhíu lại, gần mức chạm vào nhau. Cô gái này có vẻ rất say đắm Hàm Vũ Phong. Ngày hôm ấy gặp, cô ta đang ngồi trên chiếc ghế gỗ ở vị trí nhìn thẳng vào cửa chính ACorp Building. Không rõ cô ta làm gì. Triệu Dương chỉ có thói quen chạy bộ vào buổi tối, khoảng tám giờ, sau bữa tối nửa tiếng. Khi gặp cô ta, cậu đã chạy được quãng đường cách nhà khá xa, khoảng bốn mươi phút chạy bộ. Gần chín giờ tối, một cô gái vẫn ngồi đợi một chàng trai ở một nơi ngừng làm việc từ lúc tám rưỡi - hẳn là cô ta phải có một lý do, hoặc đó là thói quen mà cô ta đã tự hình thành cho mình. Dù có là theo dõi người tình đi nữa, thì khả năng lớn nếu hôm nay cậu đứng đợi ở nơi cô ta thường xuất hiện, cậu có thể gặp người song trùng với Vũ Lạc Hàn một lần nữa.

Như vậy là quá đủ, Triệu Dương nghĩ. Cậu đã mất hơn một tiết để tìm hiểu và ngẫm nghĩ về những điều này. Cậu đã bị thôi thúc. Chỉ còn hi vọng vào buổi chạy bộ tối nay.

“Hi vọng cô đừng từ bỏ sớm quá”, Triệu Dương nhìn chằm chằm vào tấm ảnh, mong đợi, như thể đang đối thoại với chính mình.

“Tin tốt là mẹ em đang hồi phục rất nhanh. Có thể chỉ cần theo dõi đến hết tuần này là được về nhà.”

Từ Thiên vừa đọc bệnh án, vừa nói. Hôm nay là ngày thứ sáu mẹ Vũ Lạc Hàn nằm trong viện. Như vậy, nếu không có gì xảy ra, ngày mai mẹ cô có thể được về nhà.

Ngày hôm nay, cả Triệu Minh và Trần Hải Minh đều cùng Hàm Vũ Phong ở trong phòng bệnh. Nhờ Triệu Minh nhận mình là “cô bạn cùng phòng của Vũ Lạc Hàn, em gái Hàm Vũ Phong” mà Vũ Lạc Hàn thoát được gánh nặng về một người bạn ảo. “Hàm Vũ Phong là anh nuôi của cháu, bạn Vũ thích gọi cháu là Vũ Lam để hai đứa có tên giống nhau thôi ạ.” Triệu Minh thay cô giải thích. Trần Hải Minh chỉ biết bụm miệng cười không thành tiếng, chẳng ai ngờ Vũ Lạc Hàn dám lấy tên người yêu cũ của bạn trai để đặt cho cô bạn tưởng tượng của mình. Vậy là bố mẹ bạn Vũ thay nhau cảm ơn Triệu Minh, yêu chiều nàng Chủ tịch như yêu chiều con gái mình vậy. Trong thâm tâm, hai ông bà luôn cho rằng nhờ có Triệu Minh, con gái họ là bạn Vũ mới có bạn bè, có công việc tốt, gặp được bạn trai tuyệt vời. Mọi chuyện có vẻ ổn thỏa. Dù vẫn chưa thú nhận thật sự với bố mẹ, Vũ Lạc Hàn đã thấy trút được phần nào gánh nặng.

“Ngày mai anh sẽ đến đưa bố mẹ em về”, hắn nói khi lái xe đưa cô về nhà, “Đừng để bố mẹ phải thuê xe di chuyển, vừa tốn lại không tốt. Nhớ gọi anh nhé!”

“Cảm ơn anh...”, Vũ Lạc Hàn lí nhí. Từ khi mẹ cô nằm viện, hắn gần như lúc nào cũng có mặt và trợ giúp bố mẹ cô rất nhiều. Tiền thuốc phát sinh đều do hắn lo. Cũng bởi hắn có ngoại hình ưa mắt, bỗng dưng

các nàng y tá tự mình để ý hơn vào phòng bệnh của mẹ Vũ Lục Hàn; nhờ thế khi có vấn đề gì xảy ra, hấn dễ dàng gọi được một người đến kiểm tra ngay tức khắc. Dù Từ Thiên đã giúp cho gia đình Vũ Lục Hàn có được sự chăm sóc tốt nhất, Hàm Vũ Phong vẫn bằng cách nào đó giúp mẹ cô được chăm sóc kỹ lưỡng hơn, như một bà hoàng. Mỗi bữa ăn của bà Vũ, hấn rất nhanh nhẹn mang đồ ăn đến dâng tặng, đều đặn không thiếu bữa nào và bày tỏ rằng mình hoàn toàn tự nguyện. Bố mẹ cô đương nhiên vô cùng hài lòng và tự hào, rất yên tâm giao phó luôn con gái cho hấn. Vũ Lục Hàn vừa xấu hổ cũng vừa cảm kích, cô biết, để ở bên cạnh gia đình cô thế này, hấn đã phải trì hoãn rất nhiều việc. Trong khi chính công ty của hấn đang gặp trục trặc chưa thể giải quyết, hấn vẫn chọn thu xếp gọn gàng công việc qua một bên để ở bên giúp đỡ gia đình cô. Một thiên thần hộ mệnh của cô? Cô cũng không dám chắc, nhưng cô biết hấn thật sự là một thiên thần.

“Đừng khách sáo như thể anh là người ngoài”, hấn luôn luôn nói với cô như vậy, “Anh là người yêu em, người yêu cả gia đình em, anh làm mọi thứ vì tình cảm và nghĩa vụ của anh.”

“Nhưng anh còn đang rất bận, em biết mà”, cô đỏ mặt nói. Hấn xoa đầu cô, dịu dàng như xoa đầu đứa bé.

“Anh có thể tạo dựng mọi thứ từ đầu, chỉ cần anh luôn có em ở bên cạnh. Bây giờ, đối với anh, em là điều quan trọng nhất.”

Lại một câu lãng mạn nữa... Vũ Lục Hàn trống ngực đập rộn ràng, nhìn ra ngoài cửa. Mọi thứ đã ổn định trở lại. Một tuần nữa trường cô bắt đầu thi cuối kì, và năm cuối sẽ bắt đầu ngày nghỉ xả hơi trước khi thi và làm đồ án tốt nghiệp. Một tuần nữa. Vũ Lục Hàn nắm chặt gấu áo khoác, mặt đỏ lựng, mồ hôi lạnh tuôn ra nóng hầm hập sau lưng.

“Em.... em... em muốn...”

“Sao nào, bé yêu?”

“Em... em muốn... muốn... muốn đi cùng anh... đến... đến gặp mẹ anh...”

Vũ Lục Hàn lấy hết dũng khí để nói ra một câu vô cùng bình thường. Hấn yên lặng một lúc, đột nhiên toét miệng cười vô cùng đáng yêu, nhìn cô với hai mắt lấp lánh hạnh phúc.

“Thật sao?”

“Vâng...”, Vũ Lục Hàn cúi đầu thỏ thẻ, ngại đến mức hai tai cũng đỏ bừng. Cô cảm thấy kẻ đang lái xe kia đã tột cùng phấn khích. Hấn đột ngột cho xe dừng lại, cô chưa kịp phải ứng đã bị hấn túm gọn lấy hai má và hôn tới tấp.

“Em thật tuyệt vời”, hấn cười mãn nguyện. Vũ Lục Hàn càng thêm ngại ngùng.

“Có gì mà anh lại vui như vậy...”, cô lúng túng nói, hấp tấp đáp trả lại nụ hôn của hấn. Hấn chỉ cười, chạm rãi tận hưởng đôi môi ngọt ngào của cô, luồn tay sâu hơn vào tóc cô, tháo luôn dây an toàn của cô và nhắc cô đặt ngồi gọn gàng trên đùi mình.

“Bởi vì anh sẽ không phải xa em quá lâu”, hấn thì thầm, vô cùng quyến rũ, “Dù là ba ngày hay bảy ngày, anh cũng sẽ nhớ em mà chạy về ngay mất...”

“Ôi, đồ ngốc”, Vũ Lục Hàn cảm thán, ôm cổ hấn và dành tặng một cái hôn rất sâu, “Em luôn muốn đi với anh... Chỉ là vẫn còn một vài vấn đề thôi mà...”

“Anh biết em nghĩ về vấn đề gì”, hấn cười ám muội, “Em định bắt anh thành chủ nợ xấu xa cho em đi chơi xong đòi tiền của em phải không? Ôi, sao lại có người thích mọi thứ phân rõ trắng đen như em nhỉ...”

Rồi hấn lại hôn cô. Hấn làm cô xấu hổ, không ngại ngần cắn một phát lên môi hấn.

“Bao giờ anh kết hôn thì anh muốn đưa vợ anh đi tham quan vũ trụ cũng được! Nhưng bây giờ anh mới chỉ hẹn hò thôi, không được tùy tiện vùng tiền như thế!”

“Chà, tìm đâu ra cô gái có suy nghĩ kì quái như em đây...”, hấn âu yếm ôm cô, ngay lúc này đang cực kì hạnh phúc.

“Chẳng qua anh không tìm hiểu thôi... Triệu Minh cũng giống em mà... Rất nhiều người cũng giống em vậy...”

“Nhưng anh chỉ muốn tìm hiểu một mình em thôi”, hấn hôn lên tóc cô, “Anh không có hứng thú tìm hiểu ai nữa khi anh tìm thấy em...”

“Người nước ngoài mồm miệng khôn thật”, Vũ Lục Hàn lẩm bẩm. Hấn phá lên cười, bỗng nhiên khởi động lại chiếc xe. Cô hốt hoảng ngóc đầu dậy, hấn lại dịu dàng vuốt ve, áp đầu cô vào bộ ngực rắn chắc của mình.

“Ngồi yên nào, bé yêu. Chúng ta cần phải về nhà giải quyết nốt những chuyện còn dang dở...”

Vũ Lục Hàn thầm trách móc hấn thích chơi ngông, ngồi bẹp dí trên người hấn khi hấn bắt đầu di chuyển. Dù ngồi trong xe ô tô an toàn hơn ngồi trên chiếc motor Ecosse, Vũ Lục Hàn đã hoàn toàn kết luận: sở thích của bạn trai cô chính là để con gái ngồi trước mặt mình và lái xe!

“Chị nói gì? Chị sẽ đi Anh cùng tên bạn trai mới quen?”

Buổi tối, chị em họ Triệu đang ngồi cùng nhau trên bàn ăn sau một khoảng thời gian giận dỗi. Triệu Minh đặt nồi canh nóng lên bàn, nghiêm túc lắc đầu.

“Thứ nhất, anh ta không phải bạn trai chị. Thứ hai, chị đi cùng Vũ Lục Hàn. Cô ấy ngỏ ý mời chị đi cùng, bởi không muốn đi một mình với hai chàng trai... Bố mẹ cô ấy có vẻ cũng khá tin tưởng chị, nên chị đồng ý...”

“Vũ Lục Hàn cũng đi? Thế còn em?”, Triệu Dương bất mãn. Chị gái cậu múc canh ra bát, đặt trước mặt em trai, cắn môi.

“Em có thể sang ở tạm nhà bạn nào đấy, hoặc... về nhà bố...”

“Không đời nào!”, cậu răng khểnh đập bàn, “Chị cùng Vũ Lục Hàn đi chơi với hai tên con trai, còn em ở nhà, một mình? Chị được nghỉ chứ em đâu có được nghỉ, tuần ấy là tuần em thi mà!”

“Vậy nên em hãy sang nhà bạn em...”, Triệu Minh kiên nhẫn dỗ dành, “Hai đứa có thể cùng nhau ôn thi... Thôi nào Dương Dương, đừng trẻ con nữa...”

Triệu Dương không hài lòng, nhưng cũng không biết phải nói gì cả. Cậu không có quyền ngăn cản, và chị cậu cũng rất xứng đáng có một chuyến đi như vậy. Thế nhưng, mang theo Vũ Lục Hàn đi, chẳng phải chị cậu đang công khai cổ vũ cô gái kia về gặp mẹ của bạn trai cô ấy à? Không thể được, nếu cậu có đủ điều kiện để đi cùng trong chuyến đi ấy, nếu như thế, có phải tốt biết bao... Giá như có cách nào đó, chỉ cần một mình Vũ Lục Hàn ở lại. Giá như có thể thuyết phục cô... Giá như...

Một suy nghĩ vụt qua đầu cậu. Phải rồi, thật hoàn hảo! Triệu Dương bỗng nhiên cười rất tươi, nhìn chị gái ra vẻ cảm thông.

“Em xin lỗi, em hơi tủi thân khi bị chị bỏ rơi thôi... Em hiểu rồi, em sẽ sang nhà bạn. Chị cứ đi đi, bao giờ về nhớ báo cho em nhé...”

Triệu Minh bất ngờ, trong giây lát thấy nhẹ nhõm.

“Đừng giận dỗi. Chị sẽ mua quà cho em, cố gắng thi tốt nhé! Nào, ăn đi...”

Triệu Dương nghĩ ngợi rất lâu, càng nghĩ càng thấy vô cùng tâm đắc.

Chuyến đi tới, chỉ cần một mình Vũ Lục Hàn ở nhà là đủ rồi.

93. Chương 93

Chiếc ghế gỗ đối diện tòa nhà ACorp đã trở thành nơi hẹn gặp mới. Một tờ giấy note nhỏ được dán cẩn thận ở phía bên trong chân ghế thứ ba được Triệu Dương tìm ra. Cậu cẩn thận mở tờ giấy, trong đó chỉ ghi một địa chỉ ngắn gọn. Cậu mỉm cười, đứng dậy đi về phía chiếc Honda của mình. Cậu dán tờ giấy note bên cạnh vô lăng, lái đến địa chỉ trên tờ note. Địa chỉ ấy dẫn cậu đến một khu nhà ở khá rộng lớn, và tất nhiên cậu nhận ra ngay logo của ACorp ở ngay cổng chào. Ở được tại nơi Hàm Vũ Phong làm chủ, chắc chắn cô gái này không phải dạng chỉ theo đuổi bình thường. Cậu cho xe của mình đi thẳng xuống hầm gửi xe, thậm chí nhớ vị trí rồi tìm đường đi lên khu chung cư. Tầng mười lăm. Căn hộ 1505.

Người mở cửa là một cô gái tóc nâu, được tết lại gọn gàng, đôi mắt sắc sảo với hàng mi giả dày cộp và eyeliner mắt mèo sắc lẹm. Đôi môi đỏ mọng nở nụ cười lịch sự, mời cậu vào nhà. Triệu Dương giờ đã quen, không còn sốc lạ lẫm như lần thứ hai gặp lại cô gái này nữa. Họ đã hẹn gặp ở quán cà phê ba lần, đến lần thứ tư cô gái này mới quyết định cho cậu địa chỉ nơi mình ở.

“Thật bất ngờ, tôi không nghĩ chị sẽ cho phép một chàng trai mới gặp vài lần bước vào nhà”, Triệu Dương nói và ngồi xuống ghế. Cửa sổ đóng kín rèm. Cả căn phòng chỉ sáng nhờ hệ thống đèn âm bên trong trần nhà.

“Tôi không thể mạo hiểm hơn được nữa”, Vũ Lam ngồi xuống ghế đối diện, đặt một chai rượu vang lên bàn, “Cậu nói cô ta và chị gái cậu đều đã biết hết rồi. Nếu hai người đó hé môi, tôi rất khó gặp cậu bên ngoài. Những lần trước tôi phải khăn mũ kín mít, bất tiện lắm.”

“Chị có cần cẩn thận đến vậy không?”, Triệu Dương ngả người trên ghế, nhìn Vũ Lam rót rượu vang vào ly, “Họ đâu có biết chúng ta định làm gì?”

“Phải, tôi cũng thấy lạ...”, Vũ Lam nhắc ly rượu, ra giấu mời cậu rồi uống một hớp, “Cậu nói muốn theo đuổi Vũ Lục Hàn nhưng chị gái cậu không cho. Tôi có thể giúp gì được cho cậu chứ? Chúng ta đều có kế hoạch riêng mà?”

“Tôi biết chị có ý đồ khác”, Triệu Dương không uống rượu, “Chị trông rất khác với bức ảnh tôi nhìn thấy. Khi chị chấp nhận thay đổi thành bộ dạng này, tôi biết chị đã lên kế hoạch nào đó. Nhưng tôi chỉ thấy chị đi theo anh ta mà chẳng làm gì cả...”

“Cậu không hiểu sao, cậu nhóc?”, cái cách Vũ Lam gọi mình khiến Triệu Dương có chút khó chịu, “Tôi đã nắm rõ giờ giấc, cũng như cách sinh hoạt, làm việc của James và cô ả kia. Nếu cậu muốn thành công, cậu cần phải kiên nhẫn. Không bỏ thời gian điều tra trước đối tượng, làm sao dám liều được?”

“Nhưng cứ thế này thì muộn mất”, Triệu Dương sốt ruột cắt lời, “Chị cũng biết việc họ sẽ đi Anh vào tuần tới rồi đấy! Chị gái tôi cũng đi, đâu để gì để qua mặt chị ấy!”

“Thư giãn đi nào...”, Vũ Lam ngược lại tỏ ra cực kì tự tin. Ầ ầm ly, thanh thoi thưởng thức một ngụm dài. “Việc của cậu là không được để chị gái cậu đi cùng cô ả đó tới sân bay. Còn lại hãy để tôi lo...”

“Chị định làm gì?”, Triệu Dương nhìn mặt nhìn Vũ Lam. Cô gái đó chỉ nhếch môi cười. Vũ Lục Hàn chẳng bao giờ cười như vậy.

“Chỉ cần thư giãn, và tận hưởng trò chơi...”

Bảy ngày trước chuyến đi.

Vũ Lục Hàn ghé qua nhà thăm mẹ sau khi tan làm. Triệu Minh đi cùng cô và hấn, ba người nấu một bữa rất lớn để chung vui cùng hai ông bà Vũ. Mẹ cô có vẻ khá lên, bố nói rằng bà có vẻ đã trở lại như hồi trước. Từ Thiên vẫn nói không được để mẹ cô kích động, dù sao sau cơn sốc điện nhẹ, tim mẹ cô cũng không còn khỏe như trước. Bà Vũ vẫn uống đầy đủ đơn thuốc bác sĩ Từ đã kê, và bố cô thì nghỉ hưu, ở nhà cùng vợ. Vũ Lục Hàn nghĩ rằng bố mẹ cần thời gian nghỉ ngơi, có lẽ để mấy hôm nữa rồi nói về chuyến đi sắp tới. Cô sẽ đi tận một tuần, không thể để bố mẹ nghĩ rằng cô chỉ chực đợi mẹ khỏe lại là ngay lập tức đi chơi. Hấn nói nếu thu xếp được, hấn muốn đưa mẹ mình, Libby Adam, về nước để gặp bố mẹ cô. Hấn tuyệt nhiên không nhắc đến bố. Vũ Lục Hàn cũng không muốn thắc mắc. Bởi Hàm Vũ Phong làm gì cũng đều có lí do. Triệu Minh lần đầu được đến nhà cô, rất sung sướng và đã ngồi trong phòng cô nghiền ngẫm những món đồ nho nhỏ cô làm suốt cả một buổi. Vũ Lục Hàn muốn hấn để cô ở lại với bố mẹ một đêm, nhưng rồi chính bố cô lại nói rằng cô nên về “nhà trọ” cùng “bạn Triệu” để ôn thi cho tốt. Vậy là cô lưu luyến rời đi, không thể quên ánh mắt hạnh phúc kèm theo bao nhiêu hi vọng của bố và mẹ. Vũ Lục Hàn cũng không biết, liệu mình có phải đứa con hiếu thảo hay không.

Sáu ngày trước chuyến đi.

Trần Hải Minh siêng năng xuất hiện trước mặt cô và Triệu Minh. Vũ Lục Hàn nhận ra Tóc Đỏ chỉ muốn gặp cô bạn của mình, rất ý tứ luôn tạo cho cậu cơ hội. Cô thấy rằng hai người tên Minh này khá hợp nhau, từ sở thích, quan điểm cho đến cách nói chuyện - tuy Triệu Minh có vẻ hơi lẩn át quá! Trần Hải Minh, vì một vài lí do khó hiểu nào đấy, luôn rất nhún nhường với cô nàng họ Triệu. Cậu thường hay gợi ý những

buổi hẹn hò đơn giản vào những lúc như buổi trưa, sau khi tan học hay lúc buổi chiều, sau khi tan làm. Vũ Lục Hàn đương nhiên đi cùng hắn, còn Triệu Minh cứ nghiễm nhiên bị Trần Hải Minh cuỗm mất. Cậu hay “quyến rũ” cô gái họ Triệu bằng việc cùng đi siêu thị, cùng mua đồ, cùng nấu ăn, cùng làm bánh. “Em là bà mối của họ rồi”, hắn trêu chọc cô như vậy. Vũ Lục Hàn nhận thấy, cô cũng hi vọng hai kẻ tên Minh mê ẩm thực này có thể thành một đôi. Tuy Triệu Minh không thể hiện ra, nhưng cô biết bạn mình rất thoải mái và vui vẻ khi ở bên Tóc Đỏ. Vũ Lục Hàn cũng chẳng mong gì hơn.

Năm ngày trước chuyển đi.

Hàm Vũ Phong đưa Vũ Lục Hàn đi mua một số thứ cần thiết. Nói là cần thiết, thực chất hắn chỉ muốn được mua đồ đôi với cô mà thôi! Hắn có vẻ quá mức hào hứng, rất hồi hộp khi nhắc đến chuyện sẽ đưa Vũ Lục Hàn về gặp mẹ.

“Anh chưa hề đưa cô gái nào về gặp mẹ đâu”, Hàm Vũ Phong thú nhận.

“Em là người đầu tiên?”, Vũ Lục Hàn đã muốn hỏi “Vậy còn người yêu cũ của anh”, nhưng đã tự mình kìm lại được. Đúng là chẳng hay ho gì nếu hỏi ra câu ấy. Tuy vậy, yêu nhau một năm trời mà không mang về gặp mẹ, trong khi yêu cô mới chỉ mấy tháng, lại vội vàng muốn cô ra mắt mẹ mình, lại còn đòi kết hôn. Thật sự là khá khó tin. Cô không muốn nói rằng mình không tin tưởng người yêu, nhưng cô cũng không thể dập tắt sự hoài nghi trong lòng mình. Nếu hắn nói vậy để an ủi cô, cũng không sao. Vũ Lục Hàn không phải người thích để tâm vào tiểu tiết. Chỉ là, cô không thấy thoải mái khi người yêu cũ của hắn gặp người quen của cô và nói linh tinh về cô - chính xác là người yêu cũ của hắn vẫn còn yêu hắn. Điều duy nhất cô còn lẩn tránh trong đầu, đó chỉ là liệu Hàm Vũ Phong có còn tình cảm với người ta?

Làm sao dám hỏi một việc vô cùng tế nhị như vậy được!

Bốn ngày trước chuyển đi.

Đã đến lúc nói chuyện với bố mẹ chưa nhỉ? Vũ Lục Hàn nắm điện thoại trong tay, tần ngần nghĩ ngợi.

Nên nói, nên nói lắm rồi - Thiên Thần trong cô trỗi dậy. Đừng nói quá muộn, sẽ khiến bố mẹ hụt hẫng và cảm thấy không được tôn trọng. Trước khi hắn kịp đặt vé máy bay và khách sạn, hay làm bất cứ động thái gì khiến cô không thể quay đầu lại, vậy hãy nói ngay với bố mẹ đi! Vấn đề là, biết phải nói thế nào?

“Bé yêu”, hắn ngọt ngào gọi vọng ra từ trên tầng, “Em có thể lên đây được không?”

Vũ Lục Hàn đang ngẩn ngơ trong bếp, lật đặt chạy lên.

“Chúng ta sẽ bay vào chuyến tám giờ sáng”, hắn ôm cô vào lòng, để cô nhìn thấy màn hình laptop, “Ronnie đã đặt vé cẩn thận, anh vừa check lại rồi. Sẽ phải dậy như lúc em đi học đấy...”

Ôi, anh ấy đã đặt vé xong rồi... Vũ Lục Hàn ngại ngần rúc vào ngực hắn.

“Vậy... chúng ta đến Anh... và đi gặp mẹ anh?”, Vũ Lục Hàn rụt rè hỏi. Thực chất cô chỉ muốn biết hắn đã kịp tìm ra khách sạn nào để ở chưa...

“Không, chúng ta về chỗ của anh”, Hàm Vũ Phong nhoen cười, “Anh có nhà riêng trên phố Baker. Ngoài ra, hai năm trước, anh vừa mua một căn hộ ở One Hyde Park khu Knightbridge, bởi nó nằm gần kề công viên Hyde. Em muốn đến đâu cũng được, anh cần phải giải quyết công việc trước, rồi mới đưa em đi gặp mẹ được... Anh muốn cùng em gặp mẹ...”

Vũ Lục Hàn thấy người nóng bừng. Phải rồi, hắn đã sống mười bảy năm là một công dân Anh. Vì sao lại phải ở khách sạn chứ, khi mà nhà của hắn ở đó...

“Thế... thế còn Triệu Minh... sẽ ở đâu?”, Vũ Lục Hàn lí nhí hỏi.

“Mike cũng có nhà riêng, ở phố Victoria, Kensington. Nơi đó khá yên tĩnh, không nằm giữa thủ đô nhộn nhịp như nhà anh ở phố Baker, nhưng lại rất đẹp và riêng tư. Có thể cô bạn em sẽ ở đó cùng cậu ta. Theo như anh nhớ, hai năm trước khi anh quyết định mua căn hộ ở One Hyde Park, cậu ta cũng mua một căn ở South Bank Tower, tuy nhiên khi đó công trình ấy chưa được hoàn thiện. Mike thích nó bởi nó nằm bên sông Thames, nhìn thẳng ra London Eye. Anh cũng sẽ đưa em đến đó, nhất định rồi... Anh sẽ phải nhờ cậu ấy để mắt đến em trong khi anh đi giải quyết công việc, em sẽ được chiêm ngưỡng ngay thôi...”

“Em hiểu rồi”, Vũ Lục Hàn nhảy lên túm áo hắn, “Em chỉ cần đi theo anh là được mà!”

“Đúng vậy”, hắn mỉm cười, “Chỉ cần đi theo anh là được...”

Ba ngày trước chuyển đi.

Buổi sáng, trước khi đi học, Vũ Lục Hàn đã gây cho hắn một phen sốc.

“Em muốn về nhà tối nay?”

“Vâng, tất nhiên rồi...”, cô ngập ngừng, “Em... vẫn chưa nói gì với bố mẹ...”

“Em muốn về nhà... bao lâu?”

“Đến ngày chúng ta đi”, Vũ Lục Hàn cười nịnh nọt.

“Ba ngày? Ba ngày? Thật ư? Ba ngày?”, Hàm Vũ Phong nhảy dựng lên bất ngờ, “Ba ngày ư?”

“Thôi mà...”, Vũ Lục Hàn lao vào, dùng hết sức nịnh hót, “Ngài Adam rộng rãi của em sẽ cho em về nhà ba ngày với bố mẹ...”

“Thôi đi, nghe như anh đang giam lỏng em vậy”, hắn thở dài, “Vậy thì sau khi tan làm nhé?”

Vũ Lục Hàn tí mắt cười, hôn nhanh lên môi hắn.

“Sau khi tan làm!”

Đã khá lâu rồi Hoàng Lâm chưa gặp hai người bạn của mình. Cậu một phần bị công việc dọa nạt, phải đích thân ra trận thiết kế một dự án nhà hàng cao cấp được tài trợ bởi một viên chức nhà nước. Dù có khá nhiều mối quan hệ rộng rãi để công việc trôi chảy, cậu vẫn phải thức đêm, dậy sớm để hoàn thành các bản vẽ. Thật giống như thời sinh viên còn chạy đồ án vậy, Hoàng Lâm mệt mỏi nghĩ và thèm ngủ biết bao! Mỗi khi làm việc, cậu luôn đặt một trăm phần tập trung vào đó, vậy nên cậu chẳng còn tâm trí đâu để bận tâm đến những điều khác nữa. Thỉnh thoảng, khi ngừng tay, ngẩng đầu lên nhìn qua cửa sổ thì trời đã tối, Hoàng Lâm chỉ còn biết thở dài, lấy ra một điều thuốc hoặc khui một chai rượu nhẹ lâu năm. Có một vài thời điểm trong tuần, cậu buộc phải ở lại phòng làm việc để hoàn thành bản vẽ. Những lúc ngả lưng trên chiếc trường kỷ để tiếp khách ở góc phòng, Hoàng Lâm lại vô thức nghĩ đến cô gái Chu Bạch Thảo. Thật kì lạ, cậu nghĩ, không phải Vũ Lục Hàn mà là Chu Bạch Thảo. Cậu đã quen biết nàng quá lâu để đến đêm có thể nằm và nghĩ đến nàng. Cậu nhận ra, mình chỉ quan tâm đến nàng sau “chuyện ấy”. Một kiểu “friend with benefits”. Hoàng Lâm không nghĩ sẽ có ngày cậu và nàng lại tiến triển đến vậy.

Hôm nay, Hoàng Lâm quyết định tự “giải thoát” và lái xe đến quán bar quen thuộc. Trời sáng, quán bar vắng khách, mở một bản nhạc Âu nhẹ nhàng. Không gian đột nhiên vô cùng lạ lẫm. Cậu là người đã thiết kế nội thất cho nơi này, người chủ quán bar vô cùng cảm kích và ngưỡng mộ cậu, luôn ưu ái cho Hoàng Lâm và những người bạn thân mà cậu mang đến. Bởi thế Hoàng Lâm không bao giờ tưởng tượng được cái không gian vài trăm mét vuông mà tự tay mình thiết kế lại có ngày xa lạ đến thế này. Xa lạ bởi đã quá lâu, chiếc ghế bọc da đắt tiền ở nơi góc khuất của quán không còn chứng kiến bốn người lười nhác uống rượu, tán gẫu, trêu đùa. Xa lạ bởi lúc này, chỉ một mình cậu, ngồi bên quầy bar, uống một ly rượu cay chát mà chính cậu chẳng thể gọi tên. Trống rỗng đến buồn bã.

“Lại là anh à?”

Giọng nói ấy dường như xua tan sự trống vắng vừa le lói hiện lên. Hoàng Lâm đã mỉm cười trước cả khi quay người lại.

“Lại là em sao?”, cậu không vừa đối đáp lại một câu.

Chu Bạch Thảo, cách ăn mặc đã nhả nhặn hơn, với chiếc túi Hermes Birkin Himalayan màu kem sữa hiếm có và đắt đỏ trên tay, khiến Hoàng Lâm không ngừng cười thỏa mãn. Nàng không cười, cũng chẳng đáp, nhảy lên ngồi cạnh cậu trên chiếc ghế đơn cao ngất cạnh quầy bar, yêu cầu một ly whiskey. Mái tóc đen quăn xù được tết lệch gọn gàng sau tai trái, nàng đích thị là một tiểu thư cao sang nhưng vô cùng dịu dàng.

“Dạo này em còn uống nhiều không?”, Hoàng Lâm gợi chuyện, “Anh xin lỗi, anh bận quá...”

“Vì sao anh phải xin lỗi?”, Chu Bạch Thảo vẫn nhìn chăm chăm vào một chỗ, “Em đã bị viêm dạ dày vì uống nhiều rượu. Bác sĩ nói cần phải ăn kiêng, đồng thời bỏ hấp thụ các chất kích thích. Đau dạ dày rất ảnh hưởng đến những màn biểu diễn của em...”

“Thế tại sao em lại ở đây?”, Hoàng Lâm đột nhiên không thoải mái. Cậu nhìn theo ly whiskey mới được đưa ra trước mặt nàng, không ngại ngần giành lấy, “Em không được phép uống rượu.”

“Em bế tắc lắm, Hoàng Lâm ạ”, nàng không nhìn cậu, nhưng giọng nói vỡ òa, “Sự nghiệp của em có thể sẽ sụp đổ hết, bởi cuộc tuyển chọn vào đội ballet quốc gia vừa rồi em đã thất bại khi lên cơn đau bất ngờ. Bố cấm túc em cả tuần vừa rồi, còn mẹ rất buồn vì em không nghe lời họ. Em chỉ biết tập, tập và tập. Chân em rã rời và sưng húp nhưng em vẫn phải tập. Đây là đam mê của em, nhưng bây giờ một tay em hủy hoại nó rồi. Em phải làm gì hả, Hoàng Lâm? Em thất bại rồi...”

Nàng tiểu thư bất ngờ bật khóc. Chu Bạch Thảo nói, nàng luôn muốn được như nghệ sĩ ballet tôn quý Pina Bausch. Nàng sẽ là thiên nga trắng. Nàng sẽ tỏa sáng trên sân khấu, và không bao giờ đầu hàng cho đến khi nàng trở thành một vũ công nổi tiếng như mẹ của mình.

“Em sẽ làm được thôi”, Hoàng Lâm chẳng biết nói gì hơn. Cậu nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng. Nàng quả thật đã gầy và phờ phạc hơn hẳn. Dù vậy, nàng vẫn rất đẹp. Trong một thoáng tức tưởi, Hoàng Lâm nghĩ cậu đã rung động khi nhìn vào đôi mắt tuyệt vọng còn đắm nước của nàng.

“Em đang làm gì với cuộc đời mình thế này...”, Chu Bạch Thảo lắc đầu, nước mắt lại tuôn dài, ướt đầm má. Hoàng Lâm không ngần ngại vòng tay ôm nàng, xoa nhẹ lưng nàng, vỗ về an ủi.

“Pina Bausch cũng từng ngã nhiều lần trên sân khấu”, cậu thì thầm, “Quan trọng là bà ấy đã đứng lên và tiếp tục tỏa sáng. Bà ấy không hề đánh mất mục tiêu của mình. Chẳng phải em vẫn còn rất nhiều cơ hội à? Em là con gái của một vũ công nổi tiếng, em lại còn phải sợ hãi điều gì?”

“Có lẽ em không giống mẹ em, có lẽ em không bao giờ được như Pina Bausch”, Chu Bạch Thảo vừa lắc đầu vừa khóc, “Bản thân em còn không tự yêu em, làm sao mong đợi mọi người yêu mến mình chứ...”

“Đừng tiêu cực như vậy, Tiểu Bạch Thảo...”, Hoàng Lâm ôm đầu cô vỗ nhẹ, cẩn thận như đang đỡ dành một đứa trẻ bị tổn thương, “Bố mẹ em rất yêu thương em... Và... cả anh nữa...”

Chu Bạch Thảo ngừng lại trước câu nói ấy. Và chính Hoàng Lâm cũng cảm thấy khó xử bất ngờ. Không khí ngay lập tức tràn ngập mùi gượng gạo. Cậu đã ngồi thẳng dậy, không dám nhìn vào mắt nàng.

“Em... sẽ ổn thôi...”, Hoàng Lâm hắng giọng, uống một hơi cạn ly rượu của mình. Chu Bạch Thảo không nói gì, cũng chẳng đòi lại ly whiskey hay yêu cầu đồ uống khác. Nàng lại nhìn về một hướng vô định, chống tay lên cằm.

“Này... em nghe nói mấy ngày nữa, anh Vũ Phong, anh Hải Minh và Vũ Lục Hàn sẽ cùng nhau đi Anh...”, Chu Bạch Thảo vu vơ nói. Nàng chẳng tỏ ra quan tâm dù ánh mắt rất buồn.

“Đi Anh?”, Hoàng Lâm sững sốt. Cậu không nghĩ rằng ba người đó đã thân thiết như vậy. Xem ra cậu đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian bên cạnh bạn bè mình.

“Em nghe anh Hải Minh nói thế”, nàng thở dài, “Chúng ta đúng là những sinh vật hèn nhát. Đến mức không dám đối mặt với họ nữa...”

Nàng nói với giọng đượm buồn. Hoàng Lâm lại đẩy ly rượu về phía bartender, lặng yên không nói gì.

“Em có định đi cùng không?”

“Không, em chẳng có ham muốn gì”, nàng thẳng thừng gạt đi, “Em cần phải nhanh chóng lấy lại dũng khí để nhìn Vũ Lục Hàn ở bên cạnh Vũ Phong. Em cần phải tập trung vào sự nghiệp của mình. Em cần phải tìm ra lối thoát, Hoàng Lâm ạ...”

Nàng lại nhìn cậu bằng ánh nhìn lay động ấy. Hoàng Lâm thấy người nóng bừng lên. Rõ ràng cậu chưa hề say.

“Anh... nghĩ rằng anh là lối thoát của em...”

Chu Bạch Thảo tròn xoe mắt nhìn cậu. Rất nghiêm túc.

“Anh biết rằng mấy trò tán tỉnh của anh không có tác dụng với em mà”, nàng lắc đầu. Nhưng cậu lại vô cùng nghiêm túc.

“Anh không tán tỉnh đâu, anh thật lòng đấy...”

“Vậy thì anh say rồi...”

Nàng tặng cậu nụ cười nửa miệng đầy chất tiểu thư, rồi nhảy xuống khỏi chiếc ghế quây bar và đi thẳng ra cửa. Hoàng Lâm nuốt tiếc nhìn theo, lần thứ hai trong lòng hụt hẫng khi nàng đi mất.

Cậu chỉ là một kẻ hay thay lòng đổi dạ mà thôi.

“Lần này lại hẹn gặp ở ngoài ư?”, Triệu Dương ngồi xuống chiếc ghế đá trong công viên. Bên cạnh cậu là một cô gái mặc váy maxi, áo khoác lông trắng muốt đồng màu với đôi giày cao gót, tóc tết hai bên và đội mũ fedora, với chiếc kính râm che nửa gương mặt, chỉ để lộ đôi môi căng mọng tô son lì đỏ chót. Vương Vũ Lam, người đã hẹn cậu ra công viên bằng tờ giấy note gấp nhỏ dán phía trong chân ghế gỗ gần ACorp Building, khoanh tay lại, dáng vẻ như một quý bà đang nghỉ mát ở Hawaii.

“Tôi đang rất tự tin, cậu nhóc ạ. Nhưng tôi cần cậu để mọi thứ diễn ra trót lọt.”

“Cần tôi?”, Triệu Dương bật cười khó chịu trước danh xưng “cậu nhóc” mà ả đặt cho. Cậu gác hai tay lên thành ghế. “Người thông minh như chị còn cần kẻ như tôi giúp đỡ ư?”

“Vì chị cậu là bạn cô ta. Tôi cần biết điểm yếu của con bé đó.”

“Theo tôi biết, Vũ Lục Hàn chẳng có điểm yếu nào”, Triệu Dương bật cười, “Điểm yếu duy nhất có lẽ chính là anh người yêu cũ quý giá của chị...”

“Cậu hãy thôi ngay kiểu ăn nói mĩa mai ấy đi!”, Vũ Lam nhăn mày khó chịu, “Bạn bè? Gia đình? Không có bất kì thứ gì để uy hiếp ư?”

“Uy hiếp? Chị định bắt cóc cô ấy thật sao?”, Triệu Dương lớn tiếng, lập tức bị Vũ Lam lấy tay che miệng.

“Đồ ngu, sao cậu cứ hét lên thế nhỉ?”, Vũ Lam trợn mắt đe dọa, “Tôi đã tìm được nơi tuyệt vời để nhốt cô ta cả tuần mà chẳng ai thèm nhòm ngó đến. Nhưng nếu không tìm được cách dụ cô ta đi, chúng ta sẽ thất bại!”

“Sao chị không thuê mấy tên côn đồ?”, Triệu Dương bực bội gạt tay Vũ Lam. ả khoanh tay, chỉnh lại chiếc kính râm.

“Tổn kém và dễ lộ”, Vũ Lam thì thầm, “Bỗng dưng cô ta bị mấy kẻ xông vào bắt đi, chẳng may có người phát giác thì hỏng bét!”

“Vậy chị muốn để cô ấy tự động tìm đến chỗ chị?”

“Tất nhiên rồi! Nhưng cần phải có mồi dụ. Cậu hiểu không? Chúng ta không thể mang James ra dụ được, không đời nào người như anh ấy có thể.... Phải làm sao? Nếu cô ta không có điểm yếu?”

Vũ Lam cắn tay, bất an. Triệu Dương yên lặng suy nghĩ.

“Chị Triệu Minh... nói... mẹ của Vũ Lục Hàn đang phải chữa trị bệnh tim...”

“Cái gì?”, Vũ Lam như kẻ ăn xin bắt được vàng. ả dịch vào sát cậu, nhưng Triệu Minh lại nhích ra một tí. “Bệnh của bà ta thế nào? Có nặng không?”

“Vừa ra viện mấy hôm trước...”, Triệu Minh nhớ lại, “Chị Minh nói bác ấy đã ở giai đoạn cuối, khó chữa trị, chỉ có thể uống thuốc và tự giữ mình để không phát bệnh. Nếu bị xúc động sẽ rất dễ lên cơn nhồi máu cơ tim, nguy hiểm đến tính mạng... Đây, không phải chị định dùng bác ấy làm mồi nhử Vũ Lục Hàn chứ? Như thế là bất nhân đấy!”

“Ồ không, tôi đâu phải kẻ độc ác đến mức ấy...”, Vũ Lam nhướn miệng cười, “Chỉ là... đã đến lúc phải thay đổi kế hoạch thôi...”

“Thay đổi kế hoạch?”, Triệu Dương sững sốt. Vũ Lam bật cười, nhún vai rồi đứng dậy.

“Cảm ơn sự giúp đỡ của cậu. Hẹn gặp lại...”, và Vũ Lam cứ như thế bỏ đi. Triệu Dương nhìn theo ả, trong lòng tự nhiên dấy lên một nỗi bất an.

Hai ngày trước chuyến đi.

Vũ Lục Hàn sắp xếp cẩn thận từng thứ một vào chiếc vali của mình, xếp đến đâu đánh dấu vào quyển sổ tay đến đó. Mẹ cô luôn nói cần phải chuẩn bị thật đầy đủ mỗi khi ra khỏi nhà đi xa, nên cô đã viết cả ba trang danh sách dài những thứ cần mang theo mình. Chủ yếu là quần áo. Hàm Vũ Phong nói mọi tiện nghi khác rất đầy đủ, cô không cần phải mang theo quá nhiều đồ linh tinh. Cứ đến tối, hấn lại gọi điện cả tiếng đồng hồ và nói rằng hấn nhớ cô. Vũ Lục Hàn luôn thấy ấm áp khi nghe giọng nói của hấn, yêu thương và quan tâm vừa đủ. Bố mẹ cô nghiêm nhiên vô cùng tin tưởng hấn, thậm chí còn khuyến khích cô.... đi thêm chuyến nữa sau khi tốt nghiệp. Vũ Lục Hàn không quên mua nhiều thuốc cho mẹ, và chuẩn bị đồ ăn cho bố. Không thể nhờ ai, cô chỉ biết nhờ chị hàng xóm Lý Tâm Tâm để mất đến bố mẹ mình khi cô đi. Triệu Minh cũng vô cùng hào hứng, thậm chí còn muốn rủ cô đi mua quần áo cho chuyến đi, nhưng Vũ Lục Hàn từ chối để dành nhiều thời gian hơn cho mẹ. Trần Hải Minh vì thế đành hoàng trở thành kẻ đi xách túi cho Triệu Minh, nhưng có vẻ cậu vô cùng tự nguyện! Tối nay, Hàm Vũ Phong lại gọi điện cho cô.

“Em có biết không, đã hai buổi tối anh phải mở máy sưởi vì chẳng có ai ôm anh cả...”, hấn mở màn. Vũ Lục Hàn cười khúc khích.

“Anh hãy làm quen đi, Hàm Vũ Phong. Em chỉ ở với anh vì hợp đồng thôi...”

“Tôi muốn cần đôi môi thích làm loạn của cô đấy, cô Vũ ạ”, hấn rít lên trong điện thoại. Cô bật cười trước điệu bộ tức giận vờ vịt ấy, gửi một nụ hôn gió cho kẻ đang cần xoa dịu kia.

“Em rất vui vì được đi cùng anh...”

“Đừng nói vậy”, hấn thì thào, “Nước Anh sẽ là quê hương thứ hai của em đấy...”

“Thật hấp dẫn!”, cô trêu chọc. Hấn phì cười. Ôi, thật là quyến rũ khi nghe nụ cười ấy nhẹ nhàng xuyên vào tai...

“Anh bận mất rồi...”, hấn dịu dàng nói, “Anh sẽ nhắn tin cho em. Đừng làm gì quá sức đấy. Hẹn gặp lại vào sáng mai, bé yêu...”

“Hẹn gặp lại anh”, cô thở thẽ. Thỉnh thoảng hấn mới bận một lần.

“Anh yêu em.”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt. “Vâng”, cô lí nhí và tắt máy. Quá ngại ngùng để nói lại một câu sến súa như vậy!

Hàm Vũ Phong mỉm cười, lại tìm kiếm một số điện thoại quốc tế. Sau vài giây chờ đợi, một giọng phụ nữ trả lời điện thoại của hấn.

“Too long, baby!”, người phụ nữ nói giọng Anh đặc trưng, xuyết xoa, “Mẹ rất nhớ con!”

Hấn thoải mái thả người trên ghế.

“Con cũng vậy”, hấn đáp, bằng giọng thuần Anh. Hấn thường xuyên sử dụng giọng Anh-Mỹ để thuận tiện trao đổi, nhưng với Mẹ, hấn luôn luôn dùng giọng nói thuần khiết của mình.

“Con sắp được nghỉ chưa?”, Libby Adam, bà mẹ kiến trúc sư lần nào cũng chỉ hỏi một câu như vậy.

“Con không có ngày nghỉ, mẹ ạ”, hấn cười, “Nhưng con muốn mẹ chuẩn bị tinh thần. Hai ngày nữa con sẽ về nước...”

“Sao cơ?”, bà Adam reo lên, “Sao lại báo muộn thế? Làm sao mẹ kịp chuẩn bị món gà... Ôi, này, không phải bây giờ về để Giáng sinh khỏi về đấy chứ?”

“Mẹ, không phải”, hấn phì cười, “Lần này con đi cùng một người đặc biệt. Con muốn mẹ gặp cô ấy. Mike và bạn gái cậu ta cũng đi cùng. Sẽ là một bữa tiệc đó, mẹ.”

“Bạn gái hả?”, bà Libby không giấu nổi vẻ hóm hỉnh, “Con có biết mẹ tưởng con bị gay không? Vậy người đó là bạn gái con đúng không? Hãy nói là đúng đi...”

“Được rồi, cô ấy là người con yêu”, hấn sung sướng khúc khích, “Mẹ chuẩn bị đón con dâu về đi...”

“What? Không phải con làm gì... ra đứa bé đấy chứ?”, mẹ hấn rú lên. Hàm Vũ Phong đông cứng trong vài giây, lằm bằm.

“Chúng con an toàn, thưa mẹ.”

“OK, OK fine”, bà Libby Adam giả bộ thở phào, đổi giọng ngọt ngào với con trai, “Bao giờ chuẩn bị lên máy bay hãy báo cho mẹ nhé. Mẹ sẽ ra sân bay đón con. À, Will gửi lời chào đến con...”

“Ông ấy đang ở đó với mẹ, phải không?”, hấn mỉm cười, “Con sẽ nhắn tin lịch trình cho mẹ. Con định giải quyết công việc trước rồi mới đưa cô ấy về gặp mẹ. Nhưng nếu mẹ phấn khích như vậy, có lẽ sẽ phải thay đổi kế hoạch một chút...”

“Gặp nhau càng sớm càng tốt mà! Mẹ muốn xem xem con bé có hợp làm con dâu mẹ không...”

“Được rồi mẹ”, hấn hít vào một hơi, “Cô ấy rất tuyệt vời, mẹ chắc chắn sẽ thích cô ấy. Nói với Will con gửi lời chào...”

“OK! I love you, baby!”

“Con cũng yêu mẹ”, hấn cười.

Ly Bourbon đang dở trên bàn tỏa mùi hương ngọt ngào. Hấn nhắm mắt lại, thỏa mãn nghĩ đến những ngày sắp tới bên cạnh người hấn yêu.

Nước Anh đang bước vào mùa đẹp nhất trong năm.

94. Chương 94

Chỉ còn một ngày trước chuyển đi.

Vũ Lục Hàn đã bước vào kì nghỉ ngắn trước khi thi học kì và làm đồ án tốt nghiệp. Cô bản khoản không biết với chuyên ngành của mình, cô sẽ phải chuẩn bị cho vấn đề gì. Hàm Vũ Phong báo rằng, sang tháng sau Vũ Lục Hàn sẽ tham dự vào ekip chụp ảnh quảng bá cho bộ sưu tập đầu tiên thuộc nhánh thời trang của tập đoàn bất động sản ACorp. Trong khi đó, ở bên thiết kế thời trang, cô đã hoàn thành xong bản phác thảo đầu tiên dưới sự chỉ dẫn của Viên Khắc Hải, và nộp cho trưởng phòng Dương Ánh Nguyệt. Là nhân viên mới, lại hoàn thành phác thảo cho bộ sưu tập mùa đông sớm nhất, Vũ Lục Hàn dễ dàng xin nghỉ phép để đi cùng Hàm Vũ Phong. Triệu Minh có một chút khúc mắc trong khâu xin nghỉ việc, bởi cho đến giờ cô nàng mới chỉ làm được một nửa số việc được giao. Kể được phân trọng trách kèm cặp cô là Âu Minh Hoàng chỉ suốt ngày chạy theo cô bạn gái kiêu kì Mạc Thanh Thanh, thời gian hướng dẫn Triệu Minh rất ít. Cũng may nhờ tài năng có sẵn, và sự trợ giúp của Vũ Lục Hàn, Triệu Minh mới có đủ “vốn” để bắt tay vào phác thảo bộ sưu tập. Dương Ánh Nguyệt khá hài lòng về ý tưởng của Triệu Minh, dù cô mới chỉ phác thảo sơ sài. Triệu Minh cũng là một nhân viên cần mẫn, thường xuyên ở lại cho đến sát giờ tan làm để tự mình nghiên cứu, nên được phép nghỉ bảy ngày đi chơi. Mạc Thanh Thanh thường xuyên xía xối hai cô gái là nhân viên mới đến mà đòi nghỉ phép nhiều hơn cả nghỉ Tết, rồi lại moi vấn đề “bạn trai chủ tịch” ra làm lá chắn. Mọi người trong phòng thở dài ngao ngán mỗi khi cô nàng nhấn mạnh từ “chủ tịch” như một kiểu nhắc khéo. Dương Ánh Nguyệt biết rõ, dù hai cô gái ấy có xin được hay không, thì họ vẫn sẽ được cấp cao nhất cho nghỉ mà thôi. Tuy là nhân viên mới muốn nghỉ dài ngày là điều không tưởng, nhưng dường như Vũ Lục Hàn và Triệu Minh đã rất chú tâm làm việc và đạt hiệu quả rất cao. Kể cả “bạn trai chủ tịch” có nhúng tay vào hay không, thì hai cô gái cũng thật sự có năng lực và đang phát huy nó ở mức vô cùng tuyệt vời. Không chỉ mình trưởng phòng Ánh Nguyệt mà các nhân viên còn lại cũng đồng ý như vậy. Có được hai nhân viên tốt thì thành tích cả phòng sẽ tăng cao. Chưa kể, họ Vũ và họ Triệu vẫn luôn đối xử rất tốt với mọi người, không hề gây bất hòa như họ Mạc nào đó, góp phần khiến trưởng phòng Dương tăng thêm nhiều thiện cảm. Công việc của hai cô sinh viên năm cuối cũng vì thế trôi chảy hẳn lên. Triệu Minh đã hỏi hợp mắt mấy ngày khi trưởng phòng Dương bảo “sẽ xem xét đơn xin nghỉ dài ngày”, cuối cùng cũng được

thở phào sung sướng khi hôm nay bước chân đến nơi làm việc lại nhận được thông báo đồng ý. Mọi thứ dường như vô cùng suôn sẻ. Chỉ cần trở nên xinh đẹp và chờ đợi ngày mai đến mà thôi.

Đang trong phòng làm việc, bỗng nhiên một nhân vật kì cựu mở cánh cửa phòng và bước vào trong sự ngạc nhiên của tất cả nhân viên. Dương Ánh Nguyệt vội vàng đứng dậy, chạy ra khỏi vị trí của mình và chạy đến bên cạnh người ấy. Hai chàng trai Trịnh Thành Nam và Viên Khắc Hải đang mải tán gẫu về một cô người mẫu, vội vàng ngồi thẳng dậy vờ chú ý vào làm việc. Lục Hiểu Kha đang ngang nhiên buôn điện thoại, cũng nhanh chóng tắt máy, im bất động vờ vẽ. Âu Minh Hoàng còn bận ôm cổ Mạc Thanh Thanh từ phía sau, rất nhanh chóng chạy về chỗ ngồi. Mạc Thanh Thanh điềm nhiên thưởng thức cốc cappuchino, cười khẩy cho sự lười biếng của những người còn lại. Triệu Minh tròn mắt nhìn, còn Vũ Lục Hàn biểu lộ sự bất ngờ bộc phát.

Người đang đứng giữa phòng là chủ tịch Tập đoàn Kiến trúc - Mỹ thuật Hoàng Gia, con trai độc nhất của nhà họ Hoàng, Hoàng Lâm. Đã lâu lắm không gặp cậu, Vũ Lục Hàn đột nhiên thấy ngại. Nhất là khi cậu là kẻ đã thẳng chân đá bạn thân của cô! Triệu Minh sau khi thủ thỉ tâm sự cùng cô, rất cứng rắn tuyên bố rằng sẽ không bị lụy anh chàng Thư Sinh này nữa. Thế mà bây giờ nhìn thấy cậu ta, Triệu Minh cứng đờ người như thể nhìn thấy người ngoài hành tinh vừa đáp xuống Trái Đất.

“Thật không phải khi lại gặp em trong hoàn cảnh này”, Hoàng Lâm nhìn về phía Vũ Lục Hàn và Triệu Minh. Khó để khẳng định cậu đang nói với ai.

“Chủ tịch... có điều gì cần dặn dò...”, Dương Ánh Nguyệt, cũng như tất cả các nhân viên khác, không hiểu sắp của mình vừa nói gì. Cô nhanh nhẩu hỏi lại Hoàng Lâm, chỉ nhận lại sự im lặng.

“Không làm phiền mọi người nữa”, Hoàng Lâm nhìn quanh, hai tay rút trong túi quần bỏ, nhìn qua chẳng khác gì nhân viên trong phòng, “Tôi cần nói chuyện riêng với hai người. Cảm ơn.”

Và cậu lại gần hai cô gái.

“Liệu tôi còn có thể mời cà phê?”, cậu mỉm cười hỏi, nhìn Vũ Lục Hàn, rồi nhìn Triệu Minh. Vũ Lục Hàn hoang mang quay về phía bạn mình, cô vốn chỉ lo Triệu Minh không thoải mái.

“Thật ra... đang trong giờ làm việc mà lại đi như vậy... thì không tốt”, Triệu Minh nhìn đi nơi khác, chỉ nói với Vũ Lục Hàn, “Mình đang dang dở mấy mẫu thiết kế này, mình muốn hoàn thành nốt...”

“Được rồi”, Vũ Lục Hàn hiểu ý, đứng dậy đối mặt với sếp của mình, “Em nghỉ... nếu vài phút thì được.”

Hoàng Lâm không tỏ ra bất ngờ, gật đầu, nhìn lướt qua Triệu Minh rồi cùng Vũ Lục Hàn ra khỏi phòng. Nhân viên trong phòng nín thở cho đến tận khi ngài Chủ tịch khuất bóng hẳn. Lục Hiểu Kha nhanh nhẩu chạy đến bên Triệu Minh hỏi chuyện đầu tiên, nhưng chẳng thu hoạch được gì. Mọi người lại có thêm chuyện để bàn tán, chỉ có Triệu Minh chẳng thấy vui. Nếu không vì phải hoàn thành công việc, cô cảm thấy chỉ muốn chạy đi xa khỏi nơi này. Cách giải quyết tốt nhất, chính là cầm tai nghe vào và mở âm lượng át đi tiếng nói chuyện. Âm nhạc chẳng giúp tâm trạng cô bớt chông chênh, nhưng giúp cô tập trung vào công việc và quên đi hiện tại. Mày chỉ lơ thích nhằm người mà thôi, Triệu Minh ạ!

Vũ Lục Hàn mang theo vẻ mặt nghiêm trọng, đi theo Hoàng Lâm lên tận tầng hai mươi dù không hề muốn ngồi lê la uống cà phê. Giá như Thư Sinh không phải là sếp cô, cô đã có thể kiêu hãnh rồi biến thẳng! Hoàng Lâm cứ giữ yên lặng, khác hẳn với Hoàng Lâm của những ngày đầu Vũ Lục Hàn mới gặp. Không ngang tàng, không dẻo miệng.

“VẬY... ngày mai em và... bạn em sẽ đi Anh?”, Hoàng Lâm ngập ngừng đôi chút rồi cũng chịu lên tiếng. Phải rồi, cậu là sếp cô. Cô xin nghỉ đương nhiên cậu phải biết hơn ai hết.

“Hi vọng nó không ảnh hưởng quá nhiều đến công việc”, Vũ Lục Hàn ngại ngần đáp lại. Cô nghĩ Hoàng Lâm lo sợ cô không hoàn thành đúng thời hạn.

“Tôi chỉ muốn chúc hai em có một chuyến đi vui vẻ thôi”, Hoàng Lâm bật cười, “Gần đây tôi bận đến nỗi chẳng gặp mặt được ai...”

Quả là dạo này cô rất ít khi nghe đến tên Hoàng Lâm hay nhìn thấy cậu. Kể cả Chu Bạch Thảo. Bọn họ gần như biến mất khỏi mọi cuộc chơi.

“Hơn nữa”, Hoàng Lâm tiếp lời dù cô chưa kịp đáp, “Tôi muốn làm rõ một số chuyện. Có vẻ như tôi đã vô tình khiến bạn em buồn, tôi rất áy náy về chuyện đó...”

Vũ Lục Hàn tỏ ra bất ngờ. Cô vốn nghĩ chuyện đó không có gì để giải thích.

“Có lẽ Triệu Minh đã nói cho em rồi”, Hoàng Lâm tiếp tục, “Tôi thừa nhận đã lỡ tán tỉnh cô bé ấy. Nhưng tôi không nghĩ... ừm, kế hoạch thay đổi. Tôi không nghĩ rằng Triệu Minh lại trở thành nhân viên của mình. Tôi buộc phải nặng lời... để cô ấy không cố gắng mong đợi quá nhiều...”

“Em hiểu...”, Vũ Lục Hàn gật đầu, “Em cũng đoán rằng anh không muốn gây bất lợi cho nhân viên của mình, nên là...”

“Không, tôi chỉ không muốn gây bất lợi cho mình”, Thư Sinh cười khẩy, bỗng nhiên đứng dậy, “Tôi chỉ mong em khuyên cô ấy tìm đến một người tốt thật lòng, và đừng nghĩ ngợi nhiều. Tôi cũng muốn xin lỗi cô ấy vì đã nặng lời làm Triệu Minh tổn thương, nhưng những lời đó hi vọng sẽ có lúc tôi được nói trực tiếp...”

“Khoan... vậy bây giờ anh...”

“Tôi quay trở lại hoàn thành nốt công việc”, cậu cười hiền từ, “Một lần nữa chúc mọi người có chuyến đi vui vẻ. Có lẽ sau dự án này, tôi cũng phải đi Anh một chuyến...”

Rồi Hoàng Lâm vẫy tay chào và bỏ đi trước. Vũ Lục Hàn nhìn theo dáng người dong dong cao đã lâu lắm không gặp ấy, trong đầu hiện lên vô vàn câu hỏi mà tự nhủ sẽ không bao giờ biết được câu trả lời.

Đêm trước chuyến đi.

Ngõ nhỏ trước căn hộ gia đình Vũ Lục Hàn đã vô cùng yên ắng. Mọi nhà đã tối đèn. Chỉ có một căn phòng sáng đèn của Vũ Lục Hàn. Cô vẫn còn hồi hộp chuẩn bị cho chuyến đi, dù không cần thiết phải làm gì nữa, vẫn thấp thỏm không ngủ được.

Hàm Vũ Phong đã giục cô đi ngủ từ hơn một tiếng trước. Hắn muốn cô ngủ đủ giấc trước chuyến bay dài. Vũ Lục Hàn cũng quyết định chúc hắn ngủ ngon, nhưng lại giấu nhem việc mình bị mất ngủ. Mọi ngày, vào tầm này, cô sẽ buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt. Vậy mà lúc này cố gắng đến đâu cũng không thể ngủ.

Cô đã đọc xong hết một cuốn sách, “Alex” của Pierre Lemaitre. Trước khi đi ngủ mà đọc truyện trinh thám bắt nã bộ hoạt động là điều không tốt, nhưng cô lại nghĩ đọc lại quyển truyện mình đã đọc, cô sẽ dễ dàng rơi vào giấc ngủ hơn. Chẳng ích gì. Thế là Vũ Lục Hàn quyết định tắt đèn, nằm xuống và nhắm mắt. Cơn buồn ngủ sẽ đến nhanh thôi.

Trong bóng tối, Vũ Lục Hàn cuộn tròn lại, nhắm nghiền mắt, nhớ lại những lúc cảm thấy hạnh phúc dễ dàng đi vào cơn mơ. Hàm Vũ Phong hiện ra, choáng ngợp tâm trí của cô, khiến cô mỉm cười, thậm chí vẫn lầm tưởng cô có một chút xiu rung rinh mỗi khi nhớ lại những cử chỉ ngọt ngào của hắn. Một kẻ ngoại quốc lãng mạn. Vũ Lục Hàn tủm tỉm cười. Ngày mai, cô sẽ cùng kẻ ngoại quốc ấy đi đến đất nước của hắn, đến nơi hắn chào đời. Ngày mai, chỉ vài tiếng nữa thôi. Đã muộn quá rồi. Nghĩ đến Hàm Vũ Phong, thà cứ đọc thêm một quyển trinh thám nữa, cô còn cảm thấy dễ ngủ hơn...

Chợt, Vũ Lục Hàn cảm thấy một tiếng động lạ. Phát ra từ trong nhà cô. Vũ Lục Hàn mở mắt, ngóc đầu dậy nhìn về phía cửa nghe ngóng. Im lặng. Bóng tối là thứ duy nhất bao trùm lên ngôi nhà. Hoàn toàn không một tiếng động. Có lẽ mình nghe nhầm rồi, cô tự nhủ, lại nằm xuống, cuộn tròn. Giờ này đến cả những người vô gia cư khỏe mạnh nhất cũng phải tìm lấy một nơi an toàn để đặt lưng nghỉ ngơi. Bố mẹ cô chắc chắn đã ngủ rất say. Hiếm khi họ tỉnh dậy giữa đêm. Vệ sinh nằm kết hợp bên trong phòng mỗi người, vậy nên không có lí do gì để bố mẹ cô phải ra khỏi phòng vào buổi tối. Phòng bố mẹ cô nằm ngay đầu cầu thang, phòng cô nằm cách một hành lang, ở ngay phía đối diện. Có một phòng ở giữa, thực chất là khoảng sân mái để giặt giũ, phơi đồ. Chính vì phòng bố mẹ cô nằm ngay đầu cầu thang nên dọc cầu thang trang bị hai đèn trần, công tắc nằm ngay sát cửa ra vào để bố mẹ cô có thể dễ dàng mở lên, phòng tránh trường hợp bố hoặc mẹ cô vấp ngã. Vũ Lục Hàn nghĩ ngợi hồi lâu, lại hướng mắt về phía cửa. Không có ánh đèn. Chắc chắn là bố mẹ ngủ rồi...

Đột nhiên, lại một âm thanh rất nhẹ vang lên. Giống như tiếng công tắc đèn. Nhưng Vũ Lục Hàn không thấy bóng đèn nào đang mở. Cô rùng mình, bỗng nhiên thấy sợ. Kèm theo tình tiết rùng rợn của cuốn trinh thám “Alex” mà cô vừa đọc, Vũ Lục Hàn vô cớ toát mồ hôi. Sóng lưng cô lạnh toát, mắt cô cứ mở

to nhìn về phía cửa phòng. Bình thường, cô không hay khóa cửa phòng mỗi khi bước vào. Bố mẹ cô cũng không. Vũ Lục Hàn thở hổn hển, không đâu bị ám ảnh bởi tên giết người điên loạn trong truyện, quyết định bật dậy, rón rén chạy ra khóa ngay cửa phòng. Cô còn cẩn thận chèn ghế ngồi ngang cửa. Vũ Lục Hàn dò dẫm leo lên giường, chặn gối khắp xung quanh, trùm chăn kín mít nhưng vẫn thò khuôn mặt lo sợ ra ngoài và không ngừng nhìn cửa. Rõ là lo lắng vẫn vợ, cô tự trách móc, Hàm Vũ Phong mà biết cô thế này, nhất định sẽ cười cho đến khi cả người cô đều đỏ ửng vì xấu hổ! Có thể mọi ngày cô ngủ say, chẳng biết gì. Có thể mấy âm thanh nho nhỏ cô nghe thấy đêm nào cũng có, vì một lí do nào đấy. Thiếu gì. Gió lùa qua khe cửa chẳng hạn. Hay nước khóa vòi không kĩ. Rất có thể những con ngài bay lạc vào nhà, đâm đầu vào thứ gì đó. Nếu nhà cô nuôi thú cảnh, như chó hoặc mèo, cô sẽ ngang nhiên đổ tội cho chúng nó và an tâm nằm ngủ. Ôi, phải làm thế nào để ngủ khi mà tâm đang run rẩy vì sợ...

Tiếng động thứ ba vang lên giữa bóng đêm tĩnh mịch. Lần này thì không thể chối cãi. Tiếng rơi của một vật nặng xuống sàn. Tiếng rên như một kẻ đang khó thở. Tiếng giấy giụa. Tiếng chân đập xuống sàn. Trái tim của Vũ Lục Hàn đập dồn dập theo từng tiếng động, cô cảm thấy khó thở, cô nghĩ rằng mình có thể ngừng thở ngay lúc ấy.

Cửa mở, là tiếng cửa phòng mở. Tiếng bố cô. Tột cùng hoảng sợ. Vũ Lục Hàn nhào dậy, chắc chắn là có chuyện rồi. Cô mở đèn đầu giường, chạy ra đẩy chiếc ghế đang chắn cửa và lao ra khỏi phòng. Cô như chết sững khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Bố đang ôm lấy mẹ cô - người nằm rũ rượi trên sàn, mặt trắng bệch, mắt trợn to, miệng há ra hít lấy từng giọt không khí. Chưa bao giờ cô thấy bố hiện rõ vẻ kinh hoàng đến vậy. Chuyện gì đã xảy ra? Cô không biết. Cô thấy tai mình ù đặc khi bố gào lên bảo cô gọi cấp cứu. Cô thấy mắt mình mờ đi khi cầm được chiếc điện thoại trên tay. Cô thấy bàn tay mình run rẩy khi nhấn số cấp cứu khẩn cấp, thậm chí không giữ nổi điện thoại. Cô thấy choáng váng khi giọng nữ y tá vang lên khẩn trương trong đường dây. Cô thấy môi cứng đờ khi mấp máy đọc địa chỉ. Cô thấy chân mình mềm nhũn khi cùng bố leo lên xe cấp cứu, với người mẹ lạnh toát trên cang bệnh. Cô thấy cả thế giới tối sẫm. Cô thấy âm thanh còi xe cấp cứu đang xé toạc trái tim mình. Cô thấy bố phủ phục trước mẹ, đôi mắt nhòa đi, đầm lệ. Cô thấy bố mình khóc. Cô thấy mẹ không còn nhìn mình. Cô thấy lòng mình tan nát. Cô không thấy nước mắt rơi. Cô không thấy mình cử động nữa. Cô thấy mình đã chết trong giây phút ấy mất rồi.

“Bác gái hiện giờ đang ở mức nguy hiểm”, Từ Thiên khẩn trương nói, “Bệnh động mạch vành đã chuyển hóa thành suy tim, hiện tại chuẩn đoán là suy tim sung huyết. Máu lưu thông với tốc độ chậm làm thoát dịch ra ngoài mạch máu, gây phù phổi, gan và thận, cháu không biết đã dẫn đến suy thận chưa. Đó chỉ là nhận xét ban đầu dựa vào tình trạng của bác, cháu hỏi trước khi nhìn thấy bác gái bị như vậy, bác ấy có biểu hiện gì khác mọi ngày không ạ? Như là khó thở, đau thắt ngực, hay đánh trống ngực ngay cả khi đang nghỉ ngơi?”

“Tôi... tôi không rõ...”, ông Vũ run rẩy, trí nhớ của ông trở nên hỗn loạn, “Tôi... tôi thấy bà ấy vẫn như mọi ngày.... Đêm nào bà ấy cũng dậy đi vệ sinh vài lần... Đêm nay cũng thế, không hiểu sao bỗng đứng lại ngã ở bên ngoài....”

“Bác hãy cố nhớ lại dùm cháu, việc này quyết định xem có nên phẫu thuật hay không...”

“Bác sĩ Từ, đây là kết quả phân suất tổng máu của bệnh nhân. Và đây là...”

Một nữ y tá chạy vào bên Từ Thiên với một tập giấy. Từ Thiên nhanh chóng lướt qua, mặt anh bắt thần biến sắc.

“Dưới ba năm phần trăm, vậy là rối loạn nhịp tim...”, anh tiếp tục lật những tờ giấy với sự trợ giúp của người y tá, “Thật sao? Ngay lập tức... Chuẩn bị phòng cho tôi...”

“Khoan... cậu... cậu định làm gì?”, ông Vũ lắp bắp bám lấy tay Từ Thiên trước khi cậu kịp quay lưng. Từ Thiên vẫn cố gắng dùng ánh mắt dịu dàng để trấn an tâm trạng người thân của người bệnh.

“Bác gái đã suy tim ở giai đoạn cuối, cần phải ghép tim. Bệnh viện của bọn cháu mới đây có ba trường hợp hiến tạng tim, các y tá đã tìm ra một người có tim phù hợp với bác gái. Chúng cháu đang liên lạc với gia đình bên hiến tim, chúng ta buộc phải tiến hành ghép tim càng sớm càng tốt. Bác gái hiện đang ở trong tình trạng rối loạn nhịp tim, rất nguy hiểm đến tính mạng. Cháu xin lỗi khi chưa hỏi ý kiến đã quyết định thay tim, cháu biết bác và em còn rất sốc, sẽ không thể đưa ra quyết định sáng suốt ngay lúc này. Không còn thời gian để chậm trễ được nữa...”

“VẬY... phần trăm thành công là bao nhiêu?”, ông Vũ như sắp òa khóc, ông bám lấy anh như người một mình lênh đênh trên biển bám lấy chiếc phao cuối cùng.

“Nếu không ghép tim, cháu e rằng bác gái không thể chịu đựng quá ngày mai”, Từ Thiên quay lại, cầm tay ông Vũ, “Nếu phẫu thuật, cháu cũng chỉ có thể đảm bảo được sáu mươi phần trăm...”

Vũ Lục Hàn cảm thấy Từ Thiên vừa cầm súng và bắn thẳng một phát vào trái tim run rẩy của cô. Sáu mươi phần trăm. Với một bác sĩ giỏi tay nghề đã được đánh giá cao ở Mỹ như Từ Thiên, một ca ghép tim chỉ đảm bảo được sáu mươi phần trăm. Nếu thất bại, mẹ cô sẽ ra đi. Nhưng nếu không làm, đến mai, cô sẽ là đứa trẻ mồ côi mẹ. Đến mai. Chỉ đến ngày mai.

“Xin cháu hãy cứu lấy vợ tôi...”, ông Vũ méo mào nắm chặt tay Từ Thiên. Anh rất muốn an ủi ông, anh đã từng nhìn thấy rất nhiều hi vọng từ người nhà bệnh nhân. Từ Thiên lập tức dẫn ông Vũ đi làm thủ tục. Người nhà bên cho tim còn chưa đến. Bình thường, những ca ghép tim cần phải chờ đợi hàng tháng trời mới gặp được một trái tim đạt yêu cầu. Đêm nay, Từ Thiên vốn đã thất vọng bởi anh biết bà Vũ không thể chờ đợi cho đến khi có tim thay thế. Vậy mà như một phép màu, người y tá đã tìm thấy một người mới hiến tim có mẫu máu, kích cỡ cơ thể gần như phù hợp với mẹ của Vũ Lục Hàn. Một tia hi vọng nhỏ nhoi, mang đến cho gia đình Vũ Lục Hàn điều gì đó để mong đợi. Cô bước theo bố và Từ Thiên như một cái xác không hồn. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, cô không còn tâm trí để thắc mắc nữa. Mẹ cô, ngày mai. Chỉ còn ngày mai.

Năm giờ sáng. Chiếc điện thoại trên giường Vũ Lục Hàn reo vang. Báo thức đã tự động tắt. Chỉ có những cuộc gọi.

“Lãng mạn quá...”

Cô gái lẩm bẩm, đẩy cửa phòng Vũ Lục Hàn, nhấn chiếc điện thoại và nhìn chằm chằm vào màn hình xanh lét.

“Một lũ ngốc!”

Rồi cô gái hắng giọng, nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Anh cứ ngủ em ngủ quên...”

Giọng nam trầm êm ái vang lên trong điện thoại. Là Hàm Vũ Phong. Hắn vô cùng háo hức trước chuyến đi này, ngay khi mở mắt dậy đã không thể kìm lòng gọi ngay cho cô.

“Hi vọng đêm qua em ngủ đủ giấc. Ngủ trên máy bay không tốt cho sức khỏe của em, anh không muốn em mất ngủ...”

“Vâng”, cô gái lễ phép đáp lại, “Em ngủ rất ngon.”

“Không nhớ anh chút nào sao?”, hắn bật cười trên ghê, “Anh đã mơ đến em. Người ta nói khi một người mơ về ai, người kia sẽ cả đêm không ngủ được...”

“Anh biết em rất dễ ngủ mà...”, cô gái mỉm cười nhẹ nhàng. Có một chút không quen.

“Được rồi, thiên thần của anh”, hắn thì thầm, “Hẹn gặp em sau vài phút nữa... Anh nhớ em nhiều quá rồi...”

“Anh sến súa như vậy từ khi nào thế?”, người con gái gần như thì thầm. Càng không thể quen.

“Vì Chúa, anh chỉ trở nên như vậy trước em”, sự ngọt ngào trong giọng nói của hắn có thể làm tan chảy trái tim của những người lạnh lùng nhất. Đúng vậy, hắn đang nói thật.

“Anh yêu em nhiều thế sao?”

“Hôm nay em lạ thật!”, hắn bật cười, “Ngày nào anh cũng nói yêu em... như vậy còn chưa đủ để chứng minh tình cảm của anh ư? Đồ ngốc... Nếu không yêu em, làm sao anh lại muốn đưa em về gặp mẹ như lúc này...”

Về gặp mẹ. Đưa về gặp mẹ.

“Tuyệt quá...”, giọng cô gái hoàn toàn không cảm xúc, lấp liếm bằng sự ngọt ngào giả tạo, “Mong sớm gặp anh. Em yêu anh rất nhiều...”

Trong một giây, câu nói cuối cùng vẫn còn là thật.

“Anh sẽ đến đón em... Anh cũng yêu em.”

Tắt máy. Ném chiếc điện thoại xuống giường một cách thô bạo. Chiếc điện thoại ấy nảy lên, rớt thẳng xuống đất. Tiếng động vang lên rất to.

“Anh chưa bao giờ đưa tôi về gặp mẹ, đồ khốn!”

Tay nắm chặt ga giường, người con gái, Vương Vũ Lam, đôi mắt chứa đựng sự giận giữ không lời.

“Một năm với anh không hơn được một vài tháng ư?”

Thở gấp. Vũ Lam nhìn quanh phòng, dừng ánh mắt ở chiếc vali xếp gọn gàng nơi góc phòng.

“Được thôi. Bởi vì em yêu anh, nên em cho phép anh được làm lại một lần nữa...” , ả tự thì thầm với mình, “Cuối cùng, sau tám năm chờ đợi, em sắp chính thức thành con dâu của mẹ anh rồi...”

“Không sao đâu...”, ả mở vali, nhìn vào những bộ quần áo và khóa vali, “Mẹ anh sẽ thích em ngay thôi mà...”

“Thật bất cần!”

Hoàng Lâm cần nhằn, một tay quàng qua vai dìu Chu Bạch Thảo đi dọc hành lang bệnh viện.

“Anh đừng lâu bầu nữa, em bỏ về đây!”, Chu Bạch Thảo nhăn nhó ôm bụng. Không thể xui xẻo hơn. Chiều hôm qua, nàng nhận lời đi ăn tối cùng Hoàng Lâm. Tuy nhiên, vốn đã bị đau dạ dày mà lại ăn món Thái quá cay, đến rạng sáng nay bụng nàng quặn lên vì đau. Bố mẹ không có nhà, chỉ có người quản gia và vài giúp việc, Chu Bạch Thảo buộc phải vớ lấy điện thoại, bấm số liên lạc gần nhất - là số điện thoại của Hoàng Lâm. Nghe nàng rên rỉ kêu đau, Hoàng Lâm vội vã phóng xe đến và nhắc bóng nàng đưa thẳng đến bệnh viện. Chàng thư sinh vốn định lợi dụng sự quen biết với Từ Thiên để nhanh chóng khám bệnh cho nàng, mới đưa đến bệnh viện lớn như vậy. Ai ngờ vào đến nơi, hỏi ra lại được báo bác sĩ Từ đang trong một ca mổ quan trọng. Suốt ngày thấy mổ xẻ, Hoàng Lâm bực bội lắm lắm, đành phải tự mình sắp xếp để Chu Bạch Thảo được khám ngay. Sau một mũi tiêm giảm đau tại chỗ và một đồng toa thuốc cầm tay, Chu Bạch Thảo lại phải nội soi dạ dày. Xong xuôi mọi thứ cũng đã gần sáu giờ sáng, Chu Bạch Thảo mệt mỏi đành để Hoàng Lâm dìu về nhà. Cơn đau âm ỉ ở dạ dày khiến nàng khó chịu, buồn nôn nhưng lại không thể nôn. Thật là một sự cố khủng khiếp. Nàng không ngờ hai mươi mấy năm qua giữ gìn vì sự nghiệp, vậy mà giờ nát bét chỉ trong mấy tuần. Nàng hối hận khi đã quá coi thường bản thân mà đi uống rượu liên miên, để bây giờ phải gánh chịu hậu quả. Thật may mắn khi còn có thể gọi Hoàng Lâm. Lúc này, nàng nhận ra, bên cạnh mình chẳng có ai ngoài cậu.

Đột nhiên, một dáng người nhỏ bé lướt qua khoeo mắt Chu Bạch Thảo. Nàng đứng khựng lại, nhìn chăm chăm sang bên cạnh. Hoàng Lâm tưởng nàng nhìn mình, đang đà cần nhằn liền nhăn mặt lại:

“Anh nói gì sai à mà lại tỏ thái độ bất cần vậy?”

“Kia có phải... Vũ Lục Hàn không?”

Hoàng Lâm nhìn theo hướng nhìn của nàng, vô cùng sửng sốt khi thấy một cô gái giống Vũ Lục Hàn y hệt, ngồi gục xuống trên băng ghế chờ bên ngoài một phòng phẫu thuật vẫn còn sáng đèn.

“Không thể nào! Giờ này có lẽ cô ấy phải đang ở sân bay rồi!”

“Em... cũng nghĩ vậy...”, Chu Bạch Thảo lẩm bẩm. Nhưng nàng vẫn còn tin vào mắt mình, kia rõ ràng là Vũ Lục Hàn!

“Tiểu Hàn!”

Chu Bạch Thảo gọi to. Nếu đúng là cô, cô nhất định sẽ quay lại nhìn. Cô gái kia trong vài giây không cử động, rồi đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào nàng. Cả Hoàng Lâm và Chu Bạch Thảo đều ngỡ ngàng nhìn khuôn mặt thất thần đang nhìn họ, không bảo nhau mà cùng chạy về phía cô.

“Sao em lại ở đây?”, Chu Bạch Thảo hốt hoảng nhìn đôi mắt đỏ au của Vũ Lục Hàn, đưa mắt về phòng phẫu thuật, tim rung động mạnh mẽ, “Có phải Hàm Vũ Phong gặp tai nạn...”

Vũ Lục Hàn lắc đầu. Nàng đột nhiên thấy áy náy.

“Tôi xin lỗi...”, nàng chạm nhẹ vào tay cô, “Tôi... tôi nghĩ rằng hai người gặp tai nạn trên đường đi...”

“Chuyện gì đã xảy ra?”, Hoàng Lâm vốn là đàn ông, dù có chút hoảng loạn vẫn có thể bình tĩnh, “Vì sao em lại ở bệnh viện? Gia đình em có vấn đề gì sao?”

“Mẹ... mẹ em...”, Vũ Lục Hàn mấp máy môi, giọng nói lạc đi, không thể phát âm thành lời. Cô nhìn về phía ghế đối diện. Ở đó, một người đàn ông nhỏ bé đang gục đầu trong lòng bàn tay. Chu Bạch Thảo hiểu ra tất cả.

“Vây Từ Thiên... có phải đang phẫu thuật...”

Vũ Lục Hàn gật đầu. Cô và bố đã chờ trước phòng phẫu thuật gần hai tiếng đồng hồ. Cô biết những ca phẫu thuật ghép tim không thể hoàn thành ít hơn bốn tiếng. Nhưng chừng nào đèn phẫu thuật còn sáng, trái tim cô như bị một tảng đá đè nặng.

Hàm Vũ Phong thoải mái tựa lưng vào xe, nhìn theo Vũ Lục Hàn bước ra từ trong nhà.

“Em không khóa cửa sao?”, hắn trêu chọc, “Hay nhìn thấy anh, run quá, quên mất...”

“Bố mẹ em... sẽ đi bây giờ...”, người xuất hiện trước cậu, thay vì Vũ Lục Hàn, là Vương Vũ Lam. Cô ta mặc chiếc áo len xám mà Hàm Vũ Phong mua tặng Vũ Lục Hàn; mặc quần jeans đen của Vũ Lục Hàn, và đi đôi Vans classic mà hắn đã mua nguyên một cặp cho cả hai - tất cả đều lấy từ vali của Vũ Lục Hàn. Không trang điểm. Mái tóc nâu ngắn buông thõng, che kín hai bên tai. Hàm Vũ Phong quả nhiên đã bị đánh lừa bởi dáng điệu ngại ngùng, e thẹn kia không khác gì bộ dạng thường ngày của cô gái nhỏ.

“Đi thôi, anh đã lấy hộ chiếu cho em rồi. Hi vọng em đã ăn sáng, bởi đồ ăn ở sân bay không ngon chút nào đâu...”, hắn tiến đến nhắc vali của Vũ-Lục-Hàn lên, rất ân cần cúi xuống hôn vào môi cô gái mà hắn nghĩ là bạn gái mình. Vũ Lam giật mình trước hành động ấy, ả biết trước kia hắn vẫn thường bất ngờ hôn mình, nhưng không nghĩ hắn cũng (dám) làm vậy với người khác. Một chút ghen tuông dậy lên trong lòng ả, nhưng rồi ả lại tự kìm lòng. Cười lên nào, Vũ Lam. Tròn vai đi nào, Vũ Lam. Người đang ở với Hàm Vũ Phong lúc này là mày chứ không phải con bé kia. Chỉ cần lên máy bay, mọi chuyện coi như kết thúc. Chỉ cần lên máy bay.

“Em...”

Hắn bỗng nhiên khựng lại. Vũ Lam ít nhiều chột dạ. Không phải vì ả để lộ điều gì rồi chứ?

“Sao ạ?”

“Không... Có lẽ anh... không được thường xuyên ở cạnh em, anh thấy có chút khác biệt...”, hắn cười hiền lành, hôn nhẹ lên trán người-mà-hắn-tưởng-là-bạn-gái-mình, “Đi nào, bé yêu.”

“À... vâng...”, Vũ Lam hoảng hốt, vẫn cố rặn ra nụ cười, ôm lấy cánh tay hắn, “Lâu rồi không hôn em, anh thấy khác biệt là phải...”

“Đúng vậy, có vẻ như từ chiều qua đến sáng nay là quá lâu”, hắn xoa đầu kẻ-giả-mạo, “Anh hi vọng chúng ta sẽ nhanh chóng chính thức ở cùng nhau. Như vậy, anh sẽ không cần phải xa em nữa...”

Vũ Lam cúi đầu cười. Nếu anh cầu hôn ngay lúc này, tôi sẽ ngay lập tức cùng anh kí giấy đăng kí kết hôn. Tôi thề đấy...

95. Chương 95

“Em đã báo cho Hàm Vũ Phong chưa?”, Hoàng Lâm xoa nhẹ lưng Vũ Lục Hàn, muốn cô thoát khỏi tâm trạng đau khổ lúc này nhưng dường như rất khó. Chu Bạch Thảo vẫn đang cầm tay cô. Nàng cũng không thể giấu nổi sự thương cảm.

Vũ Lục Hàn lắc đầu. Cô chậm chạp tìm điện thoại nhưng không thấy.

“Em... em để quên... ở nhà...”, cô khó khăn nói. Lúc này, tâm trí cô chỉ hoàn toàn để vào ca phẫu thuật trong căn phòng kia. Cô chẳng cần thiết cái gì, cũng không muốn biết bất cứ điều gì nữa. Cô chỉ muốn biết, bao giờ cuộc phẫu thuật kết thúc. Bao giờ cô mới được gặp mẹ? Mẹ cô... liệu có qua khỏi hay không?

“Anh gọi cho anh ấy đi!”, Chu Bạch Thảo túm áo Hoàng Lâm, “Có thể bây giờ anh Vũ Phong đang lo...”

“Bây giờ rồi. Hi vọng cậu ta vẫn còn trong phòng chờ...”, Hoàng Lâm đứng dậy, lùi ra xa và gọi điện thoại. Không hiểu sao đến bây giờ cậu mới nhớ ra việc này. Cậu không biết chuyến bay của họ bay lúc mấy giờ, chỉ hi vọng máy bay chưa cất cánh.

Điện thoại vang lên những tiếng tút tút não ruột rồi tự ngắt. Hàm Vũ Phong không nghe máy. Cậu đã gọi lại đến lần thứ ba, hần vẫn không nhận cuộc gọi. Chưa tắt máy nghĩa là chưa bay. Rất có thể hần đang làm thủ tục check in hoặc đang chờ đợi xe bus sân bay. Hi vọng thứ hai là Trần Hải Minh, Thư Sinh ngay lập tức chuyển người gọi. Vậy mà Tóc Đỏ dội cho cậu một gáo nước lạnh. Trần Hải Minh thậm chí đã tắt nguồn điện thoại!

“Anh không gọi được!”, Hoàng Lâm lo lắng nói nhỏ với Chu Bạch Thảo. Chính nàng cũng không mang theo điện thoại, lúc ở nhà đi do đau quá chỉ biết cuộn tròn ôm chặt lấy bụng, Hoàng Lâm chạy đến cứ như vậy bế thốc nàng đi, đến bây giờ nàng vẫn còn mặc nguyên đồ ngủ!

“Không lẽ họ định bay mà không có Vũ Lục Hàn?”, Chu Bạch Thảo tự dưng sốt ruột, “Em thấy nóng ruột. Anh Vũ Phong nhất định phải thắc mắc nếu không thấy Vũ Lục Hàn chứ nhỉ? Tại sao anh ấy lại không đi tìm? Ít ra cũng phải nghe máy của anh...”

“Khoan, nhân viên của anh... Đúng rồi, Triệu Minh cũng đi cùng...”, Hoàng Lâm bỗng dưng nhớ ra Triệu Minh, vội vàng tìm lại số của cô trong danh sách cuộc gọi. Cậu cũng không thể liên lạc được. Giống như Hàm Vũ Phong, Triệu Minh cũng không nghe máy.

“Hai người không nghe máy, có lẽ chưa lên máy bay...”, Hoàng Lâm lẩm bẩm, “Làm thế nào để cậu ta nghe máy?”

“Em thấy có gì đó không đúng!”, Chu Bạch Thảo khoanh tay trước ngực, “Anh Vũ Phong không đời nào lại bỏ sót một người mà không lo lắng được! Anh có nhớ năm ngoái em bị trễ giờ ra sân bay, anh Vũ Phong đã hủy hần chuyến bay đó để quay về tìm em không? Chưa kể anh ấy đã coi Vũ Lục Hàn là bạn gái rồi, làm gì có chuyện không thấy bạn gái ra sân bay mà lại mặc kệ? Anh ấy nhất định phải làm mọi cách để tìm ra, đó mới là phong cách của anh ấy! Em nghĩ lúc này phải có thứ gì đó làm anh ấy nghĩ rằng Vũ Lục Hàn không phải đang gặp chuyện mà chỉ đến muộn...”

“Không, khi chờ đợi một người, người ta luôn luôn phải để ý giờ và gọi điện thoại. Cậu ta có thói quen đeo đồng hồ, có thể không cần check giờ trên điện thoại, nhưng không thể nào thấy bạn gái đến muộn mà lại không gọi. Bình thường phải đến sớm một tiếng trước giờ bay để làm thủ tục bay, chẳng ai lại đến quá sát giờ cả, ai cũng biết bên check in sẽ dừng check vé bốn mươi phút trước giờ bay. Sau đó, hành khách nào thiếu sẽ được hãng hàng không gọi tên trên loa nhiều lần. Máy bay sẽ phải đợi hành khách ấy cho đến mười phút trước khi bay, mọi hành khách sẽ ổn định vị trí, tắt nguồn điện thoại, quan sát hướng dẫn an toàn bay thực hiện bởi các tiếp viên hàng không, rồi máy bay sẽ chạy trên đường băng và cất cánh khi đến thời điểm. Tất cả các bước trên nếu có hành khách không lên được máy bay, mọi hành khách khác đều biết. Hàm Vũ Phong không đời nào để chuyện đó xảy ra. Cậu ta là loại người, như em nói, sẽ hủy cả chuyến bay để chờ một người, chứ sẽ không lên máy bay thả dây an toàn rồi nháp nhồm nhìn xem người kia đến chưa. Anh tin là đang có gì đó không bình thường diễn ra. Vũ Lục Hàn đang ở ngay đây, gặp chuyện lớn như vậy mà Hàm Vũ Phong không hề biết, không hề đi tìm...”

“Hay là... cãi nhau?”, Chu Bạch Thảo lại nói ra một phương án vô lí khác. Và rồi cũng chính nàng đĩnh chính lại, “Cãi nhau thì anh Vũ Phong cũng vẫn sẽ đến đây, anh ấy là loại đàn ông không có tính nhỏ mọn...”

“Không thể cứ đoán bừa được”, Hoàng Lâm lục tìm một số điện thoại rồi ấn “gọi”. Đầu dây đã trả lời sau vài tiếng tút.

“Tôi là Hoàng Lâm, là bạn của chị cậu. Tôi muốn biết chị cậu đã đi ra sân bay chưa, bởi tôi không thể liên lạc được. Nhân đây tôi cũng muốn biết chuyến bay của chị cậu sẽ cất cánh lúc mấy giờ? Mong cậu giúp đỡ...”

Chu Bạch Thảo tròn mắt nhìn cậu. Nàng không hiểu cậu đang nói chuyện với ai.

“Hiểu rồi. Vậy phiền cậu gọi cho chị cậu ngay, tôi có việc khẩn cấp cần nói chuyện ngay lập tức. Không, đừng hỏi tôi có chuyện gì... Thôi được. Bạn thân của chị cậu, cô Vũ Lục Hàn, gặp chuyện gia đình, đang ở trong bệnh viện, không thể nào cùng chị cậu đi du lịch được nữa. Tôi cần phải báo lại cho chị cậu biết trước khi máy bay cất cánh...”

“Vũ Lục Hàn đang ở bệnh viện? Bệnh viện nào?”

Chu Bạch Thảo có thể nghe rõ ràng người đó hét lên trong điện thoại của Hoàng Lâm như vậy. Nàng không muốn tỏ ra vô duyên, nhưng lại tò mò tiến lên hai bước về phía cậu.

“Bệnh viện Đa khoa. Tôi hi vọng cậu sẽ cho tôi biết khi cậu liên lạc được với chị. Alo? Cúp máy rồi à...”

“Anh nói chuyện với ai vậy?”, nàng nhướn một bên mày, hỏi. Hoàng Lâm mở mục tin nhắn, chọn tên Hàm Vũ Phong và bắt đầu nhắn tin.

“Đó là em trai của Triệu Minh, Triệu Minh là bạn thân của Vũ Lục Hàn. Là cô gái anh đã từng kể, bởi trở thành nhân viên của anh nên bị anh bỏ rơi ấy... Hồi trước, có một lần cô ấy để quên điện thoại ở chỗ anh, đã mượn điện thoại em trai gọi cho anh nhờ giữ hộ để hôm sau lấy. Nhờ đó anh có số của em trai cô ấy...”

“Anh lưu cả số cơ à”, Chu Bạch Thảo có vài phần bực bội.

“Không, anh chỉ nhớ lại ngày và thời điểm để tìm ra số thôi mà”, cậu cười, “Anh có ít số lạ gọi vào máy lắm.”

“Thế cậu ta nói gì?”

“Nói rằng chuyến bay đi Anh đã delay do thời tiết ở Anh có gió to. Chị cậu ta đáng lẽ phải rời nhà lúc năm giờ, đến tận sáu giờ mới đi. Có vẻ việc delay chuyến bay đã được báo trước, tuy nhiên Vũ Lục Hàn lại không biết. Hoặc chỉ Hàm Vũ Phong và Trần Hải Minh biết rồi quyết định giờ để đón hai cô gái. Đã hơn một tiếng từ lúc Triệu Minh ra khỏi nhà, có lẽ như giờ này họ mới chỉ hoàn thành thủ tục check in sân bay. Như vậy, chúng ta có thể có hi vọng sẽ liên lạc lại được... Khoảng năm phút nữa anh sẽ gọi tiếp cho Vũ Phong...”

“Anh chắc chứ?”, Chu Bạch Thảo khoanh tay, “Năm giờ ra khỏi nhà, từ khu vực này đến sân bay mất khoảng bốn mươi phút... Nghĩa là giờ bay cũ có lẽ là sáu giờ rưỡi, tầm ấy. Chuyến bay delay, sáu giờ ra khỏi nhà... Có thể coi như bảy rưỡi bay không? Như thế chẳng phải hai mươi phút nữa họ sẽ bay à?”

Hoàng Lâm nghĩ ngợi một hồi, đưa mắt nhìn Vũ Lục Hàn. Cô vẫn ngồi thất thần trên băng ghế, nhìn chăm chăm vào phòng phẫu thuật. Vũ Lục Hàn có vẻ phờ phạc, như một người thiếu ngủ, nhiều hơn là một người bị sốc tinh thần. Vũ Lục Hàn đã không ngủ tí nào, cô cảm thấy kiệt quệ trong lúc này.

“Anh sẽ tiếp tục gọi cho đến khi nào Hàm Vũ Phong bắt máy. Chắc chắn cậu ta sẽ phải kiểm tra điện thoại bởi trước khi máy bay cất cánh cần phải tắt nguồn hoặc ít nhất chuyển qua chế độ máy bay. Em hãy ra động viên Vũ Lục Hàn, có thể dụ cô ấy ngủ một chút đi. Trông không có vẻ gì đã ngủ đủ...”

“Em hiểu rồi”, Chu Bạch Thảo nhẹ nhàng đáp lời, đi nhanh về phía Vũ Lục Hàn. Hoàng Lâm lại tiếp tục gọi, gọi xen kẽ Hàm Vũ Phong rồi đến Triệu Minh. Tên chết tiệt, lúc bình thường gọi một lần đã nghe máy. Lúc cần thiết thì gọi hoài không thèm nghe! Phải rồi, Hoàng Lâm quyết định viết một tin nhắn kể vắn tắt mọi thứ, rồi gọi đi ngay sau khi tin nhắn được gửi. Hi vọng cậu ta sẽ chú ý một chút đến số lượng cuộc gọi nhờ và đọc tin nhắn khi kiểm tra điện thoại... Quý tha ma bắt, nếu bây giờ phóng xe đến sân bay mà kịp lời được tên con lai kia về, Hoàng Lâm nhất định sẽ đi ngay lập tức! Hàm Vũ Phong đang làm gì mà không biết chuyện đã xảy ra với Vũ Lục Hàn cơ chứ? Mà, chuyện gì đã xảy ra với mẹ cô? Thư Sinh không nỡ hỏi chuyện, khi mà cô gái nhỏ còn đang mang tâm trạng tồi tệ như thế kia. Vũ Lục Hàn bây giờ đang mong manh như một ngọn cỏ dại, sẵn sàng đổ gục bất cứ lúc nào.

Một tên con trai bất ngờ chạy xộc về phía cậu. Hoàng Lâm giật mình lùi lại vài bước, nhú mày, nhận ra cậu con trai kia là em trai của Triệu Minh. Triệu Dương thở hổn hển, dường như cậu ta đã hoạt động mạnh trong vài phút gần đây, lồng ngực phập phồng hít thở.

“Đâu? Vũ Lục Hàn đâu?”, Triệu Dương tức tốc lao vào Hoàng Lâm, toan túm áo cậu. Chàng thư sinh xoay người tránh né, nhìn về phía phòng phẫu thuật. Vũ Lục Hàn đang tựa vào vai Chu Bạch Thảo, mắt nhắm

nghiên như đang ngủ. Có một cảm giác lẫn lộn hiện lên trong lòng Triệu Dương. Cậu chậm chạp tiến đến gần cô. Chu Bạch Thảo không biết cậu là ai, nhưng cũng đưa tay ra hiệu im lặng khi thấy một chàng trai tiến đến gần mình.

“Đã có... chuyện gì xảy ra?”

Triệu Minh nhìn quanh, nhìn Hoàng Lâm, nhìn Chu Bạch Thảo. Cậu nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi ở băng ghế chờ đối diện Vũ Lục Hàn, đang ngủ. Cậu chờ đợi một câu trả lời; càng im lặng, Triệu Dương càng thêm hoang mang.

“Cậu có vẻ hơi lo lắng quá mức cần thiết”, Hoàng Lâm lạnh lùng nhìn Triệu Minh, trên tay vẫn lăm lăm điện thoại và liên tục gọi vào số máy của người bạn ngoại quốc, “Chúng tôi cũng chưa rõ chuyện. Đêm qua gia đình Vũ Lục Hàn đã xảy ra chuyện gì đó vô cùng nghiêm trọng. Mẹ cô ấy đã phải nhập viện trong tình trạng nguy kịch, hiện đang trong phòng phẫu thuật. Bố Vũ Lục Hàn nói...”, Hoàng Lâm nhìn người đàn ông đang ngủ trên băng ghế, “... Mẹ Vũ Lục Hàn phải phẫu thuật ghép tim khẩn cấp, nếu không phẫu thuật, khả năng chắc chắn sẽ ra đi vào ngày mai. Ca phẫu thuật cũng chỉ đảm bảo được khả năng thành công rất nhỏ, dù bác sĩ đang phẫu thuật là người có tay nghề cực kì tốt đã được chứng nhận ở Mỹ. Cậu thấy đấy, bỗng dưng mẹ của mình gặp chuyện, không thể nào không bị xuống tinh thần. Tôi rất thắc mắc vì sao bạn trai cô ấy lại có thể yên tâm ở sân bay mà không thắc mắc gì về việc này? Chị gái cậu đi cùng bạn của tôi, liệu cậu có thể liên lạc được với chị gái mình không?”

“Tôi...”, Triệu Dương mặt trắng bệch, toát mồ hôi khi chỉ nghe được một nửa câu chuyện. Cậu thậm chí không nhúc nhích nổi, khó thở, người lạnh toát. Vương Vũ Lam, ả đàn bà kia, ả đã làm trò gì vậy? Vì sao lại ảnh hưởng đến tính mạng của mẹ cô? Có phải... do cậu tiết lộ về bệnh tình của bà, tiếp tay cho ả thực hiện kế hoạch của mình không? Chẳng phải ả đã nói sẽ không làm gì gây hại đến Vũ Lục Hàn cơ mà? ả đã nói sẽ chỉ bắt cóc cô, và cho cậu địa chỉ nơi giam giữ để cậu đến giải thoát, trở thành người hùng của cô cơ mà? Trời ơi, Vương Vũ Lam đã làm gì thế này?

“Này, cậu có nghe tôi nói gì không?”, Hoàng Lâm búng tay trước mặt Triệu Dương. Cậu có biểu hiện của một kẻ phạm tội. Dù không muốn để mình nghi ngờ cậu ta, Hoàng Lâm cho rằng biểu hiện này quá kì lạ đối với một người nghe chuyện gia đình của người khác. Trong ánh mắt là cả hối lỗi và dằn vặt. Nhưng không, Hoàng Lâm buộc lòng phải tự mình gạt đi nỗi nghi ngờ. Triệu Dương là em trai Triệu Minh - người duy nhất Vũ Lục Hàn coi là bạn. Cậu nhóc này sẽ không đời nào dám làm gì bạn thân của chị gái. Nhất là khi, cậu ta thì có gan làm được gì? Không thù không oán với gia đình họ Vũ, cậu ta đâu có lợi lộc gì khi hãm hại mẹ Vũ Lục Hàn ra nông nổi này. Người bị đau về thể xác có thể trong phút chốc không cảm nhận được gì. Nhưng Vũ Lục Hàn, và bố cô, những người bị đau về tinh thần, mãi mãi không bao giờ dứt được nỗi đau. Họ sẽ luôn bị chuyện này ám ảnh, dù mẹ cô có vượt qua được hay không. Một tai nạn? Có thể. Hoàng Lâm không thể hỏi được nhiều hơn khi Vũ Lục Hàn cùng bố đang ở trong tình trạng bị kích động như vậy. Nếu may mắn mỉm cười với họ lần nữa, nếu ca phẫu thuật thành công; có lẽ chỉ khi đó Vũ Lục Hàn mới có thể kể rõ ngọn ngành. Cậu không muốn trở thành một thám tử, nhưng rõ ràng không một người bị bệnh tim nào lại bỗng dưng lên cơn nhồi máu cơ tim mà không bị tác động. Người bị bệnh tim có thể thường xuyên bất ngờ lên cơn đau, khó thở, nhưng để đến mức nhập viện hoặc bị đe dọa tính mạng, chắc chắn phải có tác nhân từ bên ngoài. Điều gì có thể xảy đến vào lúc nửa đêm khiến một phụ nữ yếu tim thức dậy, bị nhồi máu cơ tim và nhập viện? Vì sao Vũ Lục Hàn và bố cô - chồng người phụ nữ - người đàn ông nằm ngay bên cạnh người phụ nữ ấy, lại không biết có chuyện gì xảy ra? Căn nhà nhỏ chỉ có ba người, hai người đột nhiên thức dậy và phát hiện người thứ ba đang hấp hối. Chẳng phải đó là điều cực kì bất thường ư?

Cảng hàng không quốc tế. Bấy giờ mười lăm phút. Bốn hành khách đã hoàn thành thủ tục check in, đang chờ đợi trong phòng chờ sân bay. Chỉ mười lăm phút nữa là mở cổng soát vé để xuống xe bus ra máy bay. Vương Vũ Lam bám riết lấy Hàm Vũ Phong, tuyệt nhiên lảng tránh trò chuyện cùng bạn-thân-của-Vũ-Lục-Hàn, Triệu Minh. Cô bạn Triệu Minh lấy làm lạ trước phản ứng của bạn mình, nhưng rồi tự nhủ do cô ấy quá hồi hộp trước chuyến đi nên không muốn rời xa bạn trai mà thôi. Dù sao, cũng có một chút không quen.

Điện thoại của Vũ Lam rung liên tục. ả đã vứt điện thoại của Vũ Lục Hàn chỗ chơ, lẫn lóc trên sàn nhà trong phòng cô, vì thế không thể nào rút điện thoại ra nghe vào lúc này. Khốn kiếp thật, không hiểu ai còn gọi điện vào lúc này. Biết vậy tất quách nguồn điện thoại đi như Trần Hải Minh có phải là nhanh gọn

không. Đành phải rời khỏi đây vài phút vậy. Ắ quay sang nhìn hấn, nở nụ cười tươi tắn giả tạo nhất có thể.

“Em cần đi vệ sinh một chút”, ả thỏ thẻ. Hàm Vũ Phong gật đầu, cười đáp lại nhưng không trả lời. Vũ Lam mang nguyên cả túi sách theo, bởi không thể nào rút điện thoại trước mặt hấn. Ắ nhanh chóng chạy về phía vệ sinh trong phòng chờ, trước khi hấn nảy sinh bất kì sự nghi ngờ nào.

“Thôi đi nhé!”, Trần Hải Minh huých khuỷu tay vào Hàm Vũ Phong, “Cậu làm tôi nổi gai ốc!”

“Gì chứ”, hấn bật cười. Tóc Đỏ nhìn theo hướng nhìn của hấn, gác một chân lên đầu gối.

“Từ lúc tôi gặp cậu, tôi đã đếm đủ mười hai lần cậu nhìn Vũ Lục Hàn. Tôi không nghĩ cậu là kẻ sến súa như vậy đâu...”

Hàm Vũ Phong phì cười.

“Thật à?”

“Chứ sao? Đây, tôi hiểu rằng cậu đang yêu nên cậu thích ngắm người yêu... Nhưng mà đối với kẻ chưa tìm được người yêu này thì đó là cả một sự xúc phạm về thị giác...”

“Không phải cậu đang muốn áp sát cô nàng kia à?”, hấn nhướn mày lên cười, nghiêng người nhìn Triệu Minh đang ngồi đọc sách bên cạnh Trần Hải Minh. Cậu bạn tóc đỏ khịt mũi, hắng giọng.

“Tôi muốn là một chuyện. Người ta có muốn hay không lại là một chuyện...”, rồi Tóc Đỏ lại đánh Hàm Vũ Phong một cái, “Đừng đánh trống lảng nữa, đồ khôn!”

Hàm Vũ Phong bật cười, cúi đầu xuống nhìn đôi giày Nike Jordan. Cô gái của cậu đi Vans classic. Có lẽ cô ấy quên. Tối hôm qua, trước khi chúc Vũ Lục Hàn ngủ ngon, Hàm Vũ Phong đã nói “anh hi vọng ngày mai đôi Nike Jordan mà em thích sẽ có cơ hội tỏa sáng”. Vũ Lam không thể biết được rằng, Vũ Lục Hàn chuẩn bị sẵn quần áo trong phòng riêng đôi giày được cô đặt gọn gàng trước cửa ra vào. Vũ Lam đã chọn ngay đôi Vans classic mà Vũ Lục Hàn để bên cạnh móc treo quần áo.

“Thật ra... đúng là tôi phải nhìn cô ấy, nhiều. Để chắc chắn rằng đó đúng là Vũ Lục Hàn.”

“Nói vậy là ý gì thế?”, Trần Hải Minh tặc lưỡi nhìn hấn, “Vũ Lục Hàn mới ngủ ở nhà có ba đêm thôi mà cậu đã nghi ngờ cô ấy thay lòng đổi dạ sao?”

“Không phải vậy”, hấn cười, “Cô ấy vẫn yêu tôi. Nhưng tôi có cảm giác lạ, từ lúc gặp cô ấy buổi sáng nay. Cảm giác... mơ hồ lắm. Tôi không rõ nên miêu tả thế nào... Nhưng tôi cảm giác... Vũ Lục Hàn đang không là chính mình...”

“Ý cậu là Vũ Lục Hàn căng thẳng vì chuyến đi này ư?”, Tóc Đỏ nghiêng đầu hỏi, “Tôi thấy cô ấy vẫn bình thường đấy chứ? Có điều bám cậu nhiều hơn mọi ngày thôi. Tiểu Hàn chẳng nói chuyện với tôi nhiều, Triệu Minh cũng bị lâm vào cảnh tương tự...”

“Tôi chỉ mong cô ấy không quá sợ hãi khi gặp mẹ tôi”, hấn lắc đầu, “Tối qua tôi mới cho cô ấy biết Libby sẽ đón chúng ta ở sân bay. Chỉ sợ tôi tạo áp lực cho Vũ Lục Hàn... Cậu biết đấy, cô ấy chưa gặp mẹ tôi bao giờ, chúng tôi lại mới yêu nhau không lâu. Có lẽ cô ấy lo lắng...”

“Em không biết Vũ Lục Hàn stress* cái gì”, Triệu Minh đột nhiên gấp bộp quyển sách, quắc mắt nhìn thẳng Hàm Vũ Phong, “Nhưng từ sáng đến giờ Tiểu Hàn cứ như thể không muốn nói chuyện với em. Lúc em chạy đến ôm lại còn đẩy ra nữa. Sao một người có thể hôm trước rất đáng yêu, hôm sau lại xấu tính như thế chứ? Em không muốn tỏ ra khó tính, nhưng Tiểu Hàn đang làm em rất tủi thân đấy! Có thể nào gặp người yêu một cái là quên ngay bạn bè à!”

*Có một chương mình viết ‘stress’ thành ‘street’, hiện chưa thể chỉnh sửa, mong các bạn nhắm mắt làm ngơ...

Hàm Vũ Phong yên lặng nhìn Triệu Minh, bỗng dưng trong lòng dâng lên cảm giác lạ. Quả thật Vũ Lục Hàn ngày hôm nay không giống như mọi ngày. Trần Hải Minh ít tiếp xúc nên không cảm thấy lạ, thế nhưng ngay cả Triệu Minh cũng đồng tình với hấn, Vũ Lục Hàn rất rất... có vấn đề! Không lẽ chỉ vì biết mẹ hấn sẽ đến đón ở sân bay mà lại cư xử thiếu tự nhiên như thế?

“Này, người ta bắt đầu xếp hàng qua cửa soát vé rồi kìa!”, Trần Hải Minh đột ngột lên tiếng, “Vũ Lục Hàn đi vệ sinh mà lâu thế nhỉ?”

Hàm Vũ Phong ngược lên nhìn những hành khách cùng ngồi trong phòng chờ đã bắt đầu xách hành lý và xếp thành hàng ra soát vé. Hắn nhìn đồng hồ trên tay. Vũ Lục Hàn đã rời khỏi đây hơn mười phút.

“Cậu gọi cho cô ấy đi. Tôi không biết có vấn đề tế nhị gì... Nhưng thế này là hơi lâu đấy...”, Tóc Đỏ thủ thỉ. Hàm Vũ Phong thở dài, sờ tay tìm điện thoại. Trong túi quần không có. Trong túi áo da, không có! Buồn cười thật! Hàm Vũ Phong đứng dậy nhìn quanh, bỗng dưng không nhớ nổi mình đã để điện thoại chỗ nào!

“Cậu làm gì vậy? Gọi Vũ Lục Hàn đi chứ!”

“Tôi... Cậu có nhớ tôi để điện thoại ở đâu không nhỉ?”, hắn gãi đầu, méo mó cười nhìn Tóc Đỏ. Rõ ràng khi đến sân bay, lúc xuống xe, hắn còn lôi điện thoại ra gọi cho Juliano đến mang xe về. Sau đó, vì Vũ Lục Hàn nhờ hắn xách hộ vali, hắn hai tay đều bận nên nhét điện thoại vào đâu đó... Hàm Vũ Phong nhăn mặt, nhìn Tóc Đỏ van nài:

“Cậu gọi vào số tôi có được không? Điện thoại tôi vẫn ở chế độ rung, có lẽ tôi sẽ nghe thử xem âm rung phát ra từ đâu...”

“Tôi chịu, máy hết pin rồi!”, Trần Hải Minh cần nài, “Đêm qua tôi làm mất cục sạc, chẳng phải tôi bảo cậu hôm nay nhớ mang sạc dự phòng đi cho tôi mượn còn gì! Cậu nói đã gói cẩn thận cất trong vali rồi, xuống sân bay sẽ lấy ra cho tôi, không nhớ à?”

“Chết tiệt thật...”, hắn lẩm bẩm. Rồi Con Lai đưa mắt về phía Triệu Minh, chưa kịp nói gì, cô nàng đã thở dài, rút điện thoại trong túi.

“Ấy? Gì thế này?”, Triệu Minh trợn mắt khi nhìn điện thoại, “Sao Hoàng Lâm lại gọi nhờ nhiều thế?”

“Em bảo ai? Hoàng Lâm?”, Trần Hải Minh nhảy dựng lên khi nghe thấy điều đó, “Tên này, hết tán tỉnh Vũ Lục Hàn lại tán tỉnh sang cả bạn thân... Về phải cho một trận...”, cậu lẩm bẩm. Những lời này vô tình lọt vào tai Triệu Minh. Cô nàng bất ngờ bừng bừng lửa giận.

“Ra là thế! Anh ta lỡ bỏ rồi nên bây giờ tiếc đây mà!”, Triệu Minh ‘bùng nổ’, “Bảo sao hôm qua lại hỏi thăm bọn em về chuyện đi chơi này! Sao mình còn lưu số anh ta chứ, thật là...”

Rồi cô nàng dùng dùng xóa số!

“Khoan đã, Hoàng Lâm gọi nhờ bao nhiêu lần?”, Hàm Vũ Phong đột nhiên hỏi, “Hoàng Lâm không bao giờ gọi đi gọi lại quá hai lần, chỉ gọi nhiều khi có chuyện khẩn thôi...”

“Gọi nhờ đúng hai lần thôi, anh ạ!”, Triệu Minh lớn giọng nói, “Hoặc là anh ta gọi nhầm rồi gọi lại để nói rằng mình gọi nhầm, hoặc là định bắt em ở nhà làm việc để phá bình đó! Bạn của các anh cũng thật khéo!”

Hàm Vũ Phong không nói gì. Hắn có một linh tính không tốt. Hoàng Lâm chẳng có lý gì đột nhiên gọi điện cho bạn thân của Vũ Lục Hàn, nếu chỉ đơn thuần muốn tán tỉnh. Hắn bỗng thấy bất an, trong người bực bội vì bỗng nhiên mất điện thoại. Dòng người xếp hàng đã ngày càng ngắn dần, mà Vũ Lục Hàn còn chưa chịu trở lại. Không lẽ bây giờ lại xông vào... nhà vệ sinh sân bay để lôi ra?!

“Lạ quá”, Triệu Minh lẩm bẩm, “Em trai em cũng gọi nhờ rất nhiều, bảy cuộc...”, cô nhìn sang hai chàng trai, rồi ấn nút gọi lại ngay. Máy bận.

“Không hiểu chuyện gì nữa. Gọi nhờ người ta xong rồi máy bận! Triệu Dương sáng nay phải đi thi, có việc gì mà phải gọi nhỉ?”, Triệu Minh nói với bản thân. Trần Hải Minh ngồi bên cạnh, tự dưng cũng cảm thấy căng thẳng.

“Chúng ta đang làm gì thế hả?”, Tóc Đỏ cố gắng cười, “Sao bỗng dưng lại cùng nhau chú ý vào mấy cuộc gọi thế? Kìa, đọc số đi để còn tìm điện thoại!”

Hắn tự kìm nén bản thân, đọc số điện thoại của mình và Triệu Minh bắt đầu bấm số. Chưa kịp hoàn thành dãy số, thì “bạn gái của hắn” bất ngờ xuất hiện.

“Xin lỗi mọi người!”, Vương Vũ Lam nhanh chóng cười, “Em gặp vấn đề... đèn đỏ... Nên em phải loay hoay hơi lâu...”

Một lí do nghe có vẻ hợp lí. Á thấy ba người nhìn mình, chột dạ, đơn dả chạy đến và nói lảng đi:

“Sao lại nhìn em thế? Em xin lỗi, do em không chuẩn bị tốt... Đi thôi, chúng ta trễ mất!”

“Vũ Lục Hàn, em có nhớ anh để điện thoại ở đâu không?”, hấn rất điềm tĩnh, nhìn cô gái đang vội vàng xách vali lên. Vũ Lam ngẩn người nhìn hấn, rồi méo mó cười:

“À... cái đó... lúc xách hành lí, anh đưa em cầm mà... Em cất vào túi của em rồi... Lên máy bay em sẽ đưa cho anh...”

“Cảm ơn em”, hấn nhếch môi cười như một phản xạ, “Anh cần nó bây giờ. Anh cần gọi cho Tổng Giám đốc chi nhánh ở Anh để họ chuẩn bị trước khi anh đến...”

“Thôi nào...”, Vũ Lam lấp bắp, “Anh đừng suốt ngày công việc nữa, chúng ta hãy tạm gác lại, được không? Mọi người đang chờ...”

“Mình nghĩ cậu nên để anh ấy giải quyết công việc trước”, Triệu Minh đứng dậy, xách hành lí của mình, “Mình không có ý can thiệp đâu, nhưng cậu cũng nên để ý tới người khác một chút. Đừng vì bản thân bị stress mà lơ hết xung quanh đi như vậy!”

Vũ Lam hoang mang nhìn bạn-thân-của-Vũ-Lục-Hàn, rồi lại nhìn hấn. Hàm Vũ Phong không tỏ vẻ gì nghi ngờ, hay lạnh lùng. Hấn vẫn cười rất thoải mái, một nụ cười tỏa sáng. Đành phải làm vậy. Vũ Lam gượng gạo cười mỉm, mở túi xách, tìm điện thoại của Hàm Vũ Phong mà cố không để lộ điện thoại của mình. Chẳng có ai cố nhìn vào túi ả, tốt rồi. Á lấy ra chiếc điện thoại bạc sáng của hấn, đưa cho hấn mà hai tay run rẩy.

“Anh không thấy em đeo túi sách bao giờ!”, hấn vu vơ cười, “Em biết không, anh đã tính mua ba lô đi học để tặng em, thay vì mua túi sách Louis Vuitton đấy...”

Chỉ là một câu nói đùa bình thường thôi. Vũ Lam thở ra, ngoác miệng cười lấy lệ. Những người này đang làm trò gì vậy? Chỉ còn năm phút nữa, sao còn chưa chịu lên máy bay?

Hàm Vũ Phong kiểm tra điện thoại đầu tiên. Hấn để chế độ tắt tiếng nên hoàn toàn không biết gì. Mười lăm cuộc gọi từ Hoàng Lâm. Rõ ràng linh cảm của hấn đã đúng. Tuy thế, ngoài mặt hấn không thể hiện cái gì. Có một tin nhắn. Trần Hải Minh, Triệu Minh đã kéo hành lí đi về phía cửa soát vé. Vũ Lam cũng nhanh chóng khoác tay hấn, lúc này tự mình kéo vali và có ý đưa hấn nhanh chóng bước đi.

“Để sau đi anh”, ả thăm thì, “Đến giờ ra máy bay rồi!”

“Em có vẻ háo hức hơn anh tưởng tượng”, hấn nhếch môi cười lần thứ hai, “Anh cứ lo em sẽ sợ hãi khi chuẩn bị gặp một người đàn bà ngoại quốc xa lạ, và bạn trai của bà ấy, khi đáp xuống London Heathrow...”

“Em không sợ đâu, đã có anh rồi mà”, Vũ Lam títt mắt cười. Đáp lại nụ cười ấy, hấn chỉ biểu cảm một cách máy móc. Hấn đột nhiên đứng lại, quay người đối diện Vương Vũ Lam.

“Sao thế?”, ả rùng mình, dấy lên một cảm giác lo sợ. Trần Hải Minh chỉ đứng sau một người nữa, đã cầm sẵn vé máy bay và hộ chiếu trên tay. Thế mà cậu cũng dừng lại, quay hấn người nhìn khi thấy bạn mình không đi tiếp.

Hàm Vũ Phong lại thay đổi thái độ, dịu dàng, khích lệ, đưa tay lên chạm vào má Vũ Lam. Á giật mình, nghiêng người muốn né tránh.

“Anh à, đây là sân bay đấy... Mình muộn rồi...”

“Họ có thể đợi”, hấn nói. Ngay lập tức, hấn vén một lọn tóc ra phía sau tai cô gái trước mặt mình. Trong khoảnh khắc ấy, Vương Vũ Lam biết chắc mọi thứ đã chấm dứt.

Bên tai cô gái này, hiện rõ vết xỏ khuyên.

Vương Vũ Lam run rẩy khi nhìn vào mắt hắn. Đôi mắt sắc lẹm màu nâu khói, mới giây trước còn nhìn ả vô về đầy tình cảm, sao bây giờ lại đáng sợ như vậy. Đó là cái nhìn thấu tận xương tủy, mang theo giá lạnh và một nỗi tức giận không thể nào miêu tả thành lời.

“Cô thật kinh tởm”, hắn gần giọng, không ngại ngần mang theo bao nhiêu thù hận và giận giữ. Vũ Lam khụy gối, ôm riết lấy tay hắn, không ai làm gì mà khóc lóc thảm thiết.

“Em xin lỗi, em xin lỗi, em xin lỗi...”

Ả chỉ có thể nói vậy. Trần Hải Minh đột nhiên hiểu ra vấn đề. Đến lượt cậu dùng dùng chạy đến, giằng ả ra khỏi bàn thân mình.

“Thì ra là cô? Chúa ơi, tôi không thể tin nổi! Vì sao tôi lại không nhận ra cô cơ chứ?”

Hàm Vũ Phong hận mình không thể đánh phụ nữ. Bàn tay hắn nắm chặt giận giữ. Hắn giận chính bản thân mình không nhận ra sự đổi trắng thay đen tráo trộn này sớm hơn. Hận bản thân đã hôn ả, ôm ả, dịu dàng với ả, người đánh lẽ ra phải là Vũ Lục Hàn. Vì sao đến hắn cũng bị đánh lừa? Thật là một cú lừa ngoạn mục! Nếu không phải vì ả đột nhiên vắng mặt quá lâu, đến bao giờ hắn mới nhận ra điều ấy?

“Vũ Lục Hàn đâu?”, hắn hít vào một hơi đầy không khí để không mất bình tĩnh, nhưng giọng hắn vẫn run lên và đáng sợ. Vũ Lam quỳ xuống khóc, chỉ lắc đầu, và xin lỗi.

“Cô im đi! Vũ Lục Hàn đâu rồi?”

Biểu hiện của ả chỉ khiến hắn càng thêm giận giữ. Hắn lao đến, ấn thẳng Vũ Lam vào bức tường cạnh đó với sức mạnh của lòng oán hận, “Cô đã làm gì Vũ Lục Hàn?”

“Vũ Lục Hàn, Vũ Lục Hàn...”, Vương Vũ Lam đột nhiên bật cười, bao sự sợ hãi, hối lỗi vừa rồi không đâu bay biến hết, “Anh một câu Vũ Lục Hàn, hai câu Vũ Lục Hàn, nhưng ngay cả tôi đóng giả Vũ Lục Hàn từ sáng đến giờ, anh còn không biết. Anh là bạn trai tốt quá nhỉ?”

Vương Vũ Lam mĩa mai hắn. Tóc Đỏ bùng lên một ngọn lửa, xắn tay áo định xông tới: “Để tôi cho cô ta một trận!” - Ai ngờ chạy được hai bước thì Triệu Minh giữ lại. Cô nàng Chủ tịch tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng phần nào đoán ra kẻ vẫn lén lút đi gặp em trai mình, nay đã ở kia, giả danh bạn cô từ sáng đến giờ. Chính cô cũng muốn biết ả đã làm gì Vũ Lục Hàn, chỉ e rằng ả không chịu nói với thái độ như vậy. Đây cũng là lần đầu tiên Triệu Minh nhìn thấy người luôn điềm tĩnh như Hàm Vũ Phong, khi nổi giận lại đáng sợ đến vậy. Dù chỉ đứng nhìn và không thể can thiệp, Triệu Minh cũng không nén nổi bị rùng mình.

“Tại sao? Tại sao hả?”, hắn rít lên, uy hiếp ả bằng sát khí đang tỏa ra quanh mình. Vũ Lam trong lòng cực kỳ sợ hãi, tim đập mạnh, hơi thở dồn dập, nhưng vẫn cố trấn tĩnh nhìn hắn, tỏ ra không vừa.

“Tôi đã cho cô mọi thứ cô cần. Cô còn muốn gì ở tôi?”, hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt ngơ ngẩn của Vũ Lam, tự cười mình bấy lâu nay lại không nhìn ra bản chất của cô gái này,

“Tôi muốn anh. Tôi muốn anh!”, Vũ Lam bắt cần hét lên thật lớn, “Tôi biết anh vẫn yêu tôi. Tôi biết anh chỉ yêu cô ta vì cô ta giống tôi mà thôi. Tôi biết hết! Vì sao anh lại dày vò tôi như thế? Đồ khốn!”

“Cô nhầm rồi”, hắn nhếch môi cười. ả ớn lạnh. Thà rằng không có nụ cười ấy, ả còn cảm thấy dễ chịu. “Vũ Lục Hàn không giống cô. Vũ Lục Hàn không có điểm nào giống cô hết. Cô, đừng nghĩ rằng mình có thể sánh được với Vũ Lục Hàn dù chỉ một chút! Cô, không bao giờ bằng được người tôi yêu...”

Vũ Lam trợn mắt. Một gương mặt đàn bà đáng sợ.

“Cruella de Vil sẽ phải gọi con mụ này bằng cụ!”, Trần Hải Minh không kiêng nể, nói lớn, “Cô giấu Vũ Lục Hàn đi đâu rồi? Tôi sẽ truy tố cô vì tội bắt cóc đấy, mụ già ạ!”

“Anh câm đi!”, Vũ Lam quay phắt sang, hét lên với Tóc Đỏ, “Loại đàn ông như anh đừng mơ nói chuyện với tôi!”

“Vũ Lục Hàn ở đâu?”, hắn đã hết kiên nhẫn, không ngại ngần một lần nữa dí Vương Vũ Lam vào bức tường đá. Làm náo loạn sân bay là điều hắn không hề muốn. Nhưng dù bảo vệ sân bay có đến lời hắn đi, hắn

nhất định phải làm cô ả khai ra bằng được, ả đã làm gì Vũ Lục Hàn. Vũ Lam chậm rãi quay đầu nhìn hần, không vừa, cũng nhếch môi lên cười với hần.

“Con bạn gái yêu quý của anh, giờ này chắc đang chết rũ ở cái bệnh viện nào rồi! Well played...”

Hàm Vũ Phong rụng rời chân tay, ngay lập tức quay đi, chạy thật nhanh về phía cửa ra sân bay. Vương Vũ Lam khụy gối, trượt xuống khỏi bờ tường, người đau ê ẩm. Hàm Vũ Phong làm ả đau. Làm ả rất đau. Hần đã thay đổi rồi! Ngày trước, James của ả chưa bao giờ dám làm đau ả, dù chỉ một chút. James của ả cũng chưa bao giờ dám nói với ả những điều không thật như vậy! Không thể, không thể nào! Đã đi xa đến mức này rồi, không thể nào chịu bỏ cuộc như vậy!

“Đi tìm luật sư đi, Cruella”, Trần Hải Minh mặt đỏ như gấc vì giận, nhưng lại giữ được thái độ rất chừng mực, “Tôi nhất định sẽ dìm cô xuống đáy, để cô sống, nhưng phải xin được chết!”

“Mày hãy về lo rửa chân cho mẹ mày đi”, Vũ Lam đưa mắt về phía Trần Hải Minh, sự căm hận hiện rõ trong đáy mắt. “Không có việc gì Vũ Lam này không dám làm!”

“Được rồi, để xem cô làm được gì”, Tóc Đỏ ngồi xổm nhìn ả, cười khẩy, “Để đi đến nước này, trong tay cô đã không còn gì nữa rồi...”

“Mày...”

“Anh xin lỗi, Triệu Minh”, Tóc Đỏ đứng dậy, quay lưng đi như chẳng có ai ở đó, “Anh nghĩ anh đã mất hết điểm trong mắt em với màn kịch vừa rồi... Dù sao thì, hôm nay có lẽ phải hoãn chuyến đi Anh lại thôi...”

“Không... không sao”, Triệu Minh đáp, vẫn còn liếc mắt nhìn Vũ Lam. ả như một bệnh nhân điên dại, mái tóc rũ rượi, khuôn mặt đỏ bừng, nhếch nhác và nhem nhuốc vì nước mắt, quần áo xộc xệch, ngồi bệt xuống và thở hổn hển. Có một vài vị khách nhìn theo bàn tán. Trần Hải Minh từ chối sự can thiệp của các nhân viên sân bay, cứ như vậy xách hành lí của hần, của mình, kéo tay Triệu Minh bỏ về một mạch.

Vũ Lam nhìn theo những bóng người vừa đi, uất ức gào lên một tiếng. ả không thể làm gì được họ. ả không thể làm. Tất cả, tất cả bởi vì ả đã sơ suất trong vài phút. Đồ bể, đồ bể hết rồi...

Vũ Lam chạy nhanh vào vệ sinh sân bay, chui vào một buồng khóa kín rồi móc ngay điện thoại. Là số điện thoại ả không bao giờ lưu, nhưng lại ghi nhớ những số cuối.

“Gọi làm cái gì thế hả, đồ điên điên!”, ả quát ngay vào điện thoại, bởi đầu dây bên kia chính là Triệu Dương.

“Bà đã làm gì vậy?”, Triệu Dương gào lên, “Tại sao bà lại làm trò tiểu nhân, vô đạo đức như thế? Bà đã làm gì gia đình Vũ Lục Hàn?”

“Thằng điên!”, ả rít lên, “Cậu muốn cái gì? Tôi giúp cậu giữ chân con bé đó ở nhà, cậu còn hạch sách gì tôi nữa? Để tôi yên, chúng ta cắt đứt quan hệ!”

“Bà mới là đồ điên!”, Triệu Dương không ngần ngại quát thẳng, “Bà có biết mẹ Vũ Lục Hàn đang đối mặt với cái chết không? Bà đã giở trò gì? Bà đã làm gì?”

“Đừng gọi một quý cô là bà, thưa Quý ngài Bú Sữa Mẹ!”, Vũ Lam khoanh tay, biểu hiện khinh miệt, “Thứ nhất, chính cậu là người lấy trộm chìa khóa nhà của cô ta, và mang đi làm một chìa giống hệt để trao cho tôi. Thứ hai, tôi không làm gì cô ta, hay bà già của cô ta. Là người tôi thuê đến bắt cóc cô ta, vô tình bị bà già đó nghe thấy tiếng động, mò ra nhìn, người của tôi đành phải dọa bà ta để còn thuận đường bỏ chạy, ai bảo tìm bà ta quá yếu, lại còn thò ra ngoài vào ban đêm! Này, cậu nhớ kĩ cho tôi, cậu gián tiếp tiếp tay cho kẻ lạ vào nhà cô ta dọa chết bà già nhà đó, cậu đừng hòng đổ hết tội cho tôi! Thôi cái trò đạo đức giả đó và tập trung làm anh hùng đi! Đến khi bà già đó mất, cô ta sẽ cần ai đó ôm để mà khóc đấy!”

“Bà... bà điên rồi!”, Triệu Minh lạc cả giọng. Vũ Lam vì thế biết chắc ả đã uy hiếp được một tên con trai non nớt.

“Khi nào sang Anh, tôi sẽ liên lạc với cậu. Này, cậu nhóc, cứ tin vào tôi. Cậu sẽ phải cảm ơn tôi đấy...”

“Bà thật bệnh hoạn!”

“Tôi ư? Ôi Chúa ơi...”, Vũ Lam phá lên cười, “Tôi chỉ thấy tôi là một kẻ có mục tiêu, và biết cách hoàn thành mục tiêu của mình thôi... Còn cậu, đến theo đuổi cũng vụng về. Chẳng trách cô ta nỡ con mắt cũng chẳng thèm liếc...”

“Tôi... tôi sẽ báo cảnh sát... Bà đã phạm vào tội Ngộ sát, bà biết không?”

Ả bật ra tràng cười sảng khoái nhất trong đời.

“Nói chuyện với cậu vui thật... Đừng quên, tôi vẫn còn nhiều cách để đổ hết tội lỗi lên đầu cậu đấy... Cậu chưa là gì để đe dọa được tôi đâu! Và nữa, đi về học lại Luật đi...”

“Bà...”

“Nào nào, cậu em trai bé bỏng đừng để chị gái mình lo lắng”, ả chu môi lên hôn gió, nhìn nhanh giờ trên điện thoại, “Cậu lấy của tôi sáu phút đồng hồ quý giá rồi... Này, tôi sót tiền điện thoại hộ cậu đấy... Thi tốt nhé, thay mặt Vũ Lục Hàn gửi chàng trai friendzoned tội nghiệp vài ngàn nụ hôn...”

Không để Triệu Dương có cơ hội nổi khùng, ả đã nhanh chóng tắt máy, không giấu nổi nụ cười mãn nguyện. ả thông thả bước ra khỏi buồng vệ sinh, soi gương, tự gửi cho mình nụ hôn gió, quyết định lấy mascara trong túi và đánh một chút cho hàng mi thêm dày.

“Vũ Lục Hàn ạ, cô may mắn có gương mặt giống tôi nên xinh đẹp... Nhưng lại quá ngược đãi gương mặt này, trong khi James là người yêu cái đẹp.. Chà...” , ả lẩm bẩm, hài lòng nhìn ngắm mình trong gương lần cuối, “Cứ ở đó với Quý ngài Bú Sữa Mẹ nhé. Cảm ơn vì đã tặng lại Hàm Vũ Phong cho tôi...”

Ả quay người một cách duyên dáng, ngân nga một bài hát khi đẩy cửa bước ra ngoài.

96. Untitled Part 96

“Đến ngay bệnh viện Đa khoa. Vũ Lục Hàn gặp chuyện rồi.”

Tin nhắn của Hoàng Lâm chỉ vắn vắn hai câu, nhưng đủ khiến Hàm Vũ Phong cảm thấy sụp đổ. Chiếc xe hần đỗ ven đường vào sân bay vẫn còn, Julianov vẫn chưa đến nơi để nhận xe. Hần điên cuồng nhảy vào xe, phóng đi như một chiếc xe điên. Trần Hải Minh đến sau, chỉ kịp nhìn chiếc xe vụt qua trước mặt. Cậu thở dài, lẩm bẩm:

“Biết vậy không đi xe nhà nữa, tự đi cho rồi...”

Rồi cậu vẫy một chiếc taxi và quay sang nhìn Triệu Minh.

“Em có thể cho anh xin một cú điện thoại được không?”

“Không vấn đề gì.”

Cầm điện thoại của Triệu Minh trong tay, Trần Hải Minh gọi ngay cho Hoàng Lâm.

“Này, có chuyện gì thế?”, Tóc Đỏ hỏi ngay khi nghe tiếng cậu. Cùng lúc chiếc taxi đến, cậu mở cửa cho Triệu Minh, một tay xách hành lí cùng tài xế chất lên cốp xe, “James hả? Tên đó phóng đi như một thằng điên rồi. Chẳng hiểu đi đâu... Bệnh viện á? Chúa ơi, ở chỗ tôi vừa xảy ra một chuyện điên rồ... Được rồi, tôi và Triệu Minh đang về, chúng tôi đến đây. Để ý nhé, James đang đến đây... Okay, bye.”

“Đến bệnh viện Đa khoa, cảm ơn”, Trần Hải Minh nói khi nhảy vào trong xe. Triệu Minh ngồi bên tròn mắt ngạc nhiên, hoang mang hỏi:

“Đã có chuyện gì xảy ra thế? Vũ Lục Hàn đâu anh?”

“Trong bệnh viện.”

Hàm Vũ Phong quả thật lái xe như một kẻ điên, sau khi dừng xe trước cổng bệnh viện cũng cầm đầu lao thẳng vào.

“Cho hỏi có bệnh nhân họ Vũ nào nhập viện hôm nay không?”, hần tức tốc quát hỏi các cô y tá trực ban, khiến các cô rối lên và cuống cuống giở sổ sách, chẳng còn thời gian ngẩng nhìn hần hay thắc mắc về một người nước ngoài nói tiếng nước mình.

Ngay khi hần nghe thấy tên mẹ Vũ Lục Hàn, hần quên cả cảm ơn chạy ngay đi sau khi nghe chỉ dẫn. Hần thầm cảm ơn Thượng Đế khi không phải nghe tên Vũ Lục Hàn, tuy nhiên cùng lúc lo lắng, không rõ bệnh tình của bà Vũ là gì. Hần chẳng có đủ kiên nhẫn để đợi thang máy, chạy bộ bốn tầng lầu và hai hành lang dài để rồi thở hổn hển trước phòng phẫu thuật. Cô ấy kia rồi, hần đau xót, Vũ Lục Hàn của hần kia rồi. Cô đang mệt mỏi tựa vào vai Chu Bạch Thảo, thiêm thiếp ngủ; đối diện ghế chờ của cô là bố cô, người vắn gục đầu ngủ, và cạnh ông là em trai của Triệu Minh. Hoàng Lâm là người đầu tiên nhìn thấy hần. Cậu đứng tựa lưng vào tường, điện thoại còn cầm trên tay, bước ngay về phía hần.

Hần chưa kịp lên tiếng đã nhận ngay một cú đấm của Hoàng Lâm. Thẳng và dứt khoát. Mũi hần bị rách, rỉ ra một chút máu và sưng lên ngay lập tức.

“Này, anh làm gì thế?”, Chu Bạch Thảo hét ầm lên, vô tình khiến Vũ Lục Hàn thức dậy. Bộ dạng của cô vô cùng đáng thương, mắt hoeo đỏ, phờ phạc, lơ đãng, mệt mỏi. Cô chậm chạp nhìn quanh, nhận ra sự có mặt của Triệu Dương. Và tất nhiên, cô nhận ra hần.

“Không sao...”, hần chống tay vào tường sau cú đánh, đưa mắt tìm cô. Khi Hàm Vũ Phong nhìn vào mắt cô, hần nhận ra cả hần và cô đều đang trải qua cùng cung bậc cảm xúc.

Vũ Lục Hàn thấy hần, òa khóc. Cô chạy thẳng về phía hần, nức nở nhìn vết thương trên khoeo môi hần, lúng túng tìm giấy ăn quanh các túi áo để lau đi chút máu bị rỉ ra. Hành động của cô chỉ khiến hần càng thêm xót xa. Hần ngay lập tức ôm cô, cả cơ thể to lớn run lên, Vũ Lục Hàn có thể khẳng định, hần khóc!

“Anh xin lỗi...”, hần thì thầm bên tai cô, “Anh xin lỗi em, anh đến muộn quá...”

Vũ Lục Hàn lắc đầu, sụt sịt, nấc lên và ôm ghì lấy hần. Nhìn thấy hần là cả một niềm an ủi rất lớn đối với cô. Cô không cần biết hần vì sao lại đến muộn, cô cũng không cần biết số phận của chuyến bay nữa. Cô chỉ cần cuối cùng hần vẫn ở đây, bên cạnh cô, vậy là quá đủ rồi.

“Làm gì mà không nghe máy vậy?”, Hoàng Lâm sa sầm mặt mày, nhìn hần hung dữ hỏi. Hần liếc sang cậu, nhưng không đáp.

Hàm Vũ Phong khiến không khí trùng hần xuống, tuy vậy lại giúp tâm trạng của Hoàng Lâm tốt hơn. Cậu cảm thấy, đúng là chỉ có mình hần mới trấn an được Vũ Lục Hàn. Chỉ đến khi hần xuất hiện, Vũ Lục Hàn mới hoàn toàn bình tĩnh. Cô đã không khóc trước mặt ai suốt mấy tiếng đồng hồ cậu và Chu Bạch Thảo ở đây. Thế mà khi hần xuất hiện, cô không kiêng dè òa lên khóc và chạy ngay tới chỗ hần. Quả thật, Vũ Lục Hàn và Hàm Vũ Phong, tuy quen nhau và yêu nhau không dài, nhưng họ như có một sợi dây gắn kết với nhau từ trước. Hoàng Lâm bất giác đưa mắt nhìn Chu Bạch Thảo như một phản xạ. Nàng quay mặt nhìn vào phòng phẫu thuật, không hề tỏ ra khó chịu, hay buồn rầu. Cậu chậm chạp đi đến và ngồi xuống cạnh nàng. Hoàng Lâm cảm thấy, cậu và Chu Bạch Thảo, cũng đang trải qua những cảm giác giống nhau.

“Tiểu Lục...”, Triệu Dương rụt rè đứng dậy. Cậu run rẩy, từ lúc nghe xong điện thoại của Vũ Lam, thậm chí đứng không vững. Hàm Vũ Phong nhìn cậu, ánh mắt bao hàm một sự uy hiếp không lời. Triệu Dương chột dạ, không dám tiến lên, cũng không dám nói thêm điều gì. Thù nhận ư? Làm sao cậu dám thù nhận? Không đời nào cậu để cho ả Vũ Lam đổ hết tội lên mình, cậu phải làm gì đấy... Nhưng phải làm gì, ngoài việc thù nhận tất cả? Họ, tất cả những người có mặt ở đây, sẽ không đời nào hiểu cho cậu. Không bao giờ!

Ngay sau khi Triệu Dương hạ quyết tâm, tiến lên vài bước, hai người khác lao về phía họ. Trần Hải Minh nhìn quanh, nhìn Vũ Lục Hàn, nhìn Hoàng Lâm, nhìn Chu Bạch Thảo. Triệu Minh đầu tiên nhìn thấy em trai mình, sững sờ đứng lại. Em trai cô nhìn thấy chị gái, cũng bàng hoàng không nói nên lời. Thật khéo đùa, lúc này, cậu không thể nào thù nhận được điều gì nữa!

“Sao em lại ở đây? Em cần phải thi cơ mà?”, Triệu Minh tỏ ra gay gắt với em trai. Hóa ra, Hoàng Lâm và em trai cô ở cùng một chỗ. Chẳng trách cả hai lại cùng lúc gọi điện cho cô.

“Em... em nhận được tin... nên em...”

“Đây không phải việc của em!”, Triệu Minh nghiêm khắc quát mắng, “Em đã nghĩ cái gì mà dám bỏ thi đến đây? Em muốn chứng tỏ cái gì thế?”

“Đừng mắng nữa, Triệu Minh”, Hoàng Lâm đột ngột ngắt lời, “Tôi không biết cậu ta phải đi thi nên mới nói cho cậu ta biết. Tôi xin lỗi...”

Triệu Minh nóng giận khi nhìn thấy chàng Thư Sinh ngồi ở đấy, bên vệt em trai mình. Cô không thêm đáp lại, chạy gần về phía Vũ Lục Hàn, nhìn trạng thái của cô, rồi quay sang phần nộ hỏi tất thấy người hiện đang có mặt trước phòng phẫu thuật này.

“Có chuyện gì đã xảy ra? Vì sao Vũ Lục Hàn lại ra nông nổi này? Ai đó làm ơn cho tôi biết được không?”

“Mình không sao...”, Vũ Lục Hàn rời khỏi vòng tay của hắn, ôm lấy cánh tay Triệu Minh và tha thiết nhìn cô bạn, “Em trai cậu, anh Hoàng Lâm, chị Bạch Thảo, đều quan tâm đến gia đình mình nên mới ở lại với bố và mình... Đừng trách mọi người...”

“Cậu gặp chuyện gì vậy?”, Triệu Minh bỗng dưng mắt cũng đỏ hoe, “Mình xin lỗi, mình không để ý đến cậu, mình không biết chuyện gì đã xảy ra...”

“Là tai nạn thôi...”, cô sụt sùi trả lời, “Anh Từ Thiên đang phẫu thuật ghép tim cho mẹ... Anh ấy nói nếu không nhanh chóng phẫu thuật, mẹ sẽ ra đi... vào sáng mai...”, Vũ Lục Hàn lại rơi nước mắt khi nhắc đến chuyện đó. Cô đã căng thẳng suốt ba tiếng đồng hồ, không dám nghĩ đến trường hợp tệ nhất. Bởi chỉ cần nghĩ tới, là cô lại không thể kìm lòng mà bật khóc.

Hàm Vũ Phong lặng im nhìn cô gái của mình đang khóc trên vai Triệu Minh. Não bộ của hắn bắt đầu hoạt động. Mẹ cô mới ra viện một tuần trước, khi ấy Từ Thiên còn nói tim mẹ cô dù yếu nhưng đã phục hồi, chỉ cần đừng làm gì kích động, mẹ cô sẽ dần trở về trạng thái như trước. Ngày cuối đó, Từ Thiên còn rất cẩn thận kê đơn thuốc tốt, dặn dò kỹ lưỡng để đảm bảo mẹ cô hoàn toàn chấm dứt cơn đau. Không có lý gì, chỉ một tuần sau, bà Vũ lại có thể tệ đến mức cần phải ghép tim khẩn cấp. Hắn nhìn Vũ Lục Hàn một lần nữa, rồi lại nhìn bố cô đang khổ sở trong giấc ngủ mệt mỏi. Hai bố con họ Vũ đều mặc đồ ngủ ở nhà, xuề xòa hết mức có thể. Hắn khẳng định, hai bố con đều phải phát hiện ra mẹ trong hoàn cảnh bất ngờ, không chuẩn bị được gì, đến mức chỉ có đợi xe cấp cứu rồi cùng lên xe. Vũ Lục Hàn khả năng cao phải ở trong viện từ đêm hôm qua... Hắn nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là gần tám rưỡi sáng. Lúc này, khi hắn hỏi về các bệnh nhân họ Vũ nhập viện trong ngày, các y tá chỉ nêu tên ba người. Vậy là tính đến thời điểm này, từ mười hai giờ đêm qua đến tám giờ sáng nay có ba bệnh nhân nhập viện cùng mang họ Vũ, một trong số đó là mẹ Vũ Lục Hàn. Sáng nay, hắn gọi cho cô lúc năm giờ sáng, và có người bắt máy. Nếu sau năm giờ sáng, mẹ Vũ Lục Hàn gặp chuyện, cô và bố cùng nhau đưa mẹ đi viện, không thể nào lúc này lại đang phẫu thuật. Trước khi đưa ra phương án ghép tim, bác sĩ phải khám tổng quát để đi đến nhận định về bệnh tình; chưa kể không phải lúc nào cũng có người hiến tim sẵn sàng phù hợp với cơ thể người nhận. Có những ca ghép tim, bệnh nhân phải đợi đến hàng tháng trời mới tìm được trái tim phù hợp. Nếu năm giờ Vũ Lục Hàn cùng bố đưa mẹ vào viện, nhất định lúc này mẹ cô còn đang nằm giữa ranh giới sống và chết. Từ Thiên dù có gọi đến mấy, mà không có trái tim, anh cũng không thể nào thực hiện phẫu thuật.

Hắn đột nhiên liên hệ với Vương Vũ Lam. Phải rồi, hắn đã đến tận nhà để đón người yêu. Hắn không dùng xe lúc nào trên đường, cũng không rời Vũ Lam - hay nói chính xác, Vũ Lam không hề rời đâu xa khỏi hắn khi đặt chân đến sân bay - trừ lúc đi gọi điện thoại. Vũ Lam hoàn toàn không có cách nào khác để tráo đổi bản thân với Vũ Lục Hàn, ngoài duy nhất một cách, chính là “rời khỏi nhà cùng Hàm Vũ Phong”. Nếu người hắn đón sáng nay là Vũ Lam, hoàn toàn có khả năng kể trả lời cú điện thoại lúc năm giờ sáng từ hắn, cũng là ả. ả có thể vào phòng Vũ Lục Hàn, mang đi hành lý và sử dụng điện thoại của cô. Như thế, ả hẳn đã phải đẩy nhà họ Vũ đi ra khỏi nhà từ trước năm giờ sáng. Nếu là trước năm giờ sáng, thì khả năng lúc này đang phẫu thuật có độ chính xác khá cao. Hắn thấy ngọn lửa giận dữ đang âm ỉ trong lòng mình. Vương Vũ Lam. Vương Vũ Lam đề tiện. Chắc chắn, sự việc đi đến mức này là trò của ả. Hắn rùng mình, ghê tởm chính bản thân đã từng yêu thương một cô gái có tâm địa ác độc như vậy. Xét cho cùng, hắn từng rung động và xót xa cho một cô gái không nhận được tình yêu, sự giáo dục đầy đủ của trường học, của cả bố và mẹ. Đến bây giờ, hắn lại thấy ghê sợ cho cô gái không được trường học giáo dục, không được bố mẹ quan tâm. Hắn bất ngờ không hiểu vì sao năm ấy Vũ Lam lại có thể vào được Học viện Kinh tế Chính trị London, nơi có điểm đầu vào cao nhất nhì thủ đô Anh Quốc. Hắn là người dễ dàng để cho lòng mình tan chảy trước những số phận không may mắn. Phải thôi, hắn là người đầu tiên chịu lỗ để cho người nghèo,

người vô gia cư, người thất nghiệp khắp nơi có chỗ ăn, chốn ở, nơi làm việc ổn định. Hắn đương nhiên nghe thấy Vũ Lam kể về cuộc sống nhưng lựa không có tình yêu của mình, trong lòng vừa thương xót, vừa rung động. Hắn đã đồng cảm vì hắn cũng không được bố yêu thương, hắn thậm chí căm ghét những kẻ ngoại tình cũng vì bố. Hắn cứ ngỡ rằng, Vũ Lam dù lớn lên không được giáo dục, yêu thương cũng phải thay đổi bởi tình yêu của hắn. Vậy mà, lúc này nhìn lại, hắn nhận ra rốt cuộc Vũ Lam vẫn chỉ là Vũ Lam mà thôi.

Hàm Vũ Phong không nói một lời, quay lưng đi, gọi điện cho cô thư kí người Anh.

“Ronnie, làm ơn hãy liên lạc với chi nhánh Anh quốc, thông báo hoãn cuộc họp ngày hôm nay”, hắn ra lệnh, “Sau đó, tôi yêu cầu đích thân cô đến gặp giám đốc mảng nhà ở, mang đến cho tôi bản hợp đồng mua căn hộ ở khu A’s Mart Royal, căn hộ 1505. Đúng vậy, đặt trên bàn làm việc của tôi... Nếu còn thời gian, hẹn gặp cho tôi luật sư Hà càng sớm càng tốt. Cảm ơn, Ronnie.”

Hắn ngắt máy, tiếp tục gọi đến một số điện thoại đường dài.

“Mommy?”

Hắn chỉ mới nói vậy, bên kia đã thở dài.

“Con không đến được, đúng không?”, Libby với chất giọng đặc Anh buồn bã, “Mẹ đã tính nếu giờ này con không gọi, nghĩa là con đã lên máy bay...”

“Sorry, Libby”, hắn thì thầm, “Có chuyện đột xuất xảy ra, con chưa thể đi vào lúc này được...”

“Chuyện gì vậy? Công việc gặp trục trặc à?”

“Công việc chỉ là chuyện nhỏ thôi”, hắn thở dài, “Gia đình bạn gái con gặp chuyện. Con phải giải quyết việc ở đây trước khi đi..”

“Jesus! Mọi việc vẫn ổn chứ?”, bà Adam thốt lên lo lắng, “Con hãy nói lại rằng mẹ rất muốn đến đó, nhưng còn Will...”

“Mẹ đừng lo. Mọi việc vẫn trong tầm kiểm soát của con.”

“Vậy hãy cẩn trọng. Mẹ sẽ đợi!”

“Okay. Take care, Libby”, hắn mỉm cười trước nụ hôn gió của mẹ rồi tắt máy.

Mọi chuyện đã từng nằm trong tầm kiểm soát của hắn, cho đến khi hắn lơ là và làm hỏng tất cả.

Bây giờ là lúc, hắn cần phải trả mọi thứ về nơi vốn dĩ của nó.

Mười hai giờ trưa. Bầy tiếng đã trôi qua.

Những người đang chờ đợi trước phòng phẫu thuật vô cùng căng thẳng. Hắn mua đồ ăn về cho bố cô, và cho cô, nhưng chỉ thuyết phục được ông Vũ ăn một chút. Vũ Lục Hàn quá mệt mỏi và sợ hãi, tựa vào Triệu Minh và lắc đầu trước mọi thứ. Triệu Dương cũng loay quanh ở đó, lòng sôi như lửa đốt, dằn vặt, không dám lên tiếng, và cũng chẳng muốn rời đi. Chị gái cậu đã không nói với cậu thêm một lời từ lúc họ gặp nhau. Hoàng Lâm và Chu Bạch Thảo cũng thay nhau ngồi bên cạnh ông Vũ, trấn an tinh thần ông và trò chuyện để ông vui bớt tuyệt vọng. Trần Hải Minh thỉnh thoảng lại đưa Triệu Minh một lon trà gừng, và cô nàng cũng lặng lẽ nhận lấy. Tất cả đều dẹp công việc của mình sang một bên, và dồn hết tâm trí vào phòng phẫu thuật đang sáng đèn.

“Một ca phẫu thuật ghép tim bình thường sẽ kéo dài từ bốn đến mười tiếng”, hắn đã nói thế, “Khi ghép tim hoàn thành, còn phải quan sát xem cơ thể có phẩy bỏ quả tim mới hay không.”

“Sao cậu lại biết những điều ấy?”, Hoàng Lâm hỏi.

Hắn nhìn Vũ Lục Hàn, im lặng một hồi, vẫn quyết định nói, “Ông tôi đã mất vì cơ thể phẩy bỏ trái tim mới. Ông không tìm được tim thích hợp để ghép nữa.”

Không khí im lặng đôi chút. Vũ Lục Hàn âm thầm chạy đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng đứng tựa vào tường và luồn những ngón tay mình vào bàn tay to lạnh lẽo của hắn. Hàm Vũ Phong vòng tay qua ôm lấy vai cô, để cô tựa đầu vào vai mình.

Vào giây phút đèn phòng phẫu thuật vụt tắt, những người đang chờ đợi dường như thấy tim mình ngừng lại. Cánh cửa mở ra. Từ Thiên hiện ra đầu tiên, anh chậm rãi tháo khẩu trang phẫu thuật. Anh nhìn tất cả với ánh mắt không lời, và dừng lại ở Vũ Lục Hàn. Ông Vũ là người đầu tiên lao về phía anh. Và Vũ Lục Hàn cũng chạy đến.

“Thế nào rồi cháu? Vợ tôi đâu?”, ông Vũ run lấy bầy gắng hỏi, cố gắng đoán tâm trạng của Từ Thiên qua ánh mắt nhưng không thể đọc được. Vũ Lục Hàn bắt đầu lo lắng, Từ Thiên không thể im lặng như vậy để dọa mọi người được...

“Mẹ em đâu rồi?”, cô mếu máo túm lấy tay anh. Đến lúc này, đôi mắt anh se lại. Một nỗi tuyệt vọng ngập tràn trong giọng nói của chàng bác sĩ trẻ, anh nắm chặt lấy tay ông Vũ, chực ôm ông vào lòng.

“Cháu xin lỗi...”

Giây phút ấy, tưởng chừng tất cả đã sụp đổ với Vũ Lục Hàn. Hàm Vũ Phong ngay lập tức chạy đến bên cạnh cô, nhìn thẳng vào mắt Từ Thiên và cúi gập người:

“Tại sao?”

“Trái tim mới không thể điều hòa nhịp đập...”, Từ Thiên đau khổ giải thích, “Sau khi ghép tim được mười lăm phút, tim ngừng đập hoàn toàn. Chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng không thể lấy lại nhịp tim được nữa...”

Vũ Lục Hàn òa lên khóc nức nở. Bên cạnh cô, bố cô cũng như người mất hồn, đôi mắt hoe đỏ rỉ ra hai hàng nước mắt. Triệu Minh và Chu Bạch Thảo liền chạy đến đỡ lấy bố cô. Không khí nặng nề bao trùm lên tất cả. Hàm Vũ Phong ôm chặt Vũ Lục Hàn, lắng nghe tiếng khóc của cô mà trong lòng sôi sục.

Mới một tuần trước, hắn còn được thấy đôi mắt lấp lánh hạnh phúc của mẹ cô, nhìn con gái bà ở bên cạnh hắn. Mới một tuần trước, mẹ cô còn nắm chặt tay hắn, vui vẻ nói “vậy là bác yên tâm giao con gái lại cho cháu rồi”. Hắn không thể tin, người phụ nữ ấy chưa nhìn thấy con gái yên bề gia thất đã vội ra đi. Hắn đột nhiên trong lòng náo nức. Chưa khi nào trong đời, hắn thấy đau xót nhiều đến vậy.

Triệu Dương bàng hoàng nhìn các y tá đẩy xe chở mẹ Vũ Lục Hàn ra khỏi phòng mổ. Người phụ nữ cậu chưa một lần gặp trong đời, nay nằm im lìm như đang ngủ, gương mặt thanh thản trái ngược hoàn toàn với khung cảnh tang thương lúc này. Vũ Lục Hàn và bố cô chỉ biết ôm lấy người phụ nữ của họ và khóc. Chu Bạch Thảo và Triệu Minh cũng không thể kiểm soát, run lên để kìm nén những cơn nấc của họ. Hoàng Lâm, hay Trần Hải Minh, cũng chỉ có thể xoa dịu cho các cô gái bằng những cái vỗ về an ủi, nhưng chính họ lại dễ cảm xúc bị lôi cuốn, và các chàng trai cũng rơi nước mắt. Từ Thiên, chàng bác sĩ có tay nghề tốt nhất, đã thất bại. Đây không phải ca phẫu thuật đầu tiên anh thất bại, nhưng đây là lần đầu tiên, anh bật khóc trước thất bại của mình. Vốn trước khi phẫu thuật, Từ Thiên đã có thể đưa ra dự đoán về mức độ thành công, và anh gần như chưa bao giờ sai. Những ca phẫu thuật thất bại ngày trước khiến anh rất buồn, lần đầu chứng kiến mình thất bại, anh đã giam mình cả ngày trong phòng nghiên cứu chỉ để tìm ra bằng được cái sai của mình - dù không phải do lỗi của anh. Từ Thiên luôn luôn chia buồn với người nhà bệnh nhân chỉ bằng những cái ôm chân thành nhất. Anh không mấy khi thất bại, người ta cũng chẳng bao giờ trách móc hay đổ lỗi cho anh. Thế mà, lúc này, khi không cứu được bà Vũ, Từ Thiên giống như một đứa trẻ mắc lỗi, không thể nào thoát khỏi suy nghĩ chính mình vô dụng. Anh khóc không chỉ vì thất bại của bản thân, mà anh khóc vì anh không thể ngăn cản cơn tuyệt vọng của những người đã đặt hết hi vọng của họ lên mình.

Người duy nhất không khóc, là Hàm Vũ Phong. Hắn đau khổ, hắn đau khổ ra mặt. Hắn thương xót, hắn thương xót qua ánh mắt. Hắn thấy lòng mình như bị cửa bởi hàng ngàn mảnh thủy tinh, day dứt từng nhát một sắc nhọn. Nhưng hắn không thể khóc vào lúc này. Tất cả, tất cả thảm kịch lúc này, đều xuất phát từ hắn. Hắn không thể tự bào chữa cho chính mình. Bởi vì hắn đột nhiên bước vào cuộc sống của Vũ Lục Hàn. Bởi vì Vũ Lục Hàn trở thành nạn nhân gián tiếp của hắn. Thật tội tệ. Trần Hải Minh đã luôn luôn cảnh báo rồi, đây là điều vô cùng tồi tệ.

Triệu Dương khụy gối xuống sàn, đôi mắt mở to kinh hãi. Tất cả là tại mày, cậu lắm bầm, tại mày. Nếu như cậu không gặp Vũ Lam, mẹ của Vũ Lục Hàn sẽ không chết. Nếu như cậu không tiếp tay cho Vũ Lam, mẹ của Vũ Lục Hàn sẽ không chết. Cái ngày cậu lấy trộm chìa khóa nhà của Vũ Lục Hàn khi cô đến học cùng chị gái cậu, cậu đã tự hỏi đi hỏi lại bản thân nhiều lần: Mày làm thế này là đúng hay sai? Cậu biết,

ngay từ đầu, cậu đã không hề làm đúng. Tại sao, tại sao lại đòi theo đuổi Vũ Lục Hàn trong khi trước đó rất yên phận? Tại sao, tại sao lại nghĩ rằng cướp đi người yêu của người khác là đấu tranh giành lấy hạnh phúc? Triệu Minh chưa bao giờ dạy cậu như vậy, Triệu Minh cũng chưa bao giờ làm như vậy. Cậu đã rất ghét mẹ kế của mình, bởi cậu luôn luôn cho rằng chỉ vì mẹ kế xuất hiện, mà bố mẹ cô phải li hôn. Vậy mà cậu lại đồng tình cùng một kẻ điên bắt tay phá hoại hạnh phúc của người khác, rốt cuộc, chẳng thể phá vỡ được tình cảm của họ, mà lại vô tình lấy đi một mạng người. Tội lỗi này, dù không phải một mình cậu gây ra, nhưng làm sao cậu có thể vượt qua nỗi ám ảnh ấy cho đến hết phần đời còn lại?

Buổi chiều, trời đột ngột đổ mưa rào

Đã sang tháng mười hai, tháng lạnh lẽo nhất năm, trời không mấy khi mưa. Cái lạnh buốt kèm theo cơn mưa vô tình trải lên quang cảnh một vẻ u buồn tang tóc. Mẹ cô được đưa về nhà để chuẩn bị tang lễ. Hàm Vũ Phong một tay thu xếp hoàn toàn cho đám tang của mẹ cô. Julianio được gọi đến để đưa những người còn lại về nhà trên chiếc SUV, và Hàm Vũ Phong tự mình chở Vũ Lục Hàn. Cô trông tiêu tụy hẳn đi chỉ sau một đêm. Hắn tội cùng đau xót, lúc nào cũng muốn ôm cô vào lòng, muốn chịu thay nỗi đau mất đi người thân yêu nhất mà cô đang phải gánh nhận. Hắn không thể thay đổi hiện tại.

“Mạnh mẽ lên, bé yêu”, hắn thì thầm, với một tay sang nắm lấy tay cô. Vũ Lục Hàn nắm chặt tay hắn, một giọt nước mắt lặng lẽ lăn dài.

“Nếu có thể đánh đổi những năm sống của anh cho mẹ em, anh sẵn sàng đổi, hai mươi năm, ba mươi năm cũng được...”, hắn xót xa, “Anh muốn...”

Vũ Lục Hàn hoảng hốt quay sang nhìn hắn. Cô thậm chí còn khóc nhiều hơn.

“Anh... cũng muốn bỏ em đi trước à?”

“Đừng hiểu nhầm ý của anh...”, hắn vội vã lau nước mắt cho cô, “Anh cần em hạnh phúc. Anh không muốn nhìn thấy em như thế này. Mẹ em cũng vậy...”

Vũ Lục Hàn gật đầu sụt sịt, tự mình lau nước mắt. Mẹ cô có bệnh, cô luôn tự nhủ như vậy. Mẹ có bệnh. Mẹ có bệnh. Cô đang tự lừa dối mình.

“Anh...”, Vũ Lục Hàn bất ngờ quay sang, cả hai tay nắm chặt lấy bàn tay hắn, “Em... em phải làm sao..? Đêm qua... đêm qua...”

“Đêm qua?”, hắn cho xe đi chậm lại. Quyết định tháo hẳn dây an toàn của cô và ôm cô vào lòng, “Đêm qua đã có chuyện gì xảy ra?”

“Đêm qua...”, Vũ Lục Hàn xúc động, nấc lên nhưng vẫn cố không khóc, “Đêm qua... hình như... có gì đó... trong nhà em... Em nghe... nghe thấy...”

“Được rồi...”, Hàm Vũ Phong tấp hẳn xe vào lề đường, hai tay ôm trọn lấy cô gái nhỏ, vỗ về, “Anh ở đây. Kể cho anh nghe... Anh sẽ giúp em...”

“Em nghe thấy... tiếng động...”

“Tiếng động?”, hắn xoa lưng cô, lau dần những giọt nước đọng trên má, “Tiếng động như thế nào?”

“Tiếng... Đầu tiên giống như... người đi lại...”, Vũ Lục Hàn rùng mình sợ hãi, “Em nghĩ... do em tưởng tượng... Vì đêm qua trước khi ngủ... em đọc Alex...”

“Em đã hoảng sợ”, hắn gật đầu, hôn nhẹ lên tóc cô để an ủi, “Em đã làm gì?”

“Em không làm gì...”, Vũ Lục Hàn vòng tay ôm hắn, vẫn chưa thể chấm dứt nỗi xúc động, “Em nằm im...”

“Giỏi lắm... Và điều gì xảy ra?”

“Sau đó... Có tiếng động nữa... như là tiếng bật công tắc... Nhưng không có ánh sáng đèn... Nên em sợ, em chạy ra khóa cửa phòng... lấy ghế chặn cửa...”

“Rất tốt, em phải tự bảo vệ bản thân như thế”, hắn khen ngợi để cô bình tĩnh hơn, “Sau đó em trở về giường hay đứng yên nghe ngóng?”

“Em về giường... Vì em nghĩ em bị ám ảnh bởi truyện Alex”, Vũ Lục Hàn thút thít, dường như đã lấy lại sự bình tĩnh và tỉnh táo, “Em không dám gọi cho anh, vì em sợ làm phiền anh..”

“Và rồi bỗng dưng có tiếng động rất mạnh. Sau đó là tiếng... tiếng...”

Vũ Lục Hàn rung mình một cái. Hắn ôm cô chặt hơn.

“Tiếng... tiếng hấp hối... của mẹ em...”, cô cảm thấy nỗi xúc động lại dâng lên một lần nữa. Hàm Vũ Phong rất nhanh chóng vỗ về cô, và ngay lập tức lau đi nước mắt tràn trào ở khóe mắt.

“Không có tiếng động nào khác?”

“Không ạ... Ngay lúc sau là bố em... Khi nghe bố hô lên, em vội vàng mở cửa... nhìn thấy mẹ...”

“Được rồi, được rồi”, hắn hôn cô một lần nữa, vuốt tóc và liên tục xoa nhẹ lưng cô, “Anh đã hiểu những gì em vừa kể... Bây giờ, anh muốn em hãy thật bình tĩnh, hít thở thật sâu... Phải rồi, đúng như vậy. Để mọi thứ lại cho anh. Em cần phải đi ngủ, em đã thức trắng cả một đêm rồi. Bình tĩnh và đi ngủ. Em làm được, phải không?”

97. Untitled Part 97

Hàm Vũ Phong trở về trụ sở của mình ngay sau khi đưa Vũ Lục Hàn về nhà. Ngoại trừ Triệu Dương, Hoàng Lâm, Trần Hải Minh, Triệu Minh và Chu Bạch Thảo đều đang ở nhà Vũ Lục Hàn, cùng với ông Vũ. Hắn nhờ Triệu Minh và Chu Bạch Thảo chăm sóc Vũ Lục Hàn, còn Thư Sinh và Tóc Đỏ tự nguyện ở lại chăm sóc cho ông Vũ. Hàm Vũ Phong nói có việc rất quan trọng cần phải giải quyết, yêu cầu Juliano thay mình ở lại phòng khi có chuyện cần kíp. Những lời Vũ Lục Hàn nói với hắn trên xe vẫn còn in rõ trong trí óc hắn. Phải làm rõ chuyện này, và hắn đã biết cần phải bắt đầu từ đâu.

“Luật sư Hà đã tới, thưa ngài”, Ronnie nói qua điện thoại nội bộ. Chỉ vài phút sau, luật sư trẻ họ Hà xuất hiện trước cửa phòng làm việc của chủ tịch Adam, bắt tay hắn, tỏ rõ sự quen biết.

“Lâu lắm rồi mới thấy chủ tịch Adam cần đến luật sư”, luật sư Hà cười nói. Khóe miệng hắn tuy có nhếch lên nhẹ, nhưng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy hắn đang cười. Hắn ngay lập tức rút ra một tập hồ sơ, bên trong có đủ loại giấy tờ và đặt trước mặt luật sư của mình. Luật sư Hà cẩn thận đọc từng tờ một, hai lần, sau khi đọc xong mới đặt câu hỏi:

“Anh thật sự muốn thu hồi căn hộ này mà không có sự đồng ý của người đang thuê?”

“Phải. Tôi có quyền thu hồi sau ba tháng người thuê không chi trả tiền thuê căn hộ. Đây là điều khoản ghi rõ trong hợp đồng thuê nhà, chúng tôi muốn dựa vào đó để thu hồi lại và yêu cầu đền bù thỏa đáng.”

“Chuyện này đơn giản thôi”, luật sư đọc lại một lần nữa, “Nhưng còn việc khởi tố này là sao?”

“Là tôi phát hiện người chủ căn hộ của mình có hành vi trái pháp luật. Tôi có thể đưa ra cáo buộc của mình chứ?”

“Tất nhiên... Nhưng không có bằng chứng...”, luật sư họ Hà nhíu mày, “Không thể tố cáo một người mà không có bằng chứng, họ có thể kiện đấy.”

“Tôi hiểu về luật tố tụng hình sự”, hắn lạnh lùng trả lời, “Tôi cũng đang tìm bằng chứng. Tôi có thể làm gì để đẩy nhanh việc tố giác tội phạm?”

“Trong phạm vi hai mươi ngày kể từ ngày nhận được tố giác tội phạm, cơ quan điều tra sẽ phải kiểm tra, xác minh nguồn tin và quyết định có khởi tố thành vụ án hình sự hay không. Nếu anh không có bằng chứng chắc chắn trong tay, dù có tố giác cũng chưa chắc sẽ khởi tố hình sự. Và nếu người anh muốn tố giác có dấu hiệu tội phạm, anh mới có thể tố giác. Chính xác thì người chủ căn hộ của anh đã phạm tội gì?”

“Ngộ sát.”

“Do tự vệ?”

“Không, là việc thấy hành vi của mình có thể gây ra hậu quả chết người nhưng cho rằng hậu quả đó sẽ không xảy ra, hoặc có thể ngăn cản.”

“Nếu như vậy thì đã cấu thành vi phạm pháp luật rồi...”, luật sư Hà tựa mình vào ghế, “Có thể cho rằng đó là lỗi vô ý do quá tự tin. Nhưng còn động cơ và mục đích? Nếu anh tìm được động cơ, mục đích, và quan trọng là bằng chứng, thì anh có thể tố cáo người đó về tội ngộ sát. Mức phạt có thể là tù sáu tháng đến năm năm.”

“Tôi không muốn tố giác hành vi vô ý giết người.”

“Nhưng như vậy là vô ý giết người còn gì? Anh không tố giác tội danh ấy thì tố giác về cái gì?”, người luật sư thẳng thốt hô lên, nhìn ngai chủ tịch trước mặt mình với vẻ mặt vô cùng bất ngờ.

“Tôi muốn tố cáo cô ta về tội cố ý phạm tội”, Hàm Vũ Phong lạnh lùng trả lời. Luật sư Hà tròn mắt lên nhìn hần như thể không tin vào tai mình.

“Ngài Adam, tôi là luật sư được ngài tín nhiệm đã nhiều năm. Không lẽ ngài vẫn không thừa nhận năng lực pháp lý của tôi?”

“Bình tĩnh nào”, và hần bình tĩnh nhìn luật sư của mình, “Người phạm tội thấy trước hành vi của mình gây nguy hiểm, thấy trước hậu quả của hành vi có thể xảy ra, tuy không mong muốn nhưng vẫn có ý thức để mặc cho hậu quả xảy ra. Chính xác là cố ý phạm tội có dự mưu, trước khi thực hiện hành vi phạm tội đã suy nghĩ, tính toán cẩn thận mới bắt tay vào thực hiện. Nếu câu chuyện theo chiều hướng như vậy, tôi có thể tố giác về tội danh cố ý giết người được chứ?”

“Anh nói không sai, đó là tội cố ý phạm tội”, luật sư Hà toát mồ hôi nhìn hần, chưa bao giờ gặp thân chủ nào như hần, “Nhưng rốt cuộc người mà anh muốn tố giác đã phạm tội thế nào, tại sao từ ngộ sát lại chuyển sang thành cố ý phạm tội được?”

“Tôi chưa tìm được bằng chứng. Nhưng tôi tin rằng cô ta có ý đồ đe dọa tính mạng của gia đình bạn gái tôi, dẫn đến một người trong gia đình tử vong.”

“Ôi, tôi rất tiếc!”, người luật sư bất ngờ thốt lên khi thấy ánh mắt phảng phất đau buồn u ám của hần. Luật sư Hà lúc này mới biết ngài Adam đã có bạn gái, tuy không phải thời điểm thích hợp để thắc mắc về việc này. “Người đã tử vong mất như thế nào?”

“Do suy tim. Vốn bà ấy có tình trạng bệnh không tốt, nhưng một tuần trước đã được chuẩn đoán là đang dần phục hồi. Đêm qua bạn gái tôi nghi ngờ căn hộ của gia đình cô ấy bị đột nhập, đó cũng có thể là lí do khiến mẹ cô ấy bị suy tim và tử vong. Rất có thể bà ấy đã chứng kiến một việc gì đó quá đối bất ngờ và kinh hãi, bị nhồi máu cơ tim. Tôi biết người phải chịu trách nhiệm cho cái chết của bà ấy, nhưng tôi chưa có chứng cứ. Không rõ cô ta trực tiếp ra tay hay chỉ là gián tiếp, tôi vẫn mong anh có thể giúp tôi đảm bảo khởi tố được cô gái đó với tội danh cố ý giết người. Tôi sẽ tìm được bằng chứng...”

“Việc này, nếu anh tìm được bằng chứng đủ để thuyết phục Viện kiểm sát truy tố thành vụ án, thì tôi có thể làm mọi khả năng để người bị tố cáo nhận bản án xứng đáng, cao nhất là mười lăm năm, nếu anh muốn.”

Hàm Vũ Phong chống cằm suy tư. Mười lăm năm. Hần muốn cô gái đó phải trả giá cho mọi hành động của mình, nhưng mười lăm năm là cả một quãng đường dài. Hần thật sự không nhẫn tâm đến mức ấy; thực chất, hần muốn cô ta tỉnh ngộ và thay đổi. Nhưng hần đã tạo điều kiện rất nhiều cho cô ta, thậm chí hần còn nói, nếu không thể tự kiếm việc làm, hần sẵn sàng thu nhận cô vào Tập đoàn của mình, đương nhiên chỉ là chức vụ nhỏ bé. Vương Vũ Lam không đồng tình với hần, cô ta luôn muốn nhiều hơn. Hần chỉ muốn nói hần đã cố hết sức mình, chỉ vì hần đã yêu cô ta, ít nhất chín năm trời, dù tám năm hần luôn chìm trong đau khổ và nhung nhớ. Hần đã cứu vớt rất nhiều người lạ mặt, nên hần cũng muốn giúp đỡ nhiều hơn với người hần từng yêu. Vậy mà, có những người thường không biết trân trọng những gì mình đang có.

“Mức án thấp nhất cho tội cố ý giết người là gì?”

“Theo như miêu tả của anh, có lẽ chỉ có thể xử phạt theo mức hình phạt bảy đến mười lăm năm tù giam.”

Hần một lần nữa im lặng, như để những lời vừa rồi của luật sư ngấm dần vào bộ nhớ của mình.

“Tám năm tù giam”, hần kết luận.

Hắn đã không thể thoát ra khỏi mối tình đầu của mình suốt tám năm trời. Hắn sẽ trả lại ả tám năm chờ đợi trong đau khổ, trong hơi rượu và con tim bị đóng băng của mình. Dù rằng hắn không biết, như vậy có là quá nặng đối với cô ta.

“Được thôi, tôi sẽ làm hết khả năng của mình”, luật sư Hà gấp tập hồ sơ lại, nhìn hắn. Hàm Vũ Phong đứng dậy, cùng lúc người luật sư cũng lịch sự cất ngay chồng tài liệu hắn đưa vào trong chiếc cặp da màu đen, khóa lại cẩn thận và đứng dậy bắt tay hắn.

“Mất bao lâu để anh cần đến bằng chứng?”

“Càng sớm càng tốt, ngài Adam ạ.”

“Ba ngày nữa, tôi sẽ thu thập và gửi đến cho anh”, hắn nhìn thẳng vào mắt vị luật sư. Anh ta hơi rùng mình bởi không chỉ có sự nghiêm túc thường nhật, trong mắt hắn còn phảng phất một vài tia lạnh lẽo hỗn độn.

“Chào ngài Adam.”

Luật sư Hà bước ra, chào cô thư kí Ronnie như một thói quen, rồi được hắn tiễn đến tận thang máy. Hắn lặng lẽ nhìn cửa thang máy đóng lại, vẫn còn đứng thất thần ở đó một lúc lâu.

Sau khi bà Vũ mất, Vũ Lục Hàn luôn ở nhà. Và Hàm Vũ Phong luôn ở cạnh cô.

Căn nhà hai tầng khép nép giữa con ngõ nhỏ bỗng nhiên trầm lặng hẳn. Một số người hàng xóm quanh đó đã sang chia buồn, hai vợ chồng họ Trương khóc lớn nhất, khóc to hơn cả bố con cô. Những người không biết hắn là ai, đến nhà cô thắp hương cho mẹ cô đều quay lại nhìn hắn một hồi nhưng không dám thắc mắc. Một chàng trai tây quần khăn tang, giống như người nhà họ Vũ nhưng lại không phải người nhà họ Vũ. Ông Vũ dường như nhờ cậy cả vào hắn, ông như già đi và lặng lẽ hẳn đi sau khi vợ qua đời. Vũ Lục Hàn không khóc nhiều trước mặt mọi người, trước mặt bố. Bạn của hắn, và bạn của cô, Trần Hải Minh, Hoàng Lâm, Triệu Minh, Chu Bạch Thảo, bọn họ cũng thay gia chủ chào người ta vào thắp hương. Chu Bạch Thảo và Triệu Minh giúp đỡ cô rất nhiều, khiến cô phần nào thấy được an ủi. Đã hơn một phần năm cuộc đời mình, cô luôn cô đơn và không có ai bên cạnh. Thế nhưng lúc này, khi cô mất đi một nửa điểm tựa trong trái tim, những người bạn thật sự lại xuất hiện và cùng nhau trở thành điểm tựa của cô. Và, quan trọng nhất, chính là chàng trai con lai đang ngồi cạnh cô lúc này. Người này từ lúc xuất hiện, khiến cuộc đời cô bất ngờ rẽ ngoặt dữ dội. Cũng người này, đến tận bây giờ, lại là người cô cần nhất.

Những người cuối cùng bước vào thắp hương cho mẹ cô ngày hôm đó, muộn nhất, là gia đình Bộ trưởng Từ Dục. Từ Thiên không nhìn vào mắt cô từ lúc anh cùng bố mẹ đi qua ngưỡng cửa nhà cô. Ông Bộ trưởng và vợ đã hoãn mọi công việc khi nghe tin báo từ Từ Thiên, ông thậm chí cùng vợ ngồi nán lại rất lâu bên bố cô, an ủi và động viên rất nhiều. Từ Thiên lặng lẽ đứng nhìn di ảnh của bà Vũ, dù Vũ Lục Hàn đứng ngay bên cạnh mình, cũng không nhìn, cũng chẳng nói. Anh hổ thẹn với bản thân. Lần đầu tiên trong nhiều năm theo đuổi ngành Y, anh lại có suy nghĩ bản thân không xứng đáng với nghề này. Anh đã không cứu được người đáng lẽ anh phải bảo vệ được nhất. Anh đã không làm được điều mà anh nói với cô, anh sẽ chăm sóc mẹ cô như chăm sóc người mẹ thứ hai của mình. Anh để vượt mất bà, trong tay mình. Không thể làm gì, ngoài bất lực nhìn bà thanh thản nhắm mắt, nghe âm thanh ngoa ngoắt chói tai của điện tim đồ xuyên thẳng qua màng nhĩ, âm thanh chấm dứt sự sống, âm thanh của sự thất bại.

Vũ Lục Hàn quay sang nhìn hắn. Cô nhận ra hắn cũng đang nhìn mình. Một sự trao đổi qua ánh mắt. Dù cô chưa kịp lên tiếng, hắn đã mỉm cười và quay đi lo chuyện khác. Còn cô với Từ Thiên, cô không ngần ngại mà tiến lên đứng bên cạnh anh, mặt hướng về phía mẹ, không nhìn anh vì biết anh sẽ không đáp lại mình.

“Anh lại đang nghĩ những thứ kiểu như... Vì mình mà bác ấy mất. Mình thật vô dụng. Mình thật kém cỏi. Mình đã thất bại...”

“Em nghĩ vậy sao?”, Từ Thiên đáp, mắt vẫn hướng lên khung ảnh viên băng tang. Vũ Lục Hàn chậm chậm nắm nhẹ lấy tay anh.

“Mẹ, đây là Từ Thiên, anh ấy đến chào mẹ”, cô không đáp lời anh, thay vào đó nhìn bức ảnh như đang thật sự nói chuyện với mẹ của mình, “Mẹ hiểu Từ Thiên đúng không? Anh ấy là một bác sĩ giỏi. Anh ấy đã ghép tim thành công cho mẹ, chỉ là trái tim của người ta không bao la được như trái tim của mẹ. Mẹ à, anh ấy ngốc lắm, anh ấy là bác sĩ mà không hiểu được điều đó. Anh ấy cũng không tình tế lắm, mẹ nhỉ? Từ

Thiên đòi làm bác sĩ riêng cho mẹ đấy, nên ca phẫu thuật vừa rồi, anh ấy không hề lấy của bố con con chút phí nào. Anh ấy còn đề nghị bệnh viện cử hành tang lễ cho mẹ. Anh ấy cứ lo mẹ trách anh ấy tay nghề kém, để mẹ một mình đi trước. Ôi, mấy bác sĩ chuyên khoa tìm mà biết anh ấy tự trách bản thân như thế, mấy ông ấy sẽ tự động xin thôi việc mất...”, Vũ Lục Hàn khúc khích cười, chẳng giống như đang ở trong một đám tang, “Mẹ, mẹ có thấy Từ Thiên buồn cười không? Con biết mẹ cũng thấy thế mà, mẹ quý anh ấy lắm... Mẹ sẽ chẳng bao giờ trách Từ Thiên đâu, phải không...?”

Bỗng dưng mắt cô lại long lanh nước. Nhưng cô không hề khóc. Cô không khóc một tí nào. Cô phải là người cứng cỏi để bố có thể an tâm dựa vào. Người ông yêu thương nhất, đêm nay không còn nằm cạnh ông say ngủ. Nếu cô con gái bé bỏng của ông cũng chìm trong đau khổ, làm thế nào để ông yên giấc được đây?

Từ Thiên quay sang nhìn Vũ Lục Hàn, vừa bối rối, vừa thương xót. Anh biết, bố con cô không hề trách anh nửa lời. Anh cũng biết, anh đã dốc toàn bộ tâm huyết và sức lực của mình để cứu lấy bằng được người phụ nữ anh coi như người mẹ thứ hai của anh. Từ Thiên chỉ không thể đối mặt với sự thật, anh để một người anh yêu mến vụt xa khỏi tầm tay của mình. Anh nghĩ đến những ca phẫu thuật thành công, và anh lại tự trách vì sao không cố hơn nữa để ca phẫu thuật này cũng thành công như vậy. Anh lạc lõng và đau khổ. Nhưng khi cô nhẹ nhàng nắm tay anh, anh biết, nỗi đau khổ của cô lớn hơn anh gấp vạn lần, nhưng cô không hề để bản thân rơi vào hố đen u uất. Cô xoa dịu nỗi đau vật trong lòng anh. Cô an ủi trái tim đang căng cứng quặn thắt của anh. Cô nhìn sự việc theo hướng tích cực. Cô biết rằng nếu anh cứ tự trách móc bản thân, anh sẽ không bao giờ vượt qua được cú sốc nghề nghiệp này. Cũng như Vũ Lục Hàn bây giờ, nếu cứ khóc lóc và đau buồn, cô cũng không bao giờ bước ra khỏi vùng đất tối tăm để tiến đến nơi trải đầy nắng mặt trời. Mẹ cô bị bệnh, cô luôn nhắc nhở bản thân như thế. Chỉ cần biết mẹ cô bị bệnh, vậy là đủ. Bố con cô vốn đã luôn chuẩn bị tinh thần từ rất lâu rồi, chẳng qua thời điểm xảy đến quá bất ngờ - một cú sốc cực độ - vượt qua cơn sốc, vậy rồi thôi.

Mãi đến mười hai giờ đêm, gia đình Bộ trưởng mới ra về. Nửa tiếng sau đó, Hoàng Lâm đưa Chu Bạch Thảo trở về tư dinh họ Chu, Trần Hải Minh cũng nhanh chóng lái xe cho Triệu Minh kịp về nhà. Căn nhà vẫn u buồn như vậy. Chỉ còn một mình Hàm Vũ Phong ở lại.

“Bác hãy đi nghỉ. Bác để cháu giúp bác dọn dẹp”, hần ân cần nói với ông Vũ. Bố cô như người mất hồn, cứ bần thần suốt từ khi trở về từ bệnh viện. Căn nhà vắng đi một bóng người. Ông chưa thể quen, ông không thể quen.

“Con vào phòng với bố nhé?”, Vũ Lục Hàn hỏi, chậm chạp đưa bố về phòng. Cô biết, chiếc giường đôi cũ kỹ của bố mẹ chưa bao giờ vắng bóng một người, nay chỉ còn một mình bố cô. Đồ dùng, quần áo của mẹ cô còn chưa kịp gom đi hết. Bệnh viện sẽ hỏa táng mẹ cô trước khi trao lại tro tàn để chôn cất ở mảnh đất Hàm Vũ Phong đã chuẩn bị cho bà Vũ. Vũ Lục Hàn biết bố cô đã kiệt sức - cô cảm nhận được ở đôi chân run rẩy, ở cái miệng nhợt nhạt, ở đôi mắt vẫn còn đọng nước nơi khóe mắt. Cô cũng vậy, chỉ là cô vẫn cố trở thành điểm tựa cho bố mà thôi.

“Bố phải ngủ đi nhé”, cô lo lắng nói, kéo chăn cho bố cẩn thận, “Bố không được suy nghĩ nhiều, không được buồn, không được khóc. Mẹ sẽ buồn lắm...”

Bố cô gật đầu, xoa đầu cô, kéo chăn lên cao cổ ru mình đi vào giấc ngủ. Vũ Lục Hàn không bỏ ra ngoài ngay, mà chờ đợi cho đến khi tiếng thở nặng nhọc của bố trở nên đều đặn, và sự mệt mỏi đã vơi dần đi trên gương mặt ông.

“Em có mệt không?”, hần ôm cô, trên chiếc giường đơn trong phòng Vũ Lục Hàn. Cô không thiết tha điều gì, nằm im lìm trong vòng tay hần, cảm thấy lòng nhẹ đi khi có hần bên cạnh vào lúc này.

“Còn anh?”

“Một chút...”, hần thú nhận. Ngày hôm nay khá căng thẳng đối với hần. Cả một buổi sáng trong bệnh viện, rồi chỉ tranh thủ được một chút buổi chiều trở về công ty giải quyết việc riêng, lại lập tức phóng về nhà cô để cùng cô lo cho tang lễ, tới tận bây giờ. Đã hơn hai giờ sáng. Cả cô và hần, không hiểu sao lại trần trọc như muốn thấu đêm.

“Mọi thứ xảy ra nhanh quá...”, Vũ Lục Hàn buồn rầu thủ thỉ. Cô thấy sống mũi cay cay. Dù đã cố gắng, mắt cô vẫn mờ đi mỗi khi nghĩ đến mẹ.

“Điều này không dễ dàng một tí nào”, hấn xoa nhẹ lưng cô, biết rằng cô lại khóc, “Em đã rất mạnh mẽ, bé yêu ạ... Lúc này đã có anh mạnh mẽ thay em rồi...”

Lời nói êm ái của hấn dù xoa dịu lòng cô, vẫn khiến cô bật khóc. Hàm Vũ Phong, chỉ có Hàm Vũ Phong mới hữu hiệu đối với cô, vào lúc này.

“Em nhớ mẹ...”, cô tấm tức ôm lấy hấn, òa khóc như một đứa trẻ. Cô chỉ còn sáu tháng nữa sẽ ra trường. Vậy mà mẹ cô đã không đợi được cô.

“Em là niềm tự hào lớn nhất của gia đình”, hấn vỗ về, lại hôn nhẹ lên mái tóc mềm mại của cô, “Mẹ em vẫn đang dõi theo em, và bố em nữa... Anh nghĩ mẹ em đang ở đây, rất muốn vuốt tóc em và an ủi em đấy...”

“Anh...”, cô lấy tay quệt ngang nước mắt, “Ý anh nói... anh là mẹ em à?”

“Không, đồ ngốc!”, hấn cười, khiến cô cùng lúc cười trong nước mắt, “Ý anh là, mẹ luôn luôn ở bên cạnh bố con em. Mẹ muốn thấy em cười, không muốn lúc nào cũng thấy bố con em đau khổ, thật đấy...”

Vũ Lục Hàn mím môi, gạt đầu dù nước mắt giàn giụa. Cô rúc vào ngực hấn, dù thấy rằng trong hoàn cảnh này, những cử chỉ yêu thương đôi lứa có vẻ hơi thừa thãi.

“Ngủ đi, bé yêu”, hấn ôm đầu cô, thì thầm nhẹ nhàng, “Em cần phải lấy lại sức. Em có cả một tuần nghỉ, em phải nạp lại năng lượng đấy.”

“Vâng...”, cô thút thít, những tiếng sụt sịt nhỏ dần. “Đừng mắng em nếu anh thấy ướt áo nhé...”

“Không đời nào anh mắng em, bé yêu ạ”, hấn nhoẻn miệng cười, dịu dàng trao cho cô cái ôm an toàn và ấm áp nhất, “Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, chừng nào em còn thấy cần...”

“Lúc nào cũng cần...”, cô lẩm bẩm. Và hấn biết, bé con của hấn đã nặng trĩu trong giấc ngủ nhọc nhằn.

“Chúc em ngủ ngon. Anh sẽ yêu em cả phần của mẹ em...”, hấn ôm siết lấy cô. Vũ Lục Hàn nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ít ra, trong lúc này, hơi ấm của hấn đủ sức mạnh để vuốt ve trái tim run rẩy vì mất mát của cả gia đình cô.

Vương Vũ Lam lão đảo mở cửa căn hộ 1505, ném ngay chìa khóa xuống đất, và đôi giày cao gót hiệu Prada sòng soài bên cạnh chùm chìa khóa. Ái lao mình vào chiếc ghế salon lông cừu, ngửa mặt nhìn lên chiếc đèn chùm chưa được mở, gác một tay lên trán và bật cười ha hả. Chưa bao giờ lại sáng khoái đến thế. Đường như chai Châteaux Bordeaux chỉ đủ làm ấm cơ thể. Ái nhớ lại lúc hấn dịu dàng hôn mình mà cứ tưởng đang được hôn Vũ Lục Hàn. Ái cười khúc khích khi tận hưởng vòng tay ấm áp và mùi hương thanh mảnh đã lâu không còn nhớ của hấn, ả thề ả đã ngoác miệng cười vào sự ngây thơ của Hàm Vũ Phong khi hấn không nhận ra mùi hương thảo trên mái tóc ả. Vũ Lam biết, James Adam bình thường là kẻ lạnh lùng, cao ngạo, người không biết hấn sẽ chỉ thấy hấn không thể nào với tới. Nhưng thật ra, Hàm Vũ Phong Đang Yêu là chàng trai nhạy cảm, ngây thơ, hay ghen, độc chiếm, và cưng chiều người yêu như một bà hoàng vậy (ngâm ám chỉ mình là Đức Vua?) - khác hấn với Hàm Vũ Phong Công Việc - chà, như là kẻ đa nhân cách. Vương Vũ Lam cứ như vậy, để rượu ngấm dần vào cơ thể cho đến khi ngủ thiếp đi. Ngày mai, cơ hội khác sẽ đến vào ngày mai.

Ngày mai đến.

Triệu Minh và Vũ Lục Hàn đã cùng nhau xin nghỉ phép, nên hấn không ngại nhờ vả Triệu Minh đến ở cùng cô, hấn vẫn phải đi làm. Triệu Minh vốn đã chuẩn bị đến, không nề hà từ sáng sớm chạy sang giúp Vũ Lục Hàn làm đồ ăn sáng cho cả nhà. Cô nàng cũng chẳng kiêu gì, alo ngay cho ngài-dâu-bếp-nào-đấy, rồi cuộc Trần Hải Minh cũng lóc cóc ôm laptop mò sang. Những người bạn của cô luôn trò chuyện cùng bố cô để xua tan đi nỗi cô đơn của ông, chỉ dừng khi ông cần nghỉ ngơi. Triệu Minh có hấn một danh sách phim Mỹ ngắn tập để xem cùng Vũ Lục Hàn. “Không đâu được nghỉ như thế này, chỉ có xem phim là tuyệt nhất”, cô nàng Chủ tịch nói vậy, và thế là Vũ Lục Hàn cũng bó gối ngồi xem. Từ phim hoạt hình, “Hotel Transylvania”, cho đến comedy, “Friend with benefits”, họ xem tất. “Mean girls”, “Taken five”, “Confession of a shop-aholic”, “The Duff”, chỉ toàn phim hài teen dành cho mấy nàng mới lớn. Hai cô nàng tíu tít với chỗ bông ngô mà ngài Master Chef làm cho, trong khi đó, ngài Master Chef lại vui đầu viết lách. Và quán lí nhà hàng nữa, Tóc Đỏ khăng định, Chẳng qua lúc này nhà hàng đang ổn định thôi.

Người đang sử dụng nhiều chất xám nhất vào lúc này là Hàm Vũ Phong.

Hắn đi qua đi lại trong văn phòng của mình. Đăm chiêu, nghĩ ngợi. Có cần thuê thám tử không? Để tìm bằng chứng? Bằng chứng. Hắn là fan của truyện trinh thám. Hắn có cả tủ sách trinh thám khổng lồ ở nhà. Hắn thần tượng Sherlock Holmes. Hắn ngưỡng mộ Hercule Poirot. Làm thế nào bọn họ có thể ngồi một chỗ, lắng nghe, mà vẫn đoán ra như vậy? Làm thế nào mà Holmes, chỉ trong một phần nghìn của giây, lại biết được mọi thứ chỉ nhờ quan sát? Quan sát, hắn chẳng có gì để quan sát. Đây không phải một vụ án mạng. Chẳng có ai bị giết. Không, có người bị giết, bị giết một cách vô tình có-chủ-đích. Hoặc không? Hắn mù mờ như đang đứng giữa màn sương ẩm lạnh của London. Hắn không biết gì hết.

Hàm Vũ Phong quay lại ghế ngồi, xé một tờ note và bắt đầu viết. Giống như cung cách của những vị thám tử hư cấu trong các quyển truyện hắn đã đọc, bọn họ phải suy luận từ những gì họ được biết. Có những người không cần phải viết ra, như Holmes, nhưng đối với những kẻ nghiệp dư, viết hết dữ liệu ra và gắn kết lại có vẻ là phương pháp tốt. Bắt đầu từ điều gì? Từ Vương Vũ Lam.

Hàm Vũ Phong ghi một chữ Emily rất to ở chính giữa, trên cùng tờ giấy.

Emily, xuất hiện từ trong nhà Vũ Lục Hàn.

Giả thiết? Đẩy gia đình họ Vũ ra khỏi nhà và ở trong nhà họ cho đến khi James Adam đến đón.

Động cơ? Thay thế Vũ Lục Hàn?

Động cơ không rõ ràng. Hắn gạch chân từ “thay thế”.

Vì sao bà Vũ phát bệnh? Một cú sốc.

Cú sốc? Bà đã thấy gì?

Hắn chống cằm, nhắm mắt, nhớ lại những lời cô đã nói. Tiếng động trong nhà. Đầu tiên giống như tiếng người bước lên cầu thang. Một chút sau là tiếng công tắc đèn, nhưng không có đèn. Rồi mẹ cô ngã xuống sàn, hấp hối. Vì sao? Hắn cố tưởng tượng hoàn cảnh đêm hôm ấy, đặt mình vào vị trí mẹ cô, nhưng không hiệu quả.

Hắn xuống dòng.

Bà Vũ - bệnh tim.

Theo như hắn vẫn nhớ, hồi hắn còn nhỏ, ông của hắn thường tỉnh dậy vào buổi đêm để đi vệ sinh. Người bị bệnh tim hay như vậy. Rất có thể, bà Vũ đêm hôm đó đang đi vệ sinh thì nghe thấy tiếng động. Như Vũ Lục Hàn nói, tiếng người di chuyển trong nhà nếu cô nghe được, chắc chắn mẹ cô cũng nghe được. Phòng bố mẹ cô ngay đầu cầu thang. Tiếng công tắc đèn có lẽ là công tắc đèn vệ sinh? Hắn chưa vào phòng bố mẹ cô, nhưng theo như hắn quan sát, vệ sinh kèm buồng tắm ở ngay bên trong phòng ngủ, hiện nay một số gia đình vẫn làm như vậy. Nhà cô cũng không có vệ sinh riêng biệt bên ngoài, trừ dưới tầng một, cạnh bếp. Nếu Vũ Lục Hàn nghe tiếng công tắc bật tắt đèn mà không có ánh sáng đèn, nhiều khả năng ánh sáng ấy phát ra ở vị trí cô không thể thấy qua khe cửa, nói cách khác, rất có thể bà Vũ nghe tiếng động khi đi vệ sinh, liền tắt đèn vệ sinh và ra ngoài xem xét.

Hắn cúi xuống viết.

Tỉnh dậy nửa đêm. Tiếng động gây chú ý - người di chuyển trong nhà?

Có thể nào là Emily không? Hắn nhúu mày. Cô ta liệu có quá liều lĩnh khi đột nhập vào nhà họ mà biết vẫn có người thức? Nếu cô ta đột nhập và bị bắt gặp, cô ta đã làm gì mẹ cô?

Emily. Vào nhà? Bằng cách nào?

Hắn cảm thấy quá rối ren. Chuyện này có vẻ phi lí. Hắn đã hẳn in hình ảnh nhà cô trong đầu. Cánh cổng sắt và cửa ra vào cách nhau một khoảng sân nhỏ rộng chừng ba mét. Cổng cao hơn hẳn tầm nửa mét, toàn trần song, rất khó leo vào. Vũ Lam cao đến chạm tai hắn, Vũ Lục Hàn thấp hơn một chút không đáng kể. Trèo vào rất khó, đàn ông cao như hắn may ra mới trèo vào được. Chưa kể, vượt qua cánh cổng đó thì làm sao vào được nhà? Nhà cô không có cửa sau, cửa hông hay gì hết; cửa sổ nhìn ra sân cũng chỉ có ở phòng cô trên tầng hai. Chung quy, cửa nhà cô nằm nhón hai phần ba bức tường mặt tiền, sau cánh cổng. Và

đó là cửa gỗ. Không thể làm gì để vào. Cũng không có dấu hiệu phá khóa. Hắn nhớ rõ, lúc mọi người đi từ bệnh viện về, cánh cửa gỗ không khóa.

Cửa không khóa. Vì sao?

Và hắn nhớ ra buổi sáng, khi đón Vũ Lam, cô ta không khóa cửa dù trong tay có chìa khóa. Hắn biết rõ cô ta có chìa khóa, hắn cảm nhận được nó khi cô ta cất chìa khóa vào túi sách. Vì sao lại không khóa cửa? Căn nhà lúc đó, giả dụ cô ta đã đưa được nhà họ Vũ đi ra khỏi nhà họ, thì trong nhà chẳng có ai, cô ta tự tung tự tác. Cô ta thậm chí mặc đồ của Vũ Lục Hàn, ngang nhiên xách theo hành lí của Vũ Lục Hàn. Không thể nào chỉ vào đó trong tức tắc rồi rời đi. Cô ta xuất hiện rất kĩ càng trước hắn, không trang điểm, che giấu đôi tai có lỗ xỏ khuyên của mình.

Thời điểm: từ mười hai giờ đêm đến năm giờ sáng.

Mười hai giờ là lúc hắn chúc Vũ Lục Hàn ngủ ngon và kết thúc câu chuyện. Năm giờ sáng là khi hắn gọi vào máy cô, và người trả lời máy là một cô gái.

Năm giờ. Vũ Lục Hàn hay Emily?

Hắn đã nghĩ rất nhanh ở bệnh viện. Nếu năm giờ sáng, cúp máy xong mới gặp chuyện, bà Vũ không thể nào đang mổ khi hắn đến lúc tám giờ. Hơn nữa, khi đó Vũ Lục Hàn ít nhất đã thức dậy. Không một ai lại đột nhập vào nhà người khác để tính kế khi trong nhà có người đang thức. Chắc chắn, Vũ Lam phải chọn thời điểm khi Vũ Lục Hàn đang ngủ, hoặc ít ra cô ta nghĩ gia đình họ đều đang ngủ. Phải là trước năm giờ sáng tầm một tiếng. Cô ta không đời nào dám trả lời điện thoại của hắn khi nhà họ Vũ chỉ mới đi. Ai mà biết Vũ Lục Hàn có quay lại lấy điện thoại hay không?

Hắn lia cây bút lên bàn, tựa đầu ra sau ghế. Làm thế nào? Mục đích chỉ là đẩy nhà họ Vũ ra khỏi nhà để có thể thay thế Vũ Lục Hàn đi cùng hắn? Vì sao lại phải cả nhà họ Vũ? Cô ta không phải rất giống Vũ Lục Hàn ư, cô ta đánh lừa cả hắn lẫn Triệu Minh - những người thân cận với cô nhất. Vũ Lam lo sợ ông bà Vũ nhận ra cô ta không phải con gái họ? Nhưng Vũ Lục Hàn tỉnh dậy và đi từ rất sớm, lúc đó, bố mẹ cô đâu đã thức dậy. Nếu có bị bắt gặp, cô ta chỉ cần đáp ậm ừ vài câu rồi ra khỏi nhà là có thể đánh lừa được. Vì sao cứ phải đẩy cả nhà họ Vũ đi? Nếu chỉ đưa một mình Vũ Lục Hàn đi, mọi việc chẳng phải dễ dàng hơn ư?

Chúa ơi, Sherlock Holmes ở đâu khi con cần Ngài? Hắn vò tóc, mất hết kiên nhẫn, đứng dậy lấy áo khoác và bỏ ra ngoài. Hắn cần phải nghĩ sâu hơn. Hắn chỉ dặn Ronnie hủy hết mọi cuộc hẹn gặp và họp, không tiếp ai hay nhận điện thoại từ ai. Rồi hắn đi thẳng. Hắn đi bộ ra công viên trung tâm gần tòa nhà ACorp. Phải hít thở không khí buổi sáng, đôi khi nó làm người ta tỉnh táo hơn.

Hắn đi qua một khoảng sân có bọn trẻ con đang đá bóng. Quả bóng lăn tới chân hắn. Đã lâu rồi không chạm vào bóng da. Hắn đang đi đôi Palladium - đôi giày không dành cho bóng. Nhưng hắn đã sút bóng trở lại cho tụi nhóc. Bọn trẻ ồ lên trước cú sút bóng điệu nghệ của hắn, gọi hắn là “hiện thân của Cristiano Ronaldo”. Hắn bật cười. Hắn không thích Cristiano. Đơn giản vì Cristiano đã rời bỏ đội bóng yêu thích của hắn, quay lưng đi như chưa từng có một chút gắn bó gì. Bọn trẻ rủ hắn chơi đá bóng. Mà hắn là người nước ngoài dễ tính - bóng đá khiến hắn sống lại. Không chấp trẻ con, hắn nói thuận thực trong ánh mắt ngưỡng mộ thích thú của chúng, chúng nghĩ hắn không biết nói tiếng nước mình. Hắn cởi hẳn áo veston đắt tiền màu ghi xám vắt lên chiếc ghế đá gần đó, chỉ mặc áo phông đen cộc tay để lộ bắp tay căng phồng các bó cơ rắn chắc, đút tay vào túi quần bò màu ghi, cười nửa miệng nhìn bọn nhóc.

“Một mình anh một đội, vì anh lớn rồi. Để cho công bằng, các em chỉ cần sút vào gôn của anh là được.”

Bọn trẻ nhao nhao lên. Chúng đặt bốn cục đá to để quyết định độ rộng của gôn, và gôn thì rất lớn, lớn gấp ba lần hắn. Một thằng nhóc béo phì đứng chắn giữa gôn bên bọn chúng. Bọn nhóc có tất cả tám đứa, cả tám đứa dồn hết về một bên, quả bóng đặt chính giữa. Hắn một mình một gôn, hai tay đút sâu vào túi quần, chiếc đồng hồ bạc bên cổ tay phải của hắn lóe sáng. Hắn cảm thấy quen thuộc, như khi đội bóng của hắn dàn đội hình, và hắn đối diện đội trưởng bên kia với quả bóng nằm giữa họ, nằm giữa vạch vôi.

Trọng tài tuyệt còi. Hắn lao lên. Hắn giành được bóng. Hắn là tiền đạo kim cương, hắn có một người hộ công, Smith, không phải Smith trong Michelle Smith, mà là Smith trong Joey Smith. Smith thường chạy dọc bên cánh phải, ngay sau lưng hắn, sẵn sàng để hắn chuyển về và tạt sang cánh trái. Hậu vệ trái Gordon

là một người gốc Ý, mái tóc nâu trầm xoăn nhẹ và mắt nâu to tròn, có khóe miệng gợi cảm nhất đội bóng, thường có những cú chọc khe lợi hại khi có bóng. Hắn chỉ cần đứng đúng vị trí và đội bóng chuyển lên. Đội hình của hắn có một người gốc Phi giỏi đánh đầu, Leighton, cạo đầu nhưng để râu quai nón, áo số tám nhể nhại mồ hôi dính vào lưng để lộ những bắp thịt. Leighton thường chạy cánh, tập trung cao độ để chờ đợi mỗi khi bóng bay về biên. Chẳng hạn có về biên, thì mỗi khi ném biên, Leighton sẽ ở ngay trước thủ môn. Chỉ cần bật nảy và xoay đầu, Leighton sẽ khiến thủ môn đội bạn khiếp sợ trước những cú đánh đầu uy lực. Hắn đã chặn được ba cú sút của những tiền đạo nhí. Bọn trẻ nhao nhao tranh nhau đòi sút vào những khoảng trống mênh mông bên cạnh hắn. Chẳng đứa nào làm được. Hắn có phản xạ êm và nhanh như một con báo.

Ngày trước, penalty là một nỗi kinh hoàng. Trong đội hắn, số mười bảy, Miller, trong Ben Miller, được mệnh danh “ông vua chấm phạt đền”. Không phải vì Miller sút trúng mọi quả penalty như Mario Balotelli, mà bởi Miller luôn sút trượt. Nhưng cậu ta vẫn sút. Bởi người sút trượt penalty mới là người dám thực hiện cú sút. Penalty giữa trận đấu không phải là vấn đề. Vấn đề chính là penalty ở loạt luân lưu. Nghĩa là hết hai hiệp, hết bù giờ mà vẫn hòa, hai đội sẽ phân định thắng thua bằng năm lượt đá luân lưu. Năm lượt mà vẫn hòa, các đội sẽ phải sút cho đến khi có một đội thắng. Miller không hay sút những quả quyết định; thường là tiền đạo vàng James Adam; nhưng cũng không bận tâm bởi thủ môn Mikey Redhead - họ gọi Tóc Đỏ như vậy khi còn mặc áo số 1 trong đội bóng - luôn là người cứu nguy cho Miller mỗi khi cậu “sảy chân”. Chuyện đó xảy ra như cơm bữa.

“Cố lên!”, hắn bật cười nhìn lũ nhóc. Đứa thứ năm đã xông lên, nhưng chẳng vượt qua nổi cú chặn bóng điệu nghệ bằng vai của hắn. Hắn thậm chí chẳng thèm cho tay ra khỏi túi quần. Hắn thậm chí không làm đôi Palladium cao cổ màu đen khói dính thêm một tí bụi.

“Anh mạnh quá!”, một đứa hô lên, “Chẳng thể đá vào được!”

“Cứ thử đi”, hắn mỉm cười, “Kẻ mạnh chưa chắc đã là kẻ chiến thắng. Kẻ chiến thắng mới chính là kẻ mạnh.”

Đứa thứ sáu liền mím môi lao ra. Hắn tuy bất ngờ, nhưng cú sút rơi vào điểm đã được tính toán của hắn. Đôi Palladium dính thêm một cú khá nặng. Không sao, hắn nháy mắt với thằng nhóc, đôi giày này chịu được nhiều hơn ba cú sút.

“Anh giỏi thật!”, thằng bé béo mập đeo gang thủ môn trầm trồ, “Anh có bí mật gì không thế?”

“Bí quyết chính là quan sát”, hắn cúi nhẹ xuống, nhìn cậu nhóc, “Chìa khóa của anh chính là nhìn và tính toán hướng di chuyển của bàn chân em. Ai cũng nghĩ phải nhìn đôi mắt mới biết hướng bóng sẽ sút đi, nhưng thực chất là mọi người đều bị lừa đấy...”

Hắn chợt nhận ra điều gì đó vừa chạy xuyên não mình. Đúng thế, tưởng vậy mà không phải vậy. Hắn đứng thẳng người, nhăn trán như để giữ lại ý tưởng vừa xuất hiện. Vũ Lam, hắn tưởng cô ta đích thân đột nhập vào nhà Vũ Lục Hàn, nhưng có thể hắn đã nhầm. Bởi người vào nhà Vũ Lục Hàn không phải là cô ta, nên bà Vũ mới hốt hoảng, phát bệnh. Đương nhiên rồi, nếu là cô ta, có bị bắt gặp, bà Vũ cũng sẽ nghĩ con gái mình đang làm gì đó. Buổi đêm, khi đang ngủ và tỉnh giấc tạm thời, người ta thường không minh mẫn. Trong hoàn cảnh ấy, dù Vũ Lam có bị bố, hay mẹ Vũ Lục Hàn xuất hiện, cô ta cũng thừa sức yên tâm rằng mình không bị lộ, vì chẳng ai biết có người không cùng huyết thống lại giống con gái mình đến thế đang ở trong nhà mình. Vũ Lam không việc gì phải sợ hãi đến mức làm điều dại dột khiến bà Vũ đau tim. Người bà Vũ thấy, có thể không phải Vũ Lam. Có thể là một người lạ, người bà chưa bao giờ gặp. Một người lạ trong nhà, xuất hiện bất thành linh khiến bà sợ hãi, hoảng hốt. Bà không thể hét, không thể làm gì ngoài ngã vật ra, tay ôm lấy trái tim, miệng há hốc vớt vát không khí vào phổi trước khi quá muộn. Người đã dọa bà hắn phải bỏ đi ngay khi đó, hoặc chỉ cần trốn tạm vào một góc khuất để che mắt bố con Vũ Lục Hàn, đợi cấp cứu đến mang cả nhà họ Vũ đi rồi chui ra là xong. Đó là lí do Vũ Lam không khóa cửa - để đồng bọn dễ dàng trốn thoát. Cô ta lo sợ có gì bất trắc, đồng bọn cô ta có thể quay lại thu dọn hết sạch dấu vết rồi mới vĩnh viễn biến mất. Hắn vỡ lẽ. Phải rồi, vì sao mình chưa bao giờ nghĩ theo hướng này nhỉ?

“Này, tập cùng nhau tiếp đi”, hắn cúi xuống cười với bọn trẻ, “Anh bận mất rồi... Anh phải đi đây!”

“Bao giờ anh lại ra đây nữa?”, một thằng bé tò mò hỏi. Hắn mỉm cười.

“Bao giờ gặp lại, anh sẽ không nhường nhịn đâu. Đến lúc đó, đừng có thua đấy!”

Rồi hắn lấy áo vest và vẫy tay chào lũ trẻ đá bóng. Bọn chúng nhón nháo chào hắn, lại chia đội đá bóng như mọi ngày. Lũ trẻ Baker Street, hắn phì cười, hắn đã nghĩ quá nhiều đến mức tưởng mình là Sherlock Holmes rồi.

Hàm Vũ Phong trở lại văn phòng, lấy một tờ giấy khác và viết lại từ đầu.

Emily.

Mười hai giờ đến năm giờ sáng.

Tiếng người bước đi. Tiếng công tắc điện. Ngã xuống -> Phát hiện.

Không có ánh đèn -> Giả thiết: "Ở trong nhà tắm nghe thấy tiếng động, tắt đèn nhà tắm, mở cửa ra ngoài xem xét.

Trần động, đau tim. Kết luận: Nhìn thấy thứ gây kích động.

Giả thiết: Người thứ ba lạ mặt vào nhà, bị bắt gặp.

Lên cơn đau tim -> Đánh thức người thân -> Lẩn trốn.

Gọi cấp cứu. Ba người ra khỏi nhà -> Tẩu thoát.

Nghi ngờ: Đàn ông, cao trên 1m80.

Đi một mình?

Mẫu chốt: Cửa không khóa.

Chìa khóa.

Hàm Vũ Phong dừng lại, khoanh tròn và gạch đậm từ ngữ “chìa khóa”. Khi hắn gặp, Vũ Lam có trong tay chìa khóa. Hắn chứng kiến ả mở cửa bước ra, nhưng không khóa cửa. Hắn đã vô cùng ngạc nhiên, nhưng ả nói rằng “bố mẹ” có việc cần ra ngoài ngay, thực tế có lẽ trong nhà khi ấy không có người.

Hắn chớp lấy điện thoại, bấm phím tắt gọi Vũ Lục Hàn.

“Em đây?”

“Bé yêu, em có nhớ đêm hôm trước khi đưa mẹ đi cấp cứu, cửa khóa hay không khóa không?”, hắn hỏi ngay vào vấn đề. Hắn biết cô đang bất ngờ, bị dừng hình vài giây.

“Em... em không chắc”, giọng cô ngập ngừng, “Nhưng có lẽ cửa không khóa. Bởi vì em với bố bám lấy cánh bệnh viện rồi lên xe gần như cùng lúc với mẹ và các bác sĩ... Ôi... Đúng vậy, hình như em còn để cửa mở toang!”

Hàm Vũ Phong mở to mắt. Hắn còn nghe rõ tiếng của Triệu Minh bên cạnh cô, “Sao thế?”

“Em phải kiểm tra xem có mất gì không...”

“Được rồi, em đừng lo”, hắn dỗ dành, “Có anh rồi. Em nghỉ ngơi, nhớ ăn uống đầy đủ, quan tâm đến bố. Đợi anh về.”

“Vâng”, Vũ Lục Hàn lí nhí. Rồi cô cúp máy.

Hàm Vũ Phong chau mày suy nghĩ. Hắn đọc lại tờ giấy một lượt, cầm bút lên.

“Có chuyện gì à?”, Triệu Minh nghiêng đầu hỏi khi cô tắt máy. Vũ Lục Hàn lắc đầu.

“Không có gì... Anh ấy chỉ gọi để hỏi một câu lạ lùng, sau đó nhắc bọn mình ăn uống đầy đủ và quan tâm đến bố...”

“Hỏi câu gì lạ lùng?”, Trần Hải Minh vương người trên ghế sofa, laptop đặt trên đùi, quay đầu sang hỏi hai cô gái đang ngồi xem phim phía đối diện.

“Anh ấy hỏi hôm qua khi đưa mẹ đi cấp cứu, em có khóa cửa không...”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt, “Em nhớ ra là em đã quên mất... Khi ấy em chẳng nghĩ được gì cả. Em mở toang cả hai cánh cửa cho các bác sĩ đưa mẹ ra, lúc họ đi qua em, em lao vào nắm tay mẹ và chạy theo họ lên xe cứu thương, bố em thì chẳng rời mẹ tí nào. Vậy là chẳng có ai khóa cửa, đèn cũng mở sáng trưng...”

“Thế cậu đã kiểm tra đồ đạc chưa? Có mất gì không?”, Triệu Minh sốt sắng hỏi, định đứng dậy đi một vòng xem xét. Vũ Lục Hàn cười, nắm lấy tay cô để ngăn cản ý định.

“Không mất gì đâu, người trong khu này gia đình mình quen biết cả, họ đều tốt mà...”, Vũ Lục Hàn nhìn quanh, “Với cả, nhà mình chẳng có bao nhiêu. Không bỏ để lấy...”

“Đừng nói thế”, Tóc Đỏ nhú mảy, “Em vẫn nên kiểm tra một lượt.”

“Em biết mà”, cô đáp, “Nếu có thứ gì mất, em sẽ biết ngay. Mọi thứ ở đây luôn luôn nằm đúng vị trí... Em không có cảm giác thiếu, hay sai sai gì hết...”

Tuy nhiên, khi hoàn thành xong câu nói, Vũ Lục Hàn lại im bặt, không đáp một lời.

Lúc đi, cô mở toang cửa nhà, đèn nào cũng bật sáng.

Lúc về, cửa nhà không khóa nhưng đóng kín, đèn điện tắt tối om.

Vũ Lục Hàn rùng mình. Không lẽ có hàng xóm nào tốt bụng, ghé qua nhà khép cửa cho cô?

98. Untitled Part 98

Hàm Vũ Phong gấp tờ giấy lại, quyết định thật nhanh và gọi điện cho Hoàng Lâm.

“Cậu có rảnh để đi uống một ly không?”

“Cậu? Vào giữa giờ hành chính? Chà, nghiêm túc đấy hả...”, Hoàng Lâm ngẩng dậy khỏi đồng giấy vẽ, nhếch miệng cười, “Được thôi, đến đón tôi ở công ty nhé?”

Rồi Hoàng Lâm ngửa cổ, uống một hơi cạn sạch lon bia.

“Cậu thay đổi rồi!”, Hoàng Lâm thốt lên khi nhìn thấy bạn mình với chiếc Bugatti bên ngoài cửa công ty. Cậu nhìn hẩn một lượt, nhướn mày.

“Thứ nhất, cậu không mặc áo sơ mi. Thứ hai, cậu không đeo cravat. Thứ ba, cậu không đi giày da! Chuyện gì đã diễn ra vậy...”

Hàm Vũ Phong phì cười, đeo vào mắt kính râm Ray-Ban. “Chẳng phải áo phông và giày Palladium thoải mái hơn suit Armani và giày da đóng bộ ư?”

“Cậu... thứ gì đã biến đổi cậu?”, Hoàng Lâm trợn mắt nhìn kẻ vừa thốt ra câu nói lạ đời, “Tôi và Mike đã cá với nhau cậu sẽ đóng bộ như thế cho đến lúc già!”

“Nào, tôi mới hai mươi lăm thôi”, hẩn thoải mái nhếch môi. Hẩn chỉ không muốn làm “ông chú” của Vũ Lục Hàn thôi...

“Vậy.. chuyện gì đủ nghiêm trọng để ngài Adam bỏ công việc rửa bạn uống rượu trong giờ hành chính vậy?”, Hoàng Lâm mĩa mai. Cậu biết thừa hẩn có “mục đích”; hẩn luôn khẳng định, hẩn làm bất cứ điều gì cũng có mục đích.

“Cậu hiểu ý nhanh đấy”? hẩn vẫn nhìn thẳng đường, “Nói thật thì tôi tìm ra một số giả thiết liên quan đến sự việc hôm qua. Tuy nhiên vẫn có một vài khúc mắc, tôi không muốn Vũ Lục Hàn biết, không muốn gọi lại chuyện. Cậu và Chu Bạch Thảo là hai người biết chuyện đầu tiên, vì thế tôi muốn hỏi cậu vài thứ...”

“Chà, cậu thành thám tử hay cảnh sát điều tra vậy?”, Hoàng Lâm bật cười, “Đó chỉ là một tai nạn!”

“Không đâu”, hẩn gạt cần số, chuẩn bị dừng lại trước quán bar nhỏ ven đường, “Tôi có một vài nghi ngờ đủ để tin rằng có người cố ý hãm hại gia đình Vũ Lục Hàn, hoặc chỉ một mình Vũ Lục Hàn.”

“Cậu nói gì nghiêm trọng vậy?”, Hoàng Lâm tắt nụ cười, “Cậu không xúc động quá chứ?”

“Không đâu”, hần dừng xe, mở cửa, “Nghe xong cậu sẽ phải ngạc nhiên đấy.”

Triệu Dương lần thứ hai để trắng tờ giấy thi. Cậu không thể tập trung vào môn thi, hay bất cứ thứ gì. Tội lỗi đang dần vạt cậu. Nỗi sợ hãi đang gặm nhấm cậu. Cậu là người một phần gây nên thảm họa, cậu khiến Vũ Lục Hàn mất mẹ. Cậu nhớ, khi bố mẹ li thân và mẹ chuyển đi, cậu đã khóc ròng mấy đêm liền và liên tục gọi điện cho mẹ. Dù cậu có là một nhóc con, thì cảm giác bỗng dưng mất đi một người mình yêu thương nó ám ảnh cả đến tận bây giờ, khi cậu đã hai mốt tuổi. Bây giờ cậu vẫn có thể gặp mẹ, người cũng đã tìm được hạnh phúc mới, có gia đình riêng. Nhưng với Vũ Lục Hàn, cô vĩnh viễn không thể gặp lại mẹ nữa. Triệu Dương đã khiến cô không bao giờ được gặp lại mẹ nữa. Cứ nghĩ đến đó, cơ thể cậu run lên bần bật. Không thể cứ mãi sống trong cảm giác này. Cậu không thể mãi trốn chạy. Người đàn bà kia nói ả có thừa sức đổ tội cho cậu. Nhưng chẳng phải, cậu đang là người có tội sao? Triệu Minh gần như không nói chuyện với cậu, cậu cũng quá nặng nề để mở lời với chị gái. Cậu phải làm gì? Chẳng có gì dễ chịu khi phải thú nhận. Vũ Lục Hàn không đi học. Triệu Minh cũng không đi học. Hai cô gái chăm chỉ nhất trường đều không đi học. Và Triệu Dương nghĩ rằng tất cả đều do mình.

Được rồi, Triệu Dương vò đầu, đập trán xuống bàn và ôm đầu bằng cả hai tay. Tối nay, cậu khó khăn hít thở. Cậu sẽ thú nhận tất cả, vào tối nay.

“Đây là tất cả những gì cậu nghĩ ra chỉ trong một buổi sáng ư?”, Hoàng Lâm nhìn chằm chằm vào tờ giấy ghi chép của hần, đoạn liếc mắt sang bạn mình, “Cậu quả thật điều tra nhanh hơn thám tử rồi!”

“Tôi chưa điều tra cái gì”, hần đặt ly rượu xuống bàn, “Đây là những gì tôi có thể nghĩ ra. Tóm tắt lại, mọi chuyện có thể diễn ra như thế này: Emily thuê người, hoặc có thể nhờ vả người quen - mà tôi không cho rằng khả năng nhờ vả xảy ra vì cô ta chẳng quen ai ngoài tôi - đến nhà Vũ Lục Hàn vào đêm hôm trước. Với mục đích gì không rõ, tuy nhiên tôi cho rằng người được thuê sẽ tìm cách giấu, tặc hơn là bắt cóc Vũ Lục Hàn để Emily tạm thời thay thế vị trí của cô ấy. Có lẽ cô ta chỉ định đóng giả Vũ Lục Hàn cho đến khi tôi đến đón thì sẽ thả ra. Dù sao, kế hoạch thất bại khi mẹ Vũ Lục Hàn bỗng nhiên thức dậy và nghe thấy tiếng động. Có thể bà nghĩ là con gái bà, nên không đề phòng gì, mở cửa phòng ra ngoài xem xét. Người được thuê để bắt cóc Vũ Lục Hàn bị phát giác, còn bà Vũ quá bất ngờ khi thấy người lạ trong nhà, bị kích động và lên cơn đau tim. Đến khi đó, bố con Vũ Lục Hàn chạy ra ngoài và gọi cấp cứu. Từ lúc gọi điện cho đến khi xe cứu thương đến, có thể kẻ được thuê trốn đâu đó trong nhà, đợi nhà họ Vũ đi mới bỏ trốn. Khả năng cao rằng kế hoạch chỉ cần bắt Vũ Lục Hàn đi khỏi, cuối cùng lại khiến cả nhà họ Vũ đi khỏi, nên người được thuê vẫn gọi điện báo cho Emily? Nhận được tin báo, Emily đến nhà họ Vũ và thoải mái giả danh Vũ Lục Hàn, đợi tôi đến đón ra sân bay. Trong khi đó, Vũ Lục Hàn và bố cô ấy đang ở bệnh viện. Nghe có vẻ phi lý, nhưng những điều này cộng với lời kể lại của Vũ Lục Hàn, tôi chỉ nghĩ được vậy...”

“Chỉ ư? Chỉ nghĩ được vậy ư?”, Hoàng Lâm trợn mắt, “Cậu đúng là quái vật, tôi còn chẳng nghĩ ra được, là tôi thì tôi thuê thám tử luôn rồi!”

Hàm Vũ Phong nhếch môi.

“Nghe cũng không phi lý đâu”, Hoàng Lâm đọc lại tờ giấy lần nữa, “Nhưng... cô gái Emily đấy, cô ta liệu có liều đến mức nghĩ ra được chừng ấy thứ không? Ý tôi là... bắt cóc một cô gái giống mình ngay trong nhà cô gái đó để thay thế cô ấy? Có vẻ điên rồ?”

“Chỉ điên thôi à?”, Hàm Vũ Phong bật cười, “Cậu không muốn tưởng tượng ra cô ta lúc bị tôi phát giác ở sân bay đâu. Cô ta khiến Mike phát điên theo. Lần nào cô ta cũng khiến Mike phát điên, cứ như Mike không thể hít thở chung khí O₂ với cô ta vậy...”

“Mike biết cô gái đó từ trước à?”

“Tôi đã từng đưa cô ấy đến nhà Mike chơi, và chúng tôi double-date vài lần”, hần đẩy ly rượu rỗng về phía bartender, “Nhưng ngay sau lần đầu gặp Emily, Mike nói với tôi rằng cô gái ấy dường như đang có ý định... tán tỉnh cậu ấy. Cậu ấy không dám nhìn vào mắt cô ta, vì mỗi khi nhìn, cậu ấy cảm thấy cô ta đang cố nói một điều gì đó, hoặc cố tỏ ra sexy...”

“Có chuyện ấy ư?”, Hoàng Lâm xoe tròn mắt nhìn. Khóe miệng của hần lại nhếch lên, hần nheo mắt nhìn về phía trước.

“Khi đó tôi đã nổi giận với Mike, cả một tuần dài. Tôi nghĩ cậu ta không thích người yêu lúc ấy của mình nên mới nói những thứ gây chia rẽ như vậy. Chẳng hiểu sao tôi lại không tin cậu ấy mà để ý kĩ hơn... Cuối cùng cũng sáng mắt!”

“Vậy là... cậu yêu một cô nàng lẳng lơ nhưng lại nghĩ cô ấy trong sáng, hiền lành?”, Hoàng Lâm gật gật đầu, uống một ngụm rượu xong liền phá lên cười.

“Haha, cười đi”, hần chẳng hề nổi giận, “Emily vốn không nhận được giáo dục từ gia đình hay nhà trường, cô ta cũng chẳng được yêu thương. Tôi cứ nghĩ mình đã thay đổi được cô ấy, nghĩ rằng cô ấy là người vượt lên được khỏi nỗi đau bị bỏ rơi của mình mà phấn đấu, vì tôi...”

Hần ngửa cổ uống nhanh ly rượu.

“Nhưng thật ra... Cô ấy lúc nào cũng thích đóng kịch như vậy. Thích tỏ ra là một người khác. Chúa ơi, cô ta tán tỉnh bạn thân của tôi!”

“Thôi được rồi...”, Hoàng Lâm vỗ vai hần, “Qua rồi, cậu đã có Vũ Lục Hàn. Tôi thì tin Vũ Lục Hàn là người chung thủy, vì cô ấy chẳng lung lay trước ai cả, ngoài cậu!”

“Vũ Lục Hàn từng rất thích Từ Thiên”, hần hạ giọng xuống, y hết một cậu bé đang ghen tị với người chị được mẹ cưng chiều, “Lại còn so sánh tôi với tên bác sĩ ấy nữa! Thật buồn cười, tôi không thể chịu được khi thấy tên đó cứ sán lại gần bé yêu của tôi...”

“Sởn gai ốc rồi”, Hoàng Lâm rung mình, đẩy vai hần ra xa. Say rồi, nói lung tung như vậy là say rồi.

“Cậu có muốn về công ty tiếp tục làm việc không? Hả ngài CEO Adam?”

“Nói chuyện như dở hơi”, hần bật cười, “Tôi quên mất mục đích chính tôi đến gặp cậu rồi.”

“Tôi và Chu Bạch Thảo là người đầu tiên gặp Vũ Lục Hàn ngay sau sự việc, cậu sẽ cần giấy, bút và máy ghi âm đấy.”

“Đầu tôi vẫn hoạt động tốt dù có say”, hần cười, xoay người nhìn Thư Sinh, “Nói đi. Anh Hoàng, anh đã biết những gì?”

“Chúng tôi... Ý tôi là tôi và Chu Bạch Thảo, gặp cô ấy ngồi ở cửa phòng phẫu thuật tầm sáu giờ. Chúng tôi tưởng cô ấy đi cùng mọi người rồi nên không tin lắm, nên đã xem giờ rất kĩ, tôi nhớ rất rõ. Vũ Lục Hàn khi đó như kẻ mất hồn vậy, a zombie, ngồi bất động luôn. Khóc chẳng khóc, nói chẳng nói. Nên chúng tôi hỏi bác Vũ. Bác nói cứ khoảng ba giờ hơn buổi đêm vợ bác lại thức dậy đi vào vệ sinh. Đêm nào cũng thế nên bác quen rồi, đếm số lần thức dậy của vợ là biết mấy giờ. Từ lúc phát hiện bác gái phát bệnh cho đến khi xe cấp cứu đến nơi cũng mất nửa tiếng...”

“Từ viện về nhà cũng mất nửa tiếng. Vậy là... bốn giờ?”, hần bất chợt ngắt lời. Thư Sinh gật đầu.

“Tôi cũng tính ra khoảng bốn giờ. Lúc chúng tôi gặp bố con Vũ Lục Hàn thì bác gái mới chỉ vào phòng mổ chừng năm phút thôi. Bác trai bảo may mắn đêm đó viện không đông, lại có tận ba quả tim mới được hiến tặng cho bệnh viện nên Từ Thiên làm ngay xét nghiệm thử độ hợp của tim từ lúc nhìn thấy bà Vũ. Bác trai có nhắc lại là tuần trước, Từ Thiên dặn phải giữ không cho bác gái kích động, tim bác gái còn yếu sau vụ sốc điện. Từ Thiên có vẻ nhận ra ngay bác gái cần phẫu thuật nên xử lí khá nhanh. Bác Vũ nói, Từ Thiên chỉ khẳng định mức độ thành công sáu mươi phần trăm. Anh ta lo sợ rằng bác gái không qua được...”

“Vậy... cậu có biết gì nữa không?”

“Không, sau đó tôi chỉ muốn tìm cách liên lạc cho cậu. Cả Chu Bạch Thảo và Vũ Lục Hàn đều không mang theo điện thoại.”

“Vậy là hợp lí rồi”, Hàm Vũ Phong giật lại tờ giấy mình ghi chép, “Lúc năm giờ tôi thức dậy và gọi điện vào máy của Vũ Lục Hàn. Có người nghe máy, người đó quả thực là Emily.”

“Cô gái đó lừa thật!”, Hoàng Lâm cười khúc khích, “Có phải những người đẹp thường thần kinh bất ổn không? Không thể tin tôi đã định tán tỉnh cô ta đấy...”

“Đừng nói vậy. Những người quá xinh đẹp, hoặc không thể phát triển khiếu hài hước, hoặc không thể phát triển nhân cách.”

“Cậu nói gì vậy? Chu Bạch Thảo là người có nhân cách vô cùng tuyệt vời!”, Hoàng Lâm đắm nhẹ vào vai hắn. Hắn lườm cậu.

“Nhưng Tiểu Bạch Thảo chẳng hề hài hước chút nào. Tôi sẽ bảo vệ luận điểm của mình.”

Hoàng Lâm hực hực cười, tự mình cụng ly với hắn và uống liền một hơi.

“Này..”

“Gì thế?”

“Cậu... làm chuyện ấy với Bạch Thảo rồi à?”

Hoàng Lâm sững sờ trong năm giây đồng hồ. Rồi cậu đập mạnh tay xuống bàn, mắt trợn trừng dữ tợn.

“Thằng khốn tóc đỏ kia đã kể cho những ai rồi??”, cậu toan túm cổ áo hắn nhưng bị hắn chop được cổ tay, “Chúa ơi, hắn ta đúng là thằng khốn...”

“Thôi nào...”, hắn phớt lờ cơn bùng phát của cậu, ấn cậu xuống ghế, “Mike chỉ mới nói cho tôi biết thôi. Vậy là thật hả?”

Hoàng Lâm yêu cầu thêm ly rượu nữa, chống cằm.

“Phải.”

“Thật bất ngờ”, hắn chỉ nói vậy. Hắn thật sự chẳng biết nên trả lời thế nào.

“Thực ra... Đêm hôm kia...”

“Đêm hôm kia?”, hắn trợn mắt lên. Bọn họ... lần thứ hai ư?

“Đêm... đêm hôm kia là lần thứ ba...”, Hoàng Lâm ngập ngừng, “Quả thật tôi cũng không hiểu nổi mình... Lần nào cô ấy và tôi cũng bảo nhau, đây là lần cuối, nhưng rồi chẳng có lần cuối nào cả...”

“Lạy Chúa”, hắn lẩm bẩm, “Nó xảy ra như thế nào?”

“Lần đầu là khi bọn tôi đều say. Lần thứ hai xảy ra khi Chu Bạch Thảo để vượt mất cơ hội đến Pháp. Cô ấy khóc và gọi điện cho tôi. Chúng tôi đi ăn, sau đó thì... Lần thứ ba, cũng là hôm kia, cô ấy đến văn phòng của tôi và thông báo hè này cô ấy sẽ đi Mỹ, một vũ đoàn ở New York muốn nhận cô ấy. Tôi... cũng chẳng biết nữa. Cô ấy nhảy lên, ôm chầm lấy tôi. Khi tôi kịp định hình lại thì cô ấy đã kẹp giữa tôi và cái ghế salon rồi...”

“Ở ngay văn phòng của cậu?”, hắn bàng hoàng hô lên. Hàm Vũ Phong chưa bao giờ dám tùy tiện đến thế.

“Chúa ơi, đó là buổi chiều tối rồi. Công ty chỉ còn tôi và mấy bác bảo vệ. Gần đây tôi nhận dự án lớn, ở luôn tại văn phòng, không về nhà...”

“Cậu làm tôi sốc thật sự đấy”, Hàm Vũ Phong thật lòng nói, uống cạn ly rượu và đẩy về cho bartender, “Cậu không sợ sẽ có... một vài thứ thay đổi ư?”

“Nó đã xảy ra rồi.”

“Cái gì xảy ra?”

“Một vài thứ mà cậu nói”, Thư Sinh cũng uống sạch rượu và đưa cho bartender để lấy một ly khác, “Tôi nghĩ... hình như tôi đối với Chu Bạch Thảo trên mức bạn bè mất rồi...”

“Ở đây có Gin pha Tonic không?”, hắn lập tức quay phắt người lại hỏi bartender. Người pha chế sau quầy bar gật đầu, hắn yêu cầu hai ly như vậy. Khi còn ở Anh, hắn luôn thích uống những lon gin pha tonic bán sẵn ở các cửa hàng tạp hóa.

“Cậu yêu Chu Bạch Thảo?”, hắn nhìn thẳng vào mắt Hoàng Lâm. Quả thật, rượu khiến người ta thật lòng với bản thân.

“Tôi nghĩ vậy. Tôi không nghĩ về cô ấy như nghĩ về một người bạn nữa. Tôi cũng... đã ghen đấy, hiểu không? Tôi thậm chí còn chẳng hề ghen với cậu. Nhưng tôi ghen với mấy tên con trai được cô ấy nói chuyện cùng...”

“Rõ là buồn cười!”, hắn bật cười ha hả và Hoàng Lâm chẳng hiểu gì, “Người như Chu Bạch Thảo mà cậu còn phải ghen?”

“Tất nhiên rồi!”, Thư Sinh có chút khó chịu đáp lại, “Tôi có cảm giác... cô ấy thuộc về tôi rồi. Tôi không muốn cô ấy liên quan gì đến ai cả!”

“Cậu thay đổi cách nghĩ quá rồi!”, hắn sung sướng nhận lấy ly gin-tonic, “Trước đây cậu luôn nói cậu là bạn trai hào phóng nhất, người yêu mình muốn đi chơi với chàng trai nào cũng được mà?”

“Nhưng khi ấy tôi tin rằng chẳng có tên con trai nào đủ đánh bật tôi!”, Hoàng Lâm chạm tay vào ly tonic. Mát lạnh. “Bây giờ, bỗng dưng tôi lo sợ... Chu Bạch Thảo không để ý mình! Trước giờ cô ấy đâu có để ý đến tôi?”

Kèm theo câu nói ấy là một cái liếc xéo tới Hàm Vũ Phong. Hắn cười khẩy, nụ cười vô cùng tự nhiên.

“Vậy còn Chu Bạch Thảo? Biểu hiện thế nào? Có hay nhắn tin, gọi điện cho cậu?”

Hoàng Lâm suy nghĩ một lúc. “Một ngày bảy đến tám lần.”

“Vậy có hay rủ cậu đi chơi?”

“Chúng tôi chỉ đi ăn.”

“Khi ở cạnh cậu có hay ngồi gần sát cậu?”

“Có vẻ... Tôi cũng không biết. Nay, chúng tôi đã gần gũi quá mức quy định rồi đó...”

“Thế khi nói chuyện có hay nhìn vào mắt cậu nhiều hơn ba giây không?”

“Tôi không biết, có thể có. Tôi không dám nhìn cô ấy lâu hơn ba giây. Chẳng hiểu sao cứ nhìn là lại muốn...”

“Cuối cùng này, đã bao giờ cậu nhận thấy Chu Bạch Thảo có ý muốn hôn mình không?”, hắn hỏi, ánh mắt hiện lên vẻ tinh quái, uống một ngụm tonic. Cảm giác khoan khoái tràn đầy trong thực quản khi hắn được thưởng thức lại thứ rượu yêu thích của mình.

“Nếu cậu hỏi cô ấy có hay đẩy người về phía tôi không, thì có đấy. Lần nào ngồi cạnh nhau cũng vậy. Nhưng có muốn hôn hay không thì... Tôi không thể khẳng định được.”

“Chúc mừng, cậu không yêu đơn phương rồi. Nếu cậu tiến tới, có thể sẽ nên chuyện đấy...”

“Tôi sẽ không làm gì đâu”, Hoàng Lâm bật ra một tiếng cười, “Tôi không muốn đánh mất tình bạn hiện giờ. Nếu yêu nhau, chúng tôi không thể làm bạn được nữa.”

“Còn lâu cậu mới chịu được nhiều hơn ba ngày”, Hàm Vũ Phong cười như một đứa trẻ với vẻ đắc thắng hiện hữu. “Tôi cá năm mươi đô la.”

“Hào phóng quá!”, Hoàng Lâm cụng ly một lần nữa, “Năm mươi đô la. Đừng hi vọng gì ở tôi!”

“Để xem...”

Hàm Vũ Phong ngửa cổ, để cho gin và tonic chảy dọc khắp cơ thể mình.

“Nói đi.”

Hàm Vũ Phong áp điện thoại vào tai. Đó là Juliano.

“Cô ta đã ra khỏi nhà rồi, thưa ngài.”

“Tốt lắm. Tôi trông đợi ở anh.”

Và hắn cúp máy. Đi trước một bước là tốt.

Quân mã đang tiến lên. Bàn cờ này sắp chiếu tướng được rồi.

Chỉ có điều, chứng cứ. Chứng cứ thế nào? Dù có suy luận được ra đến đâu, không có chứng cứ cũng làm sao kết tội?

Kết thúc một ngày làm việc. Hấn chuẩn bị về nhà với Vũ Lục Hàn. Tuy nhiên trong đầu, hấn chỉ không ngừng tìm kiếm một chứng cứ. Một mẫu giấy? Một mảnh vụn? Phải làm sao để chứng minh Vương Vũ Lam đột nhập trái phép?

Điện thoại kêu lần nữa. Juliano.

“Thưa ngài, tôi đã tìm thấy trong ngăn kéo phòng ngủ một chiếc chìa khóa. Chìa khóa này không vừa bất kì ổ khóa nào trong căn hộ.”

“Phiền anh mang đến ngay cho tôi”, hấn bật dậy, “Hãy tìm kiếm nữa đi, có thể là một... một hợp đồng, một giấy nợ, bất kì thứ gì liên quan đến việc thuê người?”

“Vâng, thưa ngài.”

Để Juliano làm những việc này là trái pháp luật. Tuy nhiên, căn hộ này của hấn cho thuê nên có thể cho rằng hấn có quyền như thế. Hấn thấy mình đã đúng khi không đưa vào hệ thống quản lý số tiền thanh toán thuê phòng mang tên Vũ Lam. Hấn nhận ra hấn không tin tưởng ả, nên quyết định trong vòng ba tháng đầu không đề tên ả vào ô trống chủ căn hộ khi trả tiền thuê nhà. Hấn giống như bỏ tiền túi ra để trả tiền thuê căn hộ cho ả, ít ra hấn khiến ả tin hấn đã làm như vậy. Hấn nghĩ rằng, ba tháng là khoảng thời gian thu hồi căn hộ. Chỉ cần ba tháng yên ổn, đến tháng thứ tư, hấn sẽ thay ả trả tiền thuê căn hộ. Chỉ một bài thử nhỏ nhỏ về lòng tin mà thôi. Rất tiếc, ả đã trượt. ả không thể lấy lại niềm tin của hấn. Hấn chẳng hề day dứt như lúc mới đưa ra quyết định nữa. Hấn tin rằng hấn vừa đi một nước cờ hoàn hảo.

Trần Hải Minh là người bước ra mở cửa cho hấn. Căn nhà tràn đầy mùi sốt mayonaire.

“Cậu biến chỗ này thành nhà cậu rồi”, hấn khịt mũi, nhăn mặt. Tóc Đỏ toét miệng cười.

“Hôm nay tôi không làm gì cả. Nay giờ chỉ có hai cô gái thôi.”

Quả nhiên chỉ có Vũ Lục Hàn và Triệu Minh ở trong bếp, nồi đun sôi sùng sục, chảo và thớt đầy trên mặt bếp.

Nhờ có Triệu Minh và Trần Hải Minh, không khí trong nhà với bớt phần u ám. Một đám tang đã xảy ra, nhưng mọi cảm xúc buồn đau đều được kìm hãm. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Chúng ta không nên chìm đắm mãi trong nỗi u sầu.

“Anh uống rượu à?”, Vũ Lục Hàn chạy đến cầm lấy áo vest hấn đang cầm trên tay, lo lắng khi ngửi thấy mùi cồn. Không nhiều, má hơi đỏ nhưng có vẻ vẫn rất tỉnh táo. Hấn cười nhẹ nhàng vuốt tóc cô, hôn lên trán nịnh nọt:

“Một chút. Hôm nay công việc hơi căng thẳng.”

Căng thẳng vì không tìm ra chứng cứ.

“Anh nhớ để ý sức khỏe...”, cô không biết phải nói thế nào, lí nhí khuyên một câu máy móc. Hấn rất ít khi bị ảnh hưởng bởi rượu.

“Anh còn có em, anh sẽ không bao giờ quên điều đó.”

Hàm Vũ Phong tránh thể hiện tình cảm quá nhiều khi nhà cô còn để tang, nhưng vẫn không kìm nén mà ôm cô rất chặt. Chỉ cần thế thôi, Vũ Lục Hàn nghĩ.

Tám giờ tối. Điện thoại của Triệu Minh liên tục reo vang. Cô nàng chỉ nhìn vào màn hình điện thoại mà không có ý định bắt máy.

“Lần thứ ba rồi đó. Sao cậu không nghe máy?”, Vũ Lục Hàn đang ngồi bó gối bên cạnh, tò mò quay sang hỏi. Triệu Minh nhún vai.

“Là Triệu Dương. Mình đã nhắn nó sẽ về nhà muộn tối nay rồi mà nó cứ gọi. Không hiểu học đâu cái kiểu thích kiểm soát ấy nữa...”

“Dù sao thì cậu ấy cũng lo cho cậu mà..”, Vũ Lục Hàn cố gắng xoa dịu. Hình như chị em họ lại cãi nhau rồi, cô buồn rầu nghĩ. Hi vọng không phải vì mình.

Đến lượt điện thoại của cô réo rất.

“Alo?”

“Xin cậu, đừng ngắt cuộc gọi!”, Triệu Dương, là Triệu Dương. Vũ Lục Hàn đánh nhanh mắt sang Triệu Minh. Cô Chủ tịch nhận ra người gọi, ra hiệu cho cô ngắt máy.

“Tôi sẽ không làm thế... Cậu muốn gì?”

Hàm Vũ Phong đang ngồi ở trong bếp, laptop đặt trên bàn kính, và cốc cà phê vừa mới pha ở bên cạnh. Hắn ngay lập tức ngừng đầu lên nhìn cô.

“Tôi... tôi có chuyện muốn nói với cậu! Chị Minh cứ nghĩ tôi vẫn đang theo đuổi cậu, không hề muốn tôi gặp cậu chút nào. Tôi đã rất khổ sở...”

“Được... được rồi, tôi vẫn đang nghe đây?”

“Ngắt máy đi!”, Triệu Minh nói thành tiếng, gần như nài nỉ, gần như lao vào cô và giật lấy điện thoại. Nhưng Vũ Lục Hàn nhanh chóng đứng lên, ra giữa nhà. Trần Hải Minh ngồi cạnh cô với chiếc máy tính trên đùi, không cưỡng nổi cũng nhìn cô trong giây lát.

“Tôi có thể đến nhà cậu được không?”

“Bây giờ... e là không tiện...”, Vũ Lục Hàn nhìn quanh khắp nhà. Ba người không muốn gặp Triệu Dương. Bỏ cô một mình trên gác. Nhà để tang với ảnh mẹ cô trên bàn thờ. Chẳng thích hợp chút nào.

“Xin chị, Vũ Lục Hàn...”, Triệu Dương thay đổi cách trò chuyện, cô cảm thấy cậu ta sắp khóc, “Có ai ở đó cũng được, có người yêu chị cũng được, có Triệu Minh cũng được, có bố chị cũng được, tôi xin chị, hãy để tôi gặp chị. Tôi có điều vô cùng quan trọng, tôi buộc phải nói... Tôi không thể giữ cho mình được nữa!”

Vũ Lục Hàn lúng túng không biết nói gì, cầm điện thoại trong tay, mồ hôi làm ướt điện thoại. Hàm Vũ Phong bước đến cạnh cô, nhìn cô. Chỉ một ánh mắt, cô cũng biết phải làm gì. Vũ Lục Hàn đưa ngay điện thoại của mình cho hắn, và hắn áp lên tai.

“Chào cậu, tôi là Hàm Vũ Phong...”

“Tôi biết, tôi biết...”, Triệu Dương hơi bất ngờ nhưng không hề chùn giọng, “Chị Tiểu Lục đâu, cho tôi nói chuyện với chị ấy!”

“Nếu cậu muốn tán tỉnh Vũ Lục Hàn, tôi e rằng tôi buộc phải cúp máy”, Hàm Vũ Phong lạnh lùng trả lời. Vũ Lục Hàn tuy không nói gì với hắn, nhưng Triệu Minh đã kể hết. Hắn muốn phát điên cũng không được, vì Vũ Lục Hàn cuối cùng cũng chẳng hề bị lung lay. Hắn chỉ cần vậy. Ghen cũng được, nhưng phải trong tầm kiểm soát. Ghen nhưng không mù quáng.

“Không, tôi xin thề, tôi sẽ không nhắc đến một từ yêu nào!”, Triệu Dương khấn khoản, “Làm ơn... Tôi có thể đến gặp Vũ Lục Hàn không? Đây là chuyện rất quan trọng...”

“Tôi có thể biết được chứ?”

“Nếu anh muốn! Nhưng tôi vẫn phải gặp mặt Vũ Lục Hàn! Xin anh... Tôi phải nói ra, nếu không tôi sẽ không còn đủ dũng khí nữa...”

Hàm Vũ Phong im lặng. Sự im lặng giết chết Triệu Dương. Vào lúc cậu ta gần như tức giận hét lên trong điện thoại, hắn đã bất ngờ lên tiếng.

“Tắt máy đi, tôi sẽ nhắn tin địa chỉ nhà Vũ Lục Hàn. Chị gái cậu đang ở đây. Tất cả chúng tôi sẽ đợi cậu.”

Câu trả lời của hắn làm tất thấy sững sờ. Vũ Lục Hàn túm vào áo hắn, không nói gì. Hắn đợi cậu ta ngắt máy, nhanh chóng gửi một tin nhắn về địa chỉ đầy đủ của nhà cô. Xong xuôi, hắn đưa lại điện thoại cho cô, dùng ngón cái xoa nhẹ lên mu bàn tay của cô và nhìn quanh một lượt, nhìn từ Tóc Đỏ đến Triệu Minh.

“Tôi nghĩ rằng cậu ta cần nói một chuyện rất quan trọng, không phải chuyện ngớ ngẩn như kiểu cậu ta đang sắp chết vì yêu đơn phương một người đã có người yêu. Vì thế, chúng ta cần lắng nghe.”

Hắn xoa đầu cô rồi trở về bên chiếc laptop của mình. Juliano đang nhắn tin trao đổi với hắn về nhiệm vụ mà hắn vừa giao cho. Hắn chờ đợi người Thụy Sĩ của mình, đồng thời chờ đợi Triệu Dương. Hắn có linh cảm, việc mà Triệu Dương sắp nói sẽ giúp hắn gỡ rối - dù không giải thích được sẽ gỡ rối như thế nào. Dù sao hắn cũng sẽ chờ đợi.

Như một thói quen khi làm việc với đối tác, hắn mở sẵn phần “Ghi âm” trên điện thoại của mình.

Nửa tiếng sau, Triệu Dương xuất hiện. Cậu không quá khó khăn để tìm được nhà Vũ Lục Hàn. Cô mời cậu vào nhà, và cậu ngồi ngay vị trí Vũ Lục Hàn từng ngồi trên ghế. Triệu Minh đứng dậy ngay khi em trai mình ngồi xuống.

“Cậu có muốn uống gì không?”, Vũ Lục Hàn hỏi. “Trà túi lọc nhé? Hay cà phê?”

“Làm ơn, đừng!” , Triệu Dương bỗng nhiên gay gắt, “Chị đừng tử tế với tôi nữa. Chị đang hành hạ tôi đấy...”

“Cậu thật buồn cười!” , Trần Hải Minh đang ghé người lên mép tủ kê tivi, bên cạnh Triệu Minh. Cô nàng đang đứng tựa vào chiếc tủ gỗ lấp kính cạnh tủ tivi, khoanh tay lại, nhìn em trai đầy nghiêm khắc. Vũ Lục Hàn cũng ở ngay bên trái cô, đang đứng trước Hàm Vũ Phong. Không đâu, bỗng nhiên mọi người đứng cả dậy như đang hỏi cung một kẻ phạm tội. “Cậu bỗng nhiên chạy đến đòi nói chuyện, đến rồi lại nói chủ nhà tử tế là đang hành hạ cậu. Rốt cuộc cậu muốn gì?”

Triệu Dương nhìn đi nơi khác. Cậu đã quyết tâm là thế, vậy mà đến nơi lại không thể mở miệng. Cậu cố tránh ánh mắt của chị gái, của Vũ Lục Hàn. Tránh cả ánh mắt dò xét của Trần Hải Minh và ánh nhìn sắc lẹm như thấu tâm can người khác, của hắn. Đúng vậy, nhìn vào mắt Hàm Vũ Phong, người ta có thể tuân hết những thứ thâm kín nhất trong lòng, dù xấu hay tốt.

Ánh mắt Triệu Dương đột ngột dừng lại ở bức di ảnh trên bàn thờ. Bà là người phụ nữ cậu chỉ được gặp một lần. Vậy mà, chính cậu khiến mình không có cơ hội gặp lại bà lần nữa. Đáng xấu hổ thay.

“Chị Vũ Lục Hàn...”

Thấy Triệu Dương lần đầu gọi cả tên mình với danh xưng như thế, Vũ Lục Hàn bỗng nhiên e dè.

“Tôi... tôi xin lỗi!”

“Cậu xin lỗi tôi?”, cô hỏi lại. Lòng cô thấy nôn nao. Linh tính mách bảo cô Triệu Dương sẽ nói ra điều không tốt.

“Tôi... tôi đã... Tôi đã giúp... Tôi đã gián tiếp... hại... hại chết mẹ của chị...” , Triệu Dương lắp bắp khổ sở, nói đến đó đột nhiên bật khóc, “Tôi xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi!”

Vũ Lục Hàn thấy trời đất quay cuồng. Cô tóm lấy cánh tay hắn, thở dồn dập.

Trong khi đó, Triệu Minh như đã hóa thành đá.

“Mày vừa nói gì vậy?”, Triệu Minh nhào đến định túm áo Triệu Dương. Nếu không nhờ Trần Hải Minh giữ lại, cô nàng có lẽ đã tặng cho em trai vài cái tát, “Mày nhắc lại đi!!!”

“Em... em xin lỗi... chị Minh..”, Triệu Dương cúi gằm, không dám nhìn bất cứ ai. Tội lỗi, và cả sự hổ thẹn. Nếu nhìn thêm một ai, cậu sẽ muốn tự tử vì điều đã làm mất.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đi”, Hàm Vũ Phong là người luôn luôn bình tĩnh. Hắn tiến lên một bước đứng trước Vũ Lục Hàn, để điện thoại của mình lên mặt bàn. “Cậu có thể nói rõ đầu đuôi được không?”

“Tại sao thế hả?”, Triệu Minh bắt đầu khóc, đau khổ nhìn em trai. Có nằm mơ cô cũng không thể ngờ, em trai mình hãm hại gia đình người khác đến mức độc ác như vậy. Gia đình của bạn thân cô.

Hàm Vũ Phong quay lại, đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng. Trần Hải Minh hiểu ý, không nghĩ gì mà ôm lấy đầu Triệu Minh vào lòng. Cô nàng bắt đầu tấm tức khóc. Trong khi Vũ Lục Hàn không rơi nổi một giọt nước mắt.

“Hãy nói cho tôi...”, hắn nhắc lại, nắm chặt tay Vũ Lục Hàn, “Đầu đuôi câu chuyện như thế nào?”

Triệu Dương rõ ràng đang xúc động. Cậu ta đã khóc. Cậu đưa tay vuốt mặt, hít vào một hơi sục sịt, không dám ngẩng mặt nhìn ai. Sau vài giây tĩnh tâm, cậu bắt đầu kể chuyện:

“Chuyện xảy ra cách đây khá lâu. Hôm ấy, khi chạy bộ theo lịch trình từ nhà đến công viên thành phố, tôi đã gặp một cô gái. Cô gái ấy thoát nhìn rất giống Vũ Lục Hàn, lại đang ngồi trên ghế gỗ gần trụ sở Tập đoàn ACorp, tôi càng tin đó là Vũ Lục Hàn...”

“Cậu đã đến bắt chuyện?”

“Vâng, tôi đến bắt chuyện.”

Triệu Dương sịt mũi lần nữa, nhìn vào khoảng không trong căn bếp nhà Vũ Lục Hàn.

“Cô gái đó đáp chuyện rất tự nhiên. Cô ta biết tôi nhầm, nhưng không hề cho tôi biết điều đó. Chỉ đến khi tôi phát hiện ra hình xăm ngôi sao ở cổ tay, và đôi khuyên tai bằng ngọc lấp lánh sau mái tóc nâu, tôi mới biết cô ta thật ra không phải Vũ Lục Hàn. Cô ta cười khi thấy tôi sửng sốt. Khi cô ta hỏi tôi là ai, tôi đã nói tôi là một người bạn, đang theo đuổi Vũ Lục Hàn. Và cô ta nói Vũ Lục Hàn cướp người yêu của mình.

Sau lần gặp ấy, chúng tôi gặp nhau thêm vài lần. Mới đầu, cô gái đó còn gặp tôi ở chỗ chiếc ghế gỗ. Mãi sau, cô ta lo sợ bị bắt gặp với tôi, quyết định rằng sẽ viết giấy và dán vào chân ghế gỗ, trong giấy là địa điểm gặp, tôi chỉ cần đến đó. Cô gái đó xưng tên Emily. Tôi không mấy ngạc nhiên khi thấy cô ta, vì tôi đã từng đọc về hiện tượng song trùng trước đây. Người không cùng huyết thống, giống nhau từ ngoại hình đến giọng nói. Ở Mỹ có nguyên một chương trình chuyên tìm các cặp song trùng như vậy. Tôi thấy Emily thú vị, khi tìm được người vô cùng giống Vũ Lục Hàn. Tôi đã tưởng tôi có thể làm bạn với cô ta...”

“Tất nhiên là tôi đã nhầm. Đừng nhìn tôi với ánh mắt ấy. Cô ta thường xuyên lăng nhục tôi là ”cậu nhóc“, ”Quý ngài Bú Sữa Mẹ“. Tôi đã từng muốn gọi điện cho Viện Tâm thần lúc tức giận, nhưng tôi lại không thể. Cô ta dọa sẽ nói cho chị, chị Minh. Cô ta sẽ nói em đe dọa và lạm dụng tình dục cô ta chỉ vì em nhầm cô ta với bạn thân chị. Chúa ơi, em nghĩ cô ta nghiêm túc, cô ta luôn có bằng chứng mỗi khi em đến gặp. Nhưng em không thể thoát ra được. Bởi vì em... em và cô gái đó đã cùng nhau thỏa thuận một giao kèo.”

“Cô ta là người đã ủng hộ em theo đuổi Vũ Lục Hàn. Cô ta nói rằng chỉ cần em tiếp tục theo đuổi Tiểu Lục và để Tiểu Lục phải bận tâm về em, cô ta sẽ lo ”phần còn lại“. Mới đầu em không hiểu ”phần còn lại“ đó là gì, cho đến khi chị Minh nói với em về vụ đi Anh. Emily có vẻ như luôn biết lịch làm việc của Hàm Vũ Phong, cô ta chưa bao giờ rời chiếc ghế gỗ ở gần ACorp, vậy mà anh ta không nhận ra. Emily vì một lí do nào đấy, biết về việc đi Anh trước cả khi... ừm, khi em nói với cô ta. Cô ta đã lên kế hoạch từ khi biết được tin về chuyến đi ấy. Cô ta hỏi em có muốn làm người hùng của Vũ Lục Hàn không?”

“Một tuần trước khi chị Minh và Vũ Lục Hàn đi, Emily và em lại gặp nhau, lần này gặp ngay giữa công viên thành phố. Cô ta hỏi em về điểm yếu của Vũ Lục Hàn. Em nói Vũ Lục Hàn không có điểm yếu, hiện giờ điểm yếu chỉ có thể là Hàm Vũ Phong mà thôi. Cô ta đã lên kế hoạch bắt cóc Vũ Lục Hàn, nhốt lại một tuần, và cùng mọi người đi Anh. Cô ta nói, chỉ cần cô ta lên giường với Hàm Vũ Phong, mọi chuyện sẽ chấm dứt. Cô ta cần một thứ ràng buộc. Và em tin rằng cô ta lên kế hoạch rất tỉ mỉ. Cô ta thuê sẵn người, tìm sẵn địa điểm mà cô ta nói ”kín và an toàn đến mức có thể nhốt người cả một tuần cũng chẳng ai biết“. Cô ta muốn bắt cóc và nhốt Vũ Lục Hàn trước chuyến đi, chỉ một ngày trước khi cô ta trở về, cô ta mới nhắn tin địa chỉ cho em đến... ừm, giả vờ giải thoát. Emily tin chắc, Vũ Lục Hàn sẽ thấy xiêu lòng trước em, vì khi cô ấy lâm nạn, Hàm Vũ Phong không thể xuất hiện, lại còn đi chơi và qua đêm với người yêu cũ. Nhưng Emily gặp vấn đề, đó là không biết phải bắt cóc Vũ Lục Hàn thế nào. Cô ta đã tự biến mình cho giống Tiểu Lục, đã theo dõi Tiểu Lục từ rất lâu hòng đợi thời cơ thay thế rồi; cô ta chỉ cần thế chỗ Vũ Lục Hàn một đêm thôi mà... Từ khi yêu Hàm Vũ Phong, Vũ Lục Hàn đi đâu cũng có anh ta đi bên cạnh, đưa đón, thậm chí ở cùng anh ta. Lúc đến trường hay lúc đi làm luôn có chị Triệu Minh không rời nửa bước; chỗ Tiểu Lục làm việc lại là chỗ mà bạn Hàm Vũ Phong làm chủ. Vũ Lục Hàn bỗng nhiên bất khả xâm phạm, cô ta không thể tìm được sơ hở nào để đánh tráo người. Cô ta gặp em cũng chỉ để hỏi, có cách nào dụ được Vũ Lục Hàn một mình ra khỏi nhà để bắt đi không. Em đã nói không. Rồi không hiểu sao, em... em buột miệng nói rằng mẹ Tiểu Lục đang bị bệnh tim, nặng. Em xin lỗi...”

Không khí lặng đi mất một lúc. Không ai lên tiếng. Chỉ có tiếng khóc của Triệu Minh. Cô không thể tin lại

nghe những lời này từ miệng em trai mình. Còn Vũ Lục Hàn, cô vẫn không khóc. Chỉ có nỗi bàng hoàng xuất hiện trong mắt cô. Cô tựa hẳn người vào tủ kính để lấy một điểm tựa, bàn tay đang nắm tay hẳn run lên bần bật. Triệu Dương, cô đã từng có thiện cảm với Triệu Dương. Bởi đó là người đầu tiên kiên nhẫn nói chuyện với cô lúc cô bị bỏ rơi một mình. Nhưng đó là chuyện từ rất lâu rồi.

“Sau đó thì sao?”, Hàm Vũ Phong là người duy nhất lên tiếng. Hắn có cung cách của một cảnh sát, ngồi xổm xuống ngang tầm mắt Triệu Dương, và nhìn Triệu Dương bằng đôi mắt sắc lẹm của mình.

“Sau đó tôi thật sự không biết”, Triệu Dương tránh né ánh mắt của hắn, “Cô ta chẳng bao giờ cho tôi biết kế hoạch là gì, cô ta đương nhiên không tin tôi, tôi cũng không tin cô ta lắm. Nhưng... thú thật là... tôi cũng một phần... muốn làm người hùng... của Tiểu Lục...”

“Cô gái đó có cho cậu xem bất cứ giấy tờ hay thứ gì liên quan đến việc thuê người không?”, Hàm Vũ Phong lạnh lùng hỏi. Triệu Dương rùng mình trước ngữ điệu ấy.

“Anh nghĩ tôi với cô ta có quan hệ thân thiết gì chứ?”, cậu có vẻ khó chịu, “Tất nhiên là không rồi! Nhưng... tôi đã lấy trộm chìa khóa nhà của Vũ Lục Hàn vào hôm chị Minh rủ Tiểu Lục đến nhà học! Tôi đã mang đi đánh chìa khóa khác và đưa lại cho Emily. Tôi không biết tại sao, nhưng cô ta yêu cầu tôi làm vậy! Phải đến hôm qua tôi mới biết cô ta muốn đột nhập vào bất cứ Vũ Lục Hàn khi cô ấy đang ngủ!”

Triệu Minh nghe đến thế lại khóc nức lên. Em trai cô không dám nghe tiếng khóc của chị, gục đầu xuống và lấy tay che hai tai mình.

“Em xin lỗi, chị Minh... Tôi xin lỗi, Tiểu Lục... Tôi... tôi không biết mọi chuyện... lại thành ra thế này...”

“Cô gái đó có cho cậu biết cô ta sẽ thuê ai không?”, Hàm Vũ Phong không quan tâm đến biểu hiện của cậu ta, tiếp tục hỏi. Điều này làm cậu khó chịu.

“Cô ta từng nói người cô ta thuê là người cô ta gặp ở quán bar quen. Ngoài tôi ra cô ta chỉ quen một mình kẻ kia thôi, còn khoe kẻ kia mê cô ta như điên đảo!”

“Cậu chưa hề gặp người lạ mặt kia?”

“Chưa. Tôi còn chẳng biết quán bar cô ta hay đi là gì. Tôi đã nói rồi, tôi không quan tâm đến cô gái đó! Tôi không giống anh, dù có gặp người con gái khác giống người tôi yêu, tôi cũng không lao vào đâu!”

Không khí ngưng đọng trong vài giây. Hàm Vũ Phong đột nhiên lao về phía Triệu Dương, vung tay đâm cậu ta một phát. Triệu Minh la lên oai oái và túm lấy áo hắn khóc lóc. Trần Hải Minh bối rối, cũng chỉ biết xông lên chặn trước hắn và Triệu Dương. Khuôn mặt của Hàm Vũ Phong đáng sợ hơn bao giờ hết. Hắn không khó khăn để túm lấy cổ áo Triệu Dương, nhắc lên và nhìn thẳng vào cậu ta với một sự cuồng nộ.

“Cậu đừng tưởng không ai nói gì là tất cả đều bỏ qua cho sự dè dặt cậu đã làm!”, hắn gầm giọng chì chiết, “Một người khi xin lỗi còn không dám nhìn vào mắt người khác, còn dám mở miệng mỉa mai cơ à?”

Triệu Dương, với bên má sưng vù, tím tái, muốn nhếch miệng cười nhưng rồi lại khóc.

“Người bị tổn thương không phải là tôi, mà là Vũ Lục Hàn. Người như cậu chỉ mong muốn có được chứ không thật lòng, cậu có cảm thấy hổ thẹn với người con gái cậu luôn mồm đòi giành lấy không?”

“Thôi đi! Xin anh... Đây là em trai em...”, Triệu Minh ôm cánh tay hắn, khóc nức nở. Cô vừa xấu hổ với Vũ Lục Hàn, vừa đau lòng khi em trai mình bỗng nhiên gây ra tội tày trời như vậy. Có nằm mơ Triệu Minh cũng không bao giờ nghĩ, có ngày Triệu Dương cũng biết tính kế hãm hại người ta để mưu cầu lợi ích cho bản thân mình.

“Em xin lỗi...”, Triệu Dương bắt đầu khóc. Hắn giận dữ buông tay, ném cậu thẳng xuống ghế. Hắn quay lại nhìn Vũ Lục Hàn. Cô không hề nhúc nhích, không lên tiếng, không biểu cảm. Hắn biết, như vậy là cô đã quá đau đớn. Chỉ đến khi hắn ôm cô vào lòng, hắn mới cảm nhận ngực áo mình đang thấm đẫm nước mắt.

99. Untitled Part 99

Triệu Minh đã ở lại cùng Vũ Lục Hàn đêm ấy. Hàm Vũ Phong không về mà xin phép bố cô cho ngủ lại dưới phòng khách. Bố cô vốn yêu quý hẳn, còn ngỏ ý cho hẳn ngủ trong phòng vợ chồng ông, còn ông ra phòng khách ngủ. Hẳn đương nhiên không chịu. Hẳn nói rằng công việc của hẳn cần thức khuya, hẳn ở phòng khách sẽ tiện làm việc. Quả là năng lực thuyết phục của hẳn ở hạng thượng thừa.

Triệu Minh ôm Vũ Lục Hàn. Cuối cùng thì người khóc nhiều hơn lại là chị gái của Triệu Dương. Vũ Lục Hàn cũng sốc, nhưng cô biết người có cú sốc nặng nhất chính là Triệu Minh. Trong mắt Triệu Minh, em trai cô luôn là cậu nhóc hướng nội, biết nghe lời. Dù hoàn cảnh gia đình bị chia cắt, thay vì được mẹ dạy dỗ, cậu lại phải phụ thuộc vào chị, nhưng cậu chưa bao giờ coi thường chị hay ghét bỏ mẹ. Dù cậu không thích người vợ mới của bố, cậu vẫn không hề oán trách bố, hay oán trách mẹ kế. Cậu là chàng trai biết điều. Cậu yêu thương chị, yêu thương gia đình như yêu thương chính bản thân. Cậu chưa từng giao du với người xấu, chưa từng bị dụ dỗ. Cậu luôn có trách nhiệm với bản thân và chị gái mình. Vậy mà, ngày hôm nay, Triệu Dương như một người khác. Một người giáng thẳng vào chị gái mình một cú chí mạng. Triệu Minh đã khóc suốt từ lúc em trai còn ở đây cho đến khi Trần Hải Minh lái xe đưa cậu ta về với bên má sưng húp phải chườm lạnh.

“Nín đi nào...”, Vũ Lục Hàn thì thầm vỗ về. Vai áo cô đã ướt sũng, dính vào da.

“Mình... xin lỗi cậu...”, Triệu Minh nói đi nói lại câu ấy từ nãy tới giờ. Vũ Lục Hàn chẳng thể tìm thấy bóng dáng cô nàng Chủ tịch Hội học sinh nữa.

“Không sao... Mình đã nói không sao mà...”, Vũ Lục Hàn lặp lại lời dỗ dành, “Mình không trách em trai cậu đâu. Rõ ràng cậu ấy bị dụ dỗ...”

“Trời ơi, tại sao lại thành thế này...”, Triệu Minh lại gào lên tảm tức.

“Thôi nào...”, Vũ Lục Hàn xoa lưng cô bạn, “Mình thật lòng đấy... Mình không để bụng... Mình không buồn...”

“Có mà! Làm sao cậu lại không buồn được!”, Triệu Minh ngồi bật dậy khóc, khiến Vũ Lục Hàn bối rối ngồi dậy theo, “Em trai mình là kẻ xấu! Ôi...”

“Nín đi nào...”, Vũ Lục Hàn vụng về ôm lấy Triệu Minh, “Cậu không nên nghĩ theo chiều hướng tiêu cực như vậy... Mình biết phải làm gì mà...”

“Mình xin lỗi cậu rất nhiều...”

Và điệp khúc xin lỗi cứ tiếp tục cho đến khi Triệu Minh thiếp đi vì kiệt sức. Khuôn mặt cô nàng thấm đẫm nước mắt. Vũ Lục Hàn dùng vạt áo lau nhẹ hết nước mắt còn đọng trên gương mặt cô, chậm rãi để cô nằm xuống gối và kéo chăn cho Triệu Minh ấm áp. Vũ Lục Hàn thở ra, nhìn Triệu Minh rồi nhắm mắt lại.

Trong giấc mơ của Vũ Lục Hàn, cô thấy mình đang ngồi một mình, cô đơn. Cô không với được quyển sách trên giá cao. Một chàng trai dễ dàng lấy quyển sách xuống, đưa cho cô và nở nụ cười để lộ chiếc răng khểnh. Cậu ta đang nói về con chó German Shepherd của mình, con chó hai tuổi dễ thương với chiếc vòng cổ xanh lam gắn lục lạc. Con chó thường quanh quẩn dưới chân cô mỗi khi cô đến nhà Triệu Minh. Một ngày, con chó Lục Lạc ngậm trong miệng một hộp quà dẹt, thả vào lòng Vũ Lục Hàn. Triệu Minh bỗng biến đi đâu mất. Vũ Lục Hàn mở hộp quà, một sợi hoa hồng chảy ra kèm theo tấm thiệp “Te Amo” sáng lấp lánh. Vũ Lục Hàn bối rối lùi lại, chạy ra khỏi nhà, chạy về với hẳn. Hàm Vũ Phong đang ở trước cửa, mỉm cười và dang tay ôm cô vào lòng. Vòng tay của hẳn luôn luôn ấm áp. Nhưng bỗng dưng lại lạnh toát thế này? Đúng lúc cô nhìn lên, cô nhận ra Triệu Dương! Vũ Lục Hàn đẩy vội chàng trai và lùi lại, lùi lại, lùi mãi và vấp phải một thứ rồi ngã dúi. Cô cảm nhận cơn đau. Cô cúi xuống nhìn. Khung ảnh. Khung ảnh của mẹ. Khung ảnh có gắn băng tang của mẹ. Vũ Lục Hàn hốt hoảng ôm khung ảnh vào lòng. Vậy mà Triệu Dương cứ tiến mãi về phía cô. “Lùi lại đi!”, cô hét lên, “Lùi lại!”. Triệu Dương không lùi lại. Con chó German Shepherd đi chậm rãi bên cạnh cậu, gương mặt con chó giãn ra vui mừng. Rồi có một tiếng cười. Triệu Dương cất tiếng cười. Giọng cười cô chưa bao giờ nghe kĩ. Giọng cười thoải mái của cậu ta hòa lẫn với thanh âm cao vút của một cô gái. Vũ Lục Hàn sợ hãi. Cô cuộn người lại ôm lấy khung ảnh của mẹ, và khóc. Cô lắc đầu, khóc nức nở để những tiếng cười tan biến. Nhưng nó xuyên vào trí óc cô. Không, không nên cười trong một đám tang!

“Vũ Lục Hàn!”

Cô nghe phong thanh tiếng người gọi tên mình. Cô còn chẳng muốn đáp. Nhưng tiếng người gọi lớn dần, rồi cô thấy mình choàng tỉnh dậy. Cô mở mắt, hoang mang khi bóng tối tràn vào võng mạc. Cô nhìn thấy Hàm Vũ Phong với đôi mắt mờ nhòe đắm nước. Giây phút ấy, cô mới biết mình đã khóc trong khi còn ngủ say.

“Em ổn chứ?”, ánh mắt lo lắng của hắn hiện rõ mồn một trong bóng tối. Vũ Lục Hàn gật đầu, thở hổn hển. Triệu Minh vẫn còn ngủ say bên cạnh cô.

“Em... Chỉ là mơ thôi...”, cô lí nhí đáp lại, giọng lạc đi hẳn. Hắn đang quỳ một gối lên giường cô, thấy cô như vậy liền nhẹ nhàng ngồi hẳn lên giường và vòng tay ôm gọn Vũ Lục Hàn vào lòng.

“Ngoan nào... Em đã cố gắng nhiều rồi. Ngủ tiếp đi, anh ở đây với em...”

Tiếng thủ thủ vỗ về của hắn khiến cô yên tâm hẳn. Cô tựa đầu vào vai hắn. Sau lưng cô, tiếng thở của Triệu Minh vẫn đều đều, nhẹ nhẹ.

“Sao anh lại ở trong phòng em?”, Vũ Lục Hàn đỏ mặt hỏi. Đến lúc này cô mới nhận ra “điều bất bình thường”.

“Anh muốn chắc chắn là em ngủ rồi”, hắn không giấu giếm thú nhận, “Cứ hôm nào không có anh, em kiểu gì cũng ngủ muộn hoặc mất ngủ. Hôm nay lại là một ngày điển hình. Anh không muốn em mất ngủ nữa.”

“Cảm ơn anh”, Vũ Lục Hàn ngửa cổ lên nhìn hắn, “Nhưng hôm nay Triệu Minh ở đây. Chẳng may làm động đến giấc ngủ của cô ấy... Anh nên biết rằng Triệu Minh buồn hơn em rất nhiều... Chuyện của em, dù sao cũng đã qua rồi. Em không muốn nhắc đến nữa. Nhưng Triệu Minh vẫn phải về nhà với em trai. Cô ấy hiện giờ đang rất đau khổ đấy...”

“Em hãy lo cho bản thân trước đi”, hắn nghiêm giọng, “Em có thể cho rằng anh là kẻ ích kỉ cũng được. Nhưng chuyện của ai, người đó phải tự lo liệu lấy. Người thật sự có ý đồ xấu với em là một người khác, không phải em trai cô bạn em. Nếu lần này em không lo được dứt điểm chuyện của em, có đảm bảo Emily sẽ dừng lại không? Anh biết tính cách của cô ta, ngày xưa chỉ để tán tỉnh anh, cô ta đã sử dụng quan hệ để vào được Học viện Kinh tế Tài chính London khi trên thực tế cô ta đã bỏ học. Dù ngoại tình với kẻ thù của anh, cô ta vẫn biết cách che giấu mọi thứ mà anh không hề biết. Ngay cả khi đang ngồi cạnh anh, cô ta còn đưa mắt tán tỉnh bạn thân của anh. Em nghĩ cô gái đó là người như thế nào? Sẽ ăn năn hối hận như Triệu Dương mà dừng lại à? Em có hiểu em đang ở trong tình thế như thế nào không?”

Vũ Lục Hàn rùng mình. Hàm Vũ Phong dường như đang miêu tả một người không phải là người hắn từng yêu say đắm. Hắn không thể nào yêu một người như vậy được. Hắn là người không ai có thể qua mắt, là người nhìn thấu mọi thứ, là người bao giờ cũng chỉ cần hai quân mã cũng kết thúc ván cờ vua.

“Vì sao bây giờ anh lại nói với em những điều này về cô ấy?”, Vũ Lục Hàn không kìm nén được, nhìn vào mắt hắn. Cô đọc được một sự do dự. Rồi hắn thở dài.

“Bởi vì em cần biết, cô bé ạ. Emily là người có nội tâm phức tạp hơn em tưởng nhiều. Và chỉ bây giờ anh mới nhận ra... Anh ở bên cạnh Emily một năm thôi, Vũ Lục Hàn ạ. Anh không hiểu gì về con người đó. Suốt tám năm ở đây, anh lúc nào cũng hi vọng cô ta sẽ xuất hiện, và anh sẽ sẵn sàng bỏ qua tất cả. Nhưng cuối cùng cũng chỉ một mình anh hi vọng. Cô ta chỉ trở về tìm anh khi trong tay đã không còn gì nữa...”

Lòng cô trùng xuống. Cô không cảm thấy ghen tị hay buồn cho mình, mà thấy buồn cho hắn vì đã đặt nhầm tình cảm vào một người khác. Hắn thật sự đã chờ đợi, rất lâu. Hắn tự động tránh xa các cô gái khác, tránh xa cả người luôn yêu hắn như Chu Bạch Thảo, chỉ để mong đợi một ngày người hắn yêu thật sự xuất hiện trước mặt hắn. Hắn đã chờ đợi như vậy suốt tám năm trời. Cuối cùng hắn chẳng nhận được gì cả.

“Em rất tiếc...”, Vũ Lục Hàn chẳng biết nói gì hơn. Hàm Vũ Phong đột nhiên ôm siết lấy cô.

“Em đang nghĩ gì vậy? Vì sao anh kể chuyện về người tình cũ mà em lại tỏ ra thương xót cho anh? Thật không hiểu nổi...”

“Em thấy tiếc cho anh...”

“Em đang đùa đấy à? Đừng bắt anh kể những chuyện như vậy. Anh không muốn...”

“Em cũng cần biết về ngày xưa của anh chứ?”

“Nhưng không phải theo cách này”, hấn nhăn nhó, “Không phải bằng cách nghe anh kể về người yêu cũ.”

“Em thấy ổn. Em không quan trọng nếu cô ấy là người yêu cũ của anh đâu. Anh... anh vẫn yêu em là được mà?”

“Em có thật là yêu anh không?”, Hàm Vũ Phong rên rỉ. Mọi người đều chẳng ai thoải mái khi phải nghe người mình yêu kể về tình cũ. Cô gái này thì lại bảo “thấy ổn”!

“Chúng ta như thế này bao lâu rồi nhỉ?”

Câu hỏi đột ngột chẳng liên quan của Vũ Lục Hàn làm hấn bối rối.

“Có lẽ hai tháng.”

“Hai tháng... Anh hiểu em được bao nhiêu?”

Hấn nhìn cô đầy lạ lẫm.

“Em muốn nói gì?”

“Nào... Cứ cho em biết anh hiểu được gì về em đi...”, Vũ Lục Hàn ôm cánh tay hấn, cứ như đang nói một chuyện khác chẳng liên quan mấy. Hàm Vũ Phong thở dài bất lực.

“Được rồi... Em là người khá cứng đầu...”

“Cũng đúng...”

“Em bị ám ảnh sợ xã hội. Em chỉ nói chuyện được bình thường với một người khi đã khá quen với họ.”

“Cũng... không phải là không đúng...”

“Em hơi nhát gan. Nhưng đôi lúc gan lì và liều lĩnh một cách không cần thiết.”

“Sao lại thế được?”, Vũ Lục Hàn phản đối. “Thế à? Ai lần đầu uống rượu mà dám uống say quên trời đất ở quán bar lạ hoắc khi trong người không có nhiều tiền thế?”, hấn trợn mắt, nhắc lại cho cô biết lần “liều lĩnh và gan lì không cần thiết” đáng xấu hổ của cô. Vũ Lục Hàn im bặt.

“Em cũng hay quan tâm đến người khác một cách không cần thiết. Điểm này đừng tranh cãi với anh.”

Vâng, em không mà! Cô đưa mắt đi nơi khác.

“Nhưng bù lại... Em rất yêu gia đình và có đam mê rất lớn...”, hấn dịu giọng. Vũ Lục Hàn thấy hai má đỏ lên.

“Em chưa bao giờ từ bỏ đam mê của em, luôn tìm cách duy trì nó...”, hấn hôn phớt lên tóc cô, “Anh rất tự hào khi em có được công việc em muốn bằng thực lực của em, như lúc này...”

“Nhưng anh đã giúp đỡ em rất nhiều...”, cô lí nhí đáp, “Nếu không gặp anh, em sẽ không thể có cơ hội được làm việc bán thời gian cho ACorp... Cũng không thể gặp được Hoàng Lâm và được anh ấy sắp xếp cho đi thử việc... Mọi thứ trơn tru hơn là nhờ có anh mà...”

“Anh đã lấy đi của em rất nhiều, Vũ Lục Hàn ạ”, hấn thì thầm bên tai cô, “Anh muốn cho em nhiều hơn. Anh nghĩ lúc này anh đã rất may mắn...”

Vũ Lục Hàn đỏ mặt cười hì hì.

“Anh bên em chưa được lâu. Nhưng anh cảm giác anh biết em nhiều hơn tất cả những gì mọi người biết.. Ý anh là... anh thấy... Anh còn hiểu em nhiều hơn anh từng hiểu về người con gái kia...”

“VẬY LÀ... anh cũng... khá...”

“Rốt cuộc em muốn nói gì hả, cô Vũ?”

“Ta không thể đảm bảo mình hiểu rõ một người, bất kể đã ở bên người đó lâu đến đâu”, cô dựa vào hán, “Vì thế, chỉ cần anh hiểu em vừa đủ là được. Sau này, anh sẽ không phải hối hận vì đã ở bên cạnh em.”

Hàm Vũ Phong ôm cô chặt hơn.

“Chúa ơi... Em khác hoàn toàn với người con gái đấy. Anh sẽ không bao giờ hối hận, kể cả khi anh không hiểu chút nào về em...”

“Anh không sợ à? Sợ em cắn?”

“Em lại say rượu rồi!”, hán phì cười, cốc nhẹ vào trán cô và nhìn đồng hồ hiển thị trên điện thoại. “Ngủ tiếp nhé? Dù có được nghỉ ngày mai, em cũng không được thức khuya đâu.”

“Thế còn anh? Anh không ngủ ư?”

“Anh có ngủ”, hán nhướn miệng cười, “Anh muốn chuẩn bị nốt một vài thứ... Ngày mai em sẽ có một bất ngờ rất lớn đấy...”

“Hi vọng không phải là một hộp quà đựng váy áo nào”, cô đùa, “Anh đã mua cho em quá nhiều rồi!”

“Anh muốn em đừng chặt tử cơ, cô Vũ ạ”, hán để cô nằm xuống và kéo chăn cho cô, “Nhưng không, bất ngờ này sẽ vô cùng khủng khiếp đấy! Hãy dành sức để đón nhận nó...”

“Khủng khiếp à?”, Vũ Lục Hàn được hán vuốt tóc, thoải mái nhắm mắt lại và thả lỏng người.

“Khủng khiếp lắm. Ngủ ngoan nhé, bà Adam”, hán ghé sát tai cô thì thầm, tiện hôn ngay lên má cô. Hán vuốt nhẹ tóc cô vài lần cho đến khi môi cô nở nụ cười, cơ mặt giãn ra, và cô ngủ một cách thanh thản.

Hàm Vũ Phong hôn cô trên trán một lần, rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Trước mặt hán lúc này là chiếc chìa khóa được đặt cẩn thận trong bọc nylon, ghim vào một tờ giấy xét nghiệm. Juliano đã mất cả chiều hôm nay, với một tá cuộc gọi từ hán để đạt được quyền xét nghiệm dấu vân tay từ sở giám định tư pháp. Một chiếc ly rượu uống dở chưa rửa còn để trên bàn ăn, cũng lấy từ phòng 1505, được xác nhận có dấu vân tay trên đó trùng khớp với dấu vân tay trên chìa khóa giấu trong phòng. Chìa khóa này, hán chưa hề thử. Hán đứng dậy, mở cửa chính, đi về phía chiếc xe Bugatti và tìm lấy một đôi găng tay da. Hán vẫn thỉnh thoảng đeo găng tay khi lái xe, và đeo găng khi tập gym nên đôi găng tay thường xuyên được để ở ngăn đựng tàn thuốc trên xe. Hán hít vào một hơi, gương mặt nghiêm trọng trở lại và với một cung cách của nhân viên điều tra chuyên nghiệp, hán đeo găng vào tay rồi tiến vào nhà. Hán cẩn thận tách miệng túi nylon, dốc chìa khóa vào lòng bàn tay. Với một linh cảm nhất định, hán khóa cửa nhà Vũ Lục Hàn lại, và tra chìa khóa vào ổ. Hán xoay chìa. Một tiếng động nhỏ vang lên. Hán không hề bất ngờ. Cánh cửa thật sự đã mở.

Chìa khóa tìm thấy trong căn hộ 1505 chỉ có hai dấu vân tay. Một dấu vân tay trùng với dấu tay chủ căn hộ. Dấu tay còn lại trùng với dấu tay mà Triệu Dương cung cấp. Hoàn toàn khớp với lời nhận tội của Triệu Dương. Quả thật, chiếc chìa khóa chỉ qua tay hai người. Nhưng điều đó liệu có đủ để chứng minh Vũ Lam đã bước vào nhà Vũ Lục Hàn?

Đó là cả đêm trắng đối với Hàm Vũ Phong. Hán cất toàn bộ những gì tìm được vào cùng một chỗ. Chỉ còn một yếu tố cuối cùng thôi. Ngày mai, luật sư Hà sẽ có đủ bằng chứng trong tay để tố giác thành một vụ án. Hán thậm chí chưa cần dùng đến danh nghĩa của mình. Hán sẽ không cần.

Để lại một tờ note dán trên tủ lạnh, hán rời nhà khi đồng hồ còn chưa đến năm giờ sáng. Hán ngay lập tức gọi điện cho Juliano và lái xe đi lặng lẽ.

“Anh đã chắc chắn chưa?”

“Chắc chắn, thưa ngài. Nơi đó hiện giờ thuộc về quyền kiểm soát của chúng ta.”

“Cảm ơn. Tôi đang đến. Nếu có gì bất thường, báo lại cho tôi ngay lập tức.”

“Vâng, thưa ngài.”

Hàm Vũ Phong lướt như bay trên con đường vắng vẻ. Chứng cứ cuối cùng.

Đó là một quán bar nhỏ, cách không xa khu chung cư cao cấp của hắn. Cô ta có vẻ không đủ tiền để thường xuyên bước vào quán bar trên tầng thượng khu căn hộ này. Hắn đã nhìn thấy chiếc SUV quen thuộc trước mặt, và cho xe tấp lại bên kia đường, song song chiếc SUV. Julianio đã chuẩn bị bước xuống xe từ khi nhìn thấy hắn qua gương chiếu hậu. Anh ta là một người Thụy Sĩ cao to, vạm vỡ, với bộ tuxedo đen tuyền không khác nào vệ sĩ của ngôi sao Broadway. Một người ngoại quốc khiến chính những kẻ ngoại quốc phải e ngại. Hắn - ngược lại - áo phông Armani, quần jeans, giày Palladium, đồng hồ Zenith, kính râm Ray-ban gài trên ngực áo, chẳng khác gì một cậu ấm công tử đang trên hành trình tiêu tiền của bố mẹ. Hắn bước thẳng vào bar với người Thụy Sĩ Julianio đi đằng sau. Năm giờ ba mươi phút sáng, quán bar không vì thế mà vắng người.

Hai người ngoại quốc cùng bước vào quán bar, tiến thẳng về quầy pha chế.

“Gin and tonic”, hắn gọi đồ uống bằng tiếng Anh. Hắn ngồi xoay người lại, đôi mắt nâu khói sắc lẹm kín đáo quan sát sau cặp kính râm. Tìm thấy rồi.

Trên một chiếc tràng kỷ sâu bên trong góc khuất, có một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau. Cô gái ngồi trên người chàng trai, thân hình ép sát tới không còn một khoảng trống. Hắn âm thầm ghi nhớ hình ảnh trong đầu, chậm rãi thưởng thức ly tonic và chậm một chút thuốc.

Thời gian trôi qua rất chậm. Cho đến khi thuốc của hắn tắt hẳn và ly gin-tonic cạn đáy, cô gái bên kia mới tạm rời khỏi chàng trai. Hắn đứng dậy, mắt không rời đối tượng. Hắn chẳng cần ai mời mọc, đi thẳng về phía trường kỷ và ngồi xuống đối diện cặp đôi nọ. Cả hai đều tỏ rõ vẻ ngạc nhiên và bối rối. Hắn thậm chí không lên tiếng.

“Anh là ai?”, chàng trai lớn tiếng hỏi. Hắn chỉ nhếch miệng cười, không đáp.

“Người ta không hiểu đâu anh!”, cô gái đang ngồi trên người chàng trai, nhìn hắn và trả lời. Người ngoại quốc này cần gì nhỉ?

“Làm thế nào để bảo thằng tây này ra chỗ khác?”, người con trai lè nhè hỏi. Cô gái vẫn ngây ngô nhìn hắn.

“Em... em không biết tiếng Anh!”

“Phiền phức quá! Thiếu gì chỗ, mình đi ra đằng kia...”

Và cô gái nhảy xuống, đứng thẳng thẩn kéo lại váy, chau chuốt một chút, cố nhìn hắn dù bị tên con trai lườm vài lần. Họ chưa kịp đi bước nào thì Julianio đã đứng chặn ngay đầu ghế.

“Chuyện... chuyện quái gì thế này?”, gã trai lắp bắp. Cô gái co rúm người trước anh tài xế to cao người Thụy Sĩ. Hắn thông thả cười, tựa người thoải mái trên ghế.

“Vì sao lại phải vội như vậy?”, hắn hỏi trong sự ngỡ ngàng của cặp đôi. Bọn họ trợn mắt nhìn hắn. Sự bình thản của hắn dọa họ sợ hãi.

“Tôi... Tôi thề... Cuối tuần này tôi sẽ trả hết nợ!”, gã trai ngay lập tức ngồi sụp xuống, lo lắng cầu khẩn hắn. Hàm Vũ Phong nhướn mày. Trông tôi giống đòi nợ thuê lắm sao?

“Tốt thôi”, hắn nhún vai, “Ngoài ra, tôi cần hỏi anh một vài điều đây...”

“Anh... anh muốn gì?”, người con trai co rúm, không còn vẻ phóng đảng chơi bời như khi ôm ấp cô bạn gái nữa. Hắn rút điện thoại, ngồi nhấn tìm một lúc, vẽ bản khoản như thể đang chọn lựa. Sự chậm rãi của hắn chỉ khiến chàng trai kia thêm phần hoảng sợ.

“Anh có quen cô gái này không?”, hắn chìa ra một bức ảnh chụp trên điện thoại. Tên con trai nhìn qua, len lén liếc cô bạn đang túm riết lấy mình, lắc đầu lia lịa.

“Không, tôi không quen!”

“Thật hả, anh Tần Khải? Có phải tên anh không nhỉ? Anh chưa hề gặp cô gái này à?”, hắn làm vẻ mặt ngu ngốc. Người con trai kia, Tần Khải, ngược lại vô cùng hoảng hốt. Làm thế quái nào anh ta biết tên mình?

“Tôi... tôi xin đến cuối tuần...”, anh ta lắp bắp, “Tôi sẽ trả nợ đầy đủ... Tôi xin anh... Bây giờ tôi...”

“Nào, tôi đang nói chuyện khác mà!”, hắn thông thả nhắc cặp kính râm ra khỏi mắt, “Anh phủ nhận việc anh quen biết Emily?”

Ánh mắt chàng trai ngờ ngàng. Anh ta bàng hoàng, vậy là bọn chúng biết hết cả rồi! Tần Khải vội vàng lao về phía hắn, quỳ xuống đất, quên cả bạn gái.

“Tôi biết, tôi biết! Tôi xin lỗi! Tôi... tôi đã lỡ hẹn nhiều lần rồi, nhưng...”

“Anh chắc chắn anh quen cô gái này chứ?”, hắn không bận tâm đến lời chàng trai, nghiêng điện thoại cho anh ta xem lần nữa. Tần Khải nhìn ảnh, liên tục gật đầu. Đến nước này rồi còn nói dối, bọn chúng sẽ giết mình mất!

“Tôi xin anh... Tôi không biết...”

“Anh và cô gái đó có quan hệ gì?”, hắn đều đều lấn át giọng thở hổn hển của anh ta. Tần Khải run rẩy.

“Tôi... tôi đã... quan hệ vài lần... Nhưng... nhưng cô ta chủ động trước! Tôi xin lỗi, tôi...”

Không hiểu là người đòi nợ thuê hay người đánh ghen nữa! Nhưng phen này vẫn ăn đủ rồi! Tần Khải khóc trong lòng. Không thể tin bọn chúng dùng cả thủ đoạn “mỹ nhân kế” để dồn mình vào đường chết. Thật ngu xuẩn! Làm gì có người đàn bà nào rẻ mặt đến độ mới mời một ly rượu đã đòi lên giường ngay chứ... Vậy mà vẫn mắc mưu, ôi, Tần Khải, mày là thằng đàn!

Hắn nhếch miệng cười, như thể đã đọc thấu suy nghĩ qua khuôn mặt co rúm của con nợ. Hắn yên tâm cất điện thoại, thở ra, nhìn thẳng vào Tần Khải.

“Ai cũng biết ông chủ quán bar này nổi tiếng nóng tính, hung dữ... Nợ ông ta tiền rượu đã đành, lại còn thích ra oai với phụ nữ... Anh cũng liều thật.”

Hắn đan hai bàn tay vào nhau, đặt tay ngay ngắn lên mặt bàn như đang nói chuyện quan trọng. Tần Khải thở dốc.

“Tôi... tôi xin...”

“Tôi dám cá anh đã xin khuất hai, ba lần cuối tuần rồi”, hắn ngập ngừng, “Tôi không nghĩ lần này khi bọn họ đến đòi nợ, anh kịp mở miệng xin khuất đâu...”

“Vậy... vậy là anh...”

“Yên nào”, hắn quay sang nhìn vào mắt tên con trai nợ nần chông chênh, “Tôi có một đề nghị, anh có muốn cân nhắc không?”

“Anh... anh nói gì?”

“Tôi muốn một sự trao đổi.”

“Tại sao tôi phải tin anh?”, Tần Khải sau khi biết hắn không phải người đến đòi nợ, đứng phắt dậy lớn tiếng. Tuy nhiên anh ta lại rụt cổ vào như thể sợ rằng mình vừa lỡ miệng.

“Tôi sẽ trả toàn bộ số nợ cho anh”, hắn điềm tĩnh nói. Tần Khải như kẻ vừa nhìn thấy sét đánh trước mắt mình, người bị cứng đờ trong khoảnh khắc.

“Anh nói thật chứ?”, anh ta vồ ngay về phía hắn. Hàm Vũ Phong hơi nhích người ra xa.

“Đổi lại...”

“Đổi lại điều gì?”

“Tôi cần anh kể lại một câu chuyện, với một trăm phần trăm sự thật...”

“Kể chuyện?”

“Đúng thế, một câu chuyện đơn giản...”, Hàm Vũ Phong nhoen cười.

Tần Khải đứng tần ngần một lúc, quay người nhìn về phía Julian.

Rồi anh ta nhún vai, ngồi xuống ghế với tư thế thoải mái nhất.

Hàm Vũ Phong lại ấn nút ghi âm.

Vũ Lục Hàn gọi điện cho hấn vào gần trưa, khi cô biết chắc hấn đã xong việc. Bình thường, giờ này hấn hay đón cô ở trường. Đã quá nửa tiếng mà hấn vẫn chưa về.

“Có chuyện gì vậy?”, hấn dịu dàng hỏi cô. Âm thanh trong giọng nói của hấn mang theo một chút dễ chịu khiến cô cảm thấy yên tâm.

“Anh... anh đã về chưa?”, Vũ Lục Hàn ngập ngừng hỏi. Cô đã lo rằng hấn đang gặp rắc rối. Chuyện công ty, phải đấy. Hấn vốn đã phải hoãn lại công việc khi hủy bỏ chuyến đi Anh.

“Anh sẽ về muộn một chút”, hấn dỗ dành, “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Vâng...”, cô đáp. Cô bỗng cảm thấy khá áy náy khi hấn vì mình mà bị nhỡ việc.

“Đừng nghĩ linh tinh. Anh biết đấy!”, hấn làm cô cười, “Đợi anh về. Nhưng phải ăn trước đi.”

“Em đợi anh.”

Vũ Lục Hàn tần ngần nắm điện thoại trong tay. Cô cảm thấy mình lại trở về con người nhàm chán, vô dụng ngày trước. Rảnh rồi, chẳng có việc gì để làm. Ngay lúc này, kể cả đọc truyện cô cũng chẳng thích nữa.

Cô quyết định xuống bếp và pha một tách trà. Hàm Vũ Phong hầu như không uống trà, cô không biết có phải hấn có kỉ niệm xấu gì với việc uống trà không. Một người Anh không uống trà. Dù vậy, cô vẫn nghiên cứu và học cách pha trà đạt chuẩn để có thể cùng hấn nhâm nhi mỗi khi rảnh rỗi. Không rõ đêm qua hấn đi ngủ lúc nào, khi mà sáng nay cô tỉnh dậy lúc hơn sáu giờ đã thấy hấn đi mất rồi. Mọi ngày, hấn sẽ cùng cô ra khỏi nhà lúc bảy giờ và đi làm ngay sau đó. Dạo gần đây công việc không thuận lợi chẳng?

Vũ Lục Hàn mở đèn phòng bếp, đập ngay vào mắt là chiếc laptop và tập tài liệu của Hàm Vũ Phong. Anh ấy đi làm mà không mang theo thứ gì sao? Cô tò mò nhìn lướt qua rồi tiến thẳng về tủ pha trà. Loay hoay một hồi, mắt cô lại hướng về phía tập tài liệu đặt trên laptop. Tài liệu công ty? Tài liệu quan trọng? Vũ Lục Hàn vốn không phải người tò mò, nhưng cô đã nghĩ rằng lần cuối cô lỡ đi mọi thứ của hấn, là lúc hấn liên tục giấu đi những chiếc khung ảnh có hình Vũ Lam. Cô ngồi xuống ghế đối diện chiếc laptop, tách trà nóng để trước mặt. Cô nhìn chằm chằm vào cặp tài liệu. Chắc nhìn lướt qua một tí cũng được nhỉ?

Vũ Lục Hàn cắn môi. Nhưng làm vậy là xâm phạm quyền riêng tư của người khác. Vả lại, hấn có thiếu gì tài liệu công việc? Tò mò một tí chẳng bằng cứ lỡ đi, đây đâu phải việc của cô? Hấn để như vậy chắc chắn không sợ cô nhìn thấy đâu. Hấn toàn tâm toàn ý với cô cơ mà...

Nhưng gần đây hấn hay đi lại thất thường. Nói chuyện cũng thất thường. Cô có cần lo lắng không nhỉ? Biết đâu về công việc... Một nỗi đa nghi nho nhỏ hiện lên trong lòng khiến cô bất an. Cô chưa bao giờ ghen tuông quá mức. Nhưng lúc này, cô hiểu rõ những người vợ có chồng đào hoa. Trên phim ấy, cô rất hay nhăn mặt trước cảnh các bà vợ (bạn gái) lén lút kiểm tra chồng, cứ như không tin tưởng chồng vậy. Thế mà lúc này, cô muốn xem tài liệu của hấn quá đỗi. Chỉ là tài liệu công việc thôi, cô lăm bắm, đứng dậy. Xin lỗi anh, em sẽ ghé mắt xem một chút...

Vũ Lục Hàn cầm lấy tập tài liệu, mở ra một khe nho nhỏ để hé mắt nhìn vào. Cô tự nhủ trong đầu một nghìn lần câu “xin lỗi anh”. Thật là xấu tính mà! Cụm từ “tổ giác” lọt vào mắt cô. Vũ Lục Hàn thót tim khi nghĩ rằng hấn bị ai đó tổ giác. Nhưng đến khi cô rút hấn tờ giấy ra khỏi tập tài liệu, tim cô ngừng hấn một nhịp khi nhìn thấy người tổ giác chính là Hàm Vũ Phong.

Đơn tổ giác tội phạm “có ý phạm tội”, với một người mang tên Vương Vũ Lam. Người tổ giác là Hàm Vũ Phong. Mắt cô như dán chặt vào từng câu chữ trong đơn tổ giác. Đi kèm với tờ đơn tội giác là hai bản giám định dấu vân tay, một chiếc túi zipper đựng chìa khóa bằng bạc sáng loáng, và một cái máy ghi âm nhỏ xíu như hình dạng chiếc USB. Vũ Lục Hàn hoang mang đọc thật kĩ bản giám định dấu vân tay, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hàm Vũ Phong đang làm gì? Vì sao hấn lại muốn tổ giác Vương Vũ Lam về tội “có ý phạm tội”? Vũ Lam đã làm gì? Không lẽ...

Vũ Lục Hàn rùng mình nhớ lại hiện trạng căn nhà của mình vào đêm đưa mẹ cô đi cấp cứu. Lúc đi, cửa mở toang, đèn bật sáng. Lúc về, cửa đóng kín, mọi bóng đèn đều được tắt. Vũ Lục Hàn vốn đã gạt đi những suy nghĩ về sự kì lạ đó, mỗi khi trí óc khơi gợi lại câu chuyện, cô đều cố nhấn nó xuống tận đáy lòng mình

vì tự nhủ mọi thứ đều đã qua, nhớ lại hay thắc mắc cũng chẳng làm mẹ cô sống lại. Cô đã chấp nhận hậu quả, mẹ bị như vậy bởi mẹ mang bệnh đã quá lâu rồi. Dù những âm thanh nghe được trong đêm hôm ấy, và cả những bóng đèn tắt, những cánh cửa đóng kín, luôn khiến cô phiền lòng vì không thể lí giải, rốt cuộc cô vẫn nhắm mắt và để nó qua đi. Lúc này, cầm những thứ giấy tờ này trên tay, Vũ Lục Hàn bị xúc động mạnh. Hàm Vũ Phong có phải đã tìm ra điều gì đó? Hàm Vũ Phong có phải... đã biết cách lí giải những gì xảy đến với gia đình cô?

Hàm Vũ Phong dừng xe, vào nhà Vũ Lục Hàn với tâm trạng phấn khởi. Hắn đã gỡ được hết mọi nút thắt - đã đến lúc giải quyết dứt điểm mọi thứ rồi. Cô không khóa cửa. Ngay khi hắn vừa bước vào với nụ cười còn chưa tắt, hắn đã sững sờ khi thấy Vũ Lục Hàn đang đứng trong bếp, trên tay là tập tài liệu của mình. Nụ cười đông cứng lại trên môi hắn. Khi nhìn vào mắt cô, hắn biết đã đến lúc rồi.

“Em đã nhận ra rồi?”, hắn tiến đến gần Vũ Lục Hàn, “Anh đã định kể khi mọi việc được giải quyết xong xuôi. Vậy mà em đã biết...”

“Đây là gì? Em muốn biết sự thật!”

Vũ Lục Hàn đặt tờ đơn tố giác lên trên tập tài liệu. Hắn biết rằng cô có quyền yêu cầu điều ấy.

“Em thật sự muốn biết?”

“Em muốn!”

“Được thôi”, hắn áp sát và nhìn vào mắt cô, cẩn trọng tìm từ ngữ, “Vũ Lam là người muốn bắt cóc và thay thế vị trí của em, nhưng không may khiến mẹ em qua đời. Bỏ qua tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp, anh muốn tố giác và khởi tố cô ta về tội ”cố ý phạm tội“. Anh đã có đủ bằng chứng và sẽ nhờ luật sư mang đơn tố giác đến Viện Kiểm sát ngay sáng nay.”

Vũ Lục Hàn ngồi phịch xuống ghế. Cô nhìn chằm chằm vào chiếc chìa khóa trên bàn.

“Chìa khóa này là thế nào?”

“Là chìa khóa nhà em. Triệu Dương đã thú nhận lấy cắp nó để trao cho Emily. Cô ta hiển nhiên đã sử dụng nó để ra vào nhà em cũng như để người được cô ta thuê có thể vào bắt em đi. Anh đã kiểm tra được rõ ràng, không thể có lời giải thích nào khác cho việc Emily có được chiếc chìa khóa mở được cửa nhà em. Nếu muốn, anh cũng có thể cáo buộc thêm tội ”xâm nhập gia cư bất hợp pháp“ với bằng chứng đã xác thực này.”

Ánh mắt cô không rời chiếc chìa khóa. Thật điên rồ.

“Anh muốn cô ấy phải đi tù? Nhưng cô ấy đâu có cố ý hãm hại mẹ em?”

“Cô ta đã làm rồi, Vũ Lục Hàn, cô ta phải chịu trách nhiệm”, hắn nghiêm giọng, “Dù không cố tình khiến mẹ em mất, cô ta cũng đã biết mẹ em bị bệnh tim. Chính xác thì lúc đầu, cô ta đã muốn bắt mẹ em đi để dụ em tự mình giao nộp bản thân. Đó là hành động có chủ đích. Việc mẹ em phát bệnh là hoàn toàn có thể xảy ra, cô ta biết điều ấy nhưng mặc kệ. Những biểu hiện đó cấu thành tội phạm, anh hoàn toàn có cơ sở tố giác hành vi ”cố ý phạm tội“.”

“Nhưng em không muốn!”

Điều Vũ Lục Hàn vừa nói một nghìn lần dọa hắn sốc. Hàm Vũ Phong chống tay lên bàn, nghiêng người về phía cô,

“Người đó muốn hại em, muốn hại gia đình em, Tiểu Hàn ạ!”, hắn lạnh lùng với chất giọng khó chịu, “Tại sao anh muốn dứt điểm, còn em thì không? Đây không phải loại người em có thể nói lý đầu!”

“Em biết!”, Vũ Lục Hàn nhả mặt, “Nhưng em không muốn cô gái ấy phải đánh đổi cả tuổi thanh xuân ở trong tù! Cô ta lớn lên không được yêu thương, không được quan tâm, không được giáo dục, tất cả những thứ đó đã là một thiếu thốn vô cùng lớn rồi! Cô ấy không thể lại trượt dốc ở những nơi như tù ngục!”

“Đôi khi tù ngục là nơi giáo dục tốt nhất, Vũ Lục Hàn ạ”, hắn ngắt lời cô với giọng vô tình, “Anh không muốn lòng tốt bụng của em phát huy vào những lúc không cần thiết thế này. Hãy để dành nó cho những người xứng đáng đi!”

Vũ Lục Hàn cần môi, quay đi chỗ khác. Cô biết hấn không thể thỏa hiệp. Cô cũng biết hấn đúng. Vũ Lam đương nhiên rất ghét cô, đó là điều tất yếu nếu cô ta còn yêu Hàm Vũ Phong rất nhiều. Nhưng Hàm Vũ Phong đang muốn cô gái đó phải trả giá đắt. Mười mấy năm tù là quá đắt. Đáng lẽ ra Vũ Lam cần có cơ hội nhiều hơn.

“Ít ra hãy để cho em một lần gặp và nói chuyện với Vũ Lam.”

Hàm Vũ Phong nghe như sét đánh ngang tai.

“Em có hiểu ý anh là gì không?”

“Em hoàn toàn hiểu, anh đã đúng!”, cô cương nghị nói, “Nhưng đây là việc của em, em muốn nêu ra ý kiến của mình. Em đã lắng nghe quá đủ rồi!”

“Gặp cô ta không phải một ý tốt đâu, Tiểu Hàn ạ.”

Ánh mắt hấn như đục hơn. Chuyện quái gì đang xảy ra với Vũ Lục Hàn vậy?

“Nếu em đi gặp cô ta, cùng với anh, thì sẽ ổn chứ?”

“Không ổn chút nào.”

“Vậy một cuộc gặp mười lăm phút? Em tin rằng không đến đâu.”

Hàm Vũ Phong im lặng rất lâu. Hấn nhìn vào chiếc đồng hồ đắt tiền trên tay.

“Nếu cô ta làm bất cứ điều gì sai, anh sẽ gọi cảnh sát ngay lập tức.”

“Anh nên kiềm chế cơn giận giữ nhiều hơn. Em sẽ có cách thôi.”

Và Vũ Lục Hàn nở nụ cười tươi rói.

100. Phần Không Tên 100 - End

“Anh sẽ nhắc lại một lần nữa. Đây là ý tưởng vô cùng tồi tệ”, Hàm Vũ Phong cần nắn khi chiếc Jaguar XJ dừng lại bên lề đường đối diện một quán cà phê nhỏ. Vũ Lục Hàn ngồi bên cạnh, ngược lại biểu cảm vô cùng thoải mái.

“Em có phải đang đi đánh nhau đâu?”

“Anh không thích mỗi khi cái điên rồ của em trở dậy”, hấn thở dài, quay sang hôn má cô và mở cửa xe. Hấn đi vòng sang mở cửa cho cô, bàn tay xòe ra chờ đợi. Hình ảnh quen thuộc khiến cô bật cười.

“Anh phải để cho em thể hiện với”, cô nói đùa, nghiêng người nhìn vào quán cà phê, “Em vào đây.”

“Anh dám cá tim em đang đập ba nhịp một giây”, hấn thở ra, “Đừng quên gọi anh khi có chuyện gì bất thường nhé.”

“Anh cứ làm như anh sẽ không quan sát em từ chỗ này vậy.”

“Anh chỉ muốn chắc chắn thôi. Người em sắp gặp còn điên hơn cả Hannibal Lecter, và ”điên” ở đây mang đúng hàm ý, không nói quá chút nào đâu.”

“Nhớ nhắc em đừng bao giờ để anh ghét”, cô cười khúc khích, nhón chân hôn phớt lên môi hấn rồi quay người băng qua đường. Hàm Vũ Phong nhìn theo thở dài. Cô người yêu này “điên rồ” đến mức đáng yêu, muốn cắn cho vài phát!

Vũ Lục Hàn chậm chạp đẩy cửa, trên tay cầm theo tập hồ sơ. Cô nhìn quanh, không khó để nhận ra người đang ngồi đợi mình, ngay ở chiếc bàn cạnh cửa kính. Nhân viên phục vụ ngơ ngác nhìn cô một hồi. Vũ Lục Hàn đi thẳng về phía chiếc bàn cạnh cửa sổ. Ngồi ở đó là một cô gái tóc đen, mái tóc ngắn được uốn sóng nhỏ thời thượng, gương mặt trang điểm kĩ càng nhưng không giấu được quãng mắt thâm mệt mỏi. Cô ta cũng biết mệt. Vũ Lục Hàn ngồi xuống ghế đối diện. Lần đầu tiên, hai người nhìn thẳng vào nhau. Họ sắp sửa có một cuộc nói chuyện, Vũ Lục Hàn không biết có căng thẳng bằng lúc các nguyên thủ quốc gia cùng họp bàn về vấn đề Trung Đông không.

Vũ Lam không nói một lời. Ắ quan sát cô gái có gương mặt giống mình một cách lặng lẽ. Sáng nay, khi vừa tỉnh dậy khỏi trận rượu be bét đêm hôm qua, ắ nhận được ngay cuộc gọi của Hàm Vũ Phong. Trái tim ắ lại dậy sóng mãnh liệt. Ắ những tưởng hấn sẽ muốn xin lỗi mình sau hành động bỏ rơi ở sân bay mấy ngày trước, chẳng ngờ khi nghe máy, người ở đầu dây bên kia lại là cô gái này. Cô ta muốn gặp mình, ắ cười khẩy, cô ta dùng số của người yêu mình để gọi điện đòi gặp mình. Vũ Lam sôi sục, sự hiếu thắng thôi thúc ắ phải gặp cô gái này bằng được. Ắ sẽ cho cô ta thấy mình không phải người dễ bắt nạt. Cô ta muốn nói gì cũng được, ắ rồi cuộc cũng sẽ thưởng cho mái tóc ngắn chết tiệt kia một ly dẫu xay kèm sữa chua béo ngậy thôi.

Vũ Lục Hàn chọn một ly cà phê đen, không đường, không sữa. Phong cách của hấn. Cô ngồi ngay ngắn thẳng vị trí của Vũ Lam, chậm rãi đưa mắt nhìn. Tim cô đập mạnh. Cô trước kia chưa hề dám đối mặt ai nói chuyện như thế này. Cô im lặng trước mọi kẻ bắt nạt cũng bởi cô không dám đứng lên đối đầu lại họ. Cô không giỏi diễn thuyết. Vậy mà cô lại nghĩ ra ý tưởng điên rồ này. Bây giờ có hối hận cũng đâu có được. Hấn muốn thay cô giải quyết việc này, nhưng cách của hấn hoàn toàn không hay một chút nào. Một người đàn ông khi đã tuyệt tình lại tuyệt tình đến mức khiến người khác tuyệt vọng!

Chỉ đến khi người phục vụ mang ra ly cà phê đắng còn bốc khói, Vũ Lục Hàn mới chậm chạp mở lời.

“Chào chị”, cô ngừng lại một lúc nhưng đối phương không nhúc nhích. “Tôi là Vũ Lục Hàn.”

Vũ Lam ngồi không động đậy. Ắ khoanh tay lại, ánh mắt nhìn cô xen lẫn sự nhàm chán và khinh khỉnh.

“Tôi là người lúc này đã gọi điện cho chị...”

“Dài dòng quá. Cô muốn gì? Đến để khoe tôi cô đang hạnh phúc à?”

Ắ cười khẩy, uống một ngụm nước hoa quả.

“Tôi có thứ này muốn chị biết.”

Vũ Lục Hàn giơ tập hồ sơ lên, không mở ra mà đưa thẳng cho Vũ Lam. Ắ nheo mắt.

“Cái gì đấy?”

“Đây là thứ Hàm Vũ Phong dành cho chị.”

“Các người đang diễn trò à? Thật nực cười!”

Vũ Lam giật lấy tập hồ sơ một cách thô bạo, xé toạc nó ra trước đôi mắt ngỡ ngàng của Vũ Lục Hàn. Hấn đã nói cô gái kia rất nóng tính và dễ kích động. Cô vẫn chưa kịp chuẩn bị tinh thần.

Bên trong tập hồ sơ đều là những bản sao. Đầu tiên hiện lên thông báo chấm dứt hợp đồng thuê căn hộ do quá hạn thanh toán tiền, hai bản giám định dấu vân tay, tiếp đến là hai bản đánh tay những lời mà Triệu Dương và con nợ ở quán bar - Tần Khải đã nói. Cuối cùng chính là “Đơn tố giác tội phạm”. Vũ Lam nhìn chằm chằm vào đơn tố giác. Người tố giác là Hàm Vũ Phong.

“Trò gì thế này?”, ắ trợn mắt, nhìn Vũ Lục Hàn hung dữ, “Cô bày ra tất cả phải không? Cô muốn gì?”

Ắ gào lên. Một số cặp mắt hướng về phía hai cô gái. Vũ Lục Hàn thở gấp. Bình tĩnh, bình tĩnh nào. Trước khi đến đây, cô đã nghĩ ra tất cả những thứ có thể nói, vô cùng bài bản. Ngay lúc này, miệng lưỡi cô lại đông cứng và trí óc dường như ngừng hoạt động. Nếu cứ thế này, ắ sẽ bỏ về và mọi thứ thành công cốc.

“Tôi... tôi không muốn điều này xảy ra”, Vũ Lục Hàn hít vào một hơi không khí để tự trấn tĩnh, cứng rắn đáp lại ắt lời ắ, “Hàm Vũ Phong đã có đủ bằng chứng chứng minh chị đột nhập vào nhà tôi bất hợp pháp, cố ý phạm tội khiến... khiến mẹ tôi tử vong...”

Đôi mắt Vũ Lam giãn to, như thể muốn nhảy ra khỏi hốc mắt. Đôi mắt ấy, với hàng mascara dày cộp, đen mượt khiến cô thấy rùng rợn.

“Tao sẽ kiện mày vì tội vu khống và sỉ nhục!”, ắ rít lên hung hãn. Vũ Lục Hàn vẫn nhìn thẳng vào đôi mắt đáng sợ của ắ. Cô biết nếu bây giờ cô chịu xuống nước, cô sẽ phải thất bại ra về và hấn sẽ gửi tập hồ sơ gốc cho luật sư của mình.

“Đã có hai người đồng ý làm nhân chứng trước tòa”, Vũ Lục Hàn lớn tiếng, “Ngay bây giờ, nếu chị không lắng nghe tôi, Hàm Vũ Phong sẽ nộp đơn tố giác chị và chắc chắn chị sẽ bị Viện Kiểm sát truy tố, chị biết mà!”

Vũ Lam như một con thú hoang, ả ngay lập tức xé rách mọi loại giấy tờ trong tay, ném thẳng vào Vũ Lục Hàn.

“Mày mang những thứ này ra chỉ để dọa tao hả?”, ả nhếch miệng cười nhưng giọng nói run rẩy, “Tao không sợ mày đâu! Tao đã làm mẹ mày chết, tao cũng có thể làm mày chết đấy!”

Cơn giận đột ngột bùng lên trong Vũ Lục Hàn. Hắn nói đúng, ả thật sự đã phát điên rồi.

“Nếu chị muốn nghỉ vậy thì tốt thôi. Chị biết chị chỉ phạm tội ngộ sát, chị biết chị có thể thoát được ngồi tù. Nhưng nếu những thứ chị vừa xé đi - bản gốc - được mang lên Viện Kiểm sát, chị sẽ bị truy tố chính xác một tội danh bị bẻ cong, chị sẽ phải ngồi tù bảy, tám năm tù. Chị chấp nhận như vậy phải không? Vậy thì tôi chẳng còn nhiệm vụ gì ở đây nữa rồi. Nếu chị cảm thấy chị có thể làm gì tôi, vì sao chị không dám lắng nghe tôi?”

“Mày...”, Vũ Lam đập bàn, chỉ thẳng tay vào Vũ Lục Hàn. Cô giương mắt nhìn ả với một sự thách thức. Cô chưa từng làm thế này với bất kỳ ai trong đời mình. Cô cảm giác được adrenaline đang chảy giật trong từng mạch máu, chảy đi khắp cơ thể. Cô thấy sáng suốt hơn bao giờ hết. Cảm giác phấn khích như thể John Cena thắng trận. Cô thấy yêu cảm giác này.

“Tôi không muốn hại chị hay trách tội chị, tôi không muốn gì cả!”, Vũ Lục Hàn lờ đi sự giận dữ âm ỉ của ả, tiếp tục với một sự rần rỏ cần thiết, “Tôi chỉ mong chị đừng tự làm tổn thời gian của chính mình nữa.”

Vũ Lam sững sờ nhìn Vũ Lục Hàn. ả mất phương hướng. ả vồ lấy ly nước và uống rất nhiều.

“Tôi biết chị đối với Hàm Vũ Phong vẫn có thật lòng”, Vũ Lục Hàn ngừng lại. ả không nói gì. “Không ai có thể chỉ vì tiền mà lại đánh đổi tất cả như thế.”

“Cô muốn cái gì?”

“Trước khi đến gặp chị, tôi không có nhiều tự tin như thế này đâu”, Vũ Lục Hàn nhận được ánh mắt hỗn độn của ả. Cô đã mềm lòng trong khoảnh khắc. “Tôi biết chị là mối tình đầu của Hàm Vũ Phong. Tôi cũng biết cho đến tận khi gặp tôi, anh ấy vẫn còn yêu chị. Chị là... từng là người rất quan trọng của anh ấy. Nhưng rồi chị tự mình đánh mất vị trí ấy, vào tay tôi. Nếu không phải là tôi, thì một ngày nào đấy cũng sẽ có người khác. Không ai có thể tương tự mãi một người đã quay lưng dứt bỏ mình. Hàm Vũ Phong không có nghĩa vụ phải quay lại với chị, vì chị đã lựa chọn người khác thay vì anh ấy. Chị không nên chạy theo anh ấy nữa, chị không còn cơ hội nào nữa rồi.”

“Cô thì biết cái quái gì về bọn tôi?”, ả quắc mắt nhìn cô. Đôi mắt ả đỏ hoe. Vũ Lục Hàn không nghĩ sẽ có chuyện này. “Anh ấy đã bỏ đi ngay vào đêm ấy. Anh ấy không thèm lắng nghe tôi, cũng không thèm liên lạc với tôi. Tôi có cố gắng đến mấy cũng bị tên bạn thân khôn kiếp ngăn lại. Tên đó thì biết cái quái gì? Cả cô nữa? Đừng dạy bảo tôi!”

“Tôi biết chẳng có điều nào chị nói là thật.”

“Cái gì?”

“Hàm Vũ Phong vào những tháng đầu về nước chưa bao giờ ngừng chờ đợi chị. Anh cũng đã hối hận khi không cho chị cơ hội giải thích, nhưng anh đương nhiên không thể quay trở lại.”

Vũ Lục Hàn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở bên kia đường, Hàm Vũ Phong đang tựa lưng vào chiếc Jaguar, trên tay hắn, một điều thuốc đang cháy dở.

“Trần Hải Minh là người đầu tiên giúp anh ấy liên lạc với chị. Hàm Vũ Phong không về Anh nhưng anh Hải Minh thì có. Đội bóng đá cũ cùng anh Hải Minh đã chủ động tìm đến chị, nhưng rồi không thể gặp được vì đội bóng rổ ngăn cản họ. Những thành viên đội bóng rổ nói đội trưởng Michelle Smith và ”bạn gái” của đội trưởng đang ”bận” ở phòng thay đồ phía trong sân tập...”

“Nói dối! Bọn chúng nói dối!”

“Anh Trần Hải Minh không tin”, Vũ Lục Hàn tiếp tục nói, bất chấp ả đang nhìn mình giận dữ, và sợ hãi. “Anh ấy thay vì bỏ về đã cùng vài thành viên đội bóng đá đột nhập vào phòng thay đồ. Không chỉ anh ấy mà các thành viên đội bóng đá đều chứng kiến Michelle Smith, và bạn gái Emily...”

“Đủ rồi! Im đi, đủ rồi!”, Vũ Lam lại đập bàn một lần nữa, dùng hai tay ôm đầu. ả cúi gầm, Vũ Lục Hàn không thể nhìn thấy biểu hiện của ả lúc này. Nhưng cô nhìn thấy hai bàn tay run rẩy.

“Tên khốn tóc đỏ ấy, lần nào cũng là tên khốn ấy...”, Vũ Lam rít lên với giọng nói mang một chút giận dữ. Vũ Lục Hàn im lặng chờ đợi, nhưng ả không nói thêm lời nào.

“Chị biết rằng đó đều là lỗi của chị.”

“Cả cô nữa, cô và thằng khốn đó chẳng khác gì nhau!”

Rồi ả bật khóc. ả thật sự đã khóc. Vũ Lục Hàn nhìn ra ngoài cửa. Hẳn đã dụi tắt điều thuốc.

“Đáng lẽ cô không nên đến đây...”, Vũ Lam không nhìn cô, nói giữa những tiếng nức nở, “Để tôi không thấy tôi tệ hại đến mức nào...”

Vũ Lục Hàn không đáp. ả ngẩng lên nhìn cô với gương mặt giàn giụa nước mắt. Dòng mascara chảy xuống thành vệt đen dài.

“Cô chẳng có gì hơn tôi cả”, ả nói, “Cô sinh ra sau tôi. Cô gặp anh ấy sau tôi. Cô được anh ấy yêu sau tôi. Cuối cùng, người có lại là cô, không phải tôi...”

“Tôi...”

“Im đi, tôi chưa nói xong!”, ả bật cười, “Cô có biết bây giờ, tôi thậm chí còn ghét cô hơn cả lúc trước không?”

Vũ Lục Hàn nhăn mặt. Cô muốn phản bác, nhưng có gì đó trong ánh mắt và giọng nói của ả khiến cô kìm lòng.

“Lần đầu tiên có một đứa dám dạy tôi phải sống như thế nào... ả không, dám bảo tôi rằng tôi đã làm sai...”

Vũ Lam lại cười hèn hếch. Nhưng nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Gặp cô... Tôi thấy tôi là một thứ... vô cùng kinh khủng”, ả quay đi, lau nước mắt và cả đồng mascara đang thành dòng trên mặt. Khuôn mặt ả nhem nhuốc với phấn trang điểm trộn lẫn nước mắt và mascara. “Hóa ra, người mà James yêu lại tốt bụng đến mức ngớ ngẩn như vậy...”

“Tôi chỉ muốn...”

“Cô nói đủ rồi!”, ả đột nhiên ngắt lời và nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, “Với cái lòng tốt của cô, sớm muộn gì cô cũng đánh mất James mà thôi.”

ả rút một tờ giấy ăn, lau sạch lớp trang điểm và ném những tờ giấy ăn đã dùng xuống dưới đất.

“Cô nên đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô.”

“Tôi chỉ đi khi tôi chắc chắn rằng chị sẽ không tốn thời gian làm những việc không mang lại kết quả nữa.”

“Cô là con chó cái ngớ ngẩn!”, Vũ Lam phá lên cười. Nước mắt đọng lại kết hợp với nụ cười của chị ta tạo nên gương mặt méo mó tội nghiệp.

“Chị đừng nghĩ tôi quá cao thượng hay tốt bụng một cách ngớ ngẩn”, Vũ Lục Hàn tựa lưng vào ghế, thông thả như cách hần vẫn thường làm, “Tôi vẫn đến đây gặp chị với tư cách người yêu chính thức gặp gỡ tình địch của mình. Tôi không muốn nhìn thấy Hàm Vũ Phong phải tốn công sức ngăn chặn chị đến gần tôi, thật tốn thời gian của anh và tốn công sức của chị. Chị không thể đánh bại Hàm Vũ Phong đâu, chị biết mà, anh ấy chuẩn bị tổng chị vào tù rồi đấy. Hi vọng chị nghe lời tôi và dừng lại, hơn ai hết, chị hiểu mọi chuyện đều từ chị ra mà.”

Vũ Lam cúi gầm mặt. Đến lúc này, cô không thể biết ả nghĩ gì nữa. Cô cũng chẳng muốn biết. Cô không muốn chứng kiến gương mặt của mình điên dại và bần thểu, vì nước mắt, vì đau khổ, vì bất lực.

Cô đứng dậy, không bỏ đi ngay mà nhìn ả thêm một lúc lâu. ả không hề cử động.

“Tôi sẽ đi ngay bây giờ,” cô tiếp tục. Cô thừa nhận cách xử lý bình tĩnh và điềm đạm của hấn không chỉ khiến bản thân kìm hãm được những cơn tức giận không cần thiết, mà còn khiến đối phương phải hoang mang và tuyệt vọng. Một sự trêu ngươi thâm kín. “Trên hết, mong chị hãy nhớ kĩ. Nếu chị vẫn còn làm phiền chúng tôi, hay bạn bè chúng tôi, vì mục đích riêng của chị, thì tôi sẽ không ngăn cản Hàm Vũ Phong đến Viện Kiểm sát với đơn tố giác chị nữa. Tất cả chúng ta đều phạm sai lầm, tôi chỉ muốn cho chị một cơ hội, cũng như cho chính tôi một cơ hội mà thôi. Tôi tha thứ cho chị, vì tôi muốn tha thứ cho những suy nghĩ trả thù điên rồ từng xuất hiện trong đầu mình. Những gì đã mất, cố gắng mấy cũng không thể trở về như trước được đâu.”

Và cô chào ả một lần nữa rồi quay lưng đi thẳng. Ly cà phê của cô nguội ngắt.

“Xin lỗi... về mẹ cô.”

Vũ Lục Hàn đứng khựng lại.

“Nếu không phiền, cho tôi một lần đến gặp và xin lỗi mẹ cô, trực tiếp.”

Trái tim Vũ Lục Hàn run lên. Cô phải hít thở thật sâu mới có thể trả lời một cách bình thường.

“Rất sẵn lòng.”

Vũ Lục Hàn ngẩng cao đầu, bước ra ngoài, cúi chào các nhân viên phục vụ.

Ngay khi mở cửa, Hàm Vũ Phong đã từ bao giờ đứng bên cạnh cô.

“Thật có lỗi khi đã đánh giá thấp em, bà Adam ạ”, hấn mỉm cười. Vũ Lục Hàn lại hít đầy không khí vào phổi, quay sang tự tin nheo mắt với hấn.

“Anh định vào làm loạn phải không?”

“Đúng là vậy, khi thấy cô ta ném tập giấy vào em”, hấn xoa cằm, “Nhưng sau đó cô ta ôm mặt khóc. Anh chưa bao giờ trông thấy cô ta ở bộ dạng khổ sở như vậy. Kể cả khi đòi quay lại với anh, cô ta cũng không khóc lóc kinh khủng như thế.”

“Anh không nên đánh giá người khác theo vẻ bề ngoài”, cô kết luận khi hai người cùng nhau sang đường, đi về phía chiếc Jaguar. Hàm Vũ Phong đã sơn đen chiếc xe, như một cách quay lưng lại với mối tình cũ.

“Anh không như vậy đâu, bé yêu”, hấn và cô đến bên chiếc xe, “Vậy bây giờ, em muốn làm gì tiếp theo?”

Vũ Lục Hàn quay sang nhìn hấn. Cô thở ra, nhắc chiếc kính râm hấn cài trên ngực áo lên và đeo lên mắt mình.

“Đi ra sân bay thôi, ngài Adam.”

Hấn bật cười, nghiêng người mở cửa xe cho cô như cách Juliano thường làm. Vũ Lục Hàn bước lên xe, duyên dáng như một vị tiểu thư.

Cô đưa mắt nhìn về phía quán cà phê thêm một lần nữa khi cánh cửa xe đóng lại. Người song trùng của cô, hình ảnh phản chiếu của cô. Ả vẫn ngồi đó, bên cạnh ô cửa sổ kính. Trên tay ả là tách cà phê đen đắng ngắt đã nguội tanh khói từ bao giờ.

Sân bay Quốc tế lúc chín giờ sáng đã vô cùng nhộn nhịp. Vũ Lục Hàn và Hàm Vũ Phong nổi bật hấn lên với hai bộ đồ đôi trắng tinh, hai đôi Converse cao cổ đen tuyền nói rằng chủ nhân của chúng đang ở độ tuổi trẻ trung nhất của cuộc đời. Họ đứng yên lặng ở phần cửa ra, trong khi hấn thông thả đút tay vào túi quần thì Vũ Lục Hàn nhấp nhộm bên cạnh.

“Em háo hức hay đang lo sợ muốn chạy về đây?”, hấn đùa cợt. Cô bĩu môi, không thèm nhìn hấn. Mắt cô sáng lên, túm lấy cánh tay hấn lay mạnh.

Bước vào từ cửa ra sân bay là một người phụ nữ đẹp, với mái tóc hoe vàng cắt ngắn uốn xoắn lộn to quý phái. Người phụ nữ mặc chiếc váy ôm ngang đùi màu đỏ khoe thân hình đồng hồ cát chuẩn mực và làn da

trắng rạng rỡ. Dù chỉ đi đôi bốt da đế thấp, khi đến gần, bà chỉ kém con trai nửa cái đầu. Khi bà đeo chiếc kính râm Dior gọng bạc, Vũ Lục Hàn biết chắc Hàm Vũ Phong giống ai.

“Libby!”, Hàm Vũ Phong đến gần ôm mẹ. Người phụ nữ tháo bỏ chiếc kính râm, để lộ hoàn toàn gương mặt đẹp ngỗ ngang ở độ tuổi năm mươi: đôi chút sắc sảo kèm theo vẻ nhã nhặn đáng quý trọng. Bà nhìn cô bằng đôi mắt nâu trong trẻo, hiền dịu như cà phê sữa.

“Libby, đây là Vũ Lục Hàn, bạn gái con”, hấn nói với bà bằng tiếng Anh, giọng Anh-Anh. Vũ Lục Hàn tròn mắt nhìn, vội vàng cười toe toét và bắt tay bà.

“Cháu... cháu chào cô...”, cô lắp bắp chào bằng tiếng Anh vụng về. Hấn cười dịu, nói với mẹ.

“Vũ Lục Hàn ít khi nói tiếng Anh với con nên vẫn còn e ngại. Nhưng cô ấy hiểu ngoại ngữ rất tốt, mẹ chăm chỉ nói chuyện cùng cô ấy để cô ấy cởi mở hơn nhé?”

Libby Adam gật đầu, bắt tay cô với vẻ thân thiện gần gũi.

“Cô là Libby Adam. Rất vui được gặp cháu, cháu không biết cô mong được gặp cháu đến thế nào đâu! Thế hai đứa định thế nào? Bao giờ cưới...”

Câu hỏi của bà Adam chỉ đủ dọa Vũ Lục Hàn. Cô đỏ ửng mặt lên, chưa kịp phản bác câu nào thì Hàm Vũ Phong bên cạnh đã thông thả đáp:

“Tháng sáu này, khi cô ấy tốt nghiệp. Mẹ biết không, con đã cầu hôn từ tháng trước rồi đấy...”

“Anh cầu hôn khi nào?”, Vũ Lục Hàn xấu hổ lớn tiếng hỏi. Bà Adam không hiểu lắm, chỉ thấy cảnh tượng này rất ngộ nghĩnh. Một cô gái vừa lớn tiếng với con trai bà. Rất tốt, nghĩa là sau này con trai bà không thể bắt nạt được ai bằng cái điệu bộ lạnh lùng nữa rồi...

“Em không nhớ em chơi cờ vua thua anh à?”, hấn tỉnh bơ đáp.

“Như thế mà là cầu hôn à? Như thế là... cá cược thua đấy chứ!”, Vũ Lục Hàn xấu hổ đánh nhẹ vào tay hấn. Hàm Vũ Phong trợn mắt. Cô rụt cổ lại như một chú rùa.

“Khoan đã, Will đâu?”, hấn đột ngột quay sang hỏi mẹ. Vũ Lục Hàn vẫn còn bất mãn lườm hấn. Bà Adam búng tay, quay lại ngó nghiêng.

“Will đang đi lấy hành lý!”, bà nói. Lúc này cô mới nhận ra, người phụ nữ này bay một chặng đường mấy nghìn cây số từ châu Âu sang gặp họ mà không có hành lý bên mình. Cô cũng bất giác nhìn ngó theo hướng nhìn của bà Adam, không hiểu người tên Will mà họ nhắc đến là ai. Vệ sĩ chăng? Hay quản gia, tài xế riêng? Cô nghĩ đến Julianio với những bộ tuxedo màu đen đồng điệu. Vậy là cô chỉ nhìn ngó tìm kiếm những người ngoại quốc cao to mặc tuxedo. Chẳng có ai mặc như vậy vào lúc này, ở sân bay cả.

Libby Adam đột nhiên vẫy tay loạn xạ. Vũ Lục Hàn chăm chú quan sát, nhận thấy một người đàn ông đang rạng rỡ vẫy tay lại với bà, đẩy theo một xe hành lý. Hàm Vũ Phong nghiêng người, trừng mắt với mẹ.

“Mẹ bắt nạt Will quá nhiều rồi đấy.”

“Có sao đâu! Ông ấy yêu mẹ mà!”

Yêu mẹ? Vũ Lục Hàn giật nhẹ tay áo hấn, đỏ mặt hỏi.

“Will là ai thế anh?”

“Là chồng sắp cưới của mẹ anh”, hấn mỉm cười đáp lại cô. Hấn thích thú khi thấy vẻ sững sờ của cô, véo má cô một cái và trở nên nghiêm túc trở lại khi Will đến gần.

Will là một người Pháp, khoảng hơn năm mươi tuổi, có mái tóc bông bênh màu hạt dẻ, mắt nâu trầm lắng và bộ râu quai nón mới cạo cách đây ba ngày. Will như một khách du lịch bình thường với quần bò, áo phông, chiếc kính râm gài trên ngực, máy ảnh quảng trên cổ, đi giày thể thao hiệu Adidas và ba lô đeo trên lưng. Toàn bộ hành lý ông đang mang theo đều là hành lý của bà Adam. Ông có nụ cười khá đẹp, miệng rộng và núm đồng tiền. Ông đã ôm Hàm Vũ Phong và nói chuyện với hấn bằng tiếng Pháp. Ông nhìn Vũ Lục Hàn hai lần, nhưng cô hoàn toàn không hiểu ông nói gì.

“Ông ấy nói em rất xinh đẹp”, hấn nhìn cô dịu dàng, “Ông ấy muốn xin một kiểu ảnh của em.”

“Em?”, cô tròn mắt chỉ vào mình, nhìn hấn rồi nhìn ông người Pháp. Will cười với cô, gạt đầu và giơ lên chiếc máy ảnh. Ông ra hiệu cho hấn đứng vào cạnh cô, rồi nhân lúc hấn ôm lấy vai cô và cúi xuống nhìn cô, Will đã chụp ngay một tấm.

“Tu es magnifique!”, Will nhìn bức ảnh vừa chụp, thốt lên và ra dấu ngón cái. Ông quay sang hôn bà Adam lên má, rồi tiến đến gần bắt tay Vũ Lục Hàn.

“Je m’appelle Will Moreau”, ông nhìn cô bằng đôi mắt nâu trầm, “Content de te rencontrer.”

“Tôi tên là Will Moreau, rất vui được gặp cô”, hấn dịch lại khi thấy biểu hiện ngây ngốc của cô. Vũ Lục Hàn mất vài giây xử lý thông tin, cười rạng rỡ gạt đầu và dùng tiếng Anh của mình để tự giới thiệu.

“Ông ấy không biết nhiều tiếng Anh đâu”, hấn ghé tai cô thì thầm. Cô đỏ mặt một lần nữa.

“Thật à?”

“Không, anh nói đùa đấy. Ông ấy sẽ kết hôn với mẹ anh vào mùa hè này”, hấn nói thêm một câu để tránh ánh nhìn đáng sợ của cô. Từ khi yêu Vũ Lục Hàn, trêu chọc cô là thú vui mới nổi của hấn.

“Đi thôi, Libby, đi thôi Will. Con đã sắp xếp chỗ cho hai người rồi. Hai người có thể ghé qua đó trước, rồi qua nhà Vũ Lục Hàn...”

“Ồ không, mẹ đến đây đâu phải đi du lịch!”, bà Adam đáp, “Đưa mẹ đến gặp gia đình cô ấy đi nào. Mẹ rất muốn...”

Và Libby khoác tay cô như đã quen biết từ lâu. Những thứ toát ra ở bà khiến Vũ Lục Hàn cảm thấy gần gũi, ấm áp.

Họ sẽ là gia đình thứ hai của cô.

Buổi lễ tốt nghiệp cuối cùng của thời ngồi trên ghế giảng đường.

Triệu Minh ra dáng một Chủ tịch Hội học sinh, mặc váy lụa ngắn màu xanh tím than nhưng vẫn khoác ra ngoài veston màu đen ánh bạc. Cô đi đôi bốt cao năm phân, chiếc kính gọng đen đã được thay thế bằng mắt kính áp tròng, mái tóc uốn xoăn nhẹ thả suôn hồ, gương mặt chỉ trang điểm nhẹ vẫn toát lên vẻ thanh cao, xinh xắn. Cô đứng nghiêm túc trên bục, phát biểu những lời cuối cùng trước khi nhường lại sân khấu cho thầy Hiệu trưởng. Bọn họ đều đã tốt nghiệp.

Triệu Dương, tóc cắt ngắn và vuốt lên gọn gàng, vẫn nụ cười với chiếc răng khểnh, đã bớt đi vẻ ngông cuồng, hời hợt ngày xưa. Cậu chừng chạc và cao hơn hấn chị mình. Trong bộ vest xám, cậu như một chàng phù rể trong lễ cưới vậy. Cậu đứng lên và ôm chị gái khi Triệu Minh cầm bằng tốt nghiệp bước xuống từ trên khán đài. Cả hai chị em họ đều vô cùng rạng rỡ.

“Chúc mừng ra trường, Minh Minh!”, cậu vui đùa vào tóc chị. Triệu Minh xoa lưng cậu, mãi nguyện nở nụ cười.

“Cảm ơn em. Năm sau là đến lượt em rồi đấy!”, cô lùi ra xa một chút nhưng vẫn ở trong vòng tay của em, để nhìn kĩ gương mặt thanh tú của em trai mình, “Hi vọng năm sau khi về trường, chị sẽ là người được trao bằng tốt nghiệp cho em.”

“Chắc chắn rồi, và em sẽ là người đứng phát biểu, như chị lúc này”, cậu để lộ chiếc răng khểnh, đáp lời chị. Triệu Dương đã thay thế chị gái, trở thành Chủ tịch đầu tiên là con trai của Hội Học sinh.

“Tiểu Hàn đâu rồi?”, Triệu Minh nhìn quanh. Những người bạn trong Hội của cô còn đang ríu rít một chỗ. Vũ Lục Hàn lên nhận bằng trước, bây giờ đã thấy mất tích.

“Có vẻ như anh Hoàng Lâm đến đón cô ấy rồi!”, Triệu Dương cũng đưa mắt tìm, rồi cậu rút điện thoại và nhìn đồng hồ. “Còn một tiếng ba mươi phút nữa. Chị có muốn ở lại đây thêm không, hay cũng đi luôn?”

“Vũ Lục Hàn đi rồi thì chị em mình cũng phải đi chứ!”, Triệu Minh túm tay em trai, “Nào, quay lại chào mấy bà chị trong Hội đi rồi chị em mình đi!”

“Chị sốt sáng quá rồi đấy!”, cậu cười khúc khích. Triệu Minh còn chẳng để cậu có thời gian cười dứt câu. Hai chị em họ Triệu nhanh chóng len lỏi khỏi hội trường đông đúc sinh viên đã tốt nghiệp, đi về phía chiếc Honda ở bên kia đường.

“Lái cho cẩn thận nhé. Chị không muốn lại phải lên đồn công an để xin lại bằng lái cho em đâu”, Triệu Minh chui vào xe và cảnh báo khi Triệu Dương đang thắt dây an toàn. Cậu chỉnh lại gương đằng hoàng và nổ máy.

“Còn hơn một tiếng nữa. Em sẽ thông thả thôi...”

Chiếc Honda gầm rú, phóng như bay trên đường.

“Nhắm mắt lại đi nào!”, cô cái tóc hồng hô lên. Vũ Lục Hàn đang ở phòng làm việc ở công ty Hoàng Lâm, vây quanh là trưởng phòng Dương Ánh Nguyệt, cô gái tóc tím Lục Hiểu Kha. Người đang cầm cúi dậm phần mắt cho cô chính là “bà chằn” Mạc Thanh Thanh với mái tóc ombre hồng chói mắt.

“Đừng dậm quá chị nhé!”, Vũ Lục Hàn thút thít. Mạc Thanh Thanh liếc xéo cô.

“Cô có muốn xinh đẹp không thì bảo? Có mỗi thoa phấn nền thôi cũng la oai oái. Cô đã trang điểm bao giờ chưa thế?”

Rồi, nhưng không mạnh mẽ như chị! Cô rên rỉ. Ý tưởng này của mấy bà chị trong phòng thật là khủng khiếp!

“Hiểu Kha, em thấy bộ này thế nào?”, trưởng phòng họ Dương đang tát bật xoay vòng bên một chiếc váy đang may tay trên giá. Vũ Lục Hàn liếc mắt ra nhìn. Lục Hiểu Kha và Mạc Thanh Thanh đã che lấp hoàn toàn tầm nhìn của cô. Tuy vậy, cô vẫn nhìn thấy màu kem sữa.

“Chu môi lên nào!”, Mạc Thanh Thanh ra lệnh. Cô ngoan ngoãn làm theo, vẫn không khỏi tò mò ở nơi hai cô gái kia đang lúi húi.

“Em nghĩ cần phải điểm hoa 3D chỗ này”, Lục Hiểu Kha gõ gõ bút chì xuống mặt bàn, “Em thấy như vậy dễ thương mà!”

“Cái gì em chả thấy dễ thương...”

“Đấy rồi, đấy rồi!”, cánh cửa phòng mở ra và Triệu Minh xuất hiện, “Xin lỗi nhé, em đã cắt ngắn hết cỡ bài phát biểu rồi nhưng cuối cùng vẫn không kết thúc sớm được... Mọi người vẫn muốn nghe nhiều hơn từ Chủ tịch Hội Học sinh mà...”

“Vũ Lục Hàn đã đến trước cô ba mươi phút rồi đấy”, Mạc Thanh Thanh lầm bầm. “Vần H và vần M chỉ cách nhau một đoạn thôi mà...”

“Chị có biết Tiểu Hàn phát biểu cái gì không?”, Triệu Minh toe toét cười, đặt chiếc túi đang xách theo lên mặt bàn và ngồi vào chiếc ghế xoay của Viên Khắc Hải, “Vũ Lục Hàn đã nói đúng một câu: Hẹn gặp lại sau nhé...”

Các bà chị trong phòng khúc khích cười, còn má cô ửng hồng lên sau lớp phấn má.

“Mình nghĩ như vậy đủ ngắn gọn mà...”

“Ý cô là bọn họ đều trượt tốt nghiệp hả?”, Mạc Thanh Thanh rung rinh, lần đầu tiên cười mà không mang theo một sự khinh bỉ, “Tôi bắt đầu thích cô rồi đấy. Cô ghê gớm hơn tôi tưởng mà...”

“Chẳng ai ghê gớm bằng chị đâu!”, Lục Hiểu Kha xen vào, “Năm chị ấy tốt nghiệp, chị ấy đã nói ”Ồ lại mạnh giỏi nhé, bọn ngọc!“. Các thầy cô và tụi học sinh đều sốc, người lên sau chị ấy phải lấp bắp mãi mới nói được một câu!”

“Sao cậu biết?”, Triệu Minh xoay ghế lại hỏi. Đáp lời cô là Dương Ánh Nguyệt.

“Ba chúng tôi đều học cùng trường đại học, tôi và Mạc Thanh Thanh học cùng một khóa”, trưởng phòng ngẩng lên nhìn phản ứng của Triệu Minh, “Câu nói của cô ấy nổi tiếng đến mức năm nào cũng được truyền miệng kể lại, đến năm Lục Hiểu Kha vào học, bọn sinh viên đã lập cả fan page cho Mạc Thanh Thanh rồi.”

Vậy là Mạc Thanh Thanh và Dương Ánh Nguyệt đều hơn bọn cô ba tuổi. Lục Hiểu Kha vừa vặn bằng tuổi Triệu Minh và Vũ Lục Hàn.

“Ba người học trường nào thế?”

“Học viện Thiết kế và Xây dựng”, Mạc Thanh Thanh đáp, “Trường ấy đã được Chủ tịch mua lại cách đây ba năm. Từ sau đó, sinh viên năm cuối nào xuất sắc hoặc mới ra trường với bằng loại giỏi trở lên thì sẽ được tuyển thẳng vào đây. Chúng tôi được thực tập mười tám tháng rồi mới làm việc. Đó là lý do Lục Hiểu Kha làm việc ở đây từ rất lâu trước khi hai cô đến. Lục Hiểu Kha năm nào cũng được học bổng, thậm chí đã có giải thiết kế mỹ thuật ở Seoul khi mới học năm thứ ba, nên Chủ tịch đã cho vào làm dưới dạng học viên, bây giờ vừa mới leo lên chức thiết kế viên đấy.”

“Chẳng trách...”, Triệu Minh lầm bầm. Quả thật, một người giỏi chính là người có trong tay những trợ thủ giỏi. Hoàng Lâm tuy trẻ đã có thể gây dựng được những thành quả tuyệt vời như vậy, cũng nhờ biết chọn lọc toàn những người tài.

“Xong rồi!”, Mạc Thanh Thanh phấn khởi lùi lại, nhìn Vũ Lục Hàn. Cô ngơ ngác nhìn mọi người, rồi Lục Hiểu Kha lon ton chạy đến giờ ra cái gương. Cô nhìn mình trong gương, ngỡ ngàng trước tài trang điểm của “bà chân” họ Mạc. Quá tuyệt vời!

“Cứ như phù thủy vậy!”, Vũ Lục Hàn thốt lên. Mạc Thanh Thanh khoanh tay đầy kiêu hãnh.

“Quá khen. Tôi đã gặp nhiều ca khó hơn cả cô rồi!”

“Tuyệt vời. Cô ấy sẽ rất hợp trong chiếc váy này”, đến lượt Dương Ánh Nguyệt bước đến với một bộ váy trên tay, “Nào, biến hình đi cô gái.”

“Khoan, đừng quên..”, Triệu Minh nhồm dầy, dúm cho cô chiếc túi đựng giày mang thương hiệu River Island.

“Cảm ơn mọi người..”, Vũ Lục Hàn lúng túng nói một câu lí nhí rồi quay người chạy vào phòng thay đồ. Cô ôm tất cả đồ đạc vào người và mỉm cười mãn nguyện.

Hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời.

Cùng lúc đó, lại cửa hàng phân phối chính hãng Canali, Hoàng Lâm, Trần Hải Minh và Hàm Vũ Phong đang loay hoay qua lại giữa những gian hàng đồ veston đẳng cấp từ Ý.

“Tôi không biết, James ạ”, Tóc Đỏ lùi ra xa, tự ngắm mình trong gương, “Tôi sợ rằng tôi sẽ nổi bật hơn cậu mất...”

“Tôi vẫn thích một bộ vest của Zegna, cảm ơn”, Thư Sinh cũng nghiêng người nhìn vào đường vải may hoàn hảo của bộ vest xám. Cậu vuốt mái tóc thư sinh của mình vào nếp gọn gàng.

Hàm Vũ Phong nhếch môi cười. Hắn đang mặc trên mình bộ suit đen tuyền được cắt may tinh tế, vừa toát lên vẻ lịch lãm cần thiết, vừa mang một chút gì đó rất “James Adam”.

“Xét theo hướng nhìn của các nhân viên, thì tôi vẫn ăn đứt các cậu”, hắn kiêu ngạo tuyên bố. Trần Hải Minh khoanh tay, tựa lưng vào chiếc gương treo tường khổ lớn.

“Hôm nay là ngày của cậu nên tôi nhường thôi”, Tóc Đỏ làu bàu, “Đến ngày của tôi thì kẻ phải đi nhuộm tóc đen là cậu đấy!”

“Vậy cậu sẽ nhuộm tóc đen vì tôi chứ?”, Hoàng Lâm chớp ngay lấy câu nói hớ, lém lỉnh nhìn Tóc Đỏ, “Mất bao lâu để mái tóc kia phai đi thế? Tôi sẽ tính toán thời gian cần thiết...”

Các quý ông làm náo loạn cả một góc, bởi vì phong cách và sự “rạng ngời” của họ. Hàm Vũ Phong thoải mái nở nụ cười. Cuối cùng trái tim hắn cũng phải hoàn toàn tan chảy.

Mặt trời đã lên cao đến thế kia rồi.

The Palace. Ba giờ chiều.

Khu resort hạng sang thiết kế bởi Hoàng Lâm, được Hàm Vũ Phong mua lại cách đây không lâu, lúc này tràn ngập thực khách. Toàn bộ không gian được trang hoàng rực rỡ, ngay cả nàg tiên cá bằng băng đặt giữa bồn phun nước ở khuôn viên cũng được trang bị đèn sáng ngời. Những bông hoa hồng trắng nở to ở cổng vào, nở to trong các bụi cây xanh mướt dọc lối đi. Khung cảnh chỉ thấy trong những câu chuyện cổ tích.

Thực khách đang tản mạn bên những chiếc bàn buffet, bày đồ ăn do các đầu bếp hàng đầu của Trần Hải Minh làm. Những chai rượu vang Pháp lâu năm được khai ra liên tục. Họ đứng chờ một lối đi trải thảm đỏ, chờ đến thời khắc được mong đợi nhất. Bà Adam và Will Moreau đang trò chuyện cùng bố của Vũ Lục Hàn. Trong sáu tháng, bà Adam đã có thể nói được một vài từ địa phương. Bà hiểu được các cuộc nói chuyện, như trước kia bà vẫn hiểu chồng bà mỗi khi ông trò chuyện với con trai James Adam. Ông Moreau khá thân thiết với ông Vũ. Khi đất nước còn chiến tranh, phải tham gia vào các cuộc chiến, ông Vũ cũng biết kha khá tiếng Pháp, tuy không nhiều. Họ không mấy khi nói chuyện, nhưng những hành động lại thể hiện ra tất cả. Ông Vũ thường xuyên đi câu và xem bóng đá cùng Will - họ tình cờ cùng hâm mộ đội tuyển quốc gia Pháp. Cho đến lúc này, mọi thứ vẫn trơn tru hơn bao giờ hết.

Khi Triệu Dương bước lên chiếc bục cao, đứng bên cạnh một người tượng trưng cho cha xứ, các thực khách dồn hoàn toàn sự chú ý lên cậu. Cậu nở nụ cười rất tươi để giấu bớt sự hồi hộp, nhận lấy micro từ một nhân viên phục vụ và phát biểu những lời đầu tiên. Đến khi các nhân viên, trong những bộ vest đỏ đồng điệu, xếp thành hàng dọc lối đi trải thảm và Hàm Vũ Phong bước ra, những thực khách đồng loạt đứng xoay người về lối đi chính.

Nhạc nổi lên. Vũ Lục Hàn xuất hiện.

Vũ Lục Hàn, với chiếc váy cưới bằng ren và lụa thêu hoa nổi đẹp tuyệt được đặt riêng bởi Vera Wang, trên tay là bó hoa hồng trắng tinh khiết, nổi bật và đẹp lộng lẫy như một nữ hoàng, khoác tay người cha của mình đi dọc theo con đường trải thảm đỏ. Theo sau cô là hai phù dâu, Triệu Minh cùng Chu Bạch Thảo, mặc váy trắng đơn giản và xách một lẵng hoa hồng. Mọi người vỗ tay, những ánh đèn flash liên tục nhấp. Vũ Lục Hàn vẫn cười rạng rỡ. Cô nhìn thấy hấn, ở phía cuối cùng của con đường, dịu dàng nhìn vào mắt cô. Trên gương mặt hấn hiện rõ một niềm hạnh phúc không thể gọi tên.

Ông Vũ trao lại con gái cho Hàm Vũ Phong. Khi cô quay lại nhìn bố, cô nhận thấy đôi mắt bố đã đỏ hoe.

“Bố mẹ đều rất tự hào về con”, ông rưng rưng nói. Mắt cô cũng nhòe đi, và cô ôm bố thật chặt.

“Con yêu bố!”

Âm nhạc vẫn reo vang mừng rỡ. Vũ Lục Hàn đặt tay mình vào bàn tay đang xòe ra của Hàm Vũ Phong. Cảm giác quen thuộc đầy yêu thương ập đến, giống như mới chỉ hôm qua, cô còn đang nắm lấy tay hấn bước xuống từ xe ô tô, ngơ ngàng nhìn quanh căn hộ lấp lánh tách biệt ở ngoại ô thành phố. Hàm Vũ Phong nở nụ cười nửa miệng mà hấn chỉ dành riêng cho cô. Trái tim cô vẫn bị hấn làm cho rung động hoàn toàn.

“Em là cô dâu đẹp nhất của Vera Wang đấy”, hấn thì thầm khi người cha xứ bắt đầu những lời phát biểu đầu tiên của mình.

“Cảm ơn, ngài Adam.”

Hấn nheo mắt cười. Hấn chỉ chờ đợi cho đến khi chiếc nhẫn của mình được mang ra, kèm theo một ly thủy tinh và một chai rượu vang đỏ.

Hàm Vũ Phong trao cho cô một ánh nhìn trìu mến, trước khi xoay người nhìn vào toàn thể những người đang tham dự đám cưới của mình.

“With this hand, I will lift your sorrows*...”, hấn nói đồng thanh, trước sự ngạc nhiên của Vũ Lục Hàn.

“Your cup will never be empty, for I will be your wine*...”

Hàm Vũ Phong tự mình rót rượu vào ly, rồi đưa cho Vũ Lục Hàn. Cô cười rất tươi khi nhận ra điều hấn đang làm.

“With this candle, I will light your way into darkness*...”

Cô hồi hộp nhìn theo hắt lấy ra một chiếc nhẫn bạc nhỏ từ trong hộp. Chiếc nhẫn cũng được đặt làm riêng, một đôi, và được nạm những hạt pha lê nhỏ xíu dọc theo thân nhẫn. Phía bên trong chiếc nhẫn của hắt khắc tên cô, cũng như bên trong nhẫn của cô, khắc tên hắt.

“With this ring, I ask you to be mine*...”

Những người khách vỗ tay và hò reo. Vũ Lục Hàn xúc động, hai má đỏ hồng lên xấu hổ.

Đám cưới duy nhất trong đời cô, chú rể cầu hôn cô ngay trong lễ cưới.

Cảm xúc trong cô bùng nổ thành một nghìn thái cực tuyệt vời. Đây có lẽ là chú rể “điên rồ” nhất trên đời!

“Em đồng ý...”, cô nói lí nhí, kèm theo những cái gật đầu liên tục. Hàm Vũ Phong cười rạng rỡ. Nụ cười tỏa sáng hơn cả ánh nắng mặt trời.

Hắt chậm rãi đeo nhẫn vào ngón áp út của cô. Vừa khít.

Khi cô xoay người cầm lên chiếc nhẫn của hắt, hắt đã tự mình nói đồng ý, trước cả khi người cha xú kịp hỏi xong câu “Con có đồng ý lấy Vũ Lục Hàn làm vợ”.

Và cũng trước cả khi người cha xú tuyên bố “Hai con là vợ chồng”, hắt đã ngay lập tức trao cho cô một nụ hôn thật sâu, vì hắt biết cô cũng đang chờ đợi một điều tương tự.

Không khí vỡ òa trong hạnh phúc. Từ bây giờ, Vũ Lục Hàn chính thức trở thành “bà Adam” mất rồi!

*”Với đôi bàn tay này, anh sẽ mang đi những nỗi đau khổ của em.

Ly của em sẽ không bao giờ cạn, vì anh chính là rượu.

Với cây nến này, anh sẽ thắp sáng và soi đường cho em vượt qua bóng tối.

Với chiếc nhẫn này, anh muốn hỏi em có đồng ý trở thành của riêng anh.

“Một... hai... ba!”

Các cô nàng đồng thanh đếm. Vũ Lục Hàn tung bó hoa của mình lên không trung. Bó hoa hồng trắng bay lên, lao thẳng về phía chàng thư sinh đang tựa mình trên bàn buffet gần đó. Cậu theo phản xạ giơ tay lên chụp lấy. Chàng thủ môn của đội bóng trung học khiến biết bao cô nàng tiếc hùi hụi vì bắt hụt. Cậu cười rạng rỡ, ngay lập tức chìa ra tặng Chu Bạch Thảo. Nàng ngỡ ngàng một lúc, cũng mỉm cười nhận lấy bó hoa của chàng “phù rể số 1”. Nàng nhón chân hôn lên má Thư Sinh, rồi sung sướng quay đi với bó hoa trong tay. Hoàng Lâm ngẩn ngơ đưa tay chạm vào má, ly rượu vang đang uống dở trên tay bị đổ hết xuống đất.

“Cậu cần phải ”làm gì đó” đi thôi...“, ”phù rể số 2”, Trần Hải Minh tay cầm đĩa bánh, ghé vào tai Thư Sinh thì thầm.

“Cậu nghĩ cô ấy cũng thích tôi à?”, Hoàng Lâm hỏi ngay một câu ngớ ngẩn. Hàm Vũ Phong từ xa nắm tay Vũ Lục Hàn bước đến, ghé vào nói góp một câu.

“Tôi đã nói với cậu từ sáu tháng trước rằng cô ấy yêu cậu mà. Nếu không làm gì đó trước khi cô ấy đi Mỹ, cô ấy sẽ lọt vào tay một tên tóc vàng mắt xanh khác đấy... Nhân tiện, bánh cưới ngon lắm, cảm ơn nhé, Bếp trưởng!”

Hoàng Lâm hít vào một hơi, đặt mạnh ly rượu rỗng lên bàn rồi chạy theo Chu Bạch Thảo. Cô dâu và chú rể đồng thanh bật cười. Hàm Vũ Phong đắm nhẹ vào vai Tóc Đỏ như cái cách họ vẫn thường làm khi còn đi học, rồi mang vợ đi tiếp một vài khách khác. Chỉ còn Trần Hải Minh một mình bơ vơ. Cậu nhìn miếng bánh mình đang ăn dở do chính tay mình làm, thở dài.

“Ít nhất vẫn còn mày chưa bao giờ phản bội tao”, cậu nói với miếng bánh, “Mấy tên đó tíu mít hết rồi kìa. Không hiểu năm nay có lấy vợ được không...”

“Anh Minh!”

Trần Hải Minh giật mình đặt đĩa bánh xuống bàn một cách vụng trộm. Người ta mà thấy cậu nói chuyện với đồ ăn, chắc sẽ tưởng cậu mê đồ ăn đến mức ảo tưởng mất.

“Có chuyện gì vậy?”, Trần Hải Minh quay lại, dịu giọng đi khi đứng trước Triệu Minh. Đã phải ba tuần nay cậu không gặp cô. Lần cuối cùng, khi nói ra những lời “đáng xấu hổ” ấy, chính cậu đã tự lặn đi biệt tích. Cô cũng chẳng liên lạc với cậu. Trần Hải Minh biết ngay câu trả lời, quyết định hôm nay sẽ phải cứng rắn để cô ấy không vì mình mà áy náy. Nhưng lúc này, đứng trước cô, cậu thấy mình thật bé nhỏ.

“Em muốn hẹn anh mấy lần, nhưng không được...”, Triệu Minh cúi đầu, hai má hồng lên xinh xắn, “Mấy tuần vừa rồi em phải bảo vệ luận án, rồi tốt nghiệp... Chẳng sắp xếp được chút thời gian nào...”

“Không sao”, cậu giữ giọng bình thản, “Anh cũng không muốn làm phiền em...”

“Thật ra.. Em đã có thể nhắn tin cho anh!”, Triệu Minh tưởng cậu định đi đâu, vội vàng nói một cách gấp gáp, “Nhưng em nghĩ... em muốn... được trực tiếp nói với anh... nên...”

Trần Hải Minh hít thở liên tục. Cậu căng người lên đón nhận, lên sẵn dây cót tinh thần cho tình huống xấu nhất.

“Về... về điều anh nói lần trước... Em đã có... có câu trả lời rồi...”

Nó đến rồi đấy! Tóc Đỏ vì phải giữ nguyên nét mặt, nên cố gắng không để lộ sự lo lắng. Tuy nhiên lồng ngực cậu phập phồng tiếp nhận không khí, hai tay đang nhét trong túi quần cũng vô cớ run bần bật.

Triệu Minh ngừng lại rất lâu. Chính cô cũng bối rối khi đọc rõ sự căng thẳng trong mắt cậu. Phải nói thế nào cho vừa ý nhất đây?

Cuối cùng, cực kì dứt khoát, Triệu Minh bước lên hai bước, ôm cổ Trần Hải Minh và hôn lên môi cậu thật nhanh.

Trước khi Triệu Minh kịp lùi lại, chàng bếp trưởng đã vòng tay quanh eo cô. Cậu nhìn cô với bất ngờ và hạnh phúc.

“Nghĩa là em đồng ý?”

Triệu Minh gật đầu, khoe miệng vẽ ra nụ cười e lệ rồi đón nhận nụ hôn của cậu, một lần nữa.

Ngày hôm nay, không phải là vô cùng đẹp trời sao?

101. [chém Gió] Vài Dòng Tâm Hự

Chào các cậu. Tôi đã định mỗi ngày tâm sự với các cậu một ít vào cuối mỗi phần truyện, nhưng rồi sợ truyện bị loãng và dài dòng (dù nó vốn đã dài dòng) nên tôi quyết định để thành một phần riêng biệt. Thật vui vì cuối cùng đã hoàn thành xong một truyện đầu tay của chính mình. Ý tôi là... tôi thật sự đã từng có một câu truyện nhỏ từ năm cấp ba, nhưng đó là khi tôi viết lên những quyển vở, tôi đã viết tay hết bốn quyển vở campus 720 trang. Đến bây giờ đọc lại vẫn thấy nó thật hoang đường và lủng củng! Thật tiếc đã bị thất lạc mất hai quyển nên không thể đọc được trọn vẹn... Đây là truyện đầu tiên tôi viết ra lại có nhiều người đọc như thế. Thú thực ban đầu chỉ định viết cho vui và đăng lên cho mình mình đọc (cách đây vài năm dùng Wattpad tôi cũng đăng truyện Song sinh nhưng cuối cùng bị mất pass tài khoản đó nên drop truyện. Đến giờ cũng chẳng nhớ tên tài khoản là gì nữa :D Hồi đó Wattpad chưa mấy thông dụng nên truyện tôi đăng có rất ít người đọc. Vậy là lần này tôi quyết định tiếp tục đăng, không ngờ lại có nhiều người thích đến thế). Lần đầu tiên đăng truyện, tôi đã không tin vào mắt mình khi thấy người đọc tăng lên. Tôi cứ tưởng đó là một sai sót thống kê của Wattpad :P Bởi vậy, việc được các bạn follow và comment sau mỗi phần truyện thật sự khiến tôi rất hạnh phúc. Cảm thấy có người quan tâm, chờ đợi, ủng hộ rất tuyệt! Tôi vẫn còn đi học nên nhiều khi để các bạn đợi lâu, thấy rất áy náy. Cả khi các bạn comment, tôi không biết nên đáp thế nào cho khỏi khách sáo, cuối cùng không đáp nữa. Nhưng tôi ghi nhớ từng phản hồi của

các bạn và vẫn từ đó rút kinh nghiệm. Các bạn như những người bạn vô hình của tôi vậy, và các bạn cũng một phần làm nên truyện này, cảm ơn các bạn rất nhiều!

Sau đây là một số chia sẻ nhỏ nhỏ về truyện :P

* Thật ra tên truyện chính tôi còn không nhớ. Tôi thực sự hoảng khi nghĩ đến việc phải có một cái tên thật độc đáo và mời gọi cho truyện của mình. Vì thế tôi đã lấy ngay câu nói của nam chính làm thành tiêu đề, và thỉnh thoảng nhắc lại tên truyện cho có chút liên quan. Chứ thực chất đôi khi tôi nhầm lẫn nghiêm trọng tên truyện của mình. Lần sau sẽ rút kinh nghiệm đặt tên ngắn và kêu hơn.

* Tôi vô cùng thích những chàng trai phương Tây. Tất cả những ý tưởng truyện của tôi, hoặc là diễn ra ở phương Tây, hoặc là nhân vật nam chính là người nước ngoài, lai nước ngoài. Tôi muốn nam chính của tôi phải có khác biệt với các nam chính khác. Thực chất tôi chưa gặp truyện nào diễn ra ở châu Á mà có nam chính người châu Âu. Có lẽ những truyện sau nam chính của tôi vẫn lai lai vậy thôi...

* Hàm Vũ Phong thực chất dựa trên hình mẫu có thật. Tôi rất thích Dustin McNeer của American's Next Top Model mùa 22. Dù tính cách cậu ta thì tôi không biết, nhưng ngoại hình của cậu ta có gì đó rất cuốn hút. Tôi đã miêu tả James Adam dựa theo cậu ấy, dù đôi mắt đã được biến thiên thành màu nâu khói. Đó là vì người tôi yêu có đôi mắt nâu. Nước Anh là đất nước tôi rất muốn đến một lần trong đời, bởi tôi thích một đội bóng Anh và ngài thám tử Sherlock Holmes. Hàm Vũ Phong và Trần Hải Minh tất nhiên cũng thích đội bóng tôi thích :P tôi đã để họ gặp nhau tại trận đấu của đội bóng đó.

* Thực chất Hoàng Lâm mới là mẫu con trai của tôi. Dù cậu ta chỉ là thứ phụ và không được nữ chính đáp lại tình cảm, nhưng tôi cũng muốn đưa một người nam phụ khác tốt như nam chính. Dìem nam phụ quá sẽ gây ra bất công. Dù motif bạn thân cùng yêu một cô gái đã diễn ra rất nhiều từ trước đến nay, tôi vẫn muốn để chàng trai mình thích có đất diễn một chút :P Tôi đang học ngành Kiến trúc, vì thế Hoàng Lâm là một kiến trúc sư. Cậu ta là người phức tạp đấy, không biết tôi có xây dựng hình tượng cậu ta thành công không nữa. Ở trường tôi, các chàng trai học kiến trúc là những người có máu nghệ thuật, rất lãng tử, bởi thế tôi cho Hoàng Lâm một cái miệng biết làm chiều lòng người khác, và phong cách lãng tử, phóng khoáng. Thật ra cậu ta cũng quá rảnh rỗi so với một kiến trúc sư thực thụ. Nhưng cậu ta đã là chủ của một đế chế, không phải làm công cho người khác, vì thế rảnh rỗi một chút có lẽ cũng không quá phi logic... :D

* Tôi không để Hàm Vũ Phong là kiến trúc sư bởi tôi muốn hướng đến một chàng trai đa năng và giỏi giang nổi bật. Tôi bị ám ảnh bởi sự thành công của Vingroup nên đã xây dựng một thương hiệu ACorp dựa theo Vingroup, và cho Hàm Vũ Phong làm chủ nó. Không phải tập đoàn bất động sản tư nhân nào cũng đủ lớn mạnh để nổi hần lên, ai cũng biết đến như Vingroup, bởi thế Hàm Vũ Phong phải là người giỏi giang và quyền lực nhất. ACorp khi dựa vào hình ảnh Vingroup cũng đỡ... hư cấu, chém gió hơn. Tôi không muốn khoắc lác về một đế chế không thể xây dựng lên, như vậy câu chuyện sẽ mất thật. Dù thế Hàm Vũ Phong có vẻ quá trẻ nếu một mình gây dựng thương hiệu, ông chủ Vingroup bây giờ chắc chắn cũng cỡ tuổi bố của tôi. Bởi vậy tôi để ngài Hàm Kiệt Luân, bố Hàm Vũ Phong, xây dựng đế chế này và thành công khi đã quá ngưỡng tuổi ba mươi, rồi để lại cho con trai - người đã được học hành, có kĩ năng, tư duy đầy đủ. Hàm Vũ Phong tiếp quản và tiếp tục khiến nó hùng mạnh hơn, thành công hơn thì sẽ có lý hơn dù có còn trẻ. Hàm Vũ Phong cũng có một chút của Christian Grey. Tôi cũng triển khai ý tưởng khá nhiều dựa theo Fifty shades of Grey, bởi tôi còn quá trẻ để tưởng tượng ra được công việc kinh doanh của một CEO đẳng cấp. Tôi muốn Hàm Vũ Phong trông thật chuyên nghiệp, và thật, chứ không qua loa và hoa mỹ nên cũng phải tìm hiểu rất kĩ mới miêu tả được hần. Việc này thì Christian Grey giúp tôi rất nhiều trong việc lột tả công việc của một CEO... Christian Grey trong 50 sắc thái cũng là một CEO khi đã ngoài ba mươi, đó là hợp lý, nhưng tôi lại không muốn Hàm Vũ Phong... già quá như vậy. Tôi chưa đủ kinh nghiệm để viết về một nữ chính đã có công việc ổn định, nó quá xa so với tuổi của tôi, nên tôi quyết định viết về một sinh viên năm cuối đại học, dù tôi mới năm nhất. Ít ra tôi cũng hiểu một chút về môi trường đại học. Tôi cần Vũ Lục Hàn đủ tuổi để sẵn sàng kết hôn với nam chính, và đường đường chính chính... dọn ra ngoài ở mà không quá vô lý khi bỗng dưng dọn đi chỗ khác mà bố mẹ lại không ngăn cản. Nhân vật của tôi phải đủ lớn để tự chịu trách nhiệm về hành động và trách nhiệm của bản thân, có ít nhất sự can thiệp từ phụ huynh, tuy thế cũng không nên quá già, bởi già quá lại xa rời người đọc...

* Có một điều thú vị khác đó là James Adam thực chất là một kiến trúc sư nổi tiếng người Bắc Ireland, Anh Quốc. Tuy không cho Hàm Vũ Phong làm kiến trúc sư nhưng tôi đã lấy tên và quê hương của James Adam

và gán vào cho hắn. Tôi cũng một phần rất thích nước Anh, nên tôi nghĩ không thể kiếm tên nào hợp hơn cái tên James Adam nữa... Ban đầu, James Adam được ghép lại bởi tôi thích những người tên James và hâm mộ nữ diễn viên Amy Adams.

* Chu Bạch Thảo ban đầu được định là một người mẫu ảnh tuổi teen được yêu thích. Nhưng thật ra tôi không hứng thú với sự nổi tiếng quá đáng nên không cho Chu Bạch Thảo nổi tiếng nữa. Các nhân vật chính của tôi là những người bình thường, ít khi bị nhận ra ngoài phố. Chúng ta thường không để ý nhiều đến những người nổi bật của các lĩnh vực, trừ khi chúng ta đặc biệt yêu thích lĩnh vực nào đấy và tập trung tìm hiểu về họ. Tôi thật ra chẳng biết ông chủ của Vingroup là ai, mặt mũi thế nào đâu. Vậy nên Hàm Vũ Phong luôn hoạt động âm thầm, tuy vậy hắn ta cũng cần được nổi bật lên bởi hắn ta là nam chính, tất nhiên rồi... (tôi để cho Triệu Dương yêu thích kinh doanh, nhờ vậy cậu ta mới tìm hiểu về ACorp và tìm ra thân thế của Hàm Vũ Phong. Cậu ta không thể tự dưng tìm thấy Hàm Vũ Phong được, giống như tôi không thể tự nhiên tìm thấy ông chủ của Vingroup. Có khi tôi từng gặp ông ấy khi đi chơi ở Royal City mà không nhận ra ấy...) Hàm Vũ Phong cũng vậy, thuộc lĩnh vực kinh doanh bất động sản mới biết đến hắn, còn người thường không quan tâm sẽ chẳng bao giờ biết. Hoàng Lâm cũng tương tự thế, chỉ dân kiến trúc mới biết đến cậu ta. Trần Hải Minh cũng chỉ nổi lên ở lĩnh vực ẩm thực. Sự nổi tiếng thái quá đôi khi không thật, khiến nhân vật của tôi quá hào nhoáng và xa rời thực tế. Tôi không muốn họ là những ngôi sao được vây quanh bởi người hâm mộ, chỉ là những người bình thường nổi bật trong một số lĩnh vực thôi.

* Từ Thiên mới đầu được định là nhân vật nam phản diện, bởi rất ít người lại không cay cú khi biết sự thật người mình thích cũng thích mình, mà mình lại để người khác ngang nhiên cướp đi mất (viết xong tự cảm thấy bối rối). Tôi định để Từ Thiên và Chu Bạch Thảo cùng nhau lên kế hoạch tách cặp đôi chính và dành lại về cho mình, nhưng rồi không muốn phá hoại hình tượng bác sĩ nên đã thêm vào nhân vật Triệu Dương. Một bác sĩ tốt là phải tốt cả tay nghề và nhân cách, vì thế Từ Thiên trở thành nam phụ si tình. Thực ra cũng chẳng phải quá si tình đâu, “không ai thích mãi một người không thích mình” mà... Càng về cuối tôi càng để anh ít xuất hiện để ám chỉ rằng tình cảm của anh đang nhạt dần rồi. Anh không cố xen vào giữa cặp đôi chính nên anh cũng sẽ để công việc giúp quên dần nữ chính thôi...

Chu Bạch Thảo vốn phải là người thủ đoạn, cuối cùng lại thành bạn tốt của Vũ Lục Hàn bởi tôi không muốn phá vỡ tình bạn của bốn nhân vật làm nên câu chuyện, không muốn bọn họ bỗng dưng chia thành bè cánh đối đầu nhau. Tôi để Hoàng Lâm và Trần Hải Minh ngăn cản Chu Bạch Thảo đến với Hàm Vũ Phong với lý do “sợ mất tình bạn”, nhưng cuối truyện lại để Chu Bạch Thảo yêu Hoàng Lâm, thực chất cũng có một lý do. Tôi không muốn Chu Bạch Thảo từ bỏ Hàm Vũ Phong rồi lại lẻ loi nhìn hắn bên người khác, như thế khi gặp nhau bọn họ sẽ vô cùng gượng gạo. Tôi cho Hoàng Lâm bù đắp vào để mang lại chút công bằng cho nàng, và cho cả Hoàng Lâm, bởi cậu không thể lúc nào cũng thấy yêu vợ của bạn thân mình được. Tôi từng để Hoàng Lâm tiết lộ cậu ta bị thu hút bởi Chu Bạch Thảo nhưng thấy nàng sẽ không bị tổn thương nên mới không tán mà trở thành anh trai tốt, rồi chiếc váy hoa đen mà Hoàng Lâm thiết kế theo cỡ người trong mộng được Chu Bạch Thảo mặc vừa khít cũng là một gợi ý nhỏ khi miêu tả về chiếc váy đặc biệt khiến Hoàng Lâm nảy sinh tình cảm với Vũ Lục Hàn. Bởi Hoàng Lâm từng để ý Chu Bạch Thảo mà nàng lại không biết, nên sau này tôi cho Chu Bạch Thảo theo đuổi Hoàng Lâm để cân bằng tình cảm của hai bên. Tình yêu phải nảy sinh từ hai phía đúng không? Họ phải toàn tâm toàn ý với nhau mới hoàn hảo, vả lại, Hoàng Lâm vốn coi thường những cô gái “cọc đi tìm trâu”. Cậu ta phải yêu một cô gái như vậy mới bỏ đi được thành kiến xấu của mình... Mỗi tội tôi cho họ ít đất diễn quá, cả cặp Song Minh cũng vậy. Tôi chỉ sợ miêu tả quá nhiều về mấy cặp bạn thân sẽ làm truyện bị dài dòng (dù nó đã dài dòng sẵn) và lạc đề, không tập trung vào cặp đôi chính được. Các bạn có thích ngoại truyện không..?

* Triệu Dương vốn định là loại người phải tình ranh, khôn lỏi để thành nam phụ phản diện, tuy nhiên nghĩ lại Triệu Minh rất tốt, chính trực, nghiêm khắc, còn là người chủ chốt của Hội sinh viên trường, không thể nào lại để em mình độc ác như thế. Nhưng nếu chỉ có một mình nữ phản diện đối lại người có vẻ cao tay, xuất chúng như Hàm Vũ Phong cũng lại hơi hoang đường.. Thế nên tôi để cậu ta ở vai trò “bị lợi dụng” và “bị ép buộc” để bớt đi sự “phản diện”...

* Chẳng có nhiều điều để nói về Trần Hải Minh. Cậu ta là mẫu người sẽ hết lòng vì bạn bè (nhiều khi hết lòng quá mức nên toàn bị gọi là “đồ khốn”). Cậu ta mê nấu ăn và viết lách. Tôi thích các nhân vật nam biết nấu ăn, nhưng nếu Hàm Vũ Phong cái gì cũng tự biết mà không học hỏi thì lại toàn diện quá. Vì thế tôi sáng tạo ra một Master Chef trẻ tuổi là bạn thân của hắn để còn dạy hắn nấu ăn nữa...

* Điệu nhảy của Hàm Vũ Phong và Vũ Lục Hàn trong buổi dạ hội tại nhà Chu Bạch Thảo được tôi miêu tả theo màn khiêu vũ của Robert và Giselle đoạn cuối phim Enchanted. Tôi đặc biệt thích bài hát So Close trong phim đó, nên ngay từ đầu đã định mang bài hát vào trong truyện. Dự định ban đầu là Hoàng Lâm và Vũ Lục Hàn nhảy cùng nhau dưới nền nhạc bài hát ấy, rồi Hoàng Lâm bỗng nhiên thừa nhận tình cảm của mình với cô. Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại thì Hàm Vũ Phong hợp với bài hát đó hơn, bởi trong phim Enchanted, đó là phân đoạn mà Robert và Giselle nhận ra họ yêu nhau...

Gần kết thúc tác phẩm mới có một vài bạn nhận xét rằng có những chỗ hơi dài dòng. Tôi cũng công nhận dài dòng thật, kiểu như trong đầu nghĩ gì là tuôn ra tất ấy, không kịp định hình xem phần đó có cần thiết hay không. Nhưng có một số thì cần, tôi muốn làm rõ hơn về thân thế của nhân vật, cũng như tạo ra vài sự kiện liên kết trong quá khứ. Phong cách của tôi là sự miên man, nhiều lúc từ một vấn đề có thể vẽ ra ba bốn vấn đề khác. Sau này phải cố ngắn gọn hơn để tập trung vào phần chính nhiều hơn :P

* Bây giờ mới nhắc đến nữ chính Vũ Lục Hàn. Cô gái ấy không hoàn hảo tí nào. Nhan sắc cũng khá, tôi chỉ nói cô ấy thật sự xinh đẹp khi trang điểm và biểu hiện rạng rỡ, tươi vui. Những đoạn nói về tuổi thơ của cô ấy, tôi cũng đã viết do cô ấy xinh nên kha khá bạn nam đến bắt chuyện, nhưng cô ấy không đáp, nên mới bị ghét vì nghĩ là chảnh chọe. Những cô gái xinh xắn, được chú ý thì mới càng nhanh bị ghét :P Vì thế Vũ Lục Hàn cô đơn bởi cô ấy xinh, chứ không phải cô ấy không có nhan sắc. Suy cho cùng cô ấy giống Vũ Lam mà Vũ Lam được miêu tả rất xinh đẹp, thì đương nhiên Vũ Lục Hàn cũng phải xinh đẹp :D Tuy nhiên một cô gái bình thường không thể nào làm gì cũng xinh đẹp được. Đương nhiên vẫn phải có khuyết điểm. Đặc biệt là khi buồn, khi ốm, khi ngủ dậy... tôi thích tả những lúc ấy để mọi người thấy rằng gái làm gì cũng đẹp chỉ có thể là gái rơi từ trên trời xuống (hoặc luôn có gương và mấy thứ đồ trang điểm cấp tốc trong người). Tiếp theo là về phần tính cách. Kha khá bạn nhận xét nữ chính quá nhút nhát, quá thiếu tự tin, quá khép kín, quá nhàm chán. Mình lại sung sướng trước mấy lời nhận xét ấy vì mình xây dựng nhân vật ấy chính xác là như vậy. Cô ấy là người bị ám ảnh sợ xã hội. Không thể nói chuyện đàng hoàng được nếu không quen biết. Không biết phải phản ứng gì trước người khác (hay gọi là phản ứng chậm). Vì thế cô ấy hay ngại ngùng và đỏ mặt. Tôi ngược lại không thích những người quá năng nổ, dù có cá tính. Nhưng nếu là tôi, rơi vào tình huống như cô ấy: gặp một chàng trai lạ hoắc, đi ăn uống chơi bời cùng với những người bạn lạ hoắc, thì tôi cũng sẽ im bặt cho đến khi người ta mở lời thôi... Vũ Lục Hàn ở với bố mẹ đều là những người hiền lành, gần gũi con cái, nên tính cách cũng trầm và được kìm nén nhiều hơn. Nhưng cô ấy cũng dần dần thay đổi đấy chứ, quen thân rồi là biết nhau ngay hihi :3

* Nói thêm một chút về nhân vật Vũ Lam, Emily. Thực chất tôi định cho cô ta mồ côi, thế mới không có ai dạy dỗ tử tế. Nhưng nghĩ lại, mồ côi thì không thể nào có cơ hội gặp Hàm Vũ Phong, ít lắm. Nên tôi chuyển đổi cô ta thành tiểu thư được sinh ra trong hoàn cảnh bất đắc dĩ ngoài mong muốn, mẹ bị ép, bố mẹ chẳng yêu thương gì nhau. Tôi không muốn làm hôn nhân thương mại cho bố mẹ cô ta, vì dù có thương mại, người mẹ vẫn phải yêu thương và dạy dỗ con, chỉ ít là thế. Vũ Lam bắt buộc phải là kết quả không mong muốn. Vậy là mẹ cô ta đã bị lừa có thai với bố, dẫn đến hôn nhân, đương nhiên mẹ cô ta sẽ không thích nhìn đứa con có nửa dòng máu của kẻ đánh cắp toàn bộ tuổi xuân của mình trong nhục nhã và uất hận. Tất yếu cô ta không được bố mẹ yêu thương. Tôi có thể không nặng tay như vậy, nhưng Vũ Lam phải đủ điên để bất chấp tất cả dành được Hàm Vũ Phong. Hẳn đường như là người đầu tiên yêu thương và dạy dỗ cô ta, chưa kể rất giàu. Phải cho cô ta một ý nghĩa để còn "phát điên" đúng độ và làm những thứ người thường chẳng thể nghĩ ra nổi (chắc tôi cũng là kẻ hơi điên). Dù sao tôi nghĩ cái kết cho cô ta như vậy vẫn nhẹ nhàng hơn việc tống vào tù. Như thế ngài Adam lại quá phụ tình rồi, dù sao hẳn tám năm liền không thể bước tiếp được cơ mà...

* Thật sự là khi viết xong chap cuối, đọc đi đọc lại rất nhiều lần, cho tận đến khi đăng lên, tôi vẫn không nhận ra rằng mình đã bỏ quên mất Từ Thiên... Nếu có ngoại truyện, tôi sẽ đưa ra lí do vào phần nào đó vậy...Haha..

* Một số phần trong truyện (như lời cầu hôn) tôi muốn để nguyên tác tiếng Anh, bởi nhiều khi dịch ra tiếng Việt sẽ làm mất đi ý nghĩa của câu từ. Mặc dù tôi đã cố dịch hay nhất và sát nghĩa nhất có thể, tôi vẫn cảm thấy nó lạc quẻ...

* Chia sẻ lớn nhất đó là tôi viết truyện, đăng truyện đều bằng điện thoại. Bởi thế tôi muốn viết dài lắm, đăng một thể để theo dòng diễn biến của truyện sát hơn, không dài dòng cũng như không hụt hẫng cảm xúc của chính tôi và của các bạn, nhưng điện thoại rất bất tiện, viết dài thì khó cop, lúc đăng hay gặp lỗi

mất chữ, mất đoạn, có lỗi không sửa được vì hay lag... Bởi thế cứ đăng nhỏ giọt từng tí một, đôi lúc cố viết dài để hết mạch truyện nhưng lại dài quá, loay hoay mãi mới đăng được truyện... Thỉnh thoảng khi làm bài tập, tôi mới sử dụng máy tính để đăng bài. Có lẽ phải viết dần truyện mới từ bây giờ...

Tôi thường tranh thủ những lúc rảnh rỗi để viết truyện, viết truyện trên điện thoại thì tiện ở điểm thuận tay là viết được, không lằng nhằng lòi ra lòi vào như máy tính... Kiểu như thỉnh thoảng hứng lên rẽ vào quán cà phê, không phải lúc nào cũng sẵn máy tính mà viết được, nhưng điện thoại thì luôn luôn sẵn, lòi ra một phát là tuôn trào được luôn... Thế nhưng thời gian rảnh rỗi ít lắm, mà những lúc tìm thông tin để viết nó cũng vô tình lan man, làm tốn thêm thời gian. Mới đầu tôi muốn một ngày đăng một phần, nên đăng những phần đầu vào buổi sáng để tiện viết tiếp phần kế... Cuối cùng thì kế hoạch đó phá sản bởi ý tưởng, thông tin, thời gian,... tôi vẫn còn khá vướng mắc những bài tập ở trường... Vậy là thời gian cứ giãn dần ra, tôi vẫn cố gắng duy trì tối đa là 4 ngày bắt các bạn phải chờ đợi, đôi khi bị vượt quá, tôi cảm thấy rất áy náy. Chính vì thế tôi dồn lại đến buổi tối, khi lên giường nằm ngủ mới lòi điện thoại ra để tập trung viết tiếp. Có lúc quá buồn ngủ, đành bỏ dở để đi ngủ, tuy nhiên nhiều khi nhắm mắt lại, ý tưởng lại đến nhiều hơn; hoặc trong mơ vô tình có thêm nhiều chi tiết hấp dẫn, viết truyện vào lúc đó cũng có mặt tốt... Ngoài ra tôi cũng muốn khi tỉnh dậy, các bạn có ngay truyện để đọc. Có hôm buồn ngủ lắm rồi, nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở cop nốt truyện sang để đăng lên cho kịp thời hạn... Các bạn bỗng dưng thành lý do để tôi tự thúc đẩy bản thân, thú thật có nhiều phần truyện chính tôi cũng thấy chán bởi lắm lúc nghĩ mãi không ra ý tưởng, loay hoay quanh quẩn xa rời mạch truyện... Nếu không có các bạn vẫn hàng ngày chờ đợi tôi thì có lẽ chẳng xảy ra cái ngày tôi đăng phần kết đâu :P Những phần có số bình chọn ít cũng là những phần tôi viết lếu láo nhất, kiểu bé tắc, tịt ngòi không biết viết gì, chưa đăng lên cũng biết sẽ ít người thích... (bây giờ mới dám thú nhận) Nhưng lại cũng có lúc tôi như lên đồng vậy, ý tưởng tuôn trào xối xả như suối... đó là những phần dài dài, hoặc những phần các bạn thích nhiều... Kiểu như đến ngày thứ hai sau phần trước mà phần sau vẫn trắng xóa, không biết viết gì, đột nhiên ngày thứ ba nảy ra một tình huống mới, bắt đầu cầm bút viết không ngừng nghỉ để đêm ngày thứ tư đăng lên. Bởi vậy số lượng mỗi phần lại dài ngắn khác nhau, cứ ngắn ngắn là tôi đang bí đấy :))

* Thú thực là càng về cuối, tình tiết càng khó nghĩ. Tôi đã phải tự mình thay đổi chi tiết câu chuyện đến vài lần, kịch tính quá sẽ bị kéo dài; nhẹ nhàng quá lại có vẻ dễ dãi... Cuối cùng chỉnh sửa mãi mới ra cái kết này khá là ưng... Tôi nhớ mấy chương cuối viết vào giai đoạn cận Tết, vừa việc gia đình + mãi đi chơi + dồn đống bài tập Tết nên mỗi ngày chỉ viết được một tí, hôm nào hứng lên lại viết dài ra, thành thử các bạn bị đợi dài cổ. Không sao, tôi đã bắt đầu viết tiếp chuyện thứ hai. Tôi nghĩ cốt chuyện sẽ khá lạ so với các bạn (bởi thú nhận là tôi nghĩ ra kịch bản sau một đêm ngủ mơ thấy nó)... Haha, nhưng tôi sẽ đợi kha khá dài rồi mới đăng để các bạn khỏi bị chờ đợi nữa. Lúc nào cũng tự nhủ phải một ngày một chương, thế mà vẫn cứ bị dài lê thê, sốt ruột quá...

* Tiết lộ cuối cùng về chuyện tiếp theo tôi đang viết. Có thể sẽ mất tầm một, hai tuần sau khi chuyện này kết thúc để ra mắt chap đầu tiên, tôi muốn viết dài dài một tí để mỗi ngày đăng một chương cho đỡ lười :D (Vì vừa viết kết chuyện này, vừa viết chuyện kia nên mấy chương cuối bị đăng lâu hơn dự định). Nội dung có thể hơi khác lạ một tí, nhưng nó sẽ dựa theo một bộ phim tôi đã xem khá lâu - nó sẽ gần giống như thế, nhưng bối cảnh xảy ra ở trường học. À, tôi sẽ để câu chuyện diễn ra ở nước ngoài, vì như vậy mới hợp lý được tư tưởng của chuyện. Ở châu Á hầu như không có chuyện này xảy ra được, có thể có đấy nhưng sẽ bị đánh giá lắm và biến tướng thành hướng xấu hơn... Tôi muốn thông báo trước để các bạn chuẩn bị, tôi không biết liệu chuyện mang tinh thần một nước phương Tây có thu hút bằng chuyện phương Đông không :P Còn thông báo quan trọng khác nữa, tôi đã hơn 18 tuổi rồi nhưng tôi không muốn gắn mác 18+ cho chuyện của mình, tôi cũng... không rảnh lắm nên mấy chi tiết 18+ không đọc được Fifty shades of Grey đâu... Nhưng chuyện tới không phải dạng rating tự do, thôi thì 16+ nhé. Đặt rating cũng chỉ là thủ tục thôi vì mười mấy thì cũng vào đọc tất, tôi sẽ hạn chế thô thiển quá mức, đồng thời cũng cảnh báo luôn nha...

Tôi xin dừng tâm hự ở đây vì thấy dài dòng quá rồi... Cảm ơn các bạn rất nhiều

102. Ngoại Truyện Thứ Nhất: Chu Bạch Thảo

(Viết dưới góc nhìn nhân vật).

Vậy là đã qua ngày cưới của Vũ Lục Hàn.

Chẳng ngờ bọn họ lại đẹp đôi như vậy, chẳng thể tin Hàm Vũ Phong cũng lãng mạn được đến thế.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh Vũ Phong chắc chắn không dành cho tôi.

Tôi cắm bó hoa cưới vào một bình pha lê thật đẹp, của Thụy Sĩ. Những bông hoa hồng trắng thì nhau phô diễn vẻ tươi tắn, phản chiếu lại vẻ đẹp dưới chiếc đèn trùm lớn trên đầu. Những bông hoa tội nghiệp. Bọn chúng sẽ chẳng sống được quá một tuần, nhưng chừng nào còn tươi, chúng sẽ mãi mãi tỏa sáng và hết mình góp phần làm đẹp cho khung cảnh. Chỉ có tôi, cuộc đời còn dài mà tưởng chừng muốn héo hon luôn rồi.

“Tiểu thư, cậu Hoàng Lâm đến.”

Đó là người quản gia già nghiêm túc mà bố đã đặc biệt yêu cầu phải chăm sóc tôi khi bố và mẹ đi xa. Tôi ngạc nhiên vì tôi không thấy khó chịu với người quản gia như mình nghĩ. Ông rất biết cách tạo khoảng trống riêng tư cho tôi mà vẫn có thể quản lý được chặt chẽ.

“Cháu muốn gặp anh ấy trong thư phòng”, tôi quay lại và nhìn thẳng vào ông. Mặc dù gần đây chúng tôi không hay gặp nhau ở nơi khác ngoài phòng ngủ của tôi.

“Vâng, tiểu thư.”

Vậy là ông quản gia quay đi. Tôi đứng dậy, chậm rãi đi về phía thư phòng. Tôi cũng chẳng biết hiện giờ tôi đang hi vọng vào điều gì. Người tôi yêu vừa lấy vợ, còn tôi lại chẳng thấy buồn.

Thư phòng là nơi cuối cùng tôi sẽ bước vào trong nhà mình. Vậy mà lúc này, tôi lại có thể thông thả đẩy chiếc cửa nặng trĩu, mở đèn lên và ngồi xuống chiếc ghế tràng kỷ bọc nhung đỏ. Chờ đợi một người ở phòng đọc sách quả là một ý tưởng kì dị.

Chỉ mất vài phút sau khi tôi đến để cánh cửa lại mở ra lần nữa. Hoàng Lâm luôn là người nhanh nhẹn. Anh chào tôi bằng nụ cười quen thuộc kèm theo những bước chân sải dài về phía tôi. Thay vì ngồi xuống, anh chọn cách tựa nhẹ vào bàn kính thủy tinh và nhìn tôi. Tôi đáp lại cái nhìn ấy, có thể thấy anh đang căng thẳng dù đã cố tỏ ra bình thường. Anh căng thẳng điều gì cơ chứ? Chúng tôi đã im lặng bao lâu, tôi cũng không biết nữa.

“Chào em.”

Hoàng Lâm lên tiếng. Thú thật, tôi đã cảm thấy khó xử.

“Anh đến để chào em thôi à? Chúng ta vừa gặp nhau mà.”

“Ừ”, anh cười lên bên, “Nhưng em về vội quá...”

Quả là tôi đã rời đám cưới hơi sớm. Suốt dọc đường đi về, tôi nghĩ mình cảm thấy không khỏe vì đây là đám cưới của người mình yêu. Phải có một sức mạnh vô địch về lý trí thì mới nhận lời làm phù dâu trong đám cưới ấy. Tôi công nhận mình khá đứng đưng trước đám cưới này, vậy nên tôi về sớm cũng chẳng phải do cô dâu, hay do chú rể. Tôi bỏ về vì anh. Vì Hoàng Lâm.

“Hình như bây giờ vẫn đang là tiệc sau lễ cưới nhỉ?”

Chẳng có câu hỏi nào vô duyên hơn câu ấy. Tôi thấy mình thật ngốc.

“Ừ”, anh đáp, cười. Không hiểu do cười tôi ngốc, hay cười để không khí đỡ gượng gạo.

“Vì sao anh lại đi theo em?”

Đây lại là một câu hỏi vô duyên khác. Tôi không dám nhìn anh nữa.

“Anh không muốn bỏ lỡ em lần nữa.”

Chà, câu nói ấy cũng làm tôi khá xúc động. Nhưng đây là Hoàng Lâm mà. Anh có thể nói bất kì điều gì anh muốn, dù trái tim anh không nghĩ vậy.

“Nào, chúng ta cần nghiêm túc một chút...”

“Anh đang nghiêm túc mà”, khéo môi anh cong nhẹ. Tôi không hiểu từ bao giờ mình lại nhạy cảm đến vậy. Có lẽ từ khi đôi môi ấm áp của anh chạm nhẹ lên môi tôi, và cơ thể anh luôn ấm nóng bao bọc lấy tôi, mạnh mẽ, say mê.

“Em không biết nên phân biệt thế nào nữa”, tôi cố cười, “Nhưng này, anh biết em không thích nghe anh nói những điều vớ vẩn như thế mà. Có cảm giác em giống như những đứa con gái rẻ tiền mà anh theo đuổi vậy.”

“Chà, nặng lời quá...”, anh phì cười. Tôi vẫn thích những nụ cười tự nhiên của anh. “Gu thẩm mỹ của anh không rẻ đến vậy đâu...”

“Nhưng gu bạn gái của anh thì có”, tôi kiêu căng một chút, ngẩng cao đầu nhìn anh, “Em hơn hẳn bọn họ, đừng cố đìm em xuống.”

“Đối với anh, em lúc nào cũng khác biệt.”

Được rồi, thế là đủ lắm rồi. Tôi không thể chịu được nếu anh cứ nói chuyện lả lơi thế này. Tôi còn chẳng hiểu anh muốn gì. Anh đang cố làm gì? An ủi tôi sau đám cưới của Hàm Vũ Phong?

“Nếu anh tìm đến em để được an ủi, thì xin lỗi, lúc này em không có tâm trạng!”, tôi bực mình đứng dậy. Tâm trạng của tôi cũng lên xuống như dây đàn.

“Bạch Thảo, anh đến đây không phải vì muốn làm chuyện đó với em”, anh bước hai bước về phía tôi.

Tôi biết, dù có lùi lại thì anh cũng sẽ bắt kịp. Vì thế, tôi khoanh tay trước ngực và đứng vững, vững vàng và cứng rắn nhất có thể. Tôi đang cảm thấy thế nào? Cảm thấy rằng anh bối rối khi bị tôi bắt thóp? Sự thật là anh đang hụt hẫng vì người trong mộng của anh vừa lấy chồng, lấy bạn thân của anh, và anh không thể làm gì hơn ngoài chúc phúc cho họ? Tôi cũng vậy à? Không, tôi thực lòng thấy hạnh phúc cho Hàm Vũ Phong. Cô ấy là một cô gái tốt. Cô ấy khiến Hàm Vũ Phong hạnh phúc. Tôi chấp nhận điều đó. Tôi chẳng khó chịu. Dù bây giờ tôi cũng thật sự khó chịu. Tôi bực bội vì Hoàng Lâm. Vì anh chẳng biết cái quái gì về tôi cả.

“Chúng ta phải kết thúc kiểu này thôi, Hoàng Lâm ạ.”

“Em nói gì?”

Anh có vẻ sững sốt.

“Kết thúc kiểu quan hệ này này! Chúng ta đã dây dưa quá nhiều rồi mà em thì không muốn thứ gì thay đổi cả! Anh hiểu không? Em muốn chúng ta luôn là bạn...”

“Nhưng anh không muốn.”

Ầm. Sấm nổ trên đầu. Các bóng điện trong nhà nổ tung. Tôi nổ tung. Hoàng Lâm vừa nói cái gì thế?

“Anh... không muốn làm bạn với em”, tôi không hỏi lại, mà nhắc lại như một câu khẳng định. Đây không còn là câu nghi vấn nữa. Anh không muốn làm bạn với tôi. Thật buồn cười thay.

“Anh không có ý như vậy!”

Anh có vẻ lúng túng. Tốt thôi. Anh có thể làm bất cứ điều gì mà anh muốn. Nói bất cứ thứ gì anh muốn. Tôi chẳng quan tâm. Tôi mặc kệ. Tôi cảm thấy thật tồi tệ, vô cùng tồi tệ. Ngay cả việc Hàm Vũ Phong lấy vợ cũng không tồi tệ đến thế này.

“Nghe em nói đây”, tôi vẫn phải cứng rắn. Tôi muốn khóc lắm rồi. “Em biết chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu. Em xin lỗi, nếu như biết trước em không thể dừng lại thì em sẽ không để nó xảy ra ngay từ đầu. Mong anh đừng hiểu nhầm gì cả. Sau những gì đã xảy ra, nếu chúng ta không thể làm bạn như trước, chỉ cần anh đừng coi em như người dưng là được...”

“Em đang nói gì thế?”, anh ngắt lời tôi một cách cáu kỉnh, “Em đang xuyên tạc câu nói của anh đấy!”

“Không phải đã rõ ràng quá rồi à?”

Tôi đã quay lưng lại với anh và khóc. Tôi không thể ngăn cản được những lúc bất chợt yếu đuối. Ngày xưa, tôi thường không khóc quá nhiều trước anh Vũ Phong. Tôi gần như mới chỉ khóc trước Hoàng Lâm một lần, khi say. Tôi cũng chẳng nhớ. Dù sao nó cũng chẳng vẻ vang gì.

“Anh nói là anh không muốn làm bạn em. Vì... bởi vì...”

Anh tiến đến đặt hai tay lên vai tôi. Quá lười để hất tay anh ra. Thực chất, tôi muốn được chạm vào anh, muốn được anh chạm vào. Nhưng những gì anh vừa nói thật tệ, chẳng giúp tâm trạng tôi khá lên tí nào hết.

“Nào, nhìn anh một chút được không?”

“Anh đang cố an ủi em à?”, tôi bật cười. Tôi không hiểu nó đã chứa đủ sự chua chát chưa. Anh không có vẻ gì bị lay động bởi tôi.

“Anh không muốn làm bạn em. Anh muốn làm người yêu của em. Anh yêu em rồi, Chu Bạch Thảo ạ.”

Thật.

Điên.

Rồ.

Tôi đã có thể phát điên ngay lúc ấy. Tim tôi có thể vỡ ra thành nghìn mảnh, nhưng vẫn đập, đập, đập. Tôi cảm thấy đang có lửa sôi trong lòng, và mắt tôi mờ đi nhưng tôi không khóc. Anh nhìn tôi lo lắng. Có phải do tôi im lặng quá lâu rồi không?

“Em... nói gì đi chứ...?”, anh rụt rè hỏi. Anh vẫn căng thẳng. Anh cố nhìn vào mắt tôi nhưng tôi hiểu rằng anh chẳng thu được kết quả gì.

“Em... không thích trò tán tỉnh vớ vẩn này đâu, Hoàng Lâm. Nếu anh làm thế chỉ để vượt qua cái đám cưới này thì...”

“Không, anh nói thật đấy!”, anh nắm lấy bắp tay của tôi, “Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã thích em rồi, Bạch Thảo ạ. Anh xin thề!”

“Làm sao em... em tin được?”, tôi bỗng nhiên hồi hộp. Anh đã yêu bao nhiêu cô gái rồi? Tám năm, tôi và anh từ khi quen nhau đến giờ đã tám năm rồi đấy? “Ai anh cũng tán tỉnh ngay từ lần đầu tiên gặp mà, phải không?”

“Nhưng không phải em!”, anh dịch người sát về phía tôi, “Anh không dám tán tỉnh em, dù rất muốn. Em có biết tại sao không? Vì anh sợ em từ chối, anh sẽ không thể ở bên cạnh em được. Anh chấp nhận làm bạn với em chỉ vì anh muốn được quan tâm đến em mà thôi. Em không nhận ra những người anh từng hẹn hò... đều giống em à?”

Tôi cảm thấy căn phòng này vừa lật nghiêng mười lăm độ, nghiêng ngả, quay cuồng. Tôi chẳng biết lời anh nói có thật hay không nữa. Ai mà biết có phải anh phát cuồng lên vì Vũ Lục Hàn đã lấy chồng hay không?

“Ý anh... anh bảo... những năm qua... là anh...”

“Anh... Anh thấy em yêu người khác... Anh cũng chỉ muốn tìm đến ai đó để không bị bùng nổ cảm xúc thôi...”

Hoàng Lâm có vẻ bối rối. Anh không dám nhìn vào mắt tôi. Anh gãi đầu một cách vụng về và ngồi xuống ghế. Tôi không nghĩ tôi sẽ ngồi xuống cạnh anh.

“Anh thích em, anh yêu hàng tá người khác, rồi anh lại vẫn thích em? Đó là kiểu gì vậy?”

“Không. Anh nghĩ anh đã hết tình cảm với em từ lâu rồi. Chỉ là... gần đây... em lại thổi bùng nó lên...”

Tôi hoang mang nhìn anh. Và anh cũng bất giác ngược mắt lên đối diện tôi. Cái nhìn của anh cứ như có lửa đốt. Tôi thấy người mình nóng bừng dù tôi chẳng mặc gì khác ngoài chiếc váy phù dâu bằng ren. Gần đây quả là tôi với anh có hơi... thiếu kiểm soát. Tôi cũng chẳng biết nữa. Anh cứ như một loại nam châm, lỡ chạm vào rồi rất khó để cưỡng lại.

“Kiểu quan hệ này sẽ không kéo dài được đâu...”

“Chẳng có kiểu quan hệ gì cả. Em không thể cho chúng ta được bắt đầu à?”

“Bắt đầu? Có phải đây là kiểu của anh không? Kiểu tìm đến người khác để khỏa lấp?”

“Làm ơn đi mà. Lần này anh thật sự rất... rất nghiêm túc!”

Anh đứng dậy, một lần nữa. Và anh nhìn vào tôi, một lần nữa. Tôi không hiểu tôi nên cảm thấy thế nào. Những điều anh nói... vừa khiến tôi hi vọng, đồng thời tôi lại sợ thất vọng. Đúng là sáu tháng vừa qua, anh ở bên tôi chẳng hề nhắc đến Vũ Lục Hàn, cũng chẳng nhắc đến ai. Nhưng làm sao tôi biết anh có thật lòng với tôi, hay chỉ là anh sợ khi tôi đi Mỹ, anh sẽ không thể tìm được ai để giúp anh quên Vũ Lục Hàn, để sẵn sàng lên giường với anh mà không đòi hỏi trách nhiệm. Tôi là người quá hoàn hảo đối với anh, vào lúc này. Ngay từ đầu, chúng tôi đến với nhau cũng chỉ vì muốn quên đi những người không dành cho mình.

“Em muốn anh làm bất cứ điều gì để chứng minh, anh cũng làm được”, anh tha thiết. Cái cách anh nhìn tôi khiến tôi muốn lao vào ôm lấy anh. Lúc ấy, tôi biết anh nói thật. Nhưng khi nó qua đi, tôi lại hoang mang và sợ hãi.

“Anh biết mà”, tôi cảm thấy vô cùng khổ sở, “Nếu chúng ta yêu nhau... Nếu... nếu em hi vọng... Thì khi em thất vọng, em biết chắc chắn chúng ta không thể nào trở về như trước được nữa. Chúng ta sẽ thành người dưng, chúng ta sẽ cãi nhau, sẽ tránh mặt nhau. Thà... thà dừng lại ngay bây giờ, thì em sẽ không... không mất anh... Giống như cách anh nghĩ...”

“Anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra, em biết mà!”, anh đột ngột ôm lấy gương mặt tôi. Có một chút bối rối, nhưng tôi không thể thoát khỏi bàn tay anh.

“Em không chắc chắn, anh ạ. Em không muốn làm điều gì khiến em không chắc chắn.”

“Không, xin em. Anh yêu em, từ trước đến giờ chưa lúc nào anh dám khẳng định điều ấy với bất cứ ai cả. Anh... cũng sợ. Anh sợ em không tin anh, anh sợ em không đồng ý. Bây giờ anh đang sợ run lên đây. Em có cảm thấy không? Anh biết một kẻ thích chơi bời như anh khiến em không thấy an tâm, anh cũng rất khổ sở khi không thể làm gì lúc này để chứng tỏ cho em cả. Nhưng anh... anh chỉ cần em... tin anh một lần. Anh sẽ cho em thấy... Anh...”

“Tại sao... Tại sao anh lại nói những điều này... vào hôm nay? Anh có bao nhiêu cơ hội trong suốt thời gian qua, tại sao lại là lúc này?”

Ấm ảnh về người cũ của anh? Tôi có đấy. Anh đến với tôi vì bị thất tình. Công bằng mà nói, tôi cũng vậy. Tôi còn yêu Hàm Vũ Phong trong khoảng thời gian quá dài. Liệu anh có cảm thấy thiếu tin tưởng ở tôi?

“Thật lòng, Vũ Phong và Hải Minh đã giục anh nói ra từ rất lâu rồi”, anh có vẻ hối hận, “Nhưng anh sợ... em không yêu anh. Anh không muốn mất em. Thú nhận với em là hành động nhanh nhất để đánh mất em. Nhưng hôm nay, anh... Em đã hôn anh, nên anh...”

Tôi bỗng thấy điều này khá ngộ nghĩnh, vì thế, tôi phá lên cười. Anh ngơ ngác thấy rõ.

“Em... cười gì vậy?”

“Chỉ vì em hôn lên má anh mà anh quyết định tỏ tình sao?”

“Ừ”, anh cũng bật cười. Trông anh đã bớt căng thẳng. Tôi không hiểu sao, nhưng tôi cũng thấy khá dễ chịu.

“Động lực nào đã khiến anh nói những thứ sến như vậy?”

“Em, động lực là em. Ngoài ra còn Đầu Cà Rốt và Tóc Vàng Hoe nữa.”

Tôi chỉ biết lắc đầu và cười. Có thể tôi hơi điên nên đầu óc đảo lộn hết cả. Tôi thấy anh rất đáng yêu.

“Vậy... em nói sao? Em có cho anh cơ hội chứng minh không?”

Anh hỏi lại. Anh vẫn đang nâng niu khuôn mặt tôi. Tôi thừa nhận, tôi mủi lòng rồi. Tôi không còn thấy sợ hãi và nghi ngờ anh như lúc anh bước vào và bắt đầu nói. Tôi biết tôi có thể sẽ mất anh, nếu chúng tôi cùng nhận ra chúng tôi ngộ nhận tình cảm và để mất nhau. Nhưng nếu tôi nói không, tôi cũng biết rõ, tôi sẽ vô cùng hối hận.

“Anh biết không, tuần sau em đi Mỹ rồi. Em sẽ ở đó ba tháng rồi về nước khoảng một tuần, và trở lại Mỹ khoảng hai năm. Đó là chương trình đào tạo tối thiểu của họ...”

“Em nói vậy để làm gì?”, anh có vẻ hoang mang. Tôi nhún vai, đảo mắt, thở dài.

“Nếu... nếu anh đợi em được ba tháng... Thì có thể... trước khi em đi Mỹ, em sẽ...”

Hoàng Lâm vừa thở ra nhẹ nhõm. Đôi mắt anh cũng se lại, dịu dàng hơn.

“Anh đã đợi em suốt sáu tháng rồi. Anh đợi em sáu năm nữa cũng được.”

Tôi không thể ngăn mình mỉm cười.

“Vậy thì hẹn anh ba tháng nữa.”

“Nghĩa là... bây giờ em.. không đồng ý à?”

“Hoàng Lâm ạ”, tôi gỡ tay anh xuống và nhìn thẳng vào anh, “Hãy tin em, em cũng có tình cảm với anh. Em chỉ muốn chúng ta cùng tự thử thách bản thân thôi. Em cũng sẽ đợi anh, ba tháng. Anh chỉ còn tự do được ba tháng nữa thôi...”

Anh tràn đầy tình cảm. Anh thật sự yêu tôi. Tôi luôn giữ bản thân mình cứng rắn, nhưng Chúa ơi, lúc này tôi chỉ muốn sà vào lòng anh và tận hưởng mùi hương quyến rũ quen thuộc của anh một cách mãi nguyên.

“Em thật biết cách khiến người ta phát điên, theo cả hai cách”, anh khở sở thì thầm. Tôi chỉ có thể ôm anh thật chặt. Anh đáp lại bằng vòng tay siết quanh người tôi tuyệt cùng mạnh mẽ.

“Nếu bây giờ em chưa phải bạn gái anh, thì anh có được hôn em không?”

Câu hỏi của anh khiến tôi bối rối vài giây. Đồng thời cũng vô cùng kích thích.

“Nếu em nói có, anh sẽ không nghĩ em dễ dãi chứ?”

“Không đâu”, anh cười, “Vì anh biết em chỉ nói có với người em yêu.”

“Anh sắp thành công rồi đấy, Hoàng Lâm.”

“Anh biết. Anh biết mà.”

Chúng tôi trao cho nhau ánh mắt yêu thương. Và anh cúi xuống hôn tôi, cho tôi nhớ lại đôi môi anh mềm mại đến mức nào. Giây phút ấy ngọt ngào và tuyệt vời đến mức, tôi không muốn rời xa khỏi anh nữa.

Ba tháng, được thôi. Vấn đề là, tôi sợ rằng chính tôi sẽ không chịu nổi quá ba ngày!

103. Ngoại Truyện Thứ Hai: Từ Thiên

Anh kết thúc màn phát biểu trong cuộc hội thảo của ngành Y tại Nhật Bản. Công trình nghiên cứu của anh và cộng sự đã có kết quả tích cực. Anh nhìn quanh những gương mặt quen thuộc trong ngành, âm thầm ghi nhớ giây phút này của mình.

Hội thảo kết thúc lúc ba giờ chiều. Anh nhìn đồng hồ, bồn chồn trong lòng, có lẽ không kịp rồi. Anh thở dài, rút điện thoại ra, bấm thần vài giây rồi cất về chỗ cũ. Có lẽ nếu ra sân bay ngay bây giờ, anh vẫn có thể đến kịp lúc.

“Bác sĩ Từ!”

Ngay khi anh định bước ra cửa, một cô gái đã gọi tên anh. Anh nhận ra ngay đó là ai. Aoko Hiroshi, nữ bác sĩ chuyên khoa thú y. Cô bác sĩ này khiến anh khá chú ý khi mới gặp, bởi cách cô ấy e thẹn cúi đầu chào thật giống Vũ Lục Hàn.

“Chào cô Hiroshi”, anh lịch sự chào lại bằng tiếng Nhật. Nữ bác sĩ cười và cúi đầu. Anh bỗng thấy nhẹ nhõm khó tả.

“Bác sĩ Từ có rảnh lúc này không? Tôi thật sự rất hâm mộ công trình nghiên cứu của anh, tôi đã theo dõi từ rất lâu rồi. Tôi ước mình có thể giúp, nhưng... Tôi chỉ là một người chữa bệnh cho động vật. Dù sao, tôi cũng rất muốn được trò chuyện thêm với bác sĩ...”

Anh nhìn vào đôi mắt trong trẻo của cô, bỗng dưng đưa tay gãi đầu như phản xạ.

“Tôi... rất muốn nán lại với cô Hiroshi... Nhưng tiếc quá, tôi phải ra sân bay ngay bây giờ...”

“Ồ, anh Từ bận vậy hả?”, Aoko nhướn lông mày lên, hai mắt mở to, sáng long lanh, “Vậy... chúng ta có thể hẹn nhau sau...”

“À vâng...”, anh cảm thấy cần phải giải thích, “Hôm nay một người bạn của tôi kết hôn...”

“Tôi hiểu mà, anh Từ”, cô bác sĩ cười tí mắt, “Tháng sau lại có buổi hội thảo nữa mà. Chúng ta có thể lại gặp nhau, ở Singapore...”

Anh nhếch môi nhẹ. Aoko có sự nhẹ nhàng, nữ tính vừa phải của một cô gái Nhật, nhưng đồng thời lại cá tính theo kiểu anh thích. Anh chưa thật sự cởi mở với cô gái nào, ngoài Vũ Lục Hàn. Anh có vẻ không nên bị động nữa.

“Có lẽ... cũng không đến tháng sau đâu”, anh cười hiền nhìn cô gái Nhật, lấy điện thoại, “Nếu cô không ngại... có thể cho tôi xin số điện thoại không? Tuần tới tôi trở lại Nhật Bản, hi vọng sẽ được liên lạc với cô...”

“Anh sẽ đến Nhật Bản lần nữa sao?”, Aoko sung sướng, cầm lấy chiếc điện thoại của anh và gõ vào số của mình, “Tôi sẽ rất vui được đón tiếp anh, bác sĩ Từ!”

“Hãy gọi tôi là Từ Thiên”, anh nhận lại điện thoại, bấm nút gọi lại cho đến khi Aoko mang điện thoại của cô ra nhìn. Thật trùng hợp, họ đều dùng điện thoại cùng một hãng, cùng một dòng, chỉ khác nhau về màu sắc!

Aoko nhận ra điều đó, hai má hồng lên một tí, đôi mắt cười nheo lại nhìn anh, mang theo một vẻ gần gũi dễ mến. Anh đáp lại nụ cười ấy, không khí vừa dễ chịu, vừa ngượng ngùng khó nói.

“Vậy... vậy tôi đi đây”, anh ngập ngừng, cảm thấy lạ vì bản thân mình bỗng nhiên muốn nán lại nơi này.

Aoko Hiroshi với đôi mắt sáng bừng, nhìn về phía đường lớn.

“Từ Thiên này, thật ra... tôi có xe riêng. Nếu anh không chê... tôi có thể đưa anh ra sân bay không?”

Anh ngạc nhiên nhìn cô, và cũng nhìn về phía đường lớn.

“Cô Hiroshi đã có lòng mời tôi, tôi xin nhận. Cô thật tốt bụng.”

“Aoko, gọi tôi là Aoko nhé!”

Rồi Aoko quay lưng đi trước dẫn đường, còn ngoái lại nhìn và cười rất tươi. Anh bất giác mỉm cười, anh thấy lòng mình nhẹ bẫng. Cảm giác rộn rạo khi nhận được thiệp mời đám cưới, hay sự hồi hộp khi nghĩ về việc sẽ tham dự đám cưới sau chuyến bay này, đột nhiên không còn là vấn đề của anh nữa. Anh đã hoàn toàn thanh thản.

“Hãy báo cho tôi khi anh về nước bình an nhé!”, Aoko chào tạm biệt anh ở sân bay. Anh cảm thấy thật thân quen, như người chồng đang chuẩn bị đi công tác xa nhà.

“Cô Aoko cũng báo cho tôi khi cô về đến nhà. Cảm ơn cô!”

Aoko vẫy tay chào anh. Anh kéo hành lí, quay người lại nhìn cô lưu luyến. Anh không hiểu vì sao chỉ trong chốc lát, anh lại thấy thân thuộc với một cô gái đến vậy.

Cứ như kiểu, một ngày đẹp trời, đột nhiên anh bị sét đánh.

Chuyến bay đáp xuống sân bay an toàn. Anh chỉ chờ đợi đến khi vào hân bên trong sân bay, để bật nguồn điện thoại và nhắn tin cho cô gái Nhật ngay lập tức.

Anh nở nụ cười khi cô ấy đã nhắn tin cho anh. Chỉ vắn vắn một từ “Tôi đã an toàn”, bằng tiếng Anh, cũng khiến anh thấy đáng yêu. Người quản gia đã đứng đợi anh, sẵn sàng đưa anh đến thẳng đám cưới. Anh không nhắn tin lại mà quyết định gọi điện thay vào đó.

“Chào bác sĩ”, Aoko có giọng nói trẻ trung hơn trên điện thoại. Anh có thể nghe cả tiếng mèo kêu.

“Tôi đã có một chuyến bay an toàn”, anh cười tủm tỉm. Anh biết cô cũng đang cười.

“Tôi rất mừng khi nghe thấy điều đó. Anh có bị muộn giờ đến đám cưới không?”

Giờ có cả tiếng chó sủa. Có thể Aoko đang ở nơi làm việc của mình.

“Tôi không muộn đâu. Cảm ơn cô Aoko một lần nữa. Cô đang làm việc phải không? Tôi có đang làm phiền cô không...”

“Ồ không, tôi đang chăm sóc hai bệnh nhân nho nhỏ”, Aoko đặt ống nghe ra xa, “Miuri, Neko, chào bác sĩ Từ đi nào!”

Tiếng chó sủa vang lên ngay tức khắc, rất nồng nhiệt. Kèm theo đó là tiếng cười khúc khích của cô bác sĩ, vừa trẻ con lại vừa dịu dàng.

“Khám định kì đấy!”, Aoko giải thích, “Một cô mèo mướp và một anh chàng Shiba. Gửi lời chúc của tôi đến bạn anh nhé!”

Anh cười vui vẻ. Anh tưởng tượng ra cảnh một cô bác sĩ nhỏ nhắn, đáng yêu trong chiếc áo blouse trắng, vuốt ve một con Shiba lông vàng trong khi nhẹ nhàng cưng nựng con mèo mướp béo ú. Viễn cảnh ấy khiến anh ấm áp trong lòng.

“Tôi sẽ gửi lời dùm cô Aoko. Chào Neko, chào Miuri. Đừng làm bác sĩ Aoko mệt nhé!”

“Chúng ngoan lắm”, Aoko cười. Trước khi tắt máy, cô bỗng hạ giọng và khe khẽ hỏi một câu. “Anh Từ Thiên có thể chỉ gọi tôi là Aoko được không?”

Anh ngỡ ngàng trong chốc lát. Mặt anh nóng bừng. Đây là dấu hiệu sinh học của triệu chứng “cảm nắng”.

“Được, Aoko. Chúc cô một ngày tốt lành!”

Bữa tiệc sau đám cưới của cặp đôi Adam kéo dài đến tận khi sắp tối, linh đình chẳng kém một bữa tiệc hậu Oscar. Vũ Lục Hàn đang mặc chiếc váy đính kim sa thêu tay tuyệt đẹp mà toàn bộ anh chị em phòng số 3, ngành Thiết kế thời trang, tại Tập đoàn Kiến trúc - Mỹ thuật Hoàng gia thiết kế, dành tặng.

Người thiết kế chiếc váy là trưởng phòng Dương Ánh Nguyệt cùng Viên Khắc Hải. Người lên ý tưởng là Mạc Thanh Thanh cùng Trịnh Thành Nam. Người trực tiếp lấy số đo, lên form dáng và may là Lục Hiểu Kha cùng Âu Minh Hoàng. Kể từ khi thêu từng chi tiết hoa nổi và đính kim sa là cô bạn thân Triệu Minh với “bà chằn” Mạc Thanh Thanh. Khá ngạc nhiên khi mọi ngày “bà chằn” có vẻ không ưa cô, vậy mà chính “bà chằn” lại là người đầu tiên nảy ra ý tưởng tặng cô một bộ váy, rồi lại tham gia nhiều nhất để hoàn thiện. Chẳng ai hiểu được suy nghĩ của “bà chằn”.

“Này, cô kia. Đừng nghĩ là vợ sếp thì cô được lên mặt với tôi đấy”, Mạc Thanh Thanh mặc váy đỏ ôm sát khoe đường cong nuột nà, tay cầm ly vang đỏ, hất cằm nói với Vũ Lục Hàn.

Cô gái nhỏ tủm tỉm cười, tiến lên hai bước ôm lấy “bà chằn”, chẳng đáp. Mạc Thanh Thanh la oai oái, đẩy cô ra và luôn miệng hét lên “đừng chạm vào tôi”.

“Nếu bộ váy cô mặc không đẹp như thế thì tôi đã cho cô ăn đủ ly rượu này rồi.”

“Cảm ơn chị, em biết chị đã rất tâm huyết, cảm ơn chị rất nhiều!”, Vũ Lục Hàn không bận tâm đến thái độ của “bà chằn”, nhìn xuống bộ váy mình đang mặc một lần nữa. Chính nhờ bộ váy được tạo nên bởi tình cảm của các đồng nghiệp mà Vũ Lục Hàn tỏa sáng như một nữ hoàng vào đêm nay.

“Tiểu Hàn, chúc mừng cậu, chúc mừng!”, Lục Hiểu Kha từ đâu xuất hiện, chạy đến ôm chầm lấy cô và khóc nức nở như đứa trẻ con, “Không thể tin được, người tốt với mình nhất đã lấy chồng rồi! Mình đã mất cậu thật rồi! Chúc mừng nhé, chúc mừng!”

Thật là mâu thuẫn! Vũ Lục Hàn ôm chặt cô nàng tóc tém, trông tomboy như vậy mà lại vô cùng nữ tính, nhạy cảm. Cô vỗ vỗ vào lưng như đang dỗ dành một đứa trẻ, bất ngờ thấy chị em họ Triệu từ xa đi đến.

“Này, mình còn chưa được cậu ôm như thế!” , Triệu Minh phụng phịu chỉ tay. Cô nàng mặc váy màu xanh ngọc bích lấp lánh, xinh đẹp không kém bất cứ ai.

Lục Hiểu Kha nghe vậy, đang òa lên khóc bỗng nhiên cười khúc khích, quay lại lè lưỡi nhìn Triệu Minh. Cô bạn tomboy bất ngờ giật mình, nín tay Vũ Lục Hàn, biểu hiện như vừa bị bắt gặp đang ăn trộm đồ ăn trong bếp. Vũ Lục Hàn và Triệu Minh đều ngạc nhiên, cho đến khi nhận ra Lục Hiểu Kha đang nhìn chằm chằm vào cậu em trai họ Triệu.

“Lục Hiểu Kha, đây là Triệu Dương, em trai Triệu Minh”, Vũ Lục Hàn từ tốn giới thiệu, “Triệu Dương, đây là Lục Hiểu Kha, đồng nghiệp cùng phòng của tôi và chị gái cậu.”

Triệu Dương cũng đang nhìn chằm chằm vào Lục Hiểu Kha, khi thấy nhắc đến tên mình, đột nhiên chân tay lỏng ngóng, không bắt tay mà đưa tay lên gãi đầu như thể đang ngại.

“Chào... chào chị”, cậu rút cuộc lúng túng chìa tay ra, còn Lục Hiểu Kha bắt tay cậu mà rón rén như bắt tay với trùm ma túy. Cô nàng tomboy thậm chí vẫn túm chặt lấy Vũ Lục Hàn.

“Này, bình thường cậu năng nổ, mồm mép lắm cơ mà!”, Triệu Minh chọc ghẹo, “Sao bỗng nhiên cậu dờ dẩn ra thế? Thôi đủ rồi đấy, trả lại Vũ Lục Hàn cho mình đi! Cho cậu mượn em trai mình này. Triệu Dương, nhờ em giữ chân cô bạn này xa xa khỏi Vũ Lục Hàn giùm chị nhé!”

Triệu Minh láu cá đẩy ngay Lục Hiểu Kha đóng-băng lại gần Triệu Dương ngại-ngùng, nhanh chóng khoác tay Vũ Lục Hàn đi mất. Hai cô nàng còn cười thâm với nhau, quay lại nhìn Triệu Dương lúng túng cười, bắt chuyện.

“Cậu, đừng nhân cơ hội đám cưới của mình mà tranh thủ nhân duyên đấy nhé!”, Vũ Lục Hàn nói đùa. Triệu Minh đưa cô đến gần bàn buffet, nhón tay lấy một xiên dâu tây quệt vào bát thủy tinh đầy chocolate ngọt lịm, đưa cho cô dâu.

“Mình nghĩ Triệu Dương hết thích cậu rồi, ít ra nó đã trở lại thói quen sinh hoạt như xưa và ít nhắc đến cậu hơn. Lục Hiểu Kha cũng đang độc thân, tìm mãi chẳng thấy người trong mộng. Theo mình quan sát thì 90% cô ấy thích em trai mình, mình chỉ làm việc tốt thôi! Triệu Dương đẹp trai quá mà, ai nhìn chẳng thích!”

“Chà, yêu em trai quá!”, Vũ Lục Hàn sung sướng cắn dâu tây. Vì cô rất thích món này, đầu bếp của Trần Hải Minh đặc biệt chuẩn bị rất nhiều, dâu tây nhập khẩu từ nước ngoài, vừa ngọt, vừa mọng nước.

“Cậu ấy, cả đời chỉ thấy chồng cậu đẹp trai! Anh Hải Minh cũng được mà...”

“Đấy, đấy!!”, Vũ Lục Hàn rú lên, nhìn cô bạn thân đỏ mặt mà lòng nở hoa, “VẬY mà cậu cứ nói cậu chẳng thích yêu mấy gã đào hoa. Cậu, cậu được lắm!”

“Cậu thật biết cách dìm mình...”

“Chào em, Tiểu Hàn.”

Hai cô gái quay người lại. Từ Thiên đã về đến nơi. Vũ Lục Hàn tươi tắn chào anh, đến gần ôm anh và cười rạng rỡ.

“Buổi hội thảo của anh thành công chứ? Em rất mừng vì anh đã đến!”

“Rất thành công, anh nghĩ anh sắp tìm ra loại thuốc mới rồi”, Từ Thiên hiền từ nhìn cô, gật đầu chào Triệu Minh. Cô bạn chào anh rồi lẩn mất khi thấy Trần Hải Minh từ xa.

“Chúc mừng anh! Hai bác chắc chắn rất tự hào về anh! Họ đang ở cùng bố em, phía bên kia, với mẹ và bố dượng của Hàm Vũ Phong...”

“Anh thấy rồi. Anh định qua chào họ sau”, anh nhìn cô, tiện xoay người, giơ ra một chiếc túi đựng hộp quà nhỏ, “Quà cưới của em. Thật tiếc vì anh không thể về kịp dự đám cưới...”

“Em hiểu mà, anh không cần phải áy náy thế đâu”, rồi cô vui vẻ nhận lấy món quà của anh. Anh ngượng ngùng lấy tay vuốt tóc, định khen ngợi cô một câu thì lại thấy Hàm Vũ Phong đang đi về phía mình.

“Chúc hai em hạnh phúc”, anh nói khi hấn đến gần, anh lịch sự bắt tay hấn. Hấn không còn ánh mắt đáng sợ mỗi khi nhìn anh nữa. Thay vào đó, hấn bây giờ hiền lành hơn rất nhiều.

“Cảm ơn anh vì đã đến”, hấn chậm rãi nhìn thẳng vào anh. Anh cười gật đầu, nhún vai và nhắc lại về món quà cưới.

“Bọn em rất cảm kích”, cô nói, “Hi vọng anh sẽ làm cha đỡ đầu của con em!”

“Tất nhiên rồi!”, anh đáp lại câu nói đùa của cô, chào cô dâu chú rể và đi về phía gia đình mình.

Vũ Lục Hàn chắc chắn là cô dâu đẹp nhất, anh nghĩ. Cuối cùng cô cũng trở thành cô dâu, cô và anh cùng đứng trong một buổi tiệc cưới, mà anh không phải là chú rể. Anh cũng từng tưởng tượng xem cô đẹp đến đâu khi mặc váy cưới trên người; cô từng được gia đình anh tặng váy cưới trước hôn ước của anh và cô, nhưng cô chưa bao giờ mặc nó. Anh không may rồi, anh sẽ chỉ được thấy cô mặc váy cưới qua những bức ảnh.

Nhưng anh sẽ chẳng hối tiếc. Hay buồn. Anh thấy thanh thản khi nhìn khuôn mặt rạng rỡ, xinh đẹp của cô. Bất cứ lúc nào có hấn bên cạnh, cô lại hạnh phúc hơn bao giờ hết. Cô xứng đáng được một người tốt như hấn ở bên cạnh. Anh không thể mong điều gì hơn thế nữa. Đó là cái kết vô cùng hoàn hảo dành tặng Vũ Lục Hàn.

Mẹ chào đón anh bằng một cái ôm nồng hậu và hai nụ hôn phớt trên má. Anh bắt tay bố, lịch sự chào ông Vũ, chào cặp vợ chồng ngoại quốc của gia đình chú rể. Anh bắt kịp ngay câu chuyện của họ, anh nói mình vừa bay từ Nhật Bản về sau một hội thảo ngành Y. Anh không khoe khoang, nhưng thấy ánh mắt sáng lấp lánh của bà Adam hiện rõ niềm cảm phục với một bác sĩ. Bà Adam, bây giờ đã thành bà Moreau, rất đẹp và quý phái trong chiếc váy đuôi cá màu kem. Will Moreau, chồng mới cưới của bà, rất lịch lãm trong bộ vest màu tím than nổi bật. Họ là cặp đôi ngoại quốc vui tính nhất mà anh từng biết.

Nhạc nổi lên, đã đến lúc cô dâu và chú rể cùng khách của mình khiêu vũ. Vũ Lục Hàn và Hàm Vũ Phong đứng giữa trung tâm, không nhảy, mà di chuyển theo nhạc. Họ vẫn luôn thích như vậy. Âm nhạc thật tuyệt. Hàm Vũ Phong thật tuyệt.

Triệu Minh và Trần Hải Minh đã dính lấy nhau từ khi nhạc nổi lên. Vũ Lục Hàn liếc mắt thấy Lục Hiểu Kha rút rè nhảy theo từng bước Triệu Dương hướng dẫn; bọn họ có vẻ đang tận hưởng khoảng thời gian này. Cô không nhìn thấy Hoàng Lâm và Chu Bạch Thảo, nhưng cô biết bọn họ đang ở cạnh nhau... bằng một cách nào đó. Cô không thấy Từ Thiên cùng ai khiêu vũ. Cô vẫn băn khoăn không biết, liệu anh đang cảm thấy thế nào?

Tối muộn, anh trở về nhà với một ít men rượu trong người. Anh thường không uống rượu, bởi anh biết bản thân cần nhất là sự tỉnh táo. Anh xốc lại áo vest, đi băng qua khu vườn. Căn hộ nhà hàng xóm sáng đèn khiến anh chú ý. Anh đã không thấy cô con gái nhà đó suốt mấy tháng nay rồi. Dù chẳng biết chuyện gì xảy ra, anh cũng không muốn bận tâm quá nhiều đến chuyện nhà người khác. Có thể cô gái ấy đã về nước mà không báo cho anh rồi.

Thật kì lạ, việc đầu tiên anh nghĩ đến khi trở về phòng mình là gọi điện cho Aoko Hiroshi.

Anh tự cười vào suy nghĩ kì quái của bản thân, quyết định sẽ đi tắm. Hơi nước bốc lên khiến đầu óc anh tỉnh táo hơn hấn. Dần dần anh không còn nặng đầu vì rượu nữa.

Lần thứ hai nhìn thấy chiếc điện thoại, anh trỗi dậy mong muốn liên lạc với Aoko Hiroshi.

Giờ này có thể cô ngủ rồi. Cô cũng là một bác sĩ, việc đầu tiên của cô là chăm sóc tốt cho sức khỏe của mình. Không đời nào cô còn thức vào lúc nửa đêm.

Điện thoại của anh reo lên. Trái với suy nghĩ của anh, cô vẫn còn thức, và cô vừa nhắn tin cho anh một cách vu vơ.

“Không có gì đâu, tôi chỉ muốn chúc anh ngủ ngon.”

Anh bật cười. Cô bắt chuyện với anh, cô cho anh số điện thoại, cô chở anh ra sân bay, giờ cô chúc anh ngủ ngon. Cô chắc chắn đã “có ý gì đó” với anh rồi.

“Tôi có ý muốn chúc cô ngủ ngon.”

“Tôi rất vui.”

Aoko đáp thật ngắn gọn. Anh không muốn kết thúc cuộc trò chuyện ở đây, anh biết vậy.

“Vì sao cô lại thấy vui?”

“Vì anh có ý gì đó với tôi. Anh ngủ đi nhé!”

Anh cười lớn. Anh có thể tưởng tượng Aoko trả lời tin nhắn với hai má đỏ hồng. Cô sẽ chìm vào giấc ngủ với một nụ cười trên môi. Rất dễ thương, rất nữ tính.

Anh gửi lại một biểu tượng cảm xúc “ngại ngùng”. Giống như chính bây giờ anh đang cảm thấy. Cô bác sĩ thú y có xúc cảm đa dạng, vô tình khiến anh tò mò, muốn tận hưởng. Anh không biết liệu anh gây ấn tượng nhiều đến đâu với cô, nhưng cô gây ấn tượng vừa đủ với anh để anh tự thúc đẩy bản thân chủ động tiến đến.

Anh không muốn phí hoài tuổi trẻ vào công việc. Anh muốn trải qua một lần cảm giác được chinh phục, và cảm giác chinh phục được một ai đó. Anh biết rất rõ anh muốn điều đó đến mức nào. Anh đã dập tắt nó khi từ bỏ Vũ Lục Hàn. Bây giờ, anh chỉ cần thổi bùng nó lên một lần nữa để theo đuổi Aoko Hiroshi.

Nhật Bản đang nở rộ một rừng hoa anh đào.

104. Ngoại Truyện Thứ Ba: Triệu Minh

Đám cưới của vợ chồng Hàm Vũ Phong đã qua được ba tuần. Họ cũng chính thức “rút khỏi mọi cuộc chơi” từ hai tuần sau đó. Hàm Vũ Phong tạm thời nghỉ việc hẳn một tuần và giao phó hoàn toàn cho cô thư kí, chỉ liên lạc qua email hoặc họp online qua màn hình máy tính. Vũ Lục Hàn đương nhiên nghỉ phép, tuy vậy cô vẫn đều đặn gửi những phần việc mình phải hoàn thành qua mail cho trưởng phòng Dương Ánh Nguyệt. Cặp đôi “nghe có trách nhiệm” nhất đây rồi!

Triệu Minh bị bơ vợ khi Vũ Lục Hàn nghỉ việc. Chẳng đi học nữa nên hai cô bạn chỉ còn gặp nhau được vào mỗi buổi chiều, ở công ty. Lần đầu tiên sau khi ra trường, Triệu Minh thấy nhớ cô gái nhỏ hơn cả nhớ lũ bạn trong Hội học sinh. Cô đã không được gặp Vũ Lục Hàn suốt một tuần, vẫn còn hẫng tận một tuần nữa.

“Em đã design lại cho anh chưa?”, Âu Minh Hoàng bất ngờ lên tiếng, cắt đứt tạm thời cơn ảo não thường nhật của Triệu Minh. Cô lúi húi lục tìm trong túi sách, rồi lại lật tung đám giấy tờ trên bàn.

“Em đã làm rồi... Nhưng em không thấy USB đâu cả!”, cô bần thần nhìn khắp nơi quanh mình, “Đêm qua em có gửi qua mail cho anh đấy, anh mở ra xem tạm... Hình như USB của em vẫn còn ở nhà...”

“Anh chưa nhận được mail nào cả”, Âu Minh Hoàng check mail sau khi nghe Triệu Minh nói, nhún vai, “Em nên kiểm tra xem đã gửi đi chưa hay lại lưu vào nháp.”

“Vâng”, cô nàng bối rối mở máy tính. Nếu có Vũ Lục Hàn ở đây, hẳn cô gái nhỏ sẽ nhắc cô phải lưu lại một bản sao trong chính mail của mình trước khi gửi cho người khác.

“Em... hình như em xóa mất rồi”, cô ngập ngừng trả lời.

Không có trong mục thư nháp, và cô thì đảm bảo mình đã gửi mail. Triệu Minh có một thói quen: luôn xóa sạch mọi mail trong tất cả các thư mục, mail của cô luôn trong tình trạng trống rỗng. Có lẽ khi mail chưa kịp gửi đi, cô đã vô tình xóa mất. Vũ Lục Hàn đã từng bảo cô phải lưu ý điều này và kiểm tra kĩ trước khi xóa, vì cô cũng một lần gặp tình trạng “chưa gửi đi đã bị xóa” này khi gửi mail cho Vũ Lục Hàn. Giờ này thì làm gì có ai nhắc cô nữa??

“Thôi không sao, trong ngày hôm nay, bao giờ có thể thì gửi ngay cho anh nhé?”, Âu Minh Hoàng an ủi khi thấy bộ mặt áy náy của cô.

Triệu Minh và Âu Minh Hoàng đang là một nhóm thực hiện bộ sưu tập đặc biệt cho một nhà mẫu nổi tiếng vừa hợp tác với công ty của Hoàng Lâm. Lẽ ra người làm cùng Âu Minh Hoàng phải là Mạc Thanh Thanh, nhưng “bà chủ” đang trong thời kì nghỉ phép để tập trung cho một cuộc thi thiết kế quốc tế gì đó. Dương Ánh Nguyệt quá bận để có thể nhận thêm thiết kế, trong khi người được tin tưởng nữa là Vũ Lục Hàn cũng nghỉ... tuần trắng mắt! Vợ sếp, vợ của sếp rồi đấy, vậy nên chẳng ai dám phiền Vũ Lục Hàn với một công việc như vậy.

Triệu Minh đã mất hơn một tuần mất ăn mất ngủ vì dự án thiết kế này, cô biết Âu Minh Hoàng cũng mệt chẳng kém: anh ta phờ phạc và gầy sọp hẳn. Tuy nhiên, vì là đàn ông nên anh thường xung phong nhận những phần khó. Triệu Minh chỉ đưa ý tưởng lên thành bản phác thảo, rồi gửi cho Âu Minh Hoàng để anh ta biến thành bản vẽ hoàn chỉnh cho sếp duyệt, sau đó anh ta sẽ bắt tay vào làm. Nhưng gần đây, mệt mỏi vì công việc cộng với chán nản khi thiếu mất cô bạn đồng nghiệp, Triệu Minh cảm thấy năng suất làm việc trì trệ, đọng đầu quên đó, vô cùng mất tập trung. Cô tuy nghĩ ra ý tưởng từ rất sớm, nhưng lúc ngồi phác thảo lại tuyệt nhiên quên hẳn!

“Em sẽ vẽ nháp lại những cái em nhớ... Hết giờ em sẽ về nhà gửi lại cho anh”, Triệu Minh rầu rĩ đáp, lúi ra quyển sổ. Cô còn chẳng có bộ màu chì Đức quen thuộc của mình.

“Không sao đâu, chúng ta vẫn còn khá nhiều thời gian mà. Em chỉ cần mô tả qua để anh hình dung trước là được”, Âu Minh Hoàng tựa lưng vào ghế, nhìn theo nét vẽ chì của Triệu Minh trong quyển sổ. Cô thở dài.

“Nghe hơi buồn cười, nhưng em đã lấy ý tưởng dựa vào mấy bộ đèn chùm...”

“Anh thấy cũng hay”, Âu Minh Hoàng nhún vai.

“Màu trắng, cam và vàng đan xen. Những màu này phù hợp với mùa hè.”

“Gam màu nóng à?”

“Đúng vậy. Em nghĩ chất liệu voan và lưới sẽ phù hợp nhất. Đặc biệt mát mẻ vào mùa hè.”

“Em không định dùng vải kaki ư? Thế còn ren?”

“Em sợ rằng vải ren sẽ dễ bị rách, hơi nữa ren với vải voan... em cũng không biết, em nghĩ lưới sẽ hợp hơn.”

“Chúng ta sẽ bàn thêm khi có bản vẽ.”

“Vâng”, Triệu Minh chùng vai xuống. Rốt cuộc vẫn phải có bản thiết kế mới có thể lên kế hoạch.

Triệu Minh cảm thấy mình thật thừa thãi cho đến khi tan làm. Cô không đợi Trần Hải Minh đến đón, cậu đã nhắn tin cho cô “Anh có chút việc về hơi muộn, tan làm hãy đợi anh”. Thay vào chờ đợi, cô bắt taxi đi về căn hộ của anh.

Giống với thói quen khi ở nước ngoài, Trần Hải Minh làm một cặp chìa khóa căn hộ và đưa cho Triệu Minh một cái, cô có thể ra vào tùy ý. Cô muốn tranh thủ buổi chiều về sớm và nấu một bữa cho cậu. Ít ra việc đó khiến cô thấy bản thân bớt thừa thãi hơn.

Ngay khi bước chân vào căn hộ, một thứ mùi như nước hoa phụ nữ xộc thẳng vào mũi cô.

Triệu Minh đứng yên lặng, đèn tắt tối om, không khí ngang bằng bên ngoài, không có dấu hiệu vừa sử dụng máy lạnh. Nhưng có vẻ trước đây ít nhất một tiếng, đã có người ở đây, đóng kín cửa, mở máy lạnh. Thế thì mùi nước hoa mới giữ được lâu đến vậy. Cô chun mũi, hít vào một lần nữa. Chắc chắn đây không phải mùi nước hoa của cô!

Triệu Minh nhen nhóm ngay một ý tưởng: Trần Hải Minh đã cùng một người phụ nữ xức nước hoa thơm lừng ở trong căn hộ này!

Anh có việc về muộn. Thế đấy, việc gì cơ chứ? Triệu Minh giận dữ, nhưng vì không thể vô cớ nổi giận, đành hít một hơi không khí (dù mùi nước hoa khiến cô nàng chỉ thêm bức mình), đi thẳng vào bếp và thả túi đồ đi chợ lên bàn. Giỏi lắm, tối nay sẽ không có bữa ăn linh đình nào hết. Trần Hải Minh sẽ phải ăn bánh mì kẹp thịt!

Trần Hải Minh xong việc đã là quá bảy giờ. Muộn quá rồi! Cậu không biết liệu Triệu Minh đã về nhà chưa; giờ tan làm của cô đã qua hai tiếng đồng hồ. Cậu gọi cho cô trong khi lái xe nhưng cô không bắt máy. Cô chẳng để lại tin nhắn hay cuộc gọi nào, cậu càng thêm hoang mang.

Cậu lái chiếc Bentley đi về phía công ty của Hoàng Lâm. Giờ này thì chẳng còn ai làm việc, chỉ có tầng trệt sáng đèn với hai bảo vệ đứng bên cửa; một vài tầng trên có lẽ vẫn còn các nhân viên chăm chỉ; và phòng làm việc của Hoàng Lâm. Hối cậu ta cũng chẳng ích gì, Tóc Đỏ nghĩ, cậu ta thì có để ý gì đến nhân viên về hay ở đâu! Thế nhưng cậu vẫn quyết định đỗ xe lại bên lề đường và hỏi hai nhân viên bảo vệ ở đấy.

Các anh có thấy cô gái xinh đẹp nào đứng ở đây đợi ai đó sau giờ làm không? Không à? Thế là cậu trở về xe. Cậu biết Triệu Minh, cô sẽ không đời nào trở lại phòng làm việc. Cô nhất định đã về nhà rồi.

Trần Hải Minh thở ra nhẹ nhõm khi bước đến gần căn hộ của mình mà thấy đèn mở sáng. Đúng là cô đã về. Cậu mở cửa, nhanh chóng nhìn quanh tìm bạn gái. Triệu Minh luôn ở nơi có bánh nướng hấp dẫn, cậu thích thú cười, cô bao giờ cũng thích nướng bánh ở trong căn bếp nhà cậu. Cô nói cậu có đủ thứ, kể cả một tí rượu Rum hay một thìa Vodka để tăng mùi vị cho chiếc bánh chocolate thơm phức. Cậu đương nhiên tán thành. Trong mắt cậu, Triệu Minh đang-làm-bánh là cô gái sexy nhất trên quả đất hình cầu này.

“Chào em”, cậu ôm chầm lấy cô từ phía sau, tự hào nhìn cô đang lúi húi đánh trứng, “Thật mừng khi thấy em ở nhà!”

“Tất nhiên em phải ở nhà rồi”, Triệu Minh đáp, “Em đâu phải trẻ con đi học mẫu giáo đợi cha mẹ đến đón!”

Tóc Đỏ cười khúc khích, hôn lên má cô một phát, tiện tay quệt bột bánh của cô, đưa lên miệng nếm thử.

“Hơi thiếu đường. Thêm một tí bơ sẽ dậy mùi. Và vỏ chanh nữa. Nhưng đó là ý kiến của anh, còn em vẫn vô cùng hoàn hảo.”

Triệu Minh bật cười. Bao giờ cũng vậy, Trần Hải Minh quan tâm đến đồ ăn như một phản xạ vô điều kiện. Cậu khiến các món ăn của cô hoàn thiện hơn, nhưng thường cậu phải khen cô trước đã.

“Phải rồi”, Triệu Minh nói khi bỗng nhớ ra mùi nước hoa “lạ” mình ngửi thấy, “Ngày hôm nay của anh thế nào?”

“Rất tuyệt”, Trần Hải Minh nũng nịu đi theo cô, kể cả cô đi ra tủ lạnh lấy bơ cũng nhất quyết ôm dính lấy cô, không rời từng bước theo đúng nghĩa đen, “Hôm nay anh đã kí hợp đồng xuất bản cho quyển sách tiếp theo. Hơn nữa, vị giám đốc truyền hình vừa mời anh tham gia một show dạy nấu ăn phát hàng ngày vào lúc 4 giờ chiều. Ông ta nói đó là giờ mà các bà nội trợ dẫn đo về bữa cơm nhất, anh chỉ cần gợi ý và hướng dẫn làm ra một bữa cơm ngon lành thôi. Haha, nghe lạ quá nhỉ? Giống như Gordon Ramsay với chương trình làm bếp của ông ta vậy. Anh chưa biết có nên đồng ý hay không, vì anh sẽ phải nghĩ ra món ăn mới hàng ngày...”

“Đồng ý đi, Đầu Cà Rốt”, Triệu Minh nghiêng người lại nhìn vào mắt cậu, “Đó là một thử thách mới dành cho anh. Sẽ rất tuyệt đấy! Anh cũng sẽ được biết đến như Gordon Ramsay của châu Á vậy...”

“Tham vọng quá!”, Tóc Đỏ phá lên cười, cắn nhẹ vào mũi cô, “Có phải em là nữ thần hộ mệnh của anh không? Từ khi có em, mọi chuyện đối với anh đều cực kì suôn sẻ.”

“Chúng ta mới yêu nhau được ba tuần mà”, Triệu Minh khúc khích, chính xác là từ ngày cưới của Vũ Lục Hàn, “Anh chìm đắm trong tình yêu nên mới thấy mọi thứ dễ thở vậy đấy.”

“Nhảm rồi”, cậu ôm chặt cô, “Anh yêu em từ sáu tháng trước rồi, Minh Minh ạ. Em chỉ không biết điều đó mà thôi.”

Ôi, đúng là kẻ mồm miệng đỡ chân tay, kẻ có thể dùng miệng lưỡi hạ gục kẻ khác. Triệu Minh đỏ mặt, cô chả biết thừa ấy! Nhưng cô đâu thể dễ dàng nhận lời yêu được! Nhất là khi, cô phát hiện Hoàng Lâm từng tán tỉnh mình chỉ vì muốn gây ấn tượng với Vũ Lục Hàn. Dù chuyện qua đã lâu, cô vẫn cứ sợ Trần Hải Minh không thật lòng với mình. Bởi cô cũng đã có tình cảm với cậu từ lâu lắm rồi. Cô chỉ không dám nghĩ đến việc bị người mình thích lợi dụng, một lần nữa.

Trần Hải Minh quả thật rất yêu cô. Từ khi cô nhận lời yêu cậu, cậu đối xử với cô như một nữ hoàng. Hạnh phúc nhất là khi họ cùng đứng trong một căn bếp, cô hào hứng làm đủ mọi loại bánh, còn cậu kiên nhẫn

nấu từng món ăn lạ lẫm dành tặng cô. Cô từng rất mực nể phục tài nấu ăn của cậu, từng mong... được gặp cậu để hỏi vài kinh nghiệm nấu bếp khi vẫn còn đọc từng quyển sách cậu viết. Ai mà ngờ, bây giờ cậu lại thuộc quyền sở hữu của cô! Em là học trò duy nhất của anh, Tóc Đỏ tuyên bố như thế, Bởi em là học trò duy nhất nên anh yêu học trò của mình rồi. Chúng ta mau chóng sinh con nhé, anh muốn có nhiều học trò nữa mà anh có thể yêu được. Cô toàn lờ đi với hai má đỏ ửng. Còn lâu, còn lâu em mới sinh con. Có nghĩ là, còn lâu em mới cưới anh nhé. Chúng ta mới chỉ yêu nhau ba tuần thôi mà!

Vũ Lục Hàn và Hàm Vũ Phong yêu nhau chín tháng mà đã vội kết hôn. Cô còn trẻ, cô sẽ không lấy chồng sớm đâu!

“Em đang nghĩ đến anh phải không? Mặt em đỏ lên rồi kìa.”

Trần Hải Minh hí hửng véo má cô, nhìn biểu hiện lúng túng của cô mà trong lòng vô cùng sung sướng.

“Chẳng ai thèm nghĩ đến anh!”, cô chừa ngượng, “Em đang... đang nghĩ đến... công thức làm bánh!”

“Lộ rồi nhé”, cậu lờ đi câu bào chữa vụng về của cô, hôn nhẹ lên vành tai cô và xoay cô một vòng, “Em không thể ngừng nghĩ về anh, cho dù anh đang ở ngay đây. Phải không?”

Triệu Minh giờ đã đối mặt với cậu, trước mặt là cậu, sau lưng là bức tường. Cô nghĩ rằng tính ngang bướng khi còn quản lý đám học sinh ngỗ nghịch trong trường ngày trước cần phải phô diễn ngay bây giờ. Cô bịu môi, giả bộ ngênh ngang đáp trả:

“Anh nghĩ anh đẹp trai đến mức em phải nghĩ đến suốt ngày sao? Không, không. Em nhắm mắt vào cũng nghe tiếng anh oang oang bên tai rồi. Cần gì em phải nghĩ về anh nữa?”

Trần Hải Minh lập tức nhếch miệng cười. Ôi mẹ ơi, đẹp trai quá! Triệu Minh đã vì nụ cười đó mà khuôn mặt phản bội lời tuyên bố ngang bướng vừa xong, nghệt ra vì bất ngờ, và rung động trong lòng.

“Đương nhiên là em có thể rồi. Bởi vì anh nghĩ về em suốt ngày. Ngay cả lúc này cũng vậy.”

Chịu thua rồi, cô ngằm gờ cờ trắng. Chẳng có ai cưỡng lại được cái miệng dẻo như bánh kẹo này. Đã có ai xin chết vì anh ấy chưa? Chưa à? Nếu chưa thì có mình đây rồi, mình sẽ chết hàng vạn lần chỉ vì nụ cười của anh ấy!

Trần Hải Minh như đọc được suy nghĩ qua đôi mắt của cô, sung sướng ôm lấy đầu cô và hôn ngấu nghiến. Kiểu hôn của cậu cũng y như cậu vậy, mãnh liệt, sôi nổi nhưng vô cùng ngọt ngào.

Tạm bỏ qua cho anh lần này, Triệu Minh nghĩ khi nhún chân lên và quàng tay qua cổ người yêu, Em sẽ lại hỏi anh về vụ nước hoa đấy. Em chỉ tạm thời không xét đến thôi. Chuẩn bị tinh thần đi, Đầu Cà Rốt! Nhưng bây giờ thì em phải tận hưởng đã...

Ngày hôm sau là một ngày đẹp trời. Sáu ngày nữa thôi Vũ Lục Hàn sẽ đi làm trở lại, cô sẽ không còn cảnh ngồi lê la ở quán cà phê tầng hai mươi một mình. Triệu Minh dậy từ rất sớm, cô muốn ghé qua nhà của Tóc Đỏ và nấu một thứ gì đó, muffin việt quất chẳng hạn.

Triệu Minh biết thừa giờ dậy của Tóc Đỏ. Từ khi yêu cô, cậu đã hạn chế thói quen thức đến ba, bốn giờ sáng viết sách. Thay vào đó, chỉ thức đến một giờ thôi. Cô nhắm tính, kiểu gì cũng phải mười một giờ anh chàng mới bình minh được. Ngày trước, khi không có việc gì quan trọng phải làm vào buổi sáng, Trần Hải Minh thường đi ngủ lúc bốn giờ sáng và tỉnh dậy lúc hai giờ chiều.

Triệu Minh ăn mặc tươm tất, ngó qua gương trước khi rời khỏi nhà. Triệu Dương đã đi học rồi. Từ khi nghỉ học ở trường, cô thành thơi hơn vì giờ làm việc không quá khắt khe. Cô vốn làm chính vào buổi chiều, nhưng một số hôm yêu cầu làm việc từ sáng. Vì đang trong nhóm thiết kế với Âu Minh Hoàng, cô và anh phải làm việc từ chín giờ. Vẫn là quá thong thả so với hồi còn đi học.

Cô nhìn đồng hồ, quá đủ để nướng hán ba mẻ muffin. Triệu Dương đã lái chiếc Honda đến trường, không sao, cô điem tỉnh bắt taxi và đọc địa chỉ nhà Tóc Đỏ như thể đọc địa chỉ nhà mình. Cô đã thuộc lòng đến độ nhắm mắt lại cũng viết được không thiếu một từ.

Triệu Minh vô cùng bất ngờ khi mở cửa ra đã thấy Tóc Đỏ đứng giữa nhà, chỉnh tề áo vest.

“Em đến sớm vậy, Cupcake?”

Trần Hải Minh cũng bất ngờ không kém. Cậu biết bây giờ mới bảy giờ. Cậu không nghĩ Triệu Minh lại xuất hiện.

“Anh cũng dậy sớm quá đấy, Đầu Cà Rốt”, cô nhướn mày, cố gắng không tỏ ra nghi ngờ. Mùi nước hoa lạ hôm qua, và hôm nay thì mặc quá đẹp cho một cuộc hẹn gặp quá sớm.

“Anh có buổi hẹn với người ở Đài truyền hình”, cậu không có vẻ gì là nhận ra sự hoài nghi của cô. Thay vào đó, Trần Hải Minh ngây ngô cười và vẫy cô lại gần.

“Ai vậy? Em có được biết không?”

“Ôi, phụ nữ!”, cậu phì cười, “Là biên tập viên chương trình làm bếp sắp tới. Và là đàn ông.”

“Thật hả?”, cô nhướn một bên mày, khoanh tay lại, “Anh có chắc sẽ không để ai tán tỉnh chứ?”

“Haha, không!”, cậu cười phá lên, ôm cô vào lòng, “Anh lúc nào cũng nhớ là anh có em, Cupcake của anh ạ.”

“Anh còn không xịt loại nước hoa này khi chúng ta ra ngoài ăn tối.”

“Tất nhiên là không rồi. Anh biết mùi nam tính của anh đủ để hấp dẫn em rồi...”

Cô lườm cậu, nhưng trong bụng lâng lâng. Mấy lời vỗ về của cậu thật có ích. Cô chẳng bao giờ giận cậu được quá lâu.

“Em định làm bữa sáng cho anh, nhưng có vẻ không kịp rồi”, Triệu Minh thở dài, chỉnh lại cravat trên cổ cậu cho thẳng. Trần Hải Minh nheo mắt sung sướng, hôn lên trán cô và tiện tay véo má cô.

“Em hãy ngoan ngoãn đợi anh, rồi chúng ta sẽ cùng nấu bữa trưa.”

“Em sẽ làm việc đến tận mười hai rưỡi đấy”, cô nhắc, “Và sau đó là một rưỡi đến bốn rưỡi chiều.”

“Anh biết lịch của em mà, Cupcake. Anh sẽ có mặt ở đó, tin anh đi.”

“Em lúc nào chả tin anh”, cô ngúng nguẩy đáp, nhón chân hôn cậu một phát. “Chúc anh may mắn.”

“Anh đang cảm thấy may mắn bữa vậy rồi, thiên thần ạ”, Trần Hải Minh cười sung sướng, hôn môi cô thật nhanh và vẫy tay chào cô. Triệu Minh cũng tạm biệt cậu, như những bà vợ tiền chồng đi làm.

Chín giờ, cô rời căn hộ của Trần Hải Minh sau khi nghịch chán chiếc Apple Mac để ngoài phòng khách, và tự mình nướng rồi ăn hết hai chiếc bánh croissant. Triệu Minh lại bắt taxi đi làm. Cô không thấy phiền mấy khi không được người yêu đưa đi. Cũng chỉ có hôm nay cậu mới nhớ việc như vậy.

Chiếc taxi dừng đèn đỏ ở ngã tư đường. Triệu Minh tranh thủ lấy gương trong túi sách, dặm lại son môi. Cô đã định lười biếng bỏ qua khi ăn xong hai chiếc bánh, tuy vậy, nghĩ lại, bộ đồ nữ tính thể này mà không đánh chút son đỏ, cứ thấy thiếu thiếu thế nào ấy!

Chiếc gương trên tay cô bỗng nhiên phản chiếu lại một hình ảnh mờ mờ nhưng quen mắt vô cùng. Triệu Minh lập tức quay người lại, nhìn qua kính sau taxi. Chéo về phía chiếc taxi đang chở cô là một quán cà phê khá sang trọng, có những chiếc bàn kê vỉa hè tương tự như ở Pháp. Người cô nhìn thấy qua gương, không ai khác chính là người yêu cô, bạn trai cô, Đầu Cà Rốt của cô. Không thể nhầm mái tóc quiff hung đỏ ấy với bất kì ai được. Chưa kể áo vest Armany chải chuốt khác hẳn cái quần jeans rách gối te tua ấy, kèm đôi Dr. Marten, phong cách không thể lẫn vào đâu của Trần Hải Minh. Chiếc cravat chính tay cô chỉnh sáng nay đã không cánh mà bay, cậu lại còn dám mở tận hai cúc áo trên cùng của áo sơ mi xám. Chiếc Bentley xanh ngọc bích đậu cách đó không xa. Quan trọng là, người đang uống cà phê với cậu là một cô gái!

Cô gái nhìn xa thấy trẻ trung, nhan sắc chấp nhận được, chắc tầm hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, tóc đen uốn xoắn cổ điển, da trắng, son MAC chắc chắn là Ruby Woo, váy hai dây ngắn là lượt màu hồng sến. Cô ta đang cười tươi và có vẻ Trần Hải Minh là kẻ khiến cô ta cười. Dù hai người ngồi đối diện nhau, cô ta đang gác một cánh tay lên bàn, nghiêng người về phía cậu. Trần Hải Minh thì đương nhiên vô cùng thoải mái, lịch sự khom người, hai khuỷu tay chống lên đùi. Tình tứ chưa! Toi rồi, lần này thì anh chết chắc rồi!

Triệu Minh, ngay giữa ngã tư và chỉ còn hai giây nữa đèn nhảy sang xanh, lục túi trả tiền taxi và xuống xe ngay lập tức, trước sự bối rối của tài xế. Cô nàng len qua đám xe cộ, nhảy lên vỉa hè đối diện. Thật hợp lý,

ngay thẳng quán cà phê là một công ty kinh doanh có trồng mấy bồn cây dọc vỉa hè trước mặt tiền. Cô có thể dễ dàng đứng nép sau lùm cây mà kín đáo quan sát. Phải chụp ảnh, phải chụp! Để xem anh ta có dám nói “đi gặp ông tổng biên tập” nữa không! Anh lúc nào cũng nhớ là anh có em... Cô bĩu môi. Tên này có phải câu được con cá rồi nên không nhét mồi nữa phải không? Giỏi lắm, hôm nay Triệu Minh sẽ cho nếm mùi của người bị phản bội! Bốn năm đại học luôn tròng trệ tụi sinh viên cá biệt, Triệu Minh này đã được tôi luyện quá nhiều rồi!

Khoan đã, Triệu Minh đột nhiên khựng lại. Chẳng có bằng chứng gì cả. Anh ta có thể chối phăng ngay vụ cà phê cà pháo này. Giá như có thể ngửi được mùi nước hoa của con mụ kia. Mà ngửi được rồi thì sao? Nếu cậu đưa con nhỏ đó về nhà thì... Ôi thôi, giỏi, giỏi lắm! Cô sẽ về mài dao thật sắc, theo kiểu Gordon Ramsay. Rồi sau đó, cô sẽ thận trọng lướt lưỡi dao sắc lẹm dọc bụng con cá để lọc thịt, theo kiểu Gordon Ramsay. Tận hai con cá. Cô sẽ xử tên phản bội trước. Không có con tép nhảy bôi son MAC kia thì cũng sẽ có con tép khác xài Tom Ford mà thôi!

Linh tính mách bảo cô không được manh động, mất hết hình tượng nếu đánh ghen ở đây mất. Thế nhưng nếu không làm gì, anh ta sẽ kết thúc bữa cà phê cùng con tép tộ son MAC rồi lên xe phóng thẳng, để lại cô với cái sừng unicorn lấp lánh trên đầu và chổi bay chổi biển. Ảnh chụp cũng có ích gì chứ? Anh ta không hề nắm tay, nắm chân, hôn môi, ôm ấp con tép đó, chẳng chứng minh được gì. À mà có thể cô đang ghen quá nên làm quá lên thôi. Con tép kia chắc gì đã xịt loại nước hoa mà cô ngửi thấy? Dù chín mươi phần trăm cô dám chắc...

Phải gọi “hỗ trợ”, cô nghĩ và rút điện thoại, gọi ngay! Phải giải quyết dứt điểm, đúng thế! Cô đã nghĩ ra cả bài văn tề danh tặng tên phản bội kia rồi. Cô là kẻ mạnh mẽ. Đến ngày mai, khi Triệu Dương đánh anh ta một trận nhừ tử, lúc ấy, cô mới khóc ngon lành.

“Alo?”, giọng nói thánh thót trả lời điện thoại khiến cô mừng chảy nước mắt.

“Tiểu Hàn à? Ôi, Tiểu Hàn...”, cô xúc động hô lên, “Xin lỗi vì đã làm phiền cậu vào lúc này, nhưng mình đang gặp rắc rối lớn lắm rồi...”

Ở bên kia, Vũ Lục Hàn đang lười biếng nằm trên giường nghe điện thoại. Hàm Vũ Phong vẫn còn đang ngủ, ôm cô chặt cứng từ phía sau.

“Cậu gặp chuyện gì? Nói cho mình nghe?”

“Cậu... cậu đến với mình được không? Mình sẽ giải thích...”

Vũ Lục Hàn ngóc đầu dậy, liếc nhìn hẩn. Được thôi, cô đáp. Hàm Vũ Phong sẽ không bận tâm đâu, dù hẩn sẽ phụng phịu một tí khi cô có ý định đi ra khỏi nhà mà không có hẩn.

“Cậu tốt quá, xin lỗi cậu một lần nữa nhé!”, Triệu Minh sụt sùi đọc địa chỉ tòa nhà mình đang đứng. Khó thật, cô vốn xuống xe giữa đường rồi nép vào đây. Biết phải mô tả chỗ này như thế nào?

“Được rồi, không sao mà, mình cũng đang rảnh. Cậu thử nhìn quanh xem bến xe bus gần nhất ở đâu dùm mình được không?”, Vũ Lục Hàn nhẹ nhàng nhấc tay hẩn ra và ngồi dậy, rón rén chui vào vệ sinh và đánh răng, rửa mặt thật nhanh chóng dù điện thoại còn bật. “Đọc cho mình các tuyến xe trên đó nhé?”

“Có, có đây”, Triệu Minh liếc nhìn về phía bên kia đường, chạy một mạch ngang qua quán cà phê về phía bến xe cách chỗ cô đứng không xa. Cô đọc toàn bộ tuyến xe tại đó. Vũ Lục Hàn kẹp điện thoại vào vai, lúi húi kéo quần bò lên, gật gật đầu.

“Được đây, mình biết chỗ rồi, sẽ mất mười phút thôi. Đợi mình nhé, mình đi ngay!”

“Được, à này, nhớ đừng nói cho chồng cậu biết nhé! Tốt nhất đừng để anh ấy đi cùng, hỏng việc mất...”

“Rồi, Hàm Vũ Phong sẽ không đi đâu đâu”, Vũ Lục Hàn nói, thả điện thoại lên mặt bàn ăn và với ngay áo lót đang vắt trên ghế. Cô nhanh chóng mặc áo lót, ngoảnh quanh rồi đi về phía tủ đồ, rút đại một chiếc áo phông.

“Cậu nhớ đội mũ, hoặc đeo kính, hoặc đeo khẩu trang... Nói chung che mặt đi, càng kín càng tốt!”

“Sao cơ?”, Vũ Lục Hàn sững sốt nói sau khi đã mặc áo, cầm lại điện thoại, “Chuyện gì nghiêm trọng đến mức mình phải giấu mặt vậy?”

“Rất, rất nghiêm trọng! Giúp mình nhé! Mình sẽ đợi cậu...”

“Mình hiểu rồi, mình đi đây”, Vũ Lục Hàn vừa tắt máy, chưa kịp làm gì thì đã lại bị ôm chặt cứng.

“Em định đi đâu thế, bé yêu?”, hấn thì thầm nho nhỏ bên tai cô. Cô chỉ biết đỏ mặt.

“Thật ra Triệu Minh vừa gọi...”, cô lúng túng nhìn hấn, “Cô ấy hình như gặp chuyện gì đó nghiêm trọng lắm... Đang ở ngoài đường, cách đây không xa. Em phải đến ngay chỗ Triệu Minh!”

“Đợi anh đưa em đi”, hấn cười, cố tình dụi vào tóc cô, hưởng thụ thêm một ít. Mái tóc ngắn của Vũ Lục Hàn đã được uốn xoắn nhẹ, để lộ phần cổ thon gọn, khỏe khoắn, đồng thời vô tình quyến rũ hấn, rất nhiều.

“Anh cần phải ngủ thêm, anh mới chớp mắt được một lúc mà”, Vũ Lục Hàn ngửa người về phía sau, thoải mái tựa vào hấn, vòng tay ôm đầu hấn và hôn hấn rất nhẹ, “Chính xác thì anh mới ngủ được bốn mươi phút mười bảy giây...”

Hàm Vũ Phong bật cười. “Bởi vì em quá hấp dẫn. Em khiến anh mệt...”

Vũ Lục Hàn lại đỏ mặt. Bọn họ vốn đã tỉnh dậy từ lúc bảy rưỡi, định cùng nhau ra ngoài dạo chơi. Cuối cùng kế hoạch đổ vỡ hoàn toàn khi Vũ Lục Hàn đang thay đồ...

“Thôi nào, ngủ tiếp đi anh yêu”, cô dỗ dành, “Em chỉ đi một lúc thôi. Thực tế, Triệu Minh nói anh không được đi cùng. Anh đi cùng sẽ rất rắc rối!”

“Thế cơ à? Chuyện của con gái chẳng?”, hấn cười hóm hỉnh, chậm rãi hôn dọc xuống cổ cô. Vũ Lục Hàn trở thành người phụ nữ vô cùng, vô cùng hấp dẫn trong mắt hấn.

“Chuyện của con gái”, cô nhún vai, thì thầm nhẹ nhàng và thưởng thức những nụ hôn nóng bỏng từ hấn. Hấn kết thúc khi chạm đến xương quai xanh của cô, véo bụng cô một cái và nhếch môi cười.

“Anh sẽ ở nhà đợi em. Có gì nhớ gọi cho anh nhé...”

“Em nhớ rồi”, cô quay lại hôn phớt lên môi hấn, nhanh nhẹn đi ra cửa, tiện tay lấy kính râm của hấn đeo lên mắt và mang theo cái mũ vành rộng nón của mình đội lên đầu.

Triệu Minh nhìn không rời vào cặp đôi vẫn đang cười đùa thoải mái ở quán cà phê. Ngay giữa thanh thiên bạch nhật! Cô hậm hực nghĩ. Cô nàng kia vẫn có những cử chỉ rất thoải mái khi trò chuyện với Trần Hải Minh, có lúc còn đưa tay lên chạm vào bắp tay cậu. Mà cậu thì chẳng có gì là từ chối. Đương nhiên kẻ đào hoa như cậu sẽ không chối từ mấy cô nàng xinh đẹp! Triệu Minh nắm tay lại thành nắm đấm. Cái lúc con tép nhảy bôi son MAC đỏ lòe loẹt kia chạm vào người yêu cô, cô những muốn chạy sang vật sạch đồng lông trên đầu cô ta.

Vũ Lục Hàn đến sau năm phút. Cô chọn chuyển xe vắng nhất để rút ngắn thời gian đến điểm hẹn. Ngay khi bước xuống xe bus, cô đã nhìn thấy cô bạn mình đang khom lưng cúi húi sau bồn cây.

“Chào cậu!”, Vũ Lục Hàn chào khi cách Triệu Minh vài bước. Triệu Minh ngay lập tức nhào ra túm lấy tay cô, kéo vào sau bồn cây.

“Có chuyện gì vậy?”, Vũ Lục Hàn hoang mang hỏi, đưa tay chỉnh mũ.

“Suyt, cậu nhìn kia kìa!”

Triệu Minh hất cằm về phía đối diện. Vũ Lục Hàn nhìn theo, sững sốt khi thấy Trần Hải Minh đang ngồi ở quán cà phê với một cô gái lạ.

“Cô ấy là ai thế?”, Vũ Lục Hàn ngây ngô hỏi một câu, Triệu Minh không thể làm gì ngoài nghiêng răng ken két.

“Làm sao mình biết được!”

“Hả???”

Vũ Lục Hàn vươn người nhìn thật kĩ. Xinh đẹp, trắng trẻo, có vẻ cao ráo, chân thon thả, đùi săn chắc, khi ngồi cũng không có bụng. Đẹp, nhưng nếu bảo có phải gu của Trần Hải Minh không thì...

“Vì sao anh Hải Minh lại...”

“Anh ta nói đi gặp ông tổng biên tập ở Đài truyền hình”, Triệu Minh gần giọng xuống. Lúc này cô nàng vô cùng đáng sợ!

“Vậy là...”

“Đúng, mình cũng nghĩ vậy. Anh ta ngoại tình!”

Lửa giận bốc ra từ Triệu Minh có thể làm cháy rụi đám cây! Vũ Lục Hàn cố gắng xoa dịu.

“Có thể chỉ là bạn thôi thì sao?”, cô lấy tay quạt cho bạn mình. Triệu Minh dứt khoát lắc đầu.

“Anh ta chắc chắn đã đưa con ả đó về nhà! Hôm qua mình ngồi thấy mùi nước hoa lạ khi về căn hộ của anh ấy. Mình dám cá con nhỏ kia bây giờ cũng đang phát cái mùi ấy với anh ta!”

“Thật... thật à?”

“Đúng thế! Sáng nay anh ấy xức nước hoa thơm phức, áo xống chỉnh tề, còn đeo cả cravat! Rõ ràng bọn chúng đã đi đâu đó rồi về đây uống cà phê. Nhìn xem kìa... Con ả đó lẳng lơ không cơ chứ!”

Triệu Minh Ghen Tuông là một cô nàng cực kì đáng sợ! Vũ Lục Hàn bị lửa ghen của cô thiêu trụi rồi!

“Bình tĩnh nào, Triệu Minh! Phải làm rõ đã chứ, biết đâu...”

“Không, chắc chắn không hiểu nhầm! Anh ta về nhà đồ ngon đồ ngọt mình, chỉ để lấp liếm việc ngoại tình thôi mà! Thằng đàn ông nào ngoại tình chả thế!”

“Có lẽ cậu nên hỏi anh ấy, biết đâu...”

Triệu Minh vẫn ngùn ngụt lửa giận. Vũ Lục Hàn không biết làm thế nào, cô hi vọng rằng Tóc Đỏ không phản bội bạn mình. Cô tin Trần Hải Minh dù có đào hoa thì cũng chung thủy. Trước Triệu Minh, cô mới chỉ thấy cậu đi cùng cô nàng Dương Dương cái hôm dự tiệc ở nhà Chu Bạch Thảo.

Trần Hải Minh đang nghe điện thoại, trông có vẻ tập trung. Lại gọi cho con bé nào hả, Triệu Minh lăm bầm tức tối, Chắc không đâu, đừng giận mà, Vũ Lục Hàn an ủi. Vũ Lục Hàn chưa lâm vào tình huống này bao giờ, vì Hàm Vũ Phong lúc nào cũng minh bạch. Hắn chẳng hề giấu giếm cô mình gặp ai, đi với ai, dù cô không yêu cầu phải biết điều đó. Cô nghĩ rằng Tóc Đỏ cũng vậy, cậu chẳng có gì mờ ám cả, nếu không còn lâu mới gặp mặt công khai thế này. Những cặp đôi lén lút sẽ chọn góc khuất nhất trong quán cà phê. Chỉ tiếc cô bạn cô đang vô cùng ghen tuông, không thêm suy xét cho công bằng.

Điện thoại của Triệu Minh đổ chuông, hẳn là Trần Hải Minh gọi. Cô nàng lâu lâu rút điện thoại, lờ mờ ngửi anh người yêu ở bên kia đường một cái, hít một hơi cho bình thường và nghe máy.

“Gì vậy?”

“Em sao thế? Em đang ở chỗ làm phải không?”

“Tất nhiên rồi”, Triệu Minh cố gắng thay đổi giọng nói, giả vờ mềm mỏng, “Sao bỗng dưng anh gọi điện cho em?”

“Không có gì, anh nghe James bảo em có rắc rối gì đó, vừa gọi Vũ Lục Hàn đi rồi...”

“Thế à”, cô liếc nhìn Vũ Lục Hàn kiểu anh-chồng-cậu-tốt-bụng-quá, “Em chỉ gặp rắc rối với mấy vụ thiết kế thôi, đành phải gọi Vũ Lục Hàn đi. Anh Vũ Phong không đủ kiên nhẫn đợi vợ về à...”

“Họ mới kết hôn, bao giờ chả dính lấy nhau”, Trần Hải Minh phì cười, “Cậu ta định rủ anh đi uống chút gì đó, tiện thể nói cho anh thôi. Cũng không có gì đâu.”

“Anh vẫn đang bận à?”, Triệu Minh cố tình hỏi, “Chẳng mấy khi thấy anh Vũ Phong rủ mà anh lại không đi.”

“À, anh vẫn đang gặp người ta”, cậu đáp qua loa, “Anh không đi lúc này được, anh hẹn cậu ta đến tối rồi.”

“Anh vẫn đang gặp ông biên tập viên đó hả?”, cô nàng cố tình nhấn mạnh vào chữ “ông”. Trần Hải Minh phá lên cười, quay sang nhìn cô gái ngồi đối diện mình. Cô ta cười ngay lập tức. Triệu Minh càng điên tiết.

“Cũng có thể coi là vậy...”

“Sao lại có thể?”

“Anh sẽ kể cho em sau. Bây giờ anh đang bận lắm...”, Tóc Đỏ vẫn đang cười tỉnh bơ.

Điên lắm rồi, Triệu Minh đập máy ngay lập tức. Chưa kịp định thần chuyện gì vừa xảy ra, Vũ Lục Hàn đã thấy Triệu Minh phăm phăm qua đường. Cô hồi hải chạy theo, bối rối không biết nên giữ lại, hay để bạn mình cứ thế bước đi. Trần Hải Minh đã thấy họ rồi.

Biểu hiện đầu tiên của cậu là bất ngờ. Cậu đứng dậy, chưa kịp nở nụ cười “thân thiện” thì Triệu Minh đã tiến thẳng đến, mạnh tay giáng cho cậu một cái tát tối tăm mặt mũi. Trần Hải Minh cực kì bất ngờ, và sốc, lùi lại vài bước. Vũ Lục Hàn nhanh chóng chạy đến xen vào giữa Triệu Minh và Trần Hải Minh, vừa ngăn cô bạn lại, vừa cuống cuống xoa dịu Tóc Đỏ.

“Em làm gì vậy?”, Trần Hải Minh ngỡ ngàng lớn tiếng. Triệu Minh bốc lửa ngút trời, cứng rần ngéch mặt nhìn cậu.

“Anh dám lừa dối tôi, lại còn định to tiếng với tôi?”

“Em nói gì thế? Anh không hiểu gì cả!”

“Anh đừng tưởng tôi không biết!”

“Anh thật sự không hiểu em nói cái quái gì!”

“Thôi đi, tôi xin mà”, Vũ Lục Hàn khổ sở đứng giữa. Trước là can hai chị em họ Triệu. Bây giờ lại can cặp đôi tên Minh. Triệu Minh tính cách thế nào, cô biết rõ. Trần Hải Minh thì... Có nên gọi Hàm Vũ Phong đến không? Cô rên rỉ, muốn gọi cũng phải nói gì? Họ sắp đánh nhau, anh đến đi???

“Có chuyện gì thế?”, cô nàng tô son MAC đột nhiên lên tiếng, có vẻ lo lắng nhìn Trần Hải Minh. Triệu Minh lia mắt sang, ánh mắt tột cùng đáng sợ.

“Các người giỏi lắm, tôi thật lòng khâm phục!”, Triệu Minh chua xót đay nghiến, “Anh có thể lúc này âu yếm tôi, lúc kia vuốt ve người khác mà không thấy xấu hổ à?”

“Cô nói gì vậy?”, cô nàng MAC lên tiếng, không hiểu. Triệu Minh đã định đâm cho cô ta một cái, nhưng Vũ Lục Hàn nhanh tay ôm lấy cô. Khổ quá, Hàm Vũ Phong ơi...

“Em hiểu nhầm rồi!”, Trần Hải Minh vẫn lên giọng sau khi quá sốc vì bị bạn gái đánh (!), “Anh không lừa dối em điều gì cả! Anh đã bảo đến khi về nhà anh sẽ kể cơ mà?”

Triệu Minh vẫn nhìn cậu, không đáp lại, nhưng vẫn còn tức giận.

“Minh Minh, quả thật... Em phải tin anh chứ, cô ấy...”

Cậu bỏ lửng câu nói, quay sang nhìn cô gái uống cà phê cùng mình. Cô gái này vẫn hoang mang không hiểu, hơn nữa cứ đứng nép lại gần cậu. Ôi, sao mà cáu thế...

“Cô ấy, cô ấy, trong khi anh nói với tôi anh đi gặp người khác!”, Triệu Minh vẫn cứng cỏi đáp, “Lại còn... Đúng thế, mùi nước hoa này tôi ngửi thấy ở nhà anh hôm qua. Anh đưa cô ta về nhà, sau lưng tôi, anh bảo tôi phải tin anh như một con lừa à?”

Nguy rồi, nguy thật rồi! Vũ Lục Hàn rút điện thoại, ấn số của hân ngay lập tức. Ôi trời ơi, không nghe, sao lại không nghe máy? Hân lúc nào cũng nghe điện thoại của cô cơ mà? Cô mếu máo nhấn tin, Anh ơi, bọn họ sắp căng lắm rồi, anh đến đây đi. Địa chỉ rõ ràng. Họ mới yêu nhau được ba tuần, có bao nhiêu cặp đôi chia tay vì việc này chứ, nhiều lắm, đếm không xuể...

Triệu Minh bỗng nhiên òa lên khóc, Vũ Lục Hàn giật mình ôm lấy cô vỗ về. Vũ Lục Hàn liếc mắt nhìn Tóc Đỏ, cô nhận thấy cậu rõ ràng vừa hoang mang, lại vừa vô cùng xót xa. Cô tin rằng cậu không ngoại tình được, có uẩn khúc đâu đây rồi. Nhưng Triệu Minh đáng thương, Triệu Minh từng bị Hoàng Lâm cho một

vỏ đau điếng. Cô nàng vẫn còn sợ hãi, rất sợ hãi. Triệu Minh không biết Trần Hải Minh có yêu mình thật không, bởi thế cô hồ nghi tất cả. Vũ Lục Hàn hiểu cảm giác của cô bạn. Cô ngày trước cũng vậy, chông chênh giữa cảm giác được hẳn thực sự yêu hoặc hẳn chỉ coi cô là kẻ thay thế. Cô khi đó cũng chẳng tin hẳn khi hẳn nói yêu cô, chẳng tin chút nào. Lòng tin là thứ chảnh chọe, không phải gặp ai nó cũng hoàn toàn trao thân.

“Anh bị oan thì phải nói ra chứ”, Vũ Lục Hàn gợi ý. Cô nhìn vào mắt cậu cũng đủ biết, cậu đang dần vất vả.

Một thằng con trai, tự dưng bị tát một phát giữa chốn đông người, bị nghĩ là đang ngoại tình. Lòng tự trọng nào hứng cho xuể. Thế mà cậu vẫn đứng đây, vẫn đau xót khi bạn gái khóc. Cậu vẫn tôn trọng Triệu Minh, vẫn xưng hô chừng mực, cậu không bị lòng tự trọng lấn át mà tỏ ra là một kẻ thô thiển. Cậu chắc chắn yêu Triệu Minh, và phải yêu rất nhiều.

“Anh...”, Trần Hải Minh nuốt khan, nói đến đó lại quay sang nhìn cô gái kia.

Người tô son MAC, cô nàng rất đẹp, ngẩng ra một lúc, rồi như vỡ òa. Cô ta tiến thêm hai bước về phía Vũ Lục Hàn, chỉ dừng lại khi bị Triệu Minh lườm một cái.

“Tôi xin lỗi, tôi rất xin lỗi, tôi gây ra hiểu nhầm rồi hả?”, cô gái đó nói, “Không sao đâu, anh Minh. Anh cứ nói đi, tôi không ngại. Tôi quả thật rất áy náy khi để bạn gái anh hiểu nhầm thế này...”

“Hiểu nhầm cái gì hả?”, Triệu Minh đột nhiên lớn tiếng với cô gái, “Cô là ai?”

“Minh Minh, em nghe anh này...”

“Thôi được rồi, để tôi tự nói, nếu anh ngại”, cô gái lại bước thêm hai bước nữa, “Tôi là Lili, tôi là người dẫn chương trình cho show sắp tới của anh Hải Minh. Chúng tôi hôm nay đều đến gặp sếp tổng, sau đó tôi chỉ rủ anh ấy đi uống cà phê để tiện bàn thêm về chương trình thôi. Chúng tôi không có gì cả...”

“Ai thèm tin cô? Cái đó nhắm mắt tôi cũng nghĩ ra!”, Triệu Minh ghé góm phản bác. Cô nhìn cậu bằng ánh nhìn rực lửa, “Vì sao anh ta không nói được nếu đó là sự thật, hả? Các người nghĩ tôi dễ dãi mũi lắm à? Tôi từng quản lý hàng chục tên cá biệt lếu láo, bậm trợn hơn nhiều nhé! Nghĩ tôi dễ ăn lắm sao?”

“Bình tĩnh đi nào, cậu phải nghe hết chứ...”, Vũ Lục Hàn xoa xoa lưng Triệu Minh, cố gắng dỗ dành. Không hiểu sao, Vũ Lục Hàn lại tin vào câu chuyện của cô gái đó, dù cô cũng chả biết có thật hay không.

“Tôi hiểu lí do bạn trai cô ngại ngừng mà”, cô Lili tự dưng cười phá lên, thật chả hợp hoàn cảnh tí nào, “Cô đừng hiểu nhầm, chúng tôi thật sự không có gì cả. Anh ấy không thể ngoại tình với tôi được, bởi vì... tôi là người đồng tính. Tôi đã có người yêu rồi.”

Cái gì? Thật à? Vũ Lục Hàn ngẩn người ra, Triệu Minh cũng vậy. Cảm xúc sao mà hỗn độn, vừa tức, vừa xấu hổ, lại vừa áy náy. Chẳng ai nói được câu gì, còn Trần Hải Minh chỉ biết đổ người xuống ghế đầy bất lực.

“Không tin tôi à? Đấy, kia kia, bạn trai tôi đấy!”, Lili bỗng dưng rạng rỡ hẳn, chỉ tay về phía bên kia đường và vẫy loạn xạ.

Hai cô gái theo phản xạ đều quay lại nhìn. Quả thế, một người vừa dựng chiếc motor phân khối lớn bên hè đường, bước xuống theo cách ngẫu dữ dội. Người đó mặc bộ đồ đen cá tính từ trên xuống, từ từ cởi mũ bảo hiểm ra. Quả là một cô gái, đúng là một cô gái! Gương mặt xinh đẹp ấy lại pha một chút tomboy, một chút menly, một chút gợi cảm. Mái tóc vàng kim cắt ngắn, vuốt gọn gàng ra phía sau, chỉ dài hơn tóc Hoàng Lâm một tí. “Anh ta” chậm rãi băng qua đường, đi thẳng về phía họ. Nụ cười nửa miệng của “anh ta” hấp dẫn chẳng kém một tên con trai thứ thiệt!

“Chào, có chuyện gì vậy?”

Hai cô gái đóng băng từ đầu đến chân. Họ thật sự không thể để từ ngữ thoát ra khỏi họng. Lili lách người qua, đi về phía “bạn trai” của mình và hai người lập tức trao cho nhau một nụ hôn nhanh ở môi. Cảnh tượng này thật hiếm thấy.

“Chào anh, Hải Minh phải không? Tôi rất hâm mộ anh”, “người bạn trai” vẫn cười nửa miệng, điềm tĩnh quay sang nhìn Tóc Đỏ, giọng nói hơi trầm, và chìa tay ra. Trần Hải Minh gật đầu, đứng dậy bắt tay một cách lịch sự.

“Còn hai quý cô đây là...”

“Anh ta” có biểu hiện hết như một chàng trai vậy, và hai cô gái tự dưng đồng loạt đỏ mặt. Trần Hải Minh thay họ, chỉ từng người một và giới thiệu.

“Đây là Vũ Lục Hàn, bạn tôi. Còn đây là Triệu Minh, bạn gái tôi.”

“Rất vui được gặp hai cô”, người lái motor ngẫu dừ đội ấy chào hai cô gái vẫn bằng nụ cười nửa miệng mê hoặc, hôn nhẹ lên mu bàn tay của cả hai. Tê rần, và thích thú cùng một lúc. Quả là một tình huống thú vị và ngượng ngùng.

“Bạn trai tôi khá đúng giờ đấy chứ!”, Lili cười lớn, Không, chẳng đúng giờ một tí nào. Sao không đến sớm hơn mười phút?? - “Vây thôi, chào anh Bếp trưởng, hẹn gặp lại anh ở chương trình sắp tới! Chúng tôi đi đây. À, cô gái, tôi xin lỗi vì đã khiến cô hiểu nhầm nhé, tôi không cố ý đâu, tôi thật sự rất áy náy! Nếu có gì có thể bù đắp cho cô, cô cứ nói, tôi sẽ vui vẻ nhận lời ngay...”

Triệu Minh đã là tâm điểm cuộc nói chuyện. Có trời biết cô đang xấu hổ đến mức nào. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Cô cũng chỉ dám len lén nhìn Lili.

“Tôi... tôi xin lỗi...”, cô lí nhí đáp. Thật may mình chưa đâm cô ta một cái, thật may mình chưa bóc cả tách cà phê vào mái tóc bồng bênh và chiếc váy lụa khá đẹp của cô ta. Nếu không có Vũ Lục Hàn cứ can ngăn, thì có lẽ... May, quá may!

“Vây... anh Hải Minh có số của tôi đó. Nếu có gì tôi có thể bù đắp cho cô, đừng ngại, cứ gọi cho tôi nhé?”, Lili vẫn vui vẻ nói. Có vẻ tình huống này chẳng tác động gì đến cô gái ấy.

“Vâng, tất nhiên rồi!”, Vũ Lục Hàn nhanh nhẩu trả lời khi thấy Triệu Minh không nói được lời nào. Cô ôm lấy vai Triệu Minh, bắt tay thân thiện với cô nàng MC và “bạn trai” cô ta, còn Triệu Minh thì cứ cúi gầm mặt. Ôi, ước gì có cái lỗ ở đây...

Cặp đôi đồng tính ôm eo nhau đi về phía chiếc motor. Trước khi phóng đi, cô Lili còn quay lại và vẫy tay chào họ với nụ cười tươi rói. Thế là xong. Kể gậy hiểu nhầm đã vô tư biến mất cùng người yêu. Còn lại đây cặp đôi vô-cùng-gượng-gạo và cô gái can ngăn bối rối.

“Thế...”, Vũ Lục Hàn lên tiếng khi Trần Hải Minh và Triệu Minh đều không nói gì. Nói gì đi chứ, sao lại để tôi phải nói thế này???

“Em xin lỗi...”, Triệu Minh lí nhí, chắc chắn là nói cho người yêu nghe, nhưng lại không nhìn cậu.

Trần Hải Minh dường như chưa thoát khỏi cú sốc. Bị tát một phát như vậy, ai mà hết sốc cho được! Cậu ngồi yên lặng trên ghế, mới đầu nhìn đi chỗ khác, rồi lại nhìn Triệu Minh. Mà chẳng nói gì cả.

“Anh Minh à, Triệu Minh chỉ là... yêu anh quá... nên ghen thôi...”, Vũ Lục Hàn đành đỡ lời cho bạn. Cậu lia mắt sang nhìn cô vài giây, rồi lại nhìn Triệu Minh.

Ôi, sao cứ im lặng mãi thế? Hàm Vũ Phong đâu rồi? Hàm Vũ Phong chết tiệt!!!

“Em không tin anh.”

Trần Hải Minh nói. Thà đừng nói còn hơn, Vũ Lục Hàn than dài. Triệu Minh đã thút thít, tất nhiên rồi. Cô đành dùng cả hai tay ôm gọn cô bạn gái, nhìn Trần Hải Minh theo kiểu anh-hãy-để-về-nhà-rồi-trách-có-được-không...

Tóc Đỏ đột nhiên đứng dậy. Vẫn chỉ có Vũ Lục Hàn giật mình, định lùi lại. Cậu định làm gì? Có định mắng cả Vũ Lục Hàn không? Hay cậu định bỏ về và để Triệu Minh ở đây? Bọn họ cứ thế mà kết thúc sao?

Trái với suy nghĩ của cô, Trần Hải Minh đến gần họ, nhẹ nhàng cầm tay Triệu Minh. Ôi, cái gì vậy? Vũ Lục Hàn dù không biết cậu định làm gì, vẫn quyết định thả Triệu Minh ra và lùi lại. Tóc Đỏ ôm Triệu Minh ngay lập tức. Cô nàng khóc ầm ĩ, có lẽ là tủi thân kèm theo xấu hổ. Cảnh này diễn trên phim thì hay, chứ

xem ở đây cứ ngại ngại thế nào ấy, Vũ Lục Hàn nghĩ. Mình thành kẻ thừa thãi rồi à? Mình nên làm gì bây giờ...

“Có chuyện gì thế?”

Tuyệt, lúc này mới đến cơ đấy! Là Hàm Vũ Phong, vừa chạy từ bên kia đường sang. Vũ Lục Hàn lườm hắn một phát, còn hắn hoang mang nhìn hai kẻ đang ôm nhau, khóc lóc ầm ỹ.

“Anh đến làm gì nữa, xong rồi”, Vũ Lục Hàn thì thầm. Hắn tỏ vẻ không hiểu.

“Em xin lỗi, tại em ghen quá!”, Triệu Minh nức nở thanh minh, đáng thương như một đứa trẻ vừa gây tội. Trần Hải Minh phì cười, gạt đầu như thể Anh hiểu mà, xoa lưng cô nàng giống như Vũ Lục Hàn vẫn làm.

Thế nghĩa là họ sẽ không chia tay đúng không?

“Em nghĩ... Vậy thì... Có lẽ là em nên về...”, Vũ Lục Hàn lên tiếng để khỏi ngại, “Anh Vũ Phong vừa đến rồi, nên có lẽ bọn em...”

“Hẹn gặp em sau”, Trần Hải Minh chậm rãi đáp. Thật là trớ trêu, cũng may cậu không mắng cô một trận vì tội cổ xúy bạn bè đi đánh ghen...

“Em... em xin lỗi nhé”, cô lấp bắp, dù sao cũng rất áy náy. Trần Hải Minh cười thoải mái, lắc đầu. Chắc vậy là không bị mắng rồi.

Hàm Vũ Phong là kẻ duy nhất không hiểu chuyện, vừa mới thò đến đã bị cô vợ kéo tay quay về ngay lập tức.

“Sao vậy? Anh chẳng hiểu gì...”

“Đi về đã. Em sẽ kể cho anh trên đường về. Nhưng anh chậm chạp thật...”

Chiếc Aventador của Hàm Vũ Phong đi khuất. Triệu Minh vẫn còn sứt sứt. Cô không ôm cậu mà túm chặt lấy vạt áo sơ mi. Ngực áo cậu ướt sũng, nhàu nhĩ vì cô nàng dày vò trong tay.

“Nín đi nào, Cupcake. Em có muốn uống gì không?”, Tóc Đỏ dễ dàng. Tiện quá, đây là quán cà phê còn gì. Nhưng Triệu Minh lắc đầu.

“Em xin lỗi, Đầu Cà Rốt... Em nông cạn quá...”

“Anh không trách em đâu”, cậu dịu dàng cúi đầu lau nước mắt cho bạn gái. “Anh dám cá sau này đây sẽ là câu chuyện rất buồn cười khi kể lại cho con cháu...”

Triệu Minh đang khóc cũng phải bật cười. Nhưng cô muốn về nhà.

“Em... em sợ là anh không yêu em nữa nên đi tìm người khác...”

“Ôi không, Cupcake của anh”, Tóc Đỏ ôm đầu cô và vuốt ve mái tóc, “Anh sẽ không bao giờ làm thế. Anh yêu em.”

“Em sẽ không bao giờ làm thế này nữa đâu”, cô sứt sứt. Tóc Đỏ ôm cô chặt hơn, miệng lại cười toe toét.

“Kể ra anh cũng thích một cô nàng hơi nóng tính. Như vậy cuộc sống chẳng còn nhàm chán nữa.”

“Không đâu”, Triệu Minh vừa cười, vừa gạt nước mắt. Cậu chờ đợi cô dứt hoàn toàn, nắm tay cô dẫn về phía chiếc Bentley. Quá đủ cho những vị khách uống cà phê rồi. Họ sẽ về nhà, và mặc xác công việc!

“Em nói sẽ làm bữa sáng cho anh mà”, Trần Hải Minh nhắc lại khi cùng Triệu Minh bước vào căn hộ của mình. Cô thở dài.

“Đã mười giờ rồi. Em phá hoại buổi sáng của anh quá...”

“Không, đừng nghĩ vậy”, cậu lại âu yếm ôm cô, “Mặc dù em đánh đau thật...”

Triệu Minh xấu hổ rúc vào ngực cậu. Có ai lại ngay lập tức biến nó thành trò trêu chọc được như Trần Hải Minh chứ?

“Thật ra khi ghen, trông em vẫn rất đáng yêu...”

“Anh thôi đi...”

“Thật mà!”, Trần Hải Minh sung sướng cười, “Anh có thể phần nào hiểu được cảm giác của bọn sinh viên cá biệt từng bị em trừng trị rồi...”

Đúng là quá đáng! Triệu Minh chỉ hận không cắn được cậu vài phát!

“Nhưng tại sao em đang mắng anh mà em lại khóc vậy? Lúc đó anh lo lắm...”

Ôi, ngại quá! Triệu Minh đỏ mặt.

“Vì... vì em đánh mạnh quá... Em xót...”

Trần Hải Minh cười một tràng rất lớn, đến nỗi Triệu Minh chỉ biết rúc vào ngực cậu cho đỡ xấu hổ. Bị đánh oan mà còn cười được thế này, e là cô lỡ chạm vào dây thần kinh nào của cậu rồi.

“Em đánh mạnh như thế chỉ chứng minh một điều mà thôi. Em yêu anh, phải không?”

Ôi, Triệu Minh khựng lại. Ánh mắt kia có phải đang muốn quyến rũ mình không? Cô không đáp, chỉ ôm cậu thật chặt.

“Em sợ mất anh lắm. Em không thể thiếu anh được. Giống như bánh gato không thể thiếu bột vậy...”, cô lí nhí đáp.

Trần Hải Minh sung sướng ôm cô, cười hạnh phúc.

“Giống như món mì Ý không thể thiếu sốt cà chua chứ?”

Đúng rồi, Triệu Minh gật đầu. Và Tóc Đỏ không thể kìm nén, trao cho cô nụ hôn đầy đam mê.

Triệu Minh và Trần Hải Minh.

Giống như bánh gato không thể thiếu bột mì, giống như mì Ý không thể thiếu sốt cà chua...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-se-khien-co-song-khong-bang-chet>